

Giới thiệu Tam Quốc Vương Giả

Tam Quốc Vương Giả là một câu chuyện thuộc thể loại kiếm hiệp về tam quốc nhưng lại mang hương vị hoàn toàn mới sẽ lôi cuốn các bạn từ đầu tới cuối chương truyện Tam Quốc Vương Giả.

Dương Thiên là một dân chơi game điều luyện nhưng lại bị dính vào trò chơi mình chơi “Cuồng Long Thiên Hạ, xem ra ân oán của chúng ta có thể thanh toán một lần nữa rồi!” Khoé miệng hơi vênh, hần lạnh lùng cười nói.

Liệu hần có chiến thắng trò chơi đó khi được chính mình trải nghiệm mời các bạn theo dõi truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đăng Nhập

Tờ mờ sáng, Dương Thiên tỉnh lại, về mặt hần mờ mịt, nhìn poster tuyên truyền game online thiên hạ còn mới tinh dán trên tường, trong đầu hiện lên một ý niệm quý dị. Lại nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường, biểu hiện chính xác thời gian là ngày mùng 8, tháng 9 năm 2050.

“Cái con bà nhà nó, nguyên lai cái chuyện tốt, được trọng sinh này cũng rơi lên đầu ta”, Dương Thiên nhin không được buột mồm chữ.

Dương Thiên vì cái gì mà biết bản thân mình trọng sinh chứ không phải phụ thể? Nguyên nhân rất đơn giản: cái poster tuyên truyền game Thiên Hạ là chính tay hần dán lên. Hơn nữa thời điểm dán lên là hơn một năm trước. Hiện tại, căn phòng hần đang ở cũng chính là nơi hần thuê hơn một năm trước, lúc vừa tốt nghiệp đại học ra trường, đang tìm việc.

Chỉ là làm cho Dương Thiên có chút không hiểu, đó là chính mình rõ ràng đang ngủ, như thế nào tỉnh lại cái liền trở về một năm trước? Người khác trọng sinh, xuyên việt các loại, hoặc là kiếp trước đi đời nhà ma, không thì chỉ ít cũng uống say văng vẩn... mới xảy ra a!

Nhưng mà, dù sao, để dẫn đầu một thế hệ mới trong tiểu thuyết xuyên việt, thần kinh thép Dương Thiên - nghĩ mãi cũng không ra liền không thèm quan tâm nữa, quảng sự việc sang một bên.

Lại nhìn qua poster tuyên truyền ở đầu giường, nội tâm Dương Thiên không khỏi bốc lên một mảng cuồng nhiệt.

“Cuồng Long Thiên Hạ, xem ra ân oán của chúng ta có thể thanh toán một lần nữa rồi!” Khoé miệng hơi vênh, hần lạnh lùng cười nói.

Là trò chơi trực tuyến trên toàn thế giới, slogan về game chỉ có độc một câu: Hết thấy đều có khả năng.

Nhớ rõ, lần đầu nhìn cái slogan này, hần còn bĩu môi khinh bỉ cả buổi. Bởi vì Dương Thiên biết, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện thực ảo vừa mới bắt đầu như hiện nay, nói thế nào cũng không có khả năng thực đến thế nào trong trò chơi, lại còn ra cái về hết thấy đều có khả năng? Đùng là bốc phét mà không biết ngượng mồm mà!

Dương Thiên là cô nhi, chế độ phúc lợi xã hội bây giờ vô cùng không tệ, có thể cho hần vô tư lự hoàn thành chương trình đại học. Thời gian còn là sinh viên, Dương Thiên rất mê game online, hơn nữa trò nào chơi cũng có chiến tích không tệ. Cũng nhờ mấy cái game này, lần đầu tiên trong đời Dương Thiên đã có xa xỉ tiền tiêu vật. Đương nhiên, cái xa xỉ này chỉ là so với tiền trợ cấp mà thôi.

Hết bốn năm đại học, tài khoản trong ngân hàng của Dương thiên cũng đã có đến sáu con số.

Trong nội tâm, Dương Thiên mặc dù cũng không tin Thiên Hạ có thể làm ra cái gì, nhưng bản tính máu me chơi game, thế nên vừa vắn lúc ấy đã ra trường, hần đem một bộ phận lớn tiền trong ngân hàng đi mua mũ trò chơi. Hiện tại muốn kiếm việc, áp lực thật sự rất lớn. Mà cái game Thiên hạ, mô phỏng hiện thực này có vẻ rất có tiềm năng, thế nào chả có cả đồng người chơi. Mà Dương Thiên đối với trình độ game thủ của mình rất là tin tưởng, nên hần quyết định trở thành một gosu (game thủ chuyên nghiệp).

Thiên Hạ là game do tập đoàn Long Đằng phân phối. Về phần phát triển và phát hành game, nghe nói là toàn bộ siêu cấp tinh anh của rất nhiều quốc gia tập hợp mà làm thành.

Đương nhiên, đây dù sao cũng chỉ là tin đồn, không có bất kỳ quốc gia nào phát ngôn bày tỏ thái độ. Nhưng là người từng trải qua một lần, Dương Thiên biết, sự tình xa xa không đơn giản như vậy. Hết thấy, phải nửa năm sau mới rõ...

Về game Thiên Hạ, tập đoàn Long Đằng đưa ra tin tức cũng không phải quá nhiều: cả game được tiếp quản bởi siêu cấp trí não “Luân Hồi”, toàn cầu chỉ có một sever, bất luận cá nhân, đoàn thể, tổ chức, thậm chí cả chính phủ cũng không có quyền truy cập hoặc sửa chữa những tư liệu cá nhân liên quan đến người chơi. Tập đoàn Long Đằng cũng chỉ là đại lý phân phối, làm công tác bán ra phần cứng và bảo quản mà thôi.

Game Thiên Hạ bao gồm kiến thiết, mạo hiểm, chiến lược... tất cả trong một. Toàn bộ trò chơi là địa đồ thực của thế giới phóng lớn 1000 lần. Dường biên giới của thế giới thật là cơ sở chuẩn. Bối cảnh trò chơi trong mỗi quốc gia đều là thời kỳ vũ khí lạnh, được lấy ra trong một đoạn lịch sử. Quốc gia nào không có lịch sử thời kỳ vũ khí lạnh sẽ được hệ thống suy diễn cốt truyện. Đương nhiên, địa đồ vẫn có một chút khác biệt so với thế giới thực, ví dụ như tại biên cảnh mỗi nước có thêm một chút địa hình hoặc khí hậu đặc thù... mục đích cơ bản là không cho phép người chơi quốc gia này dễ dàng tiến vào quốc gia khác. Mà nội dung cốt truyện trong game đồng dạng, có thể cải biến.

Khu vực Trung Quốc, lấy cốt truyện lịch sử là thời Tam Quốc...

Dương Thiên không mất thời gian ngây ngốc trên giường lâu, hần rời giường, rửa mặt, sau đó lập tức ra khỏi nhà. Vì hần có chuyện vô cùng trọng yếu phải làm, chính là: mua mũ trò chơi.

Mặc dù cách open beta còn hai mươi ngày, nhưng Dương Thiên vẫn tinh tường nhớ rõ: ngày mai mũ trò chơi bắt đầu bán ra.

Đương nhiên, Dương Thiên cũng không lo lắng không mua được mũ, vì lần này phát hành số lượng là không hạn chế. Nhưng có điểm đặc biệt là đối với 1.000 mũ đầu tiên được bán ra, hệ thống sẽ tặng một cơ hội rút thưởng.

Tập đoàn Long Đăng không công bố phần thưởng là gì, nhưng ai mà chả đoán được, những phần thưởng này đều là gân gà. Dù sao game mới bắt đầu, không có khả năng xuất hiện mấy cái đồ như kiểu thần khí... các loại phá hư tồn tại cân đối của game. Hơn nữa “Luân Hồi” cũng không cho phép loại tình huống này xuất hiện.

Nhưng là người từ tương lai xuyên việt, còn mạng đã tâm lớn như Dương Thiên, dĩ nhiên cái gân gà này hần cũng không muốn bỏ qua. Dù sao, con muỗi nhỏ cũng có tí thịt a. Mặc dù hiện tại, lực ảnh hưởng của Thiên Hạ còn chưa khủng bố như tương lai, nhưng muốn đoạt được vị trí trước 1.000 trên toàn cầu, độ khó cũng không phải thấp.

CD là một thành thị ở tỉnh lẻ. Nhân khẩu cũng có hơn 1.000 vạn, nhưng cả thành thị lớn như vậy, điểm bán mũ trò chơi cũng chỉ có một cái.

Lúc Dương Thiên đến điểm bán, phát hiện ở đây một người cũng không có. Nhưng cái này cũng nằm trong dự liệu của hần. Mũ trò chơi không giới hạn số lượng, mua sớm mua muộn khác gì nhau? Về phần cái vụ rút thưởng kia, ai cũng thấy rất mơ hồ. Huống chi toàn cầu vền vền có 1.000 cái danh ngạch, coi như đứng đầu tại một điểm bán nào đó cũng chưa chắc đã được đi?

Tiện tay trải vải tờ báo trên mặt đất, Dương Thiên ngồi bệt xuống bắt đầu chờ.

Đến chạng vạng tối, rốt cuộc cũng có mười mấy người đến xếp hàng. Đoán chừng là không chờ nổi thể nghiệm mỹ lực kỹ thuật giả tưởng thực a! Tuy nói 20 ngày nữa mới mới Open, nhưng Tập đoàn Long Đăng cũng đã nói, chỉ cần có mũ, liền có thể đi vào thể nghiệm phong cảnh, cũng như làm quen với thao tác.

8 giờ đúng sáng thứ 2, Dương Thiên như ý nguyện là người đầu tiên lấy được mũ. Nhìn bề ngoài, vận khí của hần cũng không tệ lắm, là người thứ 808 trên toàn cầu lấy được mũ bảo hiểm.

Cảm thấy mỹ mãn, hần trở về nhà trọ, lẳng lặng chờ thời gian Open sever.

Trong thời gian chờ đợi, hần theo trí nhớ, đem tất cả sự tình liên quan đến Thiên Hạ ghi lại, nhưng không lưu trong máy tính mà là dùng bút viết. Bởi vì hần vô cùng rõ ràng, những thứ này đặt trong máy sẽ rất không an toàn, thậm chí mang đến cho mình phiền toái rất lớn.

Ngày 20/9/2050, đây tuyệt đối là một mốc có thể ghi vào lịch sử nhân loại. Đương nhiên, hiện tại, ai cũng không biết ngày hôm nay có cái ý nghĩa đặc thù gì...

Rốt cục, 2 giờ đúng, Thiên Hạ chính thức Open sever, mà từ 1h40, Dương Thiên sau khi đớp một bữa cơm no nê, đã sớm đội mũ, nằm phưỡn ra giường.

2 giờ đúng, Dương Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bất quá đối với tình hình này hần sớm đã quen thuộc, biết rõ kế tiếp là mấy màn lịch sử hoành tráng, đại khái muốn hơn mười phút đồng hồ mới có thể kết thúc. Vì tiết kiệm thời gian, Dương Thiên trực tiếp lựa chọn nhảy qua.

Trước mắt xuất hiện một cái thiên đàn giữa trời, một vị mỹ nữ đang huyền phù trong không trung xuất hiện. Nhìn khí chất hoàn toàn không có chút khói bụi nhân gian, có lẽ là một tiên nữ a...

“Không biết sẽ lại có bao nhiêu nam nhân bị nàng mê hoặc! Hắc hắc!” Dương Thiên đắc ý âm thầm cười gian, hồn nhiên quên lúc trước chính mình đã từng sờ, ngăn người nhìn chằm chằm vào người ta đến vài phút.

“Mỹ nữ! Ngươi hảo!” Dương Thiên biết rằng, vị mỹ nữ trước mắt cái này có trí tuệ nhân tạo rất cao, lại có thiên phú vô cùng ác độc nha, chỉ cần ngươi không nói lời nào, như vậy nàng cũng sẽ vẫn nhìn ngươi, hơn nữa đây cũng là khảo thí đầu tiên a”.

“Hoan nghênh đến thế giới Tam quốc! Thịnh đặt trên trong trò chơi”.

“Dương Quang.” Dương Thiên thuận miệng đáp.

“Hiện tại tiến hành khóa lại thân phận, xin chờ một chút..., DNA xác nhận hoàn thành! Tần suất sóng điện não tập trung hoàn thành! Hiện tại thuộc tính

thiết lập, thân thể quét hình đang tiến hành! Xin chờ một chút....”

“Thân thể quét hình hoàn thành! Thuộc tính xác nhận.

Tính danh: Dương Quang

Chức nghiệp: Chưa có

Thân phận: Luru dân

Đăng cấp:0 cấp (0/200)

Thống soái:9 vũ lực:6 trí lực:10 chính trị:4

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Thái Tập thuật: kỹ năng tự có của người sinh ra nơi dã ngoại!

Trang bị: Không

Tiền tài:1000 tiền đồng”

“Xác định!” Dương Thiên đối với mấy thuộc tính này xem như rất hài lòng, thống soái cùng trí lực nếu so với kiếp trước cao hơn không ít, xem ra mới vừa rồi không có nhìn chăm chăm vào mỹ nữ là có chỗ tốt.

“Thỉnh ngài lựa chọn nơi sinh? Thời Tam quốc có: U Châu, Duyện Châu, Dự Châu, Dương Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Tịnh Châu, Giao Châu, Ích châu, Kinh Châu, Lương Châu... 13 châu có thể lựa chọn!”

“Ích châu!” Dương Thiên lập tức đáp, đây là nơi hắn đã sớm quyết định. Dù sao Ích Châu sản vật phong phú, địa thế hiểm ác, dễ thủ khó công. Hơn nữa giai đoạn trước, mấy lần xảy ra chiến dịch lớn đều cách xa Ích châu, đối với người chơi mới thành lập thôn trang mà nói, rất nhiều chiến dịch đều là trí mạng. Trong đó khổ nhất có lẽ là Tư Lệ, đoán chừng Tư Lệ sau khi trải qua loạn Đông Trác, thôn trang của người chơi mười không còn một. Đương nhiên, cũng không thể nói loại địa phương như Tư Lệ này sẽ không có chỗ tốt, dù sao đây cũng là Đông Hán để đó, là địa phương phát đạt nhất cả nước, đối với phát triển của người chơi đồng dạng có nhiều chỗ tốt không thể giải thích.

“Ngài có một lần rút thưởng cơ hội, hiện tại bắt đầu rút thưởng!.....

Chúc mừng ngài, ngài rút trúng giải thưởng là có thể tự do chính xác lựa chọn nơi sinh.” Mỹ nữ vừa nói xong, trước mắt Dương Thiên xuất hiện một bộ địa đồ khu vực Tam quốc tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giết Hổ

Dương Thiên thoáng cái bị ban thưởng làm cho phát mộng.

Thiên hạ so với game bất đồng, không tồn tại Tân Thủ thôn, nhân vật mới tiến vào trò chơi là ngẫu nhiên xuất hiện trong khu vực đã chọn, bất luận là địa phương nào. Có khả năng nhân vật mới vừa mở mắt đã thấy mình đang nằm trong hang hổ, mà gần lại một nhân vật trắng nõn non mới rớt xuống lại gặp ngay một bày hổ như vậy... thật là kinh hãi! Huống chi nếu chưa chuyển chức thành binh sĩ thì nhân vật mới và NPC đều như nhau, chỉ có thể phát huy 30% thực lực, có thể giết chết một con gà rừng hay không đã là vấn đề rồi.

Nếu như được lựa chọn, nơi sinh tốt nhất đương nhiên là ở bên trong thành thị. Bởi vì thành thị có quân doanh, người chơi vừa sinh ra cũng có thể chuyển chức thành binh sĩ, tiếp nhận huấn luyện của hệ thống để đề cao sức chiến đấu. Mà trọng yếu hơn, nội thành là nơi có nhiều NPC nhất, do đó dễ dàng nhận được nhiệm vụ nhất. Mà xây thôn cần Kiến Thôn lệnh, muốn có Kiến Thôn lệnh chỉ có hai phương pháp, một là nhiệm vụ, hai là lúc khai hoang giết được boss. Nhưng boss cùi nhất là thủ lĩnh sơn trại loại nhỏ cũng là sơ cấp võ tướng rồi. Thủ hạ còn có mấy trăm tứ giai binh, hơn nữa coi như đánh chết cũng không nhất định lấy được Kiến Thôn lệnh. Bởi vậy muốn mau chóng đạt được Kiến Thôn lệnh, làm nhiệm vụ là lựa chọn tốt nhất. Đây cũng là do game Thiên hạ, ở giai đoạn đầu trò chơi vì người chơi cung cấp phương thức có thể thực hiện. Hai tháng sau hệ thống sẽ hủy bỏ nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh. Đương nhiên, nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh cũng là có hạn, mỗi huyện mỗi ngày chỉ cung cấp 100 cái nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh, hơn nữa nhiệm vụ có độ khó không thấp, có chút nhiệm vụ không nghĩ qua là khi thực hiện sẽ thất bại, nhưng đã thất bại thì không thể nhận thêm nhiệm vụ khác.

Thoạt nhìn đây có vẻ như là ban thưởng không tệ, nhưng còn có một điểm nữa, chính là nếu như người chơi không thành lập thôn xóm, sau khi chết sẽ phục sinh tại thành thị gần nhất, tuy nói trừng phạt từ vong chỉ là hạ xuống một cấp, vật phẩm tùy thân toàn bộ có thể bị mất, vật phẩm trong ba lô ngẫu nhiên bị rơi xuống, tiền mất 10%. Nhưng nhân vật mới chỉ là 0 cấp, trên người cái gì cũng không có, coi như là mất 10% tiền cũng chả thấm vào đâu.

Cho nên nói, ban thưởng thuần túy là gân gà, mà cái danh ban thưởng này cũng xứng thực với gân gà.

Nhưng cái này gân gà nên ở trên đầu Dương Thiên, lại thành thiên đại hữu dụng.

Bởi vì hắn có kinh nghiệm trong game từ kiếp trước, biết rõ một số sự tình mà ai cũng ao ước muốn biết.

Dương Thiên kiểm chế tâm tình kích động, trên địa đồ tìm được một ngọn núi ven biển ở Dương Châu, sau đó nhẹ nhàng điểm một cái...

Lắc lắc cái đầu có chút mê muội, Dương Thiên đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Trong trò chơi, hiện tại cũng là vừa qua giữa trưa, mặt trời hơi có chút ngả về tây.

Đây chỉ là một đỉnh núi, phạm vi ước chừng 1km2, bên trên khắp nơi là cỏ thụ ngàn năm, dây leo chằng chịt quấn quanh. Mà ba mặt là vách núi, khoảng cách từ đỉnh xuống chân núi mấy trăm thước, một mặt còn lại giáp biển cả. Phía tây thì là một ngọn núi rất cao, mây mù lượn lờ, nhìn không tới đỉnh núi.

Dương Thiên nhanh chóng chạy đến phía bắc đỉnh núi, vừa nhìn xuống, suýt nữa thì hắn lăn ra ngắt, dù sao vách núi này quá cao, đoán chừng phải đến 400, 500 m, vách núi bóng loáng trong như gương. Nhìn qua một con hồ to như con bò đang nằm phía dưới, Dương Thiên cười đắc ý...

Hắn nhớ rõ bên cạnh đây là một cái sơn động, bên trong có hai kiện đồ vật có ý nghĩa phi phàm, trong đó, có một kiện đồ vật đã cải biến nhân sinh của hắn ở kiếp trước, cũng để lại cho hắn vô tận phần nợ.

“Lịch sử làm sao có thể tái diễn? Huống chi ta còn biết quỹ tích lịch sử!” Dương Dương bủi môi lẩm bẩm.

Nhưng tại cửa động có một con hồ trông coi, quái hồ đẳng cấp thấp nhất là 60, nhưng Dương Thiên biết rõ cái con hồ này là boss Lôi Vân hồ 80 cấp. Ở kiếp trước, lúc Dương Thiên đến nơi đây, đã là thời điểm Server Open được gần một năm, cấp bậc của mình đã là gần 40 cấp, còn dẫn theo một NPC cao cấp võ tướng và hơn 100 tử giai binh. Nhưng sau khi đem con hồ này giết chết, toàn đội chỉ còn lại một mình mình và tên võ tướng, mà tên võ tướng cũng chỉ còn lại một hơi thở, từ đó là biết con thú này lợi hại thế nào.

Lần này Dương Thiên cũng không có ý định cùng con mèo to này liều mạng. Hiện tại chính mình mới 0 cấp, so với một nhất giai binh sĩ cũng còn kém, đoán chừng coi như phân thân thành vạn người cũng đánh không chết con này.

“Người sô dĩ là người, bởi vì hắn biết chế tạo và sử dụng công cụ.” Dương Thiên rất là đắc ý.

Dương Thiên sinh ra ở tại đây chính là có dự mưu, bởi vì hắn có ý định từ nơi này ném xuống dưới một tảng đá lớn, đem lão hồ đập chết. Thạch đầu từ độ cao như vậy lăn xuống, không cần nói con boss hồ cùi mới 80 cấp, coi như là Thánh cấp võ tướng lịch sử bị nện trúng đoán chừng cũng phải phân thân toái cốt.

Nhưng Dương Thiên bây giờ cả người cũng chẳng có của nả gì, hệ thống cũng không có tặng nhân vật mới bất kỳ vật gì, ngoại trừ một cái áo vải tân thủ không thuộc tính.

Dương Thiên rất nhanh đã tìm được một khối đá lớn, ít cũng phải 400-500 cân, hình dạng tiếp cận hình tròn, cũng thuận tiện cho việc hất lăn khối đá này xuống dưới. Sau đó, Dương Thiên tìm thật nhiều dây leo, bện thành một cái dây thừng cực dài rồi đem đầu còn lại chốt trên một cây đại thụ.

Dùng một cái cây chắc chắn để bẫy, Dương Thiên bắt đầu công tác của mình...

Bất quá đối với việc có thể nhắm trúng vị trí, Dương Thiên quả thực mất một phen công phu, dù sao độ cao lớn như vậy, chỉ cần không đập trúng, quấy nhiễu đến lão hồ, lần sau muốn làm tiếp là vô cùng khó.

Chứng kiến khối đá lao xuống, tim Dương Thiên thế mà nâng chui lên tận cổ họng.

“Bành... Rống...” Chỉ nghe tiếng vang thật lớn dưới núi, sau đó một hồi gào rống kinh thiên, nhưng có thể nghe trong tiếng gào này là vô tận thâm trầm...

“Lão hồ đại ca! Ngươi ngàn vạn lần phải chết nha! Nhất định phải chết nha! Trời cũng sắp tối, ta cũng không đủ kiên nhẫn đợi đến ngày mai đâu!” Nghe được dưới núi thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm rú thê lương, trong nội tâm Dương Thiên không ngừng cầu nguyện.

Duỗi đầu ra bên ngoài nhìn nhìn, loáng thoáng có thể thấy con cạp kia đang nằm trên mặt đất không ngừng giãy dụa, nhưng không có năng lực đứng lên nữa rồi.

Đợi cả nửa ngày, lão hồ giãy dụa càng lúc càng yếu. Dương Thiên đại hỉ, xem ra hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay. Vì vậy đem dây thừng đã sớm chuẩn bị tốt ném xuống dưới.

Bỏ ra hơn mười phút đồng hồ, Dương Thiên theo dây thừng bò xuống vách núi, nhưng cũng đã mệt mỏi như chó hoang, dạng chân nằm rạp trên mặt đất rồi.

Đợi đến lúc thể lực hơi chút khôi phục, Dương Thiên mới đứng lên đi đến cạnh lão hồ. Hiện tại lão hồ cũng chỉ còn lại có một hơi, ngay cả khí lực rên rỉ cũng không có, trên mặt đất loang lổ đầy máu tươi.

Dương Thiên lắc lắc đầu, cánh tay phát phát, từ rất xa cười nói: “Lão huynh, nhìn ngươi hiện tại rất thảm a, để lão gia ta tiễn ngươi một đoạn đường!”

Nói xong, Dương Thiên liền nhặt trên mặt đất một tảng đá, to cỡ chậu rửa mặt, hướng đầu lão hồ đập tới...

Cứ thế đập phá hơn mười tảng đá, lão hồ rốt cục không cam lòng, trút xuống một hơi. Cái chết thật đúng là đủ biệt khuất.

Ngay thời điểm lão hồ vừa chết, Dương Thiên cũng nhận được nhắc nhở từ hệ thống:

“Chúc mừng ngươi giết chết boss Lôi Vân hồ cấp 80, đạt được kinh nghiệm 10 vạn, bởi vì ngài vượt 70 cấp giết quái, kinh nghiệm tăng thêm 800%, bởi vì ngài là người đầu tiên trên toàn thế giới giết chết boss, bạn thưởng đặc cách 5 điểm thuộc tính tự do, 100 điểm danh vọng.”

Dương Thiên cười đến toét miệng, lão hồ này đẳng cấp xác thực đủ cao, cho mình một lượng kinh nghiệm vô cùng phong phú, làm cho hắn trực tiếp lên tới 17 cấp. Vượt cấp đánh quái quả là thoải mái a! Dương Thiên nghĩ như thế.

Người chơi trước 50 cấp, mỗi lần thăng một cấp đạt được 2 điểm thuộc tính tự do, 50-90 cấp đạt được 5 điểm, trên 90 cấp mỗi cấp đạt được 30 điểm.

Mà bốn hạng thuộc tính cơ bản của người chơi, lúc chưa đạt được 90 điểm, sử dụng một điểm thuộc tính tự do, có thể tăng một thuộc tính lên 1 điểm. Đạt tới 90 điểm, dùng 10 điểm làm đơn vị, ví dụ như 90 điểm thăng 91 điểm cần 10 điểm thuộc tính tự do, mà 91 điểm thăng 92 điểm cần 20 điểm, từ đây suy ra, 99 điểm lên 100 cần 100 điểm thuộc tính tự do. Thời điểm thuộc tính dưới 90 điểm, năng lực chênh lệch cũng không phải quá lớn. Ví dụ một cái võ tướng có vũ lực 85 solo đập chết một võ tướng vũ lực 90 cũng không phải không có khả năng. Nhưng muốn một võ tướng vũ lực 90 solo võ tướng vũ lực 91, trên cơ bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành. Hơn nữa cái chênh lệch này càng về sau càng lớn. Mà như thống soái chênh lệch càng là rõ ràng, thống soái thuộc tính chưa đến 90 điểm, mỗi điểm thống soái, đối với quân đội sở hữu, thực lực tăng thêm 0.5%, mà từ 90-95 điểm, một đoạn này tăng thêm nhưng lại là mỗi một điểm 5%, mà từ 95 điểm về sau càng là khủng bố: 10% 1 điểm.

Nghĩ cũng biết, người chơi muốn đem thuộc tính nào đó lên tới 100, độ khó so với trở thành một phương chư hầu cũng không thấp hơn bao nhiêu. Ví dụ như một người chơi lúc sinh ra vũ lực 10, coi như có luyện tới 100 cấp, toàn bộ điểm chỉ tăng vào vũ lực thì vũ lực cũng không quá đáng chỉ có thể đạt tới 99 điểm. Dù sao nhìn chung, trong lịch sử Tam quốc, giá trị vũ lực đạt tới 100 đoán chừng cũng chỉ có một tên Lữ Bố. Đương nhiên, giá trị thuộc tính vượt qua 100 điểm, vậy rồi cuộc trở thành cái dạng gì thì không ai được biết rồi.

Mà kể cả như vậy thì Dương Thiên cũng hiểu, muốn lên tới 100 cấp đối với tuyệt đại đa số người chơi là việc cả đời cũng khó có khả năng hoàn thành. Ngoài 50 cấp, trừ phi gặp được đại chiến dịch, muốn tăng lên một đẳng sẽ cực khó khăn. Dù sao cần nếu ai cũng có thể dễ dàng lên tới đỉnh phong, vậy danh tướng lịch sử cũng cũng không cần lẫn lộn.

Huống hồ người chơi có thể chuyển chức cho võ tướng chỉ là số ít, đại đa số người chơi cả đời chỉ có thể làm binh sĩ, mà điều kiện để người chơi binh sĩ và NPC binh sĩ lĩnh ngộ kỹ năng là đồng dạng. Chỉ có điều người chơi binh sĩ so với NPC có ưu thế hơn ở chỗ người chơi có thể thông qua khảo nghiệm, lĩnh ngộ kỹ năng, nếu như không thể thông qua khảo nghiệm, một năm sau lại có thể tiếp tục tham gia khảo nghiệm, đến lúc nào thông qua mới thôi. Nhưng nghĩ đến độ khó khi khảo nghiệm, đến Dương Thiên cũng không khỏi cười khò, mặc dù so với NPC, dựa vào xác suất để lĩnh ngộ kỹ năng còn tốt hơn nhiều.

Dương Thiên đem toàn bộ tự do điểm thuộc tính đạt được cộng vào vũ lực, giá trị vũ lực của hắn lập tức lên tới 45 điểm. Một mối trên người cũng tan sạch, cảm giác cả người tràn đầy lực lượng.

Không thể không nói một câu, trong Thiên hạ ngoại trừ quái hình người có thể trực tiếp rơi xuống trang bị, quái vật khác sau khi chết chỉ để lại một cỗ thi thể, tài liệu là phải tự đi thu thập.

Đây là thi thể boss, Dương Thiên đương nhiên không có ý định buông tha. Một cái Thái Tập thuật ném xuống, trong ba lô xuất hiện thêm vài kiện đồ vật:

Da hổ: Tam phẩm trung đẳng: một tấm: Bộ da đẹp cả và mẫu mã lẫn chất lượng, có thể chế tác đồ phòng ngự, sinh hoạt.

Răng nanh: Tam phẩm thượng đẳng: 5 cái: răng nanh sắc bén, có thể chế tác mũi tên, tài liệu sinh hoạt.

Tài liệu sinh hoạt tổng cộng chia làm 9 phẩm, 27 các loại..., ngon nhất dĩ nhiên là nhất phẩm thượng đẳng, nghe nói có thể chế tạo ra Thần khí. Đương nhiên, Dương Thiên biết, tài liệu cao cấp còn chưa có người nào đánh ra, chứ đừng nói chỉ là chế tác thần khí. Nói chung, trong lãnh địa, thu thập tài nguyên đều chủ yếu đều là cửu phẩm.

Đường đường 80 cấp boss, rơi có tí đồ như vậy? Đây là chuyện đương nhiên. Đây là boss canh giữ đồ vật mà.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sơ Cấp Nội Công Tâm Pháp? Thực

Thu thập xong hết thảy, Dương Thiên mới đi đến sơn động sau lưng lão hồ. Đồ trong này mới là trọng yếu nhất.

Son động không lớn, hơn nữa rất khô ráo. Giữa động có một cái rương lớn.

Nhìn cái rương, Dương Thiên lần nữa oán thăm. Lần trước hắn nhìn thấy cái rương này còn tưởng rằng bên trong là thần binh, thần khí truyền thuyết gì đó. Ai dè ra hai con chuột nhất, cộng với hai kiện đồ làm cho Dương Thiên thú huyết sôi trào.

Sơ cấp nội công tâm pháp • Thực: Lĩnh ngộ bí quyết nội công, học được sơ cấp nội công.

Kiến Thôn lệnh bạch kim: Bằng chứng để thành lập thôn xóm, có kèm theo ban thưởng.

Đây là hai kiện vật phẩm căn bản không thể xuất hiện tại thời điểm sơ kỳ của trò chơi.

Trước tiên là nói về Kiến Thôn lệnh. Kiến Thôn lệnh được chia làm: bình thường, Hắc Thiết, Bạch Ngân, Hoàng Kim, Bạch Kim. Kiến Thôn lệnh bình thường khi sử dụng chỉ có được thôn nhỏ, mà Kiến Thôn lệnh Hắc Thiết sau khi sử dụng, thôn được thành lập có kèm theo thuộc tính. Hơn nữa giai vị càng cao, thuộc tính lại càng cường đại. Mà Kiến Thôn lệnh cấp Bạch Kim, kiếp trước Open Server đã hơn một năm nhưng liền một khối cũng không xuất hiện. Kiến Thôn lệnh cấp hoàng kim cũng chỉ xuất hiện qua ba khối, trong đó một khối là Dương Thiên tại son động này lấy được. Chỉ là lần này, khối Kiến Thôn lệnh cấp hoàng kim lại trở thành cấp Bạch Kim, đoán chừng là do hắn vượt cấp giết chết boss nên được ban thưởng a! Nhưng ở kiếp trước, chính mình vừa đạt được hai kiện đồ này đã bị người bán rẻ, lưu vong thiên hạ, một mực không có cơ hội sử dụng. Nhưng ngược lại là nghe nói thôn xóm khác xây bằng kiến thôn lệnh hoàng kim, thuộc tính kèm theo là máy móc: Trong lãnh địa, sản xuất khí giới công thành thì tầm bắn, uy lực, độ bền đều tăng lên 20%, không nói những thứ khác, chỉ riêng tầm bắn tăng lên 20%, có thể để cho đại quân trong lúc công thành chiến đạt được thiên đại ích lợi.

Mặt khác, Kiến Thôn lệnh đẳng cấp cao, hiệu suất tài nguyên sinh trưởng trong lãnh địa và diện tích lãnh địa đều tăng thêm, cấp Hắc Thiết tài nguyên tăng thêm là 10%, diện tích gấp đôi lãnh địa thông thường. Cấp Bạch Ngân tài nguyên tăng thêm là 30%, diện tích gấp bốn. Cấp Hoàng kim tài nguyên tăng thêm là 60%, diện tích gấp 8 lần. Mà cấp Bạch Kim tài nguyên tăng thêm là 100%, diện tích càng là gấp 16 lần diện tích lãnh địa thông thường. Đương nhiên, nếu chỉ nghe qua thì những thuộc tính tăng thêm này tựa hồ không tệ, nhưng thực tế, có bao nhiêu hiệu quả lại rất khó, trong đó, hạn chết lớn nhất là nhân khẩu. Tài nguyên tăng thêm chỉ là hiệu suất sinh trưởng tăng thêm. Nếu như trong lãnh địa, không có đủ lao động, vậy tài nguyên cơ bản còn không khai thác hết, vậy cái bộ phận tăng thêm kia cũng chỉ có thể lãng phí một cách vô ích. Diện tích lãnh địa đồng dạng cũng là đạo lý này. Trong từng lãnh địa đều có một ít son trại, cường đạo... các loại kiến trúc nơi dã ngoại. Trong khu đất hoang cũng sẽ có dã thú respawn (đổi mới - ai hay chơi game là biết), những thứ này chủ yếu là để cho lãnh chúa luyện binh hoặc là nơi để người chơi luyện cấp. Người chơi trong lãnh địa đánh quái luyện cấp, tài vật thu hoạch được sẽ bị hệ thống cưỡng chế khấu trừ 1%. Phần này là phần thuế sẽ chui vào túi lãnh chúa khu vực ấy. Nhưng toàn bộ địa đồ là thế giới thật, diện tích tự nhân lên một nghìn lần, nếu như lãnh chúa nghĩ muôn dựa vào chút thuế ấy để làm giàu thì trên căn bản là tương đương với mơ mộng hão huyền. Về phần lãnh chúa luyện binh, kỳ thật bình thường đã quái trong lãnh địa số lượng đã cơ bản đầy đủ để lãnh chúa luyện binh rồi.

Hơn nữa Kiến Thôn lệnh đẳng cấp cao có một vấn đề, chính là hiệu suất tài nguyên sinh trưởng được đề cao nhưng binh lực dã ngoại và số lượng quái vật đổi mới cũng đề cao. Chỉ cần đám này không kịp thời thanh lý, tích lũy đến số lượng nhất định, bọn hắn sẽ công kích lãnh địa. Thế mới nói, Kiến Thôn lệnh đẳng cấp cao chỉ thích hợp với những công hội lớn, bọn họ có nhiều người, việc xử lý quái, phòng thủ là không có vấn đề, hơn nữa còn có thể tổ chức người chơi chuyên sinh hoạt tiến hành thu thập tài nguyên. Nếu như một cái Kiến Thôn lệnh bạch kim trong trò chơi rơi sớm như vậy, vào tay một công hội, vậy việc trở nên bọn cường đại là tuyệt đối ở trong tầm tay.

Hiện tại Kiến Thôn lệnh bạch kim rơi vào đầu Dương Thiên, kết quả... rất khó nói...

Mà đồ vật Dương Thiên để ý nhất lại không phải cái Kiến Thôn lệnh này, mà là bản kỹ năng sách kia. Chữ “Thực” phần cuối kỹ năng chính là cái thể hiện giá trị trò chơi này, bởi vì phẩm sách kỹ năng có chứa chữ “Thực” đều có thể học tập, không chỉ trong trò chơi mà là cả trong thế giới thật, đồng dạng có thể đạt được năng lực như vậy.

Đây là một thành quả vượt thời đại, càng là một phương thức cải biến thế giới.

Bất quá bây giờ, bí mật kinh thiên này còn chưa có ai biết, mà lúc bí mật này được bật mí cũng đã là thời điểm của nửa năm sau rồi. Nửa năm thời gian mặc dù không phải rất dài, nhưng mà đủ để Dương Thiên làm rất nhiều chuyện.

Vật tới tay, Dương Thiên trước đem Kiến Thôn lệnh ném vào balo, sau đó khoanh chân ngồi xuống, mở ra tờ thứ nhất bí tịch.

“Ngài có muốn học tập sơ cấp nội công không?! Xin xác nhận!” Hệ thống nhắc nhở.

“Hay không?!” Dương Thiên lập tức nói. Đối với cái cái bẫy rập này, Dương Thiên đã biết quá rõ. Chỉ cần người trả lời “Có”, như vậy bí tịch sẽ lập tức biến mất, người đồng dạng cũng học xong kỹ năng này. Nhưng học được chỉ là trong trò chơi, ngoài thế giới thực cái gì cũng không biết.

Dương Thiên chuyên tâm, đọc từng câu từng chữ nội dung trong sách, trong quá trình này, một cỗ khí lưu trong thân thể xuất hiện, được một đạo lực lượng thần kỳ chỉ dẫn, lưu động trong thân thể, cứ như thể tuần hoàn...

Qua một thời gian, Dương Thiên rốt cục đọc xong cả bản bí tịch, quyển sách mỏng trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

“Chúc mừng ngài đã học xong cơ bản nội công.”

Dương Thiên không thể chờ đợi được, lập tức lựa chọn rời khỏi trò chơi, sau đó từ trên giường ngồi dậy.

Lặng yên nghĩ đến pháp quyết vừa rồi, theo chỉ dẫn, Dương Thiên đã bắt đầu lần thứ nhất tu luyện. Một đạo tinh khí như có như không trong người dần

dần sinh ra, tuần hoàn...

.....

“Ha ha ha...” Dương Thiên chấm dứt tu luyện, nhin không được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu...

“Khuya như vậy, cái thằng điên nào a!” Ngoài phòng truyền đến trận quát mắng.

Dương Thiên vội vàng cảm miệng, tuy bị người mắng, nhưng thần sắc kích động trên mặt như thế nào cũng không bớt đi được. Nhìn thời gian, đã là rạng sáng hơn 3 giờ rồi, nửa đêm như thế, hung hăng càn quấy cười to, xác thực là mình không đúng.

Chính mình rốt cục đã có chỗ dừng chân nho nhỏ rồi, chỉ cần cho mình đầy đủ thời gian, nhất định sẽ tiếu cuồng thiên hạ...

Vội vàng làm một bữa ăn khuya...

Bởi vì vừa rồi ngồi xuống tu luyện một thời gian ngắn, chút ù rũ cũng đã sớm khôi phục. Dương Thiên không lãng phí thời gian, vội vàng mang lên mũ trò chơi, lần nữa tiến vào thế giới Thiên Hạ.

Mới vừa đăng nhập trò chơi, sắc trời đã hơi sáng.

Đang muốn đi ra sơn động, trong đầu Dương Thiên đã vang lên thanh âm thông báo.

“Hệ thống Thế giới thông cáo: Người chơi Phạm Đức Tư khu vực Mỹ Quốc thành lập hệ thôn xóm đầu tiên - Bang Dịch thôn, ban thường thôn trưởng Phạm Đức Tư danh vọng 200, binh chủng đặc thù một chi, cũng ban cho danh xưng “Đệ nhất thiên hạ thôn”.

Dương Thiên không cam lòng a! Như thế nào chính mình quên mất chuyện tốt “Đệ nhất thiên hạ thôn” đây! Đặc thù binh chủng a, phải biết rằng đặc thù binh chủng, cả Trung Quốc tôi đa cũng không quá đáng, chỉ có hai mươi chi mà thôi.

Đặc thù binh chủng là cường đại.

Nói như thế này, binh lính bình thường học được trụ cột kỹ năng, giá trị tối đa của vũ lực tăng được đến 50 điểm trở thành tứ giai đỉnh phong. Mà muốn tăng thực lực lên, phải có đủ 50 điểm thuộc tính trí tuệ, vậy mới có tỷ lệ nhất định lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, tấn giai đến ngũ giai bình. Mà thực lực binh sĩ tăng lên đã bị hạn chế rất lớn, trong khi đó đặc thù binh chủng, coi như là có cùng giá trị vũ lực với binh lính bình thường, thì chênh nhau hai cấp, đánh ngang tay. Mà cao cấp đặc thù binh chủng thực lực càng mạnh hơn nữa, dưới tình huống cùng giá trị vũ lực, một đập chết hai hoàn toàn không vấn đề.

Điểm thuộc tính tự do của NPC đạt được không giống với người chơi, bọn này tăng cấp đạt được điểm tự do cố định.

Mà NPC có tư chất khác nhau, phân biệt từ SSS, SS, S, A, B, C, D, E, 9 cấp. Căn cứ theo kiếp trước, Dương Thiên hiểu rất rõ, tỷ lệ xuất hiện quyền cấp NPC là 8%, E cấp đại khái là 40%, D cấp là 41%, mà C cấp tỷ lệ là 7%, B cấp tỷ lệ chỉ có 3%, A tỷ lệ đại khái chỉ có không đến 0.2%, mà S cấp tỉ lệ là một phần vạn, SS cấp tỷ lệ chỉ có một phần ức, mà SSS cấp còn chưa có thống kê qua, bởi vì kiếp trước, Dương Thiên căn bản chưa nghe nói qua có người nhận được NPC cấp SSS. Những xác suất này tất cả đều là người chơi thống kê ra, là số liệu không chính thức.

NPC tăng một cấp, điểm thuộc tính do đạt được là do tư chất quyết định, quyền cấp NPC tăng một cấp đạt được 1 điểm, cấp E 2 điểm. Thăng đến A cấp được 6 điểm, mà S cấp NPC mỗi lần tăng level được 8 điểm, SS cấp là 12 điểm, kinh khủng nhất là SSS cấp đạt tới 18 điểm mỗi lần up level.

Danh tướng lịch sử, tư chất thấp nhất đều là S cấp, tuyệt đại đa số là SS cấp, số rất ít là SSS cấp, bởi vậy có thể thấy được, danh tướng lịch sử trân quý như thế nào. Hơn nữa danh tướng lịch sử đều có riêng lịch sử bối cảnh của mình, tương đương với một cái danh xưng, giá trị vũ lực giống nhau, danh tướng lịch sử mạnh hơn so với võ tướng bình thường. Hơn nữa võ tướng lịch sử đều có được kỹ năng của chính mình, chỉ cần giá trị thuộc tính nào đó gia tăng tới trình độ nhất định, kỹ năng sẽ tự động được lĩnh ngộ. Nhưng, tại giai đoạn trước trò chơi, để người chơi có thể thích ứng nhanh hơn với hoàn cảnh trò chơi, bình thường NPC thăng cấp, phương thức cộng điểm thuộc tính là hoàn toàn do người chơi khống chế, người chơi có thể quyết định hướng phát triển phương hướng nào. Như vậy, đây cũng là một điểm ưu thế của NPC bình thường a.

Nhưng dù sao trong cả lịch sử Tam Quốc Diễn Nghĩa, danh tướng lịch sử không quá đáng cũng chỉ xuất hiện hơn mấy ngàn người, trên cơ bản là rất khó bị người chơi thu phục được. Hơn nữa trọng yếu nhất để tạo nên chiến trường chính là đại bộ phận NPC binh lính bình thường cấu thành.

Y theo kinh nghiệm kiếp trước, tạo thành quân đội, thông thường phần lớn là dùng NPC tư chất C, D cấp tạo thành, mà tạo thành quân đội tinh nhuệ, thì là do quân đội có 3% NPC tư chất B cấp tạo thành.

Một binh sĩ NPC tư chất B cấp, muốn lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, đại khái cần đạt tới 20 cấp, xác suất lĩnh ngộ thành công là 100%, sau khi lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, vũ lực có thể tăng lên đến 60 điểm, sau đó dùng phương thức đồng dạng lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng, nhưng lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng tỷ lệ chỉ có không đến một phần ba. Tiếp theo là cao cấp kỹ năng, tỷ lệ không đến một phần mười, cấp đại sư kỹ năng tỷ lệ một phần ngàn. Đến 90 điểm về sau...

Tuy nói sách kỹ năng, tất cả mọi người đều có thể sử dụng, nhưng sách kỹ năng có tỉ lệ rơi cực thấp, muốn dựa vào cái này để chế tạo một chi quân đội đẳng cấp cao cũng không phải không có khả năng, nhưng tài chính cần dùng thì tuyệt đối không phải người thường có thể thừa nhận.

Bởi vậy có thể thấy được đặc thù binh chủng có ưu thế như thế nào. Dùng tư chất B cấp mà nói, tương đương với lên tới cấp 10, có thể sử dụng ngũ giai binh sĩ. Mà đặc thù binh chủng, tư chất yêu cầu thấp nhất cũng là B cấp, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến sự cường đại của binh chủng.

Những tư liệu về binh chủng này hiện tại trang web chính thức còn chưa có, chỉ để lại vài dòng đề nghị người chơi tự tìm hiểu.

Dương Thiên biết, hiện tại trên diễn đàn game, đoán chừng đã nổ tung nổi rồi.....

Thế nhưng mấy thứ này cùng Dương Thiên không quan hệ, hần bây giờ là phải suy nghĩ làm thế nào để mau chóng nắm bắt danh hiệu thiên hạ đệ nhị thôn

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thành Lập Thôn Trang

Dương Thiên cầm Kiến Thôn lệnh bạch kim, liên miên suy nghĩ đến tột cùng đem thôn của chính mình xây ở nơi nào.

Hắn phi thường hiểu rõ vùng này, đây là một sơn cốc cực lớn, tên là U Âm sơn cốc. Bởi vì trong sơn cốc là đại thụ cao lớn, dây leo chằng chịt, ánh sáng chỉ chiếu được lờ mờ nên có tên như thế. Toàn sơn có hình hồ lô, lỗ hồng quay ra biển, mặt khác xung quanh đều là vách núi đá, căn bản không có khả năng thông qua. Phải biết rằng địa đồ trong Thiên hạ được làm lớn ra gấp nghìn lần, tương đương với núi cũng cao thêm nghìn lần. Vốn là tiểu sơn đầu vùng duyên hải, toàn bộ biến thành đỉnh Everest. Mà cuối thung lũng là gần mười vạn km² đồng bằng phù sa. Một con sông lớn từ trên cao giáng xuống, đem bình nguyên cắt thành hai nửa, sau đó theo miệng hồ lô chảy về phía biển cả. Mà mình bây giờ vị trí vừa vặn ngay tại miệng hồ lô.

Có thể nói, nơi này hoàn toàn là một thế ngoại đảo nguyên. Không cần lo lắng những mưa gió bên ngoài.

Nhưng ưu điểm này đồng dạng cũng là khuyết điểm. Dương Thiên biết rằng tại đây quái vật đổi mới cực nhanh, dị tộc, hải tặc hoành hành, đẳng cấp trung bình hơi cao. Nơi đây còn là nơi sinh sống của dị tộc hoang dã vùng núi, dị tộc vùng núi khác với các dị tộc khác, bọn hắn không có hệ thống thành thị, chỉ sinh hoạt trong sơn trại, mỗi người đều tự chiến đấu, tự sinh tồn. Đối với người chơi mà nói, bọn này có thể coi như là cường đạo. Nếu là có người chơi sinh ở chỗ này, đoán chừng rất khó sống sót.

Vì thế nếu như xây dựng thôn xóm ở chỗ này, như vậy về sau, một mình mình sẽ phải đối mặt với vô cùng vô tận quái vật và dị tộc, nghĩ đến tình cảnh này, Dương Thiên nhìn không được da đầu có chút run lên.

Nhưng mình còn có lựa chọn khác sao? muốn trở về thành nhất định phải tự sát, nhưng đã chết rồi, đồ trong ba lô sẽ ngẫu nhiên rơi mất, chả may rơi Kiến Thôn lệnh bạch kim, chính mình tìm ai khóc đây?

“Mặc kệ, cầu phú quý trong nguy hiểm, gan lớn dễ sống! Nơi này là địa bàn của Lôi Vân hồ, y theo quy tắc hệ thống, loại này là đại boss, sống một mình, cũng có lãnh địa riêng. Trong thời gian ngắn chỉ sợ không có sinh vật gì dám đến. Chỉ cần cho mình vài ngày thời gian, hết thấy vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.”

Dương Thiên biết rằng thiên hạ đệ nhị thôn, phải vào chiều mai mới có thể xuất hiện, bởi vậy cũng không vội mà thành lập thôn xóm, ý định đi vào sâu hơn trong một chút. Dù sao tại đây quá gần biển, hải tặc tùy thời có khả năng xuất hiện, bọn này hoạt động ngoài biển, chả có tí kiêng kỵ nào với Lôi Vân hồ đâu.

Mặc dù địa đồ Thiên hạ làm lớn ra một nghìn lần, nhưng cân nhắc đến vấn đề thông hành, tốc độ cũng tăng lên không ít, ví dụ như Dương Thiên hiện tại dọc theo dòng sông, bỏ ra không đến nửa ngày đã đi gần trăm dặm đường, cái này trong đời thực là không có khả năng. Trên đường đi chỉ gặp một số dê bò các loại động vật, bọn nó trước là đồ ăn của Lôi Vân, đương nhiên hiện tại toàn bộ biến thành kinh nghiệm của Dương Thiên, up lên 18 cấp, được hai điểm thuộc tính tự do. Dương Thiên lần nữa cộng vào vũ lực, đạt đến 47 điểm. Hơn nữa trong ba lô Dương Thiên cũng nhiều hơn vài tấm da dê và da trâu.

Mặc dù Dương Thiên còn chưa có chuyển chức thành binh sĩ, nhưng học xong sơ cấp nội công, kỳ thật thực lực so với binh sĩ đã cao hơn một bậc. Là người chơi khác, đoán chừng đã chết sớm rồi.

Rời khỏi lãnh địa Lôi Vân hồ, Dương Thiên không có ý định tiếp tục xâm nhập.

Đánh giá thoáng một phát hoàn cảnh trước mắt, tại đây còn có gần một dòng sông rộng gần 1 dặm vuông, cũng vừa vặn nơi đây là khúc sông, vòng ra một đường, ba mặt bị nước bao quanh. Ở chỗ này thành lập thôn xóm, chính mình cũng chỉ cần phòng thủ một mặt, xem ra giám sát rất nhiều áp lực. Hơn nữa diện tích một cây số vuông đối với thôn xóm mà nói, cũng là đủ rồi. Về vấn đề thành trấn sau này, Dương Thiên cũng không có lo lắng, cùng lắm thì đến lúc đó tu kiến vài cây cầu lớn là được, tuy nói cần dùng nhiều tài nguyên một chút, nhưng so với thôn vừa xây xong đã bị tiêu diệt thì còn ok hơn nhiều!

Dương Thiên đứng ở trung tâm khu đất, sau đó lấy ra Kiến Thôn lệnh cầm xuống.

Một đạo ngũ thái hà quang từ trên trời giáng xuống, Dương Thiên vội vàng nhắm mắt lại, miệng lầm bầm: Trước kia chính mình dùng Kiến Thôn lệnh bình thường, cũng chỉ thoáng hiện bạch quang, còn mơ mơ hồ hồ. Xem ra cái Kiến Thôn lệnh bạch kim này xác thực không giống bình thường.

“Mời đặt tên thôn!” Thanh âm nhắc nhở của Hệ thống vang lên, Dương Thiên mở mắt, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một toà tiểu viện thấp bé. Đứng là văn phòng thôn trưởng, cũng là trung tâm hành chính của thôn. Bên cạnh còn có một phòng thấp bé khác, là nhà dân được hệ thống tặng.

“Bạch Vân thôn.”

“Chúc mừng ngài đã thành lập nên đệ nhị thôn xóm - Bạch Vân thôn, là người thứ hai thành lập thôn xóm, hệ thống ban thưởng cho ngài danh vọng 150 điểm, NPC cấp SS một gã.”

“Hệ thống thế giới thông cáo: Chúc mừng người chơi khu vực Trung Quốc (nguyên tác là sever vina - từ sau ta để là sever vina cho dễ) Dương Quang thành lập đệ nhị thôn xóm - Bạch Vân thôn, ban thưởng thôn trưởng Dương Quang danh vọng 150 điểm, NPC cấp SS một gã, cũng ban cho Danh xưng “Thiên hạ đệ nhị thôn”!

“Hắc hắc, rốt cục lấy được NPC cấp SS tới tay rồi, mặc dù so ra kém đệ nhất thôn có đặc thù binh chủng, nhưng so với đệ tam thôn chỉ có đặc thù kiến trúc còn tốt hơn.” Dương Thiên hắc hắc cười, nhìn từ đằng xa đang có hai người đi tới.

Căn cứ kinh nghiệm trước kia, hai người này một là S cấp NPC được hệ thống tặng kèm khi xây thôn, chủ yếu là trợ giúp người chơi quản lý kiến thiết thôn xóm, dù sao mới vừa gia nhập trò chơi, người chơi có rất nhiều điểm không hiểu. Phương diện nhân tài ban đầu, hệ thống vẫn là tương đối có nhân tính a.

“Lão phu Vương Liễu Sinh bái kiến chúa công! Đây là khuyển tử Đại Ngu.” Một trung niên nhân hơn 40 tuổi cúi người chào nói.

“Vương Đại Ngu bái kiến chúa công!” Thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi cũng bái Dương Thiên, nhưng ánh mắt lại tràn ngập tò mò, tựa hồ cảm giác chúa công của phụ thân mình như thế nào còn trẻ như vậy. Nhưng nếu là chúa công của phụ thân, thì đương nhiên là chủ công của mình rồi.

Dương Thiên cười đến nứt cả miệng, một tay vịn lấy Vương Liễu Sinh nói, nói: “Nhanh đứng lên, nhanh đứng lên! Tiểu tử về sau còn phải dựa hai vị phụ tá nhiều hơn! Không cần đa lễ như vậy!”

Phụ tử Vương Liễu Sinh, hai người cũng không sĩ diện cái lão, đứng lên.

Vương Liễu Sinh rất là cung kính nói: “Đó là bổn phận của lão phu, tự nhiên vì chúa công hiệu lực!... Chúa công, hiện tại Bạch Vân thôn mới xây, hết thảy còn cần mau chóng an bài!”

“Nên như thế! Nên như thế!” Dương Thiên vội vàng cười to nói. Rõ ràng bị NPC khinh bỉ! Dương Thiên cười khổ. Nhưng trên mặt không lộ ra thần sắc gì. Phải biết rằng trong Thiên hạ, NPC có trí tuệ nhân tạo phi thường cao, không khác thường nhân. Nếu như người làm ra sự tình làm cho đối phương chán ghét, độ trung thành sẽ giảm xuống. Trung thành thấp tới trình độ nhất định, NPC sẽ bỏ trốn.

“Thôn chúng ta nhân thủ quá ít! Vương lão người trong chốc lát khởi thảo một phần thông cáo chiêu mộ. Ta bổ nhiệm người là phó thôn trưởng, người có thể đến văn phòng thôn trưởng. Thôn xóm một cấp, một toà nhà dân có thể ở năm người. Người trước chiêu mộ bốn người, sau đó xây thêm vài toà nhà dân, bằng không thì lưu dân tới sẽ không còn chỗ ở, đồng thời tranh thủ xé chiêu hôm nay đem sơ cấp quân doanh xây tốt. Ta trước cùng Đại Ngu đi đánh chút ít dã thú!” Dương Thiên phân phó nói.

Dương Thiên nhớ rõ sơ cấp quân doanh là đặc thù kiến trúc, rất nhiều kiến trúc đều cần phải có người liên quan mới mới có thể bắt đầu kiến tạo, nhưng sơ cấp quân doanh là ngoại lệ, chỉ cần thôn trang thành lập, tài nguyên đầy đủ, có thể kiến tạo.

Ngẫm lại cũng thế, nếu như không có quân doanh, vậy không cách nào chuyển chức thôn dân thành binh sĩ, càng không cách nào để cho binh sĩ chuyển thành võ tướng. Không có chuyển chức thành binh sĩ, thôn dân chỉ có thể phát huy ra 30% thực lực. Ngẫm lại nếu như giai đoạn trước, không chiêu mộ được quan viên, không xây được quân doanh, đoán chừng bị tiêu diệt là sự tình trong chớp mắt. Mặc dù cũng có thể thuê huấn luyện binh sĩ tại hệ thống thành thị, nhưng NPC thành thị cũng là hệ thống tự thành, mỗi ngày chỉ có thể huấn luyện ra binh sĩ số lượng có hạn, hơn nữa phí chiêu mộ là giá trên trời, không phải người chơi hiện tại có thể thừa nhận.

Nhưng sơ cấp quân doanh muốn thăng cấp làm trung cấp quân doanh, so với kiến trúc khác lại không giống, phải có trung cấp võ tướng mới được.

Vương Liễu Sinh mặt đầy vui mừng gật đầu, nói: “Chúa công cơ trí như vậy, chính là phúc của Bạch Vân thôn a!”

Những sự tình này vốn phải là Vương Liễu Sinh nhắc nhở Dương Thiên, nhưng đã trải qua một lần, Dương Thiên tự nhiên tinh tường chính mình nên làm cái gì, đây là vì không muốn lãng phí thời gian, thế nhưng tự mình nói, không nghĩ còn có thể tăng lên hảo cảm của NPC, thật sự là vô tâm sát liễu liễu thành rừng a!

“Vương lão quá khen! Vương lão trước hết mời a!” Đối với dạng tán thưởng này, Dương Thiên vẫn còn có chút xấu hổ.

Tại văn phòng thôn trưởng, sau khi bổ nhiệm phó thôn cho Vương Lão xong. Mỗi người bắt đầu bận rộn, tự đi làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thôn Trang Thuộc Tính

Dương Thiên mang theo Đại Nguru dọc theo bờ sông đi thẳng lên, hần có ý dò xét thoáng một phát tình huống phía thượng nguồn. Trên đường, Dương Thiên rất cục rảnh rỗi, xem xét thuộc tính của hai thủ hạ đầu tiên và thuộc tính Bạch Vân thôn rồi.

Tính danh: Vương Liễu Sinh

Tư chất: SS

Chức nghiệp:

Thân phận: Bạch Vân thôn phó thôn trưởng, công huân:0

Trung thành:85

Đăng cấp:0 cấp 20/200

Thống soái: 3, vũ lực: 2, trí lực: 9, chính trị: 10

Năng khiếu: Quản lý lãnh địa

Kỹ năng: Không

Trang bị: Không

Tính danh: Vương Đại Nguru

Tư chất: SSS

Chức nghiệp:

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành:83

Đăng cấp:0 cấp 0/200

Thống soái:8 vũ lực: 10 trí lực 10 chính trị: 2

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Không

Trang bị: Không

Nhìn thuộc tính, Dương Thiên cảm giác đầu tiên là muốn lòi con mắt. Như thế nào tư chất đều tăng lên một cấp? Chẳng lẽ là bug hệ thống? Không có khả năng a! Ở kiếp trước Open Server được một năm cũng không có nghe nói có ai phát hiện bug, không có khả năng chính mình gặp may a? Bởi vì tập đoàn Long Đằng đã hứa hẹn: Thiên hạ là không bug, không lag. Hết thấy đoạt được trong trò chơi đều là hợp pháp.

Dương Thiên không rõ ràng lắm tình huống, đành phải tiếp tục nhìn xuống:

Thôn: Bạch Vân thôn thiên hạ đệ nhị thôn: thôn xóm Thiên hạ đều biết, gia tăng lực hấp dẫn với lưu dân.

Đăng cấp: Một cấp

Hiện hữu cư dân:3/100

Dân tâm:70 trị an:90

Thuế suất: 5% đối với người chơi trung thu, người chơi trong lãnh địa đánh quái, 5% bị cưỡng chế nộp lên cho lãnh chúa

Đặc thù thuộc tính: Lãnh địa chiêu mộ NPC, tư chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%.

Hiện hữu tài nguyên: Lương thực 500 đơn vị, vật liệu đá 500 đơn vị, vật liệu gỗ 500 đơn vị, tiền 2.000 tiền đồng, tiền trong ba lô toàn bộ tiền vào thôn trang, mặt khác thôn trang xây xong còn được tặng có 1000 tiền đồng.

Tài nguyên cần thiết thăng cấp: Lương thực 400 đơn vị, vật liệu đá 400 đơn vị, vật liệu gỗ 400 đơn vị, tiền 2000 đơn vị.

Diện tích thôn trang: 1 km²

Diện tích lãnh địa: 160 km²

Hiện hữu kiến trúc: 2/8 kiến trúc cân bằng cấp.

Văn phòng thôn trưởng: là nơi có thể tuyên bố thông cáo, bổ nhiệm chức vụ, độ bền: 500

Nhà dân

Có thể xây kiến trúc:

Nhà dân: Là nơi thôn dân cư trú. Điều kiện xây dựng: Vật liệu đá 10, vật liệu gỗ 10.

Sơ cấp tiệm tạp hóa: Kinh doanh các loại đồ dùng hàng ngày. Điều kiện xây dựng: Sơ cấp thương nhân, vật liệu đá 40, vật liệu gỗ: 20, tiền: 100 tiền đồng.

Cửa hàng thợ may sơ cấp: Có thể chế tác quần áo, đồ phòng ngự. Thuộc tính đồ phòng ngự và hiệu suất cùng thợ may và đẳng cấp cửa hàng có quan hệ. Điều kiện: Sơ cấp thợ may, vật liệu đá 30, vật liệu gỗ 50, tiền: 100 tiền đồng.

Sơ cấp tiệm thợ rèn: Chế tạo cùng bán ra thiết chế vũ khí, nông cụ. Chế tạo vũ khí, nông cụ thuộc tính và hiệu suất chế tạo cùng thợ rèn và đẳng cấp tiệm thợ rèn có quan hệ. Điều kiện: Sơ cấp thợ rèn, vật liệu đá 50, vật liệu gỗ: 20, tiền: 100 tiền đồng.

Sơ cấp nghề mộc phòng...Sơ cấp y quán...Sơ cấp quân doanh...Sơ cấp ụ tàu...

Sơ cấp thị trường: Là nơi thôn dân và người chơi giao dịch vật tư với nhau, đồng thời cũng là khu vực giao dịch của người chơi, có thể thực hiện giao dịch viễn trình, sơ cấp thị trường cho phép giao dịch trong phạm vi một huyện. Điều kiện: Vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 200, tiền 500 tiền đồng.

1 đơn vị lương thực là 1 kg, 1 đơn vị vật liệu đá cùng vật liệu gỗ là một m² thể tích

Dương Thiên xem lướt qua một chút mấy thứ này, dù sao hắn đã vô cùng quen thuộc.

Nhưng chứng kiến thuộc tính đặc thù của Bạch Vân thôn, Dương Thiên vẫn kinh ngạc há to miệng!

Tôm! Quá tôm! Siêu cấp tôm!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Dương Thiên.

Bạch kim Kiến Thôn lệnh a, quả nhiên là tồn tại mà ai cũng ao ước. Cơ hồ là phá hỏng cân bằng trong game rồi. Nếu như một hai năm sau, khả năng giá trị của nó không có rõ ràng như vậy. Dù sao đến một năm về sau mới bắt đầu xây thôn, xác thực rút lại phía sau không ít, số lượng nhân khẩu của người khác lớn hơn người nhiều, do đó phần chênh lệch cũng tương đương bị lấp đầy.

Nhưng thứ dừng tại thời kỳ trò chơi mới bắt đầu thì quả thực có điểm nghịch thiên.

Xa không nói, chỉ cần nhìn hai NPC mà mình đang có là biết.

Nhân tài nội chính SS cấp, coi như là trong đám nhân vật lịch sử cũng không nhiều lắm. Dù sao Tam quốc là thời đại chư hầu hỗn chiến, vũ lực cường đại mới là vương đạo, nhân tài nội chính có thể lưu danh sử sách có thể nói là rải rác không có mấy.

SSS cấp Vương Đại Nguru thì càng dọa người, bồi dưỡng tốt, chính là có thể so sánh với siêu cấp danh tướng lịch sử. Dương Thiên hiện tại đã bắt đầu tự sướng, tư tưởng đến cảnh Vương Đại Nguru với Lữ Bố.

Trừ những thứ này ra, tựa hồ... Thương gia cũng tiềm tàng một món lợi kékéch xù!

Đương nhiên, Dương Thiên cũng chỉ nghĩ mà thôi, hắn cũng không muốn bị NPC đuổi xuống đài, vậy cũng quá đánh mặt mũi đi.

So sánh với tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%, chỗ tốt đã khó có thể hình dung rồi. Dù sao mỗi thôn xóm chiêu mộ thôn dân đều có 5% tỷ lệ xuất hiện thuộc tính đặc thù, mà cái gọi là thuộc tính đặc thù, cũng không quá đáng là nông phu, thợ săn, thợ rèn các loại. Nhưng ưu thế tăng lên gấp đôi còn là rất rõ ràng. Dương Thiên bây giờ đúng là cái loại ăn no không biết cảnh người chết đói.

“Chúa công, người sắp đâm đầu vào cây kia!” Bên cạnh một thanh âm yếu ớt vang lên.

“A!... Ai ôi!!!! Cái này sinh trưởng thế nào vậy, móá, rõ ràng mọc ngay giữa đường!” Dương Thiên rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Cái cây này đường kính chỉ ít cũng phải 2m, Dương Thiên cảm giác mất sạch đường rồi.

“Chúa công! Tại đây vốn sẽ không có đường a!” Vương Đại Nguru thay cái cây đại thụ này bất bình.

Dương Thiên ngưng ngưng cười cười: “Đương nhiên, hiện tại ở đây là không có đường, nhưng cổ nhân đã nói: Trên đời vốn không có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi! Vì thế, đã chúng ta bây giờ đi lại ở đây, như vậy nó là đường.”

“Đây là do vị cổ nhân nào nói ra a? ta như thế nào chưa nghe nói qua”. Vương Đại Ngu nhìn qua Dương Thiên.

“Ngạch!.... Đây là trong dã sử ghi lại, ta cũng là ngẫu nhiên thấy mà thôi, người không biết cũng rất bình thường.” Dương Thiên rất vô si nói.

Thấy Vương Đại Ngu có xu thế tiếp tục truy vấn, Dương Thiên thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời thở dài: Vương lão đầu, nhi tử này của người lấy tên là rất có trình độ nha, thật sự bướng bỉnh như đầu ngu a.

“Coi chừng, phía trước có một đám chó hoang!” Rốt cục, một đám quái xuất hiện giải vây cho Dương Thiên.

Trong tay Dương Thiên không có vũ khí, trong tay Vương Đại Ngu lại càng là không có cái gì. Để chiến đấu, Dương Thiên tìm hai cây côn gỗ rắn chắc, đem một cái nhét vào tay Vương Đại Ngu, nói: “Đại Ngu, người tạm thời dùng cái này làm vũ khí a, chờ xây xong tiệm rèn, ta sẽ cho người chế tạo cho người một cây vũ khí thật vừa tay.”

Vương Đại Ngu đương nhiên không có gì bất mãn, dù sao trong tay chúa công cũng chỉ cầm một cái côn gỗ mà thôi, chính mình có gì phải bất bẽ sao?

Chó hoang 20 cấp đối với kẻ giá trị vũ lực chỉ có 10 điểm, level 0 như Vương Đại Ngu mà nói, xác thực xem như một tồn tại khủng bố. Huống chi Đại Ngu bây giờ chỉ là thôn dân, thực lực chỉ có thể phát huy ra 30%.

Dương Thiên cũng không có ý định để cho Đại Ngu đi lên solo, bởi vì chó hoang hiện tại đối với mình, cũng không có chút nào uy hiếp.

Đây là một đám chó hoang, khoảng cách giữa mỗi con còn rất xa. Dương Thiên cũng không muốn để chính mình bị chó hoang vây giết, vì thế cũng chỉ có thể bước từng bước đi tới.

Chó hoang là dã thú hệ chủ động, một con chó hoang nhìn thấy hai người Dương Thiên, lập tức đánh tới.

Dương Thiên nhếch miệng cười cười: Đến chịu chết à! Đạp mạnh một côn, con chó hoang tránh không kịp, ô ô ngã xuống đất, không được 2 giây thì đã tắt thở rồi.

Bên trong Thiên hạ, không có thuyết pháp giá trị sinh mạng, chỉ cần trúng chỗ hiểm của mục tiêu, tạo thành đầy đủ tổn thương, coi như là thần tiên cũng có thể bị miểu sát.

Cứ như thế, giết sáu bảy con chó hoang, Dương Thiên rốt cục nhìn thấy bách quang trên người Đại Ngu lóe lên.

“Chúa công! Năng lực của ta tăng lên!” Vương Đại Ngu vui vẻ nói.

NPC cũng biết rõ công năng tăng cấp này, vì thế Dương Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ, nói: “Người về sau, lấy vũ lực phát triển làm phương hướng chủ yếu, tiếp theo là thống soái, cuối cùng là trí tuệ.”

“Ta hiểu được, chúa công!” Vương Đại Ngu rất nghiêm túc nói.

Nhìn giá trị vũ lực của Đại Ngu lập tức tăng lên từ 10 điểm biến thành 28 điểm, mà đẳng cấp mới chỉ có 1 cấp, Dương Thiên thầm mắng một tiếng: Biến thái. Nhưng trong nội tâm lại vô cùng vui sướng a!

Trong Thiên hạ, giá trị vũ lực là một khái niệm không rõ ràng lắm, trong đó đã bao hàm lực lượng, nhanh nhẹn, thể lực và nhiều phương diện nhân tố khác. Bởi vũ lực Đại Ngu tăng từ 10 điểm lên tới 28 điểm, chính thể thực lực đã tăng lên một mảng lớn.

.....

Đến trưa, Dương Thiên vẫn dậm chân tại cấp 18 cấp, cái này cũng tại nằm trong dự liệu của hắn. Coi như là người chơi đi luyện cấp điên cuồng, hiện tại tối đa cũng chỉ đạt 6, 7 cấp là cùng. Dù sao không có vũ khí sắc bén, giá trị vũ lực cao nhất cũng chỉ 10 điểm, coi như là đánh một con thỏ, dùng côn gỗ cũng phải mấy cây gãy mới có thể đánh chết, chó đừng nói chi là đám cừ non cấp 5, 6 rồi.

Mà Đại Ngu đến trưa đã up lên level, hiện tại giá trị vũ lực của hắn đã là 50 điểm, những thuộc tính khác vẫn vậy. Mặt khác còn có 50 điểm thuộc tính tự do chưa tăng.

Dương Thiên buồn bực, Đại Ngu còn nhiều điểm thuộc tính như thế.

Đến tốt cùng làm sao để chuyển chức cho Đại Ngu đây? Cái này cần phải đến tận thành thị của hệ thống a! Chỉ cần mình có tiền, có thể lập tức có thêm một gã đặc cấp võ tướng. Giá trị vũ lực 51-60 là sơ cấp võ tướng, 61-70 là trung cấp võ tướng, 71-80 là cao cấp võ tướng, 81-90 là đặc cấp võ tướng, 91-95 là Vương cấp võ tướng, 95-99 là Đế cấp võ tướng, 100 trở lên là Thánh cấp võ tướng.

Nhưng bây giờ, chính mình đang ở trong thôn nhỏ, xây xong sơ cấp quân doanh cũng chỉ có thể chuyển chức thành sơ cấp võ tướng, còn thừa lại một đồng điểm thuộc tính đây!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tạo Thuyền Sư Cao Cấp

Thế nhưng mà chính mình phải như thế nào mới có thể đến quận thành đây? Mình bây giờ vị trí thuộc về quận Dương Châu Hội Kê, huyện Thủy Trữ, khoảng cách đến quận thành Hội Kê là vài vạn dặm a!

Nếu như chỉ đi Thủy Trữ huyện thành cũng không phải là quá xa, đoán chừng mười ngày có thể đến. Thủy Trữ huyện thành cũng là cấp bậc tiểu thành, có cao cấp quân doanh, đủ để chính mình đem Đại Ngưu chuyển chức thành cao cấp võ tướng rồi. Trước mắt có thể coi như là một viên mãnh tướng. Dù sao theo Dương Thiên biết, trò chơi Open Server được nửa năm cũng không có người chơi nào chuyển chức thành cao cấp võ tướng. Cũng có thể nói không có người chơi nào lên đến 30 cấp. Huống chi cũng không phải người chơi nào cũng đều có thể chuyển chức cho võ tướng. Mỗi quân doanh, số danh ngạch võ tướng có thể chuyển chức là có hạn, mà một cái thành thị chỉ có thể đồng thời có được một tòa quân doanh, nếu như quân doanh bị phá hủy, như vậy võ tướng đã chuyển chức không có đủ danh ngạch, như vậy đám này toàn bộ như nhau đều bị lui về giai vị binh sĩ. Hơn nữa binh sĩ như vậy không thể lần nữa chuyển chức thành võ tướng. Mà danh ngạch chuyển chức có thể dễ dàng. Nếu sử dụng hết danh ngạch phải sử dụng võ tướng chuyển chức lệnh mới có thể thực hiện chuyển chức. Đến lúc đó cái đồ chơi này thiên kim khó cầu. Chứ ai cũng có thể chuyển chức võ tướng vô tội vạ, vậy đám NPC kia cũng cũng không cần lẫn lộn nữa rồi.

Nhưng hiện tại, làm thế nào từ trong tuyệt địa này đi ra ngoài cũng là một cái vấn đề lớn. Đường bộ là không thể thực hiện được.

Không trung, đường thủy?

Chỉ có ở quốc gia phương tây, sử dụng đường không vẫn có khả năng, dù sao Tây Phương thuộc về thế giới ma pháp, mấy con ma thú hay đồ vật ma pháp còn rất là nhiều. Chỉ cần thu phục được một con ma thú, mặc dù rất khó, nhưng cũng không phải là không có khả năng hoàn thành. Nhưng ở quốc gia phương đông, loài chim có thể đem người phi hành cũng chỉ có điều, hạc, thú... rải rác vài loại, mà cái giống này thì chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

Về phần đi đường thủy, tại Bạch Vân thôn, sơ cấp ụ tàu còn chưa có tí manh mối nào! Muốn tạo ra thuyền, cứ chờ đấy!

Mà coi như có thể đi ra ngoài, nhưng để đến được hệ thống thành thị quân doanh chuyển chức lại tổn hao không ít, chuyển chức sơ cấp võ tướng tốn 1000 tiền đồng, về sau mỗi lần đăng cấp võ tướng tăng lên, phí tổn gia tăng gấp 10 lần.

Dương Thiên lắc đầu, rốt cục quyết định tạm thời không cân nhắc vấn đề này nữa, về trước thôn rồi tính sau!

“Đại Ngưu! Trời sắp tối rồi, chúng ta trở lại thôn đi!” Dương Thiên phân phó nói.

“Ân!”

.....

Trở lại Bạch Vân thôn, Dương Thiên đã nhìn thấy, trong thôn có hơn mười người đang bận bịu làm việc, xem ra hiệu suất thôn dân chiêu mộ rất không tệ. Nhớ rõ ngày trước, bản thân mình xây cái thôn nhỏ bình thường kia, ngày đầu tiên chỉ có thể chiêu mộ được 7 lưu dân. Hơn nữa theo thông tin từ đám người chơi khác, bình thường thôn xóm một cấp bình thường, một ngày số lượng lưu dân đôi mới chỉ có 5-8 người.

Kỳ thật, đây cũng là thuộc tính che giấu của Kiến Thôn lệnh đẳng cấp cao, dù sao hiệu suất tài nguyên sinh trưởng cao, thôn xóm có thuộc tính che giấu tốt, lực hấp dẫn đối với lưu dân dĩ nhiên là gia tăng lên. Huống chi còn có chiêu bài thiên hạ đệ nhị thôn treo ở đó.

Tìm được Vương Liễu Sinh, Dương Thiên không chờ được mà hỏi: “Vương lão! tình huống như thế nào?”

Vương Liễu Sinh nói: “Chúa công, Bạch Vân thôn chúng ta sản vật phong phú, linh khí mười phần, thiên hạ đều biết, rất nhiều lưu dân đều mộ danh mà đến. Hiện tại thôn chúng ta đã có chút nhân khí rồi.”

“Ah? Nói nói tình huống cụ thể!”

“Xế chiều hôm nay thôn chúng ta tổng cộng chiêu mộ lưu dân 24 người, trong đó có một gã sơ cấp thương nhân, một gã sơ cấp thợ may. Càng kinh hỉ hơn chính là còn chiêu mộ được một gã cao cấp tạo thuyền sư, đây chính là cao cấp nhân tài khó có được!” Vương Liễu Sinh cao hứng nói.

“Rõ ràng còn chiêu mộ được cao cấp tạo thuyền sư?” Dương Thiên sững sờ. Cao cấp tạo thuyền sư a, đây chính là nhân tài có thể trực tiếp tạo ra ụ tàu trung cấp, xem ra khoảng cách đến mục tiêu ra biển của mình lại gần thêm một bước rồi: “Hắn bây giờ đang ở chỗ nào? Mau dẫn ta đi gặp hắn!”

“Vâng, chúa công!” Vương lão vừa đi vừa nói: “Ta để cho hắn mang theo bốn thôn dân đi chế tạo ụ tàu. Chúng ta bây giờ toàn bộ thôn tổng cộng có 27 người, từng thôn dân một ngày sử dụng một đơn vị đồ ăn. Hiện tại lương thực trong thôn chỉ có 500 đơn vị, coi như không hề tiếp tục chiêu mộ lưu dân cũng chỉ vãn vãn đủ cho thôn dân sử dụng trong gần 20 ngày, chớ đừng nói gì đến chuyện về sau tiếp tục chiêu mộ lưu dân và nuôi quân. Một bộ binh bình thường, một ngày tiêu hao 3 đơn vị đồ ăn. Hôm nay là mừng bốn tháng giêng, Linh Đế quang, năm ngày đầu tháng gieo hạt, phải cuối tháng mới có

thể thu hoạch. Lương thực của chúng ta cần bản không chèo chống được đến khi đó, vì thế ta đề cao cấp tạo thuyền sư Lý Tráng trước xây dựng ụ tàu, tạo ra thuyền đánh cá. Nơi đây thuộc về thôn xóm vùng duyên hải, sản phẩm ngư nghiệp phong phú, một ngư dân mỗi ngày có thể kiếm được 6 đơn vị đồ ăn. Mà một mẫu ruộng trụ cột sản lượng chỉ có 150 đơn vị lương thực. Đoán chừng ụ tàu này hiện tại sắp xong rồi”.

Dương Thiên đối với trí tuệ của Vương Liễu Sinh rất là thỏa mãn, không hổ là NPC ss cấp a, ở kiếp trước, cái tên S cấp NPC đoán chừng gặp được loại tình huống này chỉ biết báo cáo với mình, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không NPC s cấp sẽ không chủ động đi giải quyết vấn đề. Mặc dù thoát nhìn khác biệt không lớn, nhưng nếu như mình không có trong lãnh địa, gặp được vấn đề gì là tương đương với phiền toái rồi.

Dương Thiên tiếp tục hỏi: “Cái kia, ngoại trừ ụ tàu, tình huống khác như thế nào?”

Vương lão nói: “Hiện tại thợ may và tiệm tạp hóa mới bắt đầu kiến thiết, thôn trưởng phân phó xây quân doanh đã sớm hoàn thành. Nhà dân đã xây xong 4 cái, đến lúc trời tối, đại khái lại có thể dựng thêm một gian. Mỗi kiến trúc cần sử dụng 4 thôn dân tu kiến, thợ may Trương thị và thương nhân Triệu Tiền đang chỉ đạo thôn dân xây dựng. Còn lại 5 vị thôn dân ta để cho bọn hắn đi khai khẩn đất hoang”

Những tiểu công trình kiến trúc này, chỉ cần bốn người là có thể đạt tới hiệu suất công tác lớn nhất, ví dụ như nhà dân, nếu như một người xây dựng mất một ngày, bốn người hợp tác lại có thể hoàn thành trong hai giờ.

Đi trong chốc lát, cuối cùng đã tới bờ sông, vốn là trên bờ sông trống rỗng hiện đã dựng lên một ụ tàu, Dương Thiên đối với tạo hình đại đa số công trình kiến trúc trong Thiên hạ đều là phi thường quen thuộc, biết rõ kiến trúc trước mắt này đúng là ụ tàu trung cấp.

Lúc này chỉ có một trung niên nhân chừng ba mươi tuổi đứng bên cạnh ụ tàu, chăm chú đánh giá ụ tàu vừa mới dựng lên.

“Lão Lý! Ụ tàu xây tốt rồi à? thôn trưởng tới thăm ngươi.” Vương Liễu Sinh từ rất xa hô to.

Xem ra vị kia trung niên nhân kia đúng là Lý Tráng trong miệng Vương lão rồi. Quả nhiên, người kia nghe được âm thanh Vương lão liền xoay người lại, cười nói: “Vương lão! Ngươi bận rộn như vậy, thế nào lại có thời gian rảnh đến đây a? Vị này hẳn là thôn trưởng đại nhân? Lý Tráng bái kiến thôn trưởng đại nhân, đa tạ đại nhân thu lư!”

Dương Thiên cười nói: “Về sau đều là người một nhà, đại thúc không cần khách khí, về sau ụ tàu còn phiền Lý đại thúc hao tâm tổn trí a!”

“Nên như vậy! nguyện vọng của cả đời Lý Tráng ta là tạo ra một con thuyền tốt nhất thế giới, không phụ lòng thôn trưởng ủy thác.” Lý Tráng nói.

Nghe lời Lý Tráng, Dương Thiên cảm thấy vui vẻ, liền vội vàng hỏi: “Không biết Lý đại thúc bây giờ có chế tạo loại thuyền nào?”

Lý Tráng nói: “Vị ta đã là cao cấp tạo thuyền sư, hiện tại xây dựng lên chính là xưởng đóng tàu trung cấp, vì thế bây giờ có thể tạo ra trung cấp chiến thuyền và trung cấp thuyền đánh cá. Đợi đến lúc xây dựng ụ tàu cao cấp, ta có thể bắt đầu chế tạo đại chiến thuyền và thuyền đánh cá cao cấp rồi. Về phần cao giai thuyền buồm cấp một, lầu thuyền các loại, ta bây giờ còn chưa có nghiên cứu ra.”

Quả là thế, chỉ cần lên tới cao cấp tạo thuyền sư là có thể chế tạo đại chiến thuyền, bất quá bây giờ, chưa cần a!

Quy tắc Thiên hạ: Tình hình chung, thôn trang chỉ có thể kiến tạo sơ cấp kiến trúc, hương trấn có thể kiến tạo kiến trúc trung cấp, tiểu thành có thể kiến tạo kiến trúc cao cấp, trọng thành có thể kiến tạo kiến trúc đặc cấp, đô thành có thể kiến tạo chung cực kiến trúc. Nhưng nếu như ngươi có được bản vẽ thì có thể kiến tạo kiến trúc cao cấp hơn, ví dụ như ngươi có được trọn vẹn bản vẽ quân doanh, chỉ cần tài chính sung túc, rất nhanh có thể xây dựng được chung cực quân doanh, nhưng nếu như quân doanh của ngươi chỉ có sơ cấp võ tướng tọa trấn, như vậy hiệu suất huấn luyện trong quân doanh của ngươi chỉ tương đương với sơ cấp quân doanh. Mà nếu như ngươi có được cao cấp võ tướng, có thể trực tiếp tạo ra trung cấp quân doanh, hơn nữa có thể hoàn toàn phát huy hiệu quả huấn luyện của trung cấp quân doanh.

Dương Thiên tiếp tục chém gió với Lý Tráng trong chốc lát, trời cũng đã tối.

Dương Thiên logout, đi ra ngoài nhà hàng, tự thưởng cho dạ dày của mình một bữa no nê, lại lần nữa trở lại trò chơi.

Mặc dù buổi tối không thể đánh quái thăng cấp, nhưng cũng không phải không có việc gì có thể làm

“Đại Ngưu! Ta mang ngươi đi quân doanh huấn luyện trong chốc lát. Tranh thủ sớm một chút trở thành một binh sĩ hợp cách. Ngươi không phải muốn làm một đại tướng rong ruổi sa trường sao? trở thành binh sĩ là bước đầu tiên.” Dương Thiên đưa Đại Ngưu vừa mới ăn xong cơm tối kéo ra ngoài. Trong quân doanh có đuốc, coi như buổi tối cũng là có thể huấn luyện.

Đại Ngưu quả nhiên không nói hai lời, hưng phấn đi theo.

Quân doanh cung cấp cho người huấn luyện các loại đồ vật, đương nhiên những thứ này đều là không thể đem ra khỏi quân doanh.

Sơ cấp quân doanh chỉ có thể huấn luyện kiếm pháp, đao pháp và thương pháp, cũng có thể nói, hiện tại chỉ có thể nhậm chức làm kiếm binh, đao binh hoặc là thương binh.

Sơ cấp quân doanh hiệu suất huấn luyện cực thấp, lần thứ nhất chỉ có thể dung nạp hai người huấn luyện. Hơn nữa kiến trúc trong Thiên Hạ đều sở hữu công năng triệt để chấp hành chế độ 12 giờ công tác. Tuy nói quân doanh tùy thời đều có thể đi vào, nhưng thời gian sử dụng tối đa chỉ có 12 giờ đồng hồ. Đối với NPC mà nói, trong sơ cấp quân doanh muốn hiệu suất huấn luyện đạt tới 100%, chỉ có khoảng sáu giờ, 6 giờ sau hiệu suất giảm đi nhiều. Tương đương với mỗi ngày chỉ có thể huấn luyện hai tập.

Nhưng huấn luyện trong quân doanh lại có một ưu thế, lúc bắt đầu huấn luyện, thân thể sẽ tự động tiếp nhận không chế của hệ thống, chính mình chỉ cần nhận thức và... nhớ. Nếu như người cảm giác mình đã có thể hoàn thành huấn luyện, vậy hủy bỏ không chế của hệ thống, sau đó đối với người rom trong quân doanh chủ động diễn luyện một lần, nếu là hoàn toàn không xuất hiện sai lầm, hệ thống sẽ nhận định người đã học xong kỹ năng này.

Kiếp trước đã trải qua lần thứ nhất, Dương Thiên đương nhiên sẽ không để cái huấn luyện nho nhỏ này làm khó, cũng không cần hệ thống không chế, trực tiếp cầm lấy một thanh thiết kiếm bắt đầu, rất nhanh hệ thống truyền tới nhắc nhở: hoàn thành huấn luyện sơ cấp kiếm pháp, học được sơ cấp kiếm pháp.

Cứ như thế thêm hai lần, Dương Thiên học xong sơ cấp đao pháp và sơ cấp thương pháp.

An bài Đại Ngưu xong, Dương Thiên về văn phòng thôn trưởng. Vương lão đang ở trong Tây Sương phòng, hiện tại trong phòng, ngọn đèn vẫn sáng, đoán chừng hần vẫn còn bận việc.

Dương Thiên cũng không đi quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phong Vân Diễn Đàn

Hiện tại, Dương Thiên rốt cục có thời gian hảo hảo nhìn tiến triển của chính mình ngày hôm.

Tính danh: Lý Trắng

Tư chất: S

Chức nghiệp: Cao cấp tạo thuyền sư, danh vọng:0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành: 80

Đăng cấp:0 cấp (100/200)

Thống soái:2 vũ lực:5 trí lực:9 chính trị:6

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Cao cấp tạo thuyền thuật

Dương Thiên lần nữa cảm thán sự cường đại của Kiến thôn lệnh bạch kim. May mắn lại chiêu mộ thêm được 1 NPC cấp S. Mà chênh lệch giữa cấp S với cấp A quả thực khó nói lên lời. Nói đơn giản, phát triển đến hương trấn cấp một, trên cơ bản đều có thể có được NPC A cấp, nhưng muốn có được một gã NPC cấp S, đại khái phải phát triển đến trọng thành cấp một mới có thể có được.

Như vậy, trước mắt, phương hướng phát triển của NPC bình thường là do người chơi chính mình quyết định.

Chuyển chức thôn dân thành chiến sĩ, như vậy điểm thuộc tính tăng thêm sẽ mặc định là ưu tiên vũ lực, sau đó đến trí lực, không tăng điểm chỉ huy hoặc chính trị, điểm thuộc tính dư thừa sẽ tự động giữ lại. Nhưng nếu như một thôn dân là loại NPC sinh hoạt, vậy điểm thuộc tính tăng thêm mặc định sẽ là trí lực, số cực nhỏ thêm vào vũ lực, không tăng chỉ huy và chính trị. NPC võ tướng lại chia làm loại hình chỉ huy và vũ lực, võ tướng có khuynh hướng chỉ huy thì tăng trí, ngược lại tăng vũ lực. NPC loại hành chính mặc định tăng điểm chính trị trội hơn trí lực, không thêm chỉ huy và vũ lực. Đương nhiên những cái này đều là mặc định, người chơi có thể tự mình sửa đổi.

NPC võ tướng và NPC hành chính cũng có thể đến nơi đặc biệt để tiến hành tiến giai chức nghiệp, học tập kỹ năng. Mà binh lính và NPC sinh hoạt lại phải dựa vào lĩnh ngộ của chính mình hoặc là sử dụng sách kỹ năng các loại...để tăng lên giai vị.

Theo tin vừa hề, NPC sinh hoạt chỉ cần đối với hạng nhất thuộc tính liên quan tăng điểm, tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn rất nhiều so với binh lính bình thường. Kỳ thật không có chuyện như vậy, vì NPC sinh hoạt, kinh nghiệm đạt được là dựa vào làm việc tay chân hàng ngày, tốc độ thăng cấp cùng cường độ lao động có quan hệ rất lớn, nhưng tổng thể đều là chậm hơn binh lính thăng cấp.

NPC tư chất S cấp lĩnh ngộ kỹ năng có xác suất thành công phi thường cao. Vương cấp kỹ năng cũng có thể 100% lĩnh ngộ, coi như là Đế cấp kỹ năng xác suất lĩnh ngộ thành vẫn cực cao.

Tư liệu những thôn dân khác Dương Thiên chỉ liếc một cái, cao nhất cũng chỉ có một cấp B, chính là thương nhân Triệu Tiền, 12 cấp C, 9 cấp D, một cấp E.

Hiện tại ánh mắt Dương Thiên đã rất cao, cấp B trở xuống là không thèm nhìn, tùy tiện để Vương lão an bài đi.

Lại nhìn thuộc tính Bạch Vân thôn:

Thôn tên: Bạch Vân thôn thiên hạ đệ nhị thôn: thôn xóm thiên hạ đều biết, gia tăng đối lực hấp dẫn với lưu dân.

Đẳng cấp: Một cấp

Hiện hữu cư dân: 27/100

Dân tâm: 70 trị an: 85

Thuế suất: 5%

Thuộc tính đặc thù: Lãnh địa chiêu mộ NPC, tư chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%.

Tài nguyên: Lương thực 476 đơn vị, vật liệu đá 180 đơn vị, vật liệu gỗ 50 đơn vị, tiền 670 tiền đồng.

Tài nguyên cần thiết để nâng cấp: Lương thực 400 đơn vị, vật liệu đá 400 đơn vị, vật liệu gỗ 400 đơn vị, tiền 2000 tiền đồng.

Diện tích: 1 km²

Diện tích lãnh địa: 160 km²

Kiến trúc có thể thăng cấp: 6/8

.....

Ụ tàu trung cấp: Cao cấp tạo thuyền sư Lý Tráng chỉ đạo tu kiến ụ tàu, thuyền do Lý Tráng phụ trách chế tạo. Có thể chế tạo chiến thuyền và thuyền đánh cá trung cấp. Chiến thuyền: Tiểu thuyền chiến đấu: tốc độ cực nhanh, có thể chở 20 binh lính. Điều kiện chế tạo: Vật liệu gỗ 100 đơn vị, tiền 100 tiền đồng. Trung cấp thuyền đánh cá: dụng cụ đánh cá của ngư dân, hiệu suất cao hơn 50% so với sơ cấp thuyền đánh cá, hạn chế một người sử dụng. Điều kiện chế tạo: Vật liệu gỗ 50 đơn vị, tiền 20 tiền đồng.

Cả buổi, thôn trang đã xảy ra rất nhiều thay đổi, nhưng thay đổi lớn nhất là số lượng tài nguyên, hiện tại đã hao mất một lượng lớn. Coi như là toàn bộ kiến trúc có thể xây hết, cũng không có tổn nhiều tài nguyên như vậy, nhưng ai bảo Dương Thiên lại xây một cái ụ tàu trung cấp cơ chứ? ụ tàu trung cấp lúc xây cần tài nguyên gấp năm lần ụ tàu sơ cấp. Tuy vậy Dương Thiên không hề hối hận.

Tài nguyên quá ít a! Đặc biệt là gỗ, chỉ đủ kiến thiết 5 nhà dân. Ngày mai còn cần an bài thôn dân đi đốn củi, đá cũng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết. Mà hiện tại, vấn đề hàng đầu cần giải quyết hẳn là tiền.

Bạch Vân thôn ngăn cách với thế giới bên ngoài bởi địa hình tự nhiên, nếu như tiền chỉ có thể tuần hoàn trong phạm vi Bạch Vân thôn, vậy Dương Thiên trăm phần trăm khẳng định, tiền đồng toàn bộ đều sẽ tuần hoàn trong túi mấy thôn dân này. Muốn đạt được nhiều tiền hơn, chỉ có thành lập thị trường, thông qua đó bán ra vật tư, đổi lấy tiền đồng.

Mà mỗi ngày, nhân khẩu trong thôn tăng lên 24 người, con số này tựa hồ quá cao, thôn trang cấp một tuyệt đối không có khả năng một ngày có thêm 14 nhân khẩu. Bằng không, nhân khẩu đã chẳng phải trở ngại lớn nhất của người chơi khi thăng cấp thôn trấn rồi. Dương Thiên tính toán thoáng một lát, ở Bạch Vân thôn, bình quân mỗi ngày đại khái có thể có thêm 13-15 lưu dân, mà lưu dân tăng thêm nhiều như vậy có thể là ban thưởng ần mà hệ thống ban tặng cho thiên hạ đệ nhị thôn. Về phần đến cùng có đúng hay không, ngày mai sẽ biết.

Nhân rồi, Dương Thiên liền mở diễn đàn game, mà theo công năng của mũ trò chơi, đăng nhập diễn đàn tương đương với logout khỏi trò chơi.

Coi như là đã trải qua một lần, Dương Thiên vẫn bị sức nóng của diễn đàn làm cho choáng váng.

Chủ đề đầu tiên được stick: Thiên hạ Open Server, người chơi chen chúc, hiện đã có 200 triệu người tham gia.

Mở chủ đề, đập vào mắt là hơn 10 tấm Screenshots. Một cái là tại quảng trường thành thị trung tâm, người chơi chen chúc như rừng, còn có rất nhiều bạch quang thoáng hiện, đoán chừng là vừa bị giết ở dã ngoại hồi sinh. Dù sao ở sơ kỳ, người chơi rất khó có thể sinh tồn nơi dã ngoại.

Một vài cái Screenshots khác đều là tràng diện phồn vinh của thành thị. Ngẫm lại, chính mình còn đang trong rừng hoang núi thẳm, Dương Thiên cũng chỉ có nhìn xem chút ít Screenshots cho đỡ thèm.

Không có gì mới, Dương Thiên tiếp tục xem tin tức khác.

“Ồ ô ô...! Ta rõ ràng bị con cừu nhỏ đáng yêu đâm chết rồi!”

“Đồ vật của hàng của hệ thống quá mắc a! Một thanh thiết kiếm muốn 2.000 đồng, một khóa kim sang được muốn 200 đồng, còn để cho người ta sống hay không a!”

.....

“Phí Truyền tống quá mắc, một lần 1 kim = 100 ngân = 10.000 đồng! Ăn cướp a!”

Lướt lướt, Dương Thiên phát hiện một tin tức về mình:

“Ngươi a! ‘Thiên hạ đệ nhị thôn’ là Trung Quốc. Trung Quốc a! Vùng lên, mạnh lên...”

Bên dưới là một đồng comment: Ôn hòa ghé sô pha!: Dương Quang lão đại ngươi ở nơi nào a! Tiểu đệ muốn chiêm ngưỡng dung nhan...

Dương Quang lão đại, ta vô cùng kính nể ngươi, tình cảm đối với ngươi như nước sông Hoàng Hà tràn lan... ngươi thu ta làm đồ đệ a!

Dương Quang, ta là mỹ nữ a! Ta làm lão bà ngươi được không...

.....

Dương Quang lão đại kiến thiết Bạch Vân thôn ở Hòa Tinh, các ngươi cũng đừng có tìm

"....."

“Bán Chi Huyết thảo! Ở Thủy Trữ huyện, treo trên thị trường thời gian một ngày, 2 đồng một gốc, ai mua không?

"....."

Vừa đọc mấy tin tức này, Dương Thiên cười cười, người chơi kia cho rằng nên trừ hàng, thu gom nguyên vật liệu. Đây xác thực là việc vô cùng có đạo lý, nhưng giai đoạn trước, ai không muốn sớm phát triển? sớm ngày sở hữu một thanh vũ khí đúng nghĩa, sớm chiếm ưu thế.

Tân thủ không có vũ khí, đã thế hệ thống lại còn vô cùng vô sỉ, giá cơ bản là 2000 tiền đồng một thanh.

Mà làm cho người ta phiền muộn chính là trí tuệ nhân tạo của NPC cực cao, rõ ràng biết rõ tình huống của người chơi, đẩy giá vũ khí lên, dù là mặt hàng cùi nhất cũng 2.000 một thanh. Dương Thiên kỳ thật biết rằng hệ thống thiết lập giá cả thiết kiếm chỉ là 200 tiền đồng. Giờ bỗng chốc tăng vọt 10 lần, thật là độc ác.

Ngươi không có vũ khí? Được rồi! Ta bán cho ngươi, 2.000 tiền đồng một thanh!... Cái gì? Quá mắc? Vậy ngươi có thể không mua a!... Không đủ tiền? Vậy trước đi kiếm nguyên vật liệu để đổi a! Ah? Ngươi có nguyên vật liệu a! Cái kia tốt, 1 tiền đồng một đơn vị!... Ngại tiện nghi a! Vậy ngươi giữ đi!

.....

“Đệ nhất đem thiết thương!” Dương Thiên thấy tiêu đề này, đã biết rõ nội dung bên trong là cái gì, đó là một đoạn video chiến đấu. Tại cánh đồng bát ngát, hơn 200 người vây công một đám cường đạo.

Quái hình người vốn cũng không phải là thứ mà người chơi hiện tại có thể trêu chọc, cấp bậc của bọn hắn thấp nhất cũng là 30 cấp. Trí tuệ rất cao, hơn nữa trên cơ bản đều là hành động tập thể.

Quái hình người 30 cấp trở lên, đại đa số vũ lực đều đạt đến 50, mà đám người chơi mới, vũ lực chỉ hơn 10 điểm, so sánh với đám quái, căn bản chính là tiểu hài tử với người trưởng thành.

Nhưng sức hấp dẫn của lợi ích là vô cùng, ai bảo trong tay đám cường đạo lạc đàn này có một thanh thiết thương! Dưới tình huống vũ khí đắt đỏ đến cực đoạn, thiết thương xem như cao giai vũ khí rồi, trong cửa hàng, hệ thống bán với giá 5.000 đồng.

Vì vậy tại tụ tập 200 nhiều tay cầm thiết kiếm công hội thành viên về sau, chiến đấu tự khai hỏa rồi.

Kết quả.....

Vô cùng thâm

200 tinh anh thành viên bị cái này bình thường cường đạo tru diệt hơn phân nửa, cơ hồ là một đoạt một cái. Nhưng cuối cùng nhất cường đạo còn là bị giết chết rồi, dù sao người chơi trong tay cầm chính là thiết kiếm, không phải côn gậy.

Thiết thương đã đến tay, nhưng mà có hơn 100 cái thành viên giảm một cấp, trong đó được cùng mất khó có thể nói rõ. Nhưng may mắn không có thương tổn viên, xem như trong bất hạnh vạn hạnh, bằng không thì coi như chỉ mua kim sang được tự đầy đủ lần này hành động trở thành một cái đàm tiếu.

Mặt khác còn có rất nhiều thu tiền đồng thấp mòi, đại khái là 1 tiền đồng = 1 rmb. Nhưng ai nguyện ý bán à? một cái mũ trò chơi tự là hơn vạn nguyên, ai ham ngươi cái kia một ngàn nhân dân tệ a, phát cái này thấp mòi thuần túy là tìm mắng.

Dương Thiên không có phát hiện cái gì mới có vật giá trị, cũng liền từ mới tiến vào trò chơi, bắt đầu tu luyện nội công tâm pháp, rất nhanh hãy tiến vào vật ngã lưỡng vong cảnh giới...

Trong hiện thực Dương Thiên chân khí trong cơ thể bắt đầu đồng bộ vận hành...

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đặc Cấp Võ Tướng

Thu công tỉnh lại, Dương Thiên phát hiện trời còn chưa sáng.

Nhìn nhìn đồng hồ treo tường: Rạng sáng, 5 giờ. Vào mùa hạ, thời điểm này trời đã sáng.

Rửa mặt xong, Dương Thiên đi xuống lầu ăn vài thứ.

6 giờ 30', Dương Thiên trở lại trò chơi, trong game bây giờ cũng mới là sáng sớm.

Dương Thiên đi đến văn phòng thôn trưởng, thấy Vương lão đã ở đầu thôn an bài công tác hôm nay của thôn dân.

Dương Thiên tới, tất cả mọi người không ngừng chào hỏi, chiều hôm qua Dương Thiên từ trong thôn đi qua, mọi người cũng đều bái kiến hân, đối với người thôn trưởng này, tất cả mọi người đều rất tôn kính.

Wương lão cười nói: “Thôn trưởng, đêm qua lão phu nhìn một chút, vật liệu đá và gỗ cũng không còn nhiều rồi. Lão phu ý định hôm nay để cho 10 thôn dân đi đốn củi, lại phái hai người đi xem xét thoáng một phát chỗ nào có vật liệu đá. Năm người đang khai hoang hôm qua, hôm nay lại tiếp tục khai hoang, lưu lại bốn người để tới trưa xây dựng thêm hai gian nhà dân. Đợi có đầy đủ Mộc Đầu, có thể bắt đầu chế tạo thuyền đánh cá rồi.”

Dương Thiên gật gật đầu, nói: “Cứ như vậy đi! Nhưng thuyền đánh cá trước tạm thời không cần tạo, chờ gom góp đủ 100 đơn vị vật liệu gỗ, xây cho xong thị trường đã”.

Wương lão nghe xong, cũng lập tức nghĩ tới nguyên nhân, nói: “Như thế lão phu trước xây thị trường, may mà có thôn trưởng nhắc nhở.”

Phân phó tốt những chuyện này, Dương Thiên quay qua Đại Ngu vừa từ trong phòng bước ra.

Wương lão thấy con mình rõ ràng giờ này mới rời giường, không khỏi có chút phiền não, mắng: “Ngươi tiểu tử này, như thế nào muộn như vậy mới rời giường? Không sợ người chê cười sao?”

Đại Ngu biết đuối lý, nhẹ giọng thăm nói: “Ta tối hôm qua, trong quân doanh luyện, mãi cho đến giờ Tý mới vừa về ngủ, thế nên mới dậy muộn.”

Dương Thiên khuyên nhủ: “Wương lão không cần để ý, tối hôm qua là tiểu tử phân phó Đại Ngu đến quân doanh huấn luyện.... Đại Ngu, ngươi luyện đến giờ Tý, thương thuật căn bản đã luyện xong a?”

Đại Ngu biết rõ Dương Thiên giải vây cho mình, cười cười, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, nói: “Đương nhiên, ta hiện tại đã nắm giữ trụ cột thương thuật rồi.”

Giá trị vũ lực của Đại Ngu hôm qua đã đạt đến 50, hiện tại trở thành thương binh, cũng có thể chuyển chức võ tướng rồi.

Wương lão tiếp tục an bài sự vụ của thôn, Dương Thiên mang theo Đại Ngu lần nữa đến quân doanh chuyển chức võ tướng cho Đại Ngu.

Chuyển chức võ tướng rất đơn giản, ở khu nhà kề bên trong quân doanh, có một võ tướng bia, muốn chuyển chức võ tướng, chỉ cần tự mình đem tên của mình khắc vào là được.

Danh tự khắc xong, chỉ thấy trên tấm bia võ tướng phát ra một đạo bạch quang bao lấy Vương Đại Ngu...

Dương Thiên thoáng cái ngây ngẩn cả người, cũng không phải lo lắng đạo bạch quang này có vấn đề gì, tràng diện này hắn đã thấy nhiều. Sau đó, vang lên bên tai hắn là tiếng hệ thống nhắc nhở:

“Chúc mừng ngài, thuộc hạ của ngài Vương Đại Ngu chuyển chức thành sơ cấp võ tướng, bởi vì ngài là người đầu tiên chuyển chức cho NPC thành võ tướng, đặc cách tặng cấp cho võ tướng ba cấp, hiện Vương Đại Ngu là đặc cấp võ tướng.”

Chính mình lại là người đầu tiên chuyển chức cho NPC?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, hiện tại toàn bộ thế giới, cũng mới chỉ có hai người chơi dựng lên thôn xóm, Nước Mỹ là Phạm Đức Tư đoán chừng hiện tại cũng chỉ có thôn dân, có thể có một NPC cấp A cũng không tệ rồi. Mà NPC A cấp muốn chuyển chức ít nhất cũng phải lên tới 7 cấp. Tính cả xây thôn, kiến thiết quân doanh, huấn luyện binh sĩ... thì cũng còn lâu mới chuyển chức nổi. Nếu không phải mình may mắn, một phát lên luôn cấp 18 thì cũng không dám mang theo thôn dân đi ra ngoài đi luyện cấp. Mà không có thân phận lãnh chúa, người chơi muốn đến hệ thống thành thị chiêu binh, nhất định phải có binh phù, giai đoạn đầu, cái đồ chơi này là cực hiếm. Dù sao, Dương Thiên biết, trò chơi mới mở được ba ngày, không có một người nào mạo hiểm xây dựng quân đội. Mà không có quân đội, không có binh sĩ, đương nhiên cũng không thể nào chuyển chức rồi.

Đối với ban thường, Dương Thiên thật không có ngoài ý muốn, vì hẳn biết, có rất nhiều sự tình chỉ cần vào Top 3 thế giới hoặc là Top 3 quốc gia, đều đạt được ban thường, ví dụ như giết chết boss, thành lập thôn xóm, đạt được chức quan, chuyển chức võ tướng... Về phần một năm sau, còn có thể xuất hiện ban thường gì nữa không thì Dương Thiên cũng không biết.

Kỳ thật “Luân Hồi” còn rất keo kiệt, người thứ nhất giết boss trên toàn bộ thế giới, cũng chỉ đem Kiến Thôn lệnh tăng lên một giai, nếu như bản thân hẳn chỉ có Kiến Thôn lệnh bình thường, như vậy Dương Thiên đạt được đoán chừng chỉ là một khối Thanh Đồng cấp, tối đa đạt tới cấp Bạch Ngân, ưu thế cũng không phải rất lớn.

Rõ ràng khó khăn đầu tiên coi như là thành lập thôn xóm, ban thường cũng rất phong phú, đệ nhất trực tiếp thưởng một chi binh chủng đặc thù. Nhưng từ thứ hai có vẻ yếu đi rất nhiều, chỉ là một cái NPC SS cấp.

Mà chuyển chức võ tướng, độ khó thấp nhất, chỉ cần ở phụ cận hệ thống thành thị, đạt đủ điều kiện, lập tức có thể chuyển chức võ tướng. Đương nhiên, tiền vẫn phải tự bỏ. Như vậy, Dương Thiên tự dựng có đặc cấp võ tướng cũng tương đương với Dương Thiên buôn bán lời gần 111 kim. Ban thường cấp Thế Giới a! 111 kim, không keo kiệt mới là lạ.

Đối với người khác mà nói, cái này tác dụng có lẽ không phải rất lớn, nhưng đối với chính mình, tác dụng lại phi thường rõ ràng, ai bảo chính mình bị vây ở đây, không ra được!

Thuộc tính Đại Ngu trong thời gian ngắn, để có thể tăng lên, trên căn bản là không thể nào. Nếu muốn trở thành Vương cấp võ tướng, phải tu luyện nội công tới đặc cấp, cũng học được tuyệt học Vương cấp. Mà tuyệt học ngoài vương cấp, chỉ có hai cách đạt được, một là bài sư, một là học bí tịch.

Mở ra thuộc tính Vương Đại Ngu:

Tính danh: Vương Đại Ngu

Tư chất: SSS

Chức nghiệp: Đặc cấp võ tướng, danh vọng:0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành: 83

Đăng cấp: 5 cấp, exp: 325/8000

Thống soái: 8 vũ lực: 90 trí lực: 6 chính trị: 2

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Đặc cấp thương pháp

Trang bị: Không

Nhìn thuộc tính Đại Ngu, lo lắng trong lòng Dương Thiên cũng vui đi phân nửa. Dùng thực lực Đại Ngu bây giờ, nếu như mang lên khỏi giáp binh khí thì kể cả là mấy trăm tư giai đình phong binh lính vậy công hẳn cũng có thể nhẹ nhõm ứng phó, dù sao võ tướng so với binh lính thì cường đại hơn nhiều, coi như là giá trị vũ lực giống nhau, một võ tướng cũng có thể solo mười mấy binh lính. Nhưng từng quân doanh, số lượng võ tướng có thể chuyển chức là có hạn, thôn trang cấp một, sơ cấp quân doanh chỉ có ba danh ngạch. Muốn vượt mức chuyển chức, như vậy nhất định phải sử dụng đặc thù - võ tướng chuyển chức lệnh.

Đại Ngu bây giờ còn thực sự vẫn có chút ít khó coi, đường đường một vị đặc cấp võ tướng, liền một cái kỹ năng cũng không có, hơn nữa còn còi truồng.

Hiện tại tạm thời chưa có tiệm rèn, binh khí của chính mình và Đại Ngu còn phải nghĩ phương pháp.

Dương Thiên đem tâm tư đánh tới đám dị tộc.

Theo sách sử ghi lại, tại vùng núi này, dị tộc thập phần dũng mãnh, lại am hiểu tác chiến trong rừng núi, bọn hắn cũng lợi dụng tài nguyên trong núi sản xuất đồng thiết, tiến hành chế tạo tự cấp tự túc.

Cái này thuyết minh trong tay đám này tuyệt đối có thiết khí, về phần đối phương dũng mãnh đến cỡ nào, Dương Thiên không có để ý. Coi như có dũng mãnh thế nào, cũng không thể có thể lợi hại hơn đặc cấp võ tướng! Hơn nữa chính mình cũng không phải trực tiếp đánh thẳng vào hang ổ đối phương.

Chuyển chức cho Vương Đại Nguu xong, hai người đi ra quân doanh. Tạm thời Dương Thiên không có ý định huấn luyện binh sĩ, xem xét thuộc tính đặc thù của lãnh địa mình, hẳn quyết định đi lộ tuyển tinh binh. Trong nội tâm quyết định, chính mình nếu huấn luyện binh sĩ, thấp nhất cũng phải là B cấp, tốt nhất là đạt tới A cấp.

Có kinh nghiệm ở kiếp trước, Dương Thiên biết rằng, thông thường mà nói, đại đa số binh lính bình chi là C cấp, thậm chí là D cấp tạo thành, coi như là C cấp, tỷ lệ lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng chỉ có một phần mười, lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng tỷ lệ chỉ có đáng thương một phần ngàn. Đối với binh sĩ loại này, chỉ có thể dựa vào số lượng thủ thắng. Mà binh sĩ B cấp, có tỷ lệ 100% lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, có một phần ba tỷ lệ lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng, trở thành lực giai binh, cái này cũng khiến cho binh chủng B cấp trên chiến trường chính là tồn tại tình huống. Coi như không mặc đồ phòng ngự, lực giai binh cũng có thể solo năm sáu tứ giai binh võ trang đầy đủ mà không rơi vào thế hạ phong. Hơn nữa áo giáp có phòng ngự càng cao, sức nặng càng nặng. Mà năng lực mang phụ trọng của lực giai binh, không phải tứ giai binh có thể so sánh. Mặc giáp vào, một lực giai binh hoàn toàn có khả năng chiến thắng hơn mười tứ giai binh, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể tạo ra lực giai binh và trang bị cho hắn. Đối với đại đa số người chơi, đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng làm được.

NPC A cấp đương nhiên càng tốt, bởi vì bọn này có tỷ lệ 100% lĩnh ngộ cao cấp kỹ năng, một phần ba tỷ lệ lĩnh ngộ kỹ năng cấp đại sư, một phần mười tỷ lệ lĩnh ngộ Vương cấp kỹ năng. Nhưng đối với người bình thường mà nói, tư chất cấp A tỷ lệ xuất hiện quá nhỏ, coi như lãnh địa có mười vạn nhân khẩu, cũng không quá đáng chỉ có tư chất cấp A. Đám này được xem như bảo bối trong lãnh địa, chuyển chức võ tướng hoặc là văn sĩ, quan viên đều dựa vào cái đám này, còn có NPC sinh hoạt cao cấp phần lớn cũng từ trong đám này sinh ra.

Tứ giai binh là chủ lực trên chiến trường, nhưng đồng thời cũng là đám có tỉ lệ tử vong lớn nhất. Đã có một NPC tư chất biến thái như Vương Đại Nguu thế này, Dương Thiên không có ý định lại để cho NPC tư chất cấp C lên chiến trường. Tư chất cấp C trên chiến trường, chỉ là đám bình thường. Nhưng nếu như trở thành chức nghiệp sinh hoạt, lại có thể sáng tạo cho mình lượng tài phú cực lớn. Tuy tỷ lệ lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng xác suất chỉ có một phần mười, nhưng số lượng lại vô cùng khổng lồ a.

Mà mấy cái này này đều là chuyện sau mới nói, hiện tại Dương Thiên mới chỉ có một binh, là trung cấp võ tướng Vương Đại Nguu.

Ra khỏi thôn, Dương Thiên mang theo Đại Nguu đi thẳng lên núi. Chỗ giao giữa bình nguyên và vách núi, có một khu vực rộng chừng trăm dặm, đám sơn dân sinh hoạt trong khu này.

Đi bộ đến đây cũng mất gần nửa ngày.

Dọc theo đường này có thể nói là thông suốt, mặc dù gặp phải mấy lão hồ, nhưng đều là quái vật bình thường. Bị loạn côn của Đại Nguu đánh chết, cũng công hiến vài tấm da hồ.

Giết chết quái đẳng cấp cao, kinh nghiệm đạt được tự nhiên càng nhiều, gần nửa ngày, chính mình rốt cục lên tới cấp 19, vũ lực biến thành 49 điểm, tăng một cấp nữa là có thể chuyển chức thành sơ cấp võ tướng rồi. Mà Đại Nguu cũng lên tới 10 cấp, tích lũy một đồng lớn điểm thuộc tính tự do.

“Đại Nguu, một hồi chúng ta tiến vào khu sơn trại, phải cẩn thận một chút, không nên để sơn dân phát hiện!” Dương Thiên phân phó nói.

Đại Nguu gật đầu: “Thuộc hạ minh bạch!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sơn Trại

Hai người, trong rừng cây rúc hơn một tiếng đồng hồ, tuy một bóng người cũng không thấy, nhưng lão hồ, báo các loại mãnh thú đã xuất hiện rất nhiều rồi. Nếu không có Đại Nguu, tay cầm trâu bò này, Dương Thiên một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa.

Đến buổi trưa, hai người đành phải tạm thời dừng lại, ăn lương khô.

Ăn xong, Dương Thiên phân phó Đại Nguu thám thính phụ cận, không được đi quá xa, chính mình nửa canh giờ nữa sẽ trở về. Sau đó logout.

Gọi điện tới cửa hàng đồ ăn, làm một mâm ê hề, Dương Thiên chưa bao giờ bạc đãi dạ dày của chính mình.

Mới vừa đăng nhập trò chơi, Đại Nguu cũng không vì mình đột nhiên xuất hiện mà cảm thấy hiếu kỳ, có lẽ, hệ thống đã thiết lập cho bọn hắn giải thích phù hợp.

Đại Nguu rất là kích động nói: “Chúa công! Ta ở phía trước, trên đỉnh núi phát hiện một cái sơn trại nhỏ. Có thể là khu quần cư của sơn dân.”

Dương Thiên vui vẻ, lập tức nói: “Tốt! Chúng ta đi qua nhìn xem!”

Mượn mấy lùm cây che lấp, hai người lén lút mò đến gần sơn trại, khoảng cách còn khoảng 100m thì dừng lại. Phía trước chỉ có đám hoa màu thấp bé,

muốn đi gần hơn chắc chắn sẽ bại lộ.

Cái sơn trại này quy mô cũng không phải rất lớn, xem diện tích, tối đa cũng chỉ có hơn 200 nhân khẩu. Bên ngoài sơn trại có một hàng rào cao hơn đầu người vây quanh, cửa trại là mở, đứng bên trong là bốn tên chiến sĩ, trong tay cầm thiết thương, trên người là giáp da, hai bên có tất cả ba tòa tháp canh bằng gỗ, cao chừng 2 trượng, trên mỗi tháp canh có một binh sĩ cầm cung tiễn.

“Lại có cả Cung Tiễn thủ?” Đây chính là binh chủng mà lãnh địa cấp hương trấn mới có thể xuất hiện a. Nhưng trên thực tế sơn trại này rõ ràng chưa đạt tới cấp hương trấn, điểm đơn giản nhất có thể nhìn ra là ở đây không có tường bao bằng đá.

“Có trang bị thật tốt!” Dương Thiên nhìn tên lính canh mặc áo vải, cầm trường thương, lại quay sang Đại Ngưu đang cầm côn gỗ, không khỏi thờ dài.

Nghĩ nghĩ, giá mà Đại Ngưu mặc khôi giáp, cầm trường thương, thế thì cần mệ gì lên lút ở chỗ này a! Trực tiếp tự xưng phong liễu chết tiến vào là được rồi.

Sau nửa ngày quan sát, Dương Thiên cảm thấy, chỉ có thể dẫn ra từng đám một, sau đó từ từ xử lý mới là biện pháp an toàn.

Nghiêng đầu thì thầm với Đại Ngưu một hồi...

Trong sơn trại, trên tháp canh, một tên cung thủ đang mơ tưởng đến cô vợ xinh đẹp mới cưới ở nhà, chợt phát hiện ở bên ngoài sơn trại, khoảng tầm 200m, chỗ lùm cây kịch liệt lắc lư, vội và vui vẻ la toáng lên: “Các huynh đệ, xem ra buổi tối hôm nay có thêm đồ ăn rồi. Các ngươi xem dưới sườn núi... Chỗ ấy... Đoán chừng là lợn rừng a.”

“Lợn rừng? Chỗ nào?... Oa! Chỗ kia, phía đám cây cối lắc lư. Đi! Tiểu Tam, chúng ta bốn người đi xem.” Món ăn dân dã ăn thêm vào bữa tối, mấy người khác đương nhiên không có ý kiến, đều cùng nhau lao đến phía con “lợn rừng” kia.

Tên cung binh nhìn bốn thương binh vừa đi xa, cười nói: “Nhất định là lợn rừng a! Mấy ngày hôm trước mới đánh cho được mấy con chuyên ăn vụng hoa màu, không nghĩ tới hôm nay lại tới nữa.”

Một tên khác nói: “Mặc kệ nó! Có thịt ăn là tốt rồi... Ồ! Không đúng, như thế nào bọn hán sau khi đi vào, một điểm phản ứng cũng không có?”

Tên cung binh cũng phát hiện ra vấn đề, nếu như là gặp được lợn rừng hoặc các loại dã thú khác, bốn người kia đã sớm hành động. Nhưng tình huống hiện tại là bốn người kia tiến vào trong bụi cỏ, sau đó cả buổi cũng không có động tĩnh.

“Tình huống không đúng! Râu ria, ngươi nhanh đi báo cáo trại chủ. Ta xuống xem thế nào!”

“Tình huống bây giờ còn không rõ, trại chủ đã đến hẵng đi ra ngoài, ngươi trước chờ ở chỗ này.” Tên Cung binh nói xong liền nhảy xuống tháp canh.

Rất nhanh, một đám người từ trong trại đi tới, dẫn đầu là một tráng hán to lớn, mặc Tà Tà giáp, tay cầm trường thương bằng thép ròng.

Dưới sự dẫn dắt của cung binh, một đám 40-50 người đi tới chỗ lá cây lắc lư vừa rồi.

Chỉ thấy trên mặt đất, có mấy dấu chân, còn bốn tên thương binh kia đã không thấy bóng dáng, một vết máu cũng không có.

Đại hán nhất thời mặt đen lại. Quát: “Thông tri cho toàn bộ mọi người, tìm kiếm cho ta! Lão tử muốn nhìn xem là tạp chủng nào dám giương oai trên địa bàn của ta !”

Lệnh vừa phát ra, toàn bộ thanh niên trai tráng trong trại lập tức mang theo vũ khí hành động, đại khái khoảng hơn 100 người, năm người một tổ, triển khai tìm tòi phạm vi 10 km quanh sơn trại.

Nhưng hiệu quả lại không ăn thua, không chỉ là không ăn thua mà vấn đề còn có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Bởi vì vốn là có rất nhiều người, nhưng chia ra xong thì càng ngày lại càng ít, đương nhiên, vị trại chủ này cũng không biết được tình hình.

“A!...” một tiếng hét thảm truyền đến, tên trại chủ đang cố gắng tìm kiếm biến sắc, hét lớn một tiếng, nói: “Nhanh! Theo ta!” Nói xong, liền dẫn đầu chạy đi.

Chờ hán đến nơi, chỉ thấy có hai đang ung dung, tựa vào thân cây chờ bọn hán. Một người cầm trường thương, một người cầm phác đao.

“Các ngươi vì sao công kích người của ta?” Tên Trại chủ chứng kiến năm thủ hạ của mình đang nằm một bên, sinh tử không rõ lập tức biết được hai người này đúng là người mình muốn tìm.

Dương Thiên cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua thấy ngươi có không ít vũ khí, thiếu gia ta vừa vặn không có binh khí tiện tay, cho nên mới tới mượn hai kiện.”

“Khinh người quá đáng! Bọn tạp chủng các ngươi thực xem sơn trại của ta không có người sao?” Trại chủ tức giận, ngao ngao kêu to.

Dương Thiên càng cười to: “Ngươi có rất nhiều người sao? nhìn xem bên cạnh ngươi còn lại mấy người?”

Tên trại chủ nhìn quanh, lâu như vậy rồi, ngoại trừ chính mình và bốn người đi theo hắn từ đầu thì chẳng còn ai khác. Trong nội tâm có chút run lên.

“Không cần chờ nữa, người của ngươi toàn bộ đã đến đông đủ 140 người, ngươi cũng không cần đợi, ta đã giúp bọn hắn sắp xếp xong xuôi rồi.”

“Ngươi..., các hạ thủ đoạn thật là cao minh! Đồ độc ác!” Trại chủ xanh cả mặt.

Dương Thiên lơ đãng cười nói: “Quá khen quá khen, loạn thế, tâm địa không hung ác thì rất khó sống sót.”

“Đã như vậy! Bốn trại chủ sẽ tới chiêu cố ngươi! Để xem thủ đoạn của ngươi đến tột cùng có bao nhiêu cao minh.” Tên trại chủ nhìn trước nhìn sau, bên mình không có thêm ai tới. Nhưng đối phương đại khái cũng chỉ có hai người này, liền yên lòng rất nhiều, hắn đối với thân thủ của mình vẫn tương đối tự tin.

“Tốt! Đại Ngưu, ngươi cùng vị này trại chủ đại nhân này lãnh giáo vài chiêu a!” Dương Thiên phân phó nói. Người ta đường đường một trại chủ, thấp nhất cũng là sơ cấp võ tướng a, Dương Thiên cũng không muốn tự đi lên chịu chết.

Đại Ngưu cũng không kiêng kị, cầm trường thương trong tay, đối với đối phương trường thương hoàn toàn chế tạo bằng thép ròng trong tay đối phương, hắn đã đổ mắt từ lâu a!

Hai người rất nhanh đánh thành một đoàn, thế nhưng mà bắt đầu thì rất đặc sắc, kết cục lại tới quá nhanh. Mới ba hiệp, Đại Ngưu mũi thương đã chỉ thẳng vào cổ họng đối phương...

Đám sơn dân vốn đang tính toán, đợi trại chủ đại phát thần uy, đem đối phương đánh cho hoa rơi nước chảy! Nào biết Đại Ngưu cư nhiên lợi hại như thế, nguyên một đám đều sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Dương Thiên lúc này mới đi đến, cười nói: “trại chủ đại nhân của ta, không biết ngươi đã phục chưa?!”

Tên trại chủ này cũng coi như lưu manh, giương đầu lên, nói: “Tài nghệ không bằng người, có cái gì không dám. Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt lột da thì cứ tự nhiên!”

Dương Thiên thờ dãi nói: “Ngươi làm trại chủ quả thật có chút thất bại a, chẳng lẽ ngươi không thể cân nhắc thoáng một phát, vì thôn dân của mình à?” Dương Thiên phát huy đầy đủ bản lĩnh lừa dối của chính mình.

Không đề cập thôn dân còn khá tốt, vừa nghe xong, tên trại chủ càng là tức giận đến xanh mặt, nói: “Có cái gì phải cân nhắc, hơn 200 người của lão tử trong đó hơn 140 người là thanh niên trai tráng đều bị các ngươi giết sạch. Những người đó còn sống thì còn cơ hội! Giờ chỉ còn đám này, coi như ngươi không giết bọn hắn, đám dã thú cũng sẽ giúp bọn ngươi làm nốt!”

Dương Thiên cười to: “Buồn cười! Buồn cười! Thiếu gia ta lúc nào nói qua đã giết hết trại dân của ngươi rồi hả?”

“Ngươi không giết bọn hắn? Làm sao có thể?” Trại chủ rõ ràng không tin.

“Ta chỉ đánh ngất xỉu bọn hắn, sau đó dẫu đi. Đương nhiên, tin hay không tin là ở ngươi!” Dương Thiên làm một bộ mặt ta rất thiện lương nói.

Trại chủ sững sờ, rõ ràng không nghĩ tới sẽ là loại tình huống này phát sinh, nửa ngày sau mới thờ dãi một hơi nói: “Ngươi tốt cùng muốn thế nào?”

Dương Thiên thấy hắn chịu thua, liền vui vẻ hỏi: “Cũng không có gì, ta thấy các ngươi trong núi sinh hoạt kham khổ, muốn giúp đỡ mà thôi.”

Tên Trại chủ mình hiểu ý Dương Thiên, trong nội tâm oán thầm nói: “Muốn cho ta đầu hàng tự tử cứ nói, lại còn cái gì mà để cho chúng ta qua sống tốt hơn.” Nhưng trại chủ coi như thông minh, biết rõ mấy lời này là không thể nói. Đến lúc đó, rõ ràng là dùng mơ đến chuyện sống tốt hơn, đoán chừng là càng khổ hơn thì có.

Trại chủ nghĩ nghĩ, rồi nói: “Tốt! Chỉ cần xác định thôn dân của ta vẫn còn sống, ta sẽ lập tức quy thuận ngươi.”

“Tốt! Sáng khoái!” Dương Thiên đại hỉ, nói: “Đại Ngưu, đem vũ khí của ngươi đến đây!”

Trại chủ được thả ra, đầu tiên, đi thăm dò một chút mấy tên thủ hạ đang nằm trên mặt đất, quả nhiên vẫn còn hô hấp, chỉ là hôn mê bất tỉnh mà thôi, lúc này hắn đã hoàn toàn tin tưởng lời Dương Thiên.

Sau đó, trại chủ tự để đám thủ hạ công mấy người đang bất tỉnh về sơn trại. Chính mình mang theo những người còn lại và Dương Thiên đi xem tình hình thôn dân.

Về đến trại, bên trong là toàn bộ sơn dân đang tập trung. Trại chủ đối với thôn dân của chính mình đương nhiên phi thường quen thuộc, tự nhiên biết rõ đây đều là thuộc hạ của mình.

Sau khi kiểm tra từng người, quả nhiên không có một người nào chết, 144 người, tất cả đều ở chỗ này.

Lập tức, trại chủ tự hướng Dương Thiên quỳ gối, nói: “Thuộc hạ Ô Ma bái kiến chúa công!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thu Hoạch

“Chúc mừng ngài đã chiêu hàng thành công Hắc Vân sơn trại, toàn thể trại dân của Hắc Vân Sơn Trại quy thuận ngài!”

Tồn miệng lưỡi cả buổi cuối cùng không có uống phí.

Thấy sơn trại chỉ có hơn 200 người, Dương Thiên quyết định thử vận khí. Dù sao coi như là chọc giận đối phương, toàn bộ xuất chiến, mình có Đại Ngưu bảo vệ, toàn thân trở ra là không có vấn đề.

Cho nên với bốn người ban đầu bị lừa đến, Dương Thiên cũng không có hạ tử thủ, chỉ đánh ngất xỉu, tới buổi sáng hôm sau, nghe lén được lệnh của trại chủ, tách ra thành từng nhóm đi tìm, Dương Thiên mới định ra kế hoạch.

Từ từ thanh lý sạch sẽ từng nhóm người đối đặc cấp võ tướng vũ lực đã đạt tới 90 căn bản là dễ như ăn cháo, huống chi là đánh lén.

May mắn trong cả quá trình không ai tử vong, bằng không thì tỷ lệ chiêu hàng thành công sẽ giảm xuống một mảng lớn, dù sao trí tuệ NPC là rất cao, bọn hắn có hi vọng ỉ ỏi, đồng dạng cũng biết cừu hận.

Nhưng rốt cục chiêu hàng thành công rồi, cái này chẳng phải tương đương với chính mình lập tức có thể tổ kiến một chi quân đội tứ giai. Đây chính là một đám binh lính level 30 a, nếu nói còn chưa đạt tới tứ giai, đánh chết Dương Thiên cũng sẽ không tin. Rốt cục có thể thoát khỏi công việc dẫn cả đám NPC 0 cấp đi luyện level rồi. Nếu như hiện tại, mình mang đám này ra ngoài, chẳng phải là sẽ quét ngang thiên hạ sao?

Mở ra thuộc tính thôn xóm, nhân khẩu đã biến thành: 332/100, con số 100 này không phải giới hạn dân như trong đề chế, mà là điều kiện cần để thăng cấp lãnh địa. Lãnh địa là không giới hạn số lượng nhân khẩu, chỉ cần có đủ nhà dân thì phát triển đến bao nhiêu cũng được.

Dương Thiên từ bỏ việc giết NPC tư chất B trở xuống mới phát hiện được lần chiêu hàng này thật sự là kiếm được món lớn a. NPC cấp A lại có đến mười tên, NPC cấp B có hơn hai mươi tên, mà trại chủ Ô Ma càng là NPC cấp S. Nhưng cái này có vẻ không quá bình thường a! Lúc nào NPC của sơn trại dị tộc lại có tư chất tốt như vậy?

Tính danh: Ô Ma

Tư chất: S

Chức nghiệp: Trung cấp võ tướng, danh vọng:0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành:70

Đăng cấp:0 cấp 0/200

Thống soái: 10 vũ lực: 7 trí lực: 6 chính trị: 5

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Trung cấp thương pháp

Trang bị: trường thương bằng thép rỗng, Tỏa Tử giáp

Nhìn thuộc tính của Ô Ma, Dương Thiên có chút hiểu được. NPC bị chiêu hàng, đăng cấp lập tức trở về 0 a! Chỉ là chức nghiệp và kỹ năng còn giữ nguyên.

“‘Luân Hồi’ thật đúng là quá giao hoạt!” trong nội tâm Dương Thiên đại thán, mộng đẹp quét ngang thiên hạ của chính mình có vẻ không thực hiện được rồi.

Mà đoán chừng, sau khi chiêu hàng NPC, đăng cấp tuy tụt thành 0, nhưng đồng dạng lại được hưởng thuộc tính biến thái của thôn mình: tư chất tăng lên một cấp, bằng không thì đám NPC này, tư chất tuyệt đối không có cao như vậy. Đây có thể so sánh với việc trực tiếp đạt được NPC đăng cấp cao càng làm cho Dương Thiên cao hứng.

Kiếp trước, lúc Dương Thiên đạt được khối Kiến Thôn lệnh ban đầu đã thì sever đã Open được một tháng rồi. Hơn nửa năm vững bước phát triển, hắn

cũng chỉ có thể thăng cấp thôn trang đến hương trấn, binh lực cũng chỉ có 100 người, còn là tứ giai bình bình thường nhất. Vận khí cũng tương đối kém, NPC tư chất A có 0.2% tỷ lệ chiêu mộ được, nhưng trước phải thăng cấp thành thôn trang cấp 3 mới có. Bởi vậy mấy ngày sau mới có thể chuyển chức thành cao cấp võ tướng. Chuyển chức xong, vô tình nghe nói nơi này có boss Lôi Vân hồ, liền mang theo một đám thủ hạ oanh oanh liệt liệt đến. Kết quả...

Bởi vậy kiếp trước, Dương Thiên chưa từng chiêu hàng được NPC, kể cả người chơi khác cũng chưa nghe nói qua có ai chiêu hàng thành công. Vì thế hẳn đối với tình huống cụ thể cũng không biết cũng là rất bình thường. Nhưng trước kia ngược lại là có người chơi đã từng giao dịch NPC. Đẳng cấp xác thực tụt về 0. Lúc ấy đại đa số mọi người cho rằng đây là trừng phạt của hệ thống, cho nên từ đó, cũng không dám tùy ý giao dịch NPC, dù sao muốn up level cho NPC so với người chơi còn khó hơn nhiều.

Dương Thiên tiếp tục xem mấy NPC cấp A, quả nhiên đẳng cấp đều về 0. Nhưng vận khí bạo phát, trong đó có một trung cấp thợ rèn làm cho hắn sững phát điên. Mà hắn không cẩn thận ngẫm lại, trong sơn trại đương nhiên phải có một người chuyên chế tạo vũ khí, nói trong trại không có thợ rèn, thật đúng là làm cho người ta khó mà tin được.

“Hệ thống thông cáo: người chơi Anh quốc, Tra Lý thành lập đệ tam thôn - Ailen, ban thưởng thôn trưởng Tra Lý danh vọng 100, bản vẽ đặc thù kiến trúc một phần, cũng ban cho Danh xưng “Thiên hạ đệ tam thôn”.

Hệ thống thông cáo vừa chấm dứt, một đạo thông cáo khác lại vang lên:

“Hệ thống Server Vina thông cáo: Người chơi Hiên Viên kiến thành lập thôn xóm thứ hai của server Vina - Viêm Hoàng thôn, ban thưởng thôn trưởng Hiên Viên kiến danh vọng 10, NPC cấp A một gã.”

.....

“Đáng chết...! Thiên hạ đệ tam thôn của ta a!” Server Vina, cảnh nội Thanh Châu, một người chơi cầm trong tay trường thương đứng ngoài phòng làm của thôn trưởng ngửa mặt lên trời thở dài. Hệ thống nhắc nhở để cho hắn khóc không ra nước mắt.

“Chúc mừng ngài đã thành lập nên đệ nhị thôn server Vina - Viêm Hoàng thôn, là người thứ hai thành lập thôn ở server Vina, hệ thống đặc ban thưởng cho ngài danh vọng 10, NPC cấp A một gã.”

“Được rồi! NPC cấp A cũng không tệ, dù sao tỷ lệ chiêu mộ chỉ có 0.2%, giai đoạn đầu cũng có thể đi trước người khác một bước... Trương Thành, các ngươi lập tức đưa NPC được ban thưởng này đi luyện cấp, chú ý an toàn, đừng để hắn anh dũng hy sinh. Hiện tại hắn chỉ có thể phát huy một phần ba thực lực a.” Tên này cũng biết tỷ lệ chiêu mộ NPC cấp A, xem ra là thông qua con đường đặc thù có được.

“Vâng! trưởng quan! Đám quái kia muốn giết hắn, vậy nhất định phải bỏ qua thi thể ta.” Một tiểu tử nghiêm chỉnh, thực hiện đúng kiểu chào theo nghi thức quân đội.

“Hệ thống Server Vina thông cáo: Người chơi Phong lưu lăng tử thành lập đệ tam thôn khu vực sever Vina - Lưu Phong thôn, ban thưởng thôn trưởng Phong lưu lăng tử danh vọng 5, tùy chọn một công trình miễn phí xây dựng”.

“Dựa vào! Thật đúng là nhanh a! Các ngươi mấy thằng ranh con này nên cố gắng a, đừng để mấy công hội khác vượt lên. Hiên Viên kiến về mặt tức giận mà nói.

.....

“Bạn thân, thật không có ý tứ! Nếu không phải ta, thiên hạ đệ tam thôn chỉ có thể là của ngươi.” Dương Thiên về mặt cười xấu xa.

Hiện tại trò chơi đã mở được hai ngày, một ít công hội to lớn hoặc là tổ chức đã lục tục bắt đầu đã thành lập nên chính thôn trang của mình. Dù sao mấy nhiệm vụ đạt được Kiến Thôn lệnh lúc ban đầu, độ khó cũng không quá lớn, chủ yếu là nhiệm vụ chỉ tuyến liên hoàn, mất khá nhiều thời gian để làm, một người đoán chừng ít nhất cũng phải mất hơn một tháng. Nhưng lực lượng công hội lại quá cường đại, một hai ngày là có thể hoàn thành toàn bộ.

Chỉ là không biết, cái tên biến thái Phạm Đức Tư ở nước Mỹ làm thế mà nửa ngày đã có Kiến Thôn lệnh, nếu như không phải dầm nhảm cứt chó, như vậy khả năng là công hội siêu cấp cường đại, đem mười vạn người chơi mới, cầm kiếm tân thủ đi mài boss, sau đó may mắn nhận được một khối Kiến Thôn lệnh.

Mấy thứ này tạm thời không quan hệ lắm với Dương Thiên, hắn hiện tại đang cùng Ô Ma trở về sơn trại. Chỉ để lại Đại Ngưu và năm người khác trong sơn động chờ đám kia tỉnh lại. Đại Ngưu còn có trách nhiệm tự là trồng một đồng lớn vũ khí, hiện tại những vật này đã là tài sản riêng của Dương Thiên rồi.

Vào sơn trại, địa phương đầu tiên Dương Thiên đến là nhà kho, mà vào nhà kho, Dương Thiên phát hoảng a! Hắn biết rõ lần đầu tấn công sơn trại, vật tư sẽ rất phong phú, mặc dù đây chỉ là cái sơn trại cấp hai.

Lương thực 5436, vật liệu đá 775, vật liệu gỗ 883, quặng sắt 189, tiền 512 tiền đồng, thiết kiếm 21 thanh, phác đao 16 thanh, trường thương 14 cái, mộc cung 12 cái, trường thương bằng thép ròng 2 cái, mũi tên 19 mũi, giáp da 37 bộ, Tà Tà giáp 1 bộ, bản vẽ trung cấp tư thực (trường tư thực ý) 1 trương.

Cái này là toàn bộ danh sách vật tư trong kho, cảm giác duy nhất của Dương Thiên là phát tài rồi. Số ở đây cộng với vừa rồi trong chiến đấu đoạt được 67 trường thương, 35 thiết kiếm, 30 phác đao, 11 thanh mộc cung, là một số tài phú cực lớn a! Đặc biệt là tại thời điểm ban đầu, bản vũ khí là món lợi

kếch sù. Giá trị giáp da cũng không thể so với vũ khí, nhớ tới mấy sơn dân vừa bị mình đánh xui, Dương Thiên phiền muộn, sao lại đã cời giáp da của bọn hán chứ. Bất quá hiện tại, chỉ có buông tha, nếu vô lý yêu cầu thôn dân của chính mình nhả ra đồ vật của bọn hán sẽ dẫn đến nhân tâm căm phẫn.

Vận khí rất tốt, rõ ràng còn có một trương bản vẽ trung cấp tư thực, bất quá bây giờ vẫn chưa dùng được, chính mình đối với sơ cấp tư thực còn chưa có tí manh mối! Vì thế, tạm thời cất bản vẽ này trong kho đã.

Lòng tham không đáy, tìm tòi xong không có Kiến Thôn lệnh, Dương Thiên có chút thất vọng. Nhưng suy nghĩ một chút cái này cũng bình thường, Kiến Thôn lệnh là đánh chết boss mới có thể đạt được, hiện boss sơn trại đang đi sau mông mình đây!

“Ô Ma, người mau chóng phân phó thôn dân đến đem những vật từ còn lại này chuyển ra đi, chúng ta tranh thủ trước lúc trời tối chạy về thôn.” Dương Thiên phân phó nói, sau đó đem đại bộ phận nguyên vật liệu nhét vào trong ba lô của mình rồi ra khỏi nhà kho. Hẳn mặc dù có ba lô của hệ thống tặng, nhưng ba lô chỉ có 20 ô vuông, ngoại trừ nguyên vật liệu có thể điệp gia một ngàn đơn vị, còn lại đều không thể điệp gia, vì thế, số vũ khí kia còn không bằng phân phó NPC vận chuyển?

Đi đến phòng nghị sự của sơn trại (công năng tương đương với văn phòng thôn trưởng tại thôn trang).

Đứng trước tấm bia đá, Dương Thiên có ba lựa chọn: Phá hủy, giữ lại, chiếm lĩnh.

Phá hủy, có thể chiếm được thêm một ít vật tư. Nhưng sơn trại là nơi người chơi đánh quái luyện cấp, nếu như người lựa chọn phá hủy, trong vòng một ngày sẽ lại một lần nữa tạo ra một tòa sơn trại cao cấp hơn, đẳng cấp bình quân sẽ tăng lên, khả năng là xuất hiện một bộ phận ngũ giai bình. Võ tướng đoán chừng cũng sẽ biến thành cao cấp, theo tiến độ trò chơi, trong thời gian ngắn, chính mình tuyệt đối không có năng lực luyện cấp ở đây.

Nếu như giữ lại, đương nhiên cũng không có khả năng đạt được tài nguyên thêm vào, mà sơn trại cũng sẽ đổi mới sau một tuần. Đương nhiên, Dương Thiên không cho rằng mình có vận khí, một lần nữa chiêu hàng được. Nhưng giữ lại thành một điểm luyện binh cũng là không tệ.

Về phần chiếm lĩnh, Dương Thiên không cho rằng chính mình có năng lực bảo vệ nổi. Khu vực này là địa bàn của sơn dân, mình ở đây sẽ trở thành cái gai trong mắt đám dân bản địa, đoán chừng không đến hai ngày sẽ bị cả lũ vây công, nhỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nội Công Tiến Giai

Nghĩ một lát, Dương Thiên vẫn là trước đem sơn trại giữ lại, dù sao mình vừa kiếm được một món tiền của phi nghĩa, cũng không thiếu chút tài nguyên này.

Toàn bộ trại có gần 300 nhân khẩu, đại đa số mọi người đều có thể vận chuyển đồ vật, tốc độ đương nhiên không được nhanh, nhưng may mắn đại đa số đều là tráng niên, tiểu hài tử và lão nhân đều là được bế hoặc tự diu nhau đi về phía trước, một đội ngũ cuối cùng trước lúc trời tối, chạy về Bạch Vân thôn.

Về đến thôn trời đã tối đen, Dương Thiên vốn định để cho mọi người ngủ ngoài trời một đêm, dù sao hiện tại bọn hán đã là thôn dân của chính mình rồi, cũng chỉ là một đêm, không lo bọn hán sẽ đào tẩu.

Nhưng Vương lão, thấy trong thôn đột nhiên tăng lên nhiều nhân khẩu như vậy, kích động không thôi, cho nên nhất quyết lôi kéo mọi người, cùng nhau dựng nhà dân. Đám thôn dân, có thể vào ở trong phòng đương nhiên tốt nhất, vì thế trước sau mọi người cố gắng, ngay cả lão nhân và tiểu hài cũng tham gia hỗ trợ. Cổ nhân đã nói, nhiều người thì lực lượng mạnh, quả nhiên 60 nhà dân, chỉ tốn hai giờ đã toàn bộ xây xong. Bạch Vân thôn một mảnh cười cười nói nói.

An bài tốt những người này, Dương Thiên cuối cùng mới đi xuống.

Cùng Vương lão, Đại Nguru dùng bữa tối trong văn phòng trường thôn. Vương lão mới bắt đầu báo cáo tình hình phát triển thôn trang ngày hôm nay: “Chúa công, hôm nay tình huống thôn không tệ, lại mới chiêu mộ được 14 lưu dân, trong đó còn có một vị là trung cấp nông phu, so với nông dân bình thường, diện tích trồng trọt gia tăng lên gấp đôi, nhờ đó sản lượng cũng tăng lên gấp đôi, tương đương với hiệu suất trồng trọt của bốn thôn dân bình thường. Lão phu đã đề cho hán đi khai hoang trồng trọt rồi. Tài nguyên thu thập cũng không tệ lắm, mỗi thôn dân một ngày có thể đồn 5 đơn vị củi, hôm nay thêm 14 người, rút ra 10 người đồn củi, nhưng vì cả chiều xây nhà dân, thế nên tổng cộng chỉ thu thập được 20 đơn vị vật liệu gỗ, cộng với buổi sáng 10 người đồn củi, hôm nay tổng cộng đã thu nhập được 70 đơn vị vật liệu gỗ. Việc dò xét vật liệu đá, hai người ở bắc thôn phát hiện một mỏ đá. Buổi chiều có 6 người bắt đầu khai thác, nhưng do khoảng cách xa hơn một chút, ảnh hưởng tới hiệu suất, cho nên chỉ lấy lấy được 10 đơn vị vật liệu đá. Tình huống cơ bản là như vậy.”

Dương Thiên không nghĩ tới chính mình hôm nay lại chiêu một được một vị trung cấp nông phu. Àizzz tại sao không phải là trung cấp được sư cơ chứ? Dương Thiên có chút lòng tham không đáy.

Nhưng có một trung cấp nông phu, thế cũng là tạm ổn rồi, Dương Thiên tự mình “an ủi”.

Suy nghĩ một chút, Dương Thiên mới nói: “Hôm nay ta thu phục được sơn trại của dị tộc, mang về không ít tài nguyên, trong đó có một vị trung cấp thợ rèn. Sáng sớm ngày mai, xây dựng thị trường và tiệm thợ rèn sơ cấp, đây chính nguồn thu chủ yếu của chúng ta trong thời gian tới, không làm qua loa được! Mặc dù ngày mai, thị trường và tiệm rèn xây xong, chúng ta cũng có thể thăng thôn trang lên cấp 2. Nhưng nếu như vậy, muốn xây y quán mấy kiến trúc này cũng chỉ có thể đợi thôn thăng cấp đến hương trấn mới được, đây cũng không phải chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Bởi vậy ta ý định trước không vội thăng cấp thôn trang, chờ xây tốt mấy kiến trúc cơ bản rồi mới tính tiếp.”

Vương lão cười nói: “Chúa công cơ trí! Nên như vậy, chúa công coi như không nói, ta cũng sẽ đề nghị a.”

Nào có cái gì cơ trí a! Chỉ là mình đã trải qua một lần, đối với mấy cái bẫy rập của hệ thống đã tương đối quen thuộc mà thôi: “Thôn chúng ta hiện tại nhân khẩu đã hơn gần 300, ngày mai Vương lão nên an bài thật kỹ. Thời kỳ gieo hạt đã qua ba ngày, nên nắm chặt thời gian a! Nếu bỏ lỡ, vậy tháng sau chúng ta toàn bộ phải ăn cá trừ bữa rồi.”

Thiên hạ có rất nhiều đồ vật ẩn giấu, cần nhờ người chơi chính mình tìm tòi. Ví dụ như một cái lãnh địa, nếu đồ ăn no đủ, sẽ làm dân tâm gia tăng ở biên độ nhỏ. Dân tâm càng cao, hiệu suất lao động càng cao. Thời điểm thủ thành, hiệu suất thôn dân trợ giúp thủ thành tỷ lệ lại càng lớn.

Dương Thiên cười cười, lại nói tiếp: “Ngày mai người an bài tất cả thôn dân tư chất C và một thôn dân tư chất A đến tiệm may làm học đồ, chờ tiệm thợ rèn xây xong, đồng dạng an bài như vậy, đưa mười cái thôn dân vào làm học đồ. Mà ụ tàu thì an bài 18 thôn dân tư chất C và 2 tư chất A”. Tuy Dương Thiên cũng muốn phái thêm người vào làm học đồ, nhưng một kiến trúc sơ cấp tối đa chỉ có thể dung nạp 10 người, đến trung cấp kiến trúc mới có thể dung nạp 20 người.

Vương lão làm thôn phó, Dương Thiên có thể nắm được toàn bộ tin tức, do đó cũng nắm được tư chất và đẳng cấp của thôn dân. Nghe xong, Vương lão nhủ thầm nói: “Chúa công, chúng ta bây giờ còn không cách nào xây dựng sơ cấp học đường, thôn dân không được giáo dục cơ sở thì không cách nào học được sơ cấp kỹ năng a?”

Dương Thiên nói: “Trước hết để bọn hán làm học đồ đã, sớm bồi dưỡng tốt, đến lúc đó xây được học đường, nói không chừng thôn dân của chúng ta đã có thể học được kỹ năng rồi, sẽ tiết kiệm được không ít thời gian a”.

“Vậy được rồi! Chúa công, lão phu ngày mai sẽ an bài mấy việc này.”

Dương Thiên tiếp tục nói: “Về phần những thôn dân tư chất cấp A, B, trước cứ để đấy, ta muốn chuyển chức cho bọn hán thành binh sĩ, thôn chúng ta ở chỗ vắng vẻ, dị tộc mọc lên san sát như rừng, không có binh lính ưu tú thì không cách nào sinh tồn được. Đám thôn dân còn lại, người tự xem xét rồi an bài. Mặt khác, ngày hôm qua ta lại kiếm được một ít da hổ, để ở trong kho hàng ấy, ngày mai người cho người đem đi sản xuất giáp da.”

“Vâng! chúa công!”

.....

Cả đêm ngồi tu luyện, rạng sáng khoảng 5 giờ, Dương Thiên thu công đứng lên, nội công của hán rốt cục đã thăng cấp, do nội công của hán song song với thể giới thực, nên tại thể giới thực, nội công của hán cũng tăng lên nhị giai, chỉ là sơ cấp nội công nhị giai tựa hồ tác dụng cũng không lớn.

Hán nhìn nhìn thuộc tính của chính mình:

Tính danh: Dương Quang

Chức nghiệp:

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn trưởng, công huân:0

Đẳng cấp:19 cấp, 7%

Thống soái: 9 vũ lực: 49 trí lực: 10 chính trị: 4

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Thái Tập thuật, sơ cấp nội công nhị giai, kiếm pháp cơ bản, thương pháp cơ bản, đao pháp cơ bản

Trang bị: trường thương bằng thép ròng, giáp da

Tiền tài: Không”

Dù sao mới Open Server được ba ngày, Dương Thiên đã rất hài lòng với thuộc tính của chính mình. Đoán chừng, hiện tại đại đa số người chơi cũng mới lên tới cấp 10 a, lợi hại một tí, thì có thể lên đến cấp 12.

Trong lúc rảnh rỗi, Dương Thiên lại xem qua tin tức thôn dân một lần, phát hiện độ trung thành của Vương lão đã tăng lên 4 điểm, đạt đến 89, chỉ cần lên tới 90, NPC trên cơ bản sẽ không tồn tại khả năng làm phản. Mà trải qua hai ngày bận rộn, đẳng cấp Vương lão rốt cục lên tới cấp 5, chính trị lên tới 60 điểm, trí tuệ cũng lên tới 19 điểm. Hiện tại chức nghiệp của hán đã biến thành sơ cấp quan lại, kỹ năng gia tăng một cái:

Du thuyết: Gia tăng số lượng lưu dân đôi mới mỗi ngày 10%, tỷ lệ xuất hiện NPC thuộc tính đặc thù gia tăng 1%.

Kỹ năng rất thực dụng, nhưng Dương Thiên biết, đây không phải thứ mà mỗi mình mình có, NPC cấp S được hệ thống ban tặng, trở thành quan lại sơ cấp đều có kỹ năng này. Chỉ có điều phó thôn trưởng của mình là cấp SS, up level điểm thuộc tính tự do tương đối nhiều, thời gian đạt được kỹ năng cũng sớm hơn người khác.

Nếu như nói Vương lão up level là việc nằm trong dự liệu, như vậy phát hiện một sơ cấp thợ mộc chính là việc ngoài ý liệu rồi.

Tên thợ mộc này là chiếm được từ trong sơn trại, tư chất của hắn chỉ là C cấp, nhưng cũng là thợ mộc - nghề nghiệp khó có được, ban đầu hắn vốn là tư chất D cấp, dựa tỷ lệ lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng một phần ngàn mà tăng lên thành cấp D. Dương Thiên lúc ấy căn bản không thèm nhìn đến NPC tư chất cấp C, vì thế cũng không có phát hiện. Mà Vương lão tối hôm bận bịu cả tối, đoán chừng cũng không để ý lắm nên không nhắc nhở chính mình.

Xem ra hôm nay muốn xây dựng kiến trúc, sẽ xây thêm một phòng mộc sơ cấp. Chỉ thiếu sơ cấp y sư là có thể up lên thôn trang cấp hai.

Logout, ăn sáng xong, Dương Thiên lại lần nữa đăng nhập vào trò chơi.

Đi ra văn phòng thôn trưởng, chỉ thấy Vương lão đang an bài công tác hôm nay cho thôn dân, hiện tại thôn trang vừa mới thành lập, công việc vô cùng nhiều, sự tình cũng không kém. Về sau, muốn hoạt động đi vào quỹ đạo, các ngành sản xuất tự thành hệ thống thì còn phải xử lý nhiều thứ lắm.

Nhưng Dương Thiên may mắn ở chỗ đã có một vị NPC hành chính cấp SS, bằng không nếu chỉ có cấp S, đoán chừng chuyện gì cũng đến xin chỉ thị a, cái này còn không đem chính mình phiên chế mới là lạ!

Nhìn thôn xóm mình, trong vòng hai ngày ngắn ngủn, từ ba người hiện tại đã biến thành hơn ba trăm người, Dương Thiên có cảm giác rất thành công. Hiện tại thôn xóm rất cực đã có hình dạng một thôn xóm bình thường rồi, khắp nơi vang lên tiếng cười nói nói.

Đến cạnh Vương lão, nói qua chuyện phòng mộc sơ cấp, không nghĩ tới Vương lão rõ ràng cũng đã phát hiện, hiện đã an bài người tu kiến. Dương Thiên có chút bất đắc dĩ: mình chẳng lẽ là người thừa ư?

Nghĩ nghĩ, vậy cũng tốt, hôm nay chính mình sẽ rất bận rộn.

Trước dẫn theo hai NPC A cấp đến quân doanh tiến hành huấn luyện. Mặc dù Dương Thiên bây giờ đã có đặc cấp võ tướng, có thể tăng quân doanh lên cao cấp quân doanh, nhưng thăng cấp lần 2, tài liệu tổn hao gấp 4 so với thăng cấp lần 1, thăng cấp lần 3 cần gấp 4 lần so với lần 2. Lượng tài nguyên ấy hiện tại đối với Dương Thiên mà nói là chưa thể thừa nhận. Nhưng lại không thể chờ quá lâu, hết thấy đánh phải chờ sau khi xây dựng xong thị trường rồi tính.

Dương Thiên cùng với Đại Ngưu, Ô Ma mang theo năm NPC cấp A và toàn bộ 25 NPC cấp B xuất phát.

Nhiệm vụ hôm nay là đi luyện cấp, chủ công đương nhiên là chính mình, Đại Ngưu. Về phần Ô Ma, hắn mặc dù là trung cấp võ tướng, nhưng đây chỉ là cái danh xưng, vũ lực bèo nhèo (do bị đá về level 0), kể cả trung cấp võ tướng cũng không làm nên cơm cháo gì. Dương Thiên cũng không để cho ba mươi thôn dân NPC động thủ, chết hoặc tổn thương một tên, sẽ khiến chính mình đau lòng đến nửa ngày, cứ chờ bọn hắn chuyển chức thành binh sĩ rồi nói sau!

Mặc dù không có ý định để cho bọn hắn động thủ, nhưng tất cả mọi người đều cầm vũ khí, mặc giáp da. NPC cấp A thuần một sắc trường thương, cấp B thì một nửa trường thương, một nửa cầm phác đao.

Mà ba người Dương Thiên toàn bộ là trường thương bằng thép ròng. Đại Ngưu và Ô Ma càng là mặc Tỏa Tử giáp, phòng ngự tăng nhiều. Trong kho hàng vẫn còn một tấm da hổ tam phẩm. Dương Thiên định lúc nào đi thành thị sẽ tìm một đại sư may cho mình một bộ Hồ Vương giáp, phẩm chất da hổ như thế tạo thành giáp da thì phòng ngự ít nhất cũng phải trên 50 điểm, coi như là đỉnh cấp trang bị Bạch Ngân rồi. Vũ lực ngang nhau, sử dụng trường thương bằng thép ròng rất khó đâm thủng. Vì trường thương bằng thép ròng lực phá hoại chỉ có 30-40, phác đao và trường thương sắc bén là 20-30, thiết kiếm sắc bén giá trị là 10-20, giáp da bình thường phòng ngự từ 1-10, Tỏa Tử giáp giá trị phòng ngự là 10-20. Nếu như đồ phòng ngự có giá trị phòng ngự lớn hơn giá trị tấn công của vũ khí sắc bén, vậy trên cơ bản không thể phá được phòng thủ. Nhưng dù sao Thiên hạ là trò chơi vô hạn tiếp cận thực tế, kể cả mặc phòng ngự giá trị cao đến đâu đi nữa thì bị một tảng đá lớn nện xuống, cũng vẫn cứ chết như thường.

Lôi Vân hồ vừa mới chết không đến ba ngày, dư uy vẫn còn, phụ cận thôn trang còn chưa có quái vật cao cấp đổi mới, cao nhất cũng chỉ là 20 cấp chó hoang. Nhưng đi xa thôn trang từ 10 dặm trở lên, dần dần bắt đầu xuất hiện lang, gấu các loại, thậm chí xuất hiện cả lão hổ cấp 60.

Hiện tại Dương Thiên còn không dám đi trêu chọc bọn này, phía sau mình chính là 30 thôn dân trắng nõn, non mềm, 0 cấp a!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Kỹ Năng Chiêu Hàng

Tìm một bãi chó hoang lớn, Dương Thiên bổ nhiệm Ô Ma là đội trưởng, đưa tất cả mọi người thuộc sở hữu của hắn đi luyện level. Ai bảo trong những người hiện tại, chỉ có hắn có giá trị thống soái cao nhất, mặc dù chỉ tăng thêm thực lực của cả đội, nhưng hắn cũng sẽ thăng cấp mà? Dương Thiên có ý định đem Ô Ma bồi dưỡng thành võ tướng hệ thống soái.

Sau đó, để những thôn dân không có lực công kích này đứng xa một chút, Dương Thiên và Đại Ngu bắt đầu điên cuồng sát quái.

Xác thực rất điên cuồng, phải biết rằng hôm nay hai người đã hoàn toàn khác trước. Trường thương bằng thép rồng sắc bén, hoàn toàn có thể một kích xuyên người một con chó hoang. Dương Thiên hiện tại, tốc độ không nhanh lắm, trên người lại chỉ mặc một kiện giáp da, bởi vậy chỉ có thể đem chó hoang, từng con từng con dẫn đến rồi đi chết.

Nhưng Đại Ngu thì khủng bố rồi, trường thương trong tay múa lên, cả người kín không kẽ hở, chó hoang nhiều hơn nữa cũng không áp sát được hắn, cho nên liên tục xông vào đàn chó hoang, tiến hành đại khai sát giới, một đường xông qua, chỉ để lại thi thể đầy đất.

Sau nửa ngày, Dương Thiên phát hiện mình với Đại Ngu chênh lệch quá lớn, hiệu suất không đến một phần năm của hắn, vì thế dứt khoát ngừng một chút, ở một bên dùng Thái Tập thuật, thu thập da, tiện thể quan sát tình huống nơi trú quân ở đây.

Nơi này là một tộc đàn chó hoang to lớn, đại khái tích lũy khoảng năm sáu ngàn con. Đám này mỗi ngày tổng cộng có thể đổi mới một ngàn con, nhưng vì hiệu quả của bạch kim Kiến Thôn lệnh nên số lượng tăng lên đến 2000. Chỉ cần thôn xóm thành lập, sát quái tại những nơi trú quân này, vậy số lượng sẽ không ngừng tăng.

Dương Thiên biết rõ, trong phạm vi 50 km² thôn trang, mỗi mười km² sẽ có một nơi trú quân to lớn chứa quái cấp thấp. Đám này công kích thấp, kẻ cả tích lũy đến số lượng nhất định cũng sẽ không biết tấn công thôn xóm, duy nhất cần lo lắng cũng chỉ có chó hoang, đám này là bọn quái chủ động duy nhất ở đây.

Mà trong phạm vi 100 km² quanh thôn trang sẽ xuất hiện nơi trú quân trung cấp, loại này chủ yếu là quái hình người. Mặt khác ngoài phạm vi 100 km² này, có khả năng xuất hiện 10 nơi trú quân trung cấp và 100 nơi trú quân sơ cấp nữa. Đám này chủ yếu là lang, gấu... level khoảng từ 30 đến 40 cấp, nếu là quái hình người thì phần lớn là tứ giai. Mà phạm vi từ 100 đến 500 km² đồng dạng theo như này quy luật phân bố.

Theo lý như vậy, trong phạm vi 1000 km² sẽ xuất hiện nơi trú quân cao cấp - phản quân đại doanh. Bên trong binh lính phần lớn là ngũ giai binh, một số nhỏ lục giai binh - tồn tại rất khủng bố. Mà mục đích của nơi trú quân các loại này là để người chơi luyện quân, huấn luyện level. Những nơi trú quân này và sơn trại hoặc là bãi quần cư của dã thú có điểm tương đồng, cũng có khác biệt. Chỗ tương đồng là ngay sau khi bị phá hủy lần thứ nhất, lần sau đổi mới thì đẳng cấp nơi đóng quân sẽ tăng lên, quái vật xuất hiện đều tăng lên nửa giai hoặc là 5 cấp. Chỗ bất đồng là mấy cái sơn trại, địa điểm quần cư quái vật... tuy thời gian đổi mới chậm, nhưng mỗi lần đổi mới, sau đó tiếp tục bị tiêu diệt thì bên trong đều có lượng tài nguyên và bảo vật nhất định, nhưng bao giờ cũng có boss quản lý. Ví dụ như sơn trại Dương Thiên thu phục được ngày hôm qua chính là sơn trại thuộc về tụ điểm hệ thống, thời gian đổi mới là một tháng. Mà nơi trú quân thì ngoại trừ lúc khai hoang còn có thể đạt được thu hoạch nhất định, về sau tiêu diệt tiếp sẽ chẳng có gì. Đầu lĩnh bị giết chết, hôm sau cũng sẽ đổi mới một lần nữa, nhưng đây cũng không phải "Boss" đúng nghĩa, bởi vì giết đi cũng chẳng được ban thưởng cái gì. Hơn nữa tần suất đổi mới nhanh. Còn có một điểm khác nhau nữa là hệ thống tụ điểm có thể một mực đề thăng thành tụ điểm khổng lồ, cũng có thể bị người chơi chiếm lĩnh, sau khi chiếm lĩnh sẽ trở về trạng thái nguyên thủy. Hơn nữa hệ thống tụ điểm còn có thể xuất hiện gián cấp vĩnh cửu hoặc là hoàn toàn hủy hoại. Mà nơi trú quân chỉ có thể tăng lên một lần, ví dụ như từ nhỏ tăng lên tới cỡ trung, cỡ lớn tăng lên tới khổng lồ. Hơn nữa loại nơi trú quân này không thể bị người chơi chiếm lĩnh, sau khi phá hủy ba lượt sẽ biến mất vĩnh viễn.

Theo thông tin chính thức nửa năm sau sẽ công bố: diện tích lãnh địa diện có quy mô như sau: Thôn trang diện tích từ 10 đến 50 km², hương trấn diện tích từ 100 đến 500 km², mà tiểu thành diện từ một ngàn đến 7000 km². Cũng có thể nói, người chơi phải up đến hương trấn mới có thể bị trung cấp quái vật uy hiếp, tới tiểu thành mới có thể bị phải cao cấp quái vật uy hiếp.

Dương Thiên hiện tại rốt cục lĩnh ngộ được sử dụng Kiến Thôn lệnh Bạch kim cũng không phải quá tốt như vậy. Vốn tại thôn nhỏ một cấp, bên trong chỉ có một điểm nảy sinh mới quái vật cấp thấp. Dã thú hình quái vật không có công kích từ xa, muốn tiêu diệt, đánh chết rất dễ dàng. Bất kỳ một cái thôn nhỏ nào, chỉ cần có sơ cấp võ tướng, sau đó mang theo mười mấy tứ giai binh là có thể tiêu diệt toàn bộ. Mà thôn cấp một, chỉ cần phát triển khoảng mười ngày, ai không có sơ cấp võ tướng và với mười mấy tứ giai binh thì đúng là có chút không nói nổi nữa rồi. Trong khi điều kiện để đó quái công thôn là số lượng tính gộp lại đạt đến một vạn, sau 10 ngày vẫn chưa giết con quái nào, số lượng vẫn bảo toàn 1 vạn trở nên thì sẽ phải ra một nửa đến công kích nơi đóng quân của người chơi. Nơi đóng quân, phòng thủ so với tiền công thì còn dễ hơn nhiều, hướng chỉ là đối phó với dã thú không có trí tuệ.

Bạch Vân thôn là dùng Kiến Thôn lệnh bạch kim dựng lên, diện tích lãnh địa gấp 16 lần thôn xóm bình thường nên sẽ phải đối mặt với 16 cái tụ điểm quái vật uy hiếp. Mà đây cũng không phải chuyện trọng yếu nhất, Dương Thiên tin tưởng coi như là số lượng chó hoang có nhiều hơn gấp 10 lần, mình cũng có thể tiêu diệt sạch sẽ, nhìn tình hình bây giờ sẽ biết. Thực lực đặc cấp võ tướng không phải chó hoang cấp 20 có thể rung chuyển. Hướng chỉ lãnh địa của mình đã được dòng sông phân cách đã thành hai nửa, đoán chừng đối với chính mình có uy hiếp cũng chỉ là tám chín nơi trú quân phía tây dòng sông. Phải biết rằng trong server Vina, quái vật cấp thấp không có loại phi hành.

Nhưng mấu chốt là lãnh địa Dương Thiên có diện tích đến 160 km², cũng có thể nói trong lãnh địa của hắn có khả năng xuất hiện một hai doanh cường đạo hoặc trại sơn tặc. Hơn nữa hiện tại đã xây thôn ba ngày, như vậy sẽ có nguy cơ, hai ngày sau, Bạch Vân thôn của Dương Thiên sẽ phải đối mặt với 5000, thậm chí là một vạn NPC cường đạo hoặc là sơn tặc giá lâm.

Một vạn a...! Còn là tứ giai binh!

Dương Thiên da đầu có chút run lên! Chính mình sao lại nóng đầu, xây thôn ở đây a?

Bất quá bây giờ hối hận cũng đã muộn, vẫn còn là sớm nghĩ cách a. Dù sao bây giờ trên tay mình cũng có hai võ tướng.

Dương Thiên trong nội tâm liên tục cầu nguyện, quả là nơi trú quân trung cấp tất cả ở bên kia sông là tốt nhất. Mặc dù không thể khẳng định đối phương có thể qua sông hay không, nhưng ít ra cũng có thể kéo dài không ít thời gian a. Đối với Bạch Vân thôn hiện tại mà nói, thời gian là đại biểu cho tính mạng.

Nhìn Đại Ngưu đang giết đến hăng say, còn không đến hai giờ, đã giết hơn một ngàn con chó hoang, thật đúng là đủ biến thái.

Đề đám binh lính này tăng lên cấp cao hơn trong thời gian ngắn, Dương Thiên lại gia nhập chiến trường.

Đến trưa, bọn hán rốt cục đem đám chó hoang này toàn bộ giết hết. Mặc dù giết gần 6000 con, nhưng Ô Ma và 30 tên NPC khác cũng chỉ lên tới 7 cấp. Dù sao chỉ có hai người làm việc, lại có ba mươi tên đứng hít kinh nghiệm, có thể lên tới 7 cấp, đã là Đại Ngưu bán mạng mới có được. Mà giờ này, Đại Ngưu đơn giản là thể lực không đủ, ngồi bệt xuống nghỉ ngơi chừng mười phút đồng hồ. Cũng may nơi này quái vật dày đặc, số lượng lớn, không tìm và lure quái. Đại Ngưu thăng lên một cấp, đã đến 11 cấp, mà Dương Thiên thì còn mướt mới lên nổi 20 cấp.

Giết chết boss cuối cùng, Dương Thiên ở bên trong ổ chó tìm được một quyển sách kỹ năng chiêu hàng.

Chiêu hàng: Chiêu hàng 1%-5% binh lính trận doanh địch quân gia nhập vào trận doanh bên ta, thời gian Cooldown: 1 ngày.

Bạn thường khai hoang thật đúng là phong phú. Kỹ năng sách và bản vẽ kiến trúc đồng dạng đều là đồ vật hi hữu. Huống chi chiêu hàng còn là một cái kỹ năng rất thực dụng, song phương giao chiến, thể lực ngang nhau, sử dụng chiêu hàng một phát liền có khả năng thay đổi chiến cuộc.

Không nói hai lời, trước học đã. Tưởng tượng về sau chính mình tham gia chiến dịch trong nội dung cốt truyện, song phương mấy trăm vạn đại quân giằng co, chính mình vụng trộm sử dụng thoáng một phát kỹ năng chiêu hàng, chẳng phải là dùng một phát có thể thu hoạch mấy vạn thậm chí hơn mười vạn nhân khẩu? Nhưng hệ thống chiến dịch trong nội dung cốt truyện lại có mấy lần a? Tràn diện mấy trăm vạn đại quân đối nghịch thì càng thiếu đi.

Thu hồi suy nghĩ mộng tưởng, Dương Thiên không thể không đối mặt hiện thực tàn khốc. Bỗng nhiên, Dương Thiên trong đầu linh quang vừa hiện, nghĩ ra một phương pháp xử lý, có thể đây chính là phương pháp duy nhất có thể giải quyết khó khăn trước mắt. Ha ha, đa tạ cuốn sách kỹ năng chiêu hàng nha, tôi thật sự là quá kịp thời rồi, còn nữa, xin chân thành cảm ơn thoáng một phát cả đám chó hoang này nữa.

Tiếp đó, Dương Thiên mang theo tất cả mọi người trở lại thôn, vừa vặn mọi người cùng nhau ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Điên Cuồng Vơ Vét Của Cải

Qua buổi trưa, sơ cấp tiệm thợ rèn, sơ cấp mộc phòng và sơ cấp thị trường rốt cục cũng xây xong.

Sau khi ăn cơm, Dương Thiên liền mang theo mười bốn thanh thiết kiếm đi đến thị trường. Thị trường chiếm diện tích không lớn lắm. Bố cục giống như thương trường tại thế giới thực, được chia làm rất nhiều quầy hàng.

Dương Thiên tìm một lúc đã thấy một quyển sách dày. Hiện tại, danh sách vật tư bán ra đã lên đến mấy trăm trang, mà còn không ngừng gia tăng, nhưng mà đồ bán ra tất cả đều là nguyên vật liệu, dù sao giờ ai cũng rất cần tiền, hơn nữa hỏi đôi ai thật với tiền trong game còn chưa khai thông, thật sự là một phần tiền làm khó anh hùng hảo hán a!

Dương Thiên nhìn một chút xem có sách kỹ năng, kiến trúc bản vẽ các loại hay không, nhưng kết quả rất thất vọng. Rõ ràng một cái cũng không phát hiện, những thứ bỏ đi kiểu sơ cấp kiếm thuật các loại cũng không có người bán.

Đã không có, Dương Thiên cũng không cách nào cưỡng cầu, trước làm chuyện của mình đã!

Thử treo lên một thanh thiết kiếm, yết giá 1500 tiền đồng.

Lập tức, thiết kiếm biến mất, mà trong túi bên eo của mình nhiều ra 1465 tiền đồng.

Tiếp tục treo thêm một thanh, yết giá 1600 tiền đồng.

Lập tức bị mua đi.....

Dương Thiên ngẫm lại, vẫn là không hề bỏ thêm. Dù sao thiết kiếm bình thường, hệ thống bán với giá 200 tiền đồng, về sau đại lượng người chơi phát triển lên, giá thiết kiếm bị áp xuống chỉ còn 150 tiền đồng. Mà thành phẩm sản xuất thiết kiếm lại chỉ là vài đơn vị quặng sắt và phí nhân công, quặng sắt đơn giá cũng chỉ dao động trong khoảng từ mười lăm đến hai mươi đồng. Mà hiện tại, giá quặng sắt càng là thấp đến không hợp thói thường. Thể lực NPC thu mua là một đơn vị nguyên vật liệu một tiền đồng. Đồng dạng, một tấm da thú nguyên vẹn cũng là một tiền đồng. Mà ở trên thị trường, giá tài liệu

mặc dù so với NPC cao hơn, nhưng đại bộ phận cũng chỉ là một đơn vị hai tiền đồng.

Dương Thiên một hơi đem mười hai thanh thiết kiếm còn lại toàn bộ bán trên thị trường với giá 1600 tiền đồng, nhưng hân tạm thời chưa thu mua nguyên vật liệu, mà là trở lại nhà kho, bảo hai thôn dân mang theo toàn bộ bốn mươi hai thanh thiết kiếm và hai mươi chi thiết thương, mười lăm khẩu phác đao còn lại đến thị trường.

Hiện tại trong thành Thủy Trữ đã náo tung náo rần, lại có người bắt đầu bán vũ khí, bởi vì treo bán vật phẩm trên thị trường đều là nặc danh, vì vậy mọi người bắt đầu suy đoán, là có người đã học xong kỹ năng sinh hoạt, hay là số dấm nhằm cú chốt nhặt được? Hoặc là đã trộm được kho vũ khí của hệ thống? Nhưng tất cả đều nhất trí cho rằng đây không phải do người chơi lãnh chúa (là người đã xây dựng được thôn trang) bán ra, bởi vì người chơi lãnh chúa cần tổ chức, kiến tạo quân đội, giai đoạn đầu, vũ khí là hàng khan hiếm, ai cũng ngại vũ khí của mình không đủ dùng, có thắng chiến nào lại đem đi bán? Hiện toàn bộ server Vina, có chừng gần mười thôn trang đã được thành lập, ngoại trừ hai vị thần thần bí bí không biết là từ chỗ nào chui ra, xây thôn ở bên ngoài, còn lại đều là các đại công hội nổi danh trong nước.

Nhưng những thứ này cùng Dương Thiên không quan hệ, hân tiếp tục đem thiết kiếm còn lại ném lên trên thị trường. Mặc dù chỉ là một cái Thủy Trữ huyện nhỏ, nhưng thị trường rõ ràng rất lớn a. Bốn mươi hai thanh thiết kiếm vừa đưa lên cũng không thể giảm bớt nhu cầu của người chơi đối với vũ khí, ngược lại khơi dậy thêm dục vọng của người mua sắm. Dù sao mua ở đây so với mua của thể lực NPC có thể tiện nghi đến bốn trăm tiền đồng. Giai đoạn đầu, bốn trăm tiền đồng cũng không phải là nhỏ.

Cuối cùng Dương Thiên cũng lười để ý đến phiên toái, một lần duy nhất đem toàn bộ thiết thương, phác đao để giá 4000 tiền đồng treo lên. Rất nhanh lại bị tranh mua không còn.

Mặc dù hiện tại trong kho hàng còn tồn một đăm vũ khí, nhưng đó là Dương Thiên lưu cho chính mình và NPC binh lính dùng. Mỏ gà lấy trứng, sự tình kiểu này Dương Thiên vẫn là không làm được.

Sau đó, Dương Thiên bắt đầu điên cuồng thu mua vật tư, chỉ cần giá hai tiền đồng, Dương Thiên xúc hết. Đến lúc những người khác kịp phản ứng, muốn nâng giá thì đã bị Dương Thiên tranh mua không còn, để cho rất nhiều người bán hàng hối hận không thôi. Dưới tình huống này, nếu như lúc ấy tất cả mọi người đẩy giá lên cao hơn một - hai đồng, đoán chừng đối phương vẫn sẽ mua. Nhưng trên đời không có thuốc hổ để ăn a!

Dương Thiên hiện tại đang đứng trên thị trường cười to không thôi, vốn dưới tình huống bình thường, lợi nhuận của vũ khí là rất cao, nhưng là xa xa không có điên cuồng như lần này.

Lần này tổng cộng thu mua vật liệu đá 21.601 đơn vị, vật liệu gỗ 32.350 đơn vị, quặng sắt 6.925 đơn vị, chỉ huyết thảo 5.300 khóa, da chó 9.342 tấm, da trâu 7.334 tấm, da dê 9.512 tấm. Thu mua lần này xong, Dương Thiên sẽ không tồn tại vấn đề khuyết thiếu vật tư trong thời gian ngắn nữa. Hơn nữa bây giờ vẫn còn dư 40.000 tiền đồng.

Tuy nhiên, việc không có ai bán lương thực, lại làm cho Dương Thiên cảm thấy có chút tiếc nuối. Bất quá bây giờ đám người chơi mới căn bản cũng không có cách nào kiếm được nhiều lương thực, vì thế không mua được lương thực cũng là bình thường.

Không kịp nghỉ ngơi, Dương Thiên lại tiếp tục đi quân doanh để an bài huấn luyện cho hai tên hiện đã chuyển chức thành thương binh. Lại để cho bọn họ cùng Đại Ngưu và Ô Ma đi luyện cấp. Dù sao trong lãnh địa của Dương Thiên cũng có tới mười sáu điểm đánh quái lớn, chỉ sợ giết không hết, không lo không đủ giết.

Dương Thiên lại an bài một số thôn dân đi tu kiến cao cấp quân doanh. Thời điểm này, Dương Thiên cũng mặc kệ cái gì lãng phí với không lãng phí, trực tiếp phái số người tối đa cho phép bắt đầu tu kiến.

Cao cấp quân doanh đã có thể xây dựng là nhờ có Đại Ngưu, bằng không thì cái cao cấp quân doanh này còn khuya mới xây được, chỉ là về sau, muốn quân doanh này phát huy tác dụng lớn nhất thì Đại Ngưu không thể ly khai phạm vi lãnh địa. Đương nhiên, chỉ cần đem cao cấp quân doanh kiến tạo xong..., chờ về sau có cao cấp võ tướng khác là có thể thay thế Đại Ngưu rồi.

Hơn một giờ, cao cấp quân doanh thẳng cấp hoàn thành.

Thăng cấp cao cấp quân doanh tốn hao vật liệu đá: 2.000, vật liệu gỗ: 1.600, tiền: 4.000 tiền đồng. Nhưng là người hiểu rõ thuộc tính của cao cấp quân doanh, Dương Thiên đối với chút tài nguyên này cũng không cảm thấy tiếc.

Cao cấp quân doanh có thể đồng thời cho phép hai mươi binh lính tham gia huấn luyện, hoàn thành huấn luyện chỉ cần một giờ. Trung cấp quân doanh có thể huấn luyện Cung Tiễn thủ, cao cấp quân doanh đã có thể huấn luyện kỵ binh, nhưng Dương Thiên hiện tại, cả cái đít ngựa còn chưa thấy, kỵ binh tự nhiên là không có hi vọng rồi. Nhưng cung tiễn ngược lại là có thể huấn luyện nhaoáng một phát. Tuy nói không thông qua huấn luyện, binh lính vẫn có thể sử dụng cung tiễn, nhưng độ chính xác không đến 30%. Bởi vì trước mắt, số lượng binh lính vẫn chưa đủ, Dương Thiên có ý định trước tiên đem toàn bộ lính của mình chế tạo thành một binh chủng đã. Trước kia chỉ có sơ cấp binh doanh, mỗi ngày chỉ có thể huấn luyện bốn binh lính, căn bản là không cách nào thực hiện được cái mục tiêu này, thế nhưng bây giờ thì hoàn toàn không có vấn đề rồi. Dù sao cao cấp binh doanh đối với một thôn trang mà nói, năng lực huấn luyện là vô cùng cường đại.

Thời gian cấp bách, trong buổi sáng, đầu tiên Dương Thiên đem năm tên NPC cấp A và hai mươi NPC cấp B vừa thăng cấp ném vào quân doanh. Sau đó mới logout ăn cơm. Bất quá lần này chưa để cho bọn hân huấn luyện thành cung tiễn thủ, trước mắt vẫn là đao pháp và thương pháp.

Vừa mới online, Dương Thiên đã thấy lão Vương với vẻ mặt vô cùng kích động, đang ở trong văn phòng đại sảnh đi tới đi lui.

Thấy Dương Thiên xuất hiện, Vương lão vội vàng nói: “Chúa công! Đại hỉ a! Vừa rồi có hai cái thôn dân đi đồn cùi, cứu về được một tiểu tử, mà tiểu tử

này lại là một vị sơ cấp y sư....”

Không đợi hắn nói xong, Dương Thiên liền mở ra thuộc tính thôn trang bắt đầu xem xét... Trong nhóm NPC sinh hoạt, đã tìm được y sư, nhưng làm cho Dương Thiên phiền muộn chính là, vị y sư này chỉ là NPC cấp B, tiềm năng phát triển không được tốt! Hắn không khỏi cảm thán, quả là nhân tài như lá mùa thu a, tư chất của NPC, rất khó gặp được một cái tốt, đến bây giờ Dương Thiên cũng “mới chỉ” có được một gã là A cấp tạo thuyền sư. Cũng khó trách, trên website chính thức đã nói: hết thầy do người chơi, chính mình bồi dưỡng làm chủ.

“Chỉ là một vị tư chất B cấp đó a! Đoán chừng không chịu nổi trọng dụng!” Dương Thiên nói “Nhưng ứng đối thế cuộc trước mắt lại là đủ rồi.”

Dương Thiên trước kia một mực không có lo lắng qua mình có thể hay không đạt được y sư, hắn biết rõ giai đoạn trước, những kiến trúc này đều là kiến trúc trụ cột, muốn tìm NPC kỹ năng sẽ rất dễ đạt được. Giai đoạn đầu, hệ thống cũng sẽ không chèn ép người chơi, không để cho họ không cách nào thăng cấp lãnh địa.

Đề Vương lão lập tức an bài người tu kiến sơ cấp y quán. Đến lúc này, Bạch Vân thôn cuối cùng đã trở thành thôn xóm cấp một đầu tiên sở hữu toàn bộ kiến trúc có thể xây dựng. Bất quá hiện giờ, Dương Thiên vẫn chưa dám thăng cấp thôn xóm.

“Kiến Thôn lệnh bạch kim chết tiệt, diện tích chết tiệt....”. Dương Thiên vừa đi vừa chửi bới.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Xếp Đặt Thiết Kế Chiêu Hàng

Rạng sáng ngày thứ hai, Dương Thiên lại để cho Ô Ma mang theo binh lính đi ra ngoài luyện cấp, hắn cần nhanh chóng tạo ra một đám binh lính đẳng cấp cao để đối phó với tình huống thăng cấp lãnh địa về sau.

Mà Dương Thiên thì cùng Đại Ngưu mò tới Giặc cỏ doanh trong lãnh địa. Bên ngoài Giặc cỏ doanh cũng có xây hàng rào, bên trong lúc nhúc đầy giặc cỏ, so với ngày hôm qua lúc mới đến, thanh thế càng thêm to lớn. Ở bên ngoài hàng rào khoảng một trăm mét có rất nhiều trạm gác. Nhưng có lẽ là vì để nguy trang cho tốt, ngoại trừ đi cây cối phía đại môn bị chặt hết, các nơi khác vẫn giữ nguyên hiện trạng, cây cối rậm rạp.

Dương Thiên đánh giá một hồi, phát hiện tại đây giặc cỏ so với Hắc Vân sơn trại còn muốn nghèo hơn. Ngoại trừ số ít người mặc giáp da, còn lại phần lớn là mặc áo vải, vũ khí trong tay ngược lại không sai biệt lắm. Cái này cũng là giảm bớt độ khó cho người chơi ở giai đoạn đầu.

Trong phạm vi Bạch Vân thôn, quái đời mới rất nhiều, như nơi trú quân loại này, số lượng trạm canh gác bên ngoài cũng là bình thường, mỗi trạm canh gác có khoảng bảy, tám người.

Mà Dương Thiên đã biết quy tắc của hệ thống: chỉ cần xử lý bốn năm phần số lính ở trạm canh gác bên ngoài nơi trú quân, giặc cỏ trong doanh địa sẽ phát hiện dị thường, sau đó điều động thêm rất nhiều lính tuần tra, nếu như lần nữa giảm bớt, giặc cỏ ở nơi trú quân sẽ dốc toàn bộ lực lượng, trong phạm vi năm dặm lục soát một lần. Đương nhiên chuyện như vậy chỉ phát sinh dưới tình huống không phát hiện tung tích địch nhân. Nếu như lúc người xử lý trạm canh gác, bị NPC phát hiện và phát ra tín hiệu. Như vậy giặc cỏ sẽ căn cứ tình huống cụ thể, quyết định đối đãi đám người xâm nhập này như thế nào.

Kỳ thật Dương Thiên nghĩ rất đơn giản, hiện tại muốn đi tấn công cái Giặc cỏ doanh này rõ ràng là không thực tế. Mà nếu như mặc kệ chúng phát triển, chờ đến lúc thôn trang bị tấn công, mình coi như có ba đầu sáu tay cũng không thu được. Phương pháp duy nhất có thể làm được chính là thông qua việc xử lý đám lính gác, giảm dần lượng người trong giặc cỏ doanh, từ đó lùi lại thời gian tấn công.

Về phần có thể hay không hoàn thành cái mục tiêu này, nhất định phải dựa vào một phần vận khí, nếu như người vừa ra tay đã làm cho đối phương phát hiện, vậy thì chuẩn bị chạy trốn chết đi! Bất quá bây giờ Dương Thiên cũng không có biện pháp khác, đành phải cố gắng ăn xoi vậy. Hướng chỉ hiện tại trong tay Dương Thiên còn có Đại Ngưu, đã là đặc cấp võ tướng, bản thân cũng đường đường sơ cấp võ tướng, mà do đã học tập sơ cấp nội công, nên mặc dù vũ lực chỉ có 51 điểm, nhưng thực lực cũng cùng tiếp cận sơ cấp võ tướng đỉnh phong. Phải biết rằng nội công là trụ cột để tấn cấp Vương cấp võ tướng, bằng không thì kẻ cả có trở thành đặc cấp võ tướng bất quá cũng chỉ là một thân man lực.

Đạo qua một vòng quanh nơi trú quân, không phát hiện tình huống ngoài ý muốn, Dương Thiên cũng yên lòng rất nhiều. Xem ra trò chơi vừa mới bắt đầu, những NPC này cũng an phận. Dương Thiên biết, về sau sẽ thường xuyên xuất hiện tình huống một đại đội cường đạo NPC vọt tới khu luyện cấp của người chơi giết chóc. Nếu việc này xảy ra từ thời điểm ban đầu này thì ai mà chịu nổi.

Nhắm vào một trạm gác di động bên ngoài, trạm này gồm một đội tám người, đều là thương binh, bọn hắn một chút cũng không phát hiện nguy hiểm đang đến gần, lời nói hùng hùng hổ hổ, tựa hồ đối với việc bị an bài đi tuần tra rất không hài lòng. Trong đó một tên là tiểu đội trưởng đang trấn an mọi người.

Hai người Dương Thiên nấp bên một cây đại thụ gần khu vực tuần tra của tiểu đội này, trong tay Dương Thiên là trường thương, còn Đại Ngưu thì nắm

trong tay mộc cung, mũi tên đã lên dây, trên cung lấp ba mũi tên.

Đội tám người này vừa đi qua, dây cung nhẹ nhàng vang lên. "Phật Phật Phật...", ba mũi tên đã xuyên qua cổ họng ba tên, một tiếng kêu cũng không kịp phát ra.

Còn lại năm người tựa hồ vẫn chưa phát hiện được tình huống dị thường, tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện.

Dương Thiên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, Đại Nguu mãnh liệt từ phía sau cây lao ra, với xu thế sấm sét đánh về đám giặc cỏ này. Không đợi bọn hãn kíp phản ứng, Đại Nguu cũng đã áp sát đến sau lưng, một đao quét qua, gọn gàng mà linh hoạt lấy đi tính mạng năm người còn lại.

Hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, hai người Dương Thiên đem tám cổ thi thể kéo vào rừng cây phi tang. Phải biết rằng, thi thể sau 12 giờ mới có thể biến mất, nếu như bị ai đó nhìn thấy, đối với hành động về sau sẽ rất bất lợi.

Nhưng Dương Thiên, với bản chất tham tiền đã ngấm vào trong máu, không có ý định buông tha tám thanh trường thương và hai kiện giáp da. Hắn đem mấy thứ này buộc lại một chỗ chôn đi, sau đó làm ký hiệu lên trên mới cảm thấy mỹ mãn ly khai.

Hành động vẫn tiếp tục, trạm gác tiếp tục giảm bớt, mặc dù cũng xuất hiện qua một ít tình huống ngoài ý muốn, nhưng cũng may đều hữu kinh vô hiểm.

Giết đại khái gần hai trăm người, trong doanh tựa hồ cảm thấy dị thường, từ cửa doanh bắt đầu đi ra một đội giặc cỏ, vừa ra khỏi cửa, cứ bảy tám người hợp thành một tổ, phân tán đến bốn phía nơi trú quân.

Những trạm gác gia tăng này đối với hành động của Dương Thiên cũng tạo ra ảnh hưởng nhất định. Dù sao hiện tại, không đến trăm mét có một trạm gác, nếu muốn tiếp tục thì tốc độ phải nhanh hơn, phán đoán thời cơ phải chuẩn xác hơn.

Khá tốt là Dương Thiên cũng không phải đồ đàn, suy nghĩ tương đối linh hoạt, mà tốc độ của võ tướng, không phải binh lính bình thường có thể theo kịp, do đó đám này gia nhập cũng chỉ ảnh hưởng chút xíu tới tốc độ giết người của đám Dương Thiên mà thôi.

Đến trưa, tiếng trống trong doanh dồn dập vang lên, tiếp đó vô số giặc cỏ từ bên trong lao ra, đi đầu là một người cầm đại đao, mặc giáp da. Cái này cũng không có gì khác so với bọn còn lại, nhưng khác biệt là hắn đang cưỡi một con ngựa cao lớn.

Chiến mã a! Đây chính là vật tư chiến lược khó có được, đặc biệt là tại loại địa phương như Dương Châu này, càng là một ngựa cũng khó cầu.

Dương Thiên tự nhiên tiếp nhận tình huống này, có lẽ đây cũng là sự tình trong dự liệu của hắn. Chỉ khác là khi nhìn thấy con tuấn mã, ánh mắt nếu có thể giết người thì cái tên đang cưỡi ngựa kia không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, chỉ hận không thể đem tên này ăn sống nuốt tươi mà cướp chiến mã.

Mà thôi, chính sự quan trọng hơn, điểm nặng nhẹ ấy Dương Thiên vẫn còn phân biệt được.

Hiện tại trận doanh đối phương rõ ràng xuất hiện chiến mã, cái này cùng dự đoán của Dương Thiên có chút khác biệt. Nhưng đây cũng không tính là chuyện xấu, thậm chí khả năng còn là một chuyện vui ngoài ý muốn.

Đội cả đám chạy ra khỏi cổng, Đại Nguu, dựa theo phân phó của Dương Thiên lao ra phía trước, tay cầm kim đao, hiên ngang đứng đó.

Tên đầu lĩnh không rõ tình huống, tay ghì chặt ngựa, hét lớn một tiếng: "Tiểu nhi ở phía trước? Sao giám ngăn trở đường của bốn đại vương?"

Đại Nguu ha ha cười cười, nói: "Ta hôm nay đặc biệt đến để chiếu cố cái đám chuột các ngươi, có bốn sự đi ra đại chiến cùng ta mấy trăm hiệp?"

Người kia bị chửi là chuột, tức giận đến kêu oa oa, nhưng hắn cũng không phải người ngu. Biết rõ đối phương dám đơn thương độc mã như vậy đứng ở chỗ này, tự nhiên còn có chỗ dựa. Huống chi phía sau mình còn có gần vạn thuộc hạ, không đáng phải cùng hắn liều mạng.

"Tiểu nhi khẩu xuất cuồng ngôn, ngươi sao đủ tư cách solo cùng bốn đại vương! Các huynh đệ, xông lên cho ta, đem tên vô tri này băm thây vạn đoạn!" Vừa mới nói xong, cả đám bắt đầu lao lên định làm thịt Đại Nguu.

Đại Nguu cũng không muốn thử cảm giác trở thành người Vạn Nhân Địch nó thế nào, cười lớn một tiếng nói: "Phi nhất gan cuối cùng cũng chỉ là phi nhất gan, ta đi đây! không cùng các ngươi chơi nữa." Nói xong, Đại Nguu quay đầu vào rừng, nhanh chóng bỏ chạy.

Tên thủ lĩnh, mặc dù cũng nghi ngờ bên trong có âm mưu, nhưng ngẫm lại, bên mình có gần vạn huynh đệ, dũng khí cũng tăng lên rất nhiều. Hắn tin tưởng, trước thực lực tuyệt đối, bất luận cái gì âm mưu quỷ kế đều là vô dụng. Do đó bắt đầu đuổi theo. Nhưng tên này xem ra cũng thuộc loại nhất gan, mặc dù cưỡi ngựa nhưng tốc độ cũng chỉ tương đương với đám thuộc hạ đang chạy.

Mà tốc độ như vậy, sao có thể đuổi kịp Đại Nguu, thân là đặc cấp võ tướng nên không đến 5 giây, đã không thấy bóng dáng Đại Nguu đâu nữa.

Vô vọng, không có cách nào đuổi kịp, tên thủ lĩnh tức giận đến xanh cả mặt, nhưng vẫn đành phải bỏ cuộc, dẫn theo thủ hạ lục soát quanh nơi trú quân vài vòng, rồi thu binh trở lại đại doanh.

Về phần Đại Nguu, vừa trở về hội họp với Dương Thiên, đã thấy chủ công mình đang cười với cái vẻ mặt vô cùng dâm đãng, cái này làm cho Đại Nguu toàn thân đều nổi hết da gà.

Là chuyện gì mà Dương Thiên cao hứng như vậy?

Rất đơn giản, bởi vì nhân khẩu trong lãnh địa vừa bạo tăng.

Tại mục nhân khẩu trong thôn trang, số lượng đang từ hơn 100 đột biến thành 723/100

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hiệu Quả Chiêu Hàng

Kỳ thật chuyện vừa rồi rất đơn giản, mấu chốt là ở kỹ năng chiêu hàng. Căn cứ theo yêu cầu của kỹ năng, phải là hai phe đối địch và đang trong quá trình chiến đấu mới có thể có sử dụng. Vì thế Dương Thiên liền nghĩ ra một cách rất vô si, đó là để Đại Ngu hấp dẫn hẳn chú ý đám giặc cỏ, Dương Thiên núp sau, thi triển kỹ năng chiêu hàng.

Bây, tám ngàn giặc cỏ bị Dương Thiên chiêu hàng ba bốn trăm tên, trên cơ bản đã đạt đến tỉ lệ cao nhất là 5% của kỹ năng, có thể nói là nhân phẩm đại bạo phát a. Nhưng dưới tình huống lúc ấy, Dương Thiên cũng không dám để cho đám giặc cỏ vừa đầu hàng người lập tức đứng lên khởi nghĩa vũ trang, cùng với đám giặc cỏ khác phân cao thấp.

Trong Thiên hạ, để người chơi có thể thuận tiện chỉ huy, trong phạm vi và số lượng nhất định, người chơi có thể dùng ý niệm khống chế thuộc hạ của mình. Số lượng này đều là để người chơi có thể tổ chức, kiến tạo Thân Vệ quân của lãnh chúa. Hiện tại Dương Thiên cũng không dám quá đáng mà chỉ lợi dụng quy tắc một cách hợp lý.

Do đó trong nháy mắt lúc Dương Thiên chiêu hàng thành công, liền lập tức hạ lệnh cho đám người vừa bị chiêu hàng án binh bất động, đợi buổi tối mới tìm cơ chuẩn ra khỏi nơi trú quân. Dù sao đám giặc cỏ trong doanh, bọn hắn đều rõ mặt nhau, ai mà biết thuộc hạ của mình tự nhiên có một bộ phận làm phản cơ chứ.

Dù sao hiện giờ đại quân giặc cỏ vẫn còn du dương bốn phía, chính mình cũng không dám trèo lên đầu lão hổ mà nhô lông. Vì vậy cứ bình tĩnh ngồi xem thu hoạch vừa rồi: Đập vào mắt đầu tiên chính là một NPC cấp S, không có bất kỳ chức nghiệp và kỹ năng nào.

Dương Thiên lần nữa cảm thán Kiến Thôn lệnh bạch kim quả là cường đại! Mặc dù hiện tại vì cái Kiến Thôn lệnh bạch kim này làm cho phải ăn bữa nay lo bữa mai, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đánh giá khách quan của Dương Thiên.

Tỷ lệ thấp như vậy, mà mình mới có hơn 700 nhân khẩu đã đạt sở hữu hai NPC cấp S, vận khí vô cùng không tệ. Tên NPC cấp S này mặc dù không có bất luận kỹ năng và nghề nghiệp gì, nhưng chính vì như vậy, Dương Thiên lại có thể tự căn cứ vào tình huống hiện tại mà an bài.

Hơn nữa tên NPC cấp S này, Dương Thiên đã sớm có chủ ý rồi.

Ngoại trừ tên NPC cấp S, lần này chiêu hàng còn có 11 NPC cấp A và 30 cấp B, Dương Thiên lần này hoàn toàn có thể đem số lượng binh lính của mình mở rộng gấp đôi.

Nhưng để cho Dương Thiên có chút tiếc nuối chính là, có lẽ là đám NPC này là hệ thống cung cấp cho người luyện quân và huấn luyện level, rõ ràng gần bốn trăm người, mà một tên NPC sinh hoạt cũng đều không có. Dương Thiên không thể không cảm thán hệ thống keo kiệt. Nhưng chỗ tốt cũng không phải ít, đó là những người này đều là thanh niên trai tráng, không có lão nhân và tiểu hài tử, chỉ có điều nam nhiều nữ thiếu mà thôi.

Biết đám đại quân giặc cỏ nhất thời cũng sẽ không trở lại nơi trú quân, Dương Thiên tại chỗ logout, trước khi logout hẳn lệnh cho Đại Ngu trở lại thôn gọi thêm ít nhân thủ, đem vũ khí hôm nay chiếm được trở về.

Ăn qua loa bữa trưa, Dương Thiên lần nữa online, xung quanh không có ai. Đoán chừng Đại Ngu cũng đã trở về thôn đi!

Hiện tại đại quân giặc cỏ cũng đã trở lại nơi trú quân rồi. Sau khi bọn hắn trở lại nơi trú quân, xung quanh sẽ tiếp tục lưu lại trạm gác, nhưng đã trải qua sự tỉnh buổi sáng, hẳn là lần này bọn hắn sẽ tăng cường thêm trạm gác, không biết còn có thể chằm mút được như sáng nay không.

Trở lại Bạch Vân thôn, nhìn cảnh thôn dân đang bận bịu đi tới đi lui, Dương Thiên rất là thỏa mãn, trong nội tâm càng quyết tâm phải giải quyết hết phiền toái trước mắt, không thể để cho tâm huyết của mình bị hủy hoại trong giây lát.

Cả buổi sáng, lấy được 3 điểm công huân, cũng tương đương với đã giết chừng ba trăm tên giặc cỏ, cộng với số bị chính mình chiêu hàng thì đại khái khoảng bảy trăm người, coi như buổi chiều không thể thuận lợi như lúc sáng thì cùng lắm là làm thịt được thêm ba tên, phải biết rằng kỹ năng chiêu hàng cooldown mất một ngày đấy. Buổi chiều không thể sử dụng lần nữa.

Vậy tổng kết lại, một ngày có thể giảm bớt một ngàn nhân khẩu trong doanh giặc cỏ, nhưng mình sử dụng lại là cái Kiến Thôn lệnh bạch kim chết tiệt, so với thôn trang bình thường nhân đôi lượng quái. Một ngàn nhân khẩu, một ngày đối mới một nửa, coi như mỗi ngày có thể giết chết một ngàn, không quá

đáng cũng chỉ có thể kéo dài thêm hai ngày mà thôi.

Suy nghĩ một hồi, rốt cuộc trong lòng hắn đã nảy ra một cái chủ ý.....

Lập tức đi tìm Đại Nguru, lại để cho hắn đi gọi Ô Ma đang luyện cấp bên ngoài về. Sau đó chính mình đi đến nhà kho, nhìn gần 300 kiện vũ khí các loại và hơn mười bộ giáp da, Dương Thiên biết chính mình vừa mới phát một vốn lớn. Mấy cái này đạt được đều nhờ có Đại Nguru vũ lực cường đại, phần lớn giặc cỏ căn bản phản ứng không kịp đã toàn bộ bị giết rồi, bằng không nếu chính diện giao phong, hiệu suất mài mòn vũ khí rất cao, có thể thu số vũ khí này hay không là việc rất khó nói.

Nhớ đến trung cấp thị trường vừa xây xong, tranh thủ hiện tại giá nguyên vật liệu còn rẻ, nếu không tận dụng lúc này im hàng, Dương Thiên ngay cả bản thân mình cũng sẽ không tha thứ.

Gọi mấy thôn dân đến, lại đem theo hơn 200 kiện vũ khí các loại đến thị trường.

Trung cấp thị trường so với sơ cấp thị trường thì bố cục không sai biệt lắm, khác biệt duy nhất là diện tích lớn gấp đôi.

Đầu tiên, xem xét thoáng qua tình huống trên thị trường, vẫn chưa có ai bán ra vũ khí, hoặc có thể cũng có, nhưng mình không thấy. Nguyên vật liệu giá cả phần lớn là 2 tiền đồng, tuy hôm qua Dương Thiên bán ra vũ khí và thu mua nguyên vật liệu cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với Thủy Trữ huyện, mà hiện tại, thị trường giao dịch của hắn đã mở rộng đến toàn quận, mà tài liệu ở địa phương khác vẫn chưa có ai thu mua.

Dương Thiên đoán, hiện tại toàn bộ Hội Kê quận chắc cũng có mấy người chơi lập thôn trang rồi. Nhưng ở giai đoạn đầu, tiền đồng so với tài nguyên khác càng có giá trị hơn, tài nguyên có thể cho thôn dân thu thập, còn tiền đồng lại chưa thể chế tạo. Hơn nữa, giai đoạn đầu, người chơi cũng không quá thiếu khuyết tài nguyên. Đường nhiên, lương thực là ngoại lệ, nhìn chung thời Tam quốc, lương thực hầu như lúc nào cũng không đủ.

Dựa theo giá cả trước kia, Dương Thiên tiếp tục gây sóng gió trên thị trường lần nữa. Xong việc, hắn lại điên cuồng thu mua các loại nguyên vật liệu tổng cộng hơn 30 vạn đơn vị, còn thừa lại hơn 20 vạn tiền đồng. Dương Thiên hiện tại có thể coi là một phú ông rồi. Coi như, kiếp trước phát triển hơn một năm, cũng còn kém thu hoạch mấy ngày nay.

Sau đó, lúc xế chiều, Dương Thiên lại gọi Vương lão đến, bảo hắn chuyển vật tư, chế tạo hai chiến thuyền, Dương Thiên sang bên kia sông xem xét, vạn nhất phía đối diện còn có vài Giặc cỏ doanh gì đó mình cũng có thể sớm làm ra chuẩn bị.

Thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức khác, không nghĩ tới sáng hôm nay đã phát hiện quặng sắt, hiện tại Vương Lão đã an bài thôn dân đi khai thác.

Bất quá quặng sắt trong kho vẫn còn tương đối nhiều, bởi vậy cũng không phải quá nhiều người đi. Nhưng sự tình về mỏ than còn không có manh mối, không có mỏ than thì không thể sản xuất ra cương thiết (thép).

Đương nhiên vũ khí cao cấp hơn cũng không chế tạo được. Dương Thiên đối với việc này cũng là bất đắc dĩ, hắn mặc dù so với người khác thì có gần một năm kinh nghiệm, nhưng hắn dù sao cũng không phải thần tiên; chỗ nào có mỏ than, mỏ sắt... hắn cũng không thể biết được.

Chờ Đại Nguru gọi đám Ô Ma về, cả đám đi về phía Giặc cỏ doanh.

Đến nơi, Dương Thiên để Ô Ma ở tại chỗ chờ lệnh. Mà chính mình lần nữa mò đến khu tuần tra của Giặc cỏ doanh.

Lúc này giặc cỏ tuần tra bên ngoài so với buổi trưa nhiều hơn, nhưng vẫn kém so với tỷ lệ giặc cỏ gia tăng, có lẽ đây cũng là tạo điều kiện cho người chơi đi luyện cấp a! Bằng không nếu vừa xuất hiện đã là một quân đoàn, thì đám người chơi phòng chừng cũng không cần sống nữa rồi.

Bất quá lần này Dương Thiên không có trắng trợn xử lý trạm gác, chỉ giết bảy tám chục người rồi đi tới cạnh hàng rào, nhìn trên bàn đồ thấy rất nhiều điểm nhỏ màu xanh lá đang di động, Dương Thiên cười đắc ý.

Làm mấy hiệu lệnh, Dương Thiên, Đại Nguru và Ô Ma một đám hội họp.

Lúc này, đám giặc cỏ trong doanh đã bắt đầu có động tĩnh, tốp năm tốp ba giặc cỏ bắt đầu đi ra, tìm kiếm tên hồn đản lúc sáng. Phải biết rằng nếu bắt được tên này sẽ là một công lớn, thù lĩnh nhất định phong thưởng hậu hĩnh.

Rất nhiều giặc cỏ động tâm, cùng đám đang kích động kia chạy ra khỏi nơi trú quân, mỗi một tốp ít thì 10 người, nhiều thì 20 người, bắt đầu lục soát xung quanh nơi trú quân.

Một đội rời khỏi nơi trú quân chưa đến năm sáu dặm, bỗng nhiên từ trong rừng mấy chục mũi tên bắn ra, một đám người trong khoảnh khắc ngã xuống một nửa. Chưa kịp định thần đã thấy từ trong rừng lao ra một đại đội nhân mã, tên nào tên nấy kinh hồn táng đảm, quay người bỏ chạy.

Đã tiến vào vòng mai phục thì nào có dễ dàng bỏ đi như vậy. Rất nhanh đám này đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại có hai người còn sống, song phương lúc này cũng đình chỉ chiến đấu. Hai người chưa chết kia bỗng hướng phía Dương Thiên quỳ xuống hành lễ. Nguyên lai hai người này là một trong những người bị Dương Thiên chiêu hàng lúc sáng, đám chết đi kia là mấy tên xui xẻo bị bọn hắn dẫn theo.

Dương Thiên xem xét hai người này, đều là tư chất cấp A, cũng không có ý để bọn hắn trở lại nơi trú quân, mà để cho một tên lính đưa hai người bọn họ trở về thôn trang, vào quân doanh tiếp nhận huấn luyện để mau chóng trở thành một gã binh sĩ hợp cách.

Quét dọn cẩn thận chiến trường, không để lại chút sơ hở nào, sau đó lại ẩn nấp. Không lâu sau, lại có một đội nhân mã tới, lần này chỉ có tầm mười người, so với lần trước còn ít hơn.

Không ngoài ý muốn, đám giặc cỏ này lại nhanh chóng quy thiên. Còn lại một tên “giặc cỏ” ngoài ý muốn được đưa về thôn ẩn nấp

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Có Chút Tiền Dư

Cứ thế cả buổi chiều, lại có hơn một ngàn giặc cỏ bị dẫn ra rồi giết chết. Đám giặc cỏ bị Dương Thiên chiêu hàng lúc sáng toàn bộ đã về tới trận doanh bên Dương Thiên. Mà trong đó đám NPC cấp A, cấp B được đưa về quân doanh trong thôn tiếp nhận huấn luyện. NPC cấp S Triệu Toàn cũng đã được an bài vào sơ cấp y quán.

Trong khi đó, Dương Thiên lại gặp phải một lựa chọn khó khăn, đó là đem tất cả mọi người về thôn hay là lưu lại một bộ phận tiếp tục làm nội ứng?

Cuối cùng Dương Thiên vẫn quyết định chỉ đem NPC cấp C trở lên về, những người khác vụng trộm trở lại giặc cỏ doanh tiếp tục làm nội ứng. Hiện tại Dương Thiên cũng không thiếu nguyên vật liệu, cho nên đối với sức lao động cũng không quá cấp thiết. Lưu lại đám người này ở giặc cỏ doanh, nói không chừng còn có thể tái diễn tình cảnh xé chiều hôm nay. Chỉ cần thủ lĩnh giặc cỏ không chú ý tình huống phương diện này, thì đám nội ứng vẫn có thể dễ dàng dẫn ra cả đám giặc cỏ.

Một ngày thu hoạch phong phú, vũ khí thu được gần ngàn kiện, giáp da cũng có mấy chục kiện. Đám Ô Ma và binh lính đi cùng hẳn đều đã lên tới 15 cấp, mà Đại Ngưu đã đạt tới 17 cấp, Dương Thiên rốt cục cũng bước qua đại quan cấp 20. Người chơi bình thường, muốn lên đến cấp 20 thì ít nhất cũng phải mất một tháng.

Nhưng tối trọng yếu nhất là cả ngày tiêu diệt được hơn hai ngàn giặc cỏ, xem như giải quyết nguy khốn của Bạch Vân thôn, chỉ cần về sau phát triển thuận lợi, vậy thôn trang của chính mình coi như đã được tạm thời bảo trụ rồi.

Dương Thiên đưa tất cả mọi người trở lại thôn, dù sao trời đã tối.

Ngày mai là y quán có thể chế tạo ra sơ cấp kim sang được, thứ này có thể giảm xuống thật lớn tỉ lệ tử vong của binh lính. Không ngại trong thiên hạ không số liệu hóa cụ thể lượng HP, một người nếu như bị thương mà không được sử dụng được vật, sẽ khôi phục rất chậm, trọng thương sẽ rất nhanh tử vong. Vì thế loại vật tư này có thể được coi là vật tư chiến lược, sẽ sản xuất với số lượng lớn, mà tạm thời Dương Thiên cũng sẽ không bán ra.

Đưa NPC cấp S vào y quán, chính là để nhanh chóng bồi dưỡng ra một vị y sư đẳng cấp cao, chế tạo được đan dược cao cấp hơn. Như vậy mới có thể tận lực bảo tồn tinh binh, cường tướng của chính mình. Mặc dù chiến đấu mấy ngày nay, bên Dương Thiên hoàn toàn không có thương vong, nhưng đối với tràng diện về sau mà nói, chiến đấu hiện tại chỉ là trò đùa. Coi như trong đám Giặc cỏ doanh, có thực lực mạnh nhất hiện tại cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi, căn bản không có bao nhiêu sức chiến đấu. Mà sau này trên chiến trường, binh lính thương vong là không tránh khỏi. Dương Thiên bây giờ chỉ có thể làm mọi cách để giảm tỉ lệ tử vong mà thôi.

Đạo qua một vòng, Dương Thiên lần nữa đem vũ khí thu hoạch được lúc chiều và giáp da đem đến thị trường tiêu thụ. Ngoại trừ phân phối cho mỗi tên lính một kiện binh khí cận chiến và một mộc cung, trong kho hàng cũng chỉ còn rải rác vài kiện trang bị. Hiện tại, tiệm rèn, tiệm may và mộc phòng cũng đã bắt đầu sản xuất, mà số lượng nhân khẩu tăng trưởng cũng rất chậm chạp, bởi vậy Dương Thiên tạm thời không lo sẽ xuất hiện tình trạng thiếu trang bị.

Số binh khí bán ra vẫn được mua sạch, nhưng nguyên vật liệu thì có thay đổi, đại đa số nguyên vật liệu tăng giá lên một tiền đồng. Đây có lẽ là di chứng của việc Dương Thiên điên cuồng thu mua trưa hôm nay.

Nhưng Dương Thiên cũng không có buồn tha, mức sạch, vì hẳn biết rõ không lâu về sau, giá những tài liệu này sẽ lên đến 10 tiền đồng/đơn vị, mà quãng sát thậm chí lên tới 20 tiền đồng/đơn vị.

Điên cuồng một hồi, Dương Thiên lần nữa thu về hơn 100 vạn đơn vị tài nguyên các loại, và 60 vạn tiền đồng dư ra.

May mắn nhà kho trong thôn có tác dụng như balo trữ vật, bất luận đồ vật nào đặt bên trong cũng chỉ hiển hiện số lượng, bằng không thì thật đúng là không chứa được nhiều đồ như vậy.

Thấy số tiền trong tài khoản đã tới sáu, bảy con số, Dương Thiên cảm thán, “haizz, chính mình lúc nào mới có thể trở thành kim phú đầu tiên a! (như kiểu triệu phú, tỷ phú ấy). Hiện tại cũng có gần trăm vạn tiền đồng rồi, hồi đóái xong tương đương với gần trăm kim. Nhưng ai bảo mình lại ở cái địa phương đến chìm cũng không thêm ỉa này cơ chứ?”

Trong đám NPC đổi mới hôm nay, được Dương Thiên để mắt, cũng chỉ có hai tên tư chất cấp B, đã được mang vào quân doanh huấn luyện.

Trở lại văn phòng thôn trưởng, Dương Thiên lại bắt đầu tu luyện nội công.

Sáng hôm sau, Dương Thiên lại để cho Ô Ma tiếp tục đưa một đám binh lính đi đến các nơi trú quân trong lãnh địa giết chóc một lần, tránh cho quái bên trong tích lũy quá nhiều, về sau sẽ gia tăng độ khó. Mà trọng yếu hơn là up level cho hơn bốn mươi tên binh lính vừa tăng thêm hôm qua.

Mà bản thân Dương Thiên lại lần nữa đi đến gác cỏ doanh, phát hiện tại đây cũng không có tình huống dị thường nào khác, mấy NPC bị mình chiêu hàng vẫn sống mạnh sống khỏe, kể cả trạm gác bên ngoài cũng đều trở lại tình trạng như lúc mới tới ngày hôm qua.

“Đám NPC trí tuệ nhân tạo này trình độ xác thực không cao, cũng không biết tích lũy kinh nghiệm từ hôm qua. Xem ra thiếu gia ta lại có thể diễn lại vở tuồng ngày hôm qua một lần rồi.” Dương Thiên âm thầm cao hứng.

Không hề ngoài ý muốn, thu hoạch hôm nay cơ bản như ngày hôm qua, chỉ là không có vận khí lắm, chỉ chiêu hàng được 200 NPC. Dương Thiên đưa đám NPC cấp C trở lên và toàn bộ đám NPC hôm qua lưu lại về, dù sao NPC chiêu hàng, độ trung thành cũng không cao, để trong Gác cỏ doanh quá lâu sẽ xuất hiện tình trạng làm phản, đây cũng không phải việc Dương Thiên nguyện ý chứng kiến.

Cả ngày, số NPC chiêu hàng và thôn dân đổi mới tổng cộng 212 tên, trong đó NPC cấp A có bảy tên, NPC cấp B có 15 tên. Đương nhiên, những người này được dùng để mở rộng binh sĩ đội ngũ của Dương Thiên.

Nhân khẩu trong Bạch vân thôn hiện tại đã là 935 người, khấu trừ một số còn đang ở trong gác cỏ doanh, Bạch Vân thôn cũng có gần 900 nhân khẩu. Chỉ cần đạt đến 1000 là đủ điều kiện để up lên hương trấn. Không thể không nói, cái câu họa phúc tương y là hoàn toàn có đạo lý. Đương nhiên, Dương Thiên có thể được thành tựu như bây giờ, 90% là nhờ có Kiến Thôn lệnh bạch kim, không có cái Kiến Thôn lệnh này, sẽ không có khả năng xuất hiện NPC cấp SSS, cũng không có khả năng có chấn nhiếp sơn trại Hắc Vân, càng không có khả năng tạm thời giám sát uy hiếp từ gác cỏ doanh. Đương nhiên, nói cho cùng, đây hết thảy cũng nhờ có Dương Thiên biết trước tình huống trong vòng một năm tới của trò chơi. Thành công của hắn là không thể phủ chế.

Phương diện dân sinh của Bạch Vân thôn, Dương Thiên trên cơ bản không cần lo lắng, hắn đối với Vương Liễu Sinh rất tin tưởng. Ngày mai hắn định đi đến phía đối diện bên kia sông xem, hai chiếc chiến thuyền cũng đã tạo tốt, hôm nay lại làm thêm ba chiếc. Về phần đám gác cỏ, trước hết để cho Đại Ngưu đi giết trạm gác, đợi đến trưa chính mình lại đi qua cũng không muộn. Trải qua hai ngày chiến đấu, Đại Ngưu cũng đã có kinh nghiệm, sẽ không ra xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Đem vũ khí thu được hôm nay tiếp tục bán ra. Có vẻ thị trường hôm nay đã mềm đi rất nhiều, nhưng Dương Thiên cũng không hạ giá. Dù sao tạm thời cũng không cần lo lắng có người cạnh tranh.

Có điều, giá vật liệu giờ đã khá chất. Hiện tại trên thị trường đã không còn vật liệu giá hai đồng nữa, mà một nửa yết giá ba đồng, còn lại đều là bốn đồng trở lên. Tuy vậy, Dương Thiên vẫn xúc hết.

Thu mua xong, Dương Thiên lại kiểm được gần một trăm vạn các loại, so với ngày hôm qua còn không bằng. Không phải nguyên vật liệu trên thị trường không đủ, cũng không phải Dương Thiên không muốn mua, mà là không đủ tiền, nguyên nhân thiếu tiền là do số vũ khí hôm nay mới chỉ bán đi một nửa, rất nhiều người chơi cũng đang chưa hiểu tình huống thế nào.

Trong khi đó, Dương Thiên logout, lên lướt 4rum.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cách Điều Chế Nguyên Khí Đan

Ba ngày không lên diễn đàn, sức nóng đã không thể hình dung.

Điều thứ nhất là mũ trò chơi trên toàn quốc đã tiêu thụ được trên tám trăm triệu chiếc, đồng thời nhân số online cũng đã vượt qua năm trăm triệu. Đây chính kỷ lục của game online từ trước tới nay. Dương Thiên không nhìn tin tức cũng biết hiện tại rất nhiều công ty trên thế giới đã phải đóng cửa rồi, thế nhưng Dương Thiên biết, mùa xuân của game Thiên hạ vẫn còn chưa tới.

Điều thứ hai là về tin tức các thôn trang của người chơi. Một người có danh Bách Sự thông phát ra kêu gọi, hiệu triệu người chơi đã xây thôn trang đưa tin tức cơ bản của thôn trang mình up lên mạng, làm kinh nghiệm cho người đi sau.

Dương Thiên click vào xem xét, bên trong thật ra có rất nhiều thông tin của người chơi up lên, hơn nữa trên cơ bản đều là người đã có được thôn trang. Bất quá bọn hắn phát ra những tin tức này mục đích cũng không phải giúp người đi sau có thêm kinh nghiệm, mà là tuyển nhận thành viên. Mà thực chất bên trong căn bản cũng không có cái gì gọi là kinh nghiệm, chỉ giới thiệu đơn giản tên thôn trang, địa điểm, công hội tương ứng, sau đó là một đoàn dài lê

thể tuyên truyền về công hội.

Hơn 100 thôn trang, không sai biệt lắm, toàn bộ đều kèm theo thiệp mời, cũng khó trách cái chủ đề này được stick. Nhưng bên trong không có tin tức về Viêm Hoàng thôn, cái này cũng nằm trong dự liệu của Dương Thiên.

Nhìn qua vị trí của mấy thôn xóm này, phân bố trên toàn bộ 13 châu của Đông Hán, trong đó Thanh Châu và Ích Châu là nhiều nhất. Đệ tam thôn Lưu Phong thôn cũng ở ngay tại Ích Châu.

Điều thứ ba là về tin tức binh phù. Có một người chơi ngẫu nhiên nhận được nhiệm vụ, sau khi hoàn thành lấy được một cái Ngũ trường lệnh, có trang bị này mỗi ngày có thể mua được 5 NPC binh lính.

Bên dưới còn một số comment, đại khái là tán thưởng người này vận khí cứt chó, còn có một số người chơi có tiền nghe ngóng, chủ chốt có ý bán ra binh phù hay không?

Nhưng Dương Thiên biết, có binh phù cũng không có nghĩa là có hết thảy. Dù sao giai đoạn đầu trò chơi, người có năng lực mua binh sĩ NPC là rất ít.

Tiếp đó Dương Thiên đọc chút tin tức liên quan đến mình, tiêu đề là: Đại lượng vũ khí và trang bị được bán ra ở Hội Kê quận! Nghi là muốn điên cuồng tâng trữ nguyên vật liệu. Phía dưới comment rất nhiều, đại lượng là hâm mộ. Chỗ bọn hắn, giá nguyên vật liệu đến bây giờ cũng không thể tăng lên một điểm, vũ khí càng là không ai bán ra. Nếu không phải hiện tại truyền tống phí so với tài chính giai đoạn đầu này là quá đắt, đoán chừng đã có rất nhiều người chơi sẽ truyền tống để đầu cơ nguyên vật liệu trục lợi rồi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Dương Thiên mang theo Ô Ma cùng với 96 danh sĩ tốt lên thuyền đến bờ bên kia.

Nơi đây còn chưa được khai hoang, hơn nữa hiện tại thôn xây đã được 5 ngày, ngay cả quái ở nơi trú quân trung cấp cũng đều đã tích lũy hơn một ngàn.

Hiện tại thủ hạ của Dương Thiên tổng cộng có 96 danh sĩ tốt, trong đó 33 tên lính chuyên chức đầu tiên hiện tại cũng đã 17 cấp rồi, đám mới chuyển chức khuya ngày hôm trước hiện tại mới 7 cấp, cái này còn là nhờ ngày hôm qua vây giết giặc cỏ. Dù sao đội ngũ càng khổng lồ, kinh nghiệm sẽ càng ít. Tin tưởng về sau đến lúc chiến dịch hệ thống, rất nhiều NPC của người chơi bình thường cũng chưa lên tới cấp 10, chết trận sa trường chính là kết cục tốt nhất của bọn hắn.

Hiện tại ở đây nhiều đã quái như vậy, Dương Thiên cũng không muốn lãng phí, lại để cho đám lính đã thăng cấp đến tứ giai đình phong đứng bên ngoài bao vây, sau đó sử dụng trường thương công kích, mà đám lính tam giai hoặc là vừa lên tới tứ giai ở phía sau sử dụng cung tiễn xạ kích. Về phần hơn hai mươi tân binh, Dương Thiên trực tiếp lại để cho bọn hắn ngồi một chỗ, trước thăng lên mấy cấp rồi nói sau, lãng phí mũi tên là việc rất đáng xấu hổ.

Dương Thiên sử dụng trường thương, bắt đầu chém giết đám quái vật. Những dã thú cấp 20 này, so với binh lực hiện nay của Dương Thiên chỉ là đám gà đất chó kiểng, nếu như là binh sĩ cấp hai, tạo thành trận hình còn có thể tạo thành chút uy hiếp. Dã thú? chiến đấu cả buổi có thể làm một hai người bị thương cũng không tệ rồi, hiện tại Dương Thiên không lo lãng vấn đề binh lính thương vong, trên người hắn còn đầy sơ cấp kim sang được.

Thanh trừ hết nơi trú quân bên trong toàn trâu rừng, Dương Thiên nhận được một quyền kỹ năng sơ cấp nội công, nhưng không có chữ “Thực” đằng sau, giá trị giảm rất nhiều. Bất quá bây giờ quyền sách này đối với Dương Thiên mà nói vẫn rất hữu dụng, phải biết rằng Đại Nguu bây giờ còn chưa học được nội công. NPC võ tướng mà không biết nội công, vĩnh viễn không có khả năng tấn cấp thành võ tướng Vương cấp.

Sau đó, Dương Thiên không chút do dự đem cái sào huyết trâu rừng này phá hủy. Nhìn bạch quang nhàn nhạt bao quanh sào huyết đỏ nát, Dương Thiên biết, ngày mai cái sào huyết này sẽ đổi mới một lần nữa, hơn nữa quái sẽ tăng 5 cấp. Nếu như mai lại phá hủy tiếp, đẳng cấp sẽ tiếp tục tăng lên. Đương nhiên, nếu như cứ tiếp tục phá hủy, như vậy nơi trú quân này sẽ liên tục tấn cấp, dần dần biến thành sào huyết khổng lồ. Mỗi ngày đổi mới số lượng tăng thêm một vạn, mà level quái sẽ trở lại như ngày hôm nay, mà ở Bạch Vân thôn, số lượng này sẽ là hai vạn. Cái này thiết lập cũng là để người chơi có đủ quái để luyện cấp. Bằng không thì đến trung, hậu kỳ mỗi lãnh địa có mấy vạn binh lính, lấy đâu ra quái cho bọn hắn giết a.

Xử lý hơn 7 nơi trú quái sơ cấp bên này, thủ hạ Dương Thiên đều tăng từ 1 đến 5 level. Bây giờ Dương Thiên còn chưa dám ngó đến mấy đám quái ở nơi trú quân trung cấp, hắn không muốn đem binh lính đi đốt một cách vô ích.

Những nơi trú quân Dương Thiên đi qua đều bị phá hủy, hắn có ý định biến bên này sông thành trường luyện binh, dù sao hiện tại bên này giết cũng không hết, mà lại không cần lo lãng bọn chúng sẽ công kích thôn trang.

Toàn bộ quá trình, Dương Thiên đều không có thời gian thu thập đa thú, nhìn từng núi thi thể khắp nơi, Dương Thiên hận không thể phân thân. Coi như về sau có chức nghiệp đồ tể thì cũng xa xa không bằng người chơi sử dụng Thái Tập thuật. Mặc dù Thái Tập thuật không được như đám đồ tể, tỷ lệ 100% đạt được đa thú, nhưng tốc độ thì lại không phải đám đồ tể có thể so sánh.

May mắn, Thái Tập thuật chỉ là hệ thống cung cấp cho người chơi sử dụng trong thời gian đầu đánh đa thú, cũng chỉ hữu hiệu với thi thể động vật, không thể sử dụng với cây cối, thảo dược và khoáng vật. Bằng không thì như Dương Thiên một thân một mình như vậy đã ăn thiệt thòi lớn rồi.

Xử lý hết mấy nơi trú quân, Dương Thiên thu được một quyền sách điều chế sơ cấp Nguyên Khí đan. Sử dụng Nguyên Khí đan sẽ tăng cao tốc độ hồi phục nội lực. Mặc dù hiện tại toàn server Vina, người học được nội công đích xác rất ít, nhưng đó là bởi vì nội công sơ cấp chỉ có xử lý quái ngũ giai hình người trở lên mới có thể rơi ra, lấy thực lực hiện tại của người chơi, rất khó để xử lý địch nhân như vậy. Nhưng đến nửa năm sau, đám người chơi sẽ

mạnh hơn nhiều, tương đương với nhu cầu về Nguyên Khí đan cũng sẽ gia tăng kịch liệt.

Đừng nhìn Dương Thiên hiện tại có sơ cấp nội công nhưng vẫn không cần sử dụng Nguyên Khí đan, đó là bởi vì sơ cấp nội công của hắn mới đạt cấp hai, căn bản chưa thể sử dụng nội lực để tiến hành chiến đấu, chỉ có gia tăng cường độ thể trạng của bản thân mà thôi.

Mặc dù về sau, nhu cầu về Nguyên Khí đan sẽ tăng nhiều, nhưng cách điều chế lại rất hiếm. Y sư đời mới từ hệ thống cũng chỉ biết điều chế bỏ huyết tán, không biết điều chế Nguyên Khí đan, mà đám gian thương NPC sẽ càng không bán ra. Do đó cách điều chế Nguyên Khí đan là cực kỳ trân quý, huống chi chỉ cần học xong cách điều chế sơ cấp Nguyên Khí đan, sau đó qua điều chế sẽ dần dần tự lĩnh ngộ cách điều chế trung cấp, thậm chí là cao cấp Nguyên Khí đan. Hơn nữa, kỹ năng này đồng dạng có thể truyền cho học đồ lĩnh ngộ. Tức là chỉ cần có một quyền điều chế sơ cấp Nguyên Khí đan là tương đương có một con gà đẻ trứng vàng. Tất nhiên, trong thời gian ngắn trước mắt sẽ không có tí lợi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Binh Lính Tiến Giai

Dương Thiên cảm thấy mỹ mãn, dẫn 19 tên lính tứ giai đỉnh phong lên thuyền trở về thôn trang, chỉ để lại Ô Ma và mấy người khác ở lại tiếp tục xử lý mấy nơi trú quân cỡ nhỏ, dù sao bọn hắn cũng đem theo lương khô, không lo chết đói.

Trở lại thôn, Dương Thiên không nghỉ ngơi, để cho binh lính trước ở lại thôn, mà chính mình đi đến Giặc cỏ doanh. Đoán chừng hiện tại, không sai biệt lắm Đại Ngu đã thanh lý gần hết trạm gác, Dương Thiên vừa vặn có thể chiêu hàng một ít người.

Hết thấy đều trong dự liệu, Dương Thiên đến nơi, cũng vừa hay nhìn thấy rất nhiều giặc cỏ đang từ trong doanh địa đi ra, mà Đại Ngu thì giấu mình ở một bên.

Dương Thiên hội họp với Đại Ngu, liền đem sơ cấp nội công vừa lấy được ném cho Đại Ngu, ra hiệu cho hắn dừng biểu hiện kích động lại, sau đó để hắn đi ra, bốn cữ soạn lại, kéo dài thời gian.

“Tiểu tạp chủng phía trước, ngươi nhiều lần quấy rối bản đại vương, thực cho là bản đại vương sợ ngươi sao?” Thấy Đại Ngu lại lần nữa xuất hiện, tên thủ lĩnh giặc cỏ tức giận tới mức dựng râu tròng mắt hết lên.

Nhưng Đại Ngu đâu thèm để ý đến tên này, cười nói: “Ngươi sợ hay không sợ cùng ta không quan hệ. Có bản lĩnh thì hãy đại chiến cùng ta 300 hiệp. Bằng không trước hết bắt được ta rồi nói sau!”

Tên thủ lĩnh chớp mắt, nói: “Đánh thì đánh! Con bà ngươi, để bản đại vương dạy dỗ cho ngươi biết thế vì sao con lợn có bốn chân!” Nói xong, liền cười ngửa tiến lên vài bước, rồi... không đi nữa, đoán chừng là muốn đợi Đại Ngu đi lên.

Đại Ngu so với tên thủ lĩnh này thông minh hơn nhiều, sao có thể không biết trò hề của hắn, cười nói: “Ngươi thực muốn đánh thì để đám thủ hạ này lui ra phía sau trăm mét, bằng không lúc chúng ta chiến đấu, bọn chúng vây ta lại, như vậy rất phiền toái. Ta cũng không muốn không công đưa tính mạng cho ngươi a!”

“Ngươi...”, quý kẻ bị nhìn thấu, tên thủ lĩnh có chút thẹn quá hóa giận, nói: “Lui, lui hết!... Chúng bay! trước lui về sau, đợi bản đại vương bắt lấy tiểu tử này!”

Mà đám lâu la giặc cỏ, trí tuệ còn không bằng thủ lĩnh, đương nhiên không biết khuyên can hắn, bởi vậy tất cả đều nghe lời lui về phía sau trăm mét.

Đại Ngu cũng là tùy tiện nói vậy, không nghĩ tới tên thủ lĩnh này lại để cho thủ hạ của mình lui về phía sau thật.

Tận dụng thời cơ, không thể để mất! Đại Ngu đã thềm con tuấn mã kia lâu rồi, đương nhiên không thèm chào hỏi, trực tiếp cầm trường thương đâm tới tên thủ lĩnh.

Mà tên thủ lĩnh tựa hồ cũng không ngờ tới tên này rõ ràng không hiểu quy củ, cuống quýt nâng trường thương lên, chỉ nghe răng rắc một tiếng, trường thương cán gỗ lập tức gãy làm đôi. Đầu trường thương đã sắp đâm đến trước ngực tên thủ lĩnh, nhưng thẳng này công phu xác thực cũng không yếu, thân ở trên ngựa hơi cong lại, làm mũi thương xoẹt qua.

Đại Ngu hất cánh tay, trường thương đang đâm chuyển thành bỏ. Mà tên thủ lĩnh vừa vặn rơi vào tình trạng lực cũ đã hết lực mới chưa sinh, sao có thể tránh nổi thương này, huống chi vũ lực của hắn so với Đại Ngu còn kém một đoạn! Lập tức bị thiết thương nện vào hông, miệng phun máu tươi, ngã xuống lưng ngựa.

Đại Ngu nắm lấy thời cơ, nhún chân nhảy lên lưng ngựa, phắc đao cắm thẳng vào ngực tên thủ lĩnh. Đáng thương cho tên thủ lĩnh thân đoạn khí tuyệt, ô hô ai tai tại chỗ. Đại Ngu cũng không dám chần chờ lâu, cướp lấy thi thể, cười ngửa ba chân bốn cẳng chạy mất.

Toàn bộ sự tình cũng chỉ diễn ra trong tầm mười giây, đám giặc cỏ ở xa, phát hiện tình huống không đúng, đang muốn chuẩn bị cứu viện thì Đại Ngu đã

chạy không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Mà lúc này, phía sau đám giặc cỏ, Dương Thiên cũng đắc chí vừa lòng rồi đi. Bởi vì vừa rồi hắn lại một lần thành công phóng ra Chiêu Hàng thuật, hơn nữa nhân phẩm lại một lần nữa bộc phát, vậy mà chiêu hàng được 403 người, hơn nữa trong đó còn có một NPC cấp S, có thể nói là thiên đại kinh hi a! Mặt khác lại có 18 NPC cấp A, thật sự là hồng phúc tề thiên! Nhưng NPC cấp B lại ít đi một chút, chỉ có 23 tên. Nhưngغم lại, có nhiều NPC cấp A như vậy, cấp B ít đi một tí cũng là bình thường (DG: Mịa, đúng là lòng tham ko đáy).

Cùng Đại Nguru hội họp, chứng kiến hắn cười tuấn mã cao lớn, Dương Thiên đỏ mắt không thôi. Nhưng nghĩ lại, chiến mã trong tay Đại Nguru mới có thể phát huy giá trị lớn nhất, cũng đành cho phép hắn sử dụng.

Lục lợi thi thể tên thủ lĩnh, Dương Thiên cười như nở hoa, bởi vì trong ngực tên thủ lĩnh thể mà lại có một bản thiết kế sơ cấp võ quán.

Sơ cấp võ quán: Là nơi võ sư dạy cho thôn dân kỹ năng phòng thân đơn giản, cường thân kiện thể, có thể để cho thôn dân chuyển chức thành Võ sư thực tập. Có thể gia tăng biên độ nhỏ dân tâm và độ trị an. Binh lính trong lãnh địa có tỷ lệ nhất định lĩnh ngộ kỹ năng sơ cấp võ thuật. Xác suất lĩnh ngộ thành công có quan hệ cùng với đẳng cấp võ sư, võ quán và tư chất binh lính. Điều kiện kiến trúc: Sơ cấp Võ sư, vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 200, tiền 1000.

Sơ cấp võ quán là công trình thôn trang cấp 2 tự có, cho nên giá trị cũng không phải rất lớn. Nhưng Dương Thiên hiện tại dám thăng cấp thôn trang sao?

Mà đây là thứ hắn cần nhất tại thời điểm hiện tại: chỉ cần dựng lên sơ cấp võ quán là hắn có thể rất nhanh có được một đám binh lính đẳng cấp cao, khi đó hiệu suất luyện cấp của hắn sẽ mau hơn rất nhiều.

Về phần cần sơ cấp Võ sư mới có thể kiến tạo, Dương Thiên một chút cũng không có để ở trong lòng. Bởi vì muốn có được sơ cấp Võ sư rất đơn giản, chỉ cần đem võ tướng tá giáp quy điền, sẽ trở thành Võ sư. Mà đã có được võ quán, người chơi hoặc là NPC cũng có thể chuyển chức thành võ sư.

Kiểm được đồ ngon, Dương Thiên lập tức quay trở về thôn.

Mang theo một NPC cấp B đi đến quân doanh, để cho hắn trực tiếp chuyển chức thành võ tướng. Mà tên lính này là một trong những nhóm lính đầu tiên đi theo Dương Thiên, hiện tại đã là cấp 18, hơn nữa bởi vì trước kia không có võ quán, Dương Thiên cũng không để cho bọn hắn tăng thuộc tính trí tuệ, bởi vậy tên này trực tiếp chuyển thành cao cấp võ tướng. Sau đó để hắn tá giáp quy điền, trong nháy mắt liền biến thành một vị cao cấp Võ sư.

Sau đó, Dương Thiên lập tức an bài 10 thôn dân bắt đầu tu kiến trung cấp võ quán (DG: vì võ sư là cao cấp nên xây đc trung cấp võ quán luôn).

Một giờ sau, trung cấp võ quán hoàn thành! Về phần tài nguyên để tu kiến trung cấp võ quán, đối với hiện tại Dương Thiên mà nói chỉ là con tép trên mộp con mèo.

Trong tích tắc khi xây xong võ quán, đại đa số binh lính đứng sau lưng Dương Thiên đã thành công lĩnh ngộ kỹ năng.

Trong đó có 5 tên tư chất A, do điểm thuộc tính tương đối cao, thành công lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng, trở thành lục giai binh lính. Ba tên tư chất A còn lại và mười tên tư chất B trở thành ngũ giai binh, phải biết rằng NPC tư chất cấp B cũng là 100% lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng.

Buổi chiều, Dương Thiên mang theo 18 tên lính đã lĩnh ngộ kỹ năng và Đại Nguru đi mai phục, ám sát giặc cỏ bị dẫn đến. Đã có nhóm lính đầy đủ thực lực này, quá trình xử lý giặc cỏ diễn ra vô cùng thuận lợi.

Mà bởi vì thủ lĩnh bị giết, đám giặc cỏ này như rắn mất đầu, càng dễ dàng bị dẫn xuất tới giết. Nhưng loại hiện tượng này chỉ có thể diễn ra trong chiều nay vì ngày mai, sẽ lại có thủ lĩnh đổi mới đi ra.

Hiện tại Dương Thiên đang do dự: nhân cơ hội này xử lý đại lượng giặc cỏ hay là chỉ giết số đổi mới định mức, để ngày hôm sau tiếp tục chiêu hàng thêm NPC?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Dương Thiên vẫn quyết định chỉ giết hơn một ngàn người, để lượng trong doanh giặc cỏ bảo trì trên dưới 8000 người.

Mặc dù hôm nay Dương Thiên đem theo số binh lính không nhiều bằng hôm qua, càng không có thống soái Ô Ma tăng thêm thực lực, nhưng do ưu thế từ giai vị, có được 7 ngũ giai và 5 cái lục giai binh, Dương Thiên chiến đấu càng nhẹ nhõm. Phải biết rằng binh chủng lục giai cường đại cơ hồ có thể so sánh với sơ cấp võ tướng rồi.

Quái hình người xác thực so với dã thú kinh nghiệm cao hơn nhiều lắm, huống chi những quái hình người này đều là tứ giai binh. Một buổi chiều, binh lính của Dương Thiên đều thăng lên 2 cấp, ba tên NPC cấp A lúc sáng cũng đã trở thành lục giai binh. Mà Dương Thiên tự mình đã lên tới 22 cấp. Cảm khái một câu: Aizzz, hiện tại thăng cấp thật sự quá khó khăn, điên cuồng như thế, hơn hai ngày chỉ tăng lên 2 cấp. Nhưng hắn cũng không muốn nghĩ, người chơi khác, up từ 20 lên cấp 21 đoán chừng cũng phải bốn năm ngày. Mà bản thân hắn đã chuyển chức thành võ tướng, lại có Đại Nguru vũ lực siêu cường, quân đội NPC thực lực hùng hậu, đảm bảo cho Dương Thiên thắng nhanh hơn người khác.

Chạng vạng tối, đưa đám người vừa mới chiêu hàng về Bạch Vân thôn, hiện tại trong thôn nhân khẩu đông đúc, cũng không cần lo lắng vấn đề xây dựng nhà dân rồi. Hai ngày nay, Vương lão đã an bài xây xong đại lượng nhà dân dự bị.

Dương Thiên vừa trở lại thôn không lâu, Ô Ma cũng mang theo thủ hạ binh lính về tối. Nhưng những binh lính này, đẳng cấp cao nhất cũng không quá 11 cấp, còn chưa đủ điều kiện lĩnh ngộ kỹ năng.

Về phần đám NPC mới dẫn về, Dương Thiên để cho đám cấp A và cấp B đi quân doanh tiếp nhận huấn luyện. Còn NPC cấp S, lần này là một cô gái tên Lưu Tương được hắn đưa đến tiệm may. Hiện tại hắn đã sở hữu binh lính đẳng cấp cao, lại không có trang bị tốt, không cách nào phát huy được sức chiến đấu cao nhất. Đây không phải chuyện Dương Thiên muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trung Cấp Tuần Thú Sư

Cứ như thế, qua ba ngày, nhân khẩu trong thôn rốt cục đột phá 2000, mà NPC cấp A đạt tới 72 người, trong đó có sáu người làm học đồ trong các ngành sản xuất. Mặc dù 6 người này hiện tại đã đủ kinh nghiệm để xuất sư, nhưng do không có văn sĩ, không cách nào tu kiến sơ cấp tư thực (trường học), bởi vậy bọn hắn cũng không thể lĩnh ngộ kỹ năng sinh hoạt sơ cấp. Mà 66 binh lính còn lại, trong đó có 24 tên lục giai, 20 tên ngũ giai, 13 tên tứ giai đỉnh phong, 8 người vừa mới chuyển chức tân binh. Mà trong đám lục giai binh, rất nhiều đã đạt đến điều kiện để lĩnh ngộ cao cấp kỹ năng, đáng tiếc bây giờ không cách nào kiến thiết cao cấp võ quán.

Binh lính tư chất cấp B thì càng nhiều hơn, đạt đến 147 tên, toàn bộ đều được chuyển thành binh sĩ, trong đó có 13 lục giai binh, 57 ngũ giai binh, tứ giai đỉnh phong có 52 tên, mà mấy tên tứ giai đỉnh phong này, chỉ cần trí lực đạt tới 50 điểm là có thể thuận lợi lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, trở thành ngũ giai binh rồi.

Mặt khác, sau 3 ngày, Dương Thiên cũng đạt được hai NPC S cấp tên là Ngô Dụng và Tôn Miểu, hắn để Ngô Dụng đi tiệm thợ rèn, còn Tôn Miểu thì chuyển chức thành binh sĩ, ý định bồi dưỡng thành kiểu vũ tướng vũ lực. Giai đoạn đầu, kiểu vũ tướng vũ lực này là thực dụng nhất.

NPC đặc thù mấy ngày nay cũng đổi mới ba người, một người là cao cấp thợ mỏ, một người là thợ đốn củi sơ cấp, hơn nữa tư chất đều cấp A, đều có tác dụng rất lớn. NPC cuối cùng, làm cho người ta không biết phải làm sao... là một vị trung cấp Tuần Thú sư...

Trong trò chơi có nghề nghiệp Tuần Thú sư này sao? dù sao ở kiếp trước Dương Thiên cũng không nghe nói qua. Hắn biết có người chăn ngựa, có dân chăn nuôi. Có người nuôi chim bồ câu, v.v... rất nhiều đều chức nghiệp có quan hệ với dã thú, nhưng chỉ Tuần Thú sư là chưa từng thấy.

Nhưng sau khi nhìn thuộc tính của trung cấp Tuần Thú sư, Dương Thiên biết rằng chính mình kiếm lớn rồi...

Tính danh: Mông Đức

Tư chất: A

Chức nghiệp: Trung cấp Tuần Thú sư, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân: 0

Trung thành: 79

Đăng cấp: 0, kinh nghiệm 0%

Thông soái: 3, vũ lực: 2, trí lực: 7, chính trị: 2

Năng khiếu: Thuần hóa dã thú, kiến tạo thú lan.

Kỹ năng thiên phú: Sơ cấp thuần hóa: huấn luyện dã thú, khiến chúng phải phục tùng. Điều kiện: xây dựng thú lan.

Trang bị: Không

Thú lan: Đem dã thú nhốt vào bên trong thú lan, có thể thuần hóa. Tỷ lệ thành công khi thuần hóa có quan hệ với đẳng cấp Tuần Thú sư, thời gian thuần hóa 1 ngày. Thú lan có thể đồng thời dung nạp 1000 đầu dã thú, không thể thăng cấp. Tồn hao nguyên liệu: Vật liệu đá 5.000, vật liệu gỗ 10.000, tiền đồng 20.000.

Tài liệu để kiến tạo kiến trúc đặc thù thật đúng là đắt đến không hợp thói thường, đoán chừng giai đoạn đầu chả ai xây nổi. Bất quá đối với Dương Thiên hiện tại mà nói, những tài nguyên này còn chưa tính là rất nhiều.

Nhưng cái kỹ năng của Mông Đức lại là kỹ năng thiên phú, tương đương với không thể truyền thụ cho bất cứ ai. Không có thiên phú, ai cũng không thể lĩnh ngộ. Bởi vậy càng gia tăng giá trị của vị Tuần Thú sư này.

Dã thú thuần hóa không giống với NPC bị chiêu hàng vì dã thú cũng có đẳng cấp trụ cột. Ví dụ như lão hổ: cấp bậc trụ cột là 60, lang là 30... đám này sau khi bị thuần hóa, đẳng cấp chỉ biết hạ xuống đẳng cấp trụ cột, mà không giảm về 0 cấp.

Muốn giết chết dã thú tương đối dễ dàng, nhưng muốn bắt dã thú thì khó hơn nhiều.

Nhưng Dương Thiên vẫn lập tức phân phó cho người bắt đầu xây dựng thú lan, sau đó mỗi ngày, đám Ô Ma liền có thêm một nhiệm vụ, đó là đánh ngất xù dã thú rồi mang về thôn trang. Trước mắt chủ yếu là lang, gấu... các loại dã thú trung cấp, mấy con cấp thấp Dương Thiên không thèm để mắt. Đám còn lại như trâu rừng các loại... chờ thôn up lên cấp hai, dựng lên chăn nuôi trường, dĩ nhiên là có thể tóm được.

Mà trong mấy ngày này, Vương lão rốt cục lên tới 8 cấp:

Tính danh: Vương Liễu Sinh

Tư chất: SS

Thân phận: Bạch Vân thôn phó thôn trưởng, công huân 0

Trung thành: 85

Đăng cấp: 8 cấp 42%

Thông soái: 3, vũ lực: 2, trí lực: 25, chính trị: 90

Năng khiếu: Quản lý lãnh địa.

Kỹ năng: Du thuyết: Gia tăng số lượng lưu dân đổi mới mỗi ngày 10%, tỷ lệ xuất hiện NPC có thuộc tính đặc thù gia tăng 1%.

Khích lệ: Đề cao công tác của thôn dân, gia tăng hiệu suất công tác 10%

Trang bị: Không

Phương diện tài nguyên, mặc dù giá cả hiện đã không còn tiện nghi như mấy hôm trước, nhưng thu hoạch đồng dạng vẫn là cực lớn. Hiện tại Dương Thiên tổng cộng im được hơn sáu trăm vạn các loại nguyên vật liệu, tiền đồng hơn 200 vạn, đây là tiền đề để đảm bảo tốc độ phát triển nhanh chóng của Bạch Vân thôn trong thời gian tới. Hơn nữa, về sau giá vũ khí hạ xuống, nguyên vật liệu giá lại tăng lên, không cách nào buôn gian bán lận như bây giờ nữa rồi.

Phải cái lương thực thì đến một đơn vị cũng không thu được. Mặc dù hiện tại, Bạch Vân thôn đã có gần 60 chiếc thuyền đánh cá trung cấp, cộng với thuộc tính tăng 10% sản lượng từ Vương lão, một chiếc thuyền đánh cá, mỗi ngày có thể thu được 10 đơn vị đồ ăn. Nhưng đối với số nhân khẩu đã hơn 2000 người mà nói, chút đồ ăn ấy không nghĩ ngờ gì chỉ là như muối bỏ biển. Đối với vấn đề này, Vương lão đành phải an bài rất nhiều người đi thu thập hoa quả dại, nhưng thu thập như vậy, hiệu suất phi thường thấp, mỗi thôn dân một ngày đại khái chỉ có thể thu thập 3-4 đơn vị đồ ăn, hơn nữa chu kỳ sinh trưởng của hoa quả và lương thực giống nhau, đều là một tháng. Nếu không phải phạm vi lãnh địa Dương Thiên khá lớn, đoán chừng hiện tại quả dại cũng không có để lấy rồi. Tình huống hiện tại có thể hình dung đơn giản thế này: hoa quả ở Bạch Vân thôn tối đa đủ cho 1000 người hái lượm trong bốn năm ngày! Mà hơn năm ngàn đơn vị lương thực cảm về từ sơn trại Hắc Vân cũng tối đa ứng hai ngày cấp.

Hiện tại Dương Thiên thật muốn nhìn trời rống to: Ông trời! Cầu người ban cho ta mười tám tên đồ tể đi! Ta bao ăn bao ở, bao cả gái...!

Đồ tể có thể dẫn thôn dân đi thu thập thịt dã thú, một sơ cấp đồ tể có thể dẫn theo mười dân, một dân có thể lấy được 10 đơn vị đồ ăn mỗi ngày, mà bản thân đồ tể có thể kiếm dc tới 100 đơn vị đồ ăn. Dù sao, đồ tể cũng là nơi cung cấp thực vật nhanh nhất trong trò chơi. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là trong lãnh địa phải có nhiều dã thú như vậy để giết. Phải biết rằng một con cừu non chỉ có thể cung cấp một đơn vị đồ ăn, một đầu trâu rừng cũng không quá đáng là cung cấp 5 đơn vị đồ ăn. Hơn nữa, dã thú có thể giết để thu hoạch đồ ăn chỉ có heo, trâu, dê, thỏ... mấy loại như lão hổ, báo, lang... phải có chức nghiệp thợ săn. Nhưng thợ săn thì chỉ có thể lấy da, xương, móng vuốt các loại chứ không đến dù chỉ là một đơn vị đồ ăn. Hơn nữa thôn dân bình thường đều mang quan niệm rất bảo thủ. Bình thường sẽ không bao giờ đến lãnh địa của người khác thu thập tài nguyên. Nếu như lãnh chúa yêu cầu họ đến lãnh địa khác “trộm cướp”, họ cũng sẽ làm giảm xuống độ trung thành và chỉ số trị an, dân tâm. Đây chính là vấn đề rất nghiêm trọng, tin tưởng cũng không có ai nguyện ý làm như vậy.

Đồ tể tạm thời không có nên Dương Thiên cũng chưa dám thăng cấp thôn xóm, vì thế cũng sẽ không có nhiều chuyện khác để làm. Mỗi ngày công việc trên cơ bản đều là cố định: buổi sáng để Ô Ma mang theo đại đội binh lính đi xử lý nơi trú quân để luyện cấp, chính mình và Đại Ngu đi Giặc cỏ doanh giết trạm gác, thuận tiện chiêu hàng, gia tăng nhân khẩu cho Bạch Vân thôn. Buổi chiều lại đem hơn 40 NPC cấp A đi mai phục đánh chết giặc cỏ, số còn lại tiếp tục theo Ô Ma đi càn quét nơi trú quân, thuận tiện bắt dã thú. Thế nhưng số dã thú bắt được lại ít đến đáng thương, mỗi ngày cao lắm cũng chỉ được 20-30 đầu, không biết lúc nào mới có thể chứa đầy thú lan đây.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiên Hà Thôn

Năm thứ tư Linh Đế quang, ngày mười một, tháng giêng.

Chắc, Thiên hạ Open Server ngày thứ mười, thì Dương Thiên xây thôn ngày thứ mười một.

Hôm nay Dương Thiên định đi xử lý một nơi trú quân trung cấp, nơi trú quân kiểu này hiện không sai biệt lắm, tích lũy được khoảng 2000 quái. Nhưng nơi trú có quái hình người tạm thời còn không dám đụng vào, chỉ có thể đi đánh cái loại vô tổ chức này.

Bị Dương Thiên chọn trúng chính là nơi trú quân có chứa gấu đen cách Bạch Vân thôn không xa lắm. Hiện tại thủ hạ của Dương Thiên có 40 tên lục giai bình, 82 tên ngũ giai bình, cộng với mấy chục tên tứ giai đỉnh phong, muốn đối phó với một đám dã thú chỉ biết đơn đả độc đấu, Dương Thiên có thể đơn giản toàn thắng mà không mất một binh một tốt nào. Hơn nữa, đây còn là dưới tình huống Đại Ngưu - võ tướng trâu bò nhất bị phải đi quấy rối Giặc cỏ doanh. Về phần đám binh sĩ mới, Dương Thiên để bọn hắn ở nhà, dù sao chiến đấu như vậy, đối với những tân binh kia mà nói là rất nguy hiểm.

Kết quả sớm đã định, bọn gấu đen ba bốn mươi cấp này đều bị đám Dương Thiên dùng thể sét đánh không kịp bưng tai, toàn diệt!

Chiến đấu kết thúc, bên Dương Thiên chỉ có sáu người bị thương nhẹ. Mà chút thương thế ấy, kim sang được bôi vào một cái là căn bản không có trở ngại gì.

Phá hủy nơi trú quân, Dương Thiên đã nhận được một bản thiết kế doanh trường, chuyển cho thợ may học tập để sau này có thể chế tác. Có doanh trường, binh lính có thể qua đêm tại nơi dã ngoại mà không ảnh hưởng đến sĩ khí.

Tiếp đó, Dương Thiên lại phá hủy bốn nơi trú quân trung cấp hạng trung, thu được một thanh trường thương bằng tinh thiết. Cái này so với thép rồng còn cao giai hơn, nếu để chế tạo binh khí mà nói, có thể phân ra cấp bậc như sau: trường thương, trường thương bằng thép rồng, tinh thiết, điểm tinh thiết, bách luyện tinh thiết. Trường thương với tứ giai bình sử dụng trường thương có thể phát huy 100% thực lực. Tuy nói tứ giai bình sử dụng trường thương bằng thép rồng, xác thực tốt hơn so với sử dụng trường thương, nhưng xét cho cùng vẫn chưa thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó, mà giá thành sản xuất so với trường thương lại cao hơn mấy lần. Tính ra lỗ nhiều hơn lãi. Bởi vậy bình thường, cũng không có ai dùng trường thương bằng thép rồng trang bị cho tứ giai bình.

Ước lượng thanh trường thương bằng tinh thiết trong tay, mặc dù cũng rất ưa thích, nhưng cuối cùng Dương Thiên vẫn quyết định lưu cái này lại cho Đại Ngưu - võ tướng có vũ lực cao nhất hiện nay. Mà trường thương bằng thép rồng trong tay Đại Ngưu chuyển cho Tôn Miếu vừa mới lên tới 7 cấp. Đợi trở lại thôn, để Tôn Miếu đi chuyển chức võ tướng xong thì vừa vận sử dụng phù hợp thanh vũ khí này.

Tiếp đó, Dương Thiên để Ô Ma dẫn đầu, tiếp tục xử lý những nơi trú quân đã phá hủy hôm qua, mà chính mình lại mang theo Tôn Miếu và 65 tên lính tư chất cấp B, vừa đạt tới cấp 20 trở về thôn.

Trước cho Tôn Miếu chuyển chức, sau đó lại để hắn mang theo mười mấy binh sĩ buổi sáng ở lại thôn đến hội họp cùng Ô Ma tiếp tục đi luyện cấp. Còn Dương Thiên thì quay đầu đi tìm Đại Ngưu đang ở Giặc cỏ doanh.

Mặc dù hiện tại xuất hiện nguy cơ lương thực, nhưng Dương Thiên cũng không có ý định đình chỉ việc chiêu hàng giặc cỏ, cùng lắm thì đến lúc đó thăng cấp lãnh địa. Diện tích gia tăng chẳng phải lại có thêm hoa quả có thể thu thập còn gì!

Nếu như chỉ dựa vào thôn trang cấp một, vài lưu dân đói mới mỗi ngày, đoán chừng rất nhanh sẽ bị người khác đuổi kịp. Không có lượng lớn nhân khẩu, tương đương với không có đại lượng binh lính, như vậy thăng cấp lãnh địa cũng không dám, mà lãnh địa không được thăng cấp, lượng lưu dân đói mới mỗi ngày không thể gia tăng. Đây là một vòng tuần hoàn chết, muốn đánh vỡ vòng luẩn quẩn này chỉ có thể dùng cú huyých từ bên ngoài, đi trên con đường của riêng mình!

Đại Ngưu hiện tại đã bằng cấp Dương Thiên, đồng dạng là 24 cấp, dù sao mấy ngày nay, Đại Ngưu một mình giết giặc cỏ, độc hưởng kinh nghiệm.

Lần nữa chiêu hàng thành công, Dương Thiên thực sự có chút hối hận, việc gì chính mình phải học kỹ năng chiêu hàng này? Nếu để cho một võ tướng thường trú ở lãnh địa học tập, chẳng phải có thể đem cái giặc cỏ doanh này trở thành căn cứ vĩnh cửu, cung cấp nhân khẩu cho Bạch Vân thôn? Thậm chí sau này mình còn có thể phá hủy nhiều lần, biến nó thành căn cứ không lồ...

Bất quá bây giờ có muốn thì cũng không được rồi, mình cũng không có khả năng ở mãi trong lãnh địa không ra.

Cùng Đại Ngưu trở về thôn, Dương Thiên bỗng nhiên bị một thôn dân ngăn lại, nói là Vương lão có việc gấp muốn tìm mình.

Xem ra tên này cũng không biết được nhiều lắm, Dương Thiên hỏi địa điểm hiện tại của Vương lão, rồi vội vàng chạy đến.

Đến văn phòng thôn trưởng, quả nhiên thấy Vương lão đang lo lắng, đứng trong phòng đi tới đi lui.

“Vương lão! Chuyện gì mà lo lắng thế?” Dương Thiên cười ha ha mà nói.

“Chúa công! Người trở về là tốt rồi.” Vương lão thở dài một hơi, nói, “Sáng hôm nay, lão phu phái người đi kiểm mỏ than, phát hiện phía nam, cách thôn ta ba mươi dặm có một thôn xóm. Quy mô cũng không phải rất lớn, ước chừng 400 người. Nhưng người của chúng ta vừa tới gần đã bị đối phương cảnh cáo”.

Dương Thiên sững sờ: “Phát hiện thôn xóm? Điều này sao có thể? Phía nam ba mươi dặm vẫn là núi, có phải bình nguyên đâu! Chẳng lẽ núi càng cao

càng hiểm thì càng nhiều người chạy đến cư ngụ?”

Vương lão nói: “Lão phu đoán chừng những người này cũng không phải dị tộc, dị tộc mặc da thú, mà những người này phần lớn đều mặc áo vải. Hơn nữa nhìn tướng mạo tựa hồ là nhân sĩ Trung Nguyên.”

“Nhân sĩ Trung Nguyên? Chẳng lẽ ở đây cũng có người chơi thành lập thôn trang. Rất không có khả năng a! Trong thiên hạ, hiện tại ngoại trừ ta, đoán chừng không ai đạt tới 400 nhân khẩu. Chẳng lẽ là thôn xóm của hệ thống? Nhưng tại đây như thế nào lại xuất hiện nhân sĩ Trung Nguyên?” Dương Thiên lâm bầm.

“Đi! Vương lão, Đại Ngu, chúng ta trước hết đi nhìn xem!” Ngẫm nghĩ, Dương Thiên vẫn là có chút không yên lòng.

Dương Thiên và Đại Ngu tốc độ cực nhanh, nhưng Vương lão lại là văn nhân, lặn lội đường xa không phải sở trường của hắn. Do đó Đại Ngu liền đưa ngựa của mình cho lão cưỡi, còn mình chạy bộ.

Hơn nửa giờ sau, thôn xóm theo lời Vương lão nói đã xuất hiện trong tầm mắt.

Nơi này cách dòng sông Thiên Hà có tầm 10km, cũng khó trách vì sao lúc trước Dương Thiên chạy dọc theo bờ sông không phát hiện thấy. Thôn này dựa vào lưng núi mà xây, bốn phía có hàng rào và tháp canh bao quanh.

Xung quanh thôn trang đã được dọn dẹp ra một mảnh đất trống lớn, khai khẩn thành ruộng tốt. Rất nhiều thôn dân sản xuất ở đó. Lính gác trên tháp canh phát hiện mấy người Dương Thiên đi tới, lập tức gõ vang chuông lớn bên ngoài. Vốn thôn nhỏ đang tương hòa lập tức trở nên hỗn loạn, nông dân từ bốn phía nhao nhao chạy vào thôn. Mà ở trong hàng rào có một loạt binh sĩ đứng lên, toàn bộ tay cầm mộc cung. Tổng cộng khoảng 40-50 người.

Nhìn những người này rất nhanh tiến nhập trạng thái chiến đấu, đoán chừng đã trải không biết qua bao nhiêu lần chuyện như vậy rồi, có thể là do đám sơn trại dị tộc quấy rối a!

Nhưng Dương Thiên cũng không phải đến để đánh nhau. Hắn nghe nói người nơi này đều là nhân sĩ Trung Nguyên, nghĩa là trước mắt cũng chưa thể khai chiến rồi. Vì hiện tại đại địa Trung Hoa vẫn còn do Hán vương thống trị, cùng trận doanh không thể công phạt lẫn nhau. Nếu như tiến công sẽ bị triều đình chế tài, đây cũng không phải trò đùa, rất có thể xuất hiện tình cảnh binh lâm thành hạ (hãm thành nguy cấp).

Tuy nhiên, dù nói cùng trận doanh không thể công phạt lẫn nhau, nhưng vẫn có thể ký kết các loại hiệp nghị, thậm chí chuyển nhượng lãnh địa.

Một lão giả ước chừng năm mươi tuổi xuất hiện phía trước một tòa tháp canh, lớn tiếng nói: “Các hạ là người phương nào? Vì sao tiến vào phạm vi Thiên Hà thôn chúng ta? Thôn chúng ta không tranh quyền thế, kính xin lập tức ly khai.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nhiệm Vụ Ẩn Tàng

Lão nhân này có vẻ là người biết phân rõ phải trái, Dương Thiên cười thầm, nếu quả thật muốn tiến công, Dương Thiên xem ra cái hàng rào cao không đến ba mét này khó có thể ngăn được mình.

“Lão trượng xin yên tâm, chúng ta cũng không có ác ý! Chúng ta cũng là con dân đại hán”, Dương Thiên cao giọng hô.

Lão giả nhìn tướng mạo và phục sức của mấy người, xác thực không giống dị tộc, nhưng lòng cảnh giác cũng không có giảm bớt, nói: “Các ngươi cũng là con dân đại hán? Vậy sao lại đến được đây? Phải biết rằng nơi này chính là nơi ngăn cách với bên ngoài, thông đạo duy nhất chỉ có đường biển.”

Dương Thiên cười nói: “Lão trượng quá lo lắng rồi. Thôn của ta ở cách đây không đến 30 dặm, chúng ta là hàng xóm a! Không tin ngươi phái người đi với ta sẽ biết.”

Lão giả vẫn còn có chút nghi hoặc: “Tại đây còn có thôn xóm triều Đại Hán? Lão phu trước kia tại sao không có phát hiện? Nhưng lão phu ngược lại có nghe mấy ngày nay xuất hiện một ít người Hán ở phương bắc, xem ra là thực”.

“Lão trượng! Chúng ta nói chuyện như vậy không mệt sao? Có thể cùng hàng xóm đàm luận đôi điều không!” Dương Thiên nói.

Lão giả xác thực không nhìn ra có chỗ nào khả nghi, hướng hồ đối phương cũng chỉ có bốn người, nếu như thực sự có vấn đề thì chính mình cũng có thể ứng phó a! Lão liền cho người ra mở cửa.

Từ trong thôn đi ra, khuôn mặt lão giả tươi cười, nói: “Thất lễ, thất lễ! Chúng ta cũng là bị dị tộc quấy rối quá nhiều, kính xin tiểu ca đừng trách!”

Dương Thiên vừa đi vừa nói: “Lão trượng khách khí rồi! Ở nơi khi ho cò gáy này, cảnh giác một chút vẫn hơn! Huống hồ tiểu tử cũng là mạo muội đến quấy rầy, không thể sớm chào hỏi lão trượng, còn phải thỉnh lão trượng rộng lòng tha thứ a!”

Lão già cười nói: “Đâu có, đâu có! Nếu là hàng xóm, tự nhiên phải qua lại! Không biết thôn của tiểu ca ở địa phương nào?”

Dương Thiên nói: “Không xa, không xa, khoảng chừng hơn ba mươi dặm về phương bắc, dọc theo bờ sông này đi, rất nhanh sẽ đến. Tiểu tử tên Dương Quang, là thôn trưởng, không biết lão trượng xưng hô thế nào?”

Lão già cười nói: “Lão phu Đỗ Hường Nguyên. Toàn bộ thôn chúng ta đều là người của Ngô quận. Haizzz, triều đình thối nát, quan viên địa phương vơ vét, tùy ý ức hiếp lương dân. Lão phu bất đắc dĩ, đành phải mang theo toàn bộ thôn dân vượt biển, tìm một hòn đảo nhỏ sống qua ngày, ai ngờ tới trên đường gặp phải bão lớn, bị cuốn dạt vào đây, cũng coi như nhân họa đắc phúc. Chỉ là chỗ này dị tộc hoành hành, làm cho không ai có thể yên tâm. Cũng may bọn hán phần lớn chỉ là một đám ô hợp, không biết liên hợp hành động nên thôn ta cũng không ngại!”

Dương Thiên lúc này mới biết vì sao tại đây lại xuất hiện thôn, trong Thiên hạ, NPC tự thành hệ thống, bọn hán đều có quá khứ của mình, coi như không có người chơi, bọn hán cũng sẽ tự hành vận chuyển.

Nhìn khắp trong thôn, cũng không có nhiều người, phần lớn đều nhìn đám Dương Thiên với ánh mắt nghi ngờ, xem ra là không tín nhiệm. Dương Thiên đối với chuyện này cũng chỉ cười cười.

Dạo quanh thôn một hồi, Dương Thiên và Đỗ Hường Nguyên trò chuyện khá thân thiết.

Trong thôn, thôn dân đều mặc áo vải, việc này làm cho Dương Thiên có chút tò mò. Phải biết rằng tại lãnh địa của mình, ngoại trừ hệ thống lúc đổi mới có tặng kèm theo một kiện áo vải bên ngoài, còn lại phần lớn đều mặc da thú. Da thú cũng không phải là giáp da, cũng không tăng thêm lực phòng ngự. Chỉ có thể chờ trong thôn trang, có người nuôi tằm, trồng bông, hoặc đi nơi khác mua sắm vải vóc, bằng không thì tiệm may cũng không sản xuất áo vải.

“Đỗ lão trượng, tiểu tử xem thôn các người cũng tương đối giàu a! Ai nấy đều mặc áo vải, chà bù với thôn chúng ta, rất nhiều người vẫn còn phải mặc da thú. Nhìn như một đám dã nhân!”

Đỗ Hường Nguyên có chút do dự, cuối cùng tựa hồ như hạ quyết tâm, nói: “Không dối gạt lão đệ, kỳ thật thôn chúng ta cũng không có năng lực sản xuất vải vóc, các thôn dân mặc áo vải đều là từ bên ngoài mua được.”

“Ah? Chẳng lẽ còn có thương nhân ghé qua đây hay sao? Ta tới đây hơn mười ngày rồi, cũng không phát hiện có cái thương thuyền nào đi qua a?”

Dương Thiên rất là kích động, nếu quả thật có thương thuyền qua đây, chẳng phải nói mình hiện tại có thể đi đến thành thị?

Đỗ Hường Nguyên nói: “Thương nhân thì không có, chỉ là có một mật đạo thông với bên ngoài, thôn chúng ta người thường xuyên từ mật đạo này đi ra trao đổi vật tư.” Nói đến đây, Đỗ Hường Nguyên lại nhủ mảy.

Dương Thiên kiềm chế kích động ở trong lòng, nói: “Đây là chuyện tốt nha! Lão trượng vì sao phải lo nghĩ?”

Đỗ Hường Nguyên thở dài nói: “Đây đúng là chuyện tốt, nhưng trước đó không lâu lại xảy ra chút phiền toái. Trong mật đạo không biết vì cái gì xuất hiện một ít loài động vật kỳ quái, phi thường lợi hại. Chỉ cần thôn dân chớm tới gần là sẽ bị chúng công kích. Hiện chúng ta không cách nào sử dụng mật đạo kia.”

Đỗ Hường Nguyên vừa dứt lời, trong tai Dương Thiên truyền đến thanh âm nhắc nhở của hệ thống: “Chúc mừng người kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng: thông đạo duy nhất giữa Thiên Hà thôn và ngoại giới bị chiếm giữ, hi vọng dũng sĩ có thể giúp bọn họ mở ra thông đạo. Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: toàn thể Thiên Hà thôn quy thuận Bạch Vân thôn, trở thành thôn xóm phụ thuộc của Bạch Vân thôn. Điều kiện hoàn thành: Trong một tháng, tiêu diệt hết quái vật trong mật đạo. Nhiệm vụ thất bại, Thiên Hà thôn bị bức bách phải gia nhập trận doanh sơn trại dị tộc, quan hệ song song, từ khắp nơi công kích Bạch Vân thôn. Xin hỏi người có tiếp nhận nhiệm vụ hay không?”

Dương Thiên lâm vào do dự, đến tột cùng nhận hay không đây? Quái vật trong mật đạo là cái gì, chính mình hoàn toàn không có chút tin tức. Vạn nhất, quái quá lợi hại, đến mức không thể đánh nổi thì sao? Nhưng Thiên Hà thôn quy hàng lại quá hấp dẫn, thôn này ít nhất cũng là thôn xóm cấp hai. Cũng có thể nói trong thôn chỉ ít có năm sáu người đã có được kỹ năng chức nghiệp. Hơn nữa, có được một thôn xóm phụ thuộc, như vậy rất nhiều kế hoạch sau này của mình có thể bắt đầu rồi.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Dương Thiên không chống lại nổi sự hấp dẫn. Mà nhiệm vụ ẩn tàng, chỉ cần không nhận, sẽ lập tức biến mất. Hơn nữa xem tình huống trước mắt, nếu mình không nhận, Thiên Hà thôn cuối cùng nhất định sẽ gia nhập trận doanh sơn trại dị tộc, so với nhiệm vụ thất bại cũng chả khác là mấy. Quan trọng nhất là, trước mắt, cái mật đạo này đối với mình cũng là nhu cầu cấp bách, coi như không có nhiệm vụ này, chính mình vẫn phải tự mở ra một thông đạo đi ngoại giới, nguy cơ lương thực nói không chừng còn phải nhờ vào mật đạo này để giải quyết. Mà Dương Thiên, nghe đến cái mật đạo này liền quên tuột việc trong ngắn hạn, chính hán cũng có thể chế tạo ra thuyền vượt biển.

Dương Thiên lập tức lên đường: “Lão trượng không cần lo lắng, tiểu tử có một ít nhân thủ, may ra có thể giải quyết nguy cơ của quý thôn!”

Đỗ Hường Nguyên đại hỉ, nói: “Như thế thật là tốt quá! Nếu như tiểu ca có khả năng giúp đỡ lão phu mở ra cái thông đạo này, cho thôn dân một cuộc sống yên ả, lão phu liền đem toàn bộ gia trẻ trong thôn đầu nhập ngài!”

Dương Thiên cười nói: “Lão trượng nghiêm trọng rồi, cứu người lúc nguy nan chính là bổn phận của ta, lão trượng không cần khách khí.”

Đỗ Hường Nguyên cười cười, không nói gì nữa.

Dương Thiên trong lòng có chút lo lắng: Người cũng không nên đem chính mấy câu khách khí của ta thành thật a! Tuy nói cứu người lúc nguy nan chính là bản phận, nhưng có chỗ tốt thì ngu gì mà cự tuyệt.

Mà mặc kệ Dương Thiên trong lòng nghĩ gì, sự tình cũng coi như đã định.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kỳ Thú Giác Mã

Nói chuyện xong, Dương Thiên quyết định đến nhìn qua mật đạo.

Đỗ Hường Nguyên đối với chuyện này đương nhiên không cự tuyệt, liền gọi một thôn dân đến dẫn đường cho đám Dương Thiên. Chính hắn thì ở lại thôn, lý do là mình còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Mà Dương Thiên trong lòng lại khinh bỉ một phen, sợ chết thì bảo sợ chết! Cái gì mà bận rộn với không rảnh.

Người ta đã không muốn đi, Dương Thiên đương nhiên cũng không làm khó. Được tên thôn dân của Thiên Hà thôn dẫn đường, Dương Thiên và Đại Ngu đi theo, còn Vương lão lưu lại trong thôn.

Nguyên lai cái cái gọi là mật đạo này nằm ngay sau ngọn núi phía tây Thiên Hà thôn.

Thôn dân kia vạch ra một đồng cây cỏ hoa lá rậm rạp, một đại động rộng lớn hiện ra trước mặt đám Dương Thiên. Bên trong tối thui, sâu không thấy đáy.

Tên thôn dân dẫn đường đưa cho Đại Ngu một bó đuốc, liền xoay người đi ra, giao toàn bộ cục diện rồi rầm này ném cho hai người Dương Thiên.

Giờ giờ ngón giữa về phía tên thôn dân kia làm một động tác vô cùng tiêu chuẩn, sau đó Dương Thiên tiêu sái, vênh mặt chui vào trong sơn động.

Sau khi đi vào, lập tức để Đại Ngu đi ở phía trước. Loại địa phương như thế này rất nguy hiểm, Đại Ngu nghiêm túc đảm nhiệm vai trò bảo tiêu.

Đi sâu vào trong động tầm 400-500 m, không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Mà thực ra chỗ này đã không thể xưng là động rồi, bởi vì hiện tại ngẩng đầu có thể trông thấy bầu trời, hoàn cảnh xung quanh cũng có thể thấy rất rõ ràng. Toàn bộ sơn động đã xuất hiện một khe hở, kéo dài đến phía chân trời xa xa.

Đạo khe hở này vô cùng kỳ quái, rộng đến 400-500 m, từ mặt đất lên đến đỉnh đoán chừng cũng phải hơn mười mét, hơn nữa hai bên vách đá cao tới mấy trăm trượng, căn bản không cách nào đi lên.

Càng kỳ quái chính là dưới mặt đất um tùm cây cối, một nhánh sông ngầm từ trong cái khe chảy qua, chảy đến gần lối ra thì toàn bộ chui vào lòng đất. Quả thực là kỳ quan khó gặp!

Bất quá bây giờ hai người Dương Thiên đã không còn tâm trí đâu mà thưởng thức nữa rồi, bởi trong đám cây cối bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều quái vật. Đám quái này ngoại trừ trên đầu có thêm hai cái sừng cong cong, còn lại giống y như chiến mã, toàn thân màu huyết hồng, thoạt nhìn qua vô cùng rực rỡ.

Đây là thứ đồ chơi gì?

Dương Thiên nhìn hồi lâu cũng không hiểu nổi. Chỉ nghe nói ngựa và lừa giao phối thì sinh ra con la, chẳng lẽ cái đồ chơi này sẽ là trâu và ngựa tạp giao mà thành hay sao?

Nhưng may mắn, dù sao Dương Thiên cũng biết trong Thiên hạ có rất nhiều chuyện không thể giải thích theo lẽ thường, bởi vậy không cần suy xét quá nhiều. Nhìn mấy trăm đầu quái vật xung quanh, tạm gọi là giác mã đi, Dương Thiên quyết định lao lên dò la thực lực.

Vô thanh vô tức, lẩn mò tới gần một đầu giác mã, Đại Ngu giờ trường thương bằng tinh cương trong tay lên, đâm thẳng vào con giác mã này.

Kết quả..., giác mã tính cảnh giác cực cao, dùng tốc độ nhanh như chớp nhảy xuống khe hở, làm cho bọn Dương Thiên phải tròn tròn con mắt. Không nói đến đám ngựa hoang bình thường, coi như là một con báo từ đây nhảy xuống cũng phải mất mạng.

Nhưng hiện tại, sự thật bày ra trước mắt, Dương Thiên không tin cũng phải tin.

Chợt thấy con giác mã vừa nhảy xuống, há mồm ra súc hí, rất nhanh, đám giác mã đang nhàn nhã gặm cỏ xung quanh cũng bắt đầu hí vang...

“Không tốt! Chạy mau!” Dương Thiên rút cục cũng kịp phản ứng, vỗ bả vai Đại Ngu, sau đó vất chân lên cõ bỏ chạy! Ngay sau đó, giác mã từ bốn phương tám hướng lao như điên về bên này.

Dương Thiên mặc dù đã là sơ cấp võ tướng, nhưng tựa hồ vẫn chạy không lại bốn chân của giác mã!

Khoảng cách giữa bầy ngựa với Dương Thiên càng ngày càng gần. Đại Ngu đang chạy trước một đoạn, ngựa mất không chịu được, lập tức quay lại, xách Dương Thiên như xách một con nhái, ném hất lên vai, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng...

Hường thụ một cơn gió thoáng qua, hai người Dương Thiên rút cục thờ phào. Đây là một thông đạo nhỏ, ánh sáng lơ mơ, cũng không cần lo lắng đám giác mã này xông tới. Hơn nữa thông đạo này vô cùng hẹp, coi như chúng có xông tới, Đại Ngu cũng có thể ngăn lại.

Nhìn xem bầy ngựa lúc nhúc ngoài cửa động, da đầu Dương Thiên có chút tê rần. Hẳn phát hiện mấy con tạp chủng này, rõ ràng vừa chạy một đoạn đường dài, mà con nào con nấy đều không thêm thở gấp một ngụm.

Lúc này Dương Thiên mới có thời gian suy nghĩ một vài vấn đề.

Trên lý thuyết, nếu luận về tốc độ chạy nước rút, chiến mã bình thường cũng chỉ tương đương với lực giai bình hoặc là sơ cấp võ tướng, đương nhiên sức chịu đựng của chiến mã không phải người có thể so sánh. Người bình thường tối đa chạy nước rút 400m sẽ bị kiệt sức, nhưng đám giác mã này, tốc độ tựa hồ có chút nhanh đến mức không bình thường rồi. Theo Dương Thiên tính toán, đám giác mã này tốc độ trên cơ bản có thể vượt qua trung cấp võ tướng, so với chiến mã bình thường phải nhanh hơn 40 đến 50%. Đây chính là số liệu vô cùng khủng bố a. Ở kiếp trước sau khi được người chơi tổng hợp tư liệu, Dương Thiên biết, coi như là khinh kỵ binh tốt nhất, có tọa kỵ là Ô Hoàn mã thượng đẳng, tốc độ cũng không quá đáng vượt qua chiến mã bình thường khoảng 40%.

Dương Thiên nhìn đám giác mã đang du dương phía trước, hai mắt bắt đầu sáng lên. Nếu có thể tổ kiến một chi cung kỵ binh do đám giác mã này làm tọa kỵ, nhất định chi quân đội này sẽ rất biến thái a.

Trong trò chơi, các loại dã quái như trâu, ngựa,... vốn chính là để người chơi thu phục, tỷ lệ đại khái là trâu rừng 1%, mà ngựa hoang thì tỷ lệ lại còn không đến một phần ngàn, hơn nữa thu phục không thành công sẽ chết đói. Nhưng cũng may, ngựa hoang bình thường chỉ là quái 20 cấp. Vận khí tốt chút, lúc xây thôn kiếm được nơi trú quân bên trong có ngựa hoang, chỉ cần có đủ người công tác, không sai biệt lắm mỗi ngày có thể thu phục được một thớt chiến mã bình thường, mà đợi đến lúc đẳng cấp lãnh địa tăng lên, số lượng sẽ cao hơn, càng có thể đạt được thêm nhiều chiến mã. Đây cũng là phương thức để người chơi đạt được chiến mã sau một năm.

Mặc dù Dương Thiên biết rằng chiến mã cũng có thể nuôi, nhưng bởi vì không có dân chăn nuôi, Dương Thiên cũng không có mảnh khoé nào có thể lợi dụng, cũng chỉ có thể thành thật đi thu phục chiến mã, nhưng Dương Thiên có ưu thế hơn so với người khác, chính là thú lan. Chỉ cần Dương Thiên có thể đem đám giác mã này bắt về, tỷ lệ 100% là sau một giờ, chúng sẽ phục tùng.

Chỉ là hiện tại Dương Thiên muốn bắt giác mã, vẫn là có chút làm khó hấn. Tình cảnh vừa rồi vẫn còn rõ mồn một trước mắt! Tuy nói Đại Ngu đâm ra một thương kia cũng không có xuất toàn lực, nhưng rõ ràng có thể thấy, những giác mã này tốc độ phản ứng so với quái cấp 60 khác mạnh hơn nhiều, coi như các thuộc tính khác cùi bắp, chỉ cần nhìn năng lực phản ứng, thì những giác mã đẳng cấp trụ cột ít cũng ngoài 40 cấp.

Hơn nữa, tựa hồ những này giác mã này còn dị thường đoàn kết, bứt dây là động rừng a! Mà chính yếu nhất là đám giác mã này do nhiệm vụ ẩn tàng của hệ thống sinh ra, giết chết thì không thể lần nữa đổi mới, giết một là ít đi một! Bằng không thì, chỉ bằng một đội ngũ lực giai bình của hấn, đoán chừng vẫn có thể tiêu diệt hết đám giác mã này.

Rơi vào đường cùng, Dương Thiên đành phải cùng Đại Ngu trở về Thiên Hà thôn. Lúc này đã qua buổi trưa, Dương Thiên an bài công tác cho Đại Ngu xong, liền log out ăn cơm.

Lần nữa online, Dương Thiên cũng không mất thời gian ở Thiên Hà thôn nữa, hấn còn phải trở về giết giặc cõ a....

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tái Chiến Hắc Vân Trại

Buổi tối, Dương Thiên mang về 352 thôn dân mới chiêu hàng, trong đó tư chất cấp A 10 người, cấp B 23 người, mặt khác còn có một gã NPC cấp S. Hiện nhân khẩu ở Bạch Vân thôn đã biến thành 2432/100. Dương Thiên tiếp tục đưa 34 tên NPC tư chất cấp A, B, toàn bộ đến quân doanh chuyển chức thành binh sĩ.

Đối với đám giác mã, Dương Thiên tuyệt đối không có ý định buông tha. Hấn vốn có dự định chế tạo một tiểu đội toàn cao cấp võ tướng, chuyên bắt những giác mã này. Đồng thời cũng vì đối phó với nguy hiểm sau khi thăng cấp lãnh địa mà làm tốt chuẩn bị.

Hiện tại Bạch Vân thôn có được cao cấp quân doanh, tương đương với có được 12 danh ngạch để chuyển chức võ tướng. Dương Thiên dự định sử dụng toàn bộ danh ngạch. Mà đối tượng áp dụng thì ngoại trừ NPC cấp S Trần Khôi hôm nay vừa lấy được, còn có đám đêm qua vừa mới chuyển

chức thành binh sĩ, trong đó có 8 NPC tư chất A.

Nhưng những người này muốn chuyển chức, đoán chừng vẫn phải đợi đến tối mai, vì hiện tại, đội này còn đang luyện cấp, giờ mới cấp ba, cấp bốn, mà Trần Khôi thì không phải nói, tân binh trắng nõn a!

Về phần muốn chuyển chức thành cao cấp võ tướng, không có thời gian bốn, năm ngày là không làm được.

Mà bốn năm ngày thời gian, Dương Thiên đương nhiên có thể chờ.

Đang chuẩn bị logout, bỗng nhiên Vương lão về mặt hưng phấn chạy tới, nói: “Chúa công! Vừa rồi lại có một vị sơ cấp tạo thuyền sư gia nhập Bạch Vân thôn chúng ta, hơn nữa còn là tư chất cấp A. Lão phu đã an bài nhân thủ bắt đầu tu kiến ụ tàu sơ cấp rồi, như vậy mỗi ngày có thể tạo thêm 6 thuyền đánh cá sơ cấp, đối với nguy cơ lương thực cũng có chút tác dụng.”

“Chỉ là sơ cấp ụ tàu a!” Dương Thiên nhìn trung cấp ụ tàu đã quen, đối với sơ cấp ụ tàu có chút không ưa. Nhưng thứ này cũng không cường cầu được, có còn hơn không a!

Lão Vương tự nhiên có thể nhìn ra lo lắng của Dương Thiên, thở dài nói: “Chúa công cũng không cần lo lắng, xe đến trước núi ắt có đường! Hiện tại thôn chúng ta đã có 70 chiếc thuyền đánh cá trung cấp, hơn nữa sau này mỗi ngày còn có thể gia tăng 12 chiếc thuyền đánh cá trung cấp và 6 thuyền đánh cá sơ cấp. Chỉ cần nhân khẩu không gia tăng đột biến thì chỉ khoảng bảy tám ngày sau, chúng ta chỉ cần dựa vào đánh cá cũng có thể thoải mái nuôi sống thôn dân rồi.”

Dương Thiên cười khổ nói: “Nếu như chúng ta không thể có được lượng lớn nhân khẩu, vậy trong thời gian ngắn không có khả năng tiến hành thăng cấp lãnh địa, vì chúng ta không có thực lực đồng thời phải đối mặt với uy hiếp của mấy nơi trú quân trung cấp. Bởi vậy, nhân khẩu gia tăng là việc cấp bách. Về phần nguy cơ lương thực, chúng ta vẫn phải nghĩ phương pháp khác! Hiện tại quả đại chỉ đủ cho 2000 người hái trong năm ngày, mà thôn chúng ta hiện có gần 1500 người dựa vào quả đại mà sống, đây không phải chuyện cứ tiết kiệm một chút là có thể vượt qua, chỉ là không biết Thiên Hà thôn có dư nhiều lương thực hay không, sáng nay ta cũng quên hỏi việc này! Nếu thật sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể đánh nơi trú quân chứa quái hình người cỡ trung. Khai hoang, tuyệt đối lúc nào cũng có vật tư phong phú”.

Vương lão suy nghĩ một chút, nói: “Chúa công! Không bằng như vậy đi, người mỗi ngày vẫn chiêu hàng giặc cỏ, nhưng không đem về thôn. Đợi đến lúc lỗ hồng lương thực cơ bản lấp đầy mới đem những người này mang về cũng không muộn!”

“Mặc dù lời Vương lão cũng có đạo lý riêng, nhưng như vậy lại dễ dàng xảy ra vấn đề. Những giặc cỏ mới chiêu hàng này độ trung thành quá thấp, nếu để cho bọn hần ở lại Giặc cỏ doanh quá lâu, đoán chừng chúng sẽ lại làm phản trở lại. Ta tối đa cũng chỉ có thể cam đoan bọn chúng không xảy ra tình trạng phản loạn trong vòng một ngày. Một khi phát sinh tình huống phản loạn, kế hoạch của chúng ta rất dễ bị đối phương biết được. Như vậy quá không có lợi. Hơn nữa coi như bọn hần không làm phản, vậy đến khi tích lũy được một vạn người, vậy đối phương cũng sẽ phát hiện ra có vấn đề”. Dương Thiên giải thích nói.

Vương lão im lặng...

Rạng sáng hôm sau, sơ cấp nội công của Dương Thiên rốt cục tăng lên. Trong thế giới hiện thực, hiện tại hần đã có thể cảm giác được rõ ràng nội lực trong người đang vận hành! Chỉ là muốn trong thực chiến phát huy tác dụng, vẫn còn khoảng cách lớn.

Nhưng nghĩ đến Đại Ngưu, rõ ràng học sau mình mấy ngày mà hiện tại đã đạt đến ngũ giai, trong nội tâm Dương Thiên lại bắt đầu than vãn thể đạo bất công. Ai bảo chính mình không tư chất cấp SSS tốt như vậy đây?

Một lần nữa trở lại trò chơi, Dương Thiên chợt nhớ tới Hắc Vân trại đã bị đánh xong hơn bảy tám ngày rồi, đoán chừng đã đổi mới hoàn thành a! Hơn nữa hiện tại mình cũng đã có hơn 200 lính, loại sơn trại chỉ có hơn 300 nhân khẩu này vẫn có thể xử lý.

Nghĩ đến đó, Dương Thiên lập tức bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị. Căn cứ kinh nghiệm lần trước, sơn trại loại này cũng sẽ xuất hiện Cung tiền thủ, nhưng tỉ lệ không lớn, bởi vậy để giảm bớt tổn thất, toàn đội quân mình cũng đều được trang bị mộc cung. Đầu tiên lúc chính diện giao phong, tận lực tiêu diệt lực lượng địch nhân. Về phần đám Cung tiền thủ của đối phương sẽ giao cho hai võ tướng giải quyết. Mặc dù có chút vô sĩ, nhưng chiến đấu quy mô nhỏ, không thể nghi ngờ là rất hữu hiệu.

Binh lính tứ giai đỉnh phong hiện đã có gần 200 người, đứng ở cửa thôn chờ xuất phát. Về phần Giặc cỏ doanh, Dương Thiên để Đại Ngưu lưu lại, nhân số Giặc cỏ doanh hiện đều bảo trì khoảng 8000 người, một ngày không giết, đoán chừng hôm sau sẽ đến công thôn, rất nguy hiểm a.

Mà Dương Thiên bản thân đang cười thót chiến mã duy nhất, đây cũng là đề khi chiến đấu kết thúc, có thể nhanh chóng trở lại chiêu hàng giặc cỏ.

Giờ lành, tháng tốt, đại đội nhân mã bắt đầu xuất phát.

Lần này không cần như lần trước, giống mấy con ruồi bay loạn bốn phía, không đến ba giờ, toàn bộ đội nhân mã đã đến địa điểm cách sơn trại không xa.

Sơn trại thoát nhìn so với mấy ngày trước cũng không có nhiều thay đổi.

Dương Thiên nói với trung cấp võ tướng Tôn Miểu bên cạnh: “Một hồi nữa chiến đấu, người trước dùng cung tiễn, xử lý hai tên gia hỏa trên cái tháp canh kia. Sau đó đội đối phương lao tới, người ưu tiên công kích Cung tiền thủ của đối phương... Ô Ma! Người chỉ huy binh lính kết trận, để cho lực giai binh đứng đầu, nhân mã còn lại đứng ở phía sau, đến lúc đó người xem tình huống cụ thể, chỉ huy bọn hần tiến hành công kích!”

“Tuân mệnh chúa công!” Hai người cùng lên tiếng đáp.

Đội Ô Ma điều chỉnh tốt trận hình, Dương Thiên ra hiệu, Tôn Miếu lấp hai mũi tên lên dây cung, nhắm ngay đám người trên tháp canh...

“A!.....” Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, hai tên Cung tiễn thủ trên trạm gác cúi gập, trên ngực cắm một mũi tên. Tôn Miếu vẫn chỉ là trung cấp võ tướng, các hạng vũ kỹ so với Đại Ngưu vẫn còn chênh lệch rất lớn, bởi vậy cũng không cách nào làm được một mũi tên phong hầu!

Mà hai tiếng kêu thảm thiết đã đánh thức toàn bộ người trong sơn trại!

“Địch tập kích! Nhanh!.... Đi lấy vũ khí!...” Toàn bộ sơn trại bắt đầu nhốn nháo, loạn thành một đoàn.

Bởi vì không rõ ràng lắm tình huống bên ngoài, những người kia cũng không có lập tức lao tới, mà là trước tiên, ở bên trong tập kết. Ngay cả hai thương binh đứng ở cửa ra vào cũng đều lui lại.

Dương Thiên ở bên ngoài, lẳng lặng chờ đối phương đi ra. Nhưng cả nửa ngày sau, bên trong đến một điểm phản ứng cũng không có.

Xem ra trại chủ lần này so với Ô Ma còn thông minh hơn nhiều, đoán chừng là võ tướng loại mưu trí, kế sách ôm cây đợi thỏ là không thể thực hiện được rồi.

Bất quá, coi như hiện tại đối phương ý định dùng hàng rào xung quanh để thủ, Dương Thiên cũng không hề lo lắng. Đây chỉ là hàng rào, Cung tiễn thủ không thể lên trên, bởi vậy Cung tiễn thủ thủ thành cũng không được gia tăng tầm bắn. Mà trong tay Dương Thiên còn có rất nhiều ngũ binh và lục giai binh, tầm bắn so với tứ giai binh xa hơn 10% đến 20%, cái hàng rào bé tẹo này cũng không thể ngăn được. Mà qua khe hở của hàng rào, người ở phía ngoài đều có thể nhìn thấy toàn bộ tình huống bên trong rất rõ ràng, cũng không cần lo lắng đối phương chơi trò bịp bợm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thợ Rèn Cường Hãn

Ô Ma đồng dạng cũng rõ ràng tình huống trước mắt, thoáng xin chỉ thị Dương Thiên, sau đó bắt đầu chỉ huy thủ hạ vung vàng đầy về phía trước.

Đến cách hàng rào khoảng trăm mét, Ô Ma để cho đội ngũ dừng lại. 100 m là cự ly xa nhất mà Cung tiễn thủ tứ giai có thể sử dụng một cung xạ kích, hơn nữa lại có hàng rào ngăn cách, Ô Ma căn bản là không lo lắng đối phương có thể bắn tới chính mình.

Tộc nhân trong sơn trại chứng kiến đối phương cũng có gần hai trăm người, hơn nữa toàn bộ mặc giáp da, trong nội tâm rất là khẩn trương. Nhưng vừa nhìn đám này rõ ràng lại ở cách xa trăm mét đã bắt đầu chuẩn bị bắn tên, rất nhiều người không khỏi cười lên ha hả. Trong trí nhớ bọn hắn, một cung là không thể nào bắn tới ngoài trăm mét.

Bất quá lần này bọn hắn rõ ràng đã phạm vào một sai lầm lớn! Mà mọi ngu dốt đều phải trả giá bằng tiền mặt, thậm chí cả tính mạng!

Một trận mưa tên rơi xuống, hơn 200 người có thể chiến đấu trong sơn trại lập tức ngã xuống hơn mười người, thoáng một phát giảm 5% quân số!

Tên trại chủ đang đứng trong đám người sững sờ, nhưng phản ứng coi như cũng rất nhanh, lập tức ra lệnh: “Nhanh! Lao ra cận chiến với đám vô liêm sỉ đến từ bên ngoài này!”

Lựa chọn của hắn có lẽ là chính xác, tầm bắn Cung tiễn thủ đối phương rõ ràng xa hơn bên mình, muốn né tránh công kích của đối phương, chỉ có lui về phía sau, nhưng lui về phía sau thì tác dụng của hàng rào cũng không còn, đối phương đồng dạng có thể xông qua hàng rào. Bởi vậy lui ra phía sau còn không bằng xông lên!

Mệnh lệnh vừa phát ra, bọn hắn lại nghênh đón đợt công kích thứ hai, hơn mười người nữa lại ngã xuống, con mắt tên trại chủ bắt đầu đỏ lên...

Cửa trại quá nhỏ, mỗi lần chỉ có thể để cho năm sáu người thông qua!

Mà khu vực quanh cửa trại đã là phạm vi công kích của đối phương, thế nhưng đám người của sơn trại này ai cũng vô cùng anh dũng, không ai lùi bước, đều lao lên xả thân quên mình!

Ô Ma mặc dù cũng xuất thân từ sơn dân, nhưng từ khi đầu nhập vào Dương Thiên, tựa hồ đã không nhớ rõ nơi xuất thân của chính mình rồi, bởi vậy ra tay quyết đoán, một chút cũng không nương tay!

Đám người đã lao ra ngoài cửa trại, nhanh chóng tập kết một chỗ xung phong!

Bọn hắn cầm chắc vũ khí trong tay, bắt đầu liều mạng lao đến trận địa đối phương...

Trong khi đó, đám Cung tiễn thủ của Dương Thiên vẫn không ngừng xạ kích.

Chờ đến lúc đám người của sơn trại lao ra hết, quân số đã giảm xuống một nửa, mà khoảng cách của tên chạy đầu tới bên Dương Thiên chỉ còn khoảng 40m.

Tên trại chủ vừa chạy ra cửa trại, thấy tộc nhân nguyên một đám ngã xuống, tim mật như muốn vỡ tung! Nhưng chính hắn cũng biết, chiến cuộc đã định, mình không có khả năng chiến thắng liên rống lớn: “Dừng tay! Chúng ta đầu hàng!” Sau khi rống xong, bỗng chốc ngã xuống đất, tựa hồ đã dùng hết toàn bộ khí lực.

“Hệ thống nhắc nhở: trại chủ Hắc Vân sơn trại Thiệu Hoa quyết định quy hàng ngươi! Phải chăng tiếp nhận?”

Dương Thiên không nghĩ tới hạnh phúc tới đột nhiên như vậy. Kiếp trước trò chơi vận hành suốt một năm chưa nghe có ai có thể làm cho cả sơn trại của hệ thống đầu hàng. Thế mà chính mình lại gặp đến hai lần!

“Tiếp nhận! Không tiếp là đồ vương bát đần!” Trong nội tâm Dương Thiên gào thét.

Lựa chọn tiếp nhận, nhân khẩu trong lãnh địa Dương Thiên lập tức tăng thêm 160 người. Mà càng làm cho Dương Thiên kinh ngạc chính là tên trại chủ sơn trại này là một văn sĩ! Hơn nữa còn là cao cấp văn sĩ cấp S.

Ngất nổi hiện tại mình chưa có bản thiết kế sơ cấp tư thực, đành phải chờ thôn trang lên đến cấp hai mới có thể kiến tạo sơ cấp tư thực.

Mà có kinh nghiệm về tên sơ cấp nghề mộc lần trước, Dương Thiên tiếp tục nhìn xuống:

Tính danh: Hồ thợ rèn.

Tư chất: SS

Chức nghiệp: Thợ rèn cấp đại sư, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân: 0

Trung thành: 68

Đăng cấp: 0 cấp 0/200

Thống soái: 3 vũ lực: 6 trí lực: 10 chính trị: 8

Năng khiếu: Lưỡi dao sắc bén: khi rèn vũ khí, độ sắc bén +20%

Kỹ năng: Luyện thiết thuật, luyện thép thuật, tinh cương, tinh thiết,... các loại thuật chế tạo binh khí thông thường, các loại chế tạo thiết thuần thuật, có thể nghiên cứu ra thuật rèn bách luyện tinh cương...

Trang bị: Hắc vân chùy: đề cao tốc độ rèn 20%, rèn vũ khí đặc thù xác suất thành công đề cao 10%

Ha ha ha.....

Trong mắt Dương Thiên lóe lên kim quang!

Trước không nói cái tư chất SS này đã vô cùng trân quý, chỉ cần nhìn Hắc vân chùy thôi là đã có thể so sánh với thần khí rồi.

Đề cao tốc độ rèn 20%, hơn nữa rèn vũ khí đặc thù xác suất thành công đề cao 10%, quá biến thái rồi!

Đặc thù vũ khí là cái gì? Chính là vũ khí có thêm thuộc tính kỹ năng kèm theo. Theo thứ tự chia làm cấp Hắc Thiết, cấp Bạch Ngân, cấp Hoàng kim, cấp Bạch Kim và Thần khí.

Cũng có nghĩa là khi rèn Thần khí, xác suất thành công cũng có thể tăng lên 10%! Nghịch thiên!

Nhưng tài liệu nào mới có thể rèn thành thần khí, đây vẫn là việc chưa ai biết a!

Mà đã có thợ rèn cấp đại sư, quân đội của Bạch Vân thôn đoán chừng có thể thay trang bị tập thể rồi. Tuy nói bây giờ còn chưa tìm được mỏ than, nhưng luyện tinh thiết vẫn là có thể. Huống hồ còn có tiềm năng rất lớn về lợi nhuận, coi như là vũ khí tinh thiết so với thép bình thường chế tạo vũ khí cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là độ trung thành mới có 68, làm cho Dương Thiên có chút lo lắng, đây là mớ ranh giới làm phản a!

Về phần những người khác, Dương Thiên sững phát điên rồi, nên cũng không quá để ý. Mà đám này, tư chất đều hơi thấp, chỉ có một tư chất cấp A, tư chất cấp B có lẽ đã hi sinh trong trận chiến đầu vừa rồi.

Nhưng nói tóm lại lần này thu hoạch là cực lớn, cơ hồ có thể đề cao rất nhiều thực lực Bạch Vân thôn!

Dương Thiên lại nhìn qua Thiệu Hoa vừa quy hàng, trên mặt đã không còn biểu lộ bi thương, chắc là do hệ thống thiết lập a! Chỉ là hiện tại độ trung thành không cao lắm, đối với Dương Thiên vẫn có chút lạnh lùng!

Trước đem chuyện này bỏ qua một bên, Dương Thiên vẫn không quên mục đích chủ yếu của chính mình tới đây.

Mang theo Thiệu Hoa đến nhà kho sơn trại.

Trong kho hàng, tài nguyên quả nhiên vẫn còn phong phú:

Lương thực 4.637, vật liệu đá 272, vật liệu gỗ 543, quặng sắt 59, tiền 345 tiền đồng, thiết kiếm 9 thanh, 8 cái trường thương, 12 mộc cung, trường thương bằng thép ròng 9 cái, tinh thiết trường thương 5 cái, điểm thép đoạt 2 thanh, giáp da 4 bộ.

Nguyên vật liệu nếu so với lần trước ít hơn chút, nhưng cái Dương Thiên để ý nhất là lương thực coi như vẫn tương đối nhiều. Mà có được 2 đem điểm thép đoạt lại làm cho Dương Thiên cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Căn cứ quy tắc trong Thiên hạ, tại đây đã có điểm thép đoạt, như vậy nói lên sơn trại này có thể luyện ra vật liệu thép, tương đương với trong phạm vi lãnh địa sơn trại có được mỏ than. Đây chính là thứ Bạch Vân thôn tìm mãi không ra a. Tuy vậy, trước mắt chính mình vẫn phải tìm kiếm, dù sao ở đây cũng không phải phạm vi lãnh địa của mình.

Mặt khác Dương Thiên phát hiện một bản vẽ: kiến trúc tư thực sơ cấp!

Thật sự là buồn ngủ đã có người đưa gỏi đến tận đầu a!

Vận khí của mình hôm nay có phải hay không quá mức tốt rồi? Dương Thiên không khỏi hoài nghi!

Nhưng ngẫm lại, cũng hiểu được đây cũng không tính là chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao trại chủ sơn trại là một vị cao cấp văn sĩ, trong tay có được bản vẽ sơ cấp tư thực cũng là bình thường.

Nghĩ đến hiện tại lập tức có thể dựng lên sơ cấp tư thực rồi, Dương Thiên đắc ý cười toét miệng, gánh nặng trên người rốt cục đã giảm bớt phân nửa!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bạch Vân Thôn Phát Triển

Đem nguyên vật liệu toàn bộ cất vào ba lô, sau đó đem vũ khí của mình đổi thành điểm thép đoạt, vì võ tướng không hạn chế vũ khí, bởi vậy không cần lo lắng không thể phát huy hoàn toàn uy lực của vũ khí. Cái này cũng tương đương với Dương Thiên đã đổi từ súng bắn chim thành đại pháo rồi.

Bàn giao hết việc cho Ô Ma, để hắn dẫn mọi người về Bạch Vân thôn, Dương Thiên liền cười chiến mã, vượt lên trước!

Hiện tại, Dương Thiên chưa trở về Bạch Vân thôn, mà trực tiếp đi Giặc cỏ doanh.

Dùng chiến mã cách Giặc cỏ doanh một đoạn xa, Dương Thiên xuống ngựa, đi tìm Đại Ngưu.

Bây giờ còn không đến buổi trưa, mà Đại Ngưu được Dương Thiên phân phó, khống chế tiết tấu ám sát, cho nên có lẽ giờ này Đại Ngưu mới bắt đầu ám sát đến trạm gác thứ hai.

Hội họp cùng Đại Ngưu, hai người mới bắt đầu đẩy nhanh nhanh tốc độ ám sát.

Kỹ năng chiêu hàng cooldown xong, Dương Thiên lập tức sử dụng.

Xem xét thuộc tính thôn trang, nhân khẩu rõ ràng chỉ gia tăng 79 người!

Cái địch mịa! Chẳng lẽ vận khí của mình vừa rồi đều đã dùng hết? Rõ ràng chiêu hàng chỉ đạt tới tỷ lệ thấp nhất 1%. Dương Thiên không khỏi cười khổ, lại nhìn qua thuộc tính 79 người này, đến một tên tư chất cấp A cũng không có, tư chất cấp B cũng chỉ có 5 tên.

Cùng Đại Ngưu trở lại thôn, vừa vặn lúc Ô Ma trở về.

Vương lão về mặt kích động, lập tức an bài nhân thủ tu kiến trung cấp tư thực và tiệm thợ rèn cao cấp.

Dương Thiên hiện cũng không có rảnh rỗi, lập tức phân phó người mang theo vũ khí thu hoạch được hôm nay đến thị trường. Hiện tại đã có Hồ thợ rèn, Dương Thiên yêu cầu đối với vũ khí cũng cao hơn nhiều. Hắn quyết định bán đi toàn bộ vũ khí lúc trước, tất nhiên là ngoại trừ mộc cung, chính vì mới có

một vị sơ cấp thợ mộc thôi a!

Mà trên thị trường hiện tại, đã không giống trước kia rồi. Dương Thiên từ điển đàn biết được, hiện tại thiết kiếm trong cửa hàng của hệ thống, giá đã hạ xuống 1.200 tiền đồng, mà thiết thương cũng hạ xuống 2.000 tiền đồng. Hơn nữa đã có người chơi lục tục bán ra vũ khí, thời đại buôn vũ khí siêu lợi nhuận đã sắp qua. Tuy vậy, kể cả có qua thì Dương Thiên cũng đã kiếm được món lớn, nên đối với chuyện này cũng không thêm để ý. Dù sao, vũ khí của hắn trên cơ bản đều là giết giặc cỏ có được, chính mình tự sản xuất ra chỉ là số ít.

Mà giá nguyên vật liệu bây giờ cũng đã cao hơn. Vật liệu đá và vật liệu gỗ đã tăng tới 6 tiền đồng, mà quặng sắt thì bởi vì vũ khí khan hiếm, đã tăng tới 15 tiền đồng, tiếp cận giá tiền chân thật.

Dương Thiên đem trang bị treo giá thấp hơn một chút so với người chơi khác treo lên trên thị trường, sau đó lập tức vơ vét sạch sẽ nguyên vật liệu giá thấp. Cái này làm cho đám lãnh chúa ở Hội Kê quận thiếu chút nữa bạo tẩu.

Trước kia bọn hắn đồng dạng cũng đi bán nguyên vật liệu, hiện tại lại phải dùng giá cả cao gấp mấy lần mua về, đoán chừng ai cũng khó chịu. Mà trong lúc mấu chốt này, lại có người vơ vét thị trường, chuyện này làm cho bọn hắn ức chế con mắt! Phải biết rằng tại các quận khác, giá cả nguyên vật liệu so với Hội Kê quận muốn thấp hơn nhiều lắm. Đám này trong lòng không ngừng hỏi thăm 18 đời tổ tông tên nào khởi xướng cái vụ này!

Dương Thiên hắt xì mũi cái! Trời mùa hè mà có chút lạnh a!

Từng có kinh nghiệm hơn một năm, Dương Thiên biết rằng, công năng giao dịch viễn trình của thị trường cũng không dài, không bao lâu sau sẽ bị xóa bỏ. Đến lúc ấy, thị trường chỉ còn công năng trung thu thuế cho lãnh chúa. Dương Thiên, nếu như trong lãnh địa có được đại lượng người chơi, như vậy có thể bày bán các thứ trong thị trường, đây cũng là một con đường phát tài rất tốt!

Tranh thủ hiện tại, lợi dụng công năng thị trường vẫn còn, mau chóng vơ vét một ít, chứ không lẽ còn chờ về sau, sử dụng nhân lực vận chuyển bán ra a! Mặc dù về sau, đây là lựa chọn tất nhiên, nhưng giá thành vật phẩm sẽ lại gia tăng lên mấy lần.

Trở lại văn phòng thôn trưởng, thấy Vương lão đang chờ mình ở cửa ra vào, Dương Thiên cười hỏi: “Vương lão, nói một chút về tình huống hiện tại của thôn đi. Trung cấp tư thực xây xong, chắc phải chút biến hóa chứ?”

Vương lão miệng cười toe toét, nói: “Đương nhiên! Hơn nữa biến hóa còn rất lớn. Trước kia phái ra một đám tư chất cấp S và cấp A làm học đồ, hiện tại đã lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, hơn nữa có hai người tương đối thông minh, đã lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng. Về phần học đồ cấp B, ngoại trừ tất cả 9 tên ở mộc phòng đều không thể lĩnh ngộ kỹ năng, chức nghiệp khác mỗi ngành đều có ít nhất một người lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng. Mặt khác, các chức nghiệp sinh hoạt như nông dân, thợ mỏ các loại cũng có rất nhiều người lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng, đề cao rất lớn hiệu suất công tác. Mà quan trọng nhất là lĩnh ngộ kỹ năng lần này trên cơ bản đã giải quyết nguy cơ lương thực của thôn chúng ta rồi. Bởi vì trong số những người đã lĩnh ngộ kỹ năng, có một trung cấp tạo thuyền sư, còn có ba sơ cấp tạo thuyền sư. Ta đã an bài nhân thủ bắt đầu tu kiến ụ tàu, rất nhanh thôi, chúng ta có thể tạo ra rất nhiều thuyền đánh cá.”

Mặc dù hết thảy đều trong dự liệu của Dương Thiên, nhưng nghe Vương lão báo cáo xong, Dương Thiên vẫn không khỏi có chút kích động. Cố gắng áp chế tâm tình, nói: “Vương lão! Đưa những học đồ không thể lĩnh ngộ kỹ năng tư chất cấp C trở xuống đi ra! Đổi số thôn dân mới chiêu hàng hôm nay vào tiếp tục học tập. Về sau bồi dưỡng học đồ cũng căn cứ theo tiêu chuẩn này chấp hành; mặt khác lại để cho thôn dân đi tu kiến công trình kiến trúc. Chúng ta bây giờ không thiếu nguyên vật liệu, chỉ có đem những nguyên vật liệu này đại lượng chế tạo thành phẩm mới có thể sinh ra lợi ích lớn nhất”.

Còn chưa chờ Vương lão trả lời, Dương Thiên lại nói: “Đúng rồi, trước kia ta không phải đã nhận được một bản điều chế sơ cấp Nguyên Khí đan hay sao? Người an bài cho Triệu Toàn ở y quán học đi. Triệu Toàn là thôn dân tư chất cấp S, hiện tại chắc đã là trung cấp y sư rồi”.

Vương lão gật đầu xác nhận, sau đó đi ra ngoài an bài.

Chờ Vương lão đi rồi, Dương Thiên liền logout.

Hôm nay đạt được thu hoạch thật lớn như thế làm cho Dương Thiên hiện tại vẫn còn cảm thấy lâng lâng. Hắn định ra ngoài, làm một bữa thật ngon, tự thưởng cho chính mình. Những ngày này, vì lo lắng vấn đề Giặc cỏ doanh, đã ở lại trong nhà mấy ngày không có đi ra ngoài rồi.

Đi trên đường cái, Dương Thiên vẫn lầm bầm tự hỏi sự tình trong trò chơi.

Mặc dù bây giờ nhìn lại, thôn của mình đã có được ưu thế thật lớn. Nhưng về lâu về dài, vẫn chưa là cái gì. Mà tối trọng yếu nhất là, trong thôn chỉ có một mình mình là người chơi. Mà các công hội to lớn khác, động cái là mấy vạn người, so sánh với điểm binh sĩ trong tay mình, có vẻ hơi đơn bạc.

Nhưng Dương Thiên cũng không cho rằng mình yếu hơn những công hội khác. Mặc dù đối phương chiếm ưu thế về số lượng, nhưng mình lại có chất lượng thủ thắng. Dù sao người chơi phát triển cũng chỉ tương đương với NPC cấp A, mà trước mắt giai đoạn đầu này, cả NPC cấp D cũng không bằng.

Đệ nhất thiên hạ Bang Định thôn hiện tại có khả năng đã là thôn cấp hai rồi, nhưng loại tiểu giai đoạn tăng lên này, hệ thống cũng không ban thưởng, chỉ có sau này từ thôn thăng cấp thành trấn mới có.

Server Vina chắc cũng đã có mấy cái thôn cấp hai. Dù sao giai đoạn đầu, muốn gom đủ 100 nhân khẩu cũng mất quá nhiều thời gian. Huống chi người chơi cũng đồng dạng có thể tính toán thành lượng nhân khẩu trong lãnh địa. Bởi vậy giai đoạn đầu, mấy công hội lãnh địa to lớn căn bản là không cần lo

lãng thiếu nhân khẩu. Chỉ cần xây đủ kiến trúc và tích lũy đủ tài nguyên là có thể thăng cấp.

Mà chính mình, muốn up thôn lên cấp 2 chắc vẫn cần vài ngày nữa, nhưng hai kiến trúc tối trọng yếu của thôn xóm cấp hai là tư thực và võ quán cũng đã được mình hoàn thành, hơn nữa đều là trung cấp. Bởi vậy, mặc dù up thôn chậm hơn, nhưng mình nhất định không thua kém ai, ngược lại còn có điều siêu việt.

Đến tiệm cơm thường ăn, Dương Thiên cũng không quá kén chọn, vì thế tùy tiện gọi vài món.

Tiệm cơm này nằm ngay tại trường học cũ của Dương Thiên. Vốn Dương Thiên mới chỉ ra trường không đến hai tháng, nhưng mà cảm giác lại có chút lạnh nhạt. Có lẽ cũng là do trong trí nhớ, lời ra thêm một năm kinh nghiệm trong game, làm cho hẳn cảm giác như đã ra trường lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sắc Vi Công Hội

Nhìn đám sinh viên đang đi đi lại lại trước cổng trường, không biết vì sao Dương Thiên đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Ở trường đại học dù không cấm chơi trò chơi, nhưng tuyệt đối sẽ không đề xướng. Nhưng không lâu về sau, Thiên hạ làm mưa làm gió trên toàn thế giới, không biết khi đó trường đại học sẽ sắm vai nào đây?

“Tuồng Tử, nghe nói chỗ của ngươi, cái công hội kia đã thăng đến thôn xóm rồi cấp hai rồi hả? có thật hay không?” Một thanh âm truyền đến.

Dương Thiên nghiêng đầu nhìn, ra là sinh viên trường S, mà khách của quán này cũng đại đa phần là sinh viên trường S. Bàn này có ba người đang ngồi, người vừa nói chuyện vóc dáng cũng không cao, lại hơi béo.

“Đương nhiên, công hội chúng ta bài danh Top 10 trong cả nước, sáng hôm nay vừa up thôn cấp hai.” Một thanh niên khác dáng người hơi gầy không khỏi đắc ý mà nói.

Mấy người khác ngồi cạnh cũng nhao nhao: “Lợi hại a! Tuồng Tử, ngươi nhanh share cho chúng ta chút kinh nghiệm đi, ta với Con Rệp kéo hơn mười người hợp thành tiểu đội, vận khí không tệ lắm, sắp hoàn thành nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh rồi. Ngươi nói cho ta nghe một chút đi, miễn cho chúng ta đến lúc đó phải đi đường vòng.”

Tuồng Tử tựa hồ có chút không tình nguyện, ập a ập ứng nói: “Cái này... cái này... Không tốt lắm đâu! Hội trưởng yêu cầu chúng ta phải giữ bí mật. Ta cũng không thể nói ra a!” Nói xong, về mặt lại bắt đầu trở nên thần khí vạn phần.

“Không biết thì nói không biết! Tinh tướng cái nỗi gì!” Một giọng nói có chút chanh chua vang lên. Xem ra là không quen nhìn thái độ của gã thanh niên tên Tuồng Tử ấy.

Dương Thiên phát hiện lời nói này phát ra từ bàn ngay cạnh, vừa vận cũng ba người, chỉ là ba người này đều là đại mỹ nữ a. Ba người này Dương Thiên cũng biết, hoặc có thể nói ba người này, tại đại học S, không ai không biết. Chưa nói đến cả ba đều là siêu cấp mỹ nữ, chỉ cần giới thiệu qua việc ba người này chính là người sáng lập công hội Sắc Vi, có thể lọt vào một trong thập đại công hội Game Online trên cả nước, cũng đủ để làm cho toàn bộ đám sinh viên này ghé mắt.

Thời đại này, Game Online là ngành sản xuất có lợi nhuận phi thường, thu nhập lại được pháp luật quốc gia bảo hộ.

Tên Tuồng Tử kia đang đắm trong hư vinh, không ngờ bị giới một bồn nước lạnh vào đầu, đang chuẩn bị phát tác, nhưng quay đầu nhìn lại thấy ba vị mỹ nữ này, đành phải nuốt con tức xuống cổ họng. Ba người này không phải là cái dạng tiểu nhân vật như hẳn có thể trêu chọc.

Mỹ nữ vừa nói chuyện tên là Hoa Tuồng Vi - Phương Nghiên, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong ba đứa Sắc Vi. Thấy đối phương chịu thua, nàng cũng không có ý định càn tào ráo máng, tiếp tục chiêm chọc.

Phương Nghiên quay qua vị mỹ nữ bên cạnh nói: “Đại tỷ! Ta nghe nói ngày hôm qua có người tiếp nhận nhiệm vụ ở chỗ một vị văn sĩ, nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng là vị này văn sĩ này nhận hẳn làm chủ. Thôn chúng ta hiện tại cũng không có văn sĩ, không bằng buổi chiều phái thêm mấy người đến nội thành thử thời vận?”

Đại tỷ trong miệng nàng chính là hội trưởng của Sắc Vi công hội - Băng Hoa Tuồng Vi Đồng Băng Ngọc. Nghe Phương Nghiên nói như thế, Đồng Băng Ngọc trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Loại nhiệm vụ kiểu này chỉ có thể ngộ chứ không có thể cầu, huống hồ thôn trang chúng ta vừa mới thăng cấp, NPC sinh hoạt đẳng cấp còn chưa cao, rất lâu nữa mới có thể đạt tới tiêu chuẩn lĩnh ngộ kỹ năng. Nhu cầu đối với công trình tư thực còn chưa cấp thiết đến vậy, chỉ là chuyện võ sư xác thực phải hảo hảo tìm biện pháp rồi. Hiện tại trong thôn, binh lính đẳng cấp cao nhất cũng đã 14 cấp, đoán chừng qua hai ngày nữa là có thể lĩnh ngộ kỹ năng. Theo tư liệu chính thức, phỏng đoán thực lực tứ giai binh và ngũ giai binh chênh lệch rất lớn. Bởi vậy, muốn tăng cường thực lực thì việc dựng lên võ quán mới là cấp bách!”

“Mà võ sư cũng cần phải tìm a! Sáng hôm nay, trong huyện thành ta phát hiện một võ sư chấn nản đang lang thang, vì mưu sinh mà phải làm xiếc trên đường, ta còn sẽ tưởng rằng sẽ dễ dàng chiêu mộ được hắn! Nào biết được ta vừa mới mở miệng, tên võ sư kia lại nói cái thôn trang nho nhỏ kia của chúng ta không có tư cách để mời hắn về chịu khổ! Lúc ấy ta tức giận đến thiếu chút nữa là thổ huyết!” Đóa Sắc Vi cuối cùng Hỏa Sắc Vi Đàm Giai nổi giận dùng dùng mà nói.

“Đại tỷ, người cảm thấy trò chơi này thực sự có tiền đồ sao? Chúng ta xây thôn xong mới biết, một NPC tư chất cấp B, up một level được thêm những 4 điểm thuộc tính, mà người chơi lại chỉ có hai điểm. Cứ thế này thì làm sao người chơi có thể hỗn trong trò chơi a?” Phương Nghiên vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói.

Đồng Băng Ngọc khẽ cười: “Người lo bò trắng răng rồi rồi! Không nói nội dung trò chơi, chỉ bằng đây là trò chơi thực tế ảo đệ nhất trên toàn cầu cũng đủ để hấp dẫn vô số người chơi đi vào. Người xem tình huống hiện tại sẽ biết, hiện tại Thiên hạ có ít nhất 1 tỷ account đăng kí. Mà vấn đề người nói, chênh lệch giữa NPC và người chơi, kỳ thật cũng không lớn, hoặc có thể nói người chơi còn chiếm tiện nghi. Qua thuộc tính của sơ cấp võ quán, chúng ta cũng biết, NPC binh sĩ lĩnh ngộ kỹ năng có tỷ lệ thành công nhất định, nhưng người chơi lại không có cái hạn chế này. Giảm bớt điểm thuộc tính của người chơi chính là để cân đối. Mà game Thiên hạ là game thể loại chiến lược, nếu người chơi quá lợi hại so với NPC, vậy có khác gì so với game nhập vai đâu?”

Phương Nghiên tựa hồ có chút hiểu rõ, nhẹ gật đầu.

.....

Các nàng nói chuyện, thanh âm mặc dù đều rất nhỏ, nhưng là người đã đạt tới sơ cấp nội công tam giai, thính lực Dương Thiên đã tăng nhiều, nghe không sót một chữ.

Đối với những chuyện này, Dương Thiên cũng chỉ là cười cười. Mặc dù đối phương là mỹ nữ, nhưng mình cũng không phải hộ hoa sứ giả, không có nghĩa vụ nói cho đối phương biết làm thế nào để có võ sư, càng không phải nói cho bọn họ biết về sau lúc hậu kỳ người chơi cứ mỗi lần up level, điểm thuộc tính sẽ nhiều hơn.

Com nước xong xuôi, Dương Thiên trở về nhà.

Nhìn cái nhà trọ nho nhỏ, Dương Thiên có chút cảm thán! Nếu như hiện tại, mình đem tài sản trong trò chơi đổi thành tiền thật, đoán chừng cũng có hơn một ngàn vạn rmb đi! Đây là dưới tình huống không tính lãnh địa và nhân khẩu, nhưng Dương Thiên biết, sắp tới việc hối đoái tiền ảo thành thật trong game đã sắp diễn ra rồi, mà trong trò chơi muốn giao dịch tiền, phải ở trước mặt người chơi giao dịch mới có thể hoàn thành. Xem ra, việc đã thông mật đạo đối với mình là không thể không làm a.

Trở lại trò chơi, Dương Thiên đi tới nhà kho một chuyến, phát hiện tài nguyên bên trong đang không ngừng gia tăng. Xem ra tiêu hao mỗi ngày lớn như thế, nhưng so với thu thập hàng ngày vẫn chỉ là số còn con.

Hiện tại trong kho, ngoại trừ lương thực chỉ có hơn một vạn hai nghìn đơn vị, còn lại nguyên vật liệu khác đều có trên 150 vạn đơn vị, da lông và quặng sắt càng là trên 200 vạn đơn vị, đây chính là một số tài phú cực lớn!

Hơn nữa, toàn bộ vũ khí cướp được, Dương Thiên đều đem bán ra, vì thế hiện tại trong tay Dương Thiên, tiền đồng đã vượt qua 300 vạn miếng.

.....

Trong nháy mắt lại qua bốn ngày.

Linh Đế quang ngày 16 tháng giêng.

Thôn xóm người chơi hiện tại đã xuất hiện khắp nơi như nấm sau mưa rào. Coi như chỉ là tiểu đội hơn mười người, nửa tháng cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh.

Mà lúc này cũng là lúc nạn thiếu lương thực xảy ra trầm trọng nhất. Vì hiện tại đang là đầu năm nên đám người chơi vừa thành lập thôn xóm không cách nào khai hoang gieo hạt, trong khi đó hoa quả đại căn bản không đủ để chèo chống cho cư dân trong toàn bộ lãnh địa. Đám gian thương NPC lại đẩy giá lương thực lên tới 30 tiền đồng. Gấp ba giá bình thường a! Bất đắc dĩ, đám người chơi đành phải giống như lần trước mua vũ khí, mồm thì chửi bới, tay thì móc tiền, nước mắt thì lã chã!

Bất quá lần này, Dương Thiên cũng không có làm cái trò vơ vét của cải nữa. Bạch Vân thôn nhân khẩu đã lên tới 3.500 người, mặc dù có đại lượng thuyền đánh cá, nhưng cũng chỉ vừa vặn đủ để dân trong lãnh địa của hắn no bụng mà thôi, lấy đâu ra lương thực dư để bán! Mà Thiên Hà thôn cũng chỉ là thôn nhỏ, hoạt động theo mô hình tự cấp tự túc, căn bản cũng không có bao nhiêu lương thực.

Mấy ngày nay, Bạch Vân thôn có thêm hai NPC cấp S, là Lưu Kiệt và Đặng Thác. Sau khi chiêu hàng, Lưu Kiệt đã được đưa đi chuyển chức thành binh sĩ, mà Đặng Thác thì bị Vương Lão ném vào mộc phòng - cái nơi bí ẩn nhất trong Bạch Vân thôn, đến một tên trung cấp thợ mộc cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bắt Giác Mã

Qua mấy ngày Hồ thợ rèn công tác vất vả, thủ hạ của Dương Thiên toàn bộ đã hoàn thành nghiệp lớn thay đổi trang phục. 124 lực giai bình, tất cả đều sử dụng vũ khí bằng tinh thiết, vốn giá trị sắc bén chỉ có 30 điểm, qua tay Hồ thợ rèn, với năng khiếu cường hóa của mình, toàn bộ biến thành 40 điểm. So lực phá hoại, đã không kém điểm thép đoạt. 121 tên ngũ giai bình cũng đều đổi vũ khí bằng thép ròng, lực phá hoại cũng được tăng thêm 10 điểm. Tuy nhiên, trong 121 tên ngũ giai bình này, có gần một nửa cơ hồ không có cơ hội tiếp tục tấn cấp, nên cả đám không cách nào tấn cấp, toàn bộ được võ trang trở thành đao thuẫn binh, trong lúc tác chiến hành động tiên phong.

Mặt khác tứ giai đỉnh có hơn năm mươi tên, những binh lính này bởi vì thuộc tính trí lực còn chưa đạt tới 50 điểm, bởi vậy vẫn dừng lại tại tứ giai đỉnh phong. Mà lực giai bình của Dương Thiên, có một nửa là tư chất cấp A trở lên tiến giai mà thành, tư chất cấp B chỉ chiếm một một số nhỏ. Coi như thiên hạ đệ nhất thôn - Bang Dịch thôn, bây giờ có thể có một, hai tên ngũ giai bình coi như đã rất không tệ rồi. Dù sao tốc độ luyện cấp của Bang Dịch thôn không cách nào so với Bạch Vân thôn.

Mà trong mấy ngày qua, Dương Thiên rốt cục xử lý xong toàn bộ 7 nơi trú quân chứa dã thú trung cấp hạng trung trong lãnh địa, kiếm được hai kiện hộ giáp, một bản trung cấp nội công, một bản trung cấp đao pháp, một bản trung cấp thương pháp. Đối với người chơi và võ tướng, trừ nội công là phải học từ bên ngoài, còn lại đều có thể học được trong quân doanh, học xong là tấn cấp. Bởi vậy Dương Thiên liền đem hai quyển kỹ năng ném cho hai tên tư chất cấp B lĩnh ngũ trung cấp kỹ năng thất bại, như vậy bọn hắn 100% có thể đạt tới lục giai. Về phần hai kiện hộ giáp, để cho Đại Ngưu và Tôn Miếu mỗi người một kiện, trong đám thuộc hạ của Dương Thiên hiện tại, chỉ có hai người bọn họ là có vũ lực mạnh nhất.

Chạng vạng tối, tiểu đội cao cấp võ tướng của Dương Thiên rốt cục hoàn thành.

Hiện tại, trong Bạch Vân thôn có 13 tên võ tướng là: Dương Thiên, Vương Đại Ngưu, Ô Ma, Tôn Miếu, Lưu Kiệt, Trần Khôi, và bảy tên võ tướng tư chất cấp A. Bởi vì Ô Ma bản thân có sẵn chức nghiệp võ tướng nên cũng không có trong danh ngạch chuyển chức trong quân doanh.

Ngoại trừ Đại Ngưu là đặc cấp võ tướng, Dương Thiên là sơ cấp võ tướng, những người khác đều đã là cao cấp võ tướng. Chi tiểu đội này đặt ở bất kỳ địa phương nào cũng là lực lượng không thể khinh thường.

Mà với đội hình này, Dương Thiên hoàn toàn có thể đem đám giác mã đánh ngất xỉu mà không tổn thương đến tính mạng của chúng.

Hiện tại, Dương Thiên muốn đi bắt giác mã! Bởi vì võ tướng, đối với việc khống chế lực lượng không phải binh lính bình thường có thể so sánh. Hắn để Đại Ngưu và Ô Ma ở nhà. Đại Ngưu xoay Giác cỏ doanh, mà Ô Ma thì mang theo binh lính xoay nơi trú quân.

Mang theo đội ngũ hơn trăm đao thuẫn binh, Dương Thiên và đám võ tướng xuất phát. Lần này xuất quan còn đưa theo hơn một ngàn thôn dân. Dù sao hiện tại hoa quả trong lãnh địa đã bị hái không còn, đội này đang rảnh rỗi, mà Dương Thiên cũng không có chút nguyên vật liệu này, vì thế đem bọn hắn đi cùng.

Quen việc dễ làm, đến Thiên Hà thôn, cũng không ghé qua chào hỏi thôn trưởng Đỗ Hường Nguyên, một đoàn người liền tiến thẳng về phía mật đạo.

Soi đuốc đi hơn mười phút đồng hồ, Dương Thiên lại một lần nữa đi tới nơi giao nhau giữa sơn động và khe hở.

Chỗ này địa hình hẹp, chỉ rộng có 6 đến 7m. 10 cao cấp võ tướng dư sức bảo vệ cho thôn dân đi theo. Về phần đám đao thuẫn binh, bọn hắn chỉ giữ vai trò là công nhân bốc vác.

Dương Thiên lệnh cho một tên cao cấp võ tướng đi lên, trêu chọc mấy con giác mã. Rất nhanh, đám gia hỏa dã mạn này bắt đầu đuổi theo tên cao cấp võ tướng kia.

Nhưng rõ ràng, tốc độ hai bên vẫn có chênh lệch nhất định. Vị võ tướng nhanh chóng trở về đội an toàn.

Mà đám giác mã này lại không biết sự lợi hại của những người trước mắt. Chúng chỉ cảm thấy bọn này đầu không có sừng, số lượng cũng ít hơn mình nhiều, vì thế nghiêng đầu vọt lên.

Dương Thiên đương nhiên sẽ không khách khí đối với bọn này, trực tiếp lệnh cho đám võ tướng bắt đầu hành động.

Giác mã thế tới hung mãnh, nhưng mười tên cao cấp võ tướng cũng tạo thành bức tường kiên cố.

Tất cả giác mã xông lên rồi... bị đánh ngất xỉu, đám binh lính đứng sau tức thì tiến lên đem lũ giác mã đã ngất xỉu kéo về. Cứ hai người một tổ, mang ra ngoài động, giao cho đám thôn dân đang chờ bên ngoài đưa về Bạch Vân thôn, ném vào thú lan. Hình thể đám giác mã này so với chiến mã bình thường có chút tương tự, mỗi con nặng khoảng bảy, tám trăm cân, bốn năm thôn dân có thể khiêng một con.

Dương Thiên nhìn một đầu giác mã vừa bị bắt, trong lòng vui như nở hoa. Đầu là bảo bối a!

Không thể không nói những con giác mã này phát triển quả thực quá biến thái. Tốc độ và sức chịu đựng đều rất tốt. Tuy năng lực kháng đòn, lực phòng ngự chỉ tương đương với chiến mã bình thường cấp 20, dễ dàng bị đám cao cấp võ tướng của Dương Thiên bắt được, nhưng như thế cũng không làm giảm đi độ khủng bố của chúng. Trên chiến trường, chiến mã cần gì nhất? Là tốc độ và năng lực phản ứng a!

Có đám giác mã này, Dương Thiên có thể kiến tạo một chi khinh kỵ binh rồi. Chứ nếu định biến chúng thành kỵ binh hạng nặng, đoán chừng đem giáp mặc lên là có thể đè bọn này nằm sấp xuống.

Đến trưa, Dương Thiên đã bắt được chừng hơn 300 con. Lại nhìn qua, đám giác mã tựa hồ cũng không có giảm bớt bao nhiêu. Nhưng hiện tại đã không còn thôn dân để vận chuyển giác mã bắt được, vì thế Dương Thiên quyết định tạm thời lui lại.

Trên đường trở về, Dương Thiên vẫn nhìn thấy rất nhiều thôn dân đang khiêng giác mã, chậm chạp đi về phía trước.

Về đến thôn, Dương Thiên trước đề cho bọn Tôn Miếu nghỉ ngơi, mà chính mình đi thú lan nhìn xem tình huống.

Thú lan được xây tại phía nam thôn, trên một đồng cỏ tươi tốt và ngay cạnh nguồn nước, bốn phía do các thanh gỗ cực lớn đóng xuống, hình thành bức tường bằng gỗ. Giữa những thanh gỗ này là các tấm ván chèn ngang gia cố, tương đối vững chắc.

Diện tích cả thú lan ước chừng một ha, vốn trước đây là nơi sinh trưởng của các cây đại thụ, hiện đã sớm được đốn sạch, bên trong chỉ còn lại một vài tiểu thụ và những lùm cây thưa thớt.

Vốn trong mấy ngày trước còn giam giữ hơn 100 đầu sói hoang và gấu, nhưng hiện tại để sắp xếp những giác mã này, Dương Thiên cũng chỉ có thể bắt chúng thịt hết. Về phần mấy dã thú đã được huấn luyện xong, bởi vì số lượng quá ít, không có bao nhiêu tác dụng, nên Dương Thiên để chúng nó ra ngoài làm linh gác.

Lúc này trong thú lan đã có gần 250 giác mã, nhưng phần lớn còn hôn mê chưa tỉnh.

Nghĩ đến trong mật đạo vẫn còn vô cùng nhiều giác mã, Dương Thiên trong nội tâm rất là khó chịu. Dù sao, kể cả đám giác mã này có nhiều hơn nữa thì thú lan cũng chỉ có thể chứa một ngàn đầu. Đám còn lại có lẽ chỉ có thể đem toàn bộ giết chết. Thật lòng mà nói, Dương Thiên có chút không bỏ được.

Haizzz, nhưng giờ còn không phải thời gian cảm thán, Dương Thiên còn phải đi Giặc cỏ doanh.

Buổi chiều Dương Thiên lặng lẽ tiến hành chiều hàng giặc cỏ, sau khi an bài cho bọn chúng xong liền rời đi. Ở đây hẳn vẫn để lại mấy chục ngũ giai binh, đủ để xử lý đám giặc cỏ bị dụ ra, huống chi còn có Đại Ngưu trấn thủ nữa!

Tiếp tục mang theo đội ngũ buổi sáng đi bắt giác mã. Mà cái đám ngu ngốc này cũng không biết rút kinh nghiệm sự tình buổi sáng, nhanh chóng được khiêng về Bạch Vân thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kinh Hỉ Ngoài Ý Muốn

Sự tình rất thuận lợi, đến gần chạng vạng tối, Dương Thiên tiếp tục bắt thêm được 200 giác mã.

Trở lại thôn, Dương Thiên lần nữa đến thú lan kiểm tra tình hình. Đám giác mã buổi sáng mang về cũng đã tỉnh lại, đang ở bên trong nhàn nhã ăn cỏ. Thế nhưng chỉ có mấy trăm giác mã như vậy, đặt trong diện tích hơn một ha, nhìn qua vô cùng thưa thớt. Chuyện này làm Dương Thiên vô cùng bất mãn. Diện tích lớn như vậy, dù thế nào cũng có thể chứa hơn mấy vạn đầu a!

Cứ thế, hậm hực đi qua đi lại vài vòng, ngắm nghía hình dạng thú lan, trong đầu Dương Thiên bỗng hiện lên linh cảm: Có thể hay không tự chế một cái “Thú lan?”

Phải biết rằng trong Thiên hạ, hết thảy đều có khả năng xảy ra. Tuy nói chính mình tạo ra thú lan không có hiệu quả huấn luyện, nhưng để hạn chế những giác mã này đi đi lại lại là có thể a!

Nghĩ đến là làm, Dương Thiên lập tức trở về, đem ý nghĩ của mình nói cho Vương lão, mấy cái này đối với hắn cũng chỉ là kiến thức nửa vời.

Dù sao hiện tại Dương Thiên nguyên vật liệu không ít, cũng không cần lo lắng lãng phí. Ở cạnh thú lan hiện thời, cũng dùng diện tích một ha, chỉ huy thôn dân dựa theo hình dạng thú lan bắt đầu xây dựng cái thứ hai.

Mặc dù an bài gần hai trăm dân tu kiến, nhưng muốn hoàn thành chắc cũng phải mất một hai ngày. Hơn nữa, đám giác mã đều là hôm nay mới cho vào, vì thế một thớt cũng chưa thể thuần hóa nên tạm thời Dương Thiên đem sự tình thú lan đặt sang một bên.

Hôm sau, Dương Thiên tiếp tục bỏ ra thêm một ngày bắt giác mã, đưa toàn bộ vào thú lan. Chạng vạng tối, đã có năm thớt giác mã được thuần phục. Dương Thiên để lại cho chính mình một thớt, bốn thớt còn lại phân cho Đại Ngưu và các võ tướng khác. Về phần chiến mã hôm trước cướp được ở Giặc cỏ doanh thì để lại cho Vương lão sử dụng.

Có được giác mã thuần phục, Dương Thiên không chờ đợi, vội vàng đi thử năng lực giác mã.

Một hồi rong ruổi, Dương Thiên rút ra kết luận: Giác mã đúng là tọa kỵ tốt nhất cho khinh kỵ binh. Tốc độ và sức chịu đựng đều vô cùng dẻo dai, chỉ là phụ trọng không ổn lắm. Chỉ cần hai, ba người cùng cưỡi lên, chạy không được bao lâu sẽ kiệt sức.

Ngày hôm nay lại có thêm một NPC cấp S gia nhập Bạch Vân thôn, bắt quá bảy giờ danh ngạch võ tướng trong quân doanh đã đủ, Dương Thiên liền đưa hân xuống xưởng đóng tàu. Đây cũng là ý định trước giờ của Dương Thiên, tạo ra một đám NPC chức nghiệp cao cấp.

Sáng hôm sau, Dương Thiên để cho đám Tôn Miếu tiếp tục đi bắt giác mã. Giả thú lan cũng sắp hoàn thành, Dương Thiên đang muốn đi xem.

Gần trưa, giả thú lan rốt cục xây xong. Nếu chỉ nhìn bên ngoài, giống với thú lan thật như đúc, chỉ khác là trong thú lan thật có một căn phòng nhỏ cho giả Tuấn Thú sư ở, mà trong giả thú lan lại không có.

Dương Thiên ý tưởng đột phát, lại lệnh cho đám thôn dân vừa xong việc bên cạnh: “Các ngươi, ở chính giữa thú lan xây thêm một túp lều!”

Những thôn dân này mặc dù nghi hoặc, nhưng đối với thôn trưởng tôn kính, cũng không có hỏi nhiều, cầm công cụ bắt đầu làm việc!

Nửa giờ sau, túp lều xây xong.

Dương Thiên để cho mọi người đưa hơn 100 giác mã bắt tỉnh vừa đem về vào.

Xong xuôi, tựa hồ cũng không có chuyện gì phát sinh. Nhìn tình huống xung quanh, đoán chừng kể cả đám giác mã này có tỉnh lại, cũng không thể chạy ra khỏi giả thú lan.

Sau đó, Dương Thiên ra khỏi thôn, đi tới Giặc cỏ doanh.

Khoảng 3, 4 giờ sau, Dương Thiên đang cùng Đại Ngưu giết giặc cỏ, bỗng nhiên một đạo tin tức của hệ thống vang lên:

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người sáng tạo ra nơi trú quân chứa giác mã sơ cấp loại nhỏ thành công. Bởi vì người là người đầu tiên sáng tạo ra nơi trú quân, hệ thống ban thưởng: tăng cấp nơi trú quân sơ cấp hạng nhỏ của người thành nơi trú quân sơ cấp hạng lớn, ban thưởng danh vọng 10 điểm.

Dương Thiên sửng sò, sau đó mừng rỡ như điên, lập tức bắt chấp việc giết người thăng cấp, phân phó Đại Ngưu một tiếng, một mình trở lại thôn.

Đến chỗ nguy thú lan, phát hiện tại đây đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Rõ ràng nhất là tường gỗ bao quanh giả thú lan biến mất, túp lều ở chính giữa thú lan trở nên cao hơn rất nhiều, bên trên còn có đồ án quý dị. Dương Thiên biết, nơi này đã được hệ thống xác nhận, trở thành nơi trú quân, hàng ngày có giác mã đổi mới rồi.

Mà lúc này, nguyên lai đám giác mã đang hôn mê đã sớm tỉnh lại, hơn nữa hình thể trở lên cao lớn, cường đại hơn. Xem ra đám giác mã này, thực lực tăng lên không chỉ một bậc.

Ngắm lại cũng đúng, từ đẳng cấp trụ cột là cấp 40 thoát cái biến thành cấp 60, thực lực không tăng lên mấy lần mới là lạ.

Mà chiến mã bình thường cũng chỉ cấp 20, chiến mã cao cấp như Hung Nô mã hay Ô Hoàn mã cũng chỉ đạt tới cấp 30. Đám giác mã này thuộc tính bản thân còn cao hơn vài bậc so với Ô Hoàn mã. Hiện tại, nếu có thể tăng lên lần nữa, nếu chỉ xét tốc độ mà nói, đoán chừng so với mấy danh mã trong lịch sử cũng không thua kém bao nhiêu.

Dương Thiên hiện tại đã tại bắt đầu nghĩ cảnh tượng cung kỵ binh của mình, dùng chiến thuật thả điều chơi đùa với thiên quân vạn mã rồi.

Mặc dù đây chỉ là nơi trú quân sơ cấp, mỗi ngày chỉ có thể đổi mới 10 giác mã, nhưng Dương Thiên cũng không thêm để ý. Có được tốc độ vô cùng biến thái, trên chiến trường giác mã sẽ tiêu hao cực nhỏ. Hơn nữa hân còn nhiều thời gian để tích lũy, nơi trú quân thể này là hoàn toàn đủ dùng rồi. Mà hân cũng không có ý định đem đám giác mã này bán ra. Vạn nhất bán nhằm cho địch nhân, sau đó bọn hân đem giác mã của chính mình đánh mình, vậy sẽ quá thâm hiểm rồi.

Xong việc, Dương Thiên lại lần nữa phát hiện thêm một bí mật kinh thiên trong trò chơi: Nơi trú quân cũng có thể tự xây.

Tổng kết qua ngọn nguồn sự tình, không sai biệt nhiều lắm, Dương Thiên đã đưa ra được ra kết luận: Chỉ cần một quần thể dã thú, đứng trong cùng một địa phương do người chơi xây dựng, qua thời gian ngắn, hệ thống sẽ mặc định địa phương này trở thành nơi trú quân. Đẳng cấp nơi trú quân có quan hệ với quần thể và số lượng dã thú. Chỉ là không biết nơi trú quân chứa quái hình người có thể tự xây hay không? Nhưng đoán chừng khả năng cũng không lớn.

Đối với người khác mà nói, có thêm một nơi trú quân cũng chỉ tương đương với có thêm hơn một điểm đánh quái, nhưng đối với Dương Thiên có được thú lan mà nói lại vô cùng giá trị!

Bí mật này Dương Thiên đương nhiên sẽ không bao giờ nói cho ai khác biết. Những người khác muốn? Tự tìm đi!

Mà đã có nơi trú quân loại này, Dương Thiên cũng không có ý định bắt thêm giác mã trong mật đạo nữa. Hân phái một người đi đưa tin, bảo tất cả mọi người trở về.

Sau khi đám võ tướng trở về, Dương Thiên để cho bọn hần trước đưa toàn bộ giác mã hôm nay bắt được ném vào thú lan, tổng cộng gần 100 đầu. Sau đó quay qua bắt lại toàn bộ giác mã trong nơi trú quân, ném vào thú lan.

Bắt quá, đám giác mã bây giờ thực lực tăng nhiều, tạo cho tiểu đội cao cấp võ tướng áp lực không nhỏ. Cũng may đám giác mã này mặc dù lực công kích và phòng ngự mạnh hơn, nhưng cao cấp võ tướng vẫn có thể đối phó. Chỉ là tốc độ, phản ứng tránh né, năng lực công kích đều siêu cường, mà đám võ tướng lại không thể trực tiếp giết chết, do đó quá trình đánh ngất rồi bắt rất khó khăn.

Hên là trong cái rủi lại có cái may, hiện tại số lượng giác mã chưa nhiều, rất nhanh đã chiến đấu xong. Về sau, mỗi ngày cũng chỉ đòi mười thớt giác mã, tùy tiện lại để cho một, hai võ tướng, mỗi ngày đến mấy lần là có thể hoàn thành. Dây chuyền chuyên sản xuất Tọa kỵ đã sơ bộ hình thành.

Về phần đám giác mã bình thường lúc trước, chờ lúc toàn bộ thay đổi thành giác mã tấn cấp, sau đó toàn bộ sẽ đem bán đi, đám giác mã này trong mắt những người khác chính là bảo bối a.

Những ngày sau đó Dương Thiên cũng không đi làm cái gì khác, mà tập trung giết giặc luyện level cùng Đại Ngưu. Hần hiện tại đã sắp lên đến cấp 25, đến lúc đó có thể up lên trung cấp võ tướng.

Up xong, Dương Thiên sẽ đã thông mật đạo, tiếp đó đi đến thành Thủy Trữ một chuyến. Hần có rất nhiều sự tình phải đến thị trấn giải quyết. Nhưng trước khi đi, nhất định phải giải quyết hết vấn đề ở chỗ Giặc cỏ doanh.

Đánh chính diện nhất định là không thực tế, hiện tại tổng số binh lính của Dương Thiên vẫn chưa tới 450 tên, mà trong đó tứ giai đỉnh phong trở lên đã hơn 400 tên. Mặc dù trong đó có 100 thất giai bình và 140 lục giai bình, nhưng vẫn không đủ để sờ đến ngoài giặc cỏ doanh trên 8.000 nhân khẩu.

Bởi vậy Dương Thiên quyết định vẫn tiếp tục sử dụng cách thức trước kia, chỉ là xé chiều mỗi ngày phải giết thêm một đám giặc cỏ nữa rồi. Nói thật, một kỹ năng chiêu hàng có thể có tác dụng lớn như vậy, thật đúng là có chút vượt qua dự kiến của Dương Thiên. Nếu không phải thời gian cooldown quá dài, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần thì hiện tại Bạch Vân thôn đã không khổ sở như bây giờ, thăng cấp thành thôn trang cấp hai từ lâu rồi.

Tối hôm đó, Dương Thiên mang theo thôn dân chiêu hàng hôm nay trở lại thôn, hần cũng đã đủ điều kiện up lên trung cấp võ tướng. Vừa lúc Dương Thiên chuyển chức thành trung cấp võ tướng, nội công sơ cấp của hần cũng đột phá tới tứ giai, xem như một cái kinh hi nhỏ.

Rạng sáng ngày thứ hai, Dương Thiên lệnh cho Ô Ma lưu lại mười mấy tên lính vừa up lên lục giai, đổi cho hần đám thôn dân vừa chuyển chức trong hai ngày nay đi luyện cấp. Lãnh địa của Dương Thiên, bởi vì diện tích lớn, tần suất quái vật đổi mới nhanh, mỗi ngày đi luyện cấp đều phải chia làm ba, bốn đội. Bằng không thì không tài nào xử lý hết nơi trú quân. Bởi vậy mặc dù hiện tại số lượng binh lính tăng lên, nhưng tốc độ luyện cấp so đến tứ giai đỉnh phong.

Mà Đại Ngưu thì tiếp tục đi giết giặc cỏ, hần hiện tại đã vượt Dương Thiên, đạt tới 26 cấp. Chỉ là hiện tại nội công còn chưa luyện thành, lại không có tuyệt học, bằng không thì đã sớm trở thành Vương cấp võ tướng rồi.

Dương Thiên đem số binh lính còn lại đi hoàn thành nhiệm vụ đã thông mật đạo.

Nói thật, nếu như trong mật đạo chỉ có giác mã, Dương Thiên căn bản là không cần đi. Nhưng dù sao cái mật đạo này cũng quá dài, ai biết đằng sau còn có cái gì? Vì thế Dương Thiên vẫn quyết định tự mình đi theo. Chỉ có điều giữa trưa là sẽ trở về mà thôi.

Lần nữa đi đến vị trí khe hở, Dương Thiên cũng không chần chừ, trực tiếp bắt đầu càn quét.

Hần cũng không muốn binh lính của mình hy sinh chỉ vì đối phó mấy con dã thú chưa đến cấp 40. Để tránh thương vong, hần để cho võ tướng xông lên trước, hơn 100 đao thuẫn binh phụ trách phòng ngự, những binh lính khác thì đứng phía sau dùng cung tiễn bắn.

Toàn bộ chinh thế đội ngũ nhanh chóng đẩy về phía trước, đi đến đâu san bằng đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Linh Thú Thủ Hộ

Đẩy vào tầm mười km, giết gần vạn giác mã, vẫn chưa nhìn thấy tận cùng khe hở ở đâu, Dương Thiên cảm giác có chút mệt mỏi.

Đúng lúc này, đám giác mã phía trước bỗng nhiên biến mất.

Phía trước là một mảng trống rỗng, ngoại trừ tiếng gió, một điểm động tĩnh cũng không có.

Khung cảnh có vẻ rất an toàn, nhưng trong nội tâm Dương Thiên lại dấy lên cảm giác bất an, tình cảnh này quá không bình thường rồi.

Dương Thiên phân phó binh lính phía trước dừng lại, mà chính mình thì cùng với đám cao cấp võ tướng chậm rãi tiến về phía trước tìm kiếm.

Đập vào trong mắt là một cây đại thụ, cái cây này nếu ở bên ngoài cũng là một cây đại thụ, vô cùng to lớn, hướng chỉ là trong cái khe nhỏ nhỏ tại đây. Tán cây mở lớn, chia cái khe tự nhiên này thành nhiều phần. Mặc dù bây giờ đang là đầu xuân, nhưng cái cây này vẫn vô cùng tươi tốt!

Lúc đám Dương Thiên đi đến dưới cây, bỗng nhiên từ trên đầu truyền đến một hồi gào thét.

“Lui!” Dương Thiên lập tức hét lớn.

Vừa kịp lui lại, một nhánh cây cực lớn từ đầu đập xuống, chỉ cần vừa rồi không tránh ra, đoán chừng có là super man thì cũng bị trọng thương.

Dương Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một con bạch mã phi thường to lớn đang bay lơ lửng giữa trời. Đừng hỏi vì cái gì nó có thể đứng giữa không trung như thế, trên lưng nó lòi ra một đôi cánh kia...

“Ông trời! Không nên chơi ta như vậy chứ!” Dương Thiên âm thầm chửi bới. Chỉ bằng việc cái thứ biến thái này có thể đem thân cây lớn cỡ thùng nước ném loạn đã nói rõ nó không phải thứ dễ trêu, huống chi nó lại còn biết bay nữa!

Mà con bạch mã kia cũng rất tinh quái, không cho Dương Thiên có cơ hội thở dốc.

“Lui ra phía sau!... Đao thuẫn binh bảo hộ, những người khác sử dụng cung tiễn xạ kích!” Chứng kiến bạch mã đang lao vút tới thật nhanh, Dương Thiên vội vàng hét lớn.

Mười một võ tướng đứng phía trước đội đao thuẫn binh, chăm chú nhìn chăm chăm vào bạch mã đang bay đến.

Chờ lúc bạch mã vừa vào đến tầm ngắm, đám Cung Tiễn thủ bắt đầu đồng loạt giương cung xạ kích.

Bạch mã rất linh dị, tựa hồ cho rằng những mũi tên này sẽ gây thương tổn cho mình. Thân thể linh hoạt lách qua một bên, đôi cánh giờ lên, vỗ về phía những mũi tên đang bay tới.

Một hồi cuồng phong gào thét thổi qua, toàn bộ tên bắn ra đã ngã trái ngã phải không biết bay đến đâu rồi, có mấy mũi tên may mắn bắn được vào bộ lông của bạch mã thì đã không còn lực, liền đến cả một sợi lông cũng không bắn rụng nổi.

Nhìn tình cảnh này, hai mắt Dương Thiên tròn trũng lên.

Cung tiễn không có hiệu quả, đối phương còn biết bay, cái này còn đánh gì nữa a! Chẳng lẽ mình chỉ có thể bị động phòng thủ?

Bạch mã lần nữa vỗ cánh lao đến, mà đám binh lính ở sau căn bản không kịp lắp tên xạ kích lần nữa. May mắn tên này còn không biết những người trước mắt này, ai mạnh ai yếu, trực tiếp đánh về phía đám võ tướng gần nhất.

Thủ hạ võ tướng của Dương Thiên đều là cao cấp võ tướng, vũ khí đều là tinh thiết, lại được cộng thêm 10 điểm sắc bén.

Một cao cấp võ tướng nhằm thẳng thân thể bạch mã đang vọt đến đâm mạnh, nhưng tốc độ con bạch mã này cực nhanh, hơn nữa thân thể vô cùng linh hoạt, chỉ lách một cái đã tránh được. Sau đó lập tức đập đôi cánh về phía tên võ tướng.

Thằng này vội vàng né tránh, nhưng đã không kịp rồi. Cánh tay lập tức bị đánh trúng, toàn thân bị quán tính trùng kích, bay ngược về sau, ầm một tiếng, rơi thẳng vào đám chắn mới dừng lại. Nhưng cánh tay trái bị đánh trúng thì không nâng nổi nữa, đoán chừng là đã bị gãy xương.

Tuy vậy, tên võ tướng này bị thương cũng không phải không có giá trị, thế xông tới của bạch mã đã bị chặn xuống. Chút dừng lại ngăn ngừa này lại để cho những võ tướng khác có thời gian phản ứng.

Bạch mã bị bao vây tứ phía chỉ ngoại trừ không trung.

Nhưng bạch mã vừa chiếm được lợi thế, lập tức không thèm đem mấy người trước mắt này để vào mắt. Nó không trực tiếp bay đi mà đứng lại trên mặt đất, phe phẩy đôi cánh, tìm mục tiêu công kích kế tiếp.

Thấy cảnh này, trong nội tâm Dương Thiên khẽ động, trực tiếp dụng ý niệm chỉ huy người ở đây, cứ như thế... như thế...

Sau đó, Dương Thiên đầu tiên phá vỡ tình huống bị động trước mắt, chủ động hướng bạch mã phát khởi tấn công.

Bạch mã đối với công kích của Dương Thiên, không thèm ngó tới. Đôi cánh giờ lên, quét mạnh về phía Dương Thiên.

Dương Thiên đã sớm có chuẩn bị, đột ngột dừng lại làm cho một kích này của bạch mã rơi vào khoảng không. Sau đó nhanh chóng lách mình, lao đến cạnh người bạch mã.

Mà ngay lúc này, Dương Thiên bỗng vùng tay, ném ra một cái doanh trướng.

Do Dương Thiên đã phân phó từ trước, thời điểm hắn vừa động thì đám võ tướng phía sau cũng lập tức có động tác.

Ngay khi Dương Thiên thả ra doanh trướng, đầu tiên là bốn võ tướng ném ra doanh trướng, trùm tới đầu bạch mã, ngay sau đó là cái thứ hai, thứ ba

trùm đến..... (Truyện được dịch tại diễn đàn bachngocsach.com, truy cập để cập nhật chương mới nhanh nhất).

Con bạch mã này quả thật vô cùng dũng mãnh, trong lúc hoảng loạn, vẫn biết dùng cánh chém ra, phá vỡ một cái doanh trướng.

Nhưng uy phong của nó cũng chỉ tới đó, hơn chục cái doanh trướng sụp xuống, bao lấy toàn bộ thân thể của nó. Lực lượng mạnh cũng không phát huy được a.

Vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng nó cũng kiệt lực, không thể gãy thoát khỏi hơn ba mươi người đang nhảy lên người nó giữ chặt lấy.

Bạch mã tạm thời bị khống chế, Dương Thiên thở dài một hơi. Nếu không phải cái đồ biến thái này quá mức khinh địch, đoán chừng dù bên mình toàn quân bị diệt cũng không thể bắt được nó thì đâu có rơi vào tình cảnh này. Dù sao, ưu thế bay lượn của đối phương đã quá rõ ràng, đánh không lại cùng lắm thì vỗ cánh bay đi. Mà nếu nó đã bay đi thì đám Dương Thiên cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn theo mà thôi.

Nghĩ tới tên này vừa đã thương một võ tướng của mình, Dương Thiên cay cú, lao lên đám đá loạn xạ vào con bạch mã này. Lực lượng của trung cấp võ tướng cũng không phải nói chơi, bạch mã đáng thương không hề có năng lực chống cự bị đánh đến kêu ngoa ngoa.

“Hệ thống nhắc nhở :Trung cấp linh thú Thiên Mã Dục quy phục người, có tiếp nhận hay không?”

Đã thú có thể thu phục?

Chỉ từng nghe mấy loại động vật kiểu như ngựa hoang, trâu hoang sẽ bị thu phục! Hơn nữa lúc thu phục được cũng sẽ không có hệ thống nhắc nhở.

Chẳng lẽ là sủng vật?

Nhớ tới kiếp trước, có người nhận được nhiệm vụ, hoàn thành đạt được kỹ năng “Dụ bắt thuật ngự”, sau đó hần thành công để lại dấu ấn trên ấu thể đã thú vừa sinh, ký kết khế ước sủng vật, lúc này hệ thống sủng vật mới mở ra. Từ đó, tất cả người chơi mới đều có kỹ năng: Dụ bắt thuật. Ngay cả NPC cũng có kỹ năng này.

Xem ra khả năng là sủng vật không lớn.

“Tiếp nhận!” Quan nhiều như vậy làm gì, trước nhận đã rồi nói sau.

“Chúc mừng người thu phục được trung cấp linh thú Thiên Mã Dục. Hiện Thiên Mã Dục đã trở thành linh thú thủ hộ Bạch Vân thôn. Bởi vì Bạch Vân thôn là thôn trang đầu tiên có được linh thú thủ hộ, ban thưởng tăng lên đẳng cấp linh thú một cấp. Bạch Vân thôn được cao cấp linh thú Thiên mã Dục thủ hộ, trong lãnh địa sản xuất các loại tọa kỵ, toàn bộ thuộc tính đề cao 15%, phát sinh chiến đấu ở trong lãnh địa, tọa kỵ trận doanh địch nhân giảm xuống 10% thuộc tính”.

Ngon vãi!

Đây là tiếng lòng Dương Thiên giờ phút này.

Linh thú thủ hộ này thuộc tính phi thường cường đại. Nếu như sản xuất chiến mã bình thường trong lãnh địa, có thuộc tính này của linh thú thủ hộ, vậy trên cơ bản tất cả đều là cao cấp chiến mã rồi. Mà đối với riêng thôn trang của Dương Thiên mà nói, có được đảm giác mã thăng cấp vốn đã phi thường biến thái rồi, hiện tại thuộc tính lại tăng lên 15%, Dương Thiên không thể tưởng tượng nổi còn có tọa kỵ nào mà tốc độ có thể so sánh với bọn chúng nữa.

Hơn nữa cái tăng thêm này là đối với toàn bộ loại sinh vật tọa kỵ, không phải chỉ có tác dụng với ngựa. Cái này rất đáng để nghiên cứu a. Có thuộc tính này, phải chăng Bạch Vân thôn lại có thêm một mỏ vàng nữa rồi.

Mặc dù Thiên Mã Dục không phải sủng vật của mình, nhưng so với sủng vật còn là bảo bối khó có được hơn. Đối với bảo bối này, nhất định phải bảo vệ thật tốt. Lập tức Dương Thiên lệnh cho mọi người thả Thiên mã ra.

Những binh lính này, mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn nghe lời Dương Thiên, đem doanh trướng lấy ra.

Thoát khỏi trời buộc, Thiên mã cao hứng nhảy về phía trước vài cái. Hai cánh thu lại dưới sườn, nhẹ nhàng chạy đến bên người Dương Thiên, dụi dụi đầu vào vai hắn, tỏ vẻ rất thân mật.

Dương Thiên cao hứng cười ha ha.

Chợt nhớ tới hôm nay, Thiên Mã dĩ nhiên là boss ở đây, hơn nữa đẳng cấp so với Lôi Vân hồ còn cao hơn rất nhiều, như vậy đồ vật do nó thủ hộ chẳng phải càng thêm quý giá?

Nghĩ đến việc sắp lấy được bảo bối, trong lòng Dương Thiên không khỏi nóng lên

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Võ Tướng Chuyển Chức Lệnh

Võ tướng bị thương vừa rồi đã sớm được sơ cứu. Xương cánh tay bị gãy đã qua xử lý, sau khi đắp kim sang được, vài ngày là có thể khỏi hẳn.

Dương Thiên vỗ vỗ Thiên mã, cười nói: “Nhìn người toàn thân trắng muốt, về sau ta sẽ gọi người là Tiểu Bạch đi! Người trắng như thế, tên gọi cũng xem như phù hợp. Người trước đưa ta đến nơi ở của người nhìn xem!” Nói xong, Dương Thiên xoay người lập tức nhảy lên lưng. Mặc dù Tiểu Bạch so với ngựa thường cao lớn hơn không ít, nhưng cũng không đến mức Dương Thiên không bò lên nổi.

Mà Thiên mã cũng không biết cái tên Tiểu Bạch là tốt hay không, cao hứng hí ầm lên, sau đó vỗ hai cánh, bay vào trong đại thụ.

Hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên Dương Thiên được phi hành, cảm giác thật đúng là kích thích, ít nhất so với ngồi máy bay là sướng hơn nhiều.

Tiểu Bạch bay khoảng 40-50m, đến giữa thân cây, trước mắt hiện ra một hốc cây rộng khoảng 4-5m, khó trách Tiểu Bạch lại xuất hiện ở chỗ này. Thật đúng là trời sinh bảo địa a!

Tiến vào hốc cây, Dương Thiên quả nhiên thấy trong góc có một cái rương.

Dương Thiên kích động, mở rương ra. Bên trong là bốn kiện đồ vật: sách kỹ năng trung cấp nội công • thực, Thiên Nguyên tâm pháp, một cái võ tướng chuyển chức lệnh và một cái Kiến Thôn lệnh bình thường.

Đều là thứ tốt a! Đối với Dương Thiên hiện tại mà nói, giá trị lớn nhất là cuốn kỹ năng trung cấp nội công • thực. Mặc dù trong trò chơi, giá trị của nó cũng chỉ tương đương trung cấp nội công bình thường, không tính là hàng khan hiếm, nhưng với quyền kỹ năng này, trong hiện thực cũng có thể tu luyện. Thứ hỏi thiên hạ ai mà không muốn? Hiện tại sơ cấp nội công của Dương Thiên mới đạt tới tứ giai, chờ đến cửu giai, có thể bắt đầu tu luyện trung cấp nội công rồi. Đến lúc đó, nội lực có thể bắt đầu sử dụng trong thực chiến, hơn nữa sẽ làm cho thực lực của chính mình tăng nhiều. Coi như trở lại trong thế giới thực, mình cũng đã có năng lực tự bảo vệ.

Thiên Nguyên tâm pháp lại là tuyệt học. Mặc dù tạm thời không biết là giai vị nào, nhưng tác dụng là không thể nghi ngờ. Tính toán kén còi nhất cũng có thể tạo ra một vị Vương cấp võ tướng, mà sự lợi hại của Vương cấp võ tướng không phải đặc cấp võ tướng có thể so sánh. Một đạo lý rất đơn giản, đặc cấp võ tướng còn có thể dùng trên ngàn tứ giai bình đề chết, nhưng nếu là Vương cấp võ tướng, chỉ cần hấn muốn rồi đi, coi như người có nhiều tứ giai bình đến mấy, cũng không cách nào ngăn cản hấn được.

Hiện tại, Dương Thiên không có ý định để Đại Ngưu học Thiên Nguyên tâm pháp, bởi vì đối với hấn Dương Thiên đã có an bài khác.

Mà tác dụng của võ tướng chuyển chức lệnh thì càng không cần phải nói nữa.

Chỉ là cái Kiến Thôn lệnh này đối với Dương Thiên mà nói, không biết dùng thế nào. Một người chơi chỉ có thể xây dựng một thôn xóm, trừ phi thôn xóm đã xây bị hủy diệt mới có thể xây thêm cái khác. Vậy có lẽ, chỉ có thể đem cái Kiến Thôn lệnh này bán cho những người khác. Nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh trong Thiên hạ là có hạn, hơn nữa mỗi người chơi chỉ có thể tiếp nhận một lần, nếu như muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh, vậy thì để mấy ngàn người cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ, như vậy cũng tương đương với mỗi người đã nhận nhiệm vụ một lần. Bởi vậy hiện tại mặc dù thôn trang đã dựng lên rất nhiều, nhưng trong một công hội, cùng một huyện có hai thôn trang vẫn là rất khó.

Lần này thu hoạch so với trong tưởng tượng của Dương Thiên còn phong phú hơn. Cảm thấy mỹ mãn, Dương Thiên mới ra lệnh rồi đi.

Hiện tại đã có tọa kỵ phi hành, hết thảy đều dễ dàng hơn nhiều. Dương Thiên để mọi người tiếp tục từ từ đẩy lên phía trước, mà chính mình thì ngồi Tiểu Bạch bay đến trước tìm hiểu một phen.

Trên đường đi, Dương Thiên thấy bên dưới cũng chỉ có giác mã, trong nội tâm cũng bớt lo lắng. Mãi cho đến cuối khe hở, Dương Thiên phát hiện một cửa động rộng lớn.

Đại khái cái đám được Đỗ Hường Nguyên gọi là quái vật này đều chỉ là giác mã a! Chờ đám Tôn Miếu thanh lý xong là thông đạo này sẽ an toàn.

Chui ra ngoài sơn động, nhìn trước mắt một mảng rộng lớn, Dương Thiên thật muốn hét lên: “Lão tặc thiên! Lão tử rút cục đi ra a!”

Nhưng Dương Thiên cuối cùng vẫn là nhịn được.

Hấn đánh giá thoáng qua địa hình tại đây. Theo trí nhớ kiếp trước, nơi đây cách Thủy Trữ huyện khoảng 2.300 dặm. Với tốc độ của Tiểu Bạch, không đến nửa giờ là có thể đến nơi.

Bất quá bây giờ Dương Thiên chưa có ý định đi. Trong thôn vẫn còn rất nhiều chuyện cần mình an bài!

Trở lại Bạch Vân thôn, chui qua mật đạo cũng đã mất hơn một giờ. Dương Thiên quyết định về sau nhất định phải đem sơn động mở rộng thêm vài chục mét.

Sau đó Dương Thiên phân phó cho đám Tôn Miếu, nhanh chóng giết hết giác mã rồi về thôn.

Hiện tại, vừa qua buổi trưa, theo thời gian ước định với Đại Ngưu trước kia, đoán chừng hán còn chưa giết hết trạm gác của Giặc cỏ doanh.

Thế nhưng Dương Thiên vừa tới nơi, phát hiện Đại Ngưu đã xử lý sạch. Bản thân hán cười một thót giác mã đã tấn cấp chạy đằng trước, toàn bộ đám giặc cỏ đuổi phía sau. Thịnh thoảng hán lại xoay người, bắn mấy mũi tên. Mà mỗi lần như vậy lại có mấy tên xui xẻo trúng tên, ngã xuống. Tên thủ lĩnh thì tức giận, oa oa mắng chửi, nhưng bản thân lại không dám phóng ngựa đuổi theo.

Dương Thiên lần này cũng không có lên lút thi triển kỹ năng chiêu hàng, mà là giống trống khua chiêu bay tới trên đầu đại quân giặc cỏ, sau đó phát động kỹ năng.

Bất quá, vừa phát động xong, Dương Thiên phát hiện có chút dị thường. Như những lần trước, sau khi Dương Thiên chiêu hàng thành công, đám giặc cỏ doanh sẽ vẫn hoạt động bình thường, một điểm biến hóa cũng không có. Nhưng lần này lại quý dị, vừa sử dụng xong, toàn bộ đại quân giặc cỏ tất cả đều ngừng lại.

Dương Thiên khó hiểu, chẳng lẽ mình bị bại lộ? không đúng a! Làm gì có tên giặc cỏ nào đang ngẩng đầu nhìn trời?!

Lại quay qua nhìn thuộc tính thôn trang. Lần này chiêu hàng thành công 249 người, số liệu bình thường mà?

Quan sát kỹ một hồi, bỗng nhiên Dương Thiên phát hiện một vấn đề không nhỏ, đó là trong đám vừa chiêu hàng được hôm nay, có một tên sơ cấp võ tướng! Hơn nữa còn là tư chất cấp S.

Nghĩ nghĩ, Dương Thiên mới giật mình. Nguyên lai chính mình vừa đem thủ lĩnh đối phương chiêu hàng rồi, khó trách những người này lại ngừng lại.

“Nhưng lần này thủ lĩnh chiêu hàng về sau, thủ hạ của hán liệu có giống Hắc Vân sơn trại không? toàn bộ đều đầu hàng theo thủ lĩnh?” Dương Thiên lòng tham không đầy nghĩ. Phải biết rằng nơi này chính là gần 8000 nhân khẩu a! Nếu như toàn bộ gia nhập Bạch vân thôn, vậy phát tài rồi.

Tuy nhiên, lý tưởng và thực tế cách nhau xa lắm! Như nơi trú quân loại này thủ lĩnh cũng chỉ giữ vai trò như một biểu tượng, không có nhiều uy tín. Một khi tử vong hoặc là bị chiêu hàng, hệ thống sẽ tự đổi mới ra một thủ lĩnh mới, mà đám giặc cỏ này tức thì sẽ về dưới trướng thủ lĩnh mới.

Nhưng có thể chiêu hàng một vị võ tướng cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Lần nữa trở lại thôn, Dương Thiên gọi Vương lão tới rồi nói: “Vương lão, ta hôm nay đã dẫn người đi đã thông mật đạo đi ngoại giới, y theo ước định với Thiên Hà thôn, bọn hán rất nhanh sẽ quy phục chúng ta. Đến lúc đó sự tình bên kia còn phải nhờ Vương lão hao tâm tổn trí nhiều hơn”.

Vương lão rất là kinh hỉ, nói: “Không nghĩ tới chúa công dùng mảnh phi thường như thế, ngắn ngủn vài ngày đã giải quyết xong một cái đại phiền toái như vậy. Hiện tại mật đạo đã đã thông, không biết sau này chúa công có tính toán gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thu Phục Thiên Hà Thôn

Dương Thiên nói: “Sau khi Thiên Hà thôn quy phục, ta có một kế hoạch muốn áp dụng, chỉ cần kế hoạch này thành công, sẽ khiến thực lực thôn trang chúng ta tăng lên nhiều. Như vậy chúng ta có thể ứng đối uy hiếp từ việc nâng cấp thôn luôn. Hiện tại, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là xây dựng nền móng cơ sở thật tốt. Lấy trung tâm này làm đại bản doanh, chúng ta hoàn toàn có thể xây dựng nơi đây thành một khu vực sản xuất độc lập mà không cần lo lắng bị người khác phá hoại. Bởi vậy, các loại kiến trúc sản xuất của chúng ta còn quá ít, sản lượng mỗi ngày thấp, không cách nào hình thành nên kinh tế hiệu quả và mang lại lợi ích. Hơn nữa trường tư thực đẳng cấp quá thấp, không tận dụng được tiềm năng của các chức nghiệp nhân tài kỹ thuật trong thôn. Đây cũng là vấn đề cấp bách, cần nhanh chóng giải quyết. Từ giờ trở đi, xuất hiện thôn dân cấp S, toàn bộ đưa vào ngành kỹ thuật sản xuất. Bất cứ người nào lĩnh ngộ kỹ năng, lập tức cho hán thành lập kiến trúc sản xuất riêng.”

Vương lão nhẹ gật đầu.

Sáng sớm, Tôn Miểu đi một chuyến rất cực trở lại thôn. Đã có người trấn giữ, Dương Thiên lập tức mang theo Vương lão tới Thiên Hà thôn.

Đây chính là nhiệm vụ hệ thống, không có gì ngoài ý muốn, thôn trưởng Thiên Hà thôn Đỗ Hường Nguyên lập tức quy thuận Dương Thiên. Dương Thiên cũng đã nhận được thôn xóm phụ thuộc đầu tiên của mình.

Xem qua thuộc tính Thiên Hà thôn:

Tên thôn: Thiên Hà thôn, thôn xóm phụ thuộc của Bạch Vân thôn

Đẳng cấp: Cấp hai

Hiện hữu cư dân: 298/400

Hiện hữu quân đội:26

Dân tâm: 88. Trị an: 90

Đặc thù thuộc tính: Không

Hiện hữu tài nguyên: Lương thực 3.734 đơn vị, vật liệu đá 566 đơn vị, vật liệu gỗ 340 đơn vị, tiền 6.585 tiền đồng, quặng sắt 253, giáp da 32, thiết kiếm 25, trường thương 31, mộc cung 12.

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 1.000 đơn vị, vật liệu đá 1.000 đơn vị, vật liệu gỗ 1.000 đơn vị, tiền 5.000.

Diện tích thôn trang: 2 km²

Diện tích lãnh địa:30 km²

Hiện hữu kiến trúc:12/16 kiến trúc cần thăng cấp.

Văn phòng thôn trưởng, nhà dân, tiệm tạp hóa trung cấp, tiệm thợ may sơ cấp, tiệm rèn sơ cấp, mộc phòng sơ cấp, quân doanh sơ cấp, y quán sơ cấp, sơ cấp tư thực, hàng rào, tháp canh, chăn nuôi trường.

Kiến trúc có thể xây:

Sơ cấp tư thực, sơ cấp..... một đồng số liệu được giới thiệu kỹ càng.

Dương Thiên nhìn một chút, chép chép miệng cảm thán: “thôn cấp hai mà cùi bắp, so với Bạch Vân thôn của lão đại mới chỉ cấp một còn kém xa.”

Hắn đứng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng! Kiếp trước, khi mình up thể thôn lên cấp hai còn không phải cái dạng này? Hiện tại lại đi chê bai người khác, thật có điểm không thể nào nói nổi.

Nhìn thôn trang cấp hai, Dương Thiên bỗng dựng hết tóc gáy. May mắn khi sử dụng Kiến Thôn lệnh đẳng cấp cao, diện tích lãnh địa gia tăng chỉ là thuộc tính ẩn. Chỉ sinh ra hiệu quả đối với một thôn trang mà thôi. Nếu cái thuộc tính này chả may lại là thuộc tính đặc thù, ảnh hưởng đến cả thuộc địa phụ thuộc, như vậy hiện tại Dương Thiên hiện sẽ phải đối mặt với uy hiếp từ mấy nơi trú quân trung cấp hạng lớn.

Trong Thiên Hà thôn, dân tâm và trị an có chỉ số khá ổn, xem ra Đỗ Hường Nguyên này cũng là một nhân tài a. Mở ra bảng thuộc tính của Đỗ Hường Nguyên:

Tính danh: Đỗ Hường Nguyên

Tư chất: SS

Chức nghiệp: Đặc cấp quan văn, danh vọng: 0

Thân phận: Thiên Hà thôn thôn trưởng, công huân: 0

Trung thành:82

Đăng cấp: 0 cấp 0/200

Thống soái: 5, vũ lực: 3, trí lực: 10, chính trị: 10

Năng khiếu: Giáo hóa thôn dân, dần dần đề cao dân tâm và độ trị an trong lãnh địa.

Kỹ năng: Du thuyết: Gia tăng số lượng lưu dân đối mới mỗi ngày 10%, tỷ lệ xuất hiện NPC thuộc tính đặc thù gia tăng 1%

Khích lệ: Đề cao công tác của thôn dân, gia tăng hiệu suất làm việc trong lãnh 10%

Lợi dụ: Dùng tiền tài hấp dẫn người khác, sử dụng với trận doanh đối địch hoặc trung lập, có thể làm cho 10% nhân khẩu của đối phương phát sinh làm phản, sử dụng với trận doanh trung lập sẽ gây nên địch ý. Sau khi sử dụng thành công, hệ thống cưỡng chế khấu trừ 100 tiền đồng/người. Thời gian cooldown ba ngày.

Trang bị: Tiêu Diêu Phiến, trang bị Hoàng Kim, bổ sung thuộc tính: Người sử dụng được tăng thêm mị lực, gia tăng hảo cảm với người khác, kỹ năng lợi dụ, trả hàng, tiền tài tiêu hao giảm phân nửa.

Phi thường vô sỉ!

Nhìn kỹ năng lợi dụ, Dương Thiên chỉ có thể cảm khái, đây không phải cổ vũ buôn người sao?

Chỉ là mỗi người 100 tiền đồng, giá cả quá mắc. Với tài lực của đại đa số thôn xóm hiện tại mà nói, con đường kiếm tiền duy nhất là bán ra trang bị hoặc là kim sang được. Mà những vật này đều do NPC sinh hoạt trong thôn trang sản xuất.

Theo giá thiết kế sau này sẽ là 150 đồng mà tính toán, nếu như công năng giao dịch viễn trình vẫn tồn tại, khấu trừ thành phẩm, mỗi thanh có thể kiếm được 100 tiền đồng. Một thôn trang có tiệm rèn sơ cấp, tính toán đầu ra đây, mỗi ngày cũng có thể sản xuất 20 thanh thiết kế, đây là dưới tình huống tài nguyên, nhân thủ sung túc. Đoán chừng giai đoạn đầu, không có mấy người có thể xa xỉ đến mức nhét full học đồ vào từng ngành sản xuất. Hơn nữa trang bị làm ra còn phải lưu lại một bộ phận cho mình dùng, kiếm tiền xong lại phải tiếp tục xây dựng công trình mới. Vì thế một tiệm rèn, trừ hết chi phí liên quan, mỗi ngày kiếm được cao cũng chỉ 500, 600 tiền đồng. Những ngành sản xuất khác, không ngành nào thu lợi cao hơn tiệm rèn.

Như vậy, sử dụng kỹ năng này, cứ ba ngày là mất bảy tám ngàn tiền đồng a! Nhưng nếu có thể sử dụng, cái này so với số lượng lưu dân đòi hỏi mỗi ngày cao hơn nhiều.

Trong thành thị của hệ thống, cũng có bán số lượng có hạn các loại bản vẽ hoặc sách kỹ năng thông thường. Các loại sách sơ cấp kỹ năng là 10 ngàn đến 1.000 tiền đồng. Bản vẽ kiến trúc trung cấp là 1 kim một trương, cao cấp là 10 kim, đặc cấp 100 kim, chung cực lên tới 1000 kim. Sách kỹ năng cũng có giá tương tự.

Càng ti tiện chính là hệ thống còn bán ra võ tướng chuyển chức lệnh, hơn nữa cái này còn không giới hạn số lượng. Cũng không đắt, một vạn kim một khối, tức là một trăm triệu tiền đồng. Sau này hồi đoái mở ra với tỉ lệ tiền đồng, tiền thật là 1:1, thì tương đương với một trăm triệu rmb. Đây là con số mà nhiều người phấn đấu đến mấy đời cũng không có a. Chỉ là hiện tại, tỉ lệ hồi đoái cũng chưa công bố, hơn nữa hiện tại võ tướng chuyển chức lệnh giá trị còn chưa được hiện, vì thế thấy cái giá 10.000 kim này, cảm xúc của đám người chơi cũng không lớn. Dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, hiện tại giá cả ở chợ đen, cao lắm cũng không quá đáng là 1 rmb hồi đoái 1 tiền đồng, chính thức khai thông tỉ lệ hồi đoái chắc chắn sẽ thấp hơn nhiều a! Ai biết được thực tế lúc nào cũng quá phủ?

Do đó, người chơi muốn đạt được binh lính đẳng cấp cao, chỉ dựa vào biện pháp thông thường là không thể thực hiện được, vậy chỉ có mua kỹ năng sách a! Tổ kiến đại quy mô là không thể nào. Nếu như toàn bộ nhờ kỹ năng sách, một tên bát giai binh sẽ cần 111 vạn rmb.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên có chút chóng mặt. Nhưng thật không có biện pháp nào. Đối với người chơi bình thường mà nói, tư chất cấp B đã là tình nhuệ, nhưng bọn này trên cơ bản không có khả năng trở thành bát giai binh. Đoán chừng trên trăm vạn binh lính tư chất cấp B, có mười mấy tên up lên được bát giai binh đã không tệ rồi. Nhưng thử hỏi có mấy người có năng lực tổ kiến đại quân quy mô trăm vạn toàn tư chất cấp B đây?

Con đường này đã không thể thực hiện được, vậy thì dùng tiền a! Ít nhất đắp tiền làm mấy tên đem trưng bày cũng là sự tình rất có mặt mũi nha. Trong trò chơi không đủ tiền? Vậy dùng tiền thật đi!

Bởi vậy có thể thấy được, về sau nếu muốn có thừa tiền trong game, trên căn bản là cực khó khăn.

Cho nên nói, mấy bản kỹ năng này phi thường vô si!

Nhân khẩu ai cũng muốn, nhưng còn muốn tiền hơn a!

Nhưng Dương Thiên thì khác. Hiện tại hắn cần nhân khẩu, hơn nữa hắn tạm thời coi như có chút tiền. Bởi vậy hắn cảm giác kỹ năng này cũng không tệ lắm.

Chỉ bất quá hắn hiện tại, tiền tiêu hàng ngày tổn hao rất lớn, vì thế muốn một lúc xuất ra quá nhiều tiền cũng là không thực tế.

Dù sao vẫn phải nói, Đỗ Hường Nguyên là một nhân tài phi thường khó có được, huống chi hắn còn là một vị NPC cấp SS.

Dương Thiên tiếp tục xem xét Thiên Hà thôn, không thể không nói nơi này là địa phương mà nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Hoặc là có thể nói tộc đàn này phi thường ưu tú!

Toàn bộ thôn trang 298 người sau khi quy thuận, được ảnh hưởng bởi thuộc tính đặc thù tăng thêm của Bạch Vân thôn, hiện tại có 15 thôn dân cấp S (được tăng lên từ cấp A), 37 thôn dân cấp A (tăng lên từ cấp B), mà Đỗ Hường Nguyên thì được thăng lên thành tư chất cấp SS. Như vậy xét tổng thể binh quân, tư chất cư dân ở đây cao hơn so với các thôn trang khác không chỉ một bậc.

Chuyện như vậy, kỳ thật cũng rất dễ lý giải. Rất nhiều đại gia tộc, tỷ lệ thành viên có tư chất tiên thiên cũng cao hơn các gia đình bình thường nhiều. Nếu có thể thu phục những gia tộc như vậy, vậy người kiếm lớn rồi. Tương tự như vậy với Thiên Hà thôn, người được hưởng lợi ở đây là Dương Thiên.

Trong những NPC tư chất cao này, có 3 cái tư chất cấp A theo thứ tự là thợ mộc, thợ rèn và văn sĩ. Mà trong đám tư chất cấp B có một thợ may, một thương nhân, một người chăn nuôi. Mà những người này chức nghiệp đều đã là sơ cấp.

Dương Thiên không có ý định động đến mấy NPC loại sinh hoạt này. Nhưng toàn bộ số NPC tư chất cao còn lại đều bị đưa về Bạch Vân thôn. Hiện tại binh lực của Dương Thiên vẫn còn có chút chưa đủ dùng a!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đến Thị Trấn

Chuẩn bị tốt mấy thứ này, Dương Thiên tiếp tục sử dụng kỹ năng chiêu hàng cho ngày hôm nay, hơn nữa còn mang theo cả Đỗ Hường Nguyên.

Lợi dụng kỹ năng rất cường đại.

Đỗ Hường Nguyên dụ dỗ một lần, lập tức chiêu hàng được 823 người, nhưng tốc độ dùng tiền cũng đồng dạng rất khủng bố. Xài có một lần, Dương Thiên mất gần năm vạn tiền đồng.

Bản thân hắn cũng chiêu hàng được gần 300 người, chỉ là free mà thôi.

Xem ra vẫn là kỹ năng chiêu hàng dễ dùng hơn a, ít nhất lúc sử dụng không cần lo lắng sẽ phá sản!

Sau đó, Dương Thiên bỗng nhiên nghĩ đến việc làm một cái thí nghiệm. Để xem Đỗ Hường Nguyên có thể dụng ý niệm khống chế binh lính vừa được mình chiêu hàng không? Không nghĩ tới thử một lần rõ ràng thành công. Lại để cho Đại Ngưu bên cạnh thử một chút, nhưng lại là một điểm động tĩnh cũng không có.

Điều đó không có khả năng a? Theo lý thuyết Đại Ngưu cũng có thể khống chế chứ?

Trong đầu nảy ra ý niệm, Dương Thiên lập tức đưa mấy tên giặc cỏ vừa chiêu hàng và Đại Ngưu biến thành một tổ, không nghĩ tới lập tức thành công.

Nguyên lai loại kỹ năng như chiêu hàng, sau khi sử dụng thành công, mặc định người phát ra chiêu hàng và người bị chiêu hàng được biến chế làm một tổ. Chỉ là cả kiếp trước, chính mình rõ ràng không có phát hiện NPC và người chơi đều đồng dạng, có thể dụng ý niệm để khống chế một phần nhỏ các NPC khác. Chỉ cần hắn là cái chủ PT là được.

Xem ra công ty Long Đăng cũng không nói quá. Trong game có vô cùng nhiều phương diện, đãi ngộ của NPC và người chơi là giống nhau.

Xem ra chính mình về sau đưa đám giặc cỏ bị chiêu hàng từ trong doanh ra sẽ đỡ phức tạp hơn nhiều.

Lại thêm tên NPC cấp S, Dương Thiên lại để cho bọn hắn đi tiệm rèn.

Hiện tại Bạch Vân thôn nhân khẩu đã gần 6000 người, đợi đến lúc đám thôn dân vừa chiêu hàng hôm nay chuyển chức thành binh lính, quân đội trong Bạch Vân thôn tổng số sẽ vượt qua 600 người. Chỉ có điều hơn 100 tân binh hôm nay muốn hình thành sức chiến đấu thì còn phải chờ thêm hai, ba ngày.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Dương Thiên mang theo một đám người đi Giặc cỏ doanh. Xế chiều, hắn là muốn trắng trợn giết bớt giặc cỏ rồi, bởi vì sau khi mình rời đi, Đỗ Hường Nguyên phải ba ngày sau đó mới có thể lần nữa sử dụng kỹ năng lợi dụng. Nói như vậy tức là xế chiều hôm nay phải giết chết 4.000 đến 6.000 tên giặc cỏ.

Chính diện tác chiến, Dương Thiên thật đúng là không dám cùng nhiều giặc cỏ như vậy đối nghịch. Nhưng dùng nội gian, mỗi lần dụ ra một phần nhỏ rồi giết thì không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Bởi vì nhiệm vụ tác chiến quan trọng, Dương Thiên trừ Ô Ma và binh lính trong tổ của hắn đang ở bên ngoài, còn lại tất cả mọi người đều đem toàn bộ binh lính mà mình sở hữu đi.

Ác mộng giặc cỏ doanh đã bắt đầu.

Dương Thiên phân phối xong nhiệm vụ, sau đó mang theo 300 vạn tiền đồng đi ra. Qua một thời gian bán vũ khí, số lượng tiền của hắn đã đạt đến 500 vạn. Không ngại giá vũ khí hiện tại ngày một giảm, số vũ khí Dương Thiên bán ra tất cả đều là hàng cướp được. Hơn nữa những ngày này, Dương Thiên một điểm tài nguyên cũng không còn thu thập. Dù sao hiện tại giá cả nguyên vật liệu cũng không xê xích bao nhiêu so với giá thực rồi. Trong lãnh địa của mình có lượng lớn nhân khẩu, hiệu suất tài nguyên đôi mới gấp hai lãnh địa khác, diện tích càng là gấp 16 lần. Số lượng này hoàn toàn đủ để mấy vạn người đồng thời tiến hành thu thập tài nguyên trong lãnh địa. Vì vậy đối với việc thu mua nguyên vật liệu cũng không quá cần thiết như trước nữa.

Mà Dương Thiên hiện có Tiểu Bạch, đã nghĩ qua có thể từ nơi này bay qua mấy dãy núi cao trùng điệp xung quanh để ra ngoài không? Như vậy mỗi lần xuất hành cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian!

Nhưng kết quả là Dương Thiên tự mình chuốc khổ. Bốn phía, vách đá thấp nhất cũng trên vạn mét, Dương Thiên còn chưa bay đến đỉnh, đã đông cứng cả người, lạnh run vùi vào. Phải biết rằng hắn hiện tại đã là trung cấp võ tướng, rét lạnh bình thường với hắn mà nói không có ảnh hưởng. Nhưng nhiệt độ tại đây đoán chừng cao nhất cũng là âm mười độ, người bình thường đi lên, không bị chết công mới là lạ.

Cuối cùng Dương Thiên chỉ có thể bắt đầu đi buông tha cho ý nghĩ của mình. Nhưng trong nội tâm càng thêm yên tâm, ít nhất không cần lo lắng có người từ trên đầu mình táng xuống.

Lần nữa giống như chuột chui động, Dương Thiên đi ra thế giới bên ngoài.

Tại đây cũng có một đoạn là khu vực đồi núi, hơn nữa có không ít sơn trại. Mà hiện tại, đẳng cấp đám người chơi không sai biệt lắm đã đến mười bốn mười lăm cấp, mặc dù so với tên biến thái như Dương Thiên đã tới 25 cấp còn có chênh lệch rất lớn. Nhưng nói thế nào thì giá trị vũ lực của đám này

cũng đã trên 40 rồi. Tụ tập đông người, muốn đánh rớt xuống một cái son trại loại nhỏ nhân số từ ngàn người trở xuống vẫn có thể làm được. Kỳ thật đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà giá vũ khí cấp thấp hạ xuống. Về phần son trại cỡ trung, người chơi tạm thời còn chưa đụng nổi, bởi vì hệ thống son trại cỡ trung cũng không phải là cái nơi mà đám tân nhân này có thể đụng đến. Trong đó có tiền tháp, có tường đá phòng ngự. Đám tân nhân thực ra không phải không có cách nào tấn công, nhưng cái giá cần trả là quá đắt!

Dương Thiên ra cửa động, sau đó để cho Tiểu Bạch thủ ở đây, hấn tạm thời còn không muốn quá mức rêu rao.

Đem cửa động che dấu xong, Dương Thiên tự mình đi về phía Thủy Trữ huyện.

Trên đường đi Dương Thiên thấy rất nhiều người chơi. Hiện tại trên cơ bản ai cũng đã có vũ khí, đối phó dã thú bình thường cũng không như lúc trò chơi mới bắt đầu, đã dễ dàng hơn. Bất quá hầu hết vẫn đang côi trổng, hiếm hoi lắm mới gặp một người mặc giáp da. Một phần vì giá giáp da khá cao, mặt khác chỉ cần cả đội hợp tác, cần thận một chút sẽ không dễ bị thương.

Dương Thiên không muốn gây chú ý quá mức, đổi lại trang bị thành trường thương và giáp da.

Phần lớn đám đang train level mới trên dưới đạt tới cấp 14, chủ yếu vẫn đánh chó hoang, trâu rừng các loại dã thú cấp 20. Hiện tại người dám đi sờ móng mấy lão hổ, báo,... là cực nhỏ.

Trên đường đi, Dương Thiên còn phát hiện một cái thôn trang của người chơi. Đoán chừng thời gian xây thôn vẫn tương đối sớm, các kiến trúc chính đã cơ bản xây xong, tối đa hai, ba ngày nữa là có thể thăng cấp đến cấp 2.

Phụ cận thôn, có chừng gần một trăm người chơi mang theo mười mấy binh lính NPC đang luyện cấp. Đối với lãnh địa bình thường mà nói, giai đoạn đầu cũng không thoải mái như Dương Thiên. Level bên hấn trên căn bản là dựa vào võ tướng đem binh lính đi luyện, mà ở những thôn khác lại là người chơi mang theo binh lính đi luyện cấp, chênh lệch trong đó vừa xem là hiểu.

Vốn trong Thiên hạ, chỉ cần mình không nói ra, vậy sẽ không cách nào phân biệt ai là người chơi ai là NPC. Nhưng ở giai đoạn đầu, phần lớn người chơi đều mặc áo tân thủ, mà NPC thôn dân thì các loại trang phục đều có, nên dễ dàng phân biệt được.

Dương Thiên lại nhìn qua danh tự thôn - Vô Dịch thôn!

Danh tự rất vô si!

Dương Thiên nhếch miệng cười cười, rồi rời đi.

Tới Thủy Trữ huyện, Dương Thiên giao phí vào thành, sau đó rớt cục lần đầu tiên trong kiếp này bước vào thành thị.

Dòng người hối hả rớt cục để cho Dương Thiên cảm nhận được mình đang trong thế giới game online.

Tuy vậy, hấn cũng không dám trì hoãn, trước đi ngân hàng tư nhân, đem tiền đồng đổi thành 300 lượng hoàng kim. Sau đó bắt đầu đại mua sắm.

Dương Thiên trước tiên đi dạo qua tình hình thị trường, rất nhiều người chơi ở chỗ này bán ra vật phẩm.

Công năng giao dịch viễn trình của thị trường rất hữu hiệu đối với nguyên vật liệu và trang bị. Nhưng bí tịch hoặc đặc thù trang bị lại không thể mua bán ở đây. Hơn nữa thuế giao dịch viễn trình quá cao, nếu như là vật phẩm quá quý trọng, như vậy thiệt thòi sẽ rất lớn.

Bởi vậy ở đây vẫn có rất nhiều người bày quầy bán hàng, quầy hàng như vậy chỉ thu thuế 1%, rất tiện nghi.

Dương Thiên đi dạo một hồi, phát hiện phần lớn đồ bán ra đều là vũ khí hoặc giáp da các loại, vũ khí tốt nhất cũng chỉ có thiết thương.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kiểm Tra Chống Dột

Chợt phát hiện cạnh một quầy hàng có rất nhiều người vây quanh, Dương Thiên hiếu kỳ lách vào nhìn qua. Nguyên lai là một người chơi đang bán ra bí tịch. Mà quyền bí tịch này cư nhiên là cao cấp nội công • thực.

Dương Thiên mở to hai mắt nhìn, thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử a. Không uống công hôm nay đến đây! Hấn hạ quyết tâm nhất định phải đem thứ này thu vào túi. Nhưng nhìn nhìn giá tên này niêm yết: 200 kim.

Trong hệ thống cửa hàng, loại bí tịch nội công này giá tiền bình thường gấp hai lần các bí tịch khác, cũng có thể nói người chơi này bán bí tịch với giá

tương đương với giá trong các cửa hàng của hệ thống. Nhưng quyền bí tịch này lại có công năng đặc thù cường đại nên 200 kim là giá rất tiện nghi.

Nhưng hiện tại ai có thể xuất ra 200 kim a! Đây chính là 200 vạn tiền đồng! Phương thức hối đoái tiền thật còn chưa mở ra, hiện tại có từng này tiền, đoán chừng chỉ có mấy công hội lớn.

Chưa có ai hiểu được hàm nghĩa cái chữ “Thực” nho nhỏ kia. Mặc dù đều biết, khả năng bí tịch này nhất định có tính chất đặc thù nào đó, nhưng cũng không dám khẳng định cái đặc thù này đến tột cùng là tốt hay xấu. Dưới loại tình huống này, còn không bằng cứ an toàn, đến cửa hàng trong hệ thống mua một quyền cho lành.

Hiện tại muốn Dương Thiên xuất ra 200 kim để mua quyền bí tịch này cũng không có khả năng. Trên người hắn mặc dù có 300 kim, nhưng đã có an bài hết rồi. Bỏ qua sẽ có tổn thất rất lớn. Mà loại bí tịch này về sau chắc chắn sẽ có cơ hội tìm được. Sơ cấp nội công của mình mới đến tứ giai, chờ đến khi có thể tu luyện cao cấp nội công còn rất lâu. So sánh ra, 200 kim hiện tại giá trị cao hơn.

Nhưng Dương Thiên mặc dù không có ý định mua, nhưng có thể dùng đồ vật để trao đổi.

Đầu tiên, Dương Thiên nghĩ đến đúng là võ tướng chuyển chức lệnh, nhưng giá trị thứ này chỉ về sau mới có thể dần dần biểu hiện. Mà bây giờ, hầu hết người chơi vũ lực còn chưa đạt tới 50 điểm, căn bản chưa thể chuyển chức. Hơn nữa danh ngạch chuyển chức ở các thành thị vẫn thừa cả đống! Đoán chừng hiện tại, dù mình có xuất ra cái khối võ tướng chuyển chức lệnh này cũng không ai biết giá trị mà đáp ứng trao đổi.

Cuối cùng Dương Thiên nhớ tới mình còn có một khối Kiến Thôn lệnh, thứ này đối với mình mà nói đã không có nhiều giá trị, vốn đang định lấy ra bán kiếm tiền, hiện tại đem đổi cũng được.

“Lão huynh! giá bí tịch này của ngươi quá cao a?” Dương Thiên không đếm xỉa, bước tới nói.

Mà tên bán hàng này đã chờ lâu lắm rồi, người xem thì đông nhưng không có ai đi lên hỏi, trong nội tâm khó tránh khỏi có chút sốt ruột. Nói thật, giá trị bí tịch này chính hắn cũng không nói được. Mặc dù trong cửa hàng niêm yết giá trên trời, nhưng hắn cũng biết hiện tại không ai điên mà đi cửa hàng mua sắm.

Hiện tại rốt cục đã có người trả giá rồi: “Giá này không cao a! Ta đã phải bỏ sức chín trâu hai hổ mới đạt được đấy. Chẳng qua nếu như ngươi thiết tình muốn mua, vậy thì cho giá đi. Trước cho giá, quá thấp ta không bán.” Nhìn sắc mặt Dương Thiên rất thần nhiên, tên này cũng không khỏi có chút khản trương.

“Cái này 200 kim ta không mua được, bất quá ta có một kiện đồ vật có thể đổi với ngươi, không biết có nguyện ý hay không?”

Người chơi này lập tức nói: “Cái này phải xem vật ngươi xuất ra là vật gì?”

Dương Thiên cười nói: “Đương nhiên, cam đoan ngươi thỏa mãn. Bất quá cá nhân ta cho rằng ta đồ của ta trao đổi với ngươi thì ta có thiệt, vì thế ngươi phải nói cho ta biết, ngươi làm thế nào mà có quyền bí tịch này.”

Thằng này do dự một chút rồi nói: “Đi, cái này cũng không phải không thể nói. Trước đem đồ của ngươi lấy ra cho ta xem xem.”

Lập tức, Dương Thiên lấy ra Kiến Thôn lệnh!

Đám người xung quanh lập tức hít vào một hơi.

Cũng không phải nói bọn hắn chưa từng gặp Kiến Thôn lệnh, rất nhiều người đều đã thấy qua rồi.

Nhưng hiện tại, có một khối Kiến Thôn lệnh trong tay, giấu đi còn không kịp, ai có thể lấy ra cho người khác a!

“Lão huynh! Ngươi trước đừng đổi a, ta lập tức báo với hội trưởng công hội ta, hắn nhất định sẽ cho ngươi một cái giá vừa ý để thu mua khối Kiến Thôn lệnh này. Mặc dù không nhất định có thể xuất ra 200 kim, nhưng có thể dùng mmb thu mua nha. Ta cam đoan, ít nhất sẽ không thấp hơn 200 vạn mmb. Chúng ta là người được tập đoàn Thiên Vũ tài trợ, không thiếu chút tiền ấy.” Bên cạnh, một người chơi thấy khối Kiến Thôn lệnh này, lập tức nói ra.

“Sắc Vi công hội chúng ta cũng nguyện ý thu mua! Chúng ta là một trong thập đại công hội trong cả nước, danh tiếng so với tiểu công hội kia tuyệt đối uy tín hơn. Ngươi trước chờ, ta lập tức đi báo cho hội trưởng.”

Người vừa mở miệng đầu tiên chắc chắn là người có tầm nhìn rộng lớn hoặc có ý thức đại cục. Lúc này hắn cũng không tranh luận cùng cô gái ở Sắc Vi Công Hội nữa, chỉ là hung hăng nhìn chằm chằm đối phương, thế nhưng cô gái này cũng không vừa, chằm chằm nhìn lại.

Tên bán ra bí tịch kia thấy tình huống như vậy, lập tức nóng nảy. Rất rõ ràng, Kiến Thôn lệnh này giá trị so với nội công cao cấp còn lớn hơn! Hơn nữa so với cao cấp nội công thì bán chạy hơn nhiều lắm. Coi như mình không cần, vậy cũng dễ dàng qua tay a!

Vì vậy lập tức nói: “Đại ca! Ngươi cũng không thể đổi ý a, chúng ta đều đã thương lượng tốt rồi.”

Dương Thiên cười cười: “Ta đã nói đương nhiên sẽ chắc chắn. Chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng!” Trong trò chơi tất cả đều sử dụng diện mạo như thật. Mà Dương Thiên thấy cô gái ở Sắc Vi công hội kia cũng không phải người quen nên cũng không để trong lòng.

Rất nhanh hai người giao dịch hoàn thành, Dương Thiên nói: “bây giờ ngươi có thể nói người làm thế nào để đạt được quyền bí tịch này chưa?”

Thằng này lập tức cười cười, vẻ mặt xấu hổ nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Lúc ta vừa sinh ra, may mắn thế nào rơi xuống phụ cận bảo khổ của một sơn trại lớn. Ta ngồi xổm tại đó mười ngày đêm, rốt cuộc tìm được cơ hội lên vào. Ai biết bên trong ngoại trừ đại lượng vật tư cũng chỉ có ba kiện đồ vật. Ngoại trừ quyền bí tịch này thì còn hai kiện khác là vũ khí cấp Bạch Kim và bản vẽ cách chế tạo xe bắn đá. Nhưng vừa lấy được mấy thứ này xong liền bị cường đạo phát hiện, miếu sát đánh chết tại chỗ. Phục sinh trở về thành, trên người cũng chỉ còn quyền bí tịch này”.

Thật sự là vận khí cứt chó mà! Tất cả mọi người đều có chung ý nghĩ!

Dương Thiên cũng chán không buồn hỏi cái sơn trại này ở đâu nữa. Không nói thằng này có biết hay không, coi như biết thì mình cũng không có thực lực đi đánh. Hơn nữa sơn trại của hệ thống, cái nào mà không có một hai kiện đồ tốt đây!

Lấy được đồ mình muốn, Dương Thiên liền đứng dậy ly khai. Tên vừa bán hàng vội vàng nói: “Đại ca! Thêm cái hảo hữu a, về sau mọi người giúp đỡ lẫn nhau.”

Dương Thiên cười cười, nói: “Lần sau gặp mặt rồi nói đi!” Rồi lập tức quay đi, đầu không ngoảnh lại. Chỉ thấy một tấm lưng vô cùng tiêu sái a (vãi cả lão tác giả tự sướng, ta khinh).

Toàn bộ quá trình xảy ra làm đám người xung quanh sững sờ, không nghĩ tới thực sự có thằng xem tiền như cặn bã! Đây chính là 200 vạn rmb a! Bọn hắn hiện tại cũng chưa biết, thực ra 200 kim cũng tương đương với 200 vạn rmb, bằng không cũng sẽ không cảm thán thế này.

Ai cũng cảm thấy tên Dương Thiên này quá thần bí rồi. Rất nhanh trên diễn đàn toát ra một topic: Thủy Trữ huyện kinh hiện “Cao thủ”, cười cười nói nói bán ra Kiến Thôn lệnh. Nhất thời comment đăng sau bay lên vô số.

Nhưng những thứ này cùng Dương Thiên không quan hệ nhiều lắm, hắn bây giờ vẫn còn nhiều sự tình khác phải làm.

Như hiện tại, hắn cần đi tiệm tạp hóa. Thủy Trữ huyện mặc dù chỉ là một tòa tiểu thành, nhưng lại có được một tòa tiệm tạp hóa đặc cấp. Các bản vẽ kiến trúc được bán ra ở chỗ này. Ngoại trừ bản vẽ kiến trúc chung cực, những thứ khác toàn bộ có thể mua được ở đây.

Dương Thiên một hơi, mua luôn bản vẽ đặc cấp quân doanh, tiệm rèn đặc cấp, ụ tàu kiến cao cấp, tư thực cao cấp, võ quán cao cấp và cao cấp thị trường, cao cấp thợ may,..... mười mấy loại kiến trúc.

Lập tức 300 kim của Dương Thiên cũng chỉ còn lại có 39 kim. Thật sự là xài tiền như nước a! Đúng là có kiến trúc cao cấp từ sớm đều không phải người bình thường mà.

Xong việc, Dương Thiên lại đi tới quân doanh của thị trấn.

Nơi này là địa phương sau này bán ra võ tướng chuyển chức lệnh. Nhưng hiện tại, chỉ có thể hỏi đôi thời.

Mà muốn hỏi đôi võ tướng chuyển chức lệnh phải có công huân. Người chơi muốn đạt được công huân là phi thường khó khăn. Giết 100 dị tộc hoặc sơn tặc các loại cấp tứ giai mới có thể đạt được một điểm công huân, thuộc hạ NPC của người chơi thu hoạch được công huân cũng là tính cho người chơi.

Bây giờ còn là giai đoạn đầu, công huân khó kiếm, bởi vậy tỉ lệ hỏi đôi vẫn tương đối thấp. 100 công huân có thể hỏi đôi một khối. Nhưng về sau, thực lực người chơi đề cao, cái tỷ lệ này sẽ nâng lên gấp 10 lần, gấp trăm lần hiện tại.

Dương Thiên qua mấy ngày ám sát giặc cỏ, cũng không quá đáng mới tích lũy được gần 400 điểm công huân, tức là chỉ có thể hỏi đôi 3 khối võ tướng chuyển chức lệnh. Hỏi đôi xong, việc nên làm cũng đều đã hoàn thành không sai biệt lắm. Sắc trời không còn sớm, Dương Thiên muốn trở về thôn ngay trong ngày.

Một đường phi thường thuận lợi, cái này làm cho Dương Thiên có chút ngoài ý muốn. Phải biết rằng chính mình hôm nay đã để lộ tiền tài! Hơn nữa cũng không tận lực che dấu hành tung. Chẳng nhẽ không có người thấy tiền sáng mắt?! Hay là hiện tại tố chất người chơi đã tăng lên rất nhiều?

Về đến Bạch Vân thôn, trời đã hoàn toàn tối đen. Hắn cũng không an bài thêm cái gì, đi về phòng, đóng cửa tu luyện nội công!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đạo Quán Ân

Ngày hôm sau, Dương Thiên dậy sớm. Gọi Vương lão tới, đưa cho lão toàn bộ bản vẽ rồi nói: “Vương lão, ngoại trừ cao cấp võ quán tạm thời chưa cần, còn lại ngày hôm nay bắt đầu xây dựng hết các công trình này. Cao cấp tư thực xây xong, lập tức đi đưa thôn dân cấp S đi làm học đồ, sớm đạt tới chức nghiệp cao cấp. Mỗi tội Đặng Thác ở một phòng năng lực kém chút, về sau ta sẽ cố gắng an bài”.

Vương lão nhìn một xấp bản vẽ trong tay, phi thường kích động, nói: “Chúa công anh minh! Có những bản vẽ này, thực lực thôn ta lại có thể tiến thêm một bước! Chỉ là không biết chúa công định thăng cấp thôn lúc nào?”

Dương Thiên cười nói: “Cái này trước không vội, chờ đặc cấp quân doanh xây xong, đem toàn bộ võ tướng chuyển chức thành đặc cấp võ tướng, sau đó ta sẽ dẫn bọn hần đi hoàn thành một nhiệm vụ. Chỉ cần nhiệm vụ này vừa hoàn thành, thôn chúng ta lập tức có thể thăng cấp rồi.”

Vương lão không hỏi đây là nhiệm vụ gì, nhưng nghe Dương Thiên nói cần hơn mười đặc cấp võ tướng mới có thể hoàn thành, đoán chừng đây là nhiệm vụ không hề đơn giản, liền trầm ngâm một chút, nói: “Vậy chúa công nhất định phải cẩn thận a, hết thầy dùng an toàn bản thân làm trọng.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, xem như đã đáp ứng Vương lão.

Tốc độ kiến tạo đặc cấp quân doanh so với sơ cấp quân doanh chậm hơn rất nhiều, coi như phải mấy chục thôn dân cùng làm, tới giữa trưa mới hoàn thành.

Nhưng chuyển chức võ tướng lại không mất bao nhiêu thời gian, rất nhanh Dương Thiên đã hoàn thành chuyển chức cho toàn bộ võ tướng.

Biến hóa lớn nhất là Ô Ma. Vốn là võ tướng loại hình chỉ huy, đến giờ Ô Ma một mực vẫn không có tí kỹ năng nào. Hiện tại cuối cùng cũng lĩnh ngộ được thống ngự thuật.

Thống ngự thuật: Tăng lên sức chiến đấu của bộ hạ 10%

Đây là kỹ năng mà võ tướng loại hình chỉ huy đạt tới đặc cấp đều có thể lĩnh ngộ. Kiểu như là đặc cấp thương pháp, đao pháp,... là skill phổ cập. Nhưng càng skill loại phổ cập, tính thực dụng lại càng cường đại.

Hiện tại trong tay Dương Thiên tổng cộng có 14 vị võ tướng, ngoại trừ Ô Ma và Tào Phóng vừa được chiêu hàng từ giặc cỏ doanh, đám còn lại đều là chuyển chức trong quân doanh. Hiện tại quân doanh thăng cấp đến đặc cấp, danh ngạch võ tướng cũng tăng lên 24 người, Dương Thiên lần nữa đem 12 binh lính tư chất cấp A đẳng cấp cao nhất chuyển chức thành võ tướng. Lập tức, hần có thêm 12 vị đặc cấp võ tướng. 12 người này là đám giặc cỏ đã được chiêu hàng trước đây. Hiện tại đều đã 23, 24 cấp. Hơn nữa sau khi tấn cấp đến lục giai binh, một mực đều bảo lưu điểm thuộc tính, nên hiện tại lập tức đủ điều kiện để chuyển chức thành đặc cấp võ tướng.

Dương Thiên tuyển ra Đại Ngu và 14 vị võ tướng khác, tất cả 16 người. Những người khác có nhiệm vụ là dẫn binh sĩ điên cuồng đi luyện cấp.

Mà trong bốn ngày, đã tích lũy được 40 thốt giác mã, trong đó giác mã tiến hóa cũng chỉ có 5 thốt. Dương Thiên phân phối giác mã cho đám võ tướng. 5 thốt tốt nhất đương nhiên Đại Ngu và đám công thần theo mình từ những ngày đầu. Bản thân hần đã có Tiểu Bạch nên cũng không cần.

Hào hạo phân phó Vương lão một hồi, Dương Thiên liền mang theo mười lăm tên võ tướng xuất phát.

Lần này cần đi địa phương rất xa, vì thế để tiết kiệm thời gian, không thể không lựa chọn phương thức xuất hành xa xỉ nhất!

Ra khỏi mật đạo, Dương Thiên phân phó tất cả mọi người mang lên mặt nạ bảo hộ! Bởi vì này lần đi ra ngoài quá mức rêu rao, Dương Thiên có chút bận tâm chính mình sẽ bị người khác nhận ra, phải biết rằng trong Thiên hạ, tướng mạo người chơi giống hệt trong thế giới hiện thực a. Hần cũng không muốn tạo cho mình phiền toái về sau. Mà vì sao những người khác ai cũng phải đeo mặt nạ bảo hộ? đương nhiên là vì che dấu tài năng người khác rồi! Nếu như chỉ là một mình mình mang, không phải vạch áo cho người xem lưng, không đánh tự khai chính mình không muốn bị nhận ra sao?

Dọc theo con đường này, có thể nói là gà bay chó chạy! Rất nhiều người chơi thấy từ trên núi, một đội kỵ binh lao ra, còn tưởng là cái sơn trại nào đó đi ra ăn cướp! Dù sao hiện tại, chưa nghe nói qua có người chơi nào đã có được chiến mã.

Mặc dù rất nhiều người đổ mắt, nhưng tiếc rằng tốc độ quá nhanh, căn bản là chưa kịp nhìn kỹ đã vô tung vô ảnh biến mất rồi.

Lần nữa bước vào Thủy Trữ huyện, Dương Thiên cũng không quan tâm ánh mắt những người khác, trực tiếp giao phí vào thành, sau đó liền mang theo tất cả mọi người phóng tới Truyền Tống trận.

Mặc kệ dốt dài đang rò rỉ thê của đám người xung quanh, Dương Thiên mở ra truyền tống.

Tiêu hết 16 kim, Dương Thiên có chút đau lòng. Nhưng cuối cùng cũng đến được Thanh Châu, Bắc Hải quận. Nếu như chạy bộ, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới đến! Hiện tại Dương Thiên cũng không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí!

Trong Bắc Hải thành, đám người cạnh Truyền Tống trận, vừa thấy hào quang trong Truyền Tống trận lóe lên, đột nhiên xuất hiện hơn mười kỵ binh. Người chơi còn tưởng đây là NPC, cũng không ai để ý nhiều.

Dương Thiên an bài những người khác chờ ngoài thành. Chính mình phi đến một góc nhỏ.

.....

Một tên ăn mày đang co rúc trong hẻm nhỏ, tựa hồ sắp chết đến nơi, nhưng không ai thèm quan tâm tới hần một chút nào.

Cái tên ăn mày này chính là mục tiêu Dương Thiên muốn tìm, lập tức tiến đến, nói: “Lão bá, nguoi hảo a! Ta tới giúp nguoi, nguoi đem địa đồ cho ta đi!”

Tên khất cái kia lập tức mở to hai mắt nhìn, tựa hồ không có ngờ tới sẽ có chuyện như vậy phát sinh, sau nửa ngày mới nghi ngờ nói: “Làm sao ngươi biết ta cần trợ giúp, sao biết ta có bản đồ? Hơn nữa giúp ta còn không có bất luận tí thù lao nào, ngươi có thể giúp ta sao?”

Dương Thiên cười nói: “Đương nhiên! Đương nhiên! Trợ giúp người khác là niềm vui của ta mà! Ngươi mau đem địa đồ cho ta đi!”

Tên khất cái kia kích động nói: “Tốt! Tốt! Không nghĩ tới lão tử Khiếu Hoa ta còn có thể gặp được người tốt như vậy. Chỉ cần ngươi có thể theo địa đồ, diệt trừ ác nhân này, ta nguyện ý vĩnh viễn đi theo ngươi!” Nói xong, liền từ trong ngực lấy ra một bản địa đồ vô cùng bản thủ.

Dương Thiên bĩu môi, trong nội tâm đối với việc thắng này đòi vĩnh viễn đi theo không thêm để ý chút nào. Nhưng vẫn rất nhanh tiếp nhận địa đồ trong tay hắn.

Lấy được đồ vật, Dương Thiên cũng không cùng tên ăn mày này đồng đãi nữa, cười gác mã lao ra ngoài thành.

Hội họp cùng bọn Đại Nguu xong đã chạng vạng tối. Một đoàn người tại chỗ hạ trại, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tiếp tục chạy đi.

Ở giữa, Dương Thiên lấy bản đồ ra nghiên cứu. Dựa theo chỉ thị trên địa đồ, vị trí mục tiêu là một ngọn núi nhỏ phụ cận núi Thái Sơn, khoảng cách với Bắc Hải quận chừng hơn một ngàn km. Muốn đuổi tới chỗ đó ít nhất cũng mất hai ngày.

Trên đường, ngày đi đêm nghỉ, giữa trưa hai ngày sau rốt cục tới nơi.

Tại đây xác thực là một ngọn núi nhỏ, trên đỉnh núi có một tòa đạo quán. Thoạt nhìn đạo quán này cũng không có gì dị thường, chỉ là hơi thiếu hương khói.

Nhưng Dương Thiên biết rằng, cái đạo quán này cũng không có đơn giản như vậy. Có thể xem như một tràng cảnh đặc thù, theo nhiệm vụ được nhận mà sinh ra. Cũng có thể nói nếu như người chơi không lấy địa đồ, nơi này cũng không có đạo quán.

Dương Thiên kiếp trước cũng từ trên diễn đàn đọc được Hiên Viên kiểm công bố nhiệm vụ này. Đây là một ổ cường đạo, bên trong chỉ có 100 người. Đám tiểu lâu la mặc dù chỉ là tứ giai bình, nhưng thủ lĩnh lại là một nhân vật vô cùng hung ác!

Tên thủ lĩnh này là Vương cấp võ tướng, theo tin tức kiếp trước Hiên Viên kiểm lộ ra, tên này thực ra cũng mới chỉ tấn cấp thành Vương cấp. Hiên Viên kiểm lúc ấy mang theo 4 tên đặc cấp võ tướng, 5 người chơi cao cấp võ tướng cùng với hơn 100 ngũ giai bình mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Nhưng tổn thất cũng rất lớn. Bốn gã đặc cấp võ tướng thắng chết thắng bị thương, năm người chơi chỉ còn 3 người sống sót. Vốn 100 cái ngũ giai bình lúc giao chiến với tiểu lâu la của đối phương một tên cũng không tổn thất, nhưng cuối cùng bị tên thủ lĩnh lâm vào trạng thái cuồng bạo, làm thịt hơn ba mươi người.

Dù phải trả giá lớn, nhưng đồng dạng lợi ích lại rất cao. Nhiệm vụ này đúng theo lời tên khất cái, không có bất luận thù lao gì. Mà cái cái đạo quán này cũng nghèo rớt, không có cái gì. Nhưng chỗ tốt mà Hiên Viên kiểm cuối cùng đạt được là: giết chết tên thủ lĩnh, một đặc cấp võ tướng sẽ tự động lĩnh ngộ tuyệt học, trở thành Vương cấp võ tướng.

Đây mới là mục đích chuyến này của Dương Thiên. Biến Đại Nguu thành Vương cấp võ tướng. Nếu cứ đội Đại Nguu từ sơ cấp nội công từng bước đi lên, đoán chừng ít nhất cũng mất nửa năm. Nửa năm mặc dù không dài, nhưng đối với Dương Thiên mà nói, ý nghĩa không hề giống nhau.

Hiện tại đám Dương Thiên đã đi hai ngày đường, sớm đã người kiệt sức, ngựa hết hơi, bởi vậy quyết định tạm thời hạ trại dưới chân núi, sáng mai mới bắt đầu tiến đánh.

Tờ mờ sáng hôm sau, đem gác mã buộc ven đường, sau đó bí mật đi về phía trước. Hiện tại đám Dương Thiên mặc dù vũ khí tốt, nhưng đồ phòng ngự còn là quá kém, rõ ràng chỉ có hai bộ bản giáp, phần lớn còn lại mặc giáp da, Không khác tứ giai bình là mấy, giảm bớt giá trị con người a.

Đi đến đại môn đạo qua, thấy đại môn đóng chặt. Chỉ thấy Đại Nguu giờ cao điểm thép đoạt trong tay lên.

“Bịch” một tiếng, đại môn đã bị nện tan nát.

Mọi người nhanh chóng lao vào, phát hiện đang có đại lượng đạo sĩ từ trong phòng lao ra.

“Giết!” Dương Thiên rất dứt khoát quát.

Thực lực đặc cấp võ tướng rất cường đại, hơn nữa lại chỉ phải giao tranh cùng đám tứ giai bình nhỏ. Một hồi đao quang kiếm ảnh. Mười mấy đạo sĩ vừa lao tới ngã xuống hơn phân nửa, mấy tên chưa chết gục trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Vô Lượng Thiên Tôn tại thượng, bọn ngươi là thần thánh phương nào, vì sao vô cớ xâm phạm đạo quán ta?” Một tiếng đạo hiệu vang lên. Một đạo nhân trung niên, trên cằm là chòm râu đen nhánh từ phía sau đi ra, trong tay không cầm phát trần mà là một thanh đao hình trăng lưỡi liềm.

Dương Thiên cười to nói: “Đám gác cỏ các ngươi, mồm thì ra vẻ tiên phong đạo cốt nhưng lại giết hại lương dân, hoang dã vô độ, không việc ác nào không làm. Hôm nay chúng ta đến đây chính là vì dân trừ hại! Mau chịu chết đi.”

“Tiểu nhi khinh người quá đáng!” Tên đạo sĩ nghe xong, quả nhiên đám này không phải đến nhằm địa chỉ. Lập tức cũng không thêm ra vẻ nữa, hét lớn một tiếng, đánh về phía Dương Thiên

Chương 36: Thực Lực Vương Đại Ngưu Tăng Vọt

Dương Thiên biết không đỡ được thế công của hắn, liền nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng vị đạo sĩ kia dường như cũng đoán được hắn là thù địch, tiếp tục lao lên công kích.

Thấy vậy, Đại Ngưu và Tôn Miếu vội vàng liên thủ ngăn lại mới giúp được Dương Thiên thoát hiểm.

Theo lệnh Dương Thiên, tám tên đặc võ tướng lao lên, vây lấy tên đạo sĩ. Tên đạo sĩ này mặc dù là Vương cấp võ tướng, nhưng muốn đối phó một lúc 10 đặc cấp võ tướng thì cũng là lực bất tòng tâm, liền lập tức bị áp chế, nhanh chóng rơi xuống hạ phong.

Lúc này Dương Thiên mang theo năm võ tướng còn lại, đem đám tiểu lâu la quét sạch không còn một mống.

Chiến đấu bên này vừa mới chấm dứt, chợt nghe tên đạo sĩ bên kia rống to một tiếng: “Tu La tác hôn!”

Trong lòng Dương Thiên căng thẳng, không nghĩ tới tên này còn có tuyệt chiêu. Tên Hiên Viên kiếm kia thế nào lại không đem sự tình này nói rõ cơ chứ?

Lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện thanh đao hình trăng lưỡi liềm xúc trên tay tên đạo sĩ đã mở ra một lỗ trên lồng ngực tên võ tướng vừa chuyển chức không lâu! Trên mặt tên võ tướng kia lại không có kinh hoàng, tựa hồ vì mình có thể sáng tạo cơ hội cho đồng bạn công kích mà cảm thấy vui mừng.

Mắt nhìn tên đạo sĩ bị một mũi thép xuyên qua cổ, vị võ tướng này nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân thể ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Dương Thiên không biết đã trải qua bao nhiêu lần nhìn cảnh những NPC có cảm tình tràn ngập nhân tính hóa như thế này rồi, nhưng mỗi lần hắn vẫn vô cùng đau lòng.

Hắn hiện tại giống như là người cha bị bắt mất con, giận giữ tiến lại gần nâng thân thể vị võ tướng kia lên, thì phát hiện hắn đã không còn hô hấp nữa.

Dương Thiên chảy nước mắt. Những võ tướng này đều là các thôn dân đi theo mình từ sớm nhất!

Thời gian trước, lúc mới bắt đầu đi luyện cấp, hắn sợ những người này sẽ bị thương nên mỗi lần đi luyện cấp đều được tính toán kỹ lưỡng rồi mới thực hiện. Chính nhờ sự cẩn thận này đã giúp cho Bạch Vân thôn từ lúc thành lập tới giờ không có một binh sĩ nào tử vong. Không thể không nói đây chính là kỳ tích.

Nhưng hiện tại, cái kỳ tích này tan vỡ rồi!

Hơn nữa còn là dưới tình huống Dương Thiên vì tránh thương vong, bỏ ra một cái giá thật lớn để tạo ra 16 đặc cấp võ tướng phát sinh.

Mà nguyên nhân chính là do mình còn chưa đủ cẩn thận. Trước lúc chiến đấu không có nhắc nhở mọi người phải cẩn trọng, lại xem thường thực lực Vương cấp võ tướng.

Bất quá bây giờ hối hận thì đã muộn!

Nhìn 14 vị võ tướng còn đang đứng, trên mặt ai cũng tràn đầy thương cảm. Kể cả Đại Ngưu vừa mới lĩnh ngộ tuyệt học, trở thành Đế cấp võ tướng cũng không có chút cao hứng nào!

“Hắn hi sinh là vì tương lai Bạch Vân thôn, hắn xứng đáng để mỗi người trong chúng ta tôn kính. Tại đây, trong thời loạn thế, tương lai Bạch Vân thôn chắc chắn sẽ có nhiều người hơn nữa hi sinh, chúng ta nhất định phải chuẩn bị tâm lý! Các người... đã chuẩn bị tinh thần vì phụ lão hương thân, da ngựa bọc thây, chết trên sa trường chưa?” Trong nội tâm Dương Thiên ghen một hơi, rống lớn nói.

“Vì bảo hộ quê hương, vì bảo vệ những người chúng ta yêu mến, dù có đổ máu sa trường cũng quyết không hối tiếc! Vì vinh dự, vì hòa bình của Bạch Vân thôn, chiến!” Đại Ngưu dẫn đầu mọi người cao giọng rống lớn.

“Tốt! Cùng ta mang theo di thể người anh hùng của Bạch Vân thôn! Trở về nhà!”

Leo lên giác mã. Di thể vị võ tướng kia cũng không để trên tọa kỵ của hắn, mà là do Đại Ngưu ôm theo, ở đây cũng chỉ có hắn có kỹ thuật cưỡi ngựa tốt nhất, nên hắn được giao trọng trách này.

Dùng tốc độ nhanh nhất trở về Bắc Hải quận, Dương Thiên lần nữa thanh toán 16 kim phí truyền tống, quay lại Thủy Trữ huyện. Một kim tệ chỉ để mang về một cỗ thi thể, rất nhiều người chơi sẽ cảm giác người này có vấn đề. Nhưng Dương Thiên lại cho rằng, đây tuyệt đối là việc phải làm.

Trong mắt hắn, những NPC này so với đại đa số người chơi còn đáng yêu hơn nhiều. Ít nhất chỉ cần mình đối với bọn hắn đủ tốt, bọn hắn tuyệt đối sẽ

không phản bội mình. Dưới độ trung thành cực cao, kỹ năng chiêu hàng có cao minh đến đâu cũng không có hiệu quả.

Trên đường, Dương Thiên nhìn thoáng qua thuộc tính của Đại Nguru:

Tính danh: Vương Đại Nguru

Tư chất: SSS

Chức nghiệp: Đế cấp võ tướng, danh vọng:0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành: 89

Đăng cấp: 27 cấp 58%

Thống soái: 8 vũ lực: 98 trí lực: 6 chính trị: 2

Năng khiếu: Dũng mãnh, khi cùng võ tướng địch nhân solo, sức chiến đấu tăng lên 10%

Kỹ năng: U Minh tâm quyết: tâm pháp đế cấp, đề cao thật lớn lực công kích của võ tướng. Tâm pháp hiện là cửu giai, tăng lên một giai, sức chiến đấu gia tăng gấp đôi, giá trị vũ lực tăng lên 1 điểm. Kỹ năng kèm theo: Đoạt mệnh thương pháp, không thể thắng cấp.

Đoạt mệnh thương pháp: Vương cấp, trong lúc sinh tử quan đầu, lĩnh ngộ tuyệt thế võ học, chia làm chín chiêu. Uy lực theo thứ tự tăng lên. Hiệu quả kèm theo: tăng uy lực thương pháp trên phạm vi lớn.

Trang bị: Điem thép đoạt, bản giáp.

Dương Thiên cảm thán! NPC tư chất SSS quả là không giống người thường, lĩnh ngộ tâm pháp lại là Đế cấp, hơn nữa tâm pháp có thể thắng cấp. Cũng có thể nói nếu đem giá trị vũ lực tăng lên đến 99 điểm, về sau chỉ cần thêm chút lĩnh ngộ là có thể đẩy giá trị vũ lực lên 100 điểm là đạt tới Thánh cấp. Chỉ so sánh giá trị vũ lực mà nói, hiện tại Đại Nguru đã tương đương với đám danh tướng lịch sử rồi. Tất nhiên, hiện tại Đại Nguru ngoại trừ vũ lực thì cái gì cũng thua kém rất nhiều a.

Trở lại Bạch Vân thôn đã là sáng ngày 26 tháng giêng rồi. Cả đi cả về tổng cộng mất sáu ngày.

Vừa về đến thôn, Dương Thiên trước an bài hậu táng cho vị võ tướng đã hi sinh.

Sau đó lập tức đi tìm Vương lão và Ô Ma hỏi: “Vương lão, mấy ngày qua, tình huống thôn thế nào?”

Vương lão cười nói: “Phi thường thuận lợi, sau khi chúa công rời đi ba ngày, thôn trưởng Đỗ Hường Nguyên lần nữa tiến hành lợi dụ, chiêu hàng được 912 thôn dân, trong đó có hai vị thôn nữ cấp S đã được ta an bài làm việc tại tiệm may. Tuy nhiên đến hôm nay, nhân số Giặc cỏ doanh đoán chừng đã xấp xỉ một vạn rồi, phải mau chóng tiến hành chiêu hàng và chen ép bọn chúng.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Điểm ấy ta biết, ta đã an bài Đại Nguru đi Giặc cỏ doanh rồi. Phương diện khác tình huống như thế nào?”

Vương lão tiếp tục nói: “Phương diện khác cũng phi thường không tệ. Hiện tại thôn chúng ta mỗi ngày thu hoạch nguyên vật liệu số lượng rất lớn, vật liệu đá ước chừng 8000, gỗ 10000, quặng sắt 7000. Ba ngày trước chúng ta đã tìm được mỏ than, hiện tại mỗi ngày có thể thu được 5000 đơn vị. Được thảo mỗi ngày có thể thu thập 9000 đơn vị. Mà với đại lượng thuyền đánh cá cao cấp, lương thực cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng dư thừa, hiện tại mỗi ngày thu hoạch đồ ăn tổng cộng trên 14000 đơn vị, đã sắp tiếp cận sản lượng cá hạn mức cao nhất trong lãnh địa rồi.”

“Mà đặc cấp kiến trúc có: Tiệm rèn, quán doanh mỗi công trình một cái. Cao cấp kiến trúc có: Tiệm may một gian, tư thực một gian, ụ tàu một gian, mộc phòng một gian, y quán một gian. Trung cấp kiến trúc có: Tiệm rèn bảy gian, tiệm may một gian, ụ tàu năm gian, mộc phòng một gian, y quán hai gian. Sơ cấp kiến trúc có: Tiệm rèn ba gian, tiệm may bốn gian,... (dài dòng ta cắt). Trong đó đại đa số chương quản đều là nhân tài do chúng ta bồi dưỡng từ trước, một số ít là lưu dân mới chiêu mộ gần đây”.

“Hiện tại mỗi ngày sản xuất thành phẩm thép để chế vũ khí điểm thép đoạt, đao thép và thuẫn thép 192 kiện, trang bị tinh thiết không sản xuất, các loại trang bị thép ròng 336 kiện, thiết chế trang bị 72 kiện. Đồ phòng ngự hiện tại đã có thể sản xuất bản giáp, Tỏa Tử giáp và giáp da, sản lượng theo thứ tự là 96, 48, 96 kiện. Mộc phòng hiện đã có thể sản xuất mộc cung một thạch, trường cung hai thạch, Thiết Thai cung ba thạch, sản lượng theo thứ tự là 96, 48, 48 trương. Đan dược có thể sản xuất cao cấp kim sang dược và cao cấp Nguyên Khí đan....”

Bởi vậy hiện tại thôn chúng ta tổng cộng tích lũy thành phẩm có: trang bị thép 600 kiện, thép ròng 1500 kiện,... Về phần đan dược, tích lũy không nhiều, cao cấp kim sang dược và trung cấp kim sang dược đại khái khoảng 500 miếng. Kim sang dược cấp thấp không sai biệt lắm vừa vận đầy đủ để đi luyện cấp, Nguyên Khí đan bây giờ còn chưa có thị trường, bởi vậy chưa chế tác.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 37: Thôn Trang Cấp Hai

Vương lão trình bày tỉ mỉ, các hạng mục số liệu vừa xem là có thể hiểu ngay. Dương Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Về sau cứ dựa theo hình thức trước kia phát triển. Phương diện vũ khí, trước tiên chúng ta bán ra vũ khí thép ròng trên thị trường, thống nhất yết giá là 5000 tiền đồng, thiết chế vũ khí cũng chỉ có giá 200 thôi. Hiện tại mấy vũ khí cấp thấp này không sai biệt lắm, hầu như mỗi người đã có một thanh, chỉ khi nào hỏng hết mới mua lần nữa. Yết giá cao quá, còn không bằng tự đi giết cường đạo mà cướp. Phương diện đồ phòng ngự tạm thời chỉ bán ra một ít giáp da, yết giá 500. Cung tiễn thì đem toàn bộ mộc cung bán đi a, giá 200.”

“Về phần thuyền đánh cá sơ và trung cấp, hiệu quả xa xa không bằng thuyền đánh cá cao cấp, để lại cũng chả có mấy tác dụng, toàn bộ cũng bán đi. Thôn chúng ta chỉ sử dụng thuyền đánh cá cao cấp thôi. Nhưng giá cả cũng không được quá cao. Thuyền đánh cá sơ cấp lấy giá gốc bán, mà thuyền đánh cá trung cấp bây giờ rất ít người có thể chế tạo, cứ để giá tầm 1200-1500. Đạn dược thì tuyệt đối không được bán, bản thân còn chưa đủ xài nữa là....”

Mấy thứ buôn bán này cũng khá phức tạp vào tốn thời gian a, một hồi, chờ ta chiều hàng giặc cỏ xong, sẽ phân phối cho người một trợ thủ, chuyên môn giúp người xử lý mấy chuyện này.”

Vương lão rất nghiêm túc gật đầu, đem phân phó của Dương Thiên cẩn thận nhớ kỹ.

Sau đó Dương Thiên lại quay qua Ô Ma hỏi: “Ô Ma, hai ngày nay binh sĩ huấn luyện thế nào?”

Ô Ma nhếch miệng cười cười: “Chúa công yên tâm đi! Có thuộc hạ ở đây, sao có thể làm chúa công thất vọng được.... Hiện tại Bạch Vân thôn tổng cộng có 692 binh lính, tư chất cấp A tổng cộng 213 người, trong đó thất giai đỉnh phong 148 người, lục giai 26 người, tứ giai đỉnh phong và ngũ giai có 39 người, trong đó đám binh lính đã đạt tới thất giai hầu hết đã đạt tới level 22 trở lên. Tư chất cấp B tổng cộng 479 tên. Có 131 người đã đạt tới lục giai, 253 người đạt tới ngũ giai đỉnh phong, nhưng đám này không cách nào lĩnh ngộ kỹ năng, tương đương với không có khả năng tiếp tục tấn cấp. Số còn lại tiềm năng cũng đã khai thác hết. Mà bởi vì hiện tại cao cấp võ quán chưa xây xong, vì thế còn chưa thể nâng cấp cho đám lục giai thành thất giai binh”. (DG: bọn thất giai bên trên là do tự lĩnh ngộ kỹ năng sau khi võ quán xây xong nên tự up).

Dương Thiên nghe xong rất thỏa mãn, nói: “Thế là ổn rồi, các người tiếp tục làm việc đi! Ta có sự tình quan trọng phải xử lý.... Ô Ma, người sau này đi luyện cấp nhớ chú ý tới mười tên võ tướng kia, đừng để bọn hắn đi đến những nơi quá nguy hiểm, lỡ có việc gì ta sẽ không kịp tiếp ứng.”

Ô Ma cười nói: “Chúa công yên tâm! Thuộc hạ tuyệt đối có thể đảm bảo an toàn cho bọn hắn. Hơn nữa, buổi sáng chúng ta cũng chỉ đi cày ở nơi trú quân hạng nhỏ mà thôi, không có nguy hiểm.”

Dương Thiên nghe xong, cũng yên lòng.

Sau đó Dương Thiên đi đến quân doanh Thiên Hà thôn, đem cái quân doanh này chuyển về danh nghĩa của Tôn Miếu, sau đó lệnh cho thôn dân bắt đầu xây dựng, up lên cao cấp quân doanh.

Tiếp đó Dương Thiên và Đỗ Hường Nguyên đi đến giặc cỏ doanh.

Đại Nguu hiện tại rất nhàn nhã, giá trị vũ lực của hắn đạt tới 98 điểm, xử lý đám tiểu binh này quả thực không tốn sức. Trong khi đó, Dương Thiên và Đỗ Hường Nguyên cười Tiểu Bạch, trước sau sử dụng hai loại kỹ năng chiêu hàng.

Có thể do Dương Thiên đã mấy ngày không sử dụng kỹ năng chiêu hàng rồi, nên lần này nhân phẩm bộc phát, chiêu hàng một phát được đến 400 giặc cỏ. Đương nhiên hắn dù cố gắng thế nào thì so ra vẫn kém Đỗ Hường Nguyên. Chỉ cần đủ tiền là chắc chắn tỉ lệ chiêu hàng đạt 10% giúp Đỗ Hường Nguyên nhẹ nhõm quơ một cái đã được 872 thôn dân.

Chiêu hàng xong, Dương Thiên đưa Đỗ Hường Nguyên về Thiên Hà thôn. Mà Đại Nguu thì bị gọi đi luyện cấp với Ô Ma. Chuyện này làm cho Đại Nguu vô cùng phiền muộn. Nói gì thì mình cũng là Đế cấp võ tướng a, rõ ràng bắt đi giết tiểu cầu....

Trở lại Thiên Hà thôn, cao cấp quân doanh đã xây xong. Dương Thiên lập tức chuyển bốn võ tướng cấp S và chính hắn sang danh ngạch bên quân doanh Thiên Hà thôn.

Sau đó hắn đi về Bạch Vân thôn, ra lệnh cho mười mấy thôn dân phá hủy tòa đặc cấp quân doanh trong Bạch Vân thôn.

Dưới âm thanh nghiêm túc của Dương Thiên, những thôn dân này đành phải cầm lấy công cụ trong tay, dỡ bỏ từng phần quân doanh....

Quả thực phá hủy so với kiến tạo bao giờ cũng dễ dàng hơn nhiều. Chỉ mất mười phút đồng hồ sau, Dương Thiên đã nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống: đặc cấp quân doanh của Bạch Vân thôn bị phá hủy, toàn bộ võ tướng trong quân doanh bị chuyển thành binh sĩ giai vị tương ứng!

Do đó, 18 đặc cấp võ tướng của Dương Thiên hiện tại toàn bộ trở thành bát giai binh sĩ.

Đây chính là kế hoạch của Dương Thiên. Lợi dụng bug hệ thống để chế tạo bát giai binh sĩ số lượng lớn. Khi sử dụng phương pháp này, chỉ cần điểm thuộc tính đầy đủ, bất luận NPC tư chất gì cũng đều có thể trở thành bát giai binh sĩ, kể cả đám nặc tại tứ giai đỉnh phong không còn khả năng up thêm

giai vị nữa cũng có thể tấn cấp thành bát giai binh sĩ.

Nhưng muốn lợi dụng bug game này một cách có hiệu quả, phải có đủ mấy điều kiện sau: Một là phải có hai cái quân doanh. Hai là phải có được võ tướng Vương cấp trở lên, đương nhiên cấp thấp hơn cũng có thể sử dụng, nhưng giai vị tăng lên cũng tương ứng thấp đi. Thứ ba là phải có đầy đủ binh lính đẳng cấp cao. Đương nhiên còn có một điều kiện cuối cùng chính là có đủ tài nguyên. Bởi vì tu kiến một tòa đặc cấp quân doanh cần: Vật liệu đá 8500, vật liệu gỗ 6800, tiền 17000. May mắn, hiện tại Dương Thiên không thiếu chút nguyên liệu ấy.

Nếu không phải võ tướng muốn chuyển chức thành Vương cấp thì bắt buộc phải sở hữu chung cực quân doanh mới có thể làm được. Dương Thiên thật muốn tổ chức đại quy mô cứu giai binh. Mà cứu giai và bát giai chênh lệch rất lớn, tuy binh lính cứu giai nhất phẩm giá trị vũ lực chỉ là 91 điểm, nhưng sự cường đại của bọn này viễn siêu bát giai binh.

Mà bát giai binh đã là tồn tại mà những người khác nằm mơ cũng muốn. Vì thế, Dương Thiên cũng cảm thấy đủ rồi. Chỉ tiếc là cái bug này cũng không tồn tại lâu. Open Server được nửa năm sau sẽ bị fix. Cho nên hiện tại Dương Thiên chính là chạy đua với thời gian. Ai biết thiên hạ có thể hay không vì chính mình trọng sinh mà gây ra hiệu ứng hồ điệp*, đem cái bug này fix lại sớm hơn đây? (* DG: thay đổi hàng loạt theo hiệu ứng dây chuyền khi có một sự thay đổi nào đó)

Cùng thời điểm đặc cấp quân doanh bị phá hủy, Dương Thiên lại lập tức lệnh cho thôn dân bắt đầu lần nữa xây dựng đặc cấp quân doanh. Mà trong quân doanh lúc này võ tướng chỉ còn Đại Ngưu do bản thân hắn là chủ quản của quân doanh Bạch Vân thôn, do đó hắn không thể lại chủ quản quân doanh của những thôn trang khác, kể cả quân doanh có bị phá hủy thì cũng không được.

Xây dựng đặc cấp quân doanh, nếu sử dụng tối đa sức lao động là 50 người, thì cũng phải mất nửa ngày thời gian. Vì thế muốn chuyển chức võ tướng lần nữa là phải đợi đến chạng vạng tối.

Buổi chiều, Dương Thiên và Đại Ngưu mang theo một đám lính còn thừa điểm thuộc tính nhưng chưa đủ tiêu chuẩn để chuyển chức thành đặc cấp võ tướng đi giết giặc cỏ luyện cấp.

Đám chiêu hàng được hôm nay, tất cả đều đưa về thôn. Dương Thiên giao một thôn dân tư chất S tên là Trương Dã cho Vương lão làm trợ thủ. Sau đó để cho Trần Hào cũng tư chất S và đám thôn dân tư chất A, B ở Thiên Hà thôn chuyển chức thành binh lính.

Sau đó Dương Thiên điểm mặt toàn bộ 18 bát giai binh và bảy viên võ tướng đi đến Giặc cỏ doanh! Lúc này đây, hắn đang nóng lòng kiểm nghiệm sức chiến đấu của binh lính bát giai. Có một Đế cấp võ tướng và sáu đặc cấp võ tướng hộ tống, Dương Thiên tin tưởng binh lính của mình sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn. Đương nhiên phòng ngự tất yếu là vẫn phải làm, hắn để toàn quân đổi lại bản giáp và vũ khí điểm thép đoạt. Về phần chiến mã chưa có, đành phải dùng giác mã đi đấu tranh anh dũng!

Đến giặc cỏ doanh, Đại Ngưu một người một ngựa, không nói không rằng, lập tức lao lên một đập phá tan cửa gỗ, sau đó vọt vào trong.

Mọi người phía sau lập tức theo sát hắn.

Bên trong Giặc cỏ doanh hiện tại nổ tung nôi. Bọn hắn không thể ngờ đối phương chỉ có rải rác hơn hai mươi người mà dám chui vào mồm nhỏ răng lão hổ, lập tức đều nộ khí xung thiên thiên, ủa lên!

Nhưng rất nhanh bọn hắn liền phát hiện, đối phương cũng không phải tới nhỏ răng lão hổ mà chính là đến để giẫm mấy con kiến.

Đám giặc cỏ vừa tiếp cận trận tuyến đối phương, lập tức thăng chết thăng bị thương. Vũ khí vừa chạm vào vũ khí đối phương đã đồng loạt bị gãy. Kinh khủng nhất chính là, trường thương của mình nếu ngẫu nhiên chạm được tới chiến giáp đối phương cũng bị lệch ra, không cách nào tạo thành thương tổn với bọn hắn.

Mà đám giặc cỏ vốn cũng không phải như quân đội có kỷ luật nghiêm minh. Dưới tình huống lòng tin bị đã kích nghiêm trọng, đại bộ phận đã bắt đầu mất đi sĩ khí, chạy trốn tứ phía.

Chỉ gần một giờ, trong giặc cỏ doanh đã máu chảy thành sông, hơn 2000 người chết, tức là mỗi người đã giết gần 100 người.

Mà bên Dương Thiên, mặc dù không có một người bị thương, nhưng ai nấy đều hiển thị rõ nét mệt mỏi trên mặt. Loại chiến đấu cường độ cao thể này, không phải thường nhân có thể chèo chống, huống chi còn liên tục trong hơn một giờ. Mà trong một giờ này, mỗi giây bọn hắn đều liên tục vung vũ khí trong tay liều mạng, đều đang ngăn cản mấy lần công kích của địch nhân.

Cái này không thể so với chiến tranh đại quy mô, bởi vì chiến tranh đại quy mô mặc dù thoát nhìn có vẻ ác liệt, tàn bạo hơn, nhưng thực sự tiếp xúc với địch nhân, chiến đấu lại không nhiều. Do đó trong chiến tranh đại quy mô, coi như là giằng co chiến đấu cả ngày, ban đêm vẫn có thể tiếp tục. Mà những tiểu đội này toàn quân đều chiến đấu thì không thể kéo dài đến vậy.

Mục đích đã đạt được, Dương Thiên liền để cho Đại Ngưu mang theo đoàn người xông ra ngoài.

Đám giặc cỏ hiện tại, tránh né những Sát Thần này còn không kịp, làm gì còn dừng khí mà truy kích. Bởi vậy chỉ có thể giương mắt nhìn hơn hai mươi người này nghênh ngang rời đi.

Dương Thiên cũng rút ra được kết luận, chỉ cần thể lực đủ để chèo chống, dưới tình huống chiến trận, bát giai binh là tồn tại vô địch so với đám tứ giai binh. Cái này cũng khó trách tại sao hệ thống đặt giá một bát giai binh đến hơn 100 vạn rmb.

Trở lại thôn, chuyên đầu tiên Dương Thiên làm là dựng lại đặc cấp quân doanh để chuyển chức võ tướng. Chờ đủ 23 sĩ tốt toàn bộ trở thành đặc cấp võ tướng xong, Dương Thiên lần nữa chuyển Đại Ngưu tới quân doanh Thiên Hà thôn, sau đó mệnh lệnh phá hủy quân doanh!

Muốn tu tạo lại đặc cấp quân doanh là phải đợi đến ngày mai rồi. Trong lúc đó, Dương Thiên bắt đầu làm một việc khác: thăng cấp thôn trang!

Có được thực lực cường đại, Dương Thiên không còn lo lắng nơi trú quân trung cấp hạng lớn này nữa rồi. Bởi vậy, thăng cấp thôn trang là chuyện cấp bách nhất trước mắt.

Trên tấm bia đá thăng cấp tại văn phòng thôn trang, Dương Thiên điểm nhẹ, một đạo quang mang nhàn nhạt thoáng hiện, bao trùm toàn bộ lãnh địa Bạch Vân thôn, hơn nữa kéo dài đến chỗ rất xa.

“Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người thăng cấp thôn trang lên cấp hai, thuộc tính cơ bản của thôn trang đã cải biến, tình huống cụ thể thỉnh tự xem xét”.

Rốt cục thăng cấp hoàn thành, Dương Thiên không thể chờ đợi được, mở ra thuộc tính thôn:

Tên thôn: Bạch Vân thôn thiên hạ đệ nhị thôn: thôn xóm thiên hạ đều biết, gia tăng lực hấp dẫn đối với lưu dân.

Đẳng cấp: Cấp hai

Nhân khẩu: 8.121/400

Quân đội: 752

Dân tâm: 84, trị an: 79

Thuộc tính đặc thù: Lãnh địa chiêu mộ NPC tự chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%

Tài nguyên: Lương thực: 45.921 đơn vị, vật liệu đá: 1.694.512 đơn vị, vật liệu gỗ 1.545.871 đơn vị, tiền 2.168.219 tiền đồng, quặng sắt 2.254.658, mỏ than 10.214, +1 điểm thép đoạt 214, +1 đao thép 202, thuẫn thép 207, trường thương thép ròng 647, đao thép ròng 507, thuẫn thép ròng 512, trường thương 568, phác đao 231, thiết thuẫn 214, mộc cung 189, cao cấp kim sang được 521, trung cấp kim sang được 498.

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 1.000 đơn vị, vật liệu đá 1.000 đơn vị, vật liệu gỗ 1.000 đơn vị, tiền 5.000.

Diện tích: 2 km²

Lãnh địa: 480 km²

Hiện hữu kiến trúc: 11/16 kiến trúc cần thăng cấp. Gồm:

Văn phòng thôn trưởng, nhà dân, cấp thấp tiệm tạp hóa, cao cấp thợ may phổ, đặc cấp tiệm thợ rèn, cao cấp nghề mộc phòng, đặc cấp quân doanh, cao cấp y quán, cao cấp thị trường, cao cấp tư thực, trung cấp võ quán, cao cấp ụ tàu, hàng rào, thú lan.

Có thể xây kiến trúc:

Tháp canh: công trình phòng ngự của thôn trang, gia tăng tầm mắt quan sát. Cung Tiễn thủ có thể đứng trên tháp canh công kích địch nhân, tầm bắn tăng thêm 10%. Điều kiện: Vật liệu đá 100, vật liệu gỗ 50, tiền 200.

Chăn nuôi trường: Để chăn nuôi gia súc, có thể nuôi các loại như lợn rừng, ngựa hoang, trâu rừng, dê rừng... biến chúng trở thành gia súc. Loại động vật không phải gia súc không thể nuôi. Điều kiện: Người chăn nuôi, vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 200, tiền 400.

Bến tàu sơ cấp: Có thể cung cấp nơi đỗ thuyền, vận chuyển vật tư, dỡ hàng. Số lượng thuyền đỗ và tốc độ dỡ hàng, vật tư có quan hệ cùng đẳng cấp bến tàu. Điều kiện: Vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 100, tiền 500.

Sơ cấp tửu quán: Sản xuất và bán ra rượu nhạt, có thể đề cao dân tâm biên độ nhỏ, có tỷ lệ nhất định xuất hiện NPC đặc thù. Tỷ lệ xuất hiện có quan hệ với đẳng cấp tửu quán. Điều kiện: Sơ cấp cất rượu sư, vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 300, tiền 500.

Sơ cấp mỏ đá: gia tăng ở trình độ nhất định hiệu suất thu thập vật liệu đá của thôn dân. Tỷ lệ gia tăng có quan hệ với đẳng cấp mỏ đá và khoảng cách từ địa điểm khai thác với thôn trang. Cần điều kiện: Công nhân khai thác đá sơ cấp, vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 100, tiền 200.

Sơ cấp đồn cũi trường:

Xưởng xay bột sơ cấp:

Xem qua tin tức về thôn cấp 2, dễ thấy thôn cấp 2 gia tăng hiệu suất khai thác tài nguyên và kiến trúc loại phòng ngự, từ đó tăng cường mạnh thực lực của người chơi.

Mấy loại như tư thực, võ quán và hàng rào, Dương Thiên đã xây tốt từ khi thôn còn cấp một. Giờ muốn thăng cấp thôn lên cấp 3, vẫn thiếu người chăn nuôi và sơ cấp cất rượu sư.

Dương Thiên cũng không vội, những NPC đặc thù này sau khi up thôn cấp 2 sẽ xuất hiện rất nhanh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Xoát Nơi Trú Quân

Xem xong, Dương Thiên lập tức phân phó Vương lão ngày mai đem toàn bộ kiến trúc có thể xây dựng xây lên. Chờ Vương lão rời khỏi, Dương Thiên logout ăn cơm. Sau đó lại lần nữa tiến vào trò chơi tu luyện nội công.

Sáng ngày thứ hai, Dương Thiên mang theo 41 bát giai binh và toàn bộ đặc cấp võ tướng đến Giặc cỏ doanh hung hăng cày xới một lần. 41 bát giai chia ra làm hai tổ, kết thành lớn nhỏ hai đội ngũ, thay nhau ở ngoại vi công kích, mà võ tướng tức thì một mực chiến đấu không ngừng.

Hơn hai giờ, Dương Thiên toàn diệt Giặc cỏ doanh. Trước tiên, hắn đi đến doanh trưởng. Thu thập một chút, sau đó hắn không chút do dự phái người phá hủy nơi trú quân này. Hiện tại thực lực Dương Thiên tăng lên, một cái nơi trú quân trung cấp hạng lớn đã không cách nào thỏa mãn nhu cầu tăng thêm nhân khẩu của hắn rồi. Bởi vậy Dương Thiên có ý định biến nơi trú quân này thành nơi trú quân khổng lồ.

Mà hiện tại bờ bên kia của Bạch Vân thôn, mấy nơi trú quân cấp thấp cũng đều đã được up lên một cấp, mà nơi trú quân trung cấp loại nhỏ cũng up lên hạng trung. Chỉ cần đi qua bờ bên kia sông, tùy thời đều có thể thấy dã thú lúc nhúc. Do đó nơi đây đã trở thành luyện cấp trường, đám binh lính của Bạch vân thôn hiện tại chủ yếu luyện cấp ở chỗ này.

Lần đầu toàn diệt Giặc cỏ doanh được coi là lần chính thức khai hoang, bởi vậy thu hoạch khá phong phú.

Dương Thiên lấy được tổng cộng bốn kiện đồ vật là bản vẽ sơ cấp dược viên, đặc cấp nội công, đặc cấp đao pháp, tướng quân lệnh hoàng kim.

Bốn kiện này thoạt nhìn tựa hồ cũng không tệ. Nhưng chính thức hữu dụng đối với Dương Thiên chỉ có đặc cấp nội công và tướng quân lệnh hoàng kim.

Dược viên là đồ tốt. Muốn sản xuất cao cấp đan dược đại quy mô, không có dược viên là rất khó làm được. Nhưng hiện tại Dương Thiên không có dược nông nên bản vẽ này cũng chưa có tác dụng.

Mà đặc cấp đao pháp đối với Dương Thiên hiện tại mà nói, căn bản chính là một cái gân gà! Lý do đương nhiên cũng không cần nói.

Nhưng tướng quân lệnh hoàng kim lại rất hữu dụng.

Đây là trang bị Hoàng Kim nha.

Tướng quân lệnh, trang bị Hoàng Kim; gia tăng sức chiến đấu của binh lính dưới trướng người sử dụng 15%. Điều kiện sử dụng: Võ tướng, thống soái: 71 trở lên.

Thứ này vừa vặn thích hợp cho Ô Ma sử dụng, xem như một cái trang bị thật tốt.

Đưa tướng quân lệnh cho Ô Ma, tên kia liền không thèm giữ hình tượng, nhảy loạn như trẻ con. Mấy người khác cũng đỏ mặt một hồi, nhìn về phía Dương Thiên với ánh mắt tràn đầy u oán, làm cho Dương Thiên đổ mồ hôi lạnh...

Mặt khác, có cuốn đặc cấp nội công này, thêm vào không lâu trước đây lấy được Thiên Nguyên tâm pháp và trung cấp nội công, Dương Thiên chỉ mua thêm sơ cấp nội công và cao cấp nội công là rất nhanh, có thể lần nữa tạo ra một vị Vương cấp võ tướng.

Cho tới bây giờ, Dương Thiên chưa bao giờ có ý định mua sách đặc cấp kỹ năng. Cái đồ chơi này tính thực dụng không cao lắm, mà lãnh địa của mình diện tích lớn, chăm chỉ thật quái, chẳng bao lâu là mình có thể gom góp ra rất nhiều bộ bí tịch nội công.

Xử lý xong chuyện ở đây, Dương Thiên mang theo tất cả mọi người trở lại thôn.

Lúc sáng, hắn cũng đã phái nhân viên đi tìm hiểu tin tức về lãnh địa sau khi thăng cấp.

Hiện tại người phái đi đã có tin tức phản hồi.

Dương Thiên đại khái hiểu được một ít tình huống: Hiện tại diện tích lãnh địa đạt 480 km², tổng cộng có 5 nơi trú quân trung cấp hạng lớn. Trừ Giặc cỏ doanh mình vừa xử lý, hiện còn hai cái Giặc cỏ doanh và hai thổ phi doanh. Trong đó Giặc cỏ doanh số 2 ở phía bắc Bạch Vân thôn, cách chừng 20 dặm, giặc cỏ doanh số 3 và hai thổ phi doanh đều ở bên kia sông.

Hiện tại mấy nơi trú quân trung cấp hạng nhỏ này cũng xấp xỉ hơn hai ngàn người, chỉ bằng Dương Thiên hiện tại có trong tay 41 vị bát giai binh và một đồng võ tướng là có thể bình định đơn giản. Bởi vậy Dương Thiên cũng không lo lắng.

An bài Ô Ma mang theo đại bộ phận tứ giai và ngũ giai binh đến bờ đông Thiên Hà thôn xoát nơi trú quân, tranh thủ trong hôm nay tiêu diệt toàn bộ nơi trú quân chứa dã quái, cũng đem mấy nơi trú quân vừa respawn phá hủy một lần nữa. Mà Tôn Miểu thì đưa đám lục giai và tân binh đánh quái ở bờ tây, mục tiêu chỉ là đem quái vật hoang dã diệt sạch, không cho chúng gây hại cho đám thôn dân công tác trong rừng. Bất quá hiện tại đám võ tướng của Dương Thiên hầu hết là võ tướng đẳng cấp trâu bò rồi, xem ra việc đào tạo một võ tướng loại thống soái đã vô cùng cấp thiết. Tên Trần Hào cấp S hôm qua tựa hồ là một lựa chọn không tệ, dù sao hần bây giờ vẫn là tân binh 100%.

Còn lại Dương Thiên chính mình đem theo đám võ tướng và bát giai binh bắt đầu xoát mấy cái nơi trú quân trung cấp hạng lớn chứa quái vật.

Trong buổi sáng, Dương Thiên hoàn thành việc phá hủy Giặc cỏ doanh số 2, lấy được một quyền cao cấp nội công, một bản thiết kế trung cấp bến tàu và một tiệm rèn cao cấp. Dù sao cũng là khai hoang, thu hoạch phi thường phong phú. Nhưng ngẫm lại những người chơi khác, phải up lên hương trăn thì trong lãnh địa mới có nơi trú quân trung cấp hạng lớn, muốn làm như Dương Thiên cũng chả được.

Giữa trưa trở lại thôn, Dương Thiên lần nữa triệu hồi 23 binh sĩ đã đủ điều kiện để tấn cấp thành đặc cấp võ tướng, chuyển chức xong lại để cho bọn hần phá hủy quân doanh rồi xây lại...

Quân đội của Dương Thiên lại có thêm 23 bát giai binh.

Thêm 23 người gia nhập, tốc độ càn quét bản đồ của Dương Thiên lại được đề cao.

Buổi chiều Dương Thiên tổng cộng hoàn thành khai hoang ba nơi trú quân trung cấp, cộng thêm bọn Ô Ma, Tôn Miểu khai hoang nữa. Kết quả Dương Thiên kiếm được thêm ba quyền sơ cấp nội công, hai quyền trung cấp nội công, ba quyền cao cấp nội công, một quyền đặc cấp nội công. Hơn nữa vận khí bạo phát, nhặt được một bản tuyệt học Vương Giả tâm kinh, là tâm pháp loại thông soái. Còn có tám mươi trương các bản thiết kế cấp 3, nhưng đều là kiến trúc Dương Thiên đã có, không có gì đặc sắc. Mặt khác là hơn mười quyền kỹ năng cấp thấp. Cái này đối với Dương Thiên mà nói là thứ vô dụng nhất, đành quăng kho. Trang bị thì đến một kiện ra hồn cũng không có, tất cả đều là đồ cùi, hơn nữa còn là thiết chế vũ khí hoặc là giáp da, hơn nữa qua chính diện chiến đấu, số vũ khí tổn hại đã chiếm hơn hai phần ba.

Dương Thiên đưa hai bộ bí tịch tu luyện nội công phân biệt cho Ô Ma và Trần Khôi. Bọn hần dù sao cũng là võ tướng cấp S, tu luyện nội công rất nhanh.

Ba ngày sau, Dương Thiên lần nữa xử lý nơi trú quân trung cấp hạng lớn, biến nó thành nơi trú quân trung cấp hạng không lồ, hơn nữa mấy nơi trú quân trung cấp hạng lớn chứa quái hoang dã bên kia sông cũng đều tăng một cấp. Số lượng quái vật đổi mới mỗi ngày là rất kinh người!

Mà trong ba ngày vừa qua, mặc dù ngày nào Dương Thiên cũng sử dụng kỹ năng chiêu hàng, nhưng bởi vì số lượng nhân khẩu mấy nơi trú quân thấp, mỗi lần chiêu hàng chỉ được rải rác mấy chục người.

Mà cũng trong thời gian này, Dương Thiên đã nhận được người chăn nuôi và cất rượu sư. Lại để cho lãnh địa của hần lần nữa ở rìa bờ thăng cấp. Nhưng bởi vì lần trước sau khi thăng cấp, tất cả sự tình cũng còn chưa giải quyết hết, do đó Dương Thiên cũng không có vội vã thăng cấp.

Đã có chăn nuôi viên, vậy nông trường cũng có thể tu kiến rồi, Bạch Vân trấn coi như là tiến nhập thời đại có trâu cày. Mà có trâu cày sẽ đề cao hiệu suất canh tác của thôn dân lên 30%.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thiên đem theo thủ hạ đi đến trại thổ phi số 2, nơi bị tiêu diệt sớm nhất ngày hôm qua. Hôm nay chỗ này đã đổi mới thành nơi trú quân không lồ, hơn nữa trở thành nơi đầu tiên trong lãnh địa của Dương Thiên một lần đổi mới hai vạn người.

Thủ hạ Dương Thiên hiện tại có 179 bát giai binh, dẫn đội có Đại Ngưu và mấy vị đặc cấp võ tướng khác. Ô Ma cũng có mặt trong hành động lần này. Về phân nhiệm vụ luyện binh thì tạm giao cho Tôn Miểu và đám vừa mới bồi dưỡng thành đặc cấp võ tướng loại hình chỉ huy Trần Hào. Bọn hần mỗi người phụ trách một bên sông.

Một nơi trú quân cực lớn dần dần hiện ra trong tầm mắt. Dương Thiên tâm huyết bành trướng, đây chính là nơi trú quân trung cấp hạng không lồ a!

Rốt cục đổi mới hoàn thành, toàn bộ nơi trú quân chiếm diện tích cũng không lớn, nếu quả thật tích lũy đến mười vạn người, đoán chừng bên trong đã đông đến không nhúc nhích nổi nữa rồi.

Nơi trú quân trung cấp hạng không lồ so với nơi trú quân trung cấp hạng lớn cũng không có bao nhiêu khác nhau, chỉ là nhân khẩu nhiều hơn rất nhiều!

Vẫn quy củ cũ, Đại Ngưu một chương bắn phá đại môn đối phương, sau đó đem người xông vào.

Vừa kinh động đến đối phương, lập tức một dòng người đông đúc tới phía bọn Dương Thiên. Dương Thiên sử dụng kỹ năng chiêu hàng phi thường thành công. Rõ ràng một lần kiếm được hơn 800 người, phải biết rằng đây chính là hàng miễn phí a!

Giết hại chính thức bắt đầu...

Gần 200 Sát Thần giờ lên lưới hái tử thần trong tay, vung về phía những thổ phi “trói gà không chặt” này.

Từng tên, từng tên thổ phi ngã xuống.

Những bát giai binh này tất nhiên cũng sẽ có chút sai lầm, thụ một chút vết thương nhỏ, nhưng mỗi người bị thương sẽ lập tức được đưa vào trong vòng bảo hộ, bồi kim sang được, chờ thương thế ổn định, lại tiếp tục đầu nhập chiến đấu.

Gần 200 người giống như một cỗ máy chiến đấu, hoành hành không kiêng nể gì trong thổ phi doanh, tàn sát thẳng tay, mảnh giáp không lưu.

Mà đám NPC binh lính này đồng dạng còn có thể phân biệt thổ phi nào đã bị chiêu hàng. Gặp được người như vậy, mấy tên lính đều rất chân thành giao vũ khí, găm rỗng đỉnh tai nhức óc, sau đó “bỏ xuống”, người này liền hét lên rồi “ngã gục”.

Suốt một buổi sáng thay nhau tác chiến, đám Dương Thiên rốt cục thanh lý gần sạch sẽ nơi trú quân này, chỉ để lại một ít. Mà vốn có hơn tám trăm thổ phi bị chiêu hàng té trên mặt đất tất cả đều đứng lên.

Hiện tại cơ hồ mỗi vài giây đồng hồ sẽ có một tên giặc cỏ trong doanh địa đổi mới sinh ra, nhưng cái này cũng đúng với suy nghĩ của Dương Thiên. Hắn trong doanh địa, an trí một tiểu doanh trưởng, sau đó lưu lại một bát giai binh dẫn đội, cứ mười tên tứ, ngũ giai binh dẫn đầu mười binh lính khác cấp thấp hơn, đóng luôn ở chỗ này luyện cấp. Kinh nghiệm phân phối theo phương thức chủ yếu cho thuộc hạ đạt được, cho nên kể cả bát giai binh dẫn đội cũng không được mấy kinh nghiệm.

Bọn hắn thay phiên nhau nghỉ ngơi, train liên tục, buổi tối cũng sáng đuốc đèn. Mỗi thổ phi vừa đổi mới, cũng sẽ lập tức bị đánh chết. Như vậy không chỉ tương đối an toàn, hơn nữa hiệu suất còn phi thường cao. Không cần phải chạy loạn khắp nơi nữa. Không sai biệt lắm một ngày sau, đám tứ, ngũ giai binh này liền đủ điều kiện để chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Mà đến lúc đó mấy tên tân binh thấp hơn cũng đã lên tới tứ giai đỉnh phong hoặc là ngũ giai, bọn hắn lại có thể lần nữa dẫn dắt một đám tân binh luyện cấp.

Cứ như thế lặp lại, sinh sôi không ngừng.

Về phần mỗi lần đổi mới một thổ phi đầu lĩnh, cùng lắm là sơ cấp võ tướng, hơn nữa trang bị rất kém cỏi, một bát giai binh có thể nhẹ nhàng tiêu diệt.

Dương Thiên ở chỗ này để lại đủ lương thảo, lại cho Ô Ma mang theo tất cả nhân mã hướng phía Giặc cỏ doanh số 3 đi tới. Còn Dương Thiên thì đem đám thôn dân mới chiêu hàng trở lại thôn.

Đây chính là hơn tám trăm người, mấy chiếc thuyền Dương Thiên mang theo nếu muốn chở hết thì đã quá tải. Bất quá đối với loại tình huống này, Dương Thiên đã sớm có an bài. Từ hai ngày trước, Dương Thiên đã để cho Đại Tráng tạo ra hơn 10 chiếc vận tải thuyền loại nhỏ.

Vận tải thuyền loại nhỏ: Dùng để vận chuyển nhân khẩu và hàng hóa, dụng cụ. Giới hạn 1 vạn đơn vị hàng hóa hoặc 500 nhân khẩu.

Chỉ dùng hai chiếc thuyền, Dương Thiên liền đem hết thầy mọi người trở về.

Trong đám này cũng có hai NPC cấp S, Dương Thiên có ý định bồi dưỡng thành võ tướng loại hình chỉ huy, chuyên môn dẫn NPC binh lính đi luyện cấp.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thôn Trang Cấp Ba

Trở lại Bạch Vân thôn, vừa vận đặc cấp quân doanh đã xây xong, binh lính có thể chuyển chức đã sớm đứng ở một bên chuẩn bị.

Dương Thiên vừa đến, lập tức chuyển chức cho đám này. Kỳ thật những chuyện này cũng không nhất định phải là Dương Thiên làm, Vương lão cũng có thể hoàn thành. Chỉ là Dương Thiên thích cái cảm giác tự tay mình tạo ra bát giai binh a. Đây hoàn toàn là một kiện đáng nhớ. Bát giai binh a, hơn 100 vạn mmb một tên a!

Tiếp đó, phá nát quân doanh, Dương Thiên lại lần nữa có thêm 23 tên.

Ăn qua cơm trưa, Dương Thiên lập tức mang theo 23 tên bát giai binh này đi tìm Đại Ngưu. Đến nơi, đã thấy bọn hắn đang triển khai chiến đấu với đám Giặc cỏ doanh. Dương Thiên là kẻ tài cao gan cũng lớn, trực tiếp từ cửa giết vào, cùng đám Đại Ngưu hội hợp một chỗ.

Mặc dù lần chiến đấu này, nhân số của đối phương so với thổ phi doanh lúc trưa còn nhiều hơn một ít, nhưng nhân số bên Dương Thiên đồng dạng cũng tăng thêm, đủ để hắn sử dụng chiến thuật song hoàn. Loại chiến thuật này chỉ thích hợp đánh giáp lá cà, nếu như đối phương có đại lượng Cung Tiễn thủ, đoán chừng rất dễ toàn quân bị diệt rồi. Dù sao bát giai binh cũng không phải bắt từ chi thân, hơn nữa đám bát giai binh này là thuần một sắc sử dụng trường thương, chú trọng chính là công kích, phòng ngự hơi yếu. Nhưng nếu là mang theo bát giai bộ binh hạng nặng sử dụng thuẫn thép thì có nhiều hơn nữa Cung Tiễn thủ tứ giai cũng chỉ là tổn công vô ích!

Thời gian chiến đấu đại khái khoảng ba bốn giờ, Giặc cỏ doanh số 3 cũng được thanh lý xong.

Dương Thiên tiếp tục phái một bát giai binh dẫn đội, 10 tên cả tứ giai đỉnh phong và đám vừa lên tới ngũ giai dẫn đầu tân binh ở chỗ này luyện cấp.

Xong việc, sắc trời đã tối, Dương Thiên đành phải trở lại thôn.

Đúng lúc này, Ô Ma và Tôn Miếu cũng chạy về, Dương Thiên liền quay qua hỏi tình huống của bọn hắn.

Ô Ma nói: “Ta mang theo hơn ba trăm binh lính thoát nơi trú quân ở bờ đông sông Thiên Hà, nhưng bởi vì đều là quái vật cấp thấp, trên cơ bản mỗi con đều là miếng sớt, vì thế một nơi trú quân không lồ cũng không đến nửa giờ là thanh lý xong. Phần lớn thời gian là di chuyển trên đường. Hơn nữa bởi vì ở khu ấy có rất nhiều nơi trú quân, lại phân bố không đều nên rất tốn thời gian. Kết quả là còn nhiều nơi trú quân trung cấp hạng lớn và không lồ căn bản không có thời gian thanh lý. Đám dã thú ở đó đã bắt đầu tích lũy được lượng lớn. Bởi vậy thuộc hạ cảm thấy nơi trú quân sơ cấp hạng không lồ chỉ có thể phái binh thường trú.”

Dương Thiên suy tư một hồi, cảm thấy là có thể thực hiện.

Nơi trú quân không lồ có thể phái binh thường trú, dù sao cứ vài giây đồng hồ ở đây lại đổi mới một quái vật, hoàn toàn có thể cung cấp kinh nghiệm cho đám binh sĩ không ngừng hưởng. Mà quái vật cấp thấp giết cũng rất dễ dàng, cho nên kinh nghiệm ít, vì thế binh sĩ không thể phái quá nhiều, bốn tứ, ngũ giai binh và bốn tân binh một nơi là đủ. Dựa theo kinh nghiệm trước kia thăng cấp, không sai biệt lắm, chỉ ba ngày là những binh sĩ tứ - ngũ giai kia có thể chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Mà mấy cái nơi trú quân trung cấp hạng trung hoặc hạng lớn thì khỏi đi. Một phút đồng hồ mới ra một con quái, thời gian quá dài.

Mình bây giờ diện tích lãnh địa đạt tới 480 km², cũng có thể nói có 48 cái nơi trú quân sơ cấp hạng lớn. Mà ở bên kia bờ sông có 27 nơi trú quân hạng lớn tất cả đều đã bị đánh thành nơi trú quân không lồ. Theo tốc độ như vậy, cứ ba ngày là mình có thể dễ dàng đạt được 108 tên đủ điều kiện chuyển chức thành đặc cấp võ tướng.

Mà hiện tại chính mình chỉ có một đặc cấp quân doanh, mỗi ngày chỉ có thể chuyển chức 46 tên. Nếu như đem binh sĩ đóng hẳn tại nơi trú quân trung cấp hạng không lồ, vậy năm nơi trú quân, mỗi ngày có thể bồi dưỡng được 50 tên đủ tiêu chuẩn chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Đương nhiên, chính mình lưu lại một nơi trú quân dùng để chiêu hàng tăng nhân khẩu, vậy là còn 40 tên. Mặt khác còn một đồng nghiệp nơi trú quân trung cấp hạng lớn, hạng trung... đang dần tăng lên, thừa đủ để đám binh lính cày cạp. Không lo không sử dụng hết hiệu suất của đặc cấp quân doanh.

Mặt khác, tuy nói hiện tại Đại Ngưu là Đế cấp võ tướng, có thể kiến tạo ra chung cực quân doanh, nhưng chung cực quân doanh cũng chỉ có vẹn vẹn 48 danh ngạch võ tướng. Trong khi đó chung cực quân doanh muốn xây xong ít nhất cũng phải hai ngày, còn không bằng sử dụng đặc cấp quân doanh mới là có lợi nhất.

Vấn đề này nhất thời cũng là không giải quyết được, trừ phi mình bây giờ có thể có thêm một tên Vương cấp võ tướng. Nhưng Ô Ma và Trần Khôi ít nhất cũng phải chờ thêm mấy tháng mới có thể đạt tới cấp độ đặc cấp nội công. Tốc độ tu luyện của bọn hắn sao có thể so sánh với Đại Ngưu tư chất cấp SSS?

Còn một cách khác là chiêu hàng thành công một tên Vương cấp võ tướng! Việc này cũng không phải là không có khả năng, nhưng Vương cấp võ tướng, binh thường đều là danh tướng lịch sử. Chiêu hàng nào có dễ dàng như vậy?

Vậy thì ưu tiên chuyển chức binh lính tư chất cấp B a! Tư chất cấp A cứ để cho bọn hắn tự do phát huy là tốt rồi, dù sao bọn này thấp nhất cũng có thể đạt tới thất giai binh. Đối với đại đa số người mà nói, đây đã là bảo bối khó có được rồi.

Nhưng tuy vậy, đám binh lính tư chất cấp B lại không cách nào có thể hoàn toàn chuyển chức thành bát giai binh mỗi ngày, xem ra vẫn phải nghĩ biện pháp khác.

Dương Thiên nói ý tưởng cho Ô Ma, đề hẳn ngày mai tự hành an bài. Lại quay qua Tôn Miếu.

Tôn Miếu báo cáo xong, cũng đề nghị mấy việc như sau: ở phía tây sông Thiên Hà, sau khi biến mấy nơi trú quân trung cấp hạng lớn thành nơi trú quân trung cấp hạng không lồ, đồng thời phái binh đóng luôn tại đây. Dương Thiên đều đồng ý. Trước kia vì binh lực không đủ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại đã có hơn hai trăm bát giai binh, lá gan của hắn to hơn nhiều lắm.

Lần nữa trong quân kiếm được 23 vị bát giai binh xong, Dương Thiên trở về văn phòng thôn trưởng, bắt đầu tu luyện nội công.

Đêm đó, nội công của Dương Thiên lần nữa tấn cấp, đạt tới ngũ giai sơ cấp.

Ngày hôm sau, Dương Thiên tiếp tục thanh lý xong hai nơi trú quân cao cấp hạng không lồ. Thông qua chiêu hàng, kiếm được thêm một ngàn thôn dân. Đầu tháng hai, OPEN BETA chưa được một tháng, Nhân khẩu Bạch Vân lần đầu đột phá một vạn.

An bài binh lính ở nơi trú quân cuối cùng xong, sắc trời còn sớm, Dương Thiên liền mang theo Đỗ Hường Nguyên đi Giặc cỏ doanh số 1.

Hiện tại ở đây đã tích lũy gần năm vạn giặc cỏ, Dương Thiên và Đỗ Hường Nguyên cười Tiểu Bạch bay trên không trung, cố ý lại để cho giặc cỏ phía dưới trông thấy.

Lập tức, đám giặc cỏ cầm vũ khí đề phòng, quơ quơ về phía khoái mã trên không trung!

Đỗ Hường Nguyên phóng ra lợi dụng kỹ năng..

Lập tức túi tiền của Dương Thiên tụt mất hơn hai mươi vạn tiền đồng!

Cường đại “Lợi dụ”, ăn tiền “Lợi dụ” a!

Bắt quá bây giờ, Bạch Vân thôn dựa vào việc bán ra các loại vũ khí, trang bị và thuyền đánh cá, đã bắt đầu bước vào thời kỳ vơ vét của cải. Mỗi ngày lợi nhuận thuần cũng gần 100 vạn tiền đồng, trong đó nơi phát ra lợi nhuận lớn nhất là ngành đang chiếm ưu thế về kỹ thuật: chế tạo trang bị bằng thép ròng. Mặc dù yết giá tới 5000, nhưng người mua còn không ít. Hiện tại Bạch Vân thôn có đặc cấp thị trường, phạm vi giao dịch đã mở rộng đến toàn bộ quận Dương Châu. Mà trong cả quận, số lượng người chơi lên tới mấy ngàn vạn, chút vũ khí ấy của Dương Thiên ném ra thật đúng là gây không nổi bao nhiêu sóng gió a.

Chạng vạng tối, Dương Thiên dẫn đám thôn dân vừa bị lợi dụ về Bạch Vân thôn, khiến cho nhân khẩu Bạch Vân thôn lập tức bạo tăng đến một vạn năm ngàn người!

Mà diện tích lãnh địa của Dương Thiên mở rộng, tương đương với diện tích dòng sông thuộc sở hữu của hắn cũng gia tăng. Sản lượng cá mỗi ngày gia tăng lên gấp ba, đạt đến 4 vạn 5000 đơn vị, trong thời gian ngắn không lo sẽ đạt tới bão hòa. Bắt quá bây giờ chỉ có ba ụ tàu cao cấp, lượng thuyền đánh cá cao cấp gia tăng chỉ có thể thỏa mãn cho khoảng 2000 nhân khẩu tăng thêm. Mà thuyền đánh cá trung cấp và sơ cấp đều theo yêu cầu của Dương Thiên, toàn bộ bán ra, tình huống tiêu thụ rất không tệ, đặc biệt là thuyền đánh cá trung cấp, chỉ cần chớm đưa ra là lập tức bị người cướp đi. Hiện giá thuyền đánh cá trung cấp đã lên tới 2000 tiền đồng rồi. Nhưng thuyền đánh cá lại không giống vũ khí, nếu như giá thuyền đánh cá bán ra quá cao, vậy còn không bằng trực tiếp đi mua sắm lương thực là được.

Mà hiện tại, đây cũng không phải vấn đề chính, chỉ lướt qua tí thôi. Cái vấn đề lớn nhất là cao cấp quân doanh của Thiên Hà thôn không đủ dùng.

Dựa theo tiêu chuẩn cao cấp quân doanh, mỗi ngày có thể huấn luyện 240 binh lính, nhưng nếu như đợi đến lúc Giác cô doanh số 1 tích lũy tiếp cận mười vạn người. Như vậy binh quân mỗi ngày Dương Thiên có thể chiêu hàng khoảng 2500 nhân khẩu, mà Đỗ Hường Nguyên mỗi ba ngày sẽ chiêu hàng gần một vạn. Tức là binh quân mỗi ngày cần chuyển chức cho 500 binh sĩ.

Xem ra vẫn phải đi Thủy Trữ huyện thành lần nữa để mua thêm một bản đặc cấp quân doanh.

Mà ngoại trừ Giác cô doanh số 1, hiện tại trong mấy nơi trú quân trung cấp hạng không lồ cũng đã an bài binh lính đóng quân tại đấy, chắc chắn sẽ không xuất hiện bất luận tai họa ngầm nào! Vì vậy đêm hôm đó, Dương Thiên liền thăng cấp lãnh địa, đạt đến thôn trang cấp 3.

Tên thôn: Bạch Vân thôn - thiên hạ đệ nhị thôn: Thôn xóm thiên hạ đều biết, gia tăng lực hấp dẫn đối với lưu dân.

Đăng cấp: 3 cấp

Hiện hữu cư dân: 15.723/1000

Hiện hữu quân đội: 1.210; hơn ba trăm người chưa chuyển chức.

Dân tâm: 83 trị an: 78

Thuộc tính đặc thù: Lãnh địa chiêu mộ NPC tự chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%

Tài nguyên: Lương thực 85.921 đơn vị, vật liệu đá 1.714.842 đơn vị, vật liệu gỗ 1.532.754 đơn vị, tiền 5.975.475 đồng, quặng sắt 2.274.879, mỏ than 19.263, +1 điểm thép đoạt 146, +1 đao thép 202, thuần thép 207,....

Tài nguyên cần để thăng cấp: Lương thực 5.000 đơn vị, vật liệu đá 5.000 đơn vị, vật liệu gỗ 5.000 đơn vị, tiền 40.000.

Thôn trang diện tích: 4 km²

Lãnh địa diện tích: 800 km²

Lãnh địa phụ thuộc: Thiên Hà thôn

Hiện hữu kiến trúc: 20/22 kiến trúc cần thăng cấp.

Thôn trường văn phòng, nhà dân, cấp thấp tiệm tạp hóa, cao cấp thợ may, đặc cấp tiệm thợ rèn, cao cấp nghề mộc phòng, đặc cấp quân doanh, cao cấp y quán, cao cấp thị trường, cao cấp tư thực, trung cấp võ quán, cao cấp ụ tàu, hàng rào, tháp canh, chăn nuôi trường, sơ cấp bến tàu, sơ cấp tửu quán, trung cấp mỏ đá, trung cấp đồn cù trường, trung cấp nơi xay bột, thú lan.

Có thể xây kiến trúc:

Nhà máy gốm sơ cấp: Chế tác và bán ra đồ gốm, có thể gia tăng mức độ giàu có của thôn dân, đề cao thu thuế trong lãnh địa. Đề cao dân tâm và trị an biên độ nhỏ. Điều kiện: Sơ cấp đào công (chà biết dịch thế nào cho xuôi, giữ nguyên vậy, mọi người cứ hiểu là công nhân sản xuất gốm nhé. Còn nếu có ai có góp ý xin post vào box thảo luận, ta sẽ edit sau), vật liệu đá 500, vật liệu gỗ 400, tiền 2.000.

Nhà máy ngói: Sản xuất gạch ngói, có thể cung cấp cho thôn dân để xây dựng nông trại. Biên độ nhỏ tăng lên dân tâm. Cần điều kiện: Thợ hồ, vật liệu đá 500, vật liệu gỗ 500, tiền 2.000.

Tang viên: Nuôi dưỡng tâm, sản xuất tơ tằm, có thể cung cấp nguyên liệu cho nhà máy sản xuất tơ lụa. Biên độ nhỏ đề cao dân tâm. Cần điều kiện: người nuôi tằm sơ cấp, vật liệu đá 400, vật liệu gỗ 400, tiền 1.000.

Nhà máy dệt vải sơ cấp:

Mộ viên: An táng thôn dân xứ sở, biên độ nhỏ đề cao dân tâm và trị an. Cần Điều kiện: Vật liệu đá 600, vật liệu gỗ 500, tiền 3000.

Ngoại trừ nhân khẩu, phương diện khác biến hóa cũng không quá lớn.

Lần này số công trình mới có thể xây cũng chỉ có năm cái, mà công trình có thể thăng cấp chỉ có hai cái.

Nhưng không phải công trình nào cũng có công năng đề cao dân tâm và độ trị an. Từ đây có thể nhìn ra: dân tâm và độ trị an có tác dụng rất lớn. Chỉ có điều giai đoạn đầu số lượng người còn ít, chưa thể hiện rõ ràng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tiến Công Chiếm Đóng Sơn Trại

Sau khi thăng cấp thôn trang, nơi trú quân trong lãnh địa Bạch Vân thôn cũng tăng lên một lượng lớn, vừa vận thích hợp cho đám binh sĩ gia tăng đi luyện cấp.

Hôm nay tổng cộng đã lấy được 11 thôn dân cấp S, Dương Thiên đưa toàn bộ đi chuyển chức thành binh sĩ. Chờ đủ điều kiện, toàn bộ chuyển thành võ tướng. Cộng thêm ngày hôm qua có hai gã, như vậy tổng cộng bồi dưỡng được sáu gã võ tướng loại hình thống soái và bảy tên võ tướng loại hình trâu bò. 13 tên này sẽ phụ trách toàn bộ an toàn của đám binh sĩ khi đi luyện cấp trong lãnh địa. Dù sao hiện tại diện tích lãnh địa gia tăng, chỉ dựa vào hai võ tướng thì đã hoàn toàn không kham nổi rồi.

Ngày hôm sau, Dương Thiên phân phó Đại Ngưu đem đám binh lính bát cấp đi soát một lần những nơi trú quân vừa tăng thêm, cũng thuận tiện tìm xem có nơi trú quân cao cấp hạng lớn nào hay không. Nói thật, nơi trú quân cao cấp hạng lớn đối với Dương Thiên hiện tại mà nói thật đúng là một khối xương cứng, mặc dù cũng có thể gặm xuống, nhưng tuyệt đối sẽ có chỗ tổn thất.

Phân phó tốt những chuyện này xong, Dương Thiên cầm 500 vạn tiền đồng một mình xuất phát.

Đến Thủy Trữ huyện thành, Dương Thiên trước tiên đổi tiền đồng thành hoàng kim. Sau đó đi tiệm tạp hóa mua bản vẽ đặc cấp quân, đặc cấp thị trường và ba bản ụ tàu cao cấp. Hiện tại Bạch Vân thôn mỗi ngày nhân khẩu đều bạo tăng. Tháng trước lương thực kiếm được gần hai vạn đơn vị, đối với đại đa số thôn trang mà nói, cái số này đã đủ để tiêu hao trong hơn hai tháng. Nhưng đối Bạch Vân thôn, đây bất quá là chỉ là khẩu phần lương thực cho toàn dân và binh lính trong một ngày.

Bây giờ là đầu tháng, Dương Thiên để cho Vương lão trực tiếp chuyển một vạn người đến Thiên Hà thôn, chuyên môn tiến hành khai hoang trồng trọt, hẳn định biến Thiên Hà thôn thành nơi chuyên sản xuất lương thực. Mà Thiên Hà thôn hiện tại cũng đã sớm lên cấp 3 rồi.

Dù sao các ngành sản xuất khác cũng đang cần dùng người, tùy thời có thể chuyển sang. Hơn nữa Bạch Vân thôn mỗi ngày số lượng nhân khẩu vẫn gia tăng, không cần lo lắng các ngành sản xuất khác thiếu người làm.

Tuy vậy, tháng này lương thực của Bạch Vân thôn vẫn tồn tại lỗ hổng rất lớn. Trừ phi không bán ra thuyền đánh cá trung cấp và sơ cấp. Nhưng Dương Thiên lại cảm thấy mấy cái thuyền đánh cá này hiệu suất không cao, còn không bằng dùng thuyền đánh cá cao cấp mới là có lợi nhất. Hơn nữa một bản vẽ ụ tàu cao cấp cũng chỉ có 10 kim. Chỉ cần dựa vào bán thuyền cũng rất nhanh thu được lợi nhuận trở về. Việc tốt như vậy có gì mà không làm!

Tiếp đó, Dương Thiên lại đi đến quân doanh. Hiện tại võ tướng chuyển chức lệnh tỉ lệ hối đoái đã đề cao gấp đôi. Nhưng những ngày này Dương Thiên giết chết và chiêu hàng giặc cỏ đã dùng đơn vị mấy chục vạn mà tính toán. Do đó Dương Thiên vẫn đổi được 24 khối võ tướng chuyển chức lệnh.

Trên đường trở về, đi đến cửa ra mật đạo, Dương Thiên bỗng nảy ra một ý định. Vì vậy hắn cười Tiểu Bạch lòng vòng quanh khu mật đạo một hồi. Tại phía tây bắc cửa động, cách chừng năm sáu dặm hắn phát hiện một tòa sơn trại loại nhỏ, ước chừng có khoảng 400 người.

Mà bốn phía quanh sơn trại, trong phạm vi hơn mười km cũng không có người chơi hay thôn trang của hệ thống. Địa thế sơn trại so với mật đạo là tương đối đẹp. Lưng tựa vách đá, ba mặt xung quanh là sườn dốc lớn.

Xem xong, Dương Thiên cũng không làm tiếp cái gì, trực tiếp về tới Bạch Vân thôn.

Trước đem mấy bản vẽ vừa mua được giao cho Vương lão, để hắn an bài nhân viên tu kiến. Hiện tại đám võ tướng tư chất cấp A không hề dựa vào quân doanh để tấn cấp thành bát giai binh, vì thế việc tu kiến cao cấp võ quán cũng phải mau chóng hoàn thành.

Xử lý xong mấy chuyện này cũng đã gần giữa trưa, Dương Thiên lần nữa từ trong quân doanh đồ nát kéo ra 23 tên bát giai binh.

Giai đoạn trước, Dương Thiên có rất nhiều binh lính đã trải qua các dạng huấn luyện kỹ năng. Đám binh lính này cũng không ngoại lệ, bởi vậy Dương Thiên ngoại trừ cấp cho mỗi tên theo tiêu chuẩn là bản giáp và điểm thép đoạt, còn cấp thêm một trương Thiết Thai cung và một túi tên.

Phân phó Vương lão mấy sự tình xong, Dương Thiên mang theo hai mươi ba người này xuất phát về phía mật đạo. Đi theo đám bọn hắn còn có mấy trăm thôn dân.

Ra khỏi mật đạo, Dương Thiên đi thẳng đến sơn trại lúc sáng, bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Mà kỳ thật cũng không phải kế hoạch gì ghê gớm. Cơ bản chính là muốn công chiếm sơn trại này!

Chiến đấu tiến hành rất nhanh gọn. Hai mươi ba bát giai binh đến cả mấy ngàn gác cỏ doanh cũng có thể dễ dàng giết sạch, huống chi chỉ là sơn trại có không đến bốn trăm nhân khẩu. Xử lý xong, ngoại trừ gặt hái được một ít nguyên vật liệu và vũ khí cấp thấp, Dương Thiên cũng đã lấy được một quyền trung cấp tiên pháp.

Mà rốt cục Dương Thiên tại đây cuối cùng cũng đã gặp được sơn trại bình thường một chút. Coi như giết đến người cuối cùng, cũng không có một ai đầu hàng. Đây là tình huống thông thường bên trong Thiên hạ.

Trên tấm bia đá trước sơn trại, Dương Thiên lựa chọn chiếm lĩnh. Sau đó định danh: Vọng Thiên thôn. Thôn trưởng tạm thời để trống, chờ mình bồi dưỡng được người thích hợp thì đưa hắn thêm vào.

Sau khi thiết trí hoàn thành, toàn bộ sơn trại đã xảy ra biến hóa cực lớn. Phong cách kiến trúc đều có xu hướng giống người Hán, các loại kiến trúc sơn trại đều biến thành kiến trúc loại thôn trang.

Dựa theo hệ thống suy diễn, sơn trại này chuyển hóa thành Vọng Thiên thôn, mặc định là thôn cấp 2. Hơn nữa toàn bộ kiến trúc của thôn cấp 1 đã dựng lên đầy đủ. Kiến trúc của thôn cấp 2 cũng đã dựng lên hàng rào và tháp canh.

Căn cứ kinh nghiệm kiếp trước, trong vòng một tuần, Vọng Thiên thôn nhất định sẽ gặp phải dị tộc sơn trại phụ cận điên cuồng phản kích.

Bất quá bây giờ đã có binh lực cường đại. Dương Thiên có lòng tin tự bảo vệ được mình. Hắn hiện tại trước đem vị trí người chủ quản quân doanh giao cho đặc cấp võ tướng Lưu Kiệt. Sau đó chuyển tài nguyên từ Bạch Vân thôn sang, để cho thôn dân đi theo bắt đầu thăng cấp quân doanh lên cao cấp.

Hơn một giờ sau, cao cấp quân doanh xây xong. Dương Thiên đưa võ tướng chuyển tới danh ngạch quân doanh ở đây. Sau đó lưu lại 23 bát giai binh, chính mình một một đường đi về Thiên Hà thôn.

Vừa trở lại Thiên Hà thôn, Vương lão đã sớm dựa theo Dương Thiên phân phó, đưa đến 11 binh lính có thể chuyển chức thành cao cấp võ tướng.

Chờ 11 tên này chuyển chức xong, Dương Thiên tuyên bố phá hủy cao cấp quân doanh này.

Bởi vậy, 11 tên vừa mới trở thành cao cấp võ tướng toàn bộ biến thành thất giai binh.

Đây cũng là phương pháp Dương Thiên xử lý mấy binh sĩ tư chất cấp B không thể trở thành bát giai binh.

Tu kiến cao cấp quân doanh so với tu kiến đặc cấp quân doanh mau hơn, mỗi ngày có thể tu kiến năm lần. Tương đương với có thể tiến hành chuyển chức cho 55 binh lính. Mặc dù vẫn không thể hoàn toàn giải quyết hết lượng binh lính đang tăng lên vèo vèo, nhưng cuối cùng cũng có thể giảm bớt một chút áp lực.

Tiếp đó, Dương Thiên vẫn muốn tiếp tục công chiếm hệ thống sơn trại của dị tộc. Mục tiêu kế tiếp của hắn là một thôn xóm bỏ hoang của hệ thống, được thôn dân phát hiện trước đó vài ngày, hiện tại bên trong có gần ngàn sơn tặc chiếm giữ.

Thôn xóm này nằm ở phía nam Bạch Vân thôn, cách khoảng hơn hai mươi km, cạnh bờ đông sông Thiên Hà.

Mà một mục tiêu khác là nơi đã bị mình công phá hai lần: Hắc Vân sơn trại!

Hai nơi này Dương Thiên đều có ý định chiếm. Nhưng tạm thời nhân thủ không đủ, Vọng Thiên thôn trước mắt cần nhân thủ để chống lại dị tộc phản kích. Nếu như hiện tại lại chiếm thêm Hắc Vân, đoán chừng phải huy động toàn bộ lực lượng mới có thể bảo vệ. Mà một tuần này qua đi, Bạch Vân thôn có lẽ đã sớm bị đã quai tích lũy đủ số lượng công phá.

Bởi vậy bây giờ có thể đánh, cũng chỉ có thể là cái thôn xóm bỏ hoang kia. Nhưng không đánh tan toàn bộ. Dương Thiên hiện không còn chỗ để huấn luyện binh lính, hắn cũng không muốn mỗi ngày lôi kéo đại đội nhân mã chui qua cái mật đạo kia.

Mà mấy việc này hiện tại cũng không cần Dương Thiên tự mình động thủ, dù sao cái thôn kia cách trại thổ phi số 2 không xa, cứ giao cho bọn Đại Ngưu xử lý đi.

Trời đã sắp tối, Dương Thiên cười Tiểu Bạch lần nữa bay đến Giặc cỏ doanh số 1 tiến hành chiêu hàng.

Hiện tại nơi này đã tích lũy được bảy vạn người, dưới chiêu hàng thuật của Dương Thiên, 1.500 người lặng yên không một tiếng động vui đầu vào lòng

hắn ôm ấp. Trong đó có ba NPC cấp S, một là nữ. Không thể không nói, hiện tại NPC tư chất cao Dương Thiên gặp được, tỉ lệ nữ thật sự rất thấp. Đến giờ mới có bốn người. Tư chất cấp A và cấp B càng là một người cũng không có. Có thể do NPC tư chất cao hắn có được hầu hết đều từ giặc cỏ trong doanh mà ra. Mặc dù trong đám giặc cỏ, tỉ lệ nam nữ cũng cân đối, nhưng có lẽ do đặc thù nghề nghiệp, NPC nữ tư chất cao hơi ít.

Mà thôn nữ cấp S này Dương Thiên đã có an bài, cho đi tiệm may. Hai NPC cấp S còn lại, Dương Thiên giao cho Vương lão, để hắn chỉ điểm một chút hai người này, dù sao thôn xóm mới vẫn chưa có thôn trưởng a.

Vì vẫn còn cần kiểm thêm nhân khẩu ở đây, cho nên Dương Thiên tự mệnh lệnh cho đám người vừa chiêu hàng còn lại giả bộ như đi ra dò xét, sau đó vụng trộm trốn đi.

Công việc quá nhiều, Dương Thiên cũng đã hưởng thụ chán cảm giác tạo ra bát giai binh, vì vậy hắn đem nhiệm vụ này giao cho Đại Ngưu, để hắn mỗi ngày hoàn thành công việc này đúng hạn.

Trong khi đó, đám Đại Ngưu rốt cục trở lại thôn. Dương Thiên nhận được tin tức tốt, đó là trong 800 km² lãnh địa của mình cũng không xuất hiện nơi trú quân cao cấp hạng lớn. Mà đám 11 tên tân binh cấp S, hiện tại cũng đã đạt đến trình độ trung cấp võ tướng, chỉ cần chuyển chức, ngày mai có thể mang tất cả nhân mã bắt đầu xoát nơi trú quân rồi.

Dương Thiên suy nghĩ, vẫn là tạm thời không cần sử dụng võ tướng chuyển chức lệnh. Cùng lắm thì mấy võ tướng kia chờ thêm một ngày mới chuyển chức cũng không sao.

Sau đó Dương Thiên phân phó chuẩn bị để ngày mai xử lý cái thôn bị bỏ hoang, đồng thời đưa bản vẽ đặc cấp quân doanh cho Đại Ngưu rồi logout ăn cơm.

Sáng ngày thứ hai, Dương Thiên an bài hơn một ngàn vị thôn dân bắt đầu cải tạo mật đạo để thuận tiện hơn trong quá trình thông hành.

Kỳ thật cũng không cần phải cải tạo quá nhiều, quan trọng nhất là Dương Thiên muốn đem cửa ra vào mật đạo chuyển đến vách đá đằng sau Vọng Thiên thôn.

Đây là một công trình cực lớn, đoán chừng không mất mấy tháng thì khó có thể hoàn thành.

Dương Thiên an bài xong liền mang theo 23 bát giai binh mới đào tạo ngày hôm qua đi đến Vọng Thiên thôn

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vương Khải

Hôm nay sẽ nghênh đón đợt công kích thứ nhất của dị tộc phụ cận Vọng Thiên thôn, nhưng số lượng chắc sẽ không lớn.

Thẳng đến giữa trưa, Dương Thiên mới nhìn thấy từ xa xa, bắt đầu xuất hiện thân ảnh của địch nhân. Đứng trên đài quan sát, Dương Thiên đoán chừng đám này khoảng bảy, tám trăm người, có một võ tướng dẫn đầu.

Dương Thiên lập tức để đám thôn dân trốn vào trong thôn, lại để cho một nửa bát giai binh đứng trên tháp canh, đánh lên đám dị tộc. Mà một nửa còn lại trực tiếp đi ra ngoài nghênh chiến, Dương Thiên cũng tự mình áp trận!

Khoảng cách song phương còn 180 m, đám bát giai binh đứng trên tháp bắt đầu xạ kích. Hơn nữa mỗi một mũi tên bắn ra đều chuẩn xác có một người ngã xuống. Đây chính là chỗ khủng bố của binh sĩ đẳng cấp cao, mỗi nhất kích đều là tính chuẩn và trí mạng.

Đây là sự thật làm cho người khác phải hoảng sợ, tầm bắn cung tiễn thủ đối phương rõ ràng đạt đến 180 m!

Tên võ tướng dị tộc xem xét sự tình không đúng, lập tức hạ lệnh bắt đầu công kích. Hắn xem bên Dương Thiên dù sao cũng chỉ có hơn hai mươi Cung Tiễn thủ, coi như bắn chuẩn thế nào cũng không giết được bao nhiêu người bên mình.

Sự thật cũng đúng là như thế. Lúc lao đến xấp lá cà, cũng chỉ chết hơn một trăm người. Nhưng nếu chỉ dựa theo thời gian lao đến mà tính toán đã có chút khủng bố rồi. Nãy giờ mới qua ngắn ngủn hơn hai mươi giây a.

Đối phương đã nhằm chính mình lao đến, Dương Thiên cũng không khách khí. Một bên tổ chức binh sĩ phía dưới bắt đầu nghênh chiến, một bên mệnh lệnh binh lính trên tháp canh nhanh chóng lao xuống.

Đánh giáp lá cà mới là chiến đấu tàn khốc nhất!

Chiến đấu vừa mới bắt đầu đã tràn đầy huyết tính, chân cụt tay đứt bắt đầu rơi khắp nơi, vũ khí bằng thép có thể nhẹ nhõm mở ra thân thể của đối phương, đây là tổn thương trí mạng nhất.

.....

Thời điểm 23 Cung Tiễn thủ từ trên tháp canh lao xuống, gia nhập chiến đấu cũng là lúc đám dị tộc này lâm vào tuyệt cảnh!

Hơn mười phút đồng hồ! Chỉ là ngắn ngủi hơn mười phút đồng hồ, chiến đấu kết thúc. Toàn diệt tất cả nhân mã đối phương, mà bên Dương Thiên chỉ có một binh sĩ bởi vì nhất thời chủ quan bị đối phương chém suột qua mặt, vết lên một vết thương nhỏ.

Quét dọn chiến trường, Dương Thiên chỉ lấy được hơn 200 kiện vũ khí, số còn lại đều đã hư hao trong chiến đấu. Cái này còn là nhờ cung tiễn thủ từ xa giết một đám lúc đầu. Tuy vậy, may là tên võ tướng kia vẫn còn hào phóng, rõ ràng cống hiến một quyền cao cấp nội công.

Lần này chiến đấu mặc dù nhẹ nhõm chấm dứt, nhưng hai ngày sau đó sẽ xuất hiện đợt công kích thứ hai với quy mô càng lớn hơn.

Tạm thời Dương Thiên đem việc này bỏ qua một bên. Trải qua chiến đấu quy mô nhỏ vừa rồi, đẳng cấp Dương Thiên cuối cùng up lên 30. Đã có thể chuyển chức thành cao cấp võ tướng, Dương Thiên lập tức ở trong quân doanh tiến hành chuyển chức. Mà không nghĩ tới lần này chuyển chức lại giúp cho sơ cấp nội công của hắn đột phá đến lục giai. Khoảng cách để tu luyện trung cấp nội công lại gần thêm một bước.

Dương Thiên để lại 46 tên bát giai binh thủ thôn. Tuy nói để bát giai binh thủ thôn có chút lãng phí. Mà cũng không có biện pháp, hệ thống mặc dù quy định người chơi cùng trận doanh không thể công phạt lẫn nhau, nhưng như kiểu nơi đóng quân của dị tộc lại vẫn có thời gian một tuần được tranh đoạt. Vì tránh cho Vọng Thiên thôn bị người chơi khác phát hiện rồi tiện đường chiếm lĩnh, Dương Thiên đành phải để cho đám bát giai binh này ủy khuất. Ngày mai hắn sẽ phái một bộ phận lục giai đỉnh phong, thất giai tư chất cấp A tới.

Hiện tại trong tay Dương Thiên, binh sĩ tư chất cấp A đã có hơn năm trăm người, không tính hơn một trăm người lợi dụng bug game up lên bát giai. Cộng cả đám tân binh vừa chuyển chức thành binh sĩ không lâu, hiện tại đã có chừng ba trăm người lĩnh ngộ cao cấp kỹ năng, trở thành thất giai binh. Thực lực tổng thể tăng nhiều.

Dương Thiên định để lại khoảng 200 thất giai binh thường trú tại Vọng Thiên trấn sau khi dị tộc tiến công chấm dứt để thủ thành. Vì vậy hắn cần hảo hảo an bài một phen.

Trở lại Bạch Vân thôn, trước hết cho người đi tìm 200 thất giai binh này về, đồng thời gọi luôn Lưu Kiệt đến.

Dương Thiên đem 200 người này tổ chức thành: một trung đội đao thuẫn binh 50 người. Một trung đội Cung Tiễn thủ 50 người, còn lại biên thành đại đội 100 người sử dụng trường thương. Bởi vì những người đóng ở Vọng Thiên trấn, có thể giả tạo thành Bạch Vân thôn để đối ngoại. Phòng trường hợp xảy ra tình huống ngoài ý muốn, Dương Thiên phân phối cho đao thuẫn binh và quân trường thương toàn bộ vũ khí thép chế và bán giáp. Mà Cung Tiễn hoàn toàn sử dụng thuần một sắc Thiết Thai cung, mặc giáp da.

Tổ chức xong, Dương Thiên nói: “Lưu Kiệt, những người này ta giao cho ngươi. Mà ngươi cũng là võ tướng đầu tiên được lĩnh quân đội của Bạch Vân thôn ta. Hi vọng ngươi sẽ không cô phụ kỳ vọng! Về sau phòng ngự Vọng Thiên thôn hoàn toàn giao cho ngươi rồi.”

“Chúa công an lòng! Thuộc hạ nhất định sẽ sống chết thủ vệ Vọng Thiên thôn!” Lưu Kiệt kích động nói.

Dương Thiên nhẹ gật đầu: “thống soái của ngươi quá thấp, đến lúc đó ta cho một phó tướng loại hình thống soái sang giúp đỡ ngươi. Hơn nữa theo Vọng Thiên thôn phát triển, binh sĩ trong tay ngươi sẽ dần dần tăng nhiều, ngươi nên hảo hảo phát huy a!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Lưu Kiệt quỳ một chân trên đất nói.

Xử lý chuyện nơi đây xong, Dương Thiên chợt nghe hệ thống nhắc nhở:

Chúc mừng ngươi chiếm lĩnh thôn trang bị bỏ hoang! Tình huống cụ thể thỉnh tự mình xem xét.

Dương Thiên vui vẻ, xem ra Đại Ngưu đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mở ra thuộc tính thôn trang:

Tên thôn: Bạch Lộc thôn, phụ thuộc Bạch Vân thôn.

Đẳng cấp: 3 cấp

Dân cư :215/1000

Quân đội: 0

Dân tâm: 74, trị an: 85

Thuộc tính đặc thù: Không

Tài nguyên: Vật liệu đá 20.000, vật liệu gỗ 20.000, tiền 50.000

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 5.000 đơn vị, vật liệu đá 5.000 đơn vị, vật liệu gỗ 5.000 đơn vị, tiền 40.000.

Diện tích thôn: 4 km²

Diện tích lãnh địa: 50 km²

Kiến trúc hiện hữu: 17/22 kiến trúc cần thăng cấp

Văn phòng thôn trưởng, nhà dân, sơ cấp tiệm tạp hóa, sơ cấp thợ may phổ, sơ cấp tiệm thợ rèn, sơ cấp nghề mộc phòng, sơ cấp quán doanh, sơ cấp y quán, sơ cấp thị trường, sơ cấp vũ quán, sơ cấp ụ tàu, hàng rào, tháp canh, chăn nuôi trường, sơ cấp bến tàu, sơ cấp tửu quán, sơ cấp mỏ đá, sơ cấp đồn củi trường, sơ cấp nơi xay bột.....

Có thể xây kiến trúc:

.....

Không nghĩ tới còn là thôn cấp 3. Hơn nữa công trình kiến trúc vẫn còn tương đối đầy đủ. Nhưng Dương Thiên biết, mấy kiến trúc này đều không có tác dụng, bởi vì bên trong chả có ai, đây là thôn bị bỏ hoang. 215 nhân khẩu và số vật tư bên trong là do chính mình phân phó Đại Ngu mang đến.

Đại Ngu là người chưởng quản quân doanh của toàn lãnh địa, Dương Thiên đã giao cho hắn quyền được bổ nhiệm người chưởng quản quân doanh ở lãnh địa phụ thuộc.

Nhìn tài nguyên đang dần dần giảm bớt, Dương Thiên biết Đại Ngu đã bắt đầu thăng cấp quân doanh rồi.

Giữa trưa, Dương Thiên logout ăn cơm, thấy trên điện thoại có một đồng cuộc gọi nhờ. Vội vàng mở máy ra xem, nguyên lai là thằng bạn nói khó chết tiệt Vương Khải xua quân đánh tới.

Vương Khải là đồng học của Dương Thiên thời đại học. Quan hệ phi thường tốt. Mặc dù hiện tại đã ra trường, nhưng vẫn thường xuyên liên hệ. Nhà hắn ngay tại thành phố CD, từ kiếp trước Dương Thiên đã biết, Vương Khải có chơi trò này.

Cầm điện thoại gọi lại, rất nhanh bên kia nhắc máy, một âm thanh vội vàng vang lên: “Lão đại! Tin vui a! Sắc Vi công hội tiến hành chiêu binh. Mà lần này không chỉ tuyển người chơi nữ. Lão đại có đi thử vận khí không a?”

Nguyên lai là có chuyện như vậy, Dương Thiên cũng đã nhớ lại. Nhưng ở kiếp trước, chính hắn cũng không có đi tham gia cái gọi là tuyển dụng hội này. Hắn có thể nói là người mang tư tưởng cực chán chán về đại nam nhân. Để mấy đứa con gái còn nhỏ tuổi hơn làm chỉ huy của mình, hắn thật đúng là làm không nổi. Nhưng ở kiếp trước Vương Khải thật đúng là đã gia nhập Sắc Vi công hội.

Dương Thiên lần này có ý định đi xem, nhưng không phải đi thi tuyển mà là thuần túy đi xem cùng Vương Khải mà thôi. Trải qua sự tình ở kiếp trước, hắn càng trân trọng tình bạn này hơn.

“Được rồi! Chúng ta cùng đi xem xem. Người chờ ta ở Ngã tư vọng gần KTQD ấy, chờ lâu thì ghé qua ngõ tự do làm vài trận LOL cũng được. Lát nữa ta tới.” Nói xong, Dương Thiên dập máy.

.....

Điện thoại vừa tắt, bên kia một tên tiểu tử mắt vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, vẻ mặt nghi hoặc: Lão đại làm sao biết lần này chiêu binh ở ký túc KTQD đây? thật là quý dị a!

.....

Dương Thiên sửa sang lại quần áo một chút, liền đi ra cửa.

Đánh xe đến ngõ tự do, Dương Thiên dễ dàng tìm được Vương Khải đang ngồi thu lu trong quán 45 đánh LOL. Vương Khải thần thần bí bí mà nói: “Lão đại, người có phải có ý với tam hoa trong Sắc Vi công hội hay không? như thế nào đã sớm biết lễ chiêu tân cử hành ở ký túc KTQD cơ chứ?”

Dương Thiên đương nhiên sẽ không nói thật, cười cười: “Cát..., ta là thần tiên không được à?”

Vương Khải lập tức về mặt phiền muộn, hắn biết chính mình có hỏi cũng không hỏi được gì nữa rồi.

Hai người vừa cười cười nói nói vừa đi, một hồi đã đến ký túc, ở đây đã dựng lên một khu sân khấu thật lớn, đúng là địa phương Sắc Vi công hội chiêu tân.

Bất quá bây giờ còn chưa chính thức bắt đầu, Dương Thiên và Vương Khải liền chui vào quán trà đá ở cạnh đấy uống nước.

Vừa ngồi, Dương Thiên liền cười nói: “Thằng đàn này, thật sự muốn gia nhập Sắc Vi công hội sao?”

Vương Khải đối với kiểu xưng hô này tập mãi đã thành thói quen, dù sao chính mình thật sự cũng không phải đàn lăm. Cười nói: “Đương nhiên, Sắc Vi công hội hiện đã toàn bộ tiến vào chiếm giữ Thiên hạ, đúng lúc ta cũng chơi cái trò này. Trước kia trong trò chơi ta phần lớn là hỗn một mình, nhưng thử cái game này ta mới biết một người tự sướng thật sự quá khó khăn. Hiện tại ta mới 15 cấp, solo cường đạo tứ giai cũng không nổi. Muốn an toàn không bị thương, ít nhất cũng phải bảy tám người mới có thể giết chết một tên như vậy. Hơn nữa cái game này map rộng lắm, mỗi ngày một người không sai biệt lắm đều có thể thu hoạch một hai trăm tiền đồng. Mà dựa theo tỉ lệ hối đoái ở chợ đen chính là một hai trăm nguyên rmb a. Hơn nữa đây còn là có tiền mà không mua được. Mà nếu vận khí tốt, nhặt được một bản trung hoặc là cao cấp bí tịch, vậy phát tài rồi. Xem giá cả trong tiệm tạp hóa là biết đây nhất định là đồ tốt, rất nhiều người đều đang thu mua. Hiện tại một bản trung giai bí tịch có thể bán tới 5000 rmb, giao dịch bằng tiền mặt. Nghe nói đã có người ra giá sáu vạn rmb thu mua cao cấp bí tịch, mà còn không ai bán a, đoán chừng còn chưa có ai đạt được thứ này”.

Dương Thiên cười cười, hiện tại người chơi bình thường trên cơ bản không có khả năng đạt được sách cao cấp kỹ năng. Phải biết rằng cao cấp kỹ năng là phải tắng nơi trú quân trung cấp trở lên mới có. Trước nói về nơi trú quân trung cấp. Hiện thôn xóm của người chơi cao nhất cũng không quá 3 cấp, diện tích khoảng 50 km², căn bản là không có khả năng xuất hiện nơi trú quân trung cấp. Mặt khác hệ thống son trại tầm trung cấp đều có được tường đá. Muốn đánh hạ, tổn thất quá lớn so với giá trị thu được. Chuyện ngu ngốc như vậy tuyệt đối sẽ không ai thêm làm.

“Vậy người đánh ra được mấy bí tịch rồi?” Dương Thiên truy hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thực Lực Bạch Vân Thôn

Vương Khải thần thần bí bí nói: “Người khoan hãy nói, ta vừa nhặt được một quyển trung cấp thương pháp, cái này cũng nhờ vận khí ta tốt a. Vào game ta chọn điểm sinh ra ở Trục Lệ thuộc Lạc Dương. Mà tại Lạc Dương có hai đại công hội là: Thiên Long và Đồ Long. Hai thằng này vì nguyên nhân tên công hội mà một mực táng nhau không ngừng. Trước đó không lâu công hội Đồ Long tổ chức hơn vạn người đi đánh một cái son trại loại nhỏ. Kết quả không biết vì cái gì Thiên Long công hội lại biết. Kết quả người cũng đoán được rồi đấy. Công hội Đồ Long đánh xong, chưa kịp lấy được chỗ tốt thì công hội Thiên Long đột nhiên nhúng tay, muốn cướp thành quả. Thế là song phương táng nhau tới bờ. Lúc ấy bản thân ta vốn đã bị thù lĩnh son trại đánh cho trọng thương đang muốn chuồn về thành. Nhưng đi không được bao xa liền gục trên mặt đất. Vừa hay thấy một màn này, kết quả..... Hắc hắc! Kệ bọn trâu bò đánh nhau, ta mò đi nhà kho trộm bản trung cấp thương pháp này”

“Nguyên lai là dẫm nhảm cút chó a! Ta còn tưởng rằng người bằng thực lực chính mình kiếm được chứ.” Dương Thiên chế nhạo nói.

Vương Khải nói: “Người đây là ghen ghét! Trắng trợn ghen ghét a..... Đúng rồi lão đại, người có chơi trò này không?”

Dương Thiên cười cười: “Đương nhiên, game hay vậy, người đã chiến thì ta nhất định cũng sẽ chiến chứ. Bất quá ta ở Dương Châu, cách người cả vạn dặm a!”

“Haizz, đen vãi, hiện tại ta cũng không có nhiều tiền như vậy để truyền tống đến chỗ người. Bằng không thì huynh đệ chúng ta liên thủ, cả thiên hạ còn không phải đồ trong túi à!” Vương Khải phát huy nhuần nhuyễn khả năng YY của hần nói.

Dương Thiên cười cười, không để ý nói tiếp: “Vừa rồi ta hỏi người có thật sự muốn gia nhập Sắc Vi công hội hay không? người đưa ta lên đến tận cung trăng làm gì?”

Vương Khải gượng cười: “Cũng không nhất định sẽ gia nhập Sắc Vi công hội. Đây là đến thử thời vận á, người ta có nhận hay không còn chưa biết. Ta cũng là xem Sắc Vi công hội có tổng bộ ở ngay tại thành phố CD, hơn nữa mấy đại tỷ ấy, ta cũng đã nhìn mặt nghe danh nhiều rồi, đều là mỹ nữ mà! Vì thế liền chạy đến đây.”

Dương Thiên rất nghiêm túc nói: “Vậy được rồi, ta cũng không khuyên người nữa. Chỉ là ta cho người biết, cái trò chơi này xa xa không đơn giản như người tưởng tượng đâu. Người nhất định không được đơn thuần coi đây chỉ là một trò chơi nghe chưa!”

“Vì cái gì? không phải là trò chơi sao? Làm gì mà thần thần bí bí như vậy, người đừng có mà dọa nha. Ta sợ lắm đó” Vương Khải bĩu môi nói.

“Vi sao thì người tạm thời không nên hỏi, hiện chỉ cần cố gắng thôi. Dù sao chỉ cần người dụng tâm chơi, thì nhất định cả đời sẽ com áo không lo..... Tốt rồi, trà đá đã hết, thuốc cũng đã hút xong, chúng ta vào ký túc xá xem một chút.”

Không thể không nói, hiệu ứng mỹ nữ quả thật là cường đại, hống chi còn là một đoàn mỹ nữ.....

Hai người Dương Thiên vừa tới địa điểm thông báo tuyển dụng thì xung quanh đã lúc nhúc người, mà tuyệt đại đa số đều là thanh niên nam tử a.

“Các vị! Sắc Vi công hội chúng ta lần đầu tiên hành đối ngoại chiêu tân, tạm thời chỉ tuyển nhận người chơi Thiên hạ. Các vị ai nguyện ý gia nhập làm phiên qua chỗ ta lấy một bản khai, điền kỹ càng tin tức lên đó, kể cả tin tức nhân vật trong trò chơi. Các vị yên tâm, Sắc Vi công hội là một trong thập đại công hội trên cả nước, chúng ta dùng danh dự cam đoan: tuyệt đối sẽ không đem tin tức của các vị cung cấp cho bất kỳ ai.” Một thanh âm ngọt ngào

truyền đến. Dương Thiên không cần nhìn đã biết rõ đây là Hòa Sắc Vi Đàm Giai đang nói chuyện. Hiện tại trí nhớ của hắn tốt vô cùng. Vài ngày trước đã nghe qua thanh âm này một lần, hiện tại muốn quên cũng quên không được.

Trong đám người, một âm thanh vang lên: “Nếu như chúng ta đã có thôn trang, vậy khi gia nhập Sắc Vi công hội tính toán như thế nào?”

Đàm Giai rất trấn định cười nói: “Nếu như thôn trang của các vị cách đại bản doanh của chúng ta không quá xa, như vậy có hai loại lựa chọn, một là đem toàn bộ thôn trang bán cho chúng ta, chúng ta định giá thôn trang, sau đó bỏ vốn thu mua. Đương nhiên thu mua chỉ có thể dùng tiền mặt mà thôi. Nhưng ta có thể cam đoan, giá cả tuyệt đối thấp nhất cũng là 200 vạn. Mà cách còn lại là người dùng lãnh địa nhập cổ phần với công hội, bọn ta giữ 40% cổ phần của thôn, sau đó mọi người cùng một chỗ phát triển. Đương nhiên nếu như thôn trang của người ở quá xa, ta đề nghị người không nên gia nhập Sắc Vi công hội. Như vậy sẽ bất lợi với sự an toàn của thôn trang các người. Đại bản doanh chúng ta là tại Dương Châu, Ngô quận. Chỉ cần ở trong phạm vi này có thể được công hội bảo hộ. Quá xa, chúng ta cũng lực bất tòng tâm rồi.”

Nghe thế nữ nhi nhiệt tình miêu tả, tất cả mọi người không khỏi nhẹ gật đầu.

“Thế những người ở châu khác làm sao bây giờ?” Lại có người đưa ra vấn đề.

Đàm Giai nói: “Cái này đơn giản, chờ khai thông hối đoái tiền thật xong, chúng ta có thể truyền tống toàn bộ mọi người đến Ngô quận. Nhưng giai đoạn đầu vẫn cần chính các người tự phát triển.”

Dương Thiên biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, nửa năm sau sẽ khai thông hối đoái tiền thật. Nhưng chỉ là cái tỉ lệ hối đoái này sẽ làm cho tất cả mọi người ghen ghét trân trời, đồng thời cũng làm cho đại số người thường nghĩ cách để có thể ngồi Truyền Tống trận. Không biết đến lúc đó lời của Hòa Sắc Vi Đàm Giai này còn có thể tự tin như vậy không.

Nhưng rất rõ ràng, những người khác đối thuyết pháp này lại phi thường hài lòng. Rất nhiều đã bắt đầu cảm bản khai điền thông tin.

Hiện tại thị trường trong trò chơi đã phi thường quy phạm, được pháp luật bảo vệ. Do đó cũng không có ai hỏi đoàn đội hoạt động trong như thế nào, phân phối lợi ích ra sao.

Vương Khải đang định đi lấy bản khai, lại quay qua nhìn Dương Thiên, nói: “Người không phải ở Dương Châu à? Sao không gia nhập Sắc Vi công hội.”

Dương Thiên không nói chuyện, cười nhạt lấy lắc đầu.

“Người vẫn là đồ cổ chấp như trước!” Vương Khải cười, thúi Dương Thiên một quyền, sau đó bước đi lấy bản khai.

Sau đó Dương Thiên lại ngồi chơi trong chốc lát rồi cáo biệt Vương Khải đi về. Hắn hôm nay còn chưa chiêu hàng a!

Trở lại trò chơi, sắc trời còn sớm. Dương Thiên cười Tiểu Bạch, đi đến thôn hoang vừa chiếm lĩnh, thuận tiện mang theo một quan văn đã được Vương lão chỉ điểm.

Đến nơi, chỉ thấy Đại Ngưu đã sớm ly khai, chỉ còn lại hơn hai trăm thôn dân đang bận rộn. Đám NPC sinh hoạt điều từ Bạch Vân thôn đến đều đã tiến vào tiệm may, tiệm rèn... bắt đầu công tác. Đại lượng dân còn lại đi xây nhà dân. Toàn bộ thôn bắt đầu vận chuyển.

Dương Thiên đi đến văn phòng thôn trưởng, trực tiếp bổ nhiệm cho tên quan văn đi theo, điều này cũng quyết định phương hướng phát triển về sau của thôn.

Lại xem xét tình huống tổng thể một lần. Bạch Lộc thôn cũng là láng giềng của Thiên Hà thôn, hơn nữa cũng rất gần sông. Dương Thiên quyết định phái chút thuyền đánh cá ở chỗ này giăng lưới, thậm chí trực tiếp xây luôn ụ tàu ở đây rồi up lên cao cấp. Vừa sản xuất thuyền, vừa đánh cá.

Xong việc, Dương Thiên cười Tiểu Bạch trở về một mình.

Đoán chừng thời gian không sai biệt lắm, Dương Thiên đi đến gác cỏ doanh số 1.

Hôm nay tại đây lại tăng thêm hai vạn gác cỏ, đã sắp tiếp cận 9 vạn người. Lần này chiêu hàng, Dương Thiên nhân phẩm lại lần nữa bạo phát, thành công chiêu hàng hơn bốn ngàn gác cỏ.

Mà hiện tại trong gác cỏ doanh, số lượng còn khoảng 8 vạn 5000 người. nếu như trước trưa mai không tiến hành xử lý, đoán chừng buổi chiều sẽ công kích Bạch Vân thôn. Đây cũng không phải chuyện đùa. Mặc dù kết cục cuối cùng là Dương Thiên sẽ giết sạch bốn năm vạn gác cỏ này. Thế nhưng cái giá phải trả cũng là toàn bộ thôn dân Bạch Vân thôn bị giết sạch không còn một mống.

Trong khi đó kỹ năng lợi dụng của Đỗ Hường Nguyên phải đến xế chiều ngày mai mới có thể sử dụng. Xem ra việc phái Đại Ngưu ngày mai dẫn người vào tàn sát một hồi là không tránh khỏi rồi.

Chạng vạng tối, đám thôn dân mới chiêu hàng về tới Bạch Vân thôn. Dương Thiên trước đem bảy tên thôn dân cấp S an bài đến từng ngành sản xuất. Sau đó phái người đưa đám thôn dân ngày hôm qua chiêu hàng mà bây giờ vẫn chưa được chuyển chức đến Bạch Lộc thôn. Đồng hành còn có 11 binh lính cấp S cần chuyển chức võ tướng. Hiện tại Bạch Vân thôn có mười chiếc vận tải thuyền, kể cả cần chở đi trên nghìn người vẫn là dư sức.

Dạo quanh thôn xem xét tình hình một hồi, Dương Thiên phát hiện tang viên (nơi nuôi tằm) và nhà máy ngói cũng đã xây xong. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù của Bạch Vân thôn cơ hồ là gấp hai các lãnh địa khác. Hơn nữa hiện tại thôn trang cấp 3 mỗi ngày lại chiêu mộ được thêm khoảng 20 lưu dân. Bởi

vậy chỉ trong hai ngày đã kiếm được được người nuôi tằm và thợ hồ cũng không kỳ quái. Về phần mộ viên, Dương Thiên đã sớm phân phó người đi xây dựng.

Trời tối, Dương Thiên về văn phòng thôn trưởng, bắt đầu tu luyện nội công.

Ngày hôm sau, Dương Thiên lại đề cho Đại Ngu đem theo đám đặc cấp võ tướng và 310 bát giai binh đi ngược đãi giặc cỏ doanh số 1 một phen. Đây cũng chính là công việc hàng ngày về sau của bọn Đại Ngu.

Sau đó, hắn lại an bài một phen cho 11 binh lính vừa mới chuyển chức thành cao cấp võ tướng hôm qua.

Hiện tại trong lãnh địa Dương Thiên đã có hơn 2100 hơn binh lính. Trong đó bát giai binh 363 người. Hiện 310 người đang tạm do Đại Ngu suất lĩnh chấp hành nhiệm vụ biến mấy nơi trú quân trung cấp hạng trung, hạng lớn thành không lồ. 46 người đóng ở Vọng Thiên thôn, 7 người đóng ở bảy cái nơi trú quân trung cấp hạng không lồ. Mà hai ngày trước chuyển chức thành thất giai binh 66 người, toàn bộ hiện đang ở Thiên Hà thôn chờ lệnh. Binh lính tư chất cấp A tự động lĩnh ngộ kỹ năng, tấn cấp thất giai binh có 117 người. Nhóm này do Trần Hào và Tôn Miểu phụ trách, là chủ lực trong việc đi xoát các nơi trú quân luyện cấp. Có 200 thất giai binh đỉnh phong tư chất cấp A được Dương Thiên tạo thành quân đoàn tạm, chuẩn bị phái đến Vọng Thiên thôn. Có 100 binh lính tư chất cấp B đạt tới yêu cầu chuyển chức thành đặc cấp võ tướng đang chờ ở Bạch Vân thôn đợi đến lượt mình. Có 464 tân binh đang đóng ở mấy nơi trú quân không lồ luyện cấp. Có 300 tứ giai đến lục giai binh chưa đủ điều kiện để chuyển chức thành cao cấp hoặc đặc cấp võ tướng đang đi theo Ô Ma luyện cấp. Số còn lại gần 600 tân binh mới toanh vừa mới chuyển chức ngày hôm qua và hôm nay. Mà trong đám này có hơn 200 người sắp được đưa đến mấy nơi trú quân không lồ thay cho đám đã đủ tiêu chuẩn chuyển chức thành đặc cấp võ tướng.

Hiện tại cần an bài chỉ là 117 thất giai binh sĩ, 300 tứ giai đến lục giai binh lính và 400 tân binh.

Dương Thiên an bài rất đơn giản, đó là lại đề cho mười một cao cấp võ tướng ở đây, mỗi người trung bình mang theo 80 người đi luyện cấp.

Sau đó lấy ra một bản đồ có ghi chú sẵn địa điểm phân bố các nơi trú quân đã chuẩn bị từ trước giao cho bọn hắn, sau đó giải tán thẳng nào làm việc thẳng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vọng Thiên Thôn Thủ Vệ Chiến

Phân công hết nhiệm vụ xong, Dương Thiên đề Lư Kiệt mang theo 200 lục giai binh đỉnh phong dưới tay hắn chạy tới Vọng Thiên thôn. Bởi vì hôm nay nhân khẩu lại gia tăng nhiều, Dương Thiên liền trực tiếp đưa đám thôn dân vừa chiêu hàng ngày hôm qua đến Thiên Hà thôn, để bọn hắn khai hoang trồng trọt. Hôm nay mới mới là mừng 4 tháng 2, vẫn kịp canh tác.

Bận rộn mấy ngày, hiện tại rảnh rồi, Dương Thiên chợt phát hiện thật có chút không quen.

Vọng Thiên thôn đã bị chiếm lĩnh ngày thứ ba. Nếu như bây giờ mình đi chiếm lấy Hắc Vân trại, cũng coi như đã qua một thời gian ngắn, có lẽ nếu chia ra tác chiến cần cũng không thành vấn đề.

Đại Ngu mang theo 310 tên bát giai binh và đặc cấp võ tướng xoát nơi trú quân để up cấp xác thực có chút lãng phí. Huống hồ hôm nay cũng là ngày cuối cùng xoát mấy nơi trú quân này. Đợi đến ngày mai là sẽ xuất hiện nơi trú quân không lồ. Đến lúc đó chỉ cần lần nữa tiêu diệt là có thể biến nó thành căn cứ để luyện cấp rồi.

Đợi đến lúc Đại Ngu từ giặc cỏ doanh số 1 trở về, Dương Thiên đề cho Tôn Miểu và Trần Hào mang theo 60 bát giai binh công chiếm Hắc Vân trại. Còn lại vẫn do Đại Ngu suất lĩnh đi đánh nơi trú quân.

Mà lần này đi đánh Hắc Vân sơn trại, Dương Thiên cũng không tự mình đi theo. 60 bát giai binh! Coi như đánh loạn kiêu cường công cũng thừa sức tiêu diệt cái sơn trại này. Huống chi dẫn đội còn là đặc cấp võ tướng, nếu đến như vậy mà còn xuất hiện tình huống gì ngoài ý muốn thì đúng là con mẹ nó xin lỗi hơn 100 vạn giá trị con người kia.

.....

Đầu giờ chiều, Dương Thiên nhận được nhắc nhở của hệ thống: Hắc Vân trại đã bị đánh hạ, hơn nửa binh lính bên mình một người cũng không tồn thất. Bởi vì trong thuộc tính của Hắc Vân thôn, số lượng binh lính đã ghi rõ ràng là 60 người. Mà lúc này Tôn Miểu đã đã trở thành người chưởng quản quân doanh của cái thôn trang cấp 2 này.

.....

Hiện tại Hắc Vân thôn đã bắt đầu tu kiến cao cấp quân doanh. Nếu như mỗi ngày thuận lợi, có thể tạo ra 55 thất giai binh.

Chạng vạng tối, 2 loại kỹ năng chiêu hàng của Dương Thiên và Đỗ Hưởng Nguyên đều đã cooldown xong. Vì vậy cùng cười Tiểu Bạch bay đến giặc cỏ

tiến hành công tác chiêu hàng.

Bởi vì buổi sáng bọn Đại Ngưu trên căn bản chỉ dựa theo hạn độ thấp nhất để giết chết giặc cỏ, bởi vậy đến bây giờ giặc cỏ doanh số 1 đã có gần mười vạn người rồi.

Dương Thiên vận khí không tốt lắm, chỉ chiêu hàng không đến 2000 người, còn chưa tới 2% tỉ lệ. Nhưng Đỗ Hường Nguyên thì trăm lần như một, tỷ lệ 10%, trực tiếp vác về 9500 người. Nhưng tốc độ dùng tiền cũng tương đối dã man, một phát là gần 50 vạn tiền đồng ra đi. May mắn hiện tại Bạch Vân thôn chiếm được ưu thế rõ ràng về kỹ thuật. Lại có thị trường đặc cấp, phạm vi tiêu thụ được mở rộng đến cả nước, vì thế lượng tiêu thụ trang bị vô cùng tốt, mỗi lần trên 100 vạn tiền đồng. Bằng không với cái thẳng cha phá tiền như rác Đỗ Hường Nguyên này, Dương Thiên đã sớm phá sản.

Đùng một phát kiếm được hơn một vạn người, nhân khẩu Bạch Vân thôn lập tức tăng lên thành hai vạn. Mặt khác Thiên Hà thôn cũng có một vạn hai, mấy thôn bé bé khác dao động từ vài trăm đến vài nghìn người. Hiện tại tổng cộng Dương Thiên tương đã có chừng ba vạn tư ba vạn năm nhân khẩu.

May mắn ngày hôm qua đã dựng lên đặc cấp quân doanh, bằng không thì muốn chuyển chức cho hơn một ngàn căn thôn dân mới tư chất cấp A cấp B hôm nay, không biết phải đợi tới lúc nào. Đặc cấp quân doanh là kiến trúc của trọng thành, hấn số lượng binh sĩ huấn luyện mỗi ngày đạt tới 1200 tên.

Chỉ có điều muốn đem hơn một ngàn tân binh này huấn luyện đến đủ tiêu chuẩn để chuyển chức thành đặc cấp võ tướng thì không phải thời gian ngắn có thể làm được. Nếu như dùng tiêu chuẩn đặc cấp võ tướng để tính, kể cả sau này toàn bộ biến thành nơi trú quân khổng lồ, cố định luyện cấp ở đây thì bình quân mỗi ngày bồi dưỡng được khoảng 350 binh sĩ.

Nếu như chỉ có Đỗ Hường Nguyên tiến hành chiêu hàng, như vậy tốc độ cần phải vừa vặn có thể thỏa mãn. Nhưng dù sao đại đa số thời điểm là chính Dương Thiên đi chiêu hàng, mà skill chiêu hàng của hấn là miễn phí, ngu sao mà không dùng. Do đó, điểm luyện cấp là không đủ.

Xem ra cần mau chóng thăng cấp lãnh địa, bằng không thì đại lượng quân lực có thể sẽ bị lãng phí.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thiên liền mang theo 46 bát giai binh vừa lấy được hôm qua, 88 thất giai tư chất cấp A tự lĩnh ngộ kỹ năng và 24 thất giai binh do chế tạo tiến về phía Vọng Thiên. Ô Ma cũng được kéo theo.

Đám thất giai binh đều là cung kỵ binh cười giắc mã, mà bát giai binh thì cầm điểm thép đoạt, mặc bản giáp, chỉ là không có Thiết Thai. Dù sao hiện tại lượng binh lính gia tăng nhiều, sản lượng Thiết Thai cung có chút theo không kịp nhu cầu. Cũng may nhờ Dương Thiên liên tục bồi dưỡng, rất nhanh sẽ có cao cấp thợ mộc huấn luyện xong. Đến lúc đó mấy cái phiền toái này sẽ tự được giải quyết.

.....

Trong Vọng Thiên thôn, số đơn vị chiến đấu đã đạt đến 404 người, thấp nhất cũng là thất giai binh.

Theo tin tức trên 4rum kiếp trước, hôm nay số lượng dị tộc đến công thành là xấp xỉ 5.000. Trong đó tính binh có gần trăm tên đạt tới ngũ giai binh. Chia làm ba đường tiến công.

Dương Thiên vừa đến Vọng Thiên thôn, lập tức phái ra mười mấy kỵ binh xem xét bốn phía.

Không đến buổi trưa, Dương Thiên đã nhận được tin tức trở về. Phía tây nam, bắc, tây bắc ba hướng đều xuất hiện rất nhiều dị tộc, trong đó phía bắc là nhiều nhất, có khoảng 4.000 người, gần trăm ngũ giai binh kia cũng có mặt trong đó. Hai hướng khác quân số không dưới 2000.

Dị tộc cũng thuộc về một loại thế lực của hệ thống. Tính kỷ luật và sức chiến đấu... các phương diện đều mạnh hơn so với đám giặc cỏ hoặc thổ phi cùng giai vị. Bởi vậy Dương Thiên cũng không dám xem thường chỉ quân đội này.

Hắn đầu tiên phái ra 112 giắc mã cung kỵ đi mai phục đội ngũ phương bắc. Không chính diện giao phong, chỉ dùng chiến thuật thả diều, xài cùng tên tận lực tạo thành thương vong lớn nhất cho đối phương. Mà gần 300 người còn lại thì chia thành hai tổ, phân biệt do Lưu Kiệt và Ô Ma dẫn đội, đi nghênh chiến dị tộc ở hai hướng khác.

Bản thân Dương Thiên là theo đoàn giắc mã cung kỵ xuất phát. Hắn muốn tự thân kiểm nghiệm thoáng một phát sức chiến đấu thực tế của giắc mã.....

Xuyên qua rừng cây rậm rạp, thân hình giắc mã tuy cao lớn nhưng lại linh hoạt như thỏ, thoạt nhìn không ai hiểu nổi quỹ tích di động của chúng. Tốc độ cũng vượt xa đám chiến sĩ bình thường.

Núp trong rừng cây cách Vọng Thiên thôn hơn mười dặm, Dương Thiên lạnh lùng nhìn đại đội nhân mã đang dần tiến đến, đáy lòng không có bất kỳ chút e sợ nào. Quân đội trong tay hấn mặc dù rất ít, nhưng đều là cực phẩm trong cực phẩm, dùng một địch trăm tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Đám giắc mã tựa hồ cũng có thể cảm nhận được không khí khẩn trương của trận chiến sắp tới, đều đứng yên bất động.

Mà chỉ có hơn một trăm người nấp trong rừng cây rậm rạp, cũng không cần lo sẽ bị đối phương phát hiện.

“Bắn!” Khoảng cách còn 100m về sau, Dương Thiên lúc này mới phát ra lệnh xạ kích. Một trận mưa tên rơi xuống, gần một trăm tên dị tộc ngã xuống. Mặc dù so với số lượng hơn bốn nghìn người mà nói cũng không tính là tổn thương trí mạng. Nhưng bỗng dưng bị tập kích bất ngờ lại làm nhiều loạn khu vực đầu trận tuyến.

Tên võ tướng đang cười trên một tuần mã cao to đi giữa vệt vàng hét lên: “Nhanh tìm kiếm cho ta, là thẳng võ sĩ nào giám đánh lên! Ta muốn đem bầm

thấy chúng thành vạn đoạn!”

Đám quân lính phía dưới nghe vậy liền lập tức hành động. Cả đội ngũ đẩy mạnh về phía đội ngũ Dương Thiên. Nhưng do phải chui vào rừng rậm, cây to, dây leo chằng chịt, nên tốc độ cũng không nhanh.

Mặc dù chỉ có 100m, lại để Dương Thiên có thêm cơ hội xạ kích bốn lần, cộng với thành quả lúc ban đầu, hiện tại đã có gần 500 dị tộc bị xử lý.

Đến lúc song phương giáp mặt nhau, đám dị tộc hưng phấn, ngao ngao kêu gào lấy vọt về phía bên này.

Dương Thiên ngu gì đem binh lính chỉ mặc giáp da của mình đi liều mạng với bọn này đây? Lệnh cho toàn quân quay người đào tẩu..... à nhầm, phải gọi chiến lược di chuyển mới đúng!

Vì vậy khoảng cách dần được nói rộng, kể cả trong rừng cây, tốc độ đám giác mã này nhanh hơn đối phương nhiều. Mà cứ chạy được một đoạn, đám giác mã cung kỵ sẽ quay người lại bắn một lần. Dương Thiên vừa cười ngửa vừa bắn cung tỷ lệ chính xác sẽ không được như lúc đầu đứng im rồi. Nhưng mỗi lượt vòng vẫn có tổng cộng khoảng ba mươi tên xui xẻo ngã xuống. Tỷ lệ chính xác duy trì trong khoảng 30%. Mà đây chính là một con số rất khủng bố. Cung tiễn cũng không phải là tên nỏ, cái cần chú trọng là tầm bắn chứ không phải độ chính xác. Trên chiến trường giá trị cung tiễn ngay thể hiện xạ kích trên phạm vi lớn, tạo nên hỏa lực áp chế.

Hiện tại những binh lính này có thể sử dụng cung tiễn đến mức như thế đã là vô cùng đáng quý rồi. Cái này chính là ưu thế của binh lính đẳng cấp cao.

Nhưng số lượng tên mỗi người mang theo dù sao cũng có hạn. Tiêu chuẩn Cung Tiễn thủ là mỗi người một túi tên, một túi có 20 mũi tên. Sau khi bắn xong phải nghỉ biện pháp tiếp tế.

Hiện tại cung tiễn thủ của Dương Thiên ở đây có hơn một trăm người, tương đương với có hơn hai ngàn mũi tên. Bởi vậy cũng không thể tạo thành đá kích trí mạng với cho đối phương. Mục đích chính chỉ là ngăn chặn địch nhân, không hơn.....

Mặc dù đối phương vẫn đuổi theo không bỏ, nhưng tốc độ chênh lệch quá lớn, hết thảy cố gắng đều chỉ tốn công vô ích.

Cuối cùng Dương Thiên hoàn mỹ kéo theo đối phương hơn một giờ, toàn bộ tên đã sử dụng hết, bắn chết khoảng 800 dị tộc. Tuyệt nhất chính là, đối phương có gần trăm ngũ giai binh. Bởi vì sức chiến đấu của bọn này tương đối mạnh nên luôn đi phía trước. Nhưng mạnh thì cũng chỉ là khi so sánh với tứ giai binh mà thôi. Bọn hần nào biết chi quân đội phía trước cao hơn bọn hần tới 2 giai, đạt tới thất giai binh. Bởi vậy cuối cùng đều oan uổng chết không nhắm mắt.

Đoán chừng giờ này hai hướng khác cũng đã giải quyết xong, Dương Thiên bắt đầu thay đổi phương hướng, chạy về phía Vọng Thiên thôn.

Trên đường, Dương Thiên vừa vấp được hai lộ nhân mã do Ô Ma, Lư Kiệt suất lĩnh. Bọn này vừa hoàn thành nhiệm vụ, đang chạy tới tiếp viện. Quân số xem qua bị giảm hơn mười người, nhưng Dương Thiên hỏi qua mới biết. Nguyên lai chỉ là bị thương, bây giờ đang ở trong thôn tu dưỡng. Mà đám bị thương đều là thất giai binh, bát giai binh toàn bộ đều ở đây, một người cũng không thiếu.

Đến đây Dương Thiên cũng không chạy nữa. Trực tiếp dừng lại, chuẩn bị chính diện tác chiến.

Còn lại hơn ba ngàn dị tộc đuổi tới, đến lúc giáp mặt bọn Dương Thiên, tên nào tên nấy đã mệt mỏi không chịu nổi. Bọn chúng cũng không có cười ngửa, trong rừng cây lại chui tới chui lui, muốn thành thoi như bọn Dương Thiên cũng khó.

Chiến đấu rất nhanh khai hỏa.

Vốn thực lực đã quá sai biệt. Hơn nữa thân thể và tinh thần lại đang mệt mỏi. Rất nhanh đám dị tộc rơi vào thảm trạng toàn quân bị tàn sát. Tên võ tướng lúc đầu găm rú đòi đuổi bắt đám Dương Thiên, giờ đã rơi vào khô chiến hết mức. Nhưng hần dù sao cũng là một vị cao cấp võ tướng. Có thể miễn cưỡng đối phó với một, hai bát giai binh. Về sau Lư Kiệt thấy thế lao lên, tên này liền không có sức hoàn thủ.

Không đến nửa giờ, chiến đấu toàn bộ chấm dứt.

Bên Dương Thiên toàn diệt địch nhân, mà bên hần chỉ có mấy người bị thương. Ưu thế về giai vị và trang bị quá mức rõ ràng, muốn tạo thành thương vong là chuyện không hề dễ dàng.

Vì vậy, đối với kết quả này, Dương Thiên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đợt phản công thứ hai của dị tộc đã chấm dứt. Chỉ cần trải qua được nốt đợt đại phản công sau cùng. Vậy Vọng Thiên thôn chắc chắn là đồ trong túi Dương Thiên rồi

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vọng Thiên Thôn Thủ Vệ Chiến (Trung)

Quét dọn xong chiến trường, Dương Thiên thu được gần 2.000 vũ khí và trang bị, coi như có chút thu hoạch.

Sau đó hắn mang theo Ô Ma cùng đám thất giai, bát giai binh trở về Bạch Vân thôn. Lưu Kiệt và 200 bộ hạ ở lại Vọng Thiên thôn, phụ trách phòng ngự, tiện thể thanh lý mấy nơi trú quân đối mới xung quanh.

Đi qua doanh gác cỏ số 1 chiều hàng hơn ba nghìn người xong, trời cũng đã tối như mực.

Mặt khác, trong ngày đám Đại Ngu cũng đã đem toàn bộ nơi trú quân hạng lớn xoát thành không lồ, sau đó an bài binh lính ở lại luyện cấp. Trừ ba bát giai binh đóng lại nơi trú quân, thủ hạ Đại Ngu tăng thêm 43 tên bát giai binh, đạt tới 293 người. Mà tư chất cấp A tự lĩnh ngộ kỹ năng up lên thất giai binh đã có 110 tên.

Buổi tối, Dương Thiên gọi Vương lão tới, đi thẳng vào vấn đề nói: “Vương lão, hiện tại tình huống tiêu hao lương thực của thôn chúng ta mỗi ngày thế nào?”

Vương lão hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hiện tại thôn chúng ta có gần 2000 chiếc thuyền đánh cá cao cấp. Vì lão phu ngày hôm trước đã trở thành quan viên Vương cấp, hiệu năng quản lý tăng lên rất nhiều, nên hiệu suất công tác của thôn dân cũng được đề cao một mảng lớn, mỗi chiếc thuyền đánh cá cao cấp một ngày có thể thu được hơn 30 đơn vị đồ ăn, đã sắp đạt tới sản lượng cá cao nhất ở khu vực sông ngòi cạnh Bạch Vân thôn rồi. Mà toàn bộ nhân khẩu của chúng ta vẫn chưa tới bốn vạn người, do đó mỗi ngày tiết kiệm được một lượng thức ăn rất lớn.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu: “Chờ số lượng thuyền đánh cá cao cấp đạt tới bão hòa xong. Toàn bộ ụ tàu tạm dừng chế tạo thuyền đánh cá, chuyển sang thuyền buồm và vận tải thuyền. Đặc biệt là vận tải thuyền, cái này về sau sẽ có trọng dụng.”

Vương lão có chút hiểu rõ, nói: “Chúa công chẳng lẽ là muốn nghỉ.....”

Dương Thiên cười cười: “Sông Thiên Hà đối với chúng ta hiện tại mà nói đã quá nhỏ rồi, mục tiêu tiếp theo là biển cả. Nơi đó có rất nhiều quốc gia với lãnh thổ rộng lớn chờ chúng ta đi khai phá. Vương lão, lão muốn nói vậy phải không?”

“Chúa công thánh minh! Lão phu thề chết trung thành với chúa công!” Vương lão kích động nói.

“Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người! Thuộc hạ của người Vương Liễu Sinh độ trung thành tăng lên đến 100. Là người đầu tiên sở hữu NPC có độ trung thành đạt tới 100, hệ thống đặc ban thưởng cho người một quyền trực thần tử, danh vọng 20.”

Dương Thiên trong nội tâm tràn đầy kích động. Vương lão độ trung thành đạt tới 100 rồi, là từ trung, sẽ không bao giờ làm phản. Độ trung thành tăng lên rất khó khăn, chuyện này Dương Thiên là tình huống hơn so bất luận kẻ nào khác. Ở kiếp trước, Dương Thiên tham gia Thiên Hạ hơn một năm cũng chưa nghe ai nói có người đẩy được độ trung thành của NPC lên tới 100.

Quyền trực thần tử? Là ý tứ gì? Dương Thiên đồng dạng cũng chưa nghe qua.

Mở ra balo của mình xem xét, quả nhiên có một cái quyền trực đặt ở bên trong:

Quyền trực thần tử: Tùy cơ chứa đựng một loại thần lực, thần lực khác nhau thì có công năng khác nhau. Tùy theo công năng, có thể cưỡng ép NPC chức nghiệp tăng lên một giai vị.

Thuộc tính không tệ a.....

Nhưng có cái này, Dương Thiên lại rơi vào tình huống lựa chọn gian nan.

Hắn có thể đem quyền trực này giao cho văn sĩ trong tư thực sử dụng, như vậy Bạch Vân thôn rất nhanh có thể có được rất nhiều NPC sinh hoạt cấp đại sư. Ý nghĩa về hiệu quả kinh tế, lợi ích và chiến lược ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

Hắn cũng có thể đem quyền trực này cho Đại Ngu sử dụng, như vậy Bạch Vân thôn lập tức có thể có được một vị Thánh cấp võ tướng, đây chính thể loại mà nếu chỉ tính giá trị vũ lực thì có thể so sánh với Lữ Bố thời kỳ toàn thịnh nha. Đương nhiên, cái so sánh này chỉ là về mặt giá trị. Còn thật muốn đánh mà nói..., Đại Ngu không biết có chịu nổi một hit không?

Cả hai lựa chọn này không nghi ngờ đều có sức hấp dẫn rất lớn với Dương Thiên. Nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn đem cái này cho đặc cấp võ tướng Tồn Miếu.

Dù sao mấy thứ kia, dần dần về sau sẽ đều có được, nhưng muốn bồi dưỡng bát giai binh với đại quy mô như bây giờ là khó hơn lên trời! Lợi dụng bug game còn xài được, có thêm một vị Vương cấp võ tướng là có thể tận lực bồi dưỡng thêm một đồng bát giai binh. Về sau sẽ có thêm nhiều ưu thế....

.....

Ngày hôm sau, cao cấp quân doanh của Thiên Hà thôn bị phá, sau đó trực tiếp up lên đặc cấp quân doanh luôn.

Dương Thiên cũng không ngại ngốc lâu trong thôn. Đêm qua hắn từ Vương lão nhận được một tin tức: Tại cửa biển phía đông sông Thiên Hà, có một

cái tụ điểm dị tộc rất lớn, nhân khẩu khoảng bảy tám vạn, trong đó, quân đội chiếm khoảng bốn năm vạn. Khả năng rất lớn có mấy ngàn ngũ giai binh và mấy trăm lục giai binh.

Nếu quả thật chỉ có thế này, Dương Thiên vẫn có tin tưởng có thể xử lý. Tuy nhiên tình hình rất ban căng ở chỗ tụ điểm này có tường thành rất lớn.

Hiện tại Dương Thiên liền cả một cái thang mây cũng không có, bảo hắn làm sao công thành? Còn không bằng bảo hắn đi tự sát luôn cho nhanh.

May mắn Dương Thiên còn có chút biết mình biết ta. Không vì chút thành tích mà kiêu ngạo. Tạm thời hắn còn chưa giám gắn mục tiêu lên việc công thành. Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là vây mà không công.

Tụ điểm của hệ thống và nơi trú quân trong lãnh địa của người chơi là bất đồng. Tuy đều là nơi trú quân, nhưng nơi trú quân trong doanh địa, đồ ăn cần thiết cho dân chúng sẽ tự đổi mới. Mà tụ điểm (nơi trú quân) của hệ thống thì cư dân trong đó nếu muốn no bụng, phải tự mình động thủ.

Nhờ nhân tố này, việc Dương Thiên chỉ vây nhưng không đánh là rất có khả năng. Đương nhiên, đây chỉ là khả năng mà thôi. Nếu như đối phương thông minh một chút, vậy mọi việc Dương Thiên làm sẽ chỉ tốn công vô ích.

Dương Thiên đem theo quân số cũng không nhiều, chỉ có trong số 110 thất giai binh mới tấn cấp ngày hôm qua rút ra một bộ phận, cộng thêm 117 giác mã cung kỵ binh là 180 người. Mà đương nhiên, đám thất giai binh mới tấn cấp được rút ra cũng đã toàn bộ chuyển đã thành giác mã cung kỵ binh. Đây cũng tất cả đoàn kỵ binh hiện tại của Dương Thiên.

Lo lắng đối phương cũng có được kỵ binh, cho nên Dương Thiên cũng không có mang theo đám bát giai binh kia. Không phải vì hắn sợ tốc độ đám bát giai binh kém, bởi vì khi chạy nước rút, tốc độ bọn này còn nhanh hơn so với chiến mã bình thường, nhưng sức chịu đựng thì quả thực là kém xa kém xa. Dương Thiên cũng không muốn đám bảo bối này của mình bị mài sạch một cách vô lý như vậy.

Xác thực mà nói, mục đích chủ yếu của hắn đi chuyến này chỉ là để xem xét tình huống.

Dùng vận thầu thuyền đưa binh mã đến bờ sông bên kia, sau đó lập tức vung roi lao đi.

Tốc độ của kỵ binh không phải đám bộ binh có thể so sánh. Mất chưa đến nửa giờ, bọn Dương Thiên đã chạy phụ cận nơi trú quân kia.

Cái này gọi là nơi trú quân thực chất đã không đúng nữa rồi, phải gọi là thành trì mới chuẩn.

Mặc dù tường thành chỉ là sơ cấp tường thành.

Nhưng đừng nhìn hai chữ sơ cấp này mà hình dung. Nếu tường chỉ cao khoảng một trượng, Dương Thiên có thể cho thủ hạ cưỡi ngựa lao qua. Nhưng cái tường thành sơ cấp này lại cao tới năm trượng. Trong mắt Dương Thiên hiện tại tuyệt đối là một cái rãnh trời!

Tòa thành này tọa lạc cách Thiên Hà khoảng ba mươi dặm, thuộc khu vực đồi núi. Dường thành trì làm trung tâm, mấy chục km thổ địa xung quanh đều có đại lượng nông dân dị tộc đang làm việc tay chân, rất có cảm giác như một thế ngoại đảo nguyên, không tranh quyền thế.

Giờ phút này, Dương Thiên đến cũng tương đương với phá hư loại không khí yên tĩnh này.

Mệnh lệnh phát ra, gần 200 kỵ binh lập tức xông ra, nhắm thẳng phía đám nông dân đang bận rộn kia không chút lưu tình xạ kích.....

Không khí lập tức tràn đầy khủng hoảng, khắp nơi vang lên tiếng kêu thảm thiết, chửi bới, gào thét.....

Nhưng hết thảy đều không thể ngăn việc giết hại tiếp tục. Mặc dù dị tộc thực hiện chế độ toàn dân giai binh, nhưng hiện tại trong tay bọn hắn chỉ có nông cụ, có khóc cũng không làm gì được a!

Vì vậy đại đội nhân mã cứ thế điên cuồng lao về phía thành thị mà không có ai ngăn cản. Đám thôn dân có người đến cả chạy cũng không nổi rồi, nhanh chóng trốn vào rừng rậm. Những người còn sống sót trên mặt đất liên tục kêu la thảm thiết trên mặt đất, khiến cho không khí càng khủng hoảng, thêm lương hơn.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện, nhưng thực ra trong lòng hắn cũng bình tĩnh như biểu hiện. Mặc dù hắn biết rõ trước mắt chỉ là trò chơi, nhưng cảnh tượng lại quá mức chân thật như vậy, không khỏi khiến người ta phải chạnh lòng suy nghĩ: Rốt cục làm như vậy là đúng hay sai?!

Ai bảo các người dị tộc đi! Dương Thiên cắn răng, tự an ủi mình như vậy.

Rất nhanh, chỉ giác mã cung kỵ binh của Dương Thiên vọt tới bên ngoài thành, mà lúc này một đại đội nhân mã lúc nhúc như đàn kiến lớn đang không ngừng từ trong thành tuôn ra, rất nhanh đã có mấy ngàn người, bắt đầu lao về phía bọn Dương Thiên bao vây.

Cũng không có kỵ binh xuất hiện, cái này làm cho Dương Thiên hơi có chút thất vọng, lần này có ý định kiểm nghiệm năng lực giác mã khi đối chiến với kỵ binh.

Nhưng chiến đấu vẫn phải tiến hành.....

Đối phương vừa tiến nhập tầm bắn, Dương Thiên hạ lệnh, từng đợt tên bay vun vút trong không khí...sau đó lập tức quay đầu chạy, tiếp tục sử dụng chiến thuật thả diều, poke, kite hết mình!

Đuổi theo một hồi, đám dị tộc rất nhanh lâm vào hoang mang. Chạy thì không nhanh bằng người khác, tầm bắn cũng lại kém hơn! Giờ phải phải đánh thế nào a! Cảm giác cứ như đang lao lên chịu chết ấy.

Nhưng chịu chết cũng phải xông lên. Bọn hấn biết, số lượng tên của đối phương cũng không nhiều. Chỉ cần bắn hết, tiến đến xấp lá cà, vậy đám này còn không phải thịt trên thớt mặc mình băm chém?

Rốt cục, tên cũng đã bắn hết không còn. Đám dị tộc ngã xuống chừng một ngàn. Mà này giờ đuổi nhau, đám dị tộc phía sau quân số đã đạt đến hơn vạn.

Nhìn qua tình huống, Dương Thiên quay người, hiên ngang lâm liệt hét lớn với toàn quân:.....Chạy!

Không chạy là đồ ngốc! Mặc dù trong balo của mình vẫn còn tên, nhưng coi như có giết được đối phương thêm 2000-3000 người nữa cũng không thể thương gân động cốt bọn hấn. Hơn nữa nhân số đối phương quá nhiều. Chạy không cẩn thận sẽ bị bao vây. Mà hiện tại binh lính của Dương Thiên chưa nhiều lắm, không dám chơi đùa mạo hiểm như vậy.

Trở lại thôn, cũng đã gần giữa trưa. Mặc dù tốc độ giác mã rất nhanh nhưng vì Dương Thiên cũng không dám quang minh chính đại về Bạch Vân thôn. Đây không phải là ông tôi ở bụi này sao? thuần túy là đi tìm chết. Do đó trên đường về, cả đi lòng vòng lẫn thanh lý dấu vết tồn không ít thời gian.

Buổi chiều, Dương Thiên cũng không đi đánh cái thành trì kia nữa. Chuyện này đoán chừng vẫn phải chờ một thời nữa mới nói.

Cười Tiểu Bạch, cẩn thận dò xét toàn bộ U Âm sơn cốc một lần. Dương Thiên cuối cùng đã có được cái nhìn tổng thể.

U Âm sơn cốc có hình hồ lô, phía bắc lớn, phía nam nhỏ. Sông Thiên Hà là bắt nguồn từ ngọn núi cuối cùng trong sơn cốc.

Phân bình nguyên trong cốc có diện tích ước chừng mười vạn km², mà diện tích phần đồi núi bốn phía gấp khoảng năm lần diện tích bình nguyên. Bên trong khu đồi núi có xen lẫn vài bình nguyên nhỏ.

.....

Trong này có hai thôn trang bị bỏ hoang. Một cái đã bị Dương Thiên chiếm lĩnh là Bạch Lộc thôn, cái còn lại ở phía bắc lớn, là nơi giao nhau giữa sông Thiên Hà và một thung lũng nhỏ, khoảng cách với Bạch Vân thôn chừng bảy tám chục dặm.

Mà ở khu vực đồi núi, có khoảng 18 cái sơn trại của dị tộc. Trong đó cỡ nhỏ chừng mười một cái, cỡ trung năm cái, cỡ lớn có hai cái. Một trong hai cái này chính là nơi Dương Thiên buổi sáng đã thấy.

Phía bắc sơn cốc càng vui hơn, thôn xóm bỏ hoang có bảy cái, trong đó có một cái quy mô khá lớn, ít nhất cũng là hương trấn cấp một. Về phần sơn trại dị tộc thì có gần trăm, trong đó thậm chí có cả một cái đã có trung cấp tường thành cao tới sáu trượng. Là một sơn trại khổng lồ. Bên trong là mấy chục vạn nhân khẩu. Đối với chỗ này, Dương Thiên rất là nhức đầu, lòng thầm cầu nguyện đối phương trong thời gian ngắn sẽ không phát hiện cái ổ nhỏ của mình. Nếu không thì hòng hết bánh kẹo.

Trở lại Bạch Vân thôn, Dương Thiên dựa theo trí nhớ của mình, đem hôm toàn bộ nội dung hôm nay hấn gấp ghi chép lại một lượt.

Tiếp đó hấn lại đầu đầu lượt nữa. Hiện tại trong lãnh địa của mình, đám binh sĩ đi train level về xong đều không cách nào toàn bộ tiến hành chuyển chức, Việc chiếm lĩnh thêm các thôn xóm, sơn trại khác là việc cấp bách.

Nhưng với lượng binh lực như bây giờ, mỗi lần tối đa chỉ có thể phòng thủ cho hai thôn xóm sau khi chiếm lĩnh. Bởi vậy chuyện này cũng chỉ có thể từ từ. Tuy nhiên, mấy thôn xóm bỏ hoang khác lại lập tức có thể chiếm lĩnh, Dương Thiên quyết định ngày mai sẽ an bài nhân thủ đi chiếm mấy cái này. Về phần bình nguyên phía bắc, Dương Thiên tạm thời còn không dám chen chân đến. Hấn đã tận mắt thấy trong cái sơn trại khổng lồ kia có hơn vạn kỵ binh, mà hơn vạn kỵ binh này nhất định không phải dùng để trang trí.

Tối hôm đó, sơ cấp nội công của Dương Thiên lại tăng lên một giai.

Ngày hôm sau, Dương Thiên an bài một tên võ tướng, đem theo 60 bát giai binh đi chiếm lĩnh cái thôn hoang kia. Trong thôn cũng chỉ có hơn hai trăm giặc cỏ. Phái ra đến 60 bát giai binh đã là rất nể mặt đối phương rồi.

Mà Dương Thiên tự mình thì xuất lĩnh toàn bộ binh lính. Số lượng hơn một ngàn, trong đó bát giai binh trên bốn trăm, còn lại là thất giai đỉnh phong. Đây cũng là lần đầu tiên Dương Thiên xuất động quân đội khổng lồ như thế.

Mục đích của hấn là bảo vệ Vọng Thiên thôn. Hôm nay là lần phản công cuối cùng của dị tộc. Theo kinh nghiệm từ kiếp trước, lần này số lượng dị tộc sẽ không thấp hơn hai vạn. Trước đây, đại đa số người chơi chiếm lĩnh sơn trại không thành công chính là thua ở cái dưới đợt công kích cuối cùng này.

Vừa vào đến Vọng Thiên thôn, Lưu Kiệt đã đi tới báo cáo, nói là đã thấy đại quân dị tộc xuất hiện ở phía bắc thôn, khoảng cách còn khoảng hơn hai mươi dặm. Số lượng gần ba vạn.

Đối phương cũng không có chia binh tiến đến nên Dương Thiên cũng không cần cân nhắc sự tình chia binh thế nào để đối phó.

Hơn nữa, hấn cũng không dám để đại đội nhân mã này của đối phương tới gần Vọng Thiên thôn. Chiến đấu nhất định sẽ kéo dài, chả may mình đang đối chiến với bọn hấn, bọn hấn lại phái ra một nhóm người cản đường, sau đó lao đến Vọng Thiên thôn, san bằng mọi thứ thành bình địa thì ăn cám.

Mang theo đại đội nhân mã, Dương Thiên nhanh chóng lao về phía bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vọng Thiên Thôn Thủ Vệ Chiến (Hạ)

Đây là tràng diện đồ sộ nhất mà Dương Thiên được chứng kiến từ lúc chào đời đến giờ. Mặc dù trong giấc cò trong doanh có gần mười vạn giấc cò, nhưng cơ hồ đều co rút trong doanh, bởi vậy thoạt nhìn tựa hồ không có bao nhiêu khí thế.

Nhưng lần này thì bất đồng, gần ba vạn người phân bố trong rừng núi, chiến tuyến kéo dài vài dặm, thanh âm gào thét, truyền lệnh, tiếng trống trận liên miên...

Dương Thiên nhú mày, xem ra lần này phiền toái xác thực khá lớn. Đám này có sức chiến đấu tuy kém hơn quân đội chính quy nhưng xác thực lại cao hơn giấc cò nhiều.

Mà quân đội của Dương Thiên hiện tại suất lĩnh, tuyệt đối quân chính quy, hơn nữa còn là tinh anh trong quân chính quy. Bất quá số lượng lại chênh nhau quá lớn.

Nhìn qua đội ngũ đối phương, có ít nhất 200 lực giai binh và gần 3000 ngũ giai binh, hơn nữa đều mang trang bị khá tốt. Chỉ bằng chút binh lực này của Dương Thiên, may ra có thể miễn cưỡng chống lại gần hai vạn tứ giai binh. Nhưng binh lực đối phương đâu chỉ là gần hai vạn?

Dương Thiên đầu tiên dẫn binh chiếm cứ một đỉnh núi, hẳn vẫn muốn dựa vào thượng ưu thế về tầm bắn của cung tiễn thủ để giảm bớt ưu thế binh lực của địch nhân. Đây quả thật cũng là một phương pháp có thể thực hiện.

Không có nhiều thừa thời gian tu kiến công sự phòng ngự, Dương Thiên mệnh lệnh cho binh lính sử dụng trận liệt khởi, cầm cung nghênh địch.

Trong chốc lát, quân đội dị tộc vọt tới phía trước, cách đó không xa. Bọn hắn cũng đã phát hiện vị trí quân đội của Dương Thiên, lập tức đẩy mạnh toàn bộ binh lực về phía này.

Dương Thiên lần này cũng không có sử dụng kỳ binh, hiện tại việc hắn cần làm là mau chóng tiêu hao sinh mệnh địch nhân, càng nhiều càng tốt. Hơn nữa địa hình nơi đây cũng không thích hợp cho chiến thuật thả điều (poke, kite).

Vài đợt tên bắn ra, đám dị tộc ngã xuống mấy ngàn người, hơn nữa, do luôn dẫn đầu nên đám người bị giết phần lớn là ngũ giai hoặc lực giai binh. Dưới cung tiễn của đại lượng bát giai binh uy hiếp xuống, coi như đối phương có là lực giai binh cũng chỉ có ôm hận nơi Hoàng Tuyền.

Nhưng mấy đợt tên vừa qua, hai phe cũng đã giáp mặt, bắt đầu đánh giáp lá cà.

Đối phương cũng có Cung Tiễn thủ, hơn nữa số lượng còn không ít. Qua mấy lượt xạ kích, bộ hạ Dương Thiên rốt cục bắt đầu xuất hiện thương vong. May mắn Cung Tiễn thủ của đối phương phần lớn chỉ là tứ giai binh, tên bắn ra uy lực cũng không quá lớn. Hơn nữa Dương Thiên đắp cho quân lính của mình toàn đồ xịn, trên cơ bản trang bị đều là bán giáp, chỉ là tứ giai binh thì rất khó để tạo thành tổn thương trí mạng đối với bọn hắn.

Chiến đấu tiến vào giai đoạn ác liệt. Cả chiến trường như thể cối xay thịt, không ngừng có người ngã xuống, cũng không ngừng có người xông lên. Nhưng loại tình hình này đối với Dương Thiên là có lợi hơn. Hắn lệnh cho đám bát giai binh thay phiên ra ngoài vòng phòng ngự công kích, còn đám võ tướng giữ lấy vị trí trọng yếu trong trận hình.

Hơn một ngàn thuộc hạ của Dương Thiên tựa giống như một cái thiết chùy liên tục đập mạnh vào quân đội dị tộc. Trên chiến trường tiếng chém giết thảm thiết vẫn liên tiếp vang lên.

.....

Chiến đấu giằng co hơn bốn giờ rốt cục mới chấm dứt!

Mặc dù rất gian nan, nhưng cuối cùng Dương Thiên cũng giành được thắng lợi. Mặc dù số lượng quân đội đối phương hơn xa bên Dương Thiên, nhưng chất lượng lại chênh lệch quá nhiều.

Chỉ có điều chiến báo đưa về lại làm cho Dương Thiên rất đau lòng: Bát giai binh bỏ mình hai người, thất giai binh bỏ mình 29 người, bị thương càng là vô số kể. Trong đó đại đa số binh lính đều là bởi vì sơ sẩy hoặc là thể lực tiêu hao, bị kéo ra khỏi trận hình rồi quân ẩu chí tử.

Những thất giai binh này có một bộ phận rất lớn đều là NPC cấp A tự tấn cấp mà thành đó! Như thế nào mà Dương Thiên không cảm thấy đau lòng đây.

Hắn đột nhiên cảm giác được chính mình trước kia không cho NPC tư chất cấp A trực tiếp chuyển thành bát giai binh hoàn toàn là một cái sai lầm.

Binh sĩ tư chất cấp B trên căn bản là không có hi vọng trở thành cửu giai binh, nhưng binh sĩ tư chất cấp A chỉ cần luyện thành đặc cấp nội công thì có tỷ lệ một phần ba mươi lĩnh ngộ tuyệt học mà tấn cấp thành cửu giai binh. Chỉ có điều lúc này tuyệt học sẽ biến thành một loại cảnh giới nội công. Không có tuyệt học tăng thêm. Nhưng coi như thế, cửu giai binh cũng xa xa mạnh hơn bát giai binh, thậm chí so với đặc cấp võ tướng cũng nhìn hơn nửa trù. Thời điểm sau cửu giai binh, muốn lĩnh ngộ thêm tuyệt học có thể sử dụng sách kỹ năng để học tập tuyệt học khác. Hơn nữa sau khi học tập, cấp bậc tuyệt học sẽ tự động tăng lên tới cảnh giới đã lĩnh ngộ trước kia, không cần tu luyện lại lần nữa. Đến lúc này, khi đã học xong tuyệt học thêm một lần, cửu giai binh sẽ có giá trị vũ lực hoàn toàn có thể so sánh với giá trị vũ lực của võ tướng, chỉ là không có năng lực thống binh như võ tướng mà thôi.

Nội lực đầu khí, mà lực dùng lĩnh ngộ tuyệt học làm điểm ranh giới, chia làm các cảnh giới sau này như luyện thể, luyện thần và Tiên Thiên hóa kính, Hóa Thần. Cái này thuần túy chỉ là để nói về cảnh giới của nội lực, mà lực mà thôi. Chẳng hạn, một người có thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần, nhưng chưa chắc đã biết công pháp tương ứng với cảnh giới này.

Vậy mà hiện tại, đã có hơn ba mươi người tư chất cấp A chết ỳ khuất ở đây. Dương Thiên không đau lòng mới là lạ!

Tuy nói tổn thất cực lớn, nhưng Vọng Thiên thôn cuối cùng cũng đã thuộc về Dương Thiên. Giờ có thể yên tâm mà phát triển được rồi. Sở dĩ muốn đem cái thôn này đặt tên là Vọng Thiên thôn chính là ngụ ý của Dương Thiên, coi đây là căn cứ, là mũi giáo của Dương Thiên để phóng tầm nhìn, để chinh phục thiên hạ.

Chờ không lâu nữa, công năng giao dịch viễn trình của thị trường bị hủy bỏ. Đây sẽ là nơi Dương Thiên và các thế lực khác gặp gỡ, giao dịch. . .

An bài nhân thủ đưa mấy người hi sinh toàn bộ đi an táng, chỉ để lại 100 thất giai binh tạm thời thủ vệ Vọng Thiên thôn. Dương Thiên mang theo hơn tám trăm binh lính còn lại trở về Bạch Vân thôn. Đồng thời cũng mang về luôn gần vạn kiện trang bị các loại và hơn mười quyền sách cấp sơ, trung cấp kỹ năng, trong đó có ba quyền sơ cấp nội công, một trung cấp nội công. Mấy cái này đều rơi ra từ trên người đám ngũ giai hoặc lục giai binh. Chỉ là cái này tỷ lệ quá thấp, không bỏ cảm a.

Mà mấy cái này tạm không đáng nhắc tới. Bởi vì thu hoạch lớn nhất là chủ tướng địch quân bị Đại Ngưu bắt sống. Xem qua thực lực, đoán chừng cũng là một vị Vương cấp võ tướng. Nếu có thể làm cho hắn đầu hàng, như vậy lần này Dương Thiên kiếm được lợi lớn.

Nhưng tên này rõ ràng là một thằng xương cứng, khả năng đầu hàng không lớn. Nói cả buổi cũng mặt không biểu cảm, ngang hơn cả cua. Dương Thiên tức giận, cũng chỉ có thể đưa hắn mang về thôn, trông coi cẩn thận, từ từ tìm cách.

Trong lúc chiến đấu, Dương Thiên đã nghe được tin tức từ hệ thống, biết rõ cái thôn bỏ hoang kia đã được chinh phục. Tên là Thụý Trúc thôn, thôn cấp.

Hiện tại thôn xóm Dương Thiên sở hữu gồm: Bạch Vân thôn, Thiên Hà thôn, Vọng Thiên thôn, Hắc Vân thôn, Bạch Lộc thôn, Thụý Trúc thôn sáu tòa. Ngoại trừ Thụý Trúc thôn vừa đánh hạ, những thôn khác đều đã là tam cấp. Cái này trong toàn bộ số người chơi trong Thiên Hạ tuyệt đối có thể xem như đệ nhất rồi. Chỉ có điều thôn xóm phụ thuộc lại không được hưởng thuộc tính che giấu của Bạch Vân thôn là tài nguyên đối mới gấp bội, do đó ý nghĩa đối với việc luyện binh giảm bớt đi nhiều.

Tổ kiến binh lính đẳng cấp cao số lượng lớn hiện là nhiệm vụ hàng đầu của Dương Thiên. Bởi vậy quân doanh Thụý Trúc thôn cũng sắp được sử dụng để chuyển chức thất giai binh rồi. Như vậy, tổng cộng mỗi ngày Dương Thiên có thể đạt được 92 bát giai binh, 165 thất giai binh. Mặc dù vẫn không thể đem đám binh sĩ mỗi ngày huấn luyện hoàn toàn chuyển thành binh lính đẳng cấp cao, nhưng tin tưởng cũng không lâu nữa là có thể đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thiên Hạ Đệ Nhất Trấn

Trở lại Bạch Vân thôn, trời cũng đã chạng vạng tối. Dương Thiên lập tức mang theo Đỗ Hường Nguyên tới gác cỏ doanh số 1 tiến hành chiêu hàng.

Dương Thiên lần này vận khí không tệ, chiêu hàng hơn bốn nghìn người, mà Đỗ Hường Nguyên dưới đại lượng tiền tài ủng hộ, chiêu hàng hơn chín nghìn người. Xem ra tham tài thật đúng là bản tính chung của con người a!

Như vậy, lượng thôn dân của Dương Thiên đạt đến trên năm vạn năm ngàn người. Mà riêng ở Bạch Vân là gần bốn vạn người.

Xem ra, cũng đến lúc thăng cấp lãnh địa rồi. Bằng không thì về sau có lấy được lượng lớn nhân khẩu cũng không đem lại nhiều tác dụng.

Hơn nữa hiện tại kiến trúc của thôn cấp 3 cũng đã xây xong. Việc thăng cấp lãnh địa không tồn tại bất kỳ chướng ngại nào. Về phần diện tích lãnh địa đột phá 1000 km² sẽ xuất hiện đại doanh phản quân Dương Thiên lại càng không có để trong lòng. Với thực lực hiện tại, Dương Thiên hoàn toàn có thể ứng phó với hơn hai ngàn ngũ giai hoặc là lục giai binh đối mới mỗi ngày.

Trở lại văn phòng thôn trưởng, Dương Thiên tự lập tức tới tấm bia đá trước thôn trang, lựa chọn thăng cấp.

“Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng ngài, ngài lãnh địa của ngài Bạch Vân thôn thành công thăng cấp trở thành hương trấn cấp một. Là người đầu tiên trong toàn bộ hệ thống thành công thăng cấp thôn xóm lên hương trấn, hệ thống ban thưởng cho ngài danh vọng 200, kiến trúc đặc thù duy nhất -- Thông Thiên các một tòa, cũng ban cho danh xưng ‘thiên hạ đệ nhất trấn’.”

“Thế giới thông cáo: Chúc mừng người chơi server Vina Dương Quang thăng cấp thành công thôn xóm lên hương trấn - Bạch Vân trấn, ban thưởng trưởng trấn Dương Quang danh vọng 200 điểm, kiến trúc đặc thù duy nhất -- Thông Thiên các một tòa, cũng ban cho danh xưng ‘thiên hạ đệ nhất trấn’.”

Đây chính là thiên hạ đệ nhất trấn a!

Dương Thiên có cảm giác quá thành công. Đoán chừng thiên hạ đệ nhị trấn xuất hiện ít nhất còn phải mất hơn một tháng nữa a! Mình bây giờ thế nhưng mà đã vượt lên đầu người chơi khác một đoạn dài.

Tên trấn: Bạch Vân trấn thiên hạ đệ nhất trấn: Hương trấn thiên hạ đều biết, gia tăng lực hấp dẫn đối với lưu dân trên phạm vi lớn.

Đăng cấp: Một cấp

Hiện hữu cư dân: 39.723/2000

Hiện hữu quân đội: 4.230

Dân tâm: 84 trị an: 77

Thuộc tính đặc thù: Lãnh địa chiêu mộ NPC tự chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%

Tài nguyên: Lương thực 249547 đơn vị, vật liệu đá 1914312 đơn vị, vật liệu gỗ 1546790 đơn vị, tiền 270 kim, 3405485 tiền đồng, quặng sắt 2374659, mỏ than 37365, +1 điểm thép đoạt 452..... cao cấp kim sang được 1845, trung cấp kim sang được 1575.

Thăng cấp cần thiết tài nguyên: Lương thực 20.000 đơn vị, vật liệu đá 20.000 đơn vị, vật liệu gỗ 20.000 đơn vị, tiền 100.000.

Diện tích: 8 km²

Lãnh địa: 1600 km²

Lãnh địa phụ thuộc: Thiên Hà thôn, Vọng Thiên thôn, Hắc Vân thôn, Bạch Lộc thôn, Thúy Trúc thôn

Kiến trúc: 27/27 kiến trúc cân bằng cấp

Văn phòng thôn trưởng, nhà dân, tiệm tạp hóa trung cấp, tiệm may cao cấp, tiệm rèn đặc cấp, mộc phòng cao cấp, đặc cấp quân doanh, cao cấp y quán, cao cấp thị trường, cao cấp tư thực, cao cấp võ quán, cao cấp ụ tàu, hàng rào, tháp canh, chăn nuôi trường, sơ cấp bến tàu, sơ cấp tửu quán, mỏ đá trung cấp, trường đồn củi trung cấp, thú lan, tang viên, mộ viên... Thông Thiên các.

Thông Thiên các: Chia làm hai tầng. Võ tướng tu luyện nội công ở tầng một Thông Thiên các tốc độ đề cao gấp hai, tu luyện ở tầng 2 đề cao gấp bốn lần. Tầng một có thể dung nạp tối đa 12 người, tầng 2 có thể dung nạp tối đa 4 người.

Có thể xây kiến trúc:

Sơ cấp dịch trạm: Dùng để thư từ qua lại hoặc là thuê ngựa, tốc độ thư từ qua lại có quan hệ với khoảng cách thông hành và đăng cấp dịch trạm. Sơ cấp dịch trạm cho phép thư từ qua lại hoặc là thông hành trong phạm vi một huyện. Tiền thu được quy về người cung cấp ngựa. Thuế 10%, nộp cho người sở hữu dịch trạm. Điều kiện: Sơ cấp bát mã ôn Tôn Ngộ Không :v, vật liệu đá 500, vật liệu gỗ 1000, tiền 2000 tiền đồng.

Sơ cấp trung tâm hành chính: Thôn trang thăng cấp thành hương trấn, cần quản lý chính vụ hữu hiệu hơn. Vì thế sự vụ hành chính toàn bộ chuyển dời đến trung tâm hành chính. Lãnh địa cấp hương trấn cần sơ cấp trung tâm hành chính. Điều kiện: Sơ cấp quan viên: bốn gã, vật liệu đá 1.000, vật liệu gỗ 1.000, tiền 5.000.

Cầu: Xây ở sông hoặc vách núi, thuận tiện cho việc thông hành. Có thể đề cao dân tâm biên độ nhỏ. Điều kiện: Xây dựng 1m cầu cần bột liệu đá 20, vật liệu gỗ 10, tiền 100 tiền đồng.

...

Số lượng binh sĩ thoát nhìn rất nhiều, nhưng đại đa số giai vị còn chưa tăng lên. Kỳ thật sức chiến đấu thực tế vẫn còn rất kém.

Hương trấn cấp 1, chủng loại kiến trúc mới tăng thêm cũng không nhiều lắm. Ngoại trừ dịch trạm, trung tâm hành chính, cầu... còn lại đều là các công trình cân bằng cấp. Đối với đại đa số người chơi mà nói, thời kì đầu, trong tại thôn có thể dựng lên trung cấp kiến trúc đã là không tệ. Hệ thống đòi mới ra NPC chức nghiệp sinh hoạt phần lớn tự chất không cao, phần lớn là sơ cấp. Muốn đạt được NPC chức nghiệp đăng cấp cao, trên cơ bản chỉ có thể dựa vào chính mình bồi dưỡng. Cái này đối với người chơi muốn thăng cấp lãnh địa không thể nghi ngờ là một chương ngại phi thường lớn. Hơn nữa càng đến hậu kỳ càng rõ ràng.

Cầu xuất hiện vừa đúng thời điểm. Bây giờ up lên hương trấn, diện tích mở rộng thêm một bước. Nhân khẩu lại đại lượng gia tăng. Việc khai thác phía

đồng bên kia sông đã là thế bất buộc phải làm. Nhưng xây cái cầu này hao tổn của cải cũng là cực lớn. Dòng sông này ít nhất cũng rộng cỡ một km. Cũng có thể nói, kiến tạo một cây cầu, phải tốn hao vật liệu đá 20.000, vật liệu gỗ 10.000, tiền 100.000. Thực không phải tiểu lãnh địa bình thường có thể thừa nhận.

Nhưng vấn đề này Dương Thiên không cần lo lắng. Hắn hiện tại chính là đang nhìn thuộc tính Thông Thiên các, cười đến miệng cũng không khép lại được rồi.

Ô Ma và Trần Khôi vừa mới tu luyện tới trung cấp nội công, muốn luyện thành tuyệt học, đoán chừng phải mất thời gian ba bốn tháng. Hiện tại đã có Thông Thiên các, tối đa một tháng, bọn hắn có thể trở thành Vương cấp võ tướng. Sự khác biệt trong đó, không cần nói cũng biết.

Mấu chốt nhất chính là cái Thông Thiên Tháp này đối với chính mình tu luyện cũng có trợ giúp cực lớn. Có nó tốc độ tu luyện của mình cũng có thể rất nhanh tăng lên. Hơn nữa đây là kiến trúc duy nhất. Như vậy coi như về sau người chơi khác có biết bí mật về nội công thực trong thiên hạ cũng là thúc ngựa cũng đuổi không kịp hắn nữa rồi.

Về phần danh ngạch cuối cùng trên tầng 2 Thông Thiên tháp (3 slot kia của Ô Ma, Trần Khôi, Dương Thiên), Dương Thiên vốn định dùng để ban thưởng cho người có công. Nhưng hiện tại vì mau chóng đề cao thực lực, Dương Thiên cũng chỉ có thể tự mình quyết định. Cái này trước để cho Tào Phóng dùng a, hơn nữa hiện tại bí tịch loại nội công đã gom đủ một bộ rồi. không cần lãng phí.

Mà Dương Thiên hiện tại, coi như là dùng mộng ngầm nghĩ cũng có thể biết rõ người chơi khác hiện tại đang điên cuồng thế nào.

“Bug, nhất định là có bug!” Đây là suy nghĩ trong lòng đại đa số người chơi.

Cả sever, số người up lên được thôn trang cấp 3 được bao nhiêu? Đại đa số mới up lên đến thôn trang cấp hai không lâu. Hiện tại đột nhiên ở đâu nhảy ra một tòa hương trấn, người khác không phản ứng lớn mới thật là quái lạ.

.....

Mi quốc, trong một tòa nhà cao chọc trời, một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi mặt âm trầm :“Bồ Lão Tử, người phái người đi tra xem, tên Dương Quang này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Rõ ràng trong thời gian ngắn ngủi như thế lại up lên được hương trấn cấp 1! Số lượng nhân khẩu, NPC sinh hoạt, tài nguyên,... đến tột cùng là làm như thế nào?”

Một trung niên đang cung kính đứng cạnh Bồ Lão Tử lên tiếng :“Thiếu gia, ta đoán Dương Quang này có thể là một truyền nhân của gia tộc cổ xưa bên Trung Quốc. Gia tộc này có thực lực cường đại. Nhân khẩu có thể sử dụng người chơi thêm vào. Thăng cấp hương trấn cũng không tồn tại bao nhiêu vấn đề. Nhưng tài nguyên cần có lại không phải số lượng nhỏ. Hiện tại trò chơi còn chưa có khai thông hỏi đáp tiền thật, cũng không nghe nói có người chơi bán ra đại lượng tiền trong game. Bởi vậy muốn tích lũy đến đầy đủ thăng cấp thành hương trấn cấp 1, tài nguyên tất phải dựa vào đại lượng người chơi công hiến ra thu nhập bản thân mới được, Bang Định thôn chúng ta lúc đó chẳng phải làm như vậy đây sao. Mà kể cả trong công hội, cũng không có người ở giai đoạn đầu đem đại bộ phận thu nhập của chính mình công hiến ra. Việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ phát triển của cá nhân về sau. Cho nên chỉ có thể là truyền nhân của gia tộc mới hợp lý nhất”

Nguyên lai người thanh niên này chính là người đã thành lập thiên hạ đệ nhất thôn Phạm Đức Tư, hắn gật gật đầu, nói :“Người nói cũng đúng, tại Trung Quốc có rất nhiều gia tộc thần bí cổ xưa. Bọn hắn xác thực có đủ năng lực tích lũy đến đủ nhân khẩu và tài nguyên. Nhưng NPC loại kỹ năng sinh hoạt cũng không phải dễ dàng đạt được như vậy a? Chúng ta hôm trước vừa up đến thôn trang cấp 3. Hiện tại mỗi ngày lưu dân đổi mới cũng không quá đáng tầm mười người. Không sai biệt lắm hai ngày mới có thể xuất hiện một NPC loại kỹ năng sinh hoạt. Mà những NPC này còn có một ít là chức nghiệp trùng nhau, một ít thì không có bao nhiêu giá trị. Ta không tin tên kia lấy kiếm được bao nhiêu NPC sinh hoạt đều có thể dùng bấy nhiêu. Hẳn nhất định có những phương pháp khác để đạt NPC loại kỹ năng sinh hoạt, hoặc là đã nắm giữ phương pháp để người chơi học tập kỹ năng sinh hoạt. Người phải lập tức đi tìm hiểu vấn đề này rõ ràng cho ta.”

Bồ Lão Tử khó xử nói :“Thiếu gia, chúng ta một mực đều phi thường chú ý với người tên Dương Quang này. Nhưng là mãi vẫn không tìm thấy vị trí lãnh địa của đối phương. Căn cứ tin tức trên diễn đàn mà phỏng đoán. Hắn đại khái nằm ở server Vina, thuộc Dương Châu, quận Thủy Trừ. Nhưng kể cả người ở đó, cho tới giờ cũng chưa có ai từng gặp qua Bạch Vân thôn. Người chơi chúng ta an bài tại server Vina quá ít, căn bản không có khả năng tìm kiếm đại quy mô ở đây. Mà trí não Thiên Hạ lại phong tỏa tư liệu người chơi nên rất khó tìm. Mặt khác trong hiện thực, cũng ta cũng đi dò là tên Dương Quang này, nhưng mà vẫn không thu hoạch được gì..... Thiếu gia, ta nghĩ mãi mà không rõ, một cái trò chơi mà thôi, thật sự đáng giá để chúng ta tổn hao khí lực lớn như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Gặp Cướp

Phạm Đức Tư nói:“Đây cũng không phải là một cái trò chơi đơn giản như vậy, đây là một đại bí mật cấp Thế Giới. Ta cũng là nhận lệnh của phụ thân mới dẫn người tiến vào trò chơi. Bồ Lão Tử, người là thân tín của ta, ta hiện tại đem cái bí mật này nói cho người biết, người cũng nên chuẩn bị thật tốt. Bất quá ta hi vọng bí mật này sẽ không rơi vào tay người thứ 3, người hiểu không?”

Bố Lỗ Tư có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn là cung kính biểu đạt thề nhất định sẽ giữ bí mật đến cùng.

Phạm Đức Tư dùng cả nửa ngày, mới nói :“Hai năm trước, máy cường quốc trên thế giới đều từ vệ tinh quan sát được: ở Nam Cực xuất hiện cảnh tượng kỳ quái. Do đó khắp nơi đều phái ra quân hạm, bộ binh, máy bay chiến đấu. . . vội vàng tiến đến. Đến nơi mới phát hiện, trên mặt băng ở đầu bay ra một cái hồ sâu, rộng hơn 1.000m. Ở chính giữa hồ là một cái hộp bằng kim loại dài chừng 10 m. Đuối đến đó đầu tiên có nước M, Trung Quốc, và nước E. Ngay lúc đó, vì trăng diện quá mức quỷ dị nên ba phương cũng không dám phái người đi lên. Sau đó, để đảm bảo an toàn, 3 nước thống nhất đề ra một bên trong máy bay không người lái đi kiểm tra tình huống. Nhưng nào biết tiếp cận cái hộp còn chừng 500m, toàn bộ đều mất khống chế, tê liệt ngã xuống mặt đất.”

“Thời điểm này, trên máy chủ ở phòng chỉ huy chung của ba nước mới xuất hiện một hàng chữ trên màn hình. Hóa ra cái hộp nhỏ này là trí não nhân tạo của người ngoài hành tinh. Trí não này nói mình có thể dẫn dắt nhân loại tiến hóa. Mà thuyết pháp này không thể nghi ngờ như là đã quảng xuống một quả đạn hạt nhân. Trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở, mới có trò chơi Thiên Hạ ngày hôm nay. Nhưng rất hiển nhiên, chính phủ các nước đối với cái trí não này cũng không yên tâm, vẫn làm ra rất nhiều hạn chế. Ví dụ như hiện tại chưa công bố thiên hạ rằng chơi trò này có thể xúc tiến nhân loại tiến hóa, bởi vì chính phủ các nước cũng lo lắng nếu như công bố cái tin tức này, cơ hồ tất cả mọi người sẽ chen chúc tiến vào trò chơi. Nếu chẳng may kết quả không được như cái trí não kia miêu tả, vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Mà trải hơn một tháng chơi trò này, ta cơ hồ có thể khẳng định mấy lời trí não kia đã nói xác thực là thật. Bởi vì sở học trong trò chơi ta học được khi trở về thế giới hiện thực đồng dạng có thể sử dụng. Hơn nữa uy lực không hề kém so với thế giới ảo. Cường độ thân thể so với trước kia đã được đề cao nhất định. Nhưng đầu khí trong trò chơi, tựa hồ không thể sử dụng trong thế giới hiện thực. Đây đúng là một cái tiếc nuối rất lớn.”

“Xúc tiến nhân loại tiến hóa?” Bố Lỗ Tư tức thì bị cái tin tức này làm cho choáng váng.

“Xác thực như thế. Căn cứ tin tức cha ta biết, kỹ năng võ học trong trò chơi đều là có thể sử dụng trong thế giới hiện thực. Tin tưởng đầu khí cũng giống như thế, chỉ là chúng ta tạm thời không nắm giữ được phương pháp chính xác mà thôi. Hơn nữa cái trí não kia dù sao cũng là vật chết. Ngoại trừ việc có thể xúc tiến nhân loại tiến hóa, ngoài ra cũng không công bố quyết học tập đầu khí Bởi vậy chúng ta phải đi trước thời đại. Trong trò chơi dựng lên thể lực khổng lồ mới có thể đạt được thêm nữa các kỹ năng võ học và điều kiện tiến hóa khác. Người minh bạch ý tứ của ta chứ?”

“Đã minh bạch, thiếu gia. Ta nhất định dùng năng lực lớn nhất của mình, tận lực phụ tá thiếu gia!..... Ta hiện tại lập tức lại để cho Âm Tổ lên vào Trung Quốc, tranh thủ sớm ngày tìm ra người tên Dương Quang kia, vì thiếu gia quét dọn uy hiếp!”

.....

Dương Thiên mặc dù không rõ ràng lắm hiện tại trên thế giới có bao nhiêu người đánh chủ ý lên mình. Nhưng tin tưởng, tuyệt đối sẽ không thiếu. Hắn cũng không có bao nhiêu lo lắng, trong thế giới thực chính mình vô cùng bình thường. Kể cả hắn có nói mình là Dương Quang cũng chẳng ai thêm tin.

Mà hiện tại hắn đang rất bề bộn!

Vừa up lên hương trấn, có rất nhiều sự tình cần xử lý.

Trước phân phó Vương lão tận lực trong vòng mười ngày, đem toàn bộ lãnh địa phụ thuộc up lên hương trấn. Hiện tại Bạch Vân thôn không thiếu nhất chính là nhân tài, bởi vậy mười ngày để xây kiến trúc đến đủ điều kiện up hương trấn là đủ rồi.

Hiện tại mấy lãnh địa phụ thuộc này, ngoại trừ Thiên Hà thôn có hơn một vạn thôn dân đang tiến hành sản xuất nông canh bên ngoài, mấy thôn khác cũng đều có hơn 1.000 thôn dân, hoạt động sản xuất trong các loại ngành nghề. Bởi vậy vấn đề nhân khẩu cũng không phải việc gì khó.

Về phần nơi trú quân trung cấp hạng lớn đã không cần Dương Thiên quan tâm. 13 võ tướng chuyên trách công tác luyện cấp đã sớm toàn bộ chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Hiện, Bạch Vân thôn đã có gần 640 bát giai binh. Thất giai binh cũng gần 500. Mặc dù trong số bát giai binh, có 120 người phân biệt canh giữ ở Hắc Vân thôn và Thụy Trúc thôn, 100 thất giai binh canh giữ ở Vọng Thiên thôn. Nhưng những người còn lại vẫn đủ để quây tung cả vùng này.

Ngày mai Dương Thiên đang định dùng toàn bộ số quân đội còn lại này đi đánh đại doanh phản quân vừa ra.

Chỉ là bây giờ còn không rõ ràng lắm, cái đại doanh phản quân này đến tốt cùng là chỉ có một hay là lại có đến hai, ba cái.....

Hiện tại lãnh địa của Dương Thiên, diện tích đã đạt đến 1600 km², cũng có đầy đủ nơi trú quân dùng để đối huấn luyện tân binh.

Ngày hôm sau, Dương Thiên phát hiện một kiện đáng mừng. Đó là Thiệu Hoa rốt cục tấn cấp đến văn sĩ cấp đại sư. Cái này có nghĩa là Bạch Vân thôn sắp có được đặc cấp tư thực. Mà có đặc cấp tư thực tức là lãnh địa Dương Thiên chuẩn bị có một đồng NPC sinh hoạt đạt đến đặc cấp. Ý nghĩa với sự phát triển của Bạch vân thôn đến nhường nào không nói cũng biết.

Dương Thiên vốn đang định cùng Đại Ngưu cùng đi đánh đại doanh phản quân, cũng lập tức hủy bỏ.

Một mình cười Tiểu Bạch, rất nhanh đi đến Vọng Thiên thôn. Xem qua tình huống, hắn tương đối thỏa mãn.

Đối với quân doanh Vọng Thiên thôn, Dương Thiên lúc ban đầu cũng định dùng để chuyển chức thất giai binh, nhưng là cân nhắc đường xá quá xa xôi, cuối cùng cũng buông tha. Nguyên nhân khác nữa là vị trí Vọng Thiên thôn cũng không tính là bí mật. Tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có người chơi thăm dò đến nơi đây. Hắn cũng không muốn bị lộ cái bug game chế tạo binh lính đẳng cấp cao này.

Dừng ở Vọng Thiên một lát, Dương Thiên cười một thót giác mã bình thường tiến đến Thủy Trữ huyện thành.

Lần này tựa hồ không quá thuận lợi. Lúc Dương Thiên đi qua vô địch thôn liền bị một đám người chơi ngăn cản.

“Tiểu tử! Đây chính là địa bàn Vô địch thôn, đi qua là phải nộp lộ phí?” Tên cầm đầu trong tay cầm thiết thương đắc ý nói.

Dương Thiên nhìn nhìn qua đám người đối phương. Có chừng ba mươi người, tất cả đều mặc thuần một sắc giáp da, tay cầm trường thương, trong đó có hai người còn cầm Tấn Thiết thương.

Theo Dương Thiên biết, hiện tại người chơi nhanh nhất cũng không quá đáng hai mươi cấp, giá trị vũ lực không có khả năng đạt tới 50 điểm. Coi như cầm Tấn Thiết thương cũng không thể phát huy toàn bộ uy lực.

Hắn đoán chừng hai người này có thể là NPC võ tướng. Trò chơi đã Open Server được 40 ngày, có NPC võ tướng cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Nhưng một lần có thể xuất ra hai tên, cũng khó trách hắn dám kiêu ngạo như vậy. Bởi vì sơ cấp quân doanh chỉ có ba cái danh ngạch võ tướng, ai cũng không muốn dùng NPC tư chất rất kém coi để lãng phí danh ngạch này. Hoặc là NPC tư chất cấp A trở lên, hoặc là trực tiếp giữ lại để chính mình dùng.

Mà Dương Thiên xác thực cũng không có đem mấy tiểu lâu la này để trong mắt, cười nói: “Ta đi ngang qua đây cũng đã mấy lần a? Cho tới bây giờ cũng không có nghe nói có quy củ thu tiền mãi lộ à?”

Tên vừa mở miệng đầu tiên, xem Dương Thiên rõ ràng không thèm để ý đến mình, sắc mặt có chút khó coi, nói: “Cái này quy củ là thiếu gia ta vừa định ra, ngươi có ý kiến thì hỏi vũ khí trong tay huynh đệ ta đi.” Nói xong, những người đi theo phía sau cũng ồn ào. Hơn 30 người náo, thoạt nhìn rất có khí thế nha.

Dương Thiên đột nhiên muốn đùa vui một trận. Trầm ngâm một chút, nói: “Các ngươi chẳng phải ý vào nhiều người sao? hạo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, ngươi nói muốn bao nhiêu a?”

Ánh mắt người nọ đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên thót giác mã dưới móng Dương Thiên, nói: “Chúng ta cũng không quá phận a, ngươi đem tọa kỵ của ngươi lưu lại là được rồi.”

Nguyên lai là đánh chủ ý cái này, Dương Thiên sáng tỏ. Trên mặt lộ ra vẻ khó xử mà nói: “Cái này không thể được, chiến mã này ta đã phải bỏ ra một kim mới mua được từ mã trường. Lộ phí thôi, không có mắc như vậy chứ?”

Một người bên cạnh lập tức quát: “Bảo tiểu tử ngươi đem chiến mã lưu lại, ngươi lưu lại là được! Lại nhai dòng dài lắm điều làm gì? Đừng để đến lúc ngựa không có, tính mạng cũng không còn a!”

Dương Thiên nhảy xuống ngựa, nói: “Nhưng ta lại không muốn lưu lại giác mã đấy? muốn mạng của ta dễ thế à, mặc dù chết lần đầu đối với ta mà nói cũng không tổn thất lớn. Nhưng lại ta lại rất quý trọng mạng nhỏ của mình a.”

“Nguyên lai ngươi là người chơi!” Những người này nghe xong, lập tức hiểu được, cũng đều yên tâm rất nhiều. Bọn hắn lúc ban đầu còn tưởng rằng Dương Thiên là NPC, trong nội tâm còn có chút lo lắng. Vạn nhất đụng phải một vị trung cấp hoặc là cao cấp võ tướng, vậy không xong rồi.

Nhưng hiện tại xem xét đối phương chỉ là một người chơi, không còn gì phải cố kỵ. Cũng không biết là ai quát to một tiếng: “Giết hắn đi! Nói không chừng trong bọc còn có thứ tốt a!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thái Huyện Lệnh Uy Phong

Chiến đấu lập tức bị đốt lên, hết thầy đều ủa ra, định xử lý con dê béo Dương Thiên này.

Dương Thiên giả bộ không được nữa rồi, từ trong bọc tiện tay lấy ra một thanh Tấn Thiết thương. Như hồ lạc vào bầy cừu bình thường, hung mãnh xông tới.

Là một cao cấp võ tướng, những người này trong mắt Dương Thiên còn chưa đủ nhìn. Không đến thời gian một phút đồng hồ, cả đám đã nằm ở trên mặt đất. Kể cả hai sơ cấp võ tướng cũng không ngoại lệ.

Nhưng Dương Thiên không giết một ai. Chỉ là trên đùi mỗi người đâm một lỗ, vừa vặn để cho bọn hắn có muốn bò cũng không đứng dậy được.

Dưới ánh mắt sợ hãi của đối phương, Dương Thiên đi tới trước mặt tên cầm đầu, cười nói: “Không biết bây giờ ngươi có muốn chiến mã nữa không a?”

“Đại ca tha mạng a! Ta..... Ta chỉ là nhất thời tham tiền, ngươi đại nhân đại lượng, buông tha chúng ta đi!” Người kia vẻ mặt thống khổ mà nói.

“Ngươi ở Vô địch thôn có thân phận gì? Nói lai lịch, không chừng ta cao hứng sẽ tha cho các ngươi thì sao!”

“Vâng! Vâng! ta nhất định sẽ biết gì nói này mà! Người kia rất nhanh trả lời: “Ta gọi là vô địch Đông ca, phụ trách thống lĩnh công tác luyện binh trong thôn. Bình thường huấn luyện tân binh đều do ta đảm nhiệm. Thôn trưởng của chúng ta là tiểu thiếu gia của tập đoàn Đình Phong. Toàn thôn có hơn bảy trăm người. Open Server được sáu ngày đã thành công xây thôn. Trong toàn bộ Thủy Trữ huyện thành cũng là rất có danh khí. Hơn nữa theo thiếu gia của chúng ta nói, không lâu về sau chúng ta sẽ gia nhập Sắc Vi công hội, đây chính là một trong thập đại công hội trên cả nước a.”

Mấy lời này, Vô địch Đông cũng có chút ít ý tứ uy hiếp.

Mà Dương Thiên đối với cái gọi là uy hiếp này cũng không thêm để ý. Đình phong tập đoàn hẳn vô cùng rõ ràng, tại thành phố CD cũng là một đại tập đoàn, tài sản gần 10 tỷ. Chỉ là Dương Thiên nghĩ mãi mà không rõ chính là, cái Vô địch thôn này đã có hậu trường tốt như vậy, vì cái gì lại muốn gia nhập Sắc Vi công hội? Chẳng lẽ là tiểu thiếu gia kia muốn theo đuổi một trong ba chúa Sắc Vi Hoa chăng? Đây cũng quá máu chó, quá tình trùng thượng não đi!

Dương Thiên lắc đầu, cười nói: “Người đã phối hợp như vậy, ta đây không làm khó dễ các người nữa. Nhưng các người hiện tại thương thế tựa hồ rất nghiêm trọng a! Nếu như chậm trễ không được cứu chữa, đoán chừng rất nhanh sẽ đổ máu quá nhiều mà chết. Các người chết ngược lại cũng không có gì, nhưng hai sơ cấp võ tướng này kể mà chết cũng có chút đáng tiếc nhỉ.....”

Lập tức Vô địch Đông ca sắc mặt trắng bệch. Hai sơ cấp võ tướng này là bảo bối của thiếu gia a. Nếu thật là chết ở trên tay mình, vậy cũng không chỉ là đáng tiếc đơn giản như vậy. Mình ở thế giới thực là thành viên của tập đoàn đình phong a! Mà hiện tại trong tay không có được vật, có khóc cũng không làm gì được!

Bỗng nhiên trong lòng của hắn khẽ động, lập tức nói: “Đại ca! Người nhất định có kim sang được a! Xin thương xót, tiền đưa..... Bán ta một ít, ta về sau nhất định sẽ hảo hảo báo đáp người.”

Dương Thiên chờ đúng là những lời này, xuất ra hai khóa kim sang được, để trong tay ước lượng, nói: “Được! Ta thật là có hai khóa, nhưng ai biết tới về sau có phải dùng hay không? cái đồ chơi này chính là một mạng a!”

Vô địch Đông ca cũng không phải đồ đàn, lập tức nói: “Đương nhiên! Đương nhiên! Ta cũng không thể khiến đại ca ngài chịu thiệt, giá bao nhiêu đại ca cứ việc nói!”

Dương Thiên cười nói: “Được rồi! Nhìn người có thành ý, hai khóa kim sang được đành tiện nghi bán cho người vậy, 1 kim là đủ rồi. Nhiều hơn đoán chừng người cũng không mua nổi.”

Vô địch Đông ca khó xử mà nói: “Đại ca, cái này..... Cái này 1 kim hai khóa cũng quá mắc a? Trong cửa hàng chỉ có 2000 tiền đồng một khóa.”

Dương Thiên cũng không nhiều lời, giống như muốn đem kim sang được thu vào trong ba lô.

Vô địch Đông ca lập tức nóng nảy, nói: “Đại ca, đừng nóng vội a! Có chuyện hảo hảo nói nha. Trên người của ta xác thực không đủ 1 kim, chờ ta thương lượng một chút.”

.....

Vết sạch sẽ tài sản của 30 tên này, Dương Thiên lấy được 10.000 tiền đồng liền cảm thấy mỹ mãn rồi đi. Về phần những người này có thể đổ máu quá nhiều mà chết hay không, không phải sự tình hắn quan tâm. Dù sao người chơi chết lần đầu, tổn thất cũng không lớn.

Tiến vào Thủy Trữ huyện thành, Dương Thiên cũng không trì hoãn, đem 500 vạn tiền đồng toàn bộ đổi thành hoàng kim.

Đối với bản vẽ, Dương Thiên cũng không dám mua loạn, dù sao cái đồ chơi này xác thực quá đắt. Mặc dù hiện tại chính mình có một chút của cải như vậy, thế nhưng không đủ để tiêu xài phung phí a. Lần này hắn chỉ mua bản vẽ kiến tạo đặc cấp tư thực, đặc cấp tiệm may, đặc cấp mộc phòng, đặc cấp tiệm rèn, tất cả mỗi thứ một trương.

Sau đó như thường lệ Dương Thiên đi quân doanh đem công huân hối đoái thành võ tướng chuyển chức lệnh. Không thể không nói, hệ thống quá vô si rồi. Mới sáu ngày, Tỷ lệ công huân đổi lấy võ tướng chuyển chức lệnh đã tăng tới 1000:1. Nếu không phải hiện tại đại đa số người chơi còn chưa rõ ràng lắm ý nghĩa của võ tướng chuyển chức làm lệnh, bọn hắn đã sớm bắt đầu chửi mề rồi.

Giết mười vạn giặc cỏ hoặc là dị tộc mới có thể đổi được một khối võ tướng chuyển chức lệnh. Đây tuyệt đối là sự tình rất thống khổ. Hiện tại trong cả Server. Ngoại trừ Dương Thiên, đoán chừng không ai có thể hối đoái nổi một khối võ tướng chuyển chức lệnh.

Mà Dương Thiên mặc dù trong sáu ngày giết hơn 100 vạn dị tộc và giặc cỏ, nhưng cũng chỉ hối đoái được 12 khối võ tướng chuyển chức lệnh. So với lần trước là quá ít rồi.

“Mở ra! Mở ra! Thái Huyện lệnh về thành, người không quan hệ tránh đường!” Một thanh âm quát to.

Vốn đang có ý định tiếp tục dạo chơi, Dương Thiên lại dính phải sao quả tạ, đi đường cũng có người quản. Dù sao đây cũng là Huyện lệnh, chừng quản mấy trăm vạn km², trong tay nắm quyền sinh sát. Quân đội mấy chục vạn, không phải Dương Thiên hiện tại có thể rung chuyển.

Lui qua một bên, Dương Thiên thấy một đại đội nhân mã từ đằng xa đi tới, số lượng ước chừng tại 500 người. Thông qua trang bị có thể suy đoán, tất cả đều là lực giai binh. Đám người chơi xung quanh ai nấy âm thầm lủi lủi.

“Nhìn kia, bọn này hình như đều sử dụng vũ khí bằng tinh thiết (sắt luyện á)? các ngươi xem có phải không?” Có người chơi nhẹ giọng hỏi.

“Xác thực là tinh thiết, ta có một huynh đệ tại, trước đây không lâu nhận được nhiệm vụ, trong nhiệm vụ được sử dụng một thanh kiếm bằng tinh thiết, chính là bộ dáng này. Nếu không phải nhắc nhở đó là vật phẩm nhiệm vụ, không cách nào trang bị, huynh đệ kia của ta đoán chừng đã ém luôn để sử dụng rồi” Một người khác không khỏi đắc ý mà nói.

“Chẳng lẽ những binh lính này đều là lực giai binh? Quá kinh khủng a? Công hội của chúng ta, trong cả thôn còn chưa có nổi một ngũ giai binh!”

“Ngươi cho rằng ngũ giai binh dễ dàng bồi dưỡng như vậy à! Người ta là đứng đầu một huyện. Toàn bộ thôn xóm, hương trấn trong Thủy Trữ huyện đều do hắn quản hạt. Chỉ riêng nhân khẩu ít nhất đã ngoài trăm vạn, chỉ có 500 cái lực giai binh mà thôi, có gì mà ngạc nhiên chứ”

“Điều này cũng đúng.....

.....”

Mà lúc này trong nội tâm Dương Thiên lại đang khinh bỉ không thôi. Tên Huyện lệnh này, trong toàn bộ thủ hạ đoán chừng cũng không quá đáng có được mấy ngàn lực giai binh, hẳn rõ ràng rút ra 500 vương bài trong quân đội làm thân vệ. Xem ra là thiếu cảm giác an toàn, chắc bình thường làm không ít chuyện xấu.

Tuy nhiên, đội quân chính quy này xác thực không phải đám giặc cỏ, dị tộc có thể so sánh. Chỉ riêng loại khí thế này đã có thể trực tiếp dọa mấy tên nhát gan yếu bóng vía đại ra quân rồi. Huống hồ trang bị cũng đều là đồ tốt.

Đội đội nhân mã này rời khỏi, Dương Thiên cũng đứng dậy, trở lại Bạch Vân thôn.

Về đến thôn đã là xế chiều rồi, Dương Thiên đem toàn bộ bản vẽ giao cho Vương lão, lại để hắn an bài nhân thủ lập tức đi kiến tạo đặc cấp tư thực.

Lúc trưa, Đại Ngưu và Ô Ma đã đem tám nơi trú quân trung cấp hạng lớn trong lãnh địa đẩy ngã một lần. Mà mấy nơi trú quân cao cấp thì chỉ giết sạch NPC bên trong, cũng không có phá hủy nơi trú quân. Hiện tại Dương Thiên còn chưa đủ lực đối phó với uy hiếp của trên hai vạn ngũ giai binh a.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đánh Bạo Phong Thành (Thượng)

Cứ như thế, qua mười ngày, lãnh địa của Dương Thiên cùng với thực lực bản thân hắn đều đã xảy ra biến hóa cực lớn. Riêng nhân khẩu đã đạt đến gần 11 vạn. Lãnh địa phụ thuộc tăng thêm bốn cái, tất cả đều từ trong tay dị tộc đoạt đến. Vị trí đều nằm giữa Hắc Vân thôn và Thiên Hà thôn, theo thứ tự là Cự Phù thôn, Thiên Lang thôn, Chương Mộc thôn, Phong Lâm thôn. Trong đó Cự Phù thôn và Thiên Lang thôn đã hoàn thành phòng thủ ba lượt phản công của dị tộc, Chương Mộc thôn chỉ còn lại một lần tiến công cuối cùng, Phong Lâm thôn thì ngày hôm qua vừa mới đánh rút xuống.

Trong lãnh địa Bạch Vân trấn, mỗi ngày có thể nuôi dưỡng được 92 bát giai binh, 385 thất giai binh. Trên cơ bản binh lính trong doanh địa được huấn luyện mỗi ngày đều có thể tiến hành chuyển chức. Quân đội gồm 1500 bát giai binh, 3000 thất giai binh. Ngoài ra, còn có hơn năm ngàn binh sĩ vừa mới chuyển chức không lâu, còn chưa đạt tới điều kiện để tấn cấp bát giai binh hoặc là đã đủ điều kiện, nhưng bởi vì quân doanh không đủ, vẫn chưa chuyển chức được.

Mà đóng ở các lãnh địa phụ thuộc, Dương Thiên cũng chỉ phái thất giai binh. Ngoại trừ Vọng Thiên có Lưu Kiệt thống lĩnh 200 thất giai binh. Các lãnh địa khác cũng chỉ có 50 thất giai binh và một số nhỏ binh lính vừa mới chuyển chức không lâu, đám này vừa bảo vệ thôn, vừa luyện cấp ở phụ cận.

Bởi vì diện tích lãnh địa đã quá lớn, 13 võ tướng đã hoàn toàn không thể đảm nhiệm nhiệm vụ đi luyện cấp nên Dương Thiên đành nhẫn tâm sử dụng toàn bộ võ tướng chuyển chức lệnh. Chuyển chức xong cho bốn mươi tên NPC cấp S, tạo thành hai mươi tiểu tổ, mỗi tổ do một vị võ tướng loại hình thông soái và một võ tướng loại hình vũ lực thống lĩnh.

Mặc dù 1600 km² mà sử dụng đến hai mươi tiểu đội đi luyện cấp có chút quá thừa, nhưng Dương Thiên cũng không muốn mỗi lần thăng cấp lãnh địa lại phải tổ kiến lại quân đội một lần nữa, còn không bằng làm một lần nhân cả đời!

Về phần 13 võ tướng chuyên đi luyện cấp trước kia rốt cục xem như thoát khỏi khổ cực, đi vào quỹ đạo quân biên chế. Hiện tại võ tướng có thể lĩnh quân tác chiến chỉ có 26 vị, hơn nữa thấp nhất đều là đặc cấp võ tướng, cái này với người chơi khác là muốn cũng không dám nghĩ. Chỉ có thể nói Bạch Kim Kiến Thôn lệnh quá mức biến thái, quá mức yy.....

26 võ tướng này, nói ít không ít, nhưng nói nhiều cũng không nhiều. Hiện tại nơi đóng quân của Dương Thiên có 10 cái. Tại mỗi nơi đóng quân đều lập quân doanh và có một vị võ tướng tọa trấn. Để cam đoan quân doanh nơi đóng quân có thể vận chuyển bình thường, những võ tướng này không thể đi ra ngoài lãnh địa. Cộng thêm võ tướng phái ra phòng thủ di tộc phản công nữa, nên 26 võ tướng này của Dương Thiên cũng là vừa đủ. Ai bảo hắn thích chơi lớn đây!

Phương diện, Bạch Vân trấn đồng dạng cũng có thành quả phong phú.

Đặc cấp tư thực hoàn thành, trong Bạch Vân trấn hiện tại đã hoàn thành được hai gian tiệm rèn đặc cấp, hai gian tiệm may đặc cấp, một gian mộc phòng đặc cấp, hai đặc cấp ụ tàu. Mặt khác, số kiến trúc cao cấp càng là nhiều không kể xiết. Hơn nữa, chỉ cần có đầy đủ tài chính để mua bản vẽ, không lâu về sau, Bạch Vân thôn sẽ có được càng nhiều đặc cấp kiến trúc, cũng chỉ có đến lúc đó, mấy đặc cấp kiến trúc này mới có thể hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu binh lính thủ hạ của Dương Thiên.

Trong kho hàng Bạch Vân thôn vẫn dự trữ số lượng lớn trang bị bằng thép ròng, tinh thiết, toàn bộ là trang bị cấp một. Số giáp vậy cả do tiệm may đặc cấp sản xuất ra toàn bộ đã trang bị cho thủ hạ. Tuy nhiên sản lượng mỗi ngày vẫn không theo kịp số lượng binh lính gia tăng. Đây là sự tình khiến Dương Thiên vô cùng phiền muộn. Hiện tại việc duy nhất hẳn có thể làm chỉ là..... Chờ!

Mộc phòng đặc cấp đã có thể sản xuất ra thần thủ cung. Thứ này phải đạt tới thất giai binh mới có thể kéo được. Xa xa không phải như Thiết Thai cung trước kia có thể so sánh.

Mà từ khi nơi trú quân chứa gác mã dựng lên đến giờ đã qua chừng ba mươi ngày, thu phục được 320 thớt gác mã. Trải qua điều phối, những gác mã này toàn bộ phân cho binh lính thất giai.

Theo suy nghĩ của Dương Thiên, bát giai binh thực lực hơn xa thất giai binh, thích hợp chiến đấu anh dũng hơn. Trong khi đó, đám gác mã nếu là chiến đấu trực diện xấp xỉ là cả thì năng lực sinh tồn không cao. Còn không bằng giao cho thất giai binh, tạo nên một chi cung kỵ binh còn có giá trị hơn. Do đó, đương nhiên thần thủ cung cũng ưu tiên trang bị cho đám cung kỵ binh này rồi.

Số thần thủ cung còn thừa vừa vận chuyển cho đám bát giai binh trang bị, như vậy còn thừa cũng chẳng được bao nhiêu.

Về phần thuyền, chỉ sản xuất 20 chiếc thuyền buồm và 20 vận trâu thuyền, còn lại đều sản xuất thuyền đánh cá cao cấp. Theo kế hoạch của Dương Thiên, số lượng người chơi không ngừng tăng lên, chỉ khuếch trương lãnh địa trong Đông Hán 13 châu thật là không thực tế. Không nói việc triều đình có cho phép tấn công thôn xóm người chơi khác hay không. Chỉ vãn vãn là do mấy cái này mà dẫn phát lửa giận của cộng đồng người chơi cũng không phải là điều Dương Thiên muốn. Bởi vậy Dương Thiên mới có ý định phát triển ra biển. Thời Tam quốc, rất nhiều hải đảo vẫn còn sinh sống như thời đại Man Hoang, ngoại trừ dân bản, cũng không có người chơi khác, vừa vận thích hợp cho Dương Thiên khuếch trương.

Nhưng từ khi phát hiện trong cốc có cứ điểm không lồ của dị tộc, Dương Thiên không thể không tạm thời bỏ đi ý nghĩ của mình. Dù sao hiện tại binh lính có hạn, nếu như mình phải ra đại lượng binh lính ra ngoài chinh chiến, trong nhà không ai trông rồi lại để dị tộc nuốt mất, lúc này tìm ai mà khóc đi a!

Ngày 19/2, hôm nay Dương Thiên phi thường cao hứng, bởi vì từ sáng sớm đến giờ, chuyện vui đến với hắn liên tục.

Đầu tiên nội công của hắn qua mấy ngày khổ tu ở Thông Thiên các, rốt cục đã hoàn thành tu luyện sơ cấp nội công, đã có thể bắt đầu tu luyện trung cấp nội công rồi. Chuyện này tương đương với trong thế giới thực, nội công của mình cũng rốt cục xem như có chút thành tựu, miễn cưỡng có thể dùng đến trong thực chiến đi.

Việc vui tiếp theo là hương trấn cấp một, toàn bộ công trình kiến trúc rốt cục đã xây xong. Lập tức có thể thăng lên hương trấn cấp hai. Nhưng mấy thứ này cũng không tính là kinh hi quá lớn, dù sao cũng là sự tình trong dự liệu.

Kinh hi lớn nhất là dị tộc Vương cấp võ tướng Việt Đan bị bắt sống hơn mười ngày trước, trải qua mấy ngày cường bức lợi dụng, lôi kéo dụ dỗ, rốt cục thông suốt, chuẩn bị quy hàng. Chỉ là có một cái điều kiện, đó là phải đánh hạ Bạo Phong thành. Hỏi thăm cả buổi Dương Thiên mới biết được nguyên lai Bạo Phong thành chính là cứ điểm không lồ của dị tộc, vị trí ở khu vực hải khẩu, chỗ sông Thiên Hà thông ra biển.

Dương Thiên cũng không rõ tên Việt Đan này rõ ràng là dị tộc bên ngoài cốc, như thế nào lại sinh ra gút mắc với đám dị tộc trong cốc đây?

Việt Đan giải thích rất đơn giản: Mấy năm trước Việt Đan là một viên Đại tướng trong Bạo Phong thành, nhưng bởi vì đột nhiên tấn cấp đến Vương cấp võ tướng, bị thành chủ ghen ghét. Tên thành chủ Bạo Phong thành kia cũng không phải người tốt lành gì, dùng thủ đoạn hèn hạ chuốc say Việt Đan, sau đó ném xuống biển. Nội dung phía sau cũng rất máu chó rồi, Việt Đan cũng không có bị chết đuối, ngược lại được người cứu.....

Dương Thiên đối với cái điều kiện này cũng không có bất luận dị nghị gì vì trước đó chính hắn cũng đang muốn đi đánh Bạo Phong thành.

Bạch Vân trấn bây giờ quân, lương đều đầy đủ. Xử lý bảy tám vạn dị tộc hoàn toàn không phải chỉ nói chơi. Nhưng cái tường thành này lại quá đáng ghét, Dương Thiên bây giờ còn chưa có khí giới công thành đâu! Hắn ở kiếp trước có hơn một năm kinh nghiệm trong trò chơi, người trâu nhất qua một năm cũng không quá đáng chỉ có thể phát triển đến hương trấn cấp 3. Mà khí giới công thành thì đến cái bóng cũng chưa nhìn thấy. Bởi vậy Dương Thiên cũng không biết khi nào mới có thể sản xuất nổi đồ công thành.

Đến tận lúc xuất phát, Dương Thiên cũng không nghĩ ra nổi phương pháp nào tốt.

Mặc dù hiện tại cầu đá đã xây xong nhưng Dương Thiên vẫn sử dụng vận trâu thuyền để di chuyển. Làm như vậy có thể tiết kiệm được thể lực của binh lính, có lợi cho chiến đấu.

Đến gần Bạo Phong, Dương Thiên tự mệnh lệnh cho thuyền cập vào bờ.

Chờ binh lính toàn bộ xuống thuyền xong, Dương Thiên mới bắt đầu bố trí.

Lần này tổng cộng có bốn ngàn người, trong đó 1500 bát giai binh, 320 giác mã cung kỵ toàn bộ đến nơi. Còn lại hơn hai ngàn thất giai binh bình thường, trong đó một ngàn đao thuẫn binh, hơn một ngàn quân trưởng thương.

Dương Thiên không có ý định một phát đưa toàn bộ binh lính đến khiêu chiến. Nếu thật là như vậy, đối phương có ra khỏi thành nghênh chiến hay không thật đúng là vô cùng khó nói.

Trước hấn đề cho Tôn Miếu mang theo 320 giác mã cung kỵ đi quấy rối đám nông phu đang trồng trọt bên ngoài thành, tận lực khiêu khích đối phương. Công thành không nắm chắc, biện pháp duy nhất là dụ toàn quân đối phương ra khỏi thành giao chiến.

Sau một hồi đơn phương giết hại, Tôn Miếu như nguyện đã dẫn xuất được quân đội Bạo Phong thành lao ra. Nhưng số lượng cũng không phải rất nhiều, đại khái chỉ có khoảng 5.000 tên.

Nhìn đám quân đội dị tộc đang xông tới, Tôn Miếu khinh thường bĩu môi. Chút binh lực ấy chỉ là một bữa đồ ăn mà thôi. Xem ra sự tình lần trước cũng chưa làm cho đối phương ghi nhớ được bao nhiêu.

Lần này, số giác mã cung kỵ có thể không bằng lần trước. Tuy nhiên, chất lượng lại khác hẳn. Đám cung kỵ binh được trang bị thần thủ cung. Tầm bắn, uy lực và độ chính xác đều hơn xa Thiết Thai cung.

Vì vậy trên chiến trường xuất hiện một màn rất quý dị. Dưới khoảng cách 180 m, một binh sĩ dị tộc bị một mũi tên bắn chết.

Tiến vào khoảng cách 120m, một mũi tên thường thường có thể xuyên qua thân thể hai tên lính, lực đạo vô cùng khủng bố.....

Những giác mã cung kỵ này, vì truy cầu tốc độ nên đều chỉ mặc giáp da. Do đó lúc khoảng cách chỉ còn 100m, mấy tên này bắt đầu quay đầu bỏ chạy, kéo giãn khoảng cách với đối phương.

Đội đến lúc khoảng cách đạt tầm 180 m, lại bắt đầu quay lại công kích.

ps: Cầu cất chứa, cầu đề cử! Các vị cho lực a.....

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đánh Bạo Phong Thành (Trung)

Dưới chiến thuật vô sĩ của Tôn Miếu, 5000 dị tộc rất nhanh chỉ còn lại rải rác vài tên!

Tên thành chủ Bạo Phong thành đang đứng trên tường thành lập tức nổi trận lôi đình, 5000 binh sĩ rõ ràng bị hơn ba trăm người của đối phương tiêu diệt, cái này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của mình ném đi đâu chứ.

Thành chủ thế phải đem mấy tên khốn đáng giận giám xâm nhập này hết thảy đưa lên Tây Thiên. Ra lệnh một tiếng, toàn bộ quân đội trong thành xuất động, lao ra quyết tiêu diệt đám khinh kỵ binh này. Chính bản thân tên thành chủ cũng đích thân cưỡi một thớt chiến mã, tự mình xuất chiến.

Mà chi cung kỵ binh của Dương Thiên, số lượng tên đã không còn nhiều lắm, đáng nhẽ nên lập tức rút lui khỏi. Nhưng đã sớm có lệnh của Dương Thiên, Tôn Miếu cũng không có hạ lệnh lui lại.

Truy đuổi chiến chính thức triển khai, gần năm vạn dị tộc quân đội trong phạm vi mấy chục km truy đuổi hơn ba trăm khinh kỵ binh. Chỉ là tốc độ giác mã so với người chạy bộ chênh lệch xác thực không chỉ một điểm, huống chi còn là giác mã có tốc độ và tính linh hoạt hơn xa chiến mã bình thường.

Năng lực chỉ huy của Tôn Miếu cũng không thể nghi ngờ. NPC cấp S trí tuệ vốn rất cao.

Hơn ba trăm kỵ binh tron tuột như lươn, luôn tới lách lui trong đám binh sĩ trong dị tộc, đối phương căn bản không ngăn trở nổi.

Theo lý thuyết đám dị tộc này thấy tổn công vô ích, vậy nên lập tức vào thành tử thủ. Tiếc thay tên thành chủ này đang cay cú cái giận ngất trời, bộ dạng không giết những người này thế không bỏ qua. Lại không phát hiện quân đội của mình rồi thành trì ngày càng xa rồi.

Trong Bạo Phong thành kiến thiết khá quy củ, tổng cộng có bốn cửa thành. Mỗi cửa rộng đến hai trượng, là quy cách thống nhất của những tiểu thành này. Hiện tại bốn cửa của Bạo Phong thành đang toàn bộ mở ra, nhưng cũng không có quân đội canh giữ. Trong thành đoán chừng chỉ còn một ít người già yếu, đám có thể chiến đấu cũng đã tham dự hành động truy giết khinh kỵ binh rồi. Ngay cả trên tường thành cũng không có binh sĩ.

Dương Thiên nhìn đúng thời cơ, lập tức mệnh lệnh bốn vị võ tướng tất cả mang 170 đao thuẫn binh và 100 quân trưởng thương phóng tới bốn đạo cửa thành. Mục đích của hấn rất đơn giản, không cho đám quân đội dị tộc này cơ hội vào thành.

.....

Thất giai binh tốc độ không thể khinh thường, rất nhanh bốn cửa thành đã bị bộ hạ của Dương Thiên chiếm lĩnh, hoàn toàn đã cắt đứt liên hệ với chiến sự bên ngoài.

Thấy trong nội thành cũng không có binh lính trùng kích, Dương Thiên bỗng nhiên nảy ra một ý. Lập tức mệnh lệnh 280 thất giai binh xông vào nội thành, đẩy mạnh về phía phủ thành chủ. Số còn lại tạm thời bất động. Lại để cho Ô Ma căn cứ tình huống mà định ra công tác thủ vệ cửa thành.

Mà Dương Thiên chính mình tức thì mang theo Đại Ngưu, cười Tiểu Bạch đi đầu một bước, đuổi tới phủ thành chủ.

Trong nội thành, trên cơ bản là một nhân viên chiến đấu cũng không có. Dương Thiên và Đại Ngưu đáp xuống phủ thành chủ, không có bất kỳ ai ngăn trở, ngay lập tức đã tìm được tấm bia đá của thành thị.

Không nói hai lời, Dương Thiên và Đại Ngưu bắt đầu công kích tấm bia đá.

Là tấm bia đá của thành thị, độ bền hơn xa so với bia đá trong thôn trang và hương trấn. Bởi vậy coi như là Đại Ngưu có 99 điểm vũ lực, muốn đánh nát tấm bia đá cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.....

Mà bên ngoài thành, thời điểm Dương Thiên bắt đầu công kích tấm bia đá kia, tên thành chủ dị tộc cũng đã cảm ứng được thành trì của mình đang chính diện gặp nguy hiểm. Lập tức cũng bất chấp cái gì mà mặt mũi, lệnh cho binh lính nhanh chóng trở về thành.....

Nhưng kết quả lại không... lý tưởng lắm, 200 thất giai binh kia giống như là một bờ đê kiên cố trong con đại hồng thủy, gát gao đứng sừng sững ở chỗ đó. Cửa thành chỉ rộng có hai trượng, bởi vậy địa phương phòng thủ rất hẹp. 200 thất giai binh bảo vệ cho một cái cửa thành là dư xài.

Tên thành chủ cũng thử dùng qua đại lượng Cung Tiễn thủ công kích, nhưng mà không có hiệu quả gì. Thuần thép trong tay đao thuần binh của đối phương quá biến thái rồi, bốn năm lực giai binh bắn tên, tên bắn ra chỉ lưu lại trên tấm chắn một vết mờ, nhìn còn không rõ chứ đừng nói chỉ là bắn thủng.

Tên thành chủ nhất thời không có phương pháp xử lý, đành phải lệnh cho đám binh sĩ dưới trướng dùng chiến thuật biển người liều mạng.

.....

280 thất giai binh được phái đi rốt cục đuổi tới phủ thành chủ, tấm bia đá trong thành thị tốc độ bào lập tức nhanh hơn nhiều rồi.

Một giờ qua đi, tấm bia đá trong thành âm ầm sụp đổ.....

“Chúc mừng người đánh hạ hệ thống thành thị Bạo Phong thành, thỉnh lựa chọn chiếm lĩnh, phá hủy hoặc là giữ lại!”

“Chiếm lĩnh!”

“Chúc mừng người chiếm lĩnh hệ thống thành thị Bạo Phong thành, là người chơi đầu tiên công chiếm hệ thống thành thị thành công, đặc ban thưởng danh vọng 100, tùy cơ bản về chế tác trang bị đặc thù một trương, điểm thuộc tính tự do 5 điểm.”

“Thành thị dị tộc bị công chiếm, khiến cho đại thủ lĩnh dị tộc phẫn nộ. Mười ngày sau, đại thủ lĩnh dị tộc của U Ám sơn cốc Hô Thông sẽ dẫn hai mươi vạn đại quân lâm thành hạ (hãm thành nguy cấp)! Thỉnh tranh thủ thời gian chuẩn bị phòng ngự cho tốt.”

“Bởi vì người công chiếm thành thị dị tộc, làm rạn rãnh triều đình Đông Hán, triều đình đặc phái thái thú Thủy Trữ huyện Thái Thịnh dẫn năm vạn đại quân hiệp trợ thủ thành. Xin hỏi người có tiếp nhận hay không?”

Còn có thuyết pháp hiệp trợ thủ thành? Dương Thiên ngạc nhiên, nhưng hần suy nghĩ một lát, lập tức lựa chọn cự tuyệt.

Mặc dù triều đình phái năm vạn đại quân hiệp trợ phòng thủ rất có sức hấp dẫn, nhưng nếu như quân đội triều đình lái vào đây, vậy đoán chừng U Ám sơn cốc sẽ không còn là thế ngoại đảo nguyên chỉ thuộc về một mình hần nữa rồi. Cái gì nhẹ cái gì nặng Dương Thiên vẫn có thể phân rõ. Huống chi còn có mười ngày cơ mà, đầy đủ để hần làm tốt chuẩn bị.

Tương tự khi chiếm lĩnh thôn trang dị tộc, sau khi Dương Thiên chiếm lĩnh Bạo Phong thành, trong nháy mắt toàn bộ thành thị xảy ra biến đổi lớn.

Mà đám dị tộc binh sĩ đang chiến đấu bên ngoài thành lập tức đình chỉ công kích. Bọn hần đồng dạng cũng biết rõ Bạo Phong thành đã bị người khác chiếm lĩnh. Trong thành còn có thân nhân, bằng hữu của bọn hần. Huống hồ quân đội đối phương cường hãn như thế, căn bản không có khả năng chiến thắng, bởi vậy những người này đều lựa chọn quy hàng Dương Thiên. Chỉ là tên thành chủ và một số nhỏ thân vệ đang có ý định trốn chạy, bị Tôn Miêu dẫn người đuổi theo bắt được. Số còn lại toàn bộ chết trận, chạy trốn được chỉ có rải rác vài người. Những tình huống này, Dương Thiên thông qua tầm mắt cộng hưởng với Tôn Miêu đều biết.

Đến lúc này Dương Thiên mới rảnh rỗi xem xét thu hoạch của mình.

Tên Thành: Bạo Phong thành, lãnh địa phụ thuộc Bạch Vân trấn

Đẳng cấp: Tiểu thành cấp 3

Dân cư hiện hữu: 69235/80000

Quân đội hiện hữu: 0

Dân tâm: 60 trị an: 60

Đặc thù thuộc tính: Không

Tài nguyên: Lương thực 928.312 đơn vị, vật liệu đá 265.458 đơn vị, vật liệu gỗ 154.824 đơn vị, tiền 102.512 tiền đồng, quặng sắt 160.145, mỏ than 8.452, tinh thiết 1501, thuần bằng tinh thiết 527, đao thép luyện 542, trường thương thép rỗng 435, đao thép rỗng 321, thuần thép rỗng 384, giáp da 1045, mộc cung 941, năng khiếu cung tiễn, võ tướng chuyển chức lệnh 2,.....

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 6.000.000 đơn vị, vật liệu đá 6.000.000 đơn vị, vật liệu gỗ 6.000.000 đơn vị, tiền 10.000.000.

Diện tích thành thị :200 km²

Diện tích lãnh địa: 5000 km²

Kiến trúc hiện hữu: 42/54 kiến trúc cần thăng cấp.

Phù thành chủ, nhà dân, tiệm tạp hóa trung cấp, tiệm may sơ cấp, tiệm rèn cao cấp, mộc phòng sơ cấp, quân doanh cao cấp, thị trường cao cấp, tư thực sơ cấp, cao cấp vũ quán, tường thành sơ cấp, tiền tháp, chăn nuôi trường, sơ cấp bến tàu, tầu quán sơ cấp, mỏ đá cao cấp, đồn củi trường trung cấp, nơi xay bột trung cấp, nhà máy ngói, xưởng nuôi tằm, nhà máy dệt vải trung cấp, mộ viên, trung tâm hành chính sơ cấp, ngục giam, dịch trạm.....

Có thể xây kiến trúc: Không

Lại là tiểu thành cấp ba, Dương Thiên phi thường hài lòng!

Vật tư trong nội thành càng là phong phú, không nói nguyên vật liệu và vũ khí, chỉ riêng sách kỹ năng các cấp đã có mấy chục quyển, đương nhiên sách kỹ năng sơ cấp đã chiếm gần một nửa, tuyệt học càng là một quyển cũng không có. Ngược lại bí tịch nội công cũng có vài quyển. Tăng thêm trước đó vài, ngày Bạch Vân thôn thăng cấp lên hương trấn cấp một, sau đó khai hoang đánh ra, hiện tại Dương Thiên đã có thể gom góp ra bốn bộ bí tịch nội công rồi. Chỉ tiếc là tuyệt học lại không được tốt như vậy.

Nhưng năng khiếu cung tiễn, thứ này Dương Thiên thật đúng là chưa từng nghe qua.

Cung tiễn năng khiếu: Sau khi sử dụng võ tướng đạt được năng khiếu cung tiễn sơ cấp. Điều kiện học tập: Vương cấp hoặc võ tướng đã ngoài vương cấp. Tư chất cấp S trở lên. Năng khiếu cung tiễn sơ cấp: Có thể tăng hiệu suất, tầm bắn và độ chính xác của binh lính sử dụng cung tiễn lên 5%, tăng sức chiến đấu, sức mạnh của võ tướng khi chiến đấu viên trình 20%. Đẳng cấp của năng khiếu cần võ tướng thống soái sử dụng binh chủng tương ứng, trong chiến đấu tự tăng lên.

Lời lớn rồi!

Từ trước tới giờ, Dương Thiên chưa từng biết lại có bí tịch loại năng khiếu, đoán chừng còn kể cả kiếp trước lẫn kiếp này, chưa có người nào có năng lực lấy tới tay a. Trong trò chơi thể loại chiến lược thể này, loại bí tịch sau khi sử dụng cho võ tướng lại có thể có tác dụng đến cả chi quân đội do võ tướng ấy thống lĩnh thể này có tác dụng hơn xa những bí tịch khác. Có cái này, coi như là có người cầm Thần khí bình thường đến trao đổi cũng là không có vấn đề.

Nhưng quyền bí tịch này cho ai đây? hiện tại người đạt tới điều kiện học tập cũng chỉ có Đại Ngưu và Tôn Miếu. Không biết tên Vương cấp dị tộc võ tướng Việt Đan sắp quy hàng kia có phải hay tư chất cấp S hay không ta? Khả năng đã đạt tới Vương cấp thì tư chất cũng không thể quá thấp được chứ!

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ, Dương Thiên vẫn quyết định đem bí tịch này giao cho Tôn Miếu. Đối với Đại Ngưu, Dương Thiên còn có an bài khác. Huống chi, Tôn Miếu sau khi sử dụng quyền trực thân tứ, lúc lĩnh ngộ Vương cấp tâm pháp và kỹ năng theo thứ tự là: Xạ Nhật phổ, Hậu Nghệ tiền pháp

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đánh Bạo Phong Thành (Hạ)

Xạ Nhật phổ: Tâm pháp vương cấp, tăng cường uy lực cho tiền thuật. Bao gồm ngũ giai, mỗi giai tăng lên, thực lực đề cao gấp bội. Sử dụng vũ khí khác loại không có tác dụng. Không thể thăng cấp.

Hậu Nghệ tiền pháp: Tiền thuật vương cấp, gồm ngũ thức, mỗi lần lĩnh ngộ một thức, up lực công kích đề cao gấp bội, tầm bắn gia tăng 20%.

Dương Thiên từ thuộc tính của thành thị phát hiện một hiện tượng kỳ quái, đó là sau khi tiến vào giai đoạn thành thị sẽ không có kiến trúc mới tăng thêm. Dương nhiên không có khả năng cứ là thành thị thì không thể xây mới công trình kiến trúc, rất có thể là mỗi một công trình kiến trúc khi xây đều cần có bản vẽ mới xây được. Cái này không thể nghi ngờ chính là để nâng cao giá trị bản vẽ thiết kế giai đoạn sau. Mà điều kiện thăng cấp lãnh địa cũng không hề nhắc tới số lượng kiến trúc trong lãnh địa, tức là không có hạn chế trong việc này.

Nhưng nhìn số lượng tài nguyên cần thiết để thăng cấp lãnh địa, Dương Thiên muốn chuẩn bị chửi mẹ rồi.

Một cái tiểu thành cấp 3, thăng đến tiểu thành cấp 4 thôi lại mất nhiều tài nguyên như vậy?

Dựa theo tỉ lệ hối đoái rmb sau khi được khai thông, số tài nguyên này cộng lại có giá trị một trăm triệu rmb. Đây còn là trò chơi sao? hiện tại một cái tiểu thành đã tởm như vậy, thế sau này đô thành, vương thành thì làm sao bây giờ?

Dựa theo năng lực thu thập tài nguyên hiện tại của Bạch Vân thôn. Dùng vật liệu đá mà nói, hàng ngày trong thôn cứ ra hơn 2 vạn người tiến hành khai thác vật liệu đá. Mỗi thôn dân có sản lượng thu hoạch trụ cột là 5, Vương lão hiện tại giá trị chính trị đã đạt tới 95 điểm, hơn nữa cao cấp mỏ đá tăng thêm, tức là mỗi thôn dân một ngày có thể khai thác được trên dưới 10 đơn vị vật liệu đá tã, cũng có thể nói thu hoạch một ngày là 20 vạn đơn vị vật liệu đá. Nhưng coi như một đơn vị cũng không cần sử dụng, muốn kiếm đủ 600 vạn đơn vị vật liệu đá, ít cũng phải ba mươi ngày. Mà nguyên vật liệu làm sao có thể không sử dụng trong 30 ngày đây?

Hơn nữa có được kết quả này còn là nhờ Dương Thiên có số lượng nhân khẩu khủng bố, cử ra được. Người chơi khác muốn đạt tới cái mục tiêu này, con đường phải đi sẽ còn xa lắm.

Dương Thiên thờ dài, những chuyện này không phải là mình có khả năng cải biến. Hay là trước cân nhắc chuyện trước mắt đã!

Bạo Phong thành hiện tại dân tâm và độ trị an đều ở vào cảnh giới nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng xảy ra bạo loạn, bởi vậy Dương Thiên đầu tiên để cho Ô Ma đi dân bố cáo chiêu an khắp nơi, làm ra mấy việc giống trong truyện như là giảm thuế ba năm...v...v chờ lúc nào có biện pháp có thể đề cao dân tâm rồi giải quyết triệt để.

Xử lý chuyện này xong, Dương Thiên mới có thời gian tính toán lại các vấn đề khác.

Hiện tại nhân khẩu bạo tăng gần 7 vạn, an bài tựa như thế nào là chuyện làm hần phải đau đầu. Huấn luyện binh sĩ là chuyện cấp bách, bởi vậy Dương Thiên đầu tiên phái người đem gần 7000 NPC tư chất cấp A, cấp B trở về Bạch Lộc thôn.

Trong lúc xử lý những binh lính này, Dương Thiên phát hiện một vấn đề, đó chính là đám ngũ giai hoặc lục giai binh, sau khi đầu hàng, vốn là kỹ năng đã lĩnh ngộ rõ ràng biến mất. Không phải như NPC loại sinh hoạt, đầu hàng xong vẫn có thể giữ lại. Xem ra hệ thống vẫn rất thông minh, không có đem cái lỗ hổng này lưu lại. Nhưng Dương Thiên cũng không quá mức để ý, hiện tại chính mình đang có một lỗ thủng rất tốt để lợi dụng, làm gì so đo loại chuyện nhỏ nhặt như thế này?

Về phần hơn sáu vạn người còn lại, Dương Thiên đành phải toàn bộ để cho bọn hần tiến hành thu thập nguyên vật liệu. Dù sao đồng ruộng tại đây trong chiến đấu vừa rồi đã bị hủy hoại không còn mấy. Muốn lần nữa gieo hạt còn phải chờ thêm hơn mười ngày.

Một chuyện phiền toái khác là diện tích lãnh địa kịch liệt mở rộng, làm cho Dương Thiên lại phải lần nữa chuẩn bị khai hoang, xoát nơi trú quân.

5000 km² a!

Tương đương với chỉ vèn vèn nội trong phạm vi lãnh địa Bạo Phong thành đã có 5 cái nơi trú quân cao cấp hạng lớn, 50 cái nơi trú quân trung cấp hạng lớn. Mặc dù cái này sẽ cung cấp cho Dương Thiên rất nhiều nơi luyện binh, nhưng muốn đem những nơi trú quân này xoát thành nơi trú quân hạng khổng lồ, lượng công việc là nhiều không thể tả.

Nhưng những chuyện này, Dương Thiên trước giờ vẫn có thói quen ném cho Đại Ngưu, về phần 5 cái nơi trú quân cao cấp hạng lớn kia, đành kệ để mặc chúng bảo trì trạng thái vốn có vậy! Dương Thiên hiện tại cũng không dư tính lực đi ứng phó mấy cái nơi trú quân cao cấp hạng khổng lồ.

Chỉ là những nơi trú quân này coi như là xoát thành nơi trú quân hạng khổng lồ, mỗi ngày số lượng quái vật đổi mới cũng không quá đáng 1 vạn, so với nơi trú quân trong lãnh địa Bạch Vân trấn, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Sau đó Dương Thiên gọi Tôn Miểu tới, đem năng khiếu cung tiễn giao cho hắn. Sau đó đem 320 tên giác mã cung kỵ binh toàn bộ đưa về biên chế dưới trướng Tôn Miểu.

Chẳng qua nếu như thời điểm này có người hỏi Dương Thiên lần này ai thu hoạch lớn nhất, hần nhất định sẽ nói: Đại Ngưu.

Tính danh: Vương Đại Ngưu

Tư chất:sss

Chức nghiệp: Thánh cấp võ tướng, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn thôn dân, công huân:0

Trung thành: 89

Đăng cấp: 33 cấp 58%

Thống soái: 8 vũ lực: 100 trí lực: 12 chính trị: 2

Năng khiếu: Dũng mãnh, lúc cùng võ tướng địch quân solo, sức chiến đấu tăng lên 10%

Kỹ năng: U Minh thần quyết: Thánh cấp tâm pháp, tu luyện giả trong lúc tu luyện tâm quyết U Minh tới tầng thứ 9, lĩnh ngộ được U Minh chi tâm, sơ hiểu Thiên Địa, tấn cấp thành Thánh cấp võ tướng

Đoạt mệnh thương pháp: Đế cấp đoạt kỹ, trong lúc sinh tử chiến lĩnh ngộ được tuyệt thế võ học. Tổng cộng có chín chiêu. Uy lực theo thứ tự tăng lên, đề cao uy lực thương pháp trên phạm vi lớn

Dương Thiên rốt cục bồi dưỡng được Thánh cấp võ tướng đầu tiên trong lĩnh địa. Đây đúng là một loại bay vọt về chất. Có lẽ trong giai đoạn này chưa thể hiện được gì nhiều. Nhưng về sau trong tác chiến đại quy mô, lúc đẩy tác dụng mới hiển hiện ra. Tam quốc là một thời đại anh hùng, rất nhiều cuộc chiến, mở đầu đều dễ cho võ tướng solo. Bên thắng lợi, sĩ khí lập tức cao vút, sức chiến đấu cũng tăng lên, bên thất bại thì sĩ khí đại giảm, sức chiến đấu hạ thấp. Từ đây có thể thấy được giá trị của thánh cấp võ tướng

Xử lý tốt những chuyện này xong, Dương Thiên mang theo Ô Ma và 1500 bát giai binh đi dọn kho hàng trong thành, chỉ để lại mỗi nguyên vật liệu.

Đại Ngưu và tất cả đám võ tướng, binh sĩ dưới trướng hẳn được Dương Thiên lưu lại đây để xoát nơi trú quân. Vốn Dương Thiên định để toàn bộ binh lính lưu lại, nhưng cân nhắc đến Chương Mộc thôn ngày mai sẽ nghênh đón đợt phản công cuối cùng của dị tộc, hẳn không thể không đưa những binh lính này về. Lại nói, 2500 thất giai binh hoàn toàn đủ để hoàn thành nhiệm vụ bình định nơi trú quân.

Thời điểm này Dương Thiên mới nhớ ra mình đánh hạ Bạo Phong thành xong, hệ thống còn cho mình phần thưởng là một trương bản vẽ gì đó, hình như là random, không biết có phải đồ tốt hay không?

Bản vẽ chế tạo Thần Cơ nỏ: Học được phương pháp chế tác Thần Cơ nỏ, chung cục mộc phòng có thể chế tạo. Điều kiện học tập: nghề mộc Vương cấp.

Thần Cơ nỏ: vũ khí công kích viễn trình, có Uy lực cường đại, tầm bắn 150 m, người sử dụng phải là võ tướng võ sư hoặc là binh sĩ đạt tới ngũ giai trở lên.

Dương Thiên ngửa mặt lên trời cười to!

Rõ ràng lại là bản vẽ chế tạo nỏ, thật là quá máu chó, quá YY rồi.

Nỏ có rất nhiều ưu điểm: Uy lực cường đại, độ chính xác cao, tần suất xạ kích nhanh, mang theo thuận tiện, tên nỏ ngắn nhỏ, dễ dàng đem theo số lượng lớn.

Đương nhiên cũng có khuyết điểm, đó là tầm bắn so ra kém cung tiễn, cung tiễn khi bắn có thể theo nhiều hướng, hình thành đã kích cường đại ở nhiều mặt. Mà nỏ lại chỉ có thể xạ kích theo đường thẳng. Nhưng dù sao, cung với nỏ, hai thứ đều có mặt tốt mặt xấu riêng, nỏ thích hợp hơn cho từng binh sĩ tác chiến.

Nhưng cái Thần Cơ nỏ này, so với mấy cái nỏ cùi khác, tầm bắn có chút biến thái rồi, rõ ràng đạt tới 150 m, thậm chí còn vượt qua Thiết Thai cung. Nhưng Thiết Thai cung chỉ có lục giai binh mới có thể sử dụng, mà Thần Cơ nỏ chỉ cần ngũ giai binh là có thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó, chỗ tốt vừa xem liền hiểu ngay.

Chỉ là cái này yêu cầu học tập lại quá biến thái đi, phải Vương cấp nghề mộc mới học được. Đại đa số người chơi coi có đạt được bản vẽ này cũng chỉ có khóc không ra nước mắt thôi. Vương cấp nghề mộc a! Tính cả hệ thống thành thị, đoán chừng toàn bộ server Vina cũng không có mấy người.

Nhưng Dương Thiên cũng không quá lo lắng, ai bảo chính hắn có đại lượng NPC tư chất cấp S cơ chứ, Bạch Kim Kiến Thôn lệnh cường đại a!

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên đưa cự thành chủ Bạo Phong thành dẫn tới trước mặt Việt Đan. Ai biết Việt Đan, tên tiểu tử này vừa gặp liền xông lên, một chương chụp chết tươi tên thành chủ. Dương Thiên bóp cổ tay thở dài, lại lãng phí một đặc cấp võ tướng a!

.....

Tuy vậy, Việt Đan cuối cùng cũng đồng ý quy hàng Dương Thiên, cái này làm cho Dương Thiên mừng rỡ không thôi, chính mình mỗi ngày lại có thể thu hoạch thêm 46 vị bát giai binh rồi.

Tính danh: Việt Đan

Tư chất: ss

Chức nghiệp: Vương cấp võ tướng, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn, võ tướng công huân: 0 (Địch, Đại Ngưu vẫn là thôn dân mà thằng này là võ tướng, chắc tác giả nhầm)

Trung thành: 85

Đăng cấp: 0 cấp 0

Thống soái: 8 vũ lực 10 trí lực: 4 chính trị: 5

Năng khiếu: Thần hành. Trong lúc hành quân, tốc độ tăng lên 20%

Kỹ năng: Cuồng phong, bí quyết tâm pháp vương cấp, gồm năm tầng. Tương ứng giá trị vũ lực từ 91-95, mỗi khi tăng lên một tầng, thực lực gia tăng gấp đôi, có thể thăng cấp.

Thanh Phong bộ pháp: Đế cấp thân pháp, có thể gia tăng tỷ lệ thật lớn tránh né, đề cao tốc độ di chuyển, gồm chín tầng, lĩnh ngộ đến tầng thứ 9, có thể đạt tới tình trạng trong vạn quân lấy thủ cấp chủ tướng đối phương.

Trang bị: Cương kiếm, giáp da

Có được sự thuận phục của Việt Đan, Dương Thiên sừng tay, chạy ra thẳng cấp Bạch vân trấn:

Trần tên: Bạch Vân trấn, thiên hạ đệ nhất trấn: thôn xóm thiên hạ đều biết, gia tăng lực hấp dẫn với lưu dân trên phạm vi lớn

Đăng cấp: Cấp hai

Hiện hữu cư dân: 90265/4000

Hiện hữu quân đội: 9930

Dân tâm: 86 trị an: 79

Thuộc tính đặc thù: Lãnh địa chiêu mộ NPC tự chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%

Hiện hữu tài nguyên: Lương thực 249547 đơn vị, vật liệu đá 2504352 đơn vị, vật liệu gỗ 2146540 đơn vị, tiền 170 kim, 10605485 tiền đồng, quặng sắt 2945648, mỏ than 86567.... cao cấp kim sang được 2755, trung cấp kim sang được 2075.

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 50.000 đơn vị, vật liệu đá 50.000 đơn vị, vật liệu gỗ 50.000 đơn vị, tiền 200.000.

Hương trấn có diện tích: 16 km²

Lãnh địa có diện tích: 4800 km²

Lãnh địa phụ thuộc: Thiên Hà trấn, Vọng Thiên trấn, Hắc Vân trấn, Bạch Lộc trấn, Thúy Trúc trấn, Cự Phủ thôn, Thiên Lang thôn, Chương Mộc thôn, Phong Lâm thôn, Bạo Phong thành.

Hiện hữu kiến trúc:.....

Có thể xây kiến trúc:.....

Đường mòn bằng đá vụn: con đường liên thông từng cứ điểm, tăng tốc độ thông hành, có thể thăng cấp làm quan đạo, tổn hao tài nguyên cao gấp 10 lần. Điều kiện: Vật liệu đá 5, tiền 5 tiền đồng / 1 m.

Sơ cấp đạo quan: Nơi tín đồ đạo giáo bái tế thần linh, có thể đề cao dân tâm và độ trị an biên độ nhỏ, gia tăng số lượng lưu dân đổi mới mỗi ngày. Điều kiện: Sơ cấp đạo sĩ, vật liệu đá 5000, vật liệu gỗ 5000, tiền 10.000 tiền đồng

Sơ cấp tiền tháp: Up lên từ tháp canh, Cung Tiền thủ có thể di chuyển trong tiền tháp để công kích, gia tăng 20% tầm bắn. Điều kiện: Vật liệu đá 400, vật liệu gỗ 400, tiền 1000

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Vấn Đề Dân Tâm

Lại có một công trình lớn phải xây rồi. Dương Thiên không có ý định tu kiến đường mòn bằng đá vụn, hẳn muốn trực tiếp xây luôn quan đạo.

Quan đạo có thể cung cấp cho lãnh địa lưu lượng lưu thông rất lớn, nhanh hơn tốc độ thông hành bình thường. Hơn nữa về sau trong chiến tranh, có thể giúp binh lính trong lãnh địa cân đối việc công thủ, phối hợp càng thêm chặt chẽ. Phù hợp với thuyết lợi ích bền vững trong phát triển lãnh địa. Hơn nữa khó khăn nhất khiến người chơi không thể thăng cấp quan đạo chính là cần số lượng tài nguyên cực kỳ khổng lồ. Nhưng vấn đề này đối với Dương Thiên mà nói mặc dù cũng rất lớn, nhưng còn chưa đến tình trạng chịu không nổi, muốn kiếm tài phú, trước phải sửa đường. Đạo lý này hẳn vẫn hiểu.

Nên đạo quan đối với người khác thì khó chứ với Dương Thiên ngược lại là đồ tốt. Nhưng đạo sĩ? Kiếm đâu đây? Kiếp trước, Dương Thiên chưa biết hoặc cũng không thêm đề ý đến vấn đề này. Bất quá Dương Thiên cũng không phải người cứng nhắc. Quang minh chính đại không có được thì sao chứ, đường đâu nhất định phải đi đường thẳng? Thiếu gì lối tắt. Mà một trong những lối tắt ở đây...có thể nói thí dụ như.....“Đoạt”.

Đúng vậy, Dương Thiên sẽ đoạt. Tại Hán triều, Đạo giáo thịnh hành, rất nhiều đỉnh núi đều có đạo quan. Muốn từ bên trong bắt một tên sơ cấp đạo sĩ đi ra phi thường dễ dàng. Hơn nữa chỉ có một tên sơ cấp đạo sĩ mất tích, cũng sẽ không gây ra phản ứng gì quá lớn. Huống hồ thủ hạ Dương Thiên có Đại Ngưu là Thánh cấp võ tướng, muốn lặng yên không một tiếng động trộm đi một sơ cấp đạo sĩ, cũng không tính việc khó gì.

Hiện tại diện tích lãnh địa của Dương Thiên, cộng cả Bao Phong thành và các thôn xóm, hương trấn phụ thuộc đã vượt qua một vạn km². 20 chi đội ngũ đi luyện cấp vừa mới tổ kiến xem ra lại không đủ dùng. Không phải hẳn chuẩn bị không được đầy đủ mà do thể đạo biến hóa quá nhanh.

May mắn vừa mới tiếp nhận bảy vạn NPC, trong đó có chừng một trăm vị cấp S, mà trong Vọng thiên thôn, quân doanh một mực chưa hề động qua, nếu như đem quan doanh ở đây kiến tạo thành đặc cấp quân doanh, vậy lại có thể gia tăng 23 vị đặc cấp võ tướng rồi, tăng thêm vừa lấy được hai khối võ tướng chuyển chức lệnh, lại có thể gia tăng 12 đội ngũ đi luyện cấp. Mặt khác những ngày này Dương Thiên công huân lại tăng thêm gần bốn vạn, có thể đổi được không ít võ tướng chuyển chức lệnh.

Dương Thiên hiện tại thật sự rất hâm mộ những lãnh địa kia có được đại lượng người chơi kia, ít nhất không cần lo lắng vấn đề đi luyện cấp.

Kỳ thật binh lính bình thường tự luyện cấp cũng không phải không thể, nhưng dễ dàng xuất hiện thương vong, đây không phải chuyện Dương Thiên nguyện ý chứng kiến.

Hôm nay đúng ngày kỷ năng lợi dụ của Đỗ Hường Nguyên làm CD xong. Bởi vậy Dương Thiên thăng cấp lãnh địa xong liền mang theo Đỗ Hường Nguyên cùng một chỗ tới giặt cỏ doanh số 1 tiến hành chiêu hàng. Vận khí không tệ, hai người tổng cộng chiêu hàng đến hơn 13.000 người.

Ngày hôm sau, Dương Thiên cũng không có tham gia phòng thủ chiến tại Chương Mộc thôn, hẳn muốn đi Thủy Trữ huyện thành hồi đoái võ tướng chuyển chức lệnh và mua sắm bản vẽ đặc cấp quân doanh.

Tại Thủy Trữ huyện thành, Dương Thiên gặp một người quen, hoặc là nói hẳn nhận thức người này, nhưng họ lại không biết hẳn. Người này là băng hoa trưởng vi Đồng Băng Ngọc. Trong trò chơi cũng như trong thế giới hiện thực tướng mạo là giống nhau, bởi vậy Dương Thiên liếc cái đã nhận ra được.

Lúc này Đồng Băng Ngọc đang ở nơi tuyên bố nhiệm vụ trong nội thành, Dương Thiên hiểu kỳ đi qua nhìn nhìn.

“Chiêu mộ người chơi cao cấp tiến sơ cấp võ lâm Bí Cảnh, người nào muốn thỉnh sáng ngày mai 21 tháng 2 đến cửa nam Thủy Trữ huyện thành tập hợp. Võ lâm mật cảnh phi thường nguy hiểm, mọi người suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định. Bên trong mật cảnh hết thấy thu hoạch đều là của mình.”

Võ lâm Bí Cảnh?

Dương Thiên rất rõ ràng, nhưng giai đoạn này người chơi muốn xông qua võ lâm Bí Cảnh, thật đúng là không có khả năng.

Võ lâm Bí Cảnh thuộc về một loại phó bản, mở ra cần chìa khóa của Bí Cảnh. Chìa khóa khác nhau, Bí Cảnh mở ra cũng khác nhau. Tự nhiên, thu hoạch bên trong cũng đều không giống nhau. Có võ lâm tuyệt học, có thần binh lợi khí, hơn nữa võ lâm Bí Cảnh còn có một chỗ tốt, đó chính là trong Bí Cảnh chiến đấu, binh lính lại càng dễ lĩnh ngộ kỹ năng.

Chìa khóa Bí Cảnh rất khó kiếm được, chỉ ở trong số rất ít nhiệm vụ mới có thể đạt được. Mà Bí Cảnh mở ra chỉ tồn tại trong thời gian ba ngày, ba ngày sau sẽ tự động biến mất.

Mà qua cửa Bí Cảnh rất khó khăn, việc điều động quân số cũng làm cho người ta đau đầu. Chiến thuật biến người là không thể thực hiện được, nhưng nhân số càng nhiều, chính thể tiền lời sẽ càng lớn, mở ra Bí Cảnh người sẽ có thêm vào tiền lời.

Nói như vậy, hiệu suất tối đa khi vào võ lâm Bí Cảnh sẽ là đội ngũ toàn cao cấp võ tướng. Nhưng với thực lực hiện tại của người chơi, muốn làm đến điểm ấy xác thực không quá dễ dàng. Thật không biết đám Sắc Vi công hội này ở nơi nào lấy được chìa khóa Bí Cảnh.

Công ty Long Đăng cũng quá gian trá, trên Website Games rõ ràng không có bất kỳ nhắc nhở nào về võ lâm Bí Cảnh. Thế nên đoán chừng cô nương này trực tiếp không thêm chuẩn bị liên sử dụng chìa khóa Bí Cảnh. Sau đó đi vào, không ăn nổi mới đi ra, nghĩ cách chiêu mộ một ít người chơi cùng vào.

Dương Thiên lắc đầu, hẳn hiện tại cũng có thể đoán được, ngày mai nhất định sẽ có đại lượng người chơi đi vào. Dương Thiên cũng không muốn mắc vào vũng nước đục này. Dù sao nhân số càng nhiều, tác dụng của mình ở trong đó phát ra lại càng ít. Mà là một dạng phó bản nên bên trong bất kỳ tình huống nào cũng có khả năng xuất hiện, coi như là chứng kiến nguyên đội cừu giai bình cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nói thật, muốn Dương Thiên cự tuyệt hấp dẫn lớn như vậy thật đúng là vô cùng khó khăn. Dù sao võ lâm Bí Cảnh là nơi chủ yếu xuất xứ trang bị

đẳng cấp cao. Trò chơi mở được một năm ở kiếp trước, tuyệt đại đa số vũ khí có thuộc tính đều là ở bên trong võ lâm Bí Cảnh lấy được. Mà kể cả toàn bộ server Vina cũng không quá đáng chỉ có gần vạn kiện. Mà ở bên trong địa đồ, trang bị lấy được trên cơ bản đều là trang bị cấp cao, không có hư hao trở lên. Cứ xem Dương Thiên giết nhiều như thế dị tộc giặc cỏ như thế mà chỉ kiếm được một trang bị hoàng kim là biết trang bị đẳng cấp cao khó kiếm được cỡ nào.

Chỉ là vật kia giá trị cực lớn nhưng cũng chỉ để cá nhân sử dụng. Trên chiến trường cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng. Bởi vậy Dương Thiên đối với thứ này cũng không quá để tâm. Mà ngay cả lúc mới Open Server, Dương Thiên lấy được cái da hổ - nguyên liệu đẳng cấp cao kia giờ vẫn vứt trong kho chưa thêm sử dụng. Cái này muốn chế được phải đi Lạc Dương, vì hẳn biết chỉ có Lạc Dương mới có được Vương cấp thợ may.

Cũng không phải nói trang bị toàn bộ đều chỉ hữu hiệu đối với cá nhân, ví dụ như trước kia Dương Thiên lấy được tướng quân lệnh, đó chính là một kiện trang bị rất nghịch thiên.

Dương Thiên cuối cùng nhất vẫn là buông tha.

Xong xuôi chuyện của mình, Dương Thiên mang theo bản vẽ và 22 khối võ tướng chuyển chức lệnh về Vọng Thiên trấn.

Đưa bản vẽ đặc cấp quân doanh giao cho Lưu Kiệt xong, Dương Thiên mới phản hồi Bạch Vân trấn.

Đi trên đường phố ở Bạch Vân trấn, nhìn đám thôn dân bên cạnh đang bận rộn xung quanh. Trong nội tâm Dương Thiên rất là cảm khái.

Hiện tại theo phương tiện trụ cột trong Bạch Vân trấn dần dần đầy đủ hoàn mỹ, hệ thống vận chuyển đã dần hoàn thiện.

Mấy nhà tiệm may sơ cấp đã không hề sản xuất giáp da, bắt đầu chuyên môn sản xuất quần áo cho dân chúng bình thường. Hiện tại thôn dân của Bạch Vân trấn rất cực không còn chỉ mặc quần áo đơn sơ do hệ thống cung cấp nữa. Do đó Bạch Vân đã trấn nhiều thêm vài phân sinh khí, dân tâm cũng bởi vậy đã tăng lên. Đồng dạng cũng có mấy tiệm rèn sơ cấp bắt đầu chuyển hình, sản xuất nông cụ, khí giới. Ví dụ như cuốc, liềm đao các loại, hiệu suất trông trọt cũng được đề cao không ít.

Bởi vì toàn bộ lãnh địa đều sản xuất, sinh hoạt một mực gắn với các con đường di chuyển, lưu thông. Hơn nữa Dương Thiên cũng không có chiếm hữu thời gian nhàn rỗi của nhân dân trong thuộc địa, bởi vậy bình thường thôn dân đều phi thường giàu có. Cái này theo dân tâm đang dần dần gia tăng cũng có thể thấy được.

Một ít kiến trúc không phải của hệ thống bắt đầu xuất hiện, ví dụ như nhà hàng, thanh lâu.....

Những điều này đều là theo thôn dân giàu có mà xây lên. Bạch Vân trấn có gần mười vạn nhân khẩu, tương đương với một cái tiểu thành cấp bốn rồi. Nhân khẩu tăng nhiều, đủ loại tiêu phí tự nhiên cũng xuất hiện. Có mấy thứ như nhà hàng, thanh lâu...cũng không kỳ quái. Hơn nữa ngay cả nhà dân cũng bắt đầu xuất hiện các loại kiểu dáng bất đồng. Dương Thiên đối với chuyện này lại không hạn chế. Do đó Bạch Vân trấn thoát nhìn càng có hương vị của một thành thị.

Chỉ là cái tường đá thấp bé kia thoát nhìn quá mức dọa người! Có chút không phù hợp phong phạm thành thị.

Nhìn hương trấn do chính mình một tay dựng lên, Dương Thiên chợt cảm giác rất tự hào. Nhưng sau đó hắn lại nhíu nhíu mày, hắn vừa phát hiện ra một sự tình rất quái dị: Trong thành thị có rất ít lão nhân và tiểu hài tử!

Suy nghĩ nửa ngày sau mới hiểu được. Nguyên lai đại lượng nhân khẩu hắn có được đều là chiêu hàng từ giặc cỏ doanh, mà mấy chỗ này hầu như là trai tráng có sức chiến đấu, có thể có nữ nhân cũng không tệ rồi. Làm sao có lão nhân và tiểu hài tử a!

Dương Thiên đi dạo một hồi lại phát hiện một ít hiện tượng dị thường. Một bộ phận thôn dân châu đầu ghé tai, bộ mặt biểu lộ tựa hồ có chút buồn rầu, nhưng chờ Dương Thiên gần lúc, những thôn dân này lại không hề nghị luận gì nữa. Đối với loại tình huống này, Dương Thiên rất là biết điều không có hỏi thăm.

Cẩn thận suy nghĩ, Dương Thiên vẫn không hiểu ra sao, dứt khoát mở ra thuộc tính thôn trang quan sát, lại thấy một sự kiện làm hắn giật mình. Dân tâm Bạch Vân trấn trong thời gian ngắn ngủn một ngày giảm xuống một điểm.

Phải biết rằng cái dân tâm và độ trị an này đều là thuộc tính phi thường khó đề cao. Hai hạng thuộc tính này có tác dụng quyết định đến lưu dân đổi mới tốc độ và hiệu suất công tác của thôn dân trong lãnh địa. Bình thường nhìn không ra cái gì, nhưng nếu như hai hạng thuộc tính này tụt xuống quá thấp, trong lãnh địa sẽ đình chỉ đổi mới lưu dân, hiệu suất cũng công tác của cư dân sẽ giảm xuống thật lớn. Thậm chí xuất hiện hiện tượng trốn tránh, đào vong ra khỏi thôn.

Thế mà chỉ trong một đêm, dân tâm rõ ràng đã giảm một điểm, làm cho trong lòng Dương Thiên nóng như lửa đốt. Từ kiếp trước cho tới kiếp này, hắn chưa nghe nói qua có hiện tượng tương tự.

Dương Thiên vội vã tìm Vương lão, đem tình huống nói cho hắn biết.

Ai dè Vương lão cười ha hả nói: “Việc này coi như là chúa công không nói, thuộc hạ cũng sẽ bẩm báo với chúa công.”

Dương Thiên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Vậy ngươi còn ấp a ấp úng làm gì? Là nguyên nhân gì mau nói ra đi!”

Vương lão lơ đãng cười nói: “Kỳ thật rất đơn giản, đây là thôn dân không hài lòng đối với sinh hoạt trong lãnh địa mà tạo thành. Lúc Bạch Vân thôn vừa

thăng cấp thành hương trấn, ta nghe có người nghị luận trong trấn có con đường rất tồi. Mưa cái là đi rất khó, bùn đất lầy lội không chịu nổi, thông hành không tiện, đặc biệt là trong trấn chúng ta nhân khẩu nhiều, càng tăng thêm loại hiện tượng này. Trước kia lãnh địa còn là thôn xóm, thôn dân trình độ không cao, tự nhiên không có người đề cập cái vấn đề này. Nhưng thăng cấp đến hương trấn, con đường toàn bùn đất này lại trở thành chướng mắt. Nhưng bởi vì thôn dân Bạch Vân trấn phi thường tín nhiệm chúa công, do đó đoạn thời gian trước mọi người đều lẳng lặng chờ đợi, hi vọng chúa công có thể giải quyết vấn đề này. Nhưng hiện tại lãnh địa cũng đã thăng đến hương trấn cấp hai rồi, con đường vẫn không cải thiện. Một ít thôn dân cấp tiến, trong nội tâm dĩ nhiên là bắt đầu có ý kiến”

Dương Thiên cười khổ, cảm thấy những thôn dân này quả thực như kiểu đại gia rồi. Haizz, dù sao chính mình là lãnh chúa cũng cũng đã làm chưa tốt, nhiều điểm chưa chú ý tới làm cho người dân bất mãn.

Bỗng nhiên Dương Thiên nhớ tới một chuyện, nói :“trước kia chúng ta chiếm lĩnh Bạo Phong thành cũng là tiểu thành rồi, con đường trong nội thành cũng không phải đều là bùn đất hay sao? Như thế nào không có dị tộc bất mãn?”

Vương lão nói :“Vấn đề con đường này thực ra cũng không làm cho cư dân chán ghét quá lớn, lại càng không có người bởi vì con đường không tốt mà làm phản. Nếu như một lãnh địa, dân tâm chỉ có sáu bảy mươi, vậy con đường này không tốt cũng sẽ không ảnh hưởng tới dân tâm. Mặt khác, đám dị tộc điều kiện sinh hoạt gian khổ, sưu cao thuế nặng. Đến no cái bụng còn phải vất vả ngược xuôi, bọn hắn thời gian đâu mà có tâm tư đi quản một con đường khó đi chứ?”

Trong nội tâm Dương Thiên thầm than: Chẳng lẽ để thôn dân giàu có cũng là cái tội à?

Ngẫm lại cũng hiểu, chính mình đối với thôn dân mặc dù không thể nói là vô cùng tốt, nhưng trước giờ hẳn chưa bao giờ coi bọn họ chỉ là một tổ số liệu. Mỗi ngày dù đều bắt bọn họ chấp hành nghiêm túc chế độ tám giờ công tác, nhưng vẫn có lương. Thời gian rảnh còn có thể tự do lao động kiếm thêm thu nhập, hơn nữa lại có nhiều cửa hàng chuyên môn chế tác quần áo, đồ dùng trong nhà cho bọn họ. Nên giờ có con đường cùi, mãi không xây, người ta không vui cũng đúng.

Như Dương Thiên biết, kiếp trước, do lương thực không đủ, nhiều người chơi lãnh chúa còn cắt xén khẩu phần lương thực mỗi ngày của thôn dân, kéo dài thời gian làm việc mỗi ngày, nhưng đa số chưa có ai bị lâm vào tình cảnh nghiêm trọng do dân tâm xuống thấp cả. Bạo loạn cũng chưa xảy ra. Mà bây giờ trong lãnh địa của Dương Thiên, thôn dân có thể nói là ăn no mặc ấm, dân tâm tự nhiên sẽ chậm rãi dâng lên.

Quay qua Vương lão, Dương Thiên nói :“Không biết Vương lão cho rằng nên giải quyết việc này như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tập Kích Bất Ngờ Tuyệt Ảnh Thành

Vương lão nói :“Thuộc hạ cho rằng hiện tại Bạch Vân trấn chúng ta vật tư phong phú, có thể tiến hành cải tạo đối với thôn trấn lần thứ nhất, toàn bộ đường dùng đá để trải. Như vậy vấn đề dĩ nhiên sẽ được giải quyết.”

Dương Thiên nghe xong, âm thầm tính toán một chút. Theo tình huống Bạch Vân trấn mà nói, muốn cải tạo hoàn toàn đường xá, cần ít nhất 10 vạn đơn vị vật liệu đá, mà nếu như muốn cải tạo Bạo Phong thành, số vật liệu đá càng cần sử dụng phải trên trăm vạn. Nguyên vật liệu là việc nhỏ, chỉ là sức lao động cần bỏ ra so với số nhân lực cần để thu thập số nguyên vật liệu này còn nhiều hơn.

Nhưng loại sự tình có lợi cho việc phát triển lãnh địa sau này, Dương Thiên cũng không thể không làm, dù sao con đường này sớm muộn cũng phải làm. Giờ sớm hoàn thành, về sau một ít gánh nặng sẽ được giảm bớt. Hơn nữa, mình bây giờ cũng không thiếu tài nguyên.

Lập tức phân phó Vương lão đem chuyện này xử lý.

Xong xuôi, Dương Thiên lại tiếp tục dạo quanh trấn thị sát. Không lâu sau, ở đầu thôn, Ô Ma mang theo 1500 bát giai binh trở về.

Nhìn thấy Dương Thiên, Ô Ma hành lễ nói :“Chúa công, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, Chương Mộc thôn thủ vệ chiến đã toàn bộ hoàn thành, binh lính không một người thương vong!”

Dương Thiên nhẹ gật đầu :Hai ngày nay Đại Ngưu bận rộn chuyện bên Bạo Phong thành, mấy nơi trú quân bên này người phụ trách thanh lý đi..... Mặt khác ba ngày nữa, người an bài tất cả võ tướng tiếp tục đi đánh ba cái sơn trại nữa, chúng ta bây giờ quân số đông, cần thêm quân doanh để chuyển chức năng cao thực lực binh sĩ.”

Ô Ma nói :“Chúa công xin yên tâm, thuộc hạ nhất định làm tốt chuyện này.”

Gần tới, Dương Thiên đến gác cò doanh số 1 chiều hàng, sau đó trở lại Thông Thiên Tháp bắt đầu tu luyện nội công, đây cũng là công việc bắt buộc mỗi ngày của hắn.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thiên không có chuyện gì khác, cũng đi theo Ô Ma thanh lý nơi trú quân. Hắn trải qua mấy ngày chiến đấu kịch liệt, đã up

level 34. Chỉ cần tăng thêm hai cấp nữa là có thể chuyển chức thành đặc cấp võ tướng rồi. bởi vậy Dương Thiên quyết định chăm chỉ train vài ngày.

Vì để Việt Đan, tên Vương cấp võ tướng này có thể danh xứng với thực, Dương Thiên cũng đưa hắn theo luyện cấp luôn.

Ngày 28/2, Dương Thiên rốt cục lên tới cấp 35, thành công chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Mà nội công cũng đạt tới trung cấp tam giai. Thành tựu có thể nói là khá khả quan.

Ngày mai là ngày thủ lĩnh dị tộc Hồ Thông tiến đánh Bạo Phong thành. Dương Thiên đối với việc bảo vệ Bạo Phong thành vẫn rất có lòng tin. Bởi vì hiện tại trong tay hắn có hơn 2700 bát giai binh, thất giai binh cũng trên 7000 người. Số binh sĩ cấp thấp hơn số lượng gần 1 vạn, nhưng đám binh sĩ cấp thấp này, Dương Thiên không có ý định để cho bọn hắn trên chiến trường. Hắn không tin chỉ bằng hơn hai mươi vạn binh lính bình thường kia của đối phương lại có thể đánh hạ Bạo Phong thành.

Tối trọng yếu nhất là mấy ngày hôm trước, Dương Thiên từ trong miệng Việt Đan biết được, tên thủ lĩnh dị tộc Hồ Thông tự này là thành chủ của một cư điểm dị tộc khổng lồ.

Có được tin tức, Dương Thiên đã vạch sẵn kế hoạch, có lẽ mình có thể vất vả một lần để suốt đời nhàn nhã. Giải quyết dứt điểm cái phiền toái này.....

Trưa ngày 29, Dương Thiên một mình một ngựa, cưỡi Tiểu Bạch bay về phía cư điểm dị tộc khổng lồ.

Đứng trên không nhìn xuống, chỉ thấy tại cửa tòa thành này, quân đội đang tập kết đông như kiến, phủ đầy mấy đỉnh núi. Dương Thiên đoán đoán một chút, số lượng ít nhất cũng có hai mươi vạn, khả năng còn hơn. Địa phương bắt mắt nhất, chính là khu vực đầu tiên, một đám người mang theo cái đồ chơi gì đó, dài dài, trắng trắng. Nếu Dương Thiên không nhìn lầm, đây hẳn là một trong những khí giới công thành -- thang mây.

Dương Thiên bay tương đối cao, đối phương cũng không có ai chú ý tới. Bọn hắn đâu biết trên bầu trời, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm tình huống nơi này.

Nhân khẩu còn lại trong nội thành không nhiều lắm, thành thị có diện tích trên 800 km², thoạt nhìn rất vắng vẻ. Nhưng vắng vẻ thì vắng vẻ, bên trong đoán chừng ít nhất cũng phải còn có hai ba mươi vạn người, tuy nhiên đám này phần lớn không có nhiều sức chiến đấu.

Dương Thiên lượn vài vòng quanh thành, rốt cục trong thành đã tìm được một địa phương trống trải trong thành. Bốn phía cũng không có bao nhiêu người.

Thời điểm này, Hồ Thông suất lĩnh binh lính xuất phát, tiếng chân hành quân rung chuyển một vùng. Phương hướng đúng là phía Bạo Phong thành.

Cái này cùng phỏng đoán của Dương Thiên trên cơ bản là không sai biệt lắm. Khoảng cách từ đây đến Bạo Phong thành ước chừng 400 km, coi như là hành quân cấp tốc, từ giai binh một giờ cũng không quá đáng đi được 20 km. Bởi vậy đôi nhất định sẽ mất ít nhất một ngày rưỡi mới có thể tới nơi.

Đi theo đối phương một hồi, xác định đám dị tộc này không có ý định quay đầu lại. Dương Thiên lập tức bay về Bạch Vân thôn.

Nhìn gần một vạn binh lính đẳng cấp cao đang ở cửa trấn chờ xuất phát, Dương Thiên có chút vui mừng. Đây chính là căn cơ để đặt chân của mình ở thế giới này a.

Bổ nhiệm Đại Ngu làm Thống soái, cộng thêm 10 đặc cấp võ tướng, suất lĩnh 7000 thất giai binh và 5000 tứ giai đến lục giai binh tới Bạo Phong thành. Vốn Dương Thiên cũng không có ý định để đám binh lính cấp thấp này xuất chiến, nhưng cân nhắc đến nội thành lớn như vậy, nhân số quá ít, căn bản phòng thủ không nổi. Dù sao cũng là thủ thành chiến, để đám binh lính cấp thấp này đứng trên tường thành bắn cung, như vậy kẻ cả có thương vong cũng không lớn. Cùng lắm thì đến lúc chiến đấu kịch liệt, để bọn hắn rút về nội thành là được rồi. Về phần phái Đại Ngu đi Bạo Phong thành, chỉ là để để phòng tên thủ lĩnh của đối phương.

Mà Dương Thiên chính mình thì cùng Ô Ma, Tôn Miếu, Việt Đan và hơn mười vị võ tướng suất lĩnh 2700 tên bát giai binh gấp rút hành quân đến cư điểm dị tộc khổng lồ của Hồ Thông kia.

Tốc độ bát giai binh xác thực cực nhanh, lúc chạng vạng tối, tất cả nhân mã đều đã toàn bộ đến nơi. Dương Thiên mệnh lệnh cho tất cả mọi người tại chỗ nghỉ ngơi, đợi trời tối..

Hôm nay đêm ngày 29, ánh trăng sớm đã không biết trốn đi chỗ nào. Đắt trời chìm trong màn đen vô tận. Bởi vậy Dương Thiên cũng an tâm hành động, không hề lo việc bị phát hiện.

Giờ tí, Dương Thiên bắt đầu triển khai hành động.

Cái cư điểm dị tộc khổng lồ của Hồ Thông thế nhưng là thành trì cấp bậc trọng thành, Dương Thiên không cho rằng quân của hắn có thể bay như chim, vượt qua tường để vào thành. Do đó Dương Thiên chỉ có thể dựa vào Tiểu Bạch, chuyển từng người từng người đi vào.

Mà Tiểu Bạch mỗi lần cũng chỉ có thể để cho hai binh lính võ trang đầy đủ cưỡi lên. Cho nên Dương Thiên cũng không có ý định để Tiểu Bạch đưa hết thầy mọi người đi vào, đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Tiểu Bạch bay gần hai trăm chuyến, cũng đã qua nửa đêm. Trong nội thành, đèn đuốc đều đã tắt. Ngẫu nhiên có vài đội tuần tra qua lại trên đường.

Ngoại trừ Ô Ma còn ở bên ngoài, đám võ tướng khác toàn bộ đã được đưa vào trong thành. Hơn mười võ tướng và một đồng bát giai binh, muốn lặng

yên không một tiếng động giải quyết hết những binh lính tuần tra này không phải chuyện khó. Dù sao hiện tại đã là nửa đêm, hơi có chút tiếng vang cũng chẳng ai thêm để ý, chỉ cần không cho những binh lính tuần tra này kịp hô lên là được.

Để toàn bộ bát giai binh đi nhẹ nói khẽ cười duyên, tận lực không phát ra âm thanh. Gặp được binh lính tuần tra, toàn bộ do võ tướng giải quyết.

Rất nhanh, tiểu đội bốn trăm người này đã đột tiến đến cửa Nam, cũng là nơi Ô Ma và đám binh sĩ còn lại đang đợi.

Lặng yên không, đám binh sĩ thủ thành đã nhanh chóng bị giải quyết, vì tránh cho lúc mở thành phát ra tiếng vang quá lớn, kinh động quân lính trong thành, từ đó tạo ra phiền toái không cần thiết. Dương Thiên bắt đầu đi đánh phải lệnh cho quân lính trong phạm vi trăm mét, giết sạch không lưu người sống. May mắn khu phụ cận tường thành này cũng không cho phép xây dựng phòng xá, bởi vậy cũng chỉ có số ít người mất mạng oan.....

Xử lý xong hết thấy sự tình, Dương Thiên mới phái người mở cửa thành, để Ô Ma suất lĩnh binh lính tiến vào.

Mà Dương Thiên tức thì mang theo 400 tướng sĩ đã tiến nhập thành lúc ban đầu lập tức chạy tới phủ thành chủ, mục đích của bọn hắn chỉ có một, chính là đánh nát tấm bia đá của thành thị.....

Trong lúc đó, nhiệm vụ của đám Ô Ma là sử dụng 2300 bát giai binh, cố gắng gây ra hỗn loạn đến mức lớn nhất trong thành. Giết chết địch quân có sức chiến đấu, giam bó Dương Thiên cái này phương áp lực cho bên Dương Thiên.

Nếu Dương Thiên đoán không sai, trong thành số người có thể chiến đấu còn khoảng gần mười vạn, nếu như để toàn bộ mười vạn người này vây giết Dương Thiên và 400 tướng sĩ, hắn sẽ rất khó sống sót thoát ra. Dù sao đây cũng không phải dã ngoại, độ khó của việc phá vòng vây là cực lớn.

Lúc ban ngày, Dương Thiên đã nhắm chuẩn vị trí phủ thành chủ, bởi vậy trên đường đi cũng không có bao nhiêu khó khăn. Thoảng cái phủ thành chủ đã hiện ra trong tầm mắt.

1 giây khi Dương Thiên vừa đến nơi, chiến hỏa bắt đầu nhen nhóm.

Dương Thiên, Tôn Miếu và toàn bộ mười võ tướng có lực công kích cường đại nhất phụ trách phá hủy tấm bia đá thành thị. Dù sao thể tích thứ này cũng quá bé, đông quá lại thành ra không công kích được. Hiệu suất cao nhất có lẽ khoảng 10-15 người. Do đó, những người khác tức thì quây quanh bảo vệ đám Dương Thiên, ngăn trở đám binh lính của địch tiến vào phủ thành chủ. Để đảm nhiệm công việc này, Dương Thiên còn đặc cách phân phối hơn bốn trăm bộ đao thép và thuẫn thép. Khả năng phòng ngự và công kích được tăng lên rất nhiều.

Toàn bộ thành thị bắt đầu sôi trào, khắp nơi đèn đuốc liên tục được đốt lên. Cái này cũng là chỗ tốt trong chính sách toàn dân giai binh của dị tộc. Chỉ cần có chiến tranh, toàn bộ thanh niên trai tráng đều có thể đầu nhập chiến đấu. Nhưng đồng dạng, chính sách này cũng có chỗ hỏng, đó là sau khi thành thị bị chiếm lĩnh, đám tạm thời được gọi là binh lính này phần lớn sẽ đều đầu hàng, sức chiến đấu lập tức bị tan rã. Trong khi đó, quân đội của triều đình sẽ không xảy ra vấn đề này. Binh lính đều là chuyên trách, thành thị nếu có bị chiếm lĩnh, tuy cư dân sẽ phát sinh chuyển biến, nhưng binh lính vẫn là trung thành với thủ lĩnh cũ. Trừ phi bọn hắn bị bắt làm tù binh hoặc là sau khi thủ lĩnh bị giết, lựa chọn đầu hàng.

Bên này Dương Thiên cầm đầu vào húc bia tạm thời không nói.

Phía chiến trường bên kia, Ô Ma suất binh chia làm hai đội, một đội do hắn dẫn đầu, một đội do một võ tướng loại hình thống soái khác thống lĩnh. Bọn hắn từ cửa Nam, phân biệt dọc theo hai hướng đẩy về phía trước.

Ven đường, có rất nhiều binh sĩ dị tộc vừa mới chui khỏi phòng, lập tức mang theo nghi hoặc đi gặp Diêm Vương. Bọn hắn phi thường khó hiểu, địch nhân chạy vào nội thành như thế nào?

Nhưng càng tiến về phía trước, đám binh sĩ dị tộc lại càng có chuẩn bị đầy đủ, phản kích cũng càng ngày càng kịch liệt. Chỉ là thực lực bát giai binh xác thực vô cùng cường đại, huống chi còn có võ tướng loại hình thống soái dẫn đội, sức chiến đấu được tăng thêm, bọn hắn giống như một cỗ máy móc chiến đấu, những này dị tộc căn bản không thể ngăn trở, lên bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Vì vậy trên đường phố xuất hiện một màn quỷ dị. Hơn một ngàn binh lính nhỏ nhoi chiến đấu với một dòng suối dị tộc tiến đến. Nhưng một ngàn binh lính này lại như mũi giáo, dễ dàng xuyên thủng dòng suối dị tộc. Tiến đến đâu, đám dị tộc hoặc là trong khoảnh khắc bị giết chết, hoặc là trực tiếp chạy trốn, tựa hồ bọn hắn không phải ngăn cản địch nhân, mà là đang dẫn đường. ...

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Mà ở một nơi cách đó hơn 200 dặm, trong trường bông của thủ lĩnh, Hồ Thông đang nghỉ ngơi đột nhiên bừng tỉnh, rống to:“Lính gác! Thăng trưởng!”

Rất nhanh, gần 20 vị võ tướng toàn bộ trình diện, bọn hắn đối với việc hơn nửa đêm, thủ lĩnh tự nhiên nổi hứng thăng trưởng nghị sự rất là khó hiểu.

Hồ Thông rất nhanh giải đáp nghi ngờ của bọn hắn, nói :“Vừa rồi ta nhận được tin, quân địch nhân lúc trời tối tập kích thành! Các ngươi có ai có đề xuất gì tốt không?”

Trong trường lập tức nổ tung, rất nhiều người bắt đầu nguyên rửa chửi bới đám chưa biết tính danh kia đánh lên vô si, hèn hạ.

Một vị võ tướng ngồi cạnh Hồ Thông nói:“Thủ lĩnh, thuộc hạ cho rằng chúng ta cần phải lập tức trở về cứu viện. Tuyệt Ảnh thành là thánh địa trong lòng tộc nhân chúng ta ở vùng này, không thể để mất a!”

Lại một vị võ tướng nói:“Nếu như chúng ta bây giờ phản hồi trở lại cứu viện, vậy lần này chinh phạt này chẳng phải chưa kịp đánh đã phải rút lui, nếu thế các tộc khác nhìn vào sẽ nghĩ gì về Tuyệt Ảnh thành chúng ta? Liệu có tên khốn nào sẽ nghĩ Tuyệt Ảnh Thành không có năng lực bảo vệ danh dự của tộc nhân trong U Âm cốc không? Thủ lĩnh thỉnh suy nghĩ lại a!”

Hồ Thông cau mày, nói thật, trong lòng của hắn cũng không rõ ngọn nguồn. Hắn hiện tại chỉ biết là Tuyệt Ảnh thành đang bị công kích rồi, mà không biết địch nhân tấn công Tuyệt Ảnh thành là đội ngũ phương nào? không biết đối phương có bao nhiêu người, càng không biết hiện tại chiến sự ở Tuyệt Ảnh thành đã diễn ra đến đâu. Bởi vậy hắn phi thường khó xử.

Suy nghĩ một lát, Hồ Thông quay qua người bên cạnh, thoát nhìn như một văn sĩ bình thường, không có gì đáng chú ý hỏi :“Quân sư, không biết ngươi có đề nghị gì tốt không?”

Nguyên lai đây là một vị võ tướng mưu lược, cũng không phải văn sĩ. Võ tướng này nói:“Thuộc hạ nhất thời cũng không có chủ ý nào tốt, nhưng thuộc hạ ngẫm qua, cũng không nghĩ khu vực quanh đây có ai có thể uy hiếp được Tuyệt Ảnh thành chúng ta. Ngoại trừ đường thủy, quân đội của triều đình không có khả năng tiến vào đây. Hơn nữa hiện tại trong triều đình lo họa ngoại xâm, không có khả năng có tâm tư tấn công khu vực rừng núi hiểm trở này của chúng ta. Mà trừ ra triều đình, vậy cũng chỉ còn lại người đồng tộc, nhưng thủ lĩnh trong đám tộc nhân chúng ta lại phi thường có uy tín, thuộc hạ không cho rằng có ai lại ngu ngốc khiêu khích uy nghiêm của ngài, đến đánh Tuyệt Ảnh thành.”

“Vậy việc này quân sư giải thích thế nào?” Hồ Thông nói.

“Thuộc hạ cho rằng có thể là trong cốc lại xuất hiện thôn xóm của người Hán, không biết tự lượng sức mình xâm phạm Tuyệt Ảnh thành. Hiện tại chúng ta trong thành còn có 30 vạn cư dân, trong đó tộc nhân có thể chiến đấu cũng còn trên dưới mười vạn. Thuộc hạ không cho rằng đám ngoại tộc này lại có thể đánh hạ Tuyệt Ảnh thành.” Quân sư chắc chắn khẳng định mà nói.

Hồ Thông nhẹ gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào yên tâm, nói :“Như vậy đi, để phòng ngừa trường hợp vạn nhất, đầu trục ngươi mang theo năm vạn binh lính phản hồi trở về thành. Ta tin tưởng bằng vào 15 vạn đại quân tinh nhuệ, việc bảo vệ Bạo Phong chắc chắn không thành vấn đề.”

Mấy võ tướng khác cũng không có dị nghị, sự tình cứ như vậy định xuống.

.....

Dương Thiên và đám võ tướng húc bia tấm đã được gần một giờ, nhưng độ bền lại mới giảm có một nửa, đúng là vô cùng ngoan cố.

Mà lúc này, đại lượng binh sĩ dị tộc ở bên ngoài đã vây quanh, dốc sức liều mạng tấn công đám Dương Thiên. Nhưng dưới sự thù hờ của 400 bát giai binh, phòng tuyến trở nên không gì phá nổi.

Ở bên kia đạo phòng tuyến, thi thể đã chồng chất thành một đống lớn cao hơn cả đầu người, song phương gần như đang đứng trên thi thể mà chiến đấu.

Đám dị tộc kia cũng biết, nếu như tấm bia thành thị bị công phá, Tuyệt Ảnh thành sẽ đổi chủ. Là thánh địa trong lòng toàn bộ dị tộc U Âm sơn cốc, bọn hắn càng không muốn mất đi tòa thành này. Thế nên ai đẩy ý chí kiên cường, dốc sức liều mạng chiến đấu.....

Chiến đấu vẫn tiếp tục.....

Bên Dương Thiên ngẫu nhiên cũng bị thụ thương, hoặc là thể lực chống đỡ hết nổi, lập tức những người này sẽ được đưa vào trong đội để cứu chữa hoặc nghỉ ngơi. Cho tới bây giờ, vẫn chưa có thương vong.

Khu vực phủ thành chủ... ánh đao lóe lên, một bát giai binh bị đối phương cầm đại đao bổ mạnh xuống, tuy đã kịp ngăn cản nhưng cánh tay hắn vẫn run lên, nhất thời không nâng lên nổi. Đối phương thấy vậy lập tức không để cho đối thủ có cơ hội thở dốc, một đao bổ về phía đầu vị binh sĩ này.

May mắn hai đồng đội bên cạnh, thấy tình huống nguy cấp, vung kiếm thay hắn chặn một đao kia.

“Tên này là đặc cấp võ tướng, mọi người coi chừng!” Tiếp đối phương một chiêu, người binh lính bên cạnh nhanh chóng phản ứng, lớn tiếng nhắc nhở.

Việt Đan là một gã Vương cấp võ tướng, đối phó đám tiểu lâu la này giờ, sớm đã chán không chịu nổi rồi. Vừa nghe xong rõ ràng xuất hiện một vị đặc cấp võ tướng. Hai chân đạp mạnh xuống đất, lưng không nhảy tới phía bên này đánh tới.

Tên đặc cấp võ tướng kia còn chưa kịp quát tháo, đã bị Việt Đan tìm thấy, thật đúng là đủ oan. Không đến ba hiệp, tên này đã bị Việt Đan một kiếm đâm xuyên tim, chết đến không thể chết lại.

May mắn đặc cấp võ tướng của đối phương không nhiều lắm, bằng không thì cái trận hình này thật đúng là không bảo trì nổi. Lúc này cũng đã có mấy cao cấp võ tướng đánh tới, nhưng cao cấp võ tướng không quá đáng chỉ trâu hơn bát giai binh chút xíu, dưới sự quần công của ba bốn người, không thể

không ôn hận mà đi tham quan Hoàng Tuyền.

.....

“Oanh.....”

Tầm bìa cao đến hai trượng sụp đổ, cũng có nghĩa công thành chiến chấm dứt. Đám binh sĩ dị tộc dù đã cố gắng chiến đấu, nhưng sự cường hãn của quân Dương Thiên đã sớm ăn sâu vào trong lòng bọn hắn. Trong tâm tư bọn hắn cũng biết, có chiến đấu tiếp cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Thê nên tầm bìa vừa bị đánh nát, đa số đều lựa chọn đầu hàng.

“Chúc mừng người đánh hạ Tuyệt Ảnh thành, thỉnh lựa chọn chiếm lĩnh, phá hủy hoặc là giữ lại!”

“Chiếm lĩnh!”

“Chúc mừng người chiếm lĩnh được Tuyệt Ảnh thành, là người thứ hai trong cả game Thiên Hạ công chiếm thành công thành thị của hệ thống, đặc ban thưởng danh vọng 50, random sách kỹ năng đặc thù một quyển, điểm thuộc tính tự do 3 điểm.”

“Do người chiếm lĩnh được Tuyệt Ảnh thành, là trọng thành của dị tộc, uy danh lan xa, dị tộc tràn ngập sợ hãi đối với người, trong thời gian ngắn không dám tiếp tục xâm chiếm lãnh địa của người. Thù lĩnh dị tộc Hồ Thông suất lĩnh thủ hạ tướng sĩ che giấu hành tung, chuẩn bị tùy thời ngóc đầu trở lại.”

Sách kỹ năng đặc thù random? Là cái gì?

Dương Thiên vội vàng mở ba lô ra, quả nhiên thấy một quyển sách kỹ năng đang lẳng lẳng nằm ở bên trong:

Thuật dò xét: Có thể điều tra thông tin của người hoặc quái vật có giai vị bằng hoặc thấp hơn giai vị bản thân, có thể nhìn được thông tin về nguyên vật phẩm. Có thể nhìn thấy bầy rập nếu người bố trí có giai vị bằng hoặc thấp hơn người.

Dương Thiên không chút suy nghĩ, lập tức học kỹ năng này.

Đây là kỹ năng đặc thù, mấy hạng hiệu quả phía trước đều không tệ. Nhưng cái công năng đằng sau dò xét ra bầy rập thì hơi cùi. Vì Dương Thiên biết, cái gọi là bầy rập, ngoại trừ đi bầy mấy con dã thú thì chả bầy được ai. Ngay cả mấy NPC cấp thấp nhất, chỉ cần có chút trí tuệ nhân như giặc cỏ, thổ phi... đã không lừa được, càng đừng nói đến chuyện đi bầy người chơi. Do đó cái năng lực này, Dương Thiên không coi trọng.

.....

Số binh lính còn lẻ tẻ chống cự đã không quan hệ đến đại cục, rất nhanh đã bị trấn áp. Dương Thiên tại phái ra võ tướng yên ổn dân tâm xong, mới bắt đầu quay ra kiểm kê thu hoạch chuyến này.

Tên thành: Tuyệt Ảnh thành, lãnh địa phụ thuộc của Bạch Vân trấn.

Đẳng cấp: trọng thành cấp hai

Cư dân hiện hữu: 254.135/800.000

Hiện hữu quân đội: 0

Dân tâm: 60 trị an: 61

Thuộc tính đặc thù: Không

Tài nguyên hiện hữu: Lương thực 14.575.121 đơn vị, vật liệu đá 4.267.512 đơn vị, vật liệu gỗ 2.568.426 đơn vị, tiền 2.152.154 tiền đồng, quặng sắt 1.586.245, mỏ than 42.512, điểm thép đoạt 1.024, đao thép 754, thuẫn thép 687, tinh thiết 2.574, thuẫn tinh thiết 658, đao tinh thiết 614, trường thương thép rỗng 2.547, đao thép rỗng 2.097, thuẫn thép rỗng 1.974, giáp da 5.049, mộc cung 1.941, đặc cấp nội công • thực, võ tướng chuyên chức lệnh 2, Kiến Thôn lệnh hoàng kim.....

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 6.000.000 đơn vị, vật liệu đá 6.000.000 đơn vị, vật liệu gỗ 6.000.000 đơn vị, tiền 10.000.000.

Thành thị diện tích: 800 km²

Lãnh địa diện tích: 30.000 km²

Kiến trúc hiện hữu: - chủng loại kiến trúc cần thăng cấp

Phủ thành chủ, nhà dân, tiệm tạp hóa trung cấp, tiệm may sơ cấp.... (câu chữ, ta cắt cmn luôn)

Có thể xây kiến trúc: Không

Nhìn lượng tài nguyên, Dương Thiên cười đến nứt cả miệng. Nhưng ngẫm lại, đây chính là trọng thành a, có được số tài nguyên này cũng không quá ngạc

nhien. Mà lương thực có được hơn một ngàn vạn là do hiện tại vừa vận là cuối tháng, là thời điểm thu hoạch lương thực, bằng không thì cũng không có nhiều như vậy.

Nếu không phải tình huống đặc thù, dùng thực lực Dương Thiên, dùng nói trọng thành, đến ngay cả tiểu thành cũng không thể hạ nổi. Ví dụ như hiện tại muốn để hấn đi đánh Thủy Trữ huyện thành, tuyệt đối so với tìm chết không có gì khác nhau. Hấn có thể táng được 2 cái thành của dị tộc, thứ nhất là do dị tộc có tương đối ít võ tướng, thứ hai sức chiến đấu của quân đội dị tộc thấp hơn quân chính quy triều đình nhiều. Tồi trọng yếu nhất là nơi đây núi thuộc vùng rừng núi, gần như cách biệt với thế giới bên ngoài, chiến tranh chưa từng lan đến đây, do đó đám dị tộc không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu nên mới bị Dương Thiên đánh úp mà mất thành.

Lần này thu hoạch lớn nhất chính là đặc cấp nội công • thực và Kiến Thôn lệnh hoàng kim, chúng đều là bảo vật không cách nào đánh giá giá trị.

Hai thứ này Dương Thiên cũng không định bán ra, bí tịch nội công tự nhiên không cần phải nói, đương nhiên là giữ lại chính mình dùng. Kiến Thôn lệnh hoàng kim Dương Thiên tuy không thể sử dụng lần nữa, nhưng hấn có thể đợi hệ thống đổi mới.....

Nghĩ đến buổi sáng ngày hôm qua nhìn thấy vài thứ, Dương Thiên trong nội tâm không khỏi bốc hỏa, bề bộn chạy đi khắp nơi trong thành để tìm kiếm, nhưng lại không phát hiện có các loại công trình kiến trúc sản xuất khí giới công thành. Dương Thiên không có ý định buông tha, tiếp tục lục tung cả thành lên tìm kiếm.

Công phu không phụ lòng người, Dương Thiên phát hiện tung tích trong một phòng đặc cấp. Giám đốc một phòng Mao Hùng, tên này có được kỹ năng hạng nhất, đó là kỹ thuật chế tạo thang mây.

Dương Thiên giờ mới hiểu được khí giới công thành nguyên lai là do một phòng tạo ra, nhưng thợ mộc phải học được kỹ thuật sản xuất mới có thể tạo thành. Căn cứ theo kinh nghiệm kiếp trước, khi trò chơi đã vận hành được một năm để phán đoán, cái kỹ thuật chế tạo khí giới công thành này cũng không phải dễ dàng như vậy có được. Hiện tại Dương Thiên đánh rớt một tòa trọng thành cũng không quá đáng chỉ nhận được một thợ mộc có thể chế tạo thang mây. Mà thang mây rõ ràng là đồ công thành loại đơn giản nhất.

Lúc này Ô Ma cũng vừa đi tới, nói: “Chúa công, bên ngoài cơ bản đã bình định xong. Bên ta diệt địch ba vạn, bỏ mình tám người, đều là do khi chiến đấu trên đường phố, đột nhiên bị tập kích, không phản ứng kịp mới bị sát hại.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng không làm gì được. Dưới tình huống liên tục chiến đấu, cái gì cũng có thể phát sinh, chỉ từ vọng có tám người đã là tốt lắm rồi.

“Người làm không tệ, đưa tám dũng sĩ vừa hi sinh về Bạch Vân thôn hảo hảo an táng! Nhớ hậu đãi người nhà của họ. Đây là việc duy nhất chúng ta có thể làm hiện tại.”

Ô Ma nhẹ gật đầu, nói: “Thuộc hạ sẽ đi xử lý ngay lập tức. Bất quá ta đoán chừng Hồ Thông sau khi hay tin thành trì bị chiếm, nhất định sẽ tìm người đến giúp đỡ đoạt lại, không biết chúa công đã có an bài gì chưa?”

Dương Thiên cười nói: “Ta ngược lại lại hi vọng Hồ Thông sẽ tới, hi vọng lá gan của hấn đừng quá nhỏ. Chẳng phải cảm của hấn một tòa thành sao? ngay cả bóng dáng của ta hấn cũng còn chưa thấy được, rõ ràng đã bỏ chạy rồi. Hiện tại không biết đang chui rúc trong xó xỉnh nào, chờ thời ngáng chân ta. Không sợ địch ngoài sáng, chỉ sợ địch trong tối mà thôi.”

Ô Ma cau mày: “Vây cũng khó a, nào có đạo lý hôm nay chúng ta làm cướp, để rồi mãi mãi về sau phải đề phòng giặc chứ?!” (dịch nôm na nó là thế @@)

Dương Thiên bắt đắc dĩ nói: “Thì còn biện pháp nào nữa? Toàn bộ U Âm sơn cốc núi non trùng điệp, diện tích trên trăm vạn km², nếu bọn hấn muốn trốn, kiểu như rúc vào sơn động nào đó chả hạn, coi như một chết chúng ta cũng không thể tìm ra..... Nhưng cũng không phải không có biện pháp, lúc hành quân, bọn hấn quân số có hai mươi vạn người, mà hai mươi vạn người này cũng phải ăn cơm chứ? Trong sơn cốc này địa phương có thể cung cấp thức ăn cho bọn hấn cũng không nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hướng Đi Của Hồ Thông

Hai mắt Ô Ma sáng lên, hấn trước kia vốn là thủ lĩnh sơn trại dị tộc loại nhỏ, đối với tình huống khu vực rừng núi và tộc nhân tự nhiên vô cùng tinh tường. Nói: “Muốn cung cấp đầy đủ đồ ăn cho 20 vạn người, ít nhất cũng phải là cư điểm hạng lớn mới có thể miễn cưỡng làm được, hơn nữa còn phải là dưới tình huống lương thực dư thừa. Mà trong toàn bộ sơn cốc, cư điểm hạng lớn cũng chỉ có một số. Nội cốc tổng cộng có năm cái, Ngốc Ưng thành ở phía đông, Thạch Thanh thành và Phi Nhại thành ở phía tây, phía bắc cũng có Thiết Tường thành và Lâm Giang thành. Mà bên ngoài cốc chỉ có hai cái, một đã bị chúng ta chiếm lĩnh là Bạo Phong thành, cái còn lại là Thủy Trúc trấn, cách Bạo Phong thành khoảng trăm dặm về phía đông.”

Dương Thiên nghe xong, nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy người nói bọn hắc khả năng sẽ chạy đến thành nào nhất?”

Ô Ma cười khò: “Cái này rất khó nói, Hồ Thông và những tộc đàn khác quan hệ thế nào ta cũng không rõ. Hơn nữa người vùng núi như bọn ta cực tình tường địa hình khu vực này, nếu bọn hắc cố tình muốn ẩn nấp, chui rúc, ẩn nấp trong rừng, chúng ta sẽ rất khó phát hiện được.”

Sự thật cũng xác thực như thế, Dương Thiên cũng không có biện pháp khác, hơn nữa hiện tại coi như biết Hồ Thông đang ở đâu, Dương Thiên cũng không có năng lực đi đánh hắc. Chiến đấu trong rừng núi là sở trường của người dị tộc, sử dụng chiến thuật thả diều là vô tác dụng, ưu thế của bát giai binh cũng giảm bớt đi nhiều. Huống chi, lỗ đối phương cứ co đầu rút cổ ở trong thành không ra, lúc ấy mình cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.

Mà hiện tại phiền toái cũng đã quá nhiều rồi, Dương Thiên tạm thời không muốn đi trêu chọc Hồ Thông. Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc phải thanh lý nơi trú quân trên diện tích ba vạn km² trong lãnh địa cũng đủ cho Dương Thiên bận vỡ mắt rồi. Huống chi vừa mới có thêm hơn hai mươi vạn thôn dân, tuy trong đó có một bộ phận rất lớn là người già yếu, nhưng ít nhất cũng có hơn một vạn người thích hợp chuyển chức thành binh lính a.

Dương Thiên mặc dù nói không cách nào tìm được hướng đi của Hồ Thông, nhưng trong nội tâm vẫn là không yên lòng, không muốn cứ như vậy buông tha. Vạn nhất tên Hồ Thông kia cay cú, dò xét được rồi vác quân đi đánh Bạch Vân thôn, vậy chính mình sẽ không còn chỗ mà ngồi khóc a. Bạch Vân thôn không có tường thành, phòng sao nổi hai mươi vạn quân đội tấn công.

Bất quá bây giờ trời còn chưa sáng, Dương Thiên cũng chỉ có thể chờ đợi. Tiện thể, an bài chút công việc trong Tuyệt Ảnh thành.

“Ô Ma, người ngày mai bắt đầu thanh lý toàn bộ nơi trú quân quanh cái Tuyệt Ảnh thành này. Tuy nhiên diện tích khu này quá lớn, nhất thời khó có thể hoàn thành. Ngày mai ta sẽ phái thêm Đại Ngu tới, giúp người hoàn thành nhiệm vụ này. Chúng ta bây giờ có hơn 100 võ tướng, ngoại trừ cố định ở Bạch Vân trấn 40 người, còn có gần 60 người thể dùng, các người hảo hảo an bài thoả một phát, tranh thủ mau chóng hoàn thành chuyện này.”

Ô Ma gật đầu, nói: “Thuộc hạ minh bạch. Chỉ là nếu như chúa công ngày mai ly khai, vậy chính sự ở Tuyệt Ảnh thành sẽ do ai xử lý? Đây chính là thành thị có gần 30 vạn người a, không thể so với mấy thôn nhỏ trước kia chỉ có lẻ tẻ vài trăm người, thuộc hạ lo mình không đủ năng lực ứng phó.”

Dương Thiên cười nói: “Người yên tâm, thời gian qua Vương lão đã bồi dưỡng được một ít quan viên, sau khi trở về ta sẽ phái người đưa đến..... Chỉ là người tên Mao Hùng, là thợ mộc đặc cấp, ta định đưa về Bạch Vân thôn, đây chính là nhân tài cao cấp a, để ở chỗ này ta rất lo lắng.”

.....

Hừng đông, Dương Thiên không đợi được nữa, cười Tiểu Bạch bắt đầu tìm kiếm dọc theo Bạo Phong thành.

Hai mươi vạn quân đội hành quân trong rừng, nhất định trong quá trình di chuyển sẽ hình thành một đại đạo, bởi vậy sẽ rất dễ phát hiện.

Dương Thiên một đường tìm theo dấu tích, đoạn đầu cũng khá thuận lợi, nhưng đến giao lộ với khu bên ngoài cốc lại không còn tìm thấy bất luận dấu vết gì nữa. Dương Thiên có chút kỳ quái, lập tức để Tiểu Bạch hạ xuống mặt đất.

Nơi đây là một khu rộng lớn, khá bằng phẳng, xem dấu vết trên mặt đất, có thể đoán được Hồ Thông đã hạ trại ở chỗ này. Dương Thiên không tin đại quân của Hồ Thông có thể vô duyên vô cớ biến mất. Thiên hạ mặc dù chỉ là trò chơi, nhưng đại đa số sự tình đều rất chân thực, ví dụ như người đi qua một chỗ nào đó, tất nhiên sẽ lưu lại dấu chân.

Dọc theo khu vực này cẩn thận tìm kiếm một lát, rốt cục ở phía đông bắc Dương Thiên phát hiện manh mối.

Nhìn qua thì ở đây cũng là cây cối rậm rạp như những chỗ khác, hết thảy thoát nhìn đều rất bình thường, mà ngay cả trên mặt đất cũng khó có thể phát hiện ra dấu chân. Nhưng từ đây leo bốn phía bên trong, Dương Thiên phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Chỗ khác, dây leo đều là quấn ở trên thân cây, nhưng vùng này dây leo đại bộ phận lại là trải trên mặt đất. Thoáng nhìn qua còn cảm thấy mộc không tề.

Dương Thiên khò miệng hơi vểnh, điểm thép đoạt trong tay gẩy đám dây leo ra, phía dưới là cỏ dại xanh mơn mơn, tựa hồ không có gì không đúng.

“Cỏ dại sinh trưởng phía dưới dây leo dày như vậy, căn bản là cả năm không thấy ánh mặt trời, sao có thể tươi xanh như vậy? Không có văn hóa, thật đáng sợ.....” Dương Thiên có chút tự đắc thầm nói.

Lần theo đám dây leo, Dương Thiên dần cảm thấy mệt mỏi. Nếu không phải bay trên trời không thấy dấu vết, Dương Thiên tuyệt đối sẽ không lựa chọn đi đường. Nhưng vì an toàn của Bạch Vân thôn, Dương Thiên cũng đành chịu khổ.

Nửa ngày sau, Dương Thiên rốt cục phát hiện mục tiêu.

Đó là một tòa thành trì, chỉ nhìn diện tích còn lớn hơn Bạo Phong thành vài phần, nhưng tường thành vẫn là tường thành sơ cấp, đoán chừng đây chỉ là một cái tiểu thành cấp bốn a.

Dương Thiên tới vừa đúng lúc Hồ Thông và hơn hai mươi vạn bộ hạ đang vào thành. Mà trên tường thành có một ít người đang đứng, chỉ là khoảng cách quá xa, không nhìn rõ lắm khuôn mặt. Xem tình hình, Hồ Thông hẳn là có quan hệ với thành chủ nơi này.

Dương Thiên đánh giá thoả một phát vị trí, căn cứ theo tin tức lấy được từ chỗ Ô Ma, đây hẳn là Ngốc Ứng thành.

Mặc dù đã tìm được địa phương, nhưng Dương Thiên đồng dạng cũng không có phương án ứng phó.

Cái Ngốc Ưng thành này hiện tại quân đội ít nhất cũng có hơn ba mươi vạn người, trong đó đại bộ phận đều là binh lính tinh nhuệ Hồ Thông mang đến. Không nói việc có thể vượt qua tường thành hay không, coi như là chính diện tác chiến nơi đã ngoại thì gần một vạn binh lính đẳng cấp cao của Dương Thiên cũng phải thương vong hơn phân nửa mới giành được thắng lợi.

Mà số quân lính này chính là căn cơ của Dương Thiên ở thế giới này, hẳn tuyệt đối không cho phép có thương vong quá lớn.

Xem ra trước mắt chỉ có phái người 24/24 quan sát động tĩnh ở đây, rồi từ từ tìm phương pháp.

Bay về đến Bạo Phong thành cũng đã qua buổi trưa. Hiện tại trong Bạo Phong thành hết thấy mọi chuyện đều đã đi vào quỹ đạo. Để thỏa mãn thức ăn cho số nhân khẩu bạo tăng, Dương Thiên quyết định đến đầu tháng sẽ để cho toàn bộ cư dân trong thành đi khai hoang trồng trọt.

Từ 10 ngày trước, toàn bộ nơi trú quân trong phạm vi Bạo Phong thành đã được thanh lý xong. Mặc dù hiệu suất luyện cấp của binh lính ở mỗi nơi trú quân chỉ bằng một nửa so với nơi trú quân trong Bạch Vân trấn, nhưng cũng may số lượng bù chất lượng, binh sĩ có thể huấn luyện mỗi ngày cũng là một con số rất lớn. Bạo Phong Thành đã vậy, Tuyệt Ảnh thành vừa mới lấy được lại càng không cần phải nói. Hiện tại Dương Thiên rốt cục không cần đau đầu vì công tác huấn luyện binh lính mỗi ngày để chuyển chức nữa rồi.

Gọi Đại Ngưu tới, lại để cho hắn dẫn 6000 thất giai binh đi Tuyệt Ảnh thành giúp đỡ Ô Ma thanh lý nơi trú quân, lưu lại hai võ tướng phụ trách suất lĩnh một ngàn binh lính còn lại tiêu diệt toàn bộ mấy nơi trú quân hạng lớn, mỗi ngày có phần quân đổi mới. Xong việc, Dương Thiên liền trở lại Bạch Vân thôn, Mang theo Đỗ Hường Nguyên đến gác cỏ doanh số 1 tiến hành chiêu hàng. Vấn đề này ngày hôm qua đã phải làm rồi, nhưng vì vấn đề xử lý Tuyệt Ảnh thành nên chậm trễ.

Chiêu hàng xong, nhân khẩu Bạch Vân trấn đạt đến 14 vạn người. Ngoại trừ Vọng Thiên thôn, các lãnh địa phụ thuộc khác chỉ up đến hương trấn cấp một xong sẽ không tăng cấp nữa.

Từ thôn trang cấp ba đến hương trấn cấp một là một cái lần ranh. Ở thôn trang cấp ba, bình thường số lượng lưu dân đổi mới chừng tại 10 người mỗi ngày, mà hương trấn thì số này sẽ tăng lên gấp đôi, đạt đến 20 người. Do đó để đạt được số lượng lưu dân tăng thêm mỗi ngày, việc up lên hương trấn là cần phải làm. Số lượng nhân khẩu đạt được mỗi ngày thông qua kỹ năng chiêu hàng là rất lớn, nhưng số chiêu hàng được này lại tồn tại một vấn đề. Đó là trong đám này không có NPC kỹ năng sinh hoạt. Chuyện này đối với lãnh địa mà nói, tuyệt đối là lỗ hổng rất lớn.

Nhưng nếu như cứ liên tục up đẳng cấp lãnh địa phụ thuộc, vậy cũng không quá có lợi. Thôn dân ở Bạch Vân trấn, do có Vương lão có giá trị chính trị cao, hiệu suất làm việc hơn xa thôn dân ở các lãnh địa khác. Đây cũng là nguyên nhân Dương Thiên để đại đa số nhân khẩu thu được ở Bạch Vân trấn, mà diện tích lãnh địa của Bạch Vân trấn khá lớn, đủ cho số người này lao động trong lãnh địa. Nên nếu như muốn thăng cấp lãnh địa phụ thuộc, nhất định chuyển đại lượng nhân khẩu sang, đây là việc không có lợi nhất.

Bạch Vân trấn up đến hương trấn cấp hai đã mười ngày. Dưới sự cố gắng của Dương Thiên, sơ cấp đạo quan đã xây xong từ lâu. Nhưng quan đạo xác thực là một đại công trình, hiện tại Dương Thiên cũng không quá đáng mối liên thông được Bạch Vân trấn với mấy lãnh địa phụ cận. Cộng thêm đêm qua vừa đánh hạ Tuyệt Ảnh thành, Dương Thiên đoán chừng muốn hoàn thành việc này, ít nhất còn phải mất mười ngày nữa. Đây còn là trong tình huống đã sử dụng hơn hai vạn nhân lực. Nếu chỉ dựa vào 2000-3000 người như các hương trấn cấp hai bình thường khác để làm, coi như toàn bộ trấn tổng động viên, ít nhất cũng phải mấy tháng mới xây xong.

Vốn Bạch Vân trấn hiện tại đã có thể up lên hương trấn cấp ba, nhưng Dương Thiên bây giờ còn chưa giám nâng cấp, bởi vì hiện tại quân đội của hắn vẫn còn phải đóng ở Tuyệt Ảnh thành, chỗ này còn rất nhiều chuyện phải giải quyết. Nếu như giờ up Bạch Vân trấn, vậy mấy nơi trú quân đổi mới trong lãnh địa sẽ do ai thanh lý đây!

Nhưng tin tưởng, chuyện này nhất định sẽ không kéo dài quá lâu. Tuyệt Ảnh thành là trọng thành, chỉ cần có đặc cấp võ tướng là có thể xây dựng đặc cấp quân doanh, do đó mỗi ngày có thể chuyển chức cho 46 binh sĩ thành thất giai binh. Mặt khác Ô Ma và Trần Khôi trải qua gần một tháng tu luyện ở Thông Thiên các, nội công cũng đã đạt tới đặc cấp thất giai, tin tưởng không cần vài ngày nữa là có thể đạt tới Vương cấp.

Trong thời gian này, qua nhiều lần liên tục khai hoang, Dương Thiên kiếm được 8 bộ kỹ năng nội công, hắn đã đem những thứ này phân phối xuống từ lâu, cũng lại để cho đám được phân phối tu luyện ở tầng dưới Thông Thiên các. Tên nào tên này tiến bộ thần tốc mỗi ngày.

Có thể cung cấp thức ăn cho bọn hắn cũng không nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thiên Hạ Đệ Nhị Trấn Xuất Hiện

Buổi chiều, Dương Thiên đích thân mang theo một đội binh sĩ đi luyện cấp, bỗng nhiên trong đầu vang lên tiếng thông cáo của hệ thống:

“Hệ thống thông cáo tần số thế giới: người chơi Phạm Đức Tư thuộc nước Mỹ là người thứ hai thành công thăng cấp lên hương trấn – Bang Dịch trấn, ban thường trấn trưởng Phạm Đức Tư danh vọng 150, NPC cấp SS một vị, cũng ban cho Danh xưng “Thiên hạ đệ nhị trấn”

Sau khi Dương Thiên up lên hương trấn được một tháng, hương trấn thứ hai rốt cục xuất hiện.

Khoảng cách giữa hương trấn thứ nhất và thứ hai cách nhau một tháng. Chênh lệch là bao nhiêu, người khác coi như dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết.

Lúc trước khi Dương Thiên up lên hương trấn cấp một, cũng có số ít người chơi cũng đã đưa ra kháng nghị, nhưng trí não “Luân Hồi” chỉ trả lời qua một câu: Toàn bộ thành tựu của người chơi trong Thiên Hạ, bất kể dùng phương pháp nào đều là hợp lý!

Không biết vì cái gì, chính phủ các quốc gia khác rõ ràng cũng không trả lời thêm các kháng nghị của người chơi. Cuối cùng sự tình không cứ như thế mà lắng xuống.

Kỳ thật, dân chúng bình thường đều không biết, thời điểm này giữa máy chủ “Luân Hồi” và chính phủ các nước đều đang tranh đấu âm ỉ. Chỉ là loại tranh đấu này chỉ đều không công khai nên không ai biết mà thôi.

Chính phủ các nước cảm thấy “Luân Hồi” quá mức thần bí, không muốn trên địa cầu có đồ vật tồn tại vượt qua khống chế của bọn hắn. Nhưng bọn hắn lại không có năng lực hủy diệt Luân Hồi, huống chi bọn hắn cũng không muốn buông tha cho cái hấp dẫn cực lớn: có thể dẫn dắt toàn nhân loại tiến hóa này. Trải qua vận hành trò chơi hơn một tháng, chính khách của các quốc gia trên cơ bản đều đã khẳng định Thiên hạ thực sự có thể dẫn dắt nhân loại tiến hóa. Chỉ là người chơi bình thường bây giờ còn đang mơ mơ màng màng, trong bọn họ mặc dù đã có người lơ mơ cảm nhận được sự biến hóa rất nhỏ của thân thể, nhưng không ai cho rằng chuyện này có liên hệ với trò chơi Thiên hạ, cũng không có người thảo luận về chuyện này.

Mà “Luân Hồi” thuộc về một loại chương trình trí tuệ, nó là do văn minh cao đoan trong vũ trụ chế tạo ra. Thế nhưng dù trí tuệ có cao cỡ nào, năng lực có cường đại cỡ nào thì vẫn có chút ít sự tình từ khi nó được chế tạo ra đến giờ không cách nào cải biến. Đó là dù sao nó cũng chỉ là trí tuệ nhân tạo. Thế nhưng dù là trí tuệ nhân tạo thì vẫn có một điểm không thể lay động, đó là các nền văn minh thấp hơn dùng mơ có thể không chế được nó. Truyện được dịch ở diễn đàn bachngocsach.com. Mời các bạn truy cập để cập nhật truyện nhanh nhất. Tuy nhiên hiện tại, mặc dù trâu thế nhưng nó vẫn phải duy trì mối quan hệ hợp tác với chính phủ các nước, chứ lỡ như chính phủ các nước đột nhiên yêu ma hóa Thiên hạ, nói xấu đặt điều rêu pha rằng đây là viruss công nghệ cao, có thể ảnh hưởng đến trí não con người các kiểu....vậy sứ mạng của nó phải sớm chấm dứt rồi.

Nhất thời, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.....

Nhưng những chuyện này đối với người chơi bình thường là quá mức xa xôi. Bọn hắn chỉ cần biết là trò chơi Thiên hạ này xác thực rất hấp dẫn, lại rất có tiềm năng, rất dễ... kiếm tiền. Trang bị đánh ra, tài nguyên đạt được, tiền đồng trong trò chơi... đều là cung không đủ cầu. Bởi vậy làm gì có ai chịu lý khai, chỉ có hàng vạn người hàng ngày tiếp tục tiến vào trò chơi mà thôi!

“Nếu ta nhớ không nhầm, ngày mai sẽ xuất hiện thiên hạ đệ tam trấn đi! Nếu như không có gì ngoài ý muốn, hẳn là Viêm Hoàng trấn.” Dương Thiên một bên giết quái, một bên âm thầm tự đánh giá.

Chạng vạng tối trở lại thôn, Dương Thiên theo thói quen đi đến trung tâm hành chính gặp Vương lão, tên này còn đang đang bẻ bộn an bài công tác cho thôn dân tháng sau. Có...vài quan viên khác đang ở bên cạnh hiệp trợ.

Thấy Dương Thiên đi tới, Vương lão cười khổ nói: “Chúa công, người ngày nào cũng nhân nhả như vậy, cũng nên tới giúp đỡ chút a!”

Dương Thiên hơi có chút xấu hổ, chính mình là trưởng trấn xem ra có chút thất bại, toàn bộ chính vụ cơ hồ đều ném cho Vương lão một mình xử lý. Ngẫu nhiên hỏi đến thoáng một phát những cũng không làm gì nhiều.

Nhưng hẳn cuối cùng cũng vì mình mà tìm được một lý do, cười nói: “Vương lão vất vả rồi! Bạch Vân trấn còn phải nhờ Vương lão hao tâm tổn trí, tiểu tử tài sơ học thiếu, xử lý mấy chuyện này làm sao có thể so với Vương lão ngài đây?”

Vương lão bộ dạng quả đúng như thế, nói: “Ta biết ngay chúa công sẽ thoái thác mà..... Chúa công, đây là toàn bộ an bài của thuộc hạ với thôn dân trong lãnh địa tháng sau, người nhìn xem đã hợp lý chưa?” Nói xong, Vương lão đưa qua một xấp bản thảo dày đặc cho Dương Thiên.

Nhìn chồng giấy dày phát ngốt này, đầu óc Dương Thiên có chút choáng váng, vội hỏi: “Cái này không cần đâu, Vương lão ngài làm việc, ta sao còn phải lo lắng nữa. Người thỉnh thoảng nói qua tình hình với ta là tốt rồi, miễn cho mọi người lại nói ta chuyện gì cũng không quản.”

Có lẽ Vương lão cũng cho rằng để Dương Thiên xem nhiều nội dung như vậy quả thật có chút làm khó hắn, nhân tiện nói: “Hiện tại trong lãnh địa có hơn 47 vạn nhân khẩu. Trong đó Bạch Vân trấn hơn 14 vạn người, Tuyệt Ảnh thành hơn 25 vạn người, Bạo Phong thành hơn sáu vạn người, Thiên Hà trấn hơn 13.000 người, Vọng Thiên trấn hơn ba ngàn người, các lãnh địa phụ thuộc còn lại có trên dưới một ngàn người. Đây là tình huống phân bố nhân khẩu chủ yếu trong lãnh địa.”

“Dựa theo ý chúa công, chúng ta đưa Bạch Vân trấn phát triển theo hướng chuyên chế tạo, sản xuất các loại thành phẩm. Hiện tại tất cả các kiến trúc trong ngành sản xuất đã vượt qua 200 tòa, nhân viên tham gia sản xuất đã tiếp cận 6000. Trong đó đại đa số là học đồ, mà trong đó, số nhân tài có được chức nghiệp gồm: sơ cấp chiếm sáu thành, trung cấp chiếm hai thành, cao cấp nhân tài một phần mười, đặc cấp nhân tài chỉ có nửa thành, tương đương với hơn mười người. Hiện tại trang bị, vũ khí và các loại thành phẩm do kiến trúc sơ cấp và trung cấp sản xuất ra đều đem bán trên thị trường. Sản phẩm của các loại kiến trúc cao cấp sản xuất ra phần lớn đang tích lũy, một số nhỏ trang bị cho quân đội, bù lại số trang bị mà kiến trúc đặc cấp sản xuất chưa đủ.”

Dương Thiên nói: “Cao cấp kiến trúc sản xuất ra trang bị thích hợp cho lực giải binh sử dụng, nhưng hiện tại trong đám dị nhân cũng còn chưa có được ngũ giai binh. Với chúng ta là hàng cùi nhưng so với bên ngoài đã là hàng cao cấp rồi. Nếu ta đoán không sai thì các sản phẩm do kiến trúc trung cấp của chúng ta sản xuất ra đều được đám người chơi mua về cho võ tướng sử dụng. Cũng may hiện tại chỉ có một nhà chúng ta bán ra trang bị thép rỗng, hơn nữa thị trường đã mở rộng ra toàn bộ server Vina, bằng không thì số trang bị mỗi ngày sản xuất ra thật đúng là không bán nổi..... Nhưng tin tưởng loại tình huống này nhất định sẽ không kéo dài lâu đâu. Theo lãnh địa của đám dị nhân dần thăng cấp, ngũ giai binh hoặc là lực giải binh sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện. Khi đó mới là thời kỳ trang bị vũ khí của chúng ta được bán ra với số lượng lớn nhất. Dù sao NPC chức nghiệp sản xuất loại cao cấp cũng không phải dễ dàng đạt được như vậy. Thế nên cứ yên tâm mà làm, thị trường của chúng ta phóng mắt là vô cùng rộng lớn.”

Vương lão cười cười, hẳn cũng rất đồng ý thuyết pháp của Dương Thiên: “Điểm ấy thuộc hạ minh bạch. Hiện tại lợi nhuận mỗi ngày của Bạch Vân trấn chúng ta đã vượt qua 400 vạn tiền đồng, trong đó giá cả thành phẩm do các kiến trúc cấp thấp sản xuất ra đã ép tới rất thấp. Mặc dù số lượng kiến trúc cấp thấp đã vượt qua 100, sản lượng tạo ra khá lớn, nhưng khấu trừ thành phẩm, mỗi ngày không quá đáng chỉ thu nhập được hơn mười vạn tiền đồng, còn chưa đủ cho chúng ta chi tiêu kiến thiết lãnh địa mỗi ngày.”

Dừng thoáng một phát, Vương lão tiếp tục nói: “tháng này lương thực chúng ta thu hoạch được gần một trăm năm mươi vạn đơn vị, đủ để giải quyết nguy cơ lương thực tháng sau rồi. Đánh bắt trên sông không giống như biển cả, sản lượng cá là có hạn. Như cả khu vực sông Thiên Hà này, toàn bộ đường sông cũng chỉ có thể cung ứng cho tiêu hao của không đến hai mươi vạn người, mà bởi vì loài cá di chuyển theo mùa, bởi vậy chỉ có thể đánh bắt ở khu vực Bạch Vân trấn chúng ta là hiệu suất cao nhất. Do đó, ta không an bài người đánh cá ở các khu vực lãnh địa khác, tránh lãng phí nhân lực. Như vậy tổng kết lại, một đoạn sông này cũng chỉ đủ để tiêu hao cho trên dưới mười vạn người. Mà ở Bạo Phong thành, qua cuộc chiến hơn mười ngày trước, đồng ruộng bốn phía hầu như đã bị hủy hoại hơn nửa cho nên cuối tháng cũng không có bao nhiêu thu hoạch. Nhưng Bạo Phong thành nhân khẩu ít, cũng không tồn tại vấn đề quá lớn. Cũng may trấn Tuyệt Ảnh thành không rơi vào tình trạng như vậy, bằng không thì tháng sau chúng ta sẽ phải lao đao lớn vì thiếu lương thực rồi.”

“Ta có xem qua địa thế, Bạo Phong thành gần với sông Thiên Hà, địa thế so với Tuyệt Ảnh thành lại bằng phẳng hơn, việc dẫn nước để tưới tiêu tương đối dễ dàng, bởi vậy thuộc hạ định phát triển Bạo Phong thành thành kho lương thực chính của cả lãnh địa. Đương nhiên, nếu như chúa công người có thể lấy được các loại thành thị năng khiếu của thành thị như ‘Đất màu mỡ’, hay chiếm được một vài tòa thành khác thích hợp trồng trọt hơn, vậy thì quá tốt rồi.”

Dương Thiên nghe được một cái danh từ mới, hơn nữa tựa hồ là thứ tốt, vội hỏi: “Còn có năng khiếu của thành thị? Vậy làm sao mới có thể lấy tới?”

Vương lão nói: “Kỳ thật chúa công người cũng biết, năng khiếu của thành thị nha, nói trắng ra là thuộc tính đặc thù của lãnh địa. Bạch Vân thôn chúng ta chẳng phải cũng có sao? hơn nữa năng khiếu của Bạch Vân thôn chúng ta còn là thuộc về cấp bậc cao nhất..... Về phần như thế nào có thể lấy tới, thuộc hạ cũng không rõ.”

Trong trò chơi, NPC cao cấp nhiều khi còn hiểu rõ thế giới trong trò chơi hơn cả đám gamer. Từ ý tứ Vương lão vừa nói, Dương Thiên biết thuộc tính lãnh địa cũng có thể do chính mình tăng lên. Chỉ cần có thể đạt tới điều kiện hệ thống quy định là đạt được. Mà cái điều kiện này, có khả năng là tìm kiếm vật phẩm đặc thù nào đó, cũng có khả năng là hoàn thành nhiệm vụ đặc thù gì đó

Vương lão đã không biết việc này, Dương Thiên cũng đành tự mình chậm rãi tìm tòi vậy. Hắn cười cười nói: “Việc năng khiếu của thành thị này trước cứ để một bên đã. Tuy nhiên chuyện người an bài Bạo Phong thành thành nơi sản xuất lương thực ngược lại cùng với suy nghĩ của ta không mưu mà hợp..... Bất quá bây giờ nhân khẩu Bạo Phong thành còn chưa đủ. Bạch Vân trấn và Tuyệt Ảnh thành vẫn phải chia sẻ một phần gánh nặng về lương thực.”

Vương lão gật đầu nói: “Xác thực như thế, nhưng vì hạn chế của chủ thành Bạch Vân trấn, chúng ta hiện không cách nào thăng cấp các lãnh địa phụ thuộc cao hơn so với Bạch Vân trấn. Mà lãnh địa bình thường, diện tích và hiệu suất lượng tài nguyên đôi mới vô cùng hạn chế, nếu số nhân khẩu vượt qua hạn mức cao nhất của lãnh địa quá nhiều sẽ xuất hiện tình trạng thiếu thốn tài nguyên, cư dân không có việc làm, sẽ lãng phí sức lao động. Bởi vậy Bạo Phong thành hiện tại không thích hợp để di chuyển quá nhiều nhân khẩu qua. Thuộc hạ định tạm thời để cho mười vạn cư dân của Tuyệt Ảnh thành tiến hành sản xuất lương thực. Như vậy trước mắt sẽ giải quyết được vấn đề tiêu hao lương thực trong toàn bộ lãnh địa. Số nhân khẩu còn lại của Tuyệt Ảnh thành thuộc hạ an bài cho bọn họ tiến hành thu thập vật liệu đá và vật liệu gỗ. Thôn dân của Bạch Vân trấn sẽ chủ yếu tiến hành thu thập quặng sắt, mỏ than và dược thảo. Mà hơn một vạn thôn dân nhân rồi ở Thiên Hà trấn thuộc hạ định triệu hồi về Bạch Vân trấn.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, trước kia mình phái nhiều người như vậy đi Thiên Hà thôn căn bản chính là sai lầm lớn. Bất quá lúc đó mình cũng không rõ ràng lắm hệ thống còn có hạn chế ở phương diện này, cứ cho rằng một người trồng trọt một mẫu đất là được, chỉ cần diện tích đủ là ok. Nào biết được cuối tháng rõ ràng sản lượng tài nguyên thu thập bị giảm xuống trên phạm vi lớn. Vốn hơn một vạn hai nghìn nông dân, chỉ cần mưa thuận gió hoà, không phát sinh thiên tai, dịch bệnh thì ít nhất cũng có thể thu hoạch gần hai mươi vạn đơn vị lương thực a, nhưng cuối tháng lại chỉ thu được 150 vạn đơn vị. Mặc dù Vương lão không có nói rõ việc này, nhưng Dương Thiên vẫn thấy có chút xấu hổ.

Lại nghe Vương lão trần thuật một hồi, Dương Thiên cuối cùng cảm thấy quá mức nhàm chán, logout đi.

Dương Thiên hiện tại đang đợi đến khi hệ thống đôi mới, mở ra hội thoại tiền thật tiền ảo. Như vậy hẳn có thể đổi một chỗ ở tốt hơn, sau đó thuê thêm một bảo mẫu, lúc ấy việc sinh hoạt mỗi ngày sẽ không còn chiếm nhiều thời gian của hắn nữa, không cần phải cứ tí lại logout, tí lại logout.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tính Toán Của Dương Thiên

Võng Du Chi Tam Quốc Vương Giả

Ai....., tính xa làm gì, giải quyết mấy chuyện cơm no rượu say trước mắt quan trọng hơn.

Dương Thiên đang muốn đi ra ngoài ăn cơm, bỗng nhận được điện thoại của Vương Khải.

“Lão đại, ta còn tưởng ngươi vẫn đang trong game, mau ra đây ăn cơm, ta khao a!” Trong điện thoại vang lên tiếng rống to.

Dương Thiên sững sờ, cười nói: “Tiểu tử ngươi lúc nào lại hào phóng như vậy hả? Nói xem, có việc gì vui phải không? Chẳng lẽ một nửa trái tim của ngươi đột nhiên từ trên trời rớt xuống?”

“ ‘Nửa người dưới’ của ta vẫn chưa có tin tức a! Bất quá xác thực là có chuyện vui, hôm nay ta vừa nhận được thông báo của Sắc Vi công hội, nói ta trúng tuyển rồi.” Vương Khải cao hứng nói.

“Cái này cũng hơn một tháng rồi, hiệu suất xử lý công việc của Sắc Vi công hội cũng quá thấp đi, ta còn tưởng rằng ngươi sớm đã bị người ta mướn rồi chứ?”

Vương Khải lập tức xịu mặt, mắt cả nửa ngày mới nói: “Lão đại ngươi không nói thẳng vào tim đen người ta như vậy được không, có nhất thiết phải nói toạc ra ta nằm trong đám bỏ sung không? Thật sự là một điểm mặt mũi cũng không cho. Thôi, không nói nhiều, trả lời một câu thôi: ngươi có ra không?”

“Đi! Ta như thế nào lại không đi? Đợi đến lần sau muốn làm thịt ngươi một trận, không biết phải đợi đến bao giờ.” Dương Thiên đối với tên chuyên nói nhảm Vương Khải này, một chút cũng không thêm để ý, cười lớn nói.

Trong bữa cơm, Dương Thiên chợt nhớ tới sự tình mười ngày trước, hỏi: “Nghe nói Sắc Vi công hội hơn mười ngày trước đã tìm được cái gì vô lâm mật cảnh phải không, ngươi có tham gia không vậy?”

Vương Khải thần bí nói: “Đây chính là bí mật trong công hội, ta cũng không biết nhiều. Nghe nói người trong công hội đi vào tổng cộng hai lần, mặc dù là có chút thu hoạch, nhưng tổn thất lại càng lớn hơn, căn bản là không có thu được lợi ích.”

Dương Thiên cười thầm trong bụng. Có thể có thu hoạch đã là không tệ rồi. Bỗng hỏi: “Vậy ngươi bây giờ định thế nào? Có truyền tống đến Dương Châu không?”

Vương Khải rất là bất đắc dĩ nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Cũng không biết lúc nào mới mở ra chức năng giao dịch tiền thật. Trong game hiện tại, hầu như ai cũng nghèo rớt mùng tơi.”

.....

Cùng lúc này trong trò chơi, ở Cự Lộc thành, trong một nhà dân rất bình thường, có bảy người chơi đang ngồi vây quanh một cái bàn, thương thảo chuyện gì đó.

Một nam tử dáng người hơi mập lên tiếng: “Hai tháng đã qua, các ngươi có thu hoạch gì không?”

Nam tử thấp bé ngồi đối diện trả lời: “Lão đại, ta vừa vào game đã đi theo giáo đồ của Thái bình đạo, bên tẩu tứ phía. Hiện tại cũng đã được phong làm người truyền giáo. Nhưng đừng nói là gặp được Trương Giác, ngay cả một tiểu cừ soái cũng chưa thấy qua a.”

Một người khác nói: “Ta hiện tại đến cả người truyền giáo cũng chưa gặp đến! Ai, cái Thái Bình đạo này cũng quá cẩn thận rồi, muốn trở thành một giáo đồ bình thường thì rất dễ dàng, nhưng nếu muốn trở thành nhân viên hạch tâm lại không hề dễ”

Tên nam tử thấp bé kia nói: “Đây chính là đang tạo phản a, đám Trương Giác cũng không phải đồ đàn, như thế nào dám không cẩn thận? Nếu không phải tên khốn Đường Chu kia làm phản, nói không chừng cái khởi nghĩa Khăn Vàng này sẽ thành công nha!”

Người được gọi là lão đại kia nói: “Mục đích của chúng ta là ngăn chặn tên Đường Chu kia làm ảnh hưởng đến khởi nghĩa Khăn Vàng. Chỉ là không biết đám người ở Lạc Dương kia có thể tìm ra Đường Chu hay không..... Bây giờ vẫn còn quá sớm, Đường Chu có ở Lạc Dương hay không vẫn chưa xác định được. Chúng ta không thể ôm hy vọng quá lớn với bọn họ, phải mau chóng tiến vào tầng hạch tâm của Thái Bình đạo, sau đó hoặc là thông qua cao tầng của giáo phái truy tìm Đường Chu, hoặc là thuyết phục Trương Giác sớm khởi nghĩa.”

Nam tử thấp bé thở dài: “Không biết đến khi nào mới có thể nhìn thấy Trương Giác đây!”

Lão Đại nói: “Cứ bình tĩnh, hiện tại cách khởi nghĩa Khăn Vàng còn hơn ba năm, bằng vào mấy vạn hội viên Thái bình chúng ta, thế nào chả có một, hai người lọt được vào hạch tâm của Thái Bình đạo, chỉ cần có thể lấy được tín nhiệm của bất luận đại Cừ soái nào cũng được là sẽ có cơ hội gặp được Trương Giác.”

.....

Khoẻo khoảng, tán dóc với Vương Khải chán chê, Dương Thiên trở về nhà, buổi tối đương nhiên là vào game, đến Thông Thiên các tu luyện.

Ngày 30 tháng 2, hôm nay có thể nói là một ngày vô cùng đặc sắc a!

Đương nhiên cái ngày đặc sắc này là nhằm vào người chơi khác, không phải nhằm vào Dương Thiên. Đó là trong hôm nay, thiên hạ đệ tam trấn sẽ xuất hiện, không lâu sau đó, đệ tam trấn của server Vina cũng thăng cấp thành công.

Trong khi đó, Dương Thiên hiện tại, đến một điểm đặc sắc cũng không cảm giác được. Đang buồn thối ruột, mang theo một đội binh sĩ đi luyện cấp!

Trong lòng hắn đang bắt đầu tính toán.

Trò chơi đã Open được hai tháng, trung cấp võ tướng cũng đã bắt đầu xuất hiện, tức là trang bị bằng tinh thiết cấp một của mình đã dần dần có thị trường. Mặc dù nói người chơi khác, kể cả trung cấp quân doanh cũng chưa chắc đã có được. Nhưng muốn chuyển chức trung cấp võ tướng vẫn có thể đến hệ thống thành thị để tiến hành.

Đám NPC của hệ thống vì bảo hộ ưu thế vũ lực của bọn hắn nên không cho phép bán ra các loại vũ khí khác ngoài trang bị thiết chế bình thường. Mà đoán chừng, lãnh địa có được kiến trúc có thể sản xuất trang bị cao cấp đoán chừng còn chưa xuất hiện. Do vậy khách hàng của Dương Thiên là toàn bộ người chơi của server Vina, bởi vậy hắn cũng không lo có người đoạt sinh ý với mình. Độc quyền thật tốt a!

Hiện tại trong lãnh địa của đám người chơi, ai cũng đã có một ít tiền dư, Dương Thiên cảm giác mình có thể nâng giá cả lên một ít.

Trọng yếu nhất còn là bởi vì theo các lãnh địa cấp hương trấn xuất hiện, đồng nghĩa với việc nhân khẩu trong các lãnh địa đang dần trở nên sung túc, binh lực cũng dần lớn mạnh. Chừng một trăm binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh là đã có thể làm rất nhiều việc rồi.

Mà đám người chơi thì mấy ai chịu an phận, chẳng nào chả máu chiến? Chơi game mà không táng nhau thì thà ở nhà chơi The Sims cho đỡ tốn còn hơn. Thế nên chiến tranh là không thể tránh khỏi. Mặc dù hệ thống quy định không cho phép tiến hành công phạt các lãnh địa cùng trấn doanh, nhưng cũng không nói không cho phép hai phe đội ngũ phát sinh tranh đấu a! Theo số lượng lãnh địa tăng nhiều, diện tích được mở rộng, biên giới sẽ dần giáp lại với nhau. Thời điểm này hai phe buộc phải đưa ra lựa chọn, hoặc là hiệp thương giải quyết, ký kết ước xác định rõ ranh giới. Hoặc là trực tiếp quy hàng bên kia. Mà sau khi quy hàng, cách thức cống nạp tiền lời, tài nguyên sẽ được ghi chú rõ ràng trong khế ước. Một cách khác, dễ nhất, dễ nhất và hầu hết mọi người đều thích nhất, đó là chiến tranh! Loại chiến tranh kiểu này có thể xin phép tại huyện nha. Khi xin chỉ cần giao nạp một số phí tổn, cái phí tổn này căn cứ theo quy mô lãnh địa mà định ra. Ví dụ như hương trấn cấp một, phí tổn chiến tranh là 10 kim.

Không khác với trong đời thực, thời điểm chiến tranh có thể điều đình. Một khi chiến tranh chấm dứt, đại biểu cho bên thắng lợi chiếm lĩnh được lãnh địa của đối phương, hệ thống sẽ tự động ký kết khế ước, phán định bạn đã bị chiếm lĩnh. Mỗi tháng tiền lời phải vô điều kiện chuyển cho bên thắng 40%. Cái này sẽ do hệ thống tự động chấp hành. Đương nhiên đây chỉ là tình huống xảy ra khi chiến tranh giữa các thế lực người chơi. Nếu như là các thế lực khác không phải người chơi, vậy có thể trực tiếp tiêu diệt đối phương, tiến hành chiếm lĩnh toàn bộ.

Kỳ thật, kể cả là người ưa hòa bình, không chủ động phát sinh chiến tranh, thì hệ thống cũng sẽ không để người an an ổn ổn mà phát triển lãnh địa. Ví dụ như tại từng huyện, khi lãnh địa của người chơi đạt tới số lượng hương trấn nhất định, trong khu vực tại các địa điểm random sẽ tự động xuất hiện vài cái “kiến trúc thần bí”, các kiến trúc này có công năng không giống nhau, như là gia tăng sản lượng một loại tài nguyên nào đó, gia tăng lượng lưu dân đổi mới mỗi ngày, gia tăng hiệu quả sản xuất của một công trình nào đó, gia tăng sức chiến đấu của một loại binh chủng...vv... Bất luận người chơi nào cũng có thể chiếm lĩnh “kiến trúc thần bí”, thời gian công thủ là năm ngày, kiến trúc không bị hư hao.

Đây là một loại thủ đoạn của hệ thống để khơi mào chiến tranh giữa các người chơi, hơn nữa đại đa số người chơi đều rất thích tính năng này. Kiến trúc thần bí có thời gian đổi mới là một tháng. Thời gian xuất hiện là giữa trưa ngày mùng một, sau năm ngày công thủ chiến sẽ kết thúc tranh đoạt vào đúng 12h trưa ngày mùng 6. Lúc này công năng của kiến trúc thần bí lập tức bắt đầu có tác dụng. Chẳng đến mùng một tháng sau kiến trúc mới tự động biến mất.

Dương Thiên biết những “kiến trúc thần bí” này nhanh nhất cũng phải đợi đến đầu tháng năm mới có thể xuất hiện, khi đó thời kỳ đại loạn mới chính thức bắt đầu.

Mà đã có chiến tranh, dĩ nhiên có thể phát tài, đây là quan điểm trước sau như một của Dương Thiên. Chiến tranh là cái gì? Không phải là cần đến binh sĩ, lương thực, trang bị sao?

Dương Thiên tựa hồ thấy được hăng động hoàng kim đang chui vào túi mình!

Bỏ qua một mớ suy nghĩ YY, Dương Thiên quay lại chuyên tâm vào luyện cấp. Đây là thời đại vũ lực vi tôn, không có thực lực, hết thảy đều là hoa trong kính, trắng trong nước.

Giữa trưa trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên nhận được tin tức tốt, đó là chức nghiệp đồ tể mình đã đợi rất lâu cuối cùng cũng xuất hiện. Không ngại đây chỉ là một tên đồ tể sơ cấp, hơn nữa tư chất chỉ là cấp C. Dương Thiên không lo lắng chút nào, chỉ cần có đ một “hạt giống”, mình sẽ có thể bồi dưỡng được một nhóm lớn đồ tể đẳng cấp cao. Vậy là về sau, lãnh địa của mình rốt cục đã có nguồn da, lông ổn định rồi.

Dương Thiên rất hào phóng, quyết định chuyển 10 thôn dân tư chất cấp A chiều hàng được hôm nay cho vị đồ tể này làm học đồ, lại để cho hắn hướng dẫn đám học đồ này nhanh chóng học nghề, thành tài xuất sư.

Bốn ngày sau đó, nơi trú quân xung quanh thành Tuyết Ảnh đã bị thanh lý toàn bộ. Mấy nơi trú quân hạng không lồ cũng bắt đầu phát huy tác dụng trong việc huấn luyện tân binh. Mà thành Tuyết Ảnh còn là thành thị cấp bậc trọng thành, số lượng lưu dân đổi mới mỗi ngày đạt tới trên trăm người, không ngừng bổ sung tân huyết (máu mới) cho thành thị.

Bởi vì khoảng cách giữa hai thành Tuyết Ảnh cùng Ngốc Ứng tương đối gần. Do đó để đề phòng thành Ngốc Ứng phản công, Dương Thiên để 3000 quân trường thương, cấp bậc thất giai và 2000 cung tiễn thủ thất giai đóng quân ở thành Tuyết Ảnh, thống lĩnh quân đội là đặc cấp võ tướng Tường Hoài.

Mặt khác lại phái thêm đặc cấp võ tướng Đoạn Vũ suất lĩnh tất cả 1000 quân trường thương và cung tiễn thủ thất giai đóng ở thành Bạo Phong.

Hai thắng này đều là thuộc nhóm đầu tiên được thăng chức thành võ tướng. Hơn nữa lại chuyên phụ trách công tác luyện cấp nên tuyệt đối đều là thân kinh bách chiến.

Bởi vậy, số quân đội Dương Thiên có thể điều động còn lại cũng không nhiều, chỉ có: 3.800 bát giai binh, 2.600 thất giai binh. Những thất giai binh này đều là binh sĩ mới chuyển chức sau cuộc chiến ở thành Tuyết Ảnh. Nếu như nói sức chiến đấu nhất định có thể khiến Dương Thiên cười to đắc ý.

Vì hiện tại mỗi ngày, toàn bộ các lãnh địa của Bạch Vân trấn có thể đào tạo ra 440 thất giai binh, 184 bát giai binh, giai vị thấp hơn càng là nhiều không đếm nổi. Người chơi khác vẫn đang lết đệt binh lính tam giai, tứ giai. Dương Thiên đã sản xuất thất bát giai với quy mô hàng loạt rồi. Cảm giác đứng trên đầu người khác thế này, thật là sáng khoái nha.

.....

Trong tháng hai, Dương Thiên lấy được hai tòa thành thị, nhân khẩu bạo tăng hơn ba mươi vạn, cộng với tích lũy trước kia, hiện tại Bạch Vân trấn vẫn còn thừa lại 2 hơn vạn binh lính đang chờ được nâng chức. Do đó Dương Thiên không thể không lần nữa đem ánh mắt liếc về các cứ điểm của đám dị tộc bên ngoài cốc.

Nội cốc có mấy cái Dương Thiên còn chưa dám đụng vào, hơn nữa Hồ Thông còn đang nhìn chằm chằm vào mình đấy! Thành Tuyết Ảnh ít ra cũng có được tường thành đề phòng thủ, nhưng nếu như là một cái thôn nhỏ, thậm chí cả Bạch Vân trấn, đoán chừng chỉ trong vài nhịp hô hấp đã bị tên kia dẫn binh san bằng thành bình địa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lần Đầu Đến Lạc Dương

Vì vậy ngày mùng 4 tháng 3 năm Dương Quang, Dương Thiên lệnh cho Đại Ngưu dẫn binh đi đánh sơn trại dị tộc. Hắn định dành ra thời gian nửa tháng, chiếm lĩnh toàn bộ các sơn trại dị tộc còn lại bên ngoài cốc, đương nhiên cứ điểm khổng lồ duy nhất tại thành Ngốc Ứng kia chỉ có thể tạm để đấy. Dương Thiên hiện tại, bảo hấn “trộm” thành còn được, chứ lực đâu mà công thành. Dĩ nhiên, nếu có cơ hội, Dương Thiên sẽ không để ý cái gì mà anh đứng chính trực, đảng hoàng chính đáng, tiếp tục trộm nốt cái thành này.

.....

Buổi sáng ngày mùng 5 tháng 2, Dương Thiên mang theo Lý Tráng - tạo thuyền đại sư đã đạt tới đỉnh phong và Hồ thọ rền, Ngô Dụng - thọ rền đại sư cũng đã đạt tới đỉnh phong tới Lạc Dương.

Mặc dù ở kiếp trước đã từng thấy qua thành Lạc Dương, cũng biết nơi đây là vô cùng hoành tráng, nhưng Dương Thiên vẫn như trước bị rung động.

Đừng lấy tình huống trong hiện thực mà suy đoán Thiên hạ. Là thành thị cấp vương thành duy nhất của cả server Vina, thực lực của thành Lạc Dương tuyệt đối đạt tới trạng thái làm cho người người phải ghé mắt.

Chiếm diện tích gần mười vạn km², tương đương với toàn bộ diện tích của Đài Loan trong thế giới thực. Mà nhân khẩu càng là con số kinh người, đạt tới một trăm triệu.

Trong thành cả server Vina, Lạc Dương là nơi có tường thành hùng bố nhất, hệ thống sinh hoạt, sản xuất hoàn thiện nhất, cơ sở mọi kiến trúc chung cực đều có ở đây.

Mà mục đích đến Lạc Dương lần này của Dương Thiên là để cho Lý Tráng, Ngô Dụng và Hồ thọ rền up đẳng cấp chức nghiệp.

Bạch Vân trấn lúc mới xây dựng, bởi vì không thiếu hụt nguyên vật liệu, cũng không lo lắng việc tiêu thụ các thành phẩm sản xuất được, các ngành sản xuất đều hoạt động với hiệu suất cao nhất, hầu như không có ngày nào nghỉ ngơi. Dưới cường độ hoạt động liên tục như thế, đẳng cấp kỹ năng sinh hoạt của các NPC tăng lên rất nhanh.

Ngày hôm trước, trong cùng một ngày, Hồ thọ rền và Lý Tráng, với tư chất cấp SS, sau thời gian dài sản xuất đã đột phá, đẩy giá trị trí lực lên tới 90 điểm. Ngày hôm qua, giá trị trí tuệ của Ngô Dụng cũng đã đột phá 90, nhưng vì Bạch Vân trấn chỉ có đặc cấp tư thực, căn bản không có khả năng lĩnh ngộ được kỹ năng cao giai hơn. Văn sĩ trong tư thực thăng cấp có quan hệ trực tiếp đến số cư dân có thể lĩnh ngộ kỹ năng trong lãnh địa. Cứ một NPC lĩnh ngộ được sơ cấp kỹ năng, văn sĩ sẽ đạt được 10 điểm kinh nghiệm (EXP), lĩnh ngộ trung cấp kỹ năng, văn sĩ có thể đạt được 100 điểm EXP, cao cấp kỹ năng có thể đạt được 1000 điểm EXP..... Võ sĩ tấn cấp cũng như vậy. Mà các NPC sinh hoạt muốn up cấp lại dễ dàng hơn nhiều. Đám này, cứ

mỗi lần chế tạo một kiện trang bị hoặc thu thập một đơn vị tài nguyên là đạt được 10 điểm EXP. Do đó, NPC sinh hoạt tăng cấp kỹ năng nhanh hơn nhiều so với NPC văn sĩ và võ sĩ. Đây cũng là lí do mà bọn Hồ thợ rèn đã đạt tới cấp đại sư đỉnh phong, nhưng văn sĩ trong tư thực vẫn dậm chân tại chỗ. Chưa đủ điều kiện để up đặc cấp tư thực thành chung cực tư thực.

Cũng may nhân khẩu trong lãnh địa Dương Thiên rất đông, hơn nữa tư chất tương đối cao, bằng không thì văn sĩ Thiệu Hoa bây giờ có thể up lên cấp mấy thật đúng là khó nói. Nếu không đến Lạc Dương, ngồi ở Bạch Vân Trấn chờ Thiệu Hoa tự up lên Vương cấp văn sĩ, không biết đến bao giờ.

Mà bây giờ Dương Thiên muốn nhanh chóng nâng cao thực lực, không thể không đưa đám này đến Lạc Dương.

“Trưởng trấn, cái thành Lạc Dương này thật đúng là lớn a, so với Bạch Vân trấn của chúng ta phồn hoa hơn nhiều.” Ngô Dụng một bộ nhà quê ra tỉnh, nhìn đông nhìn tây lảo liên nói. Có điều do hắn ở nơi hoang dã đã quen, nói có chút hơi to nên mọi người qua đường đều quay lại nhìn chăm chú. Không nói ra mồm nhưng biểu lộ của ai cũng hiện rõ ràng lên mặt: Quả nhiên là thắng nhà quê.

Dương Thiên và Lý Tráng lập tức né tránh, một bộ không biết thắng này là thắng nào! Mà Hồ thợ rèn thì một bộ ta đây thế ngoại cao nhân, tuyệt đối sẽ không cùng thắng kia đi một đường.

Mất mặt a! Dương Thiên thờ dài, thắng này bình thường thoát nhìn rất trầm ổn nha, như thế nào mới vừa mới đến thành phố lớn, lại náo động như trẻ con vậy.

Đi nhanh vượt lên một đoạn, Lý Tráng mới thấp giọng nói: “Ngô lão đệ, người nói chuyện phải chú ý! Chúng ta bây giờ là đại biểu cho hình tượng Bạch Vân trấn – thiên hạ đệ nhất trấn a..... Hơn nữa, mặc dù chúng ta hiện tại, có thể là tạm thời không bằng thành Lạc Dương, nhưng sau này chúng ta nhất định có thể viễn siêu nó. Người chắc cũng nhìn thấy a, Bạch Vân trấn chúng ta chỉ tốn vẹn vẹn thời gian một tháng liền từ hai bàn tay trắng phát triển đến hương trấn cấp hai, đây chính là thành tựu vô cùng khủng bố. Hơn nữa người không nên chỉ nhìn cái cảnh phồn hoa trên phố này. Trong thành, đồng dạng như các nơi khác cũng có xóm nghèo, so làm sao được với Bạch Vân trấn chúng ta, nhà nhà đều cơm no áo ấm. Ta nhớ lúc vừa gia nhập Bạch Vân trấn, cả thôn mới có mấy người, đều là trưởng trấn dẫn mọi người từng bước một gian nan đi đến ngày hôm nay. Người nói như vậy, chẳng phải làm trưởng trấn buồn lòng sao?”

Dương Thiên buồn bực lắm bả: “Ta lúc nào lại vĩ đại như thế rồi nhỉ?”

Mấy công việc loại này, Dương Thiên có bao giờ sờ tới? Giả bộ không nghe thấy, hắn vừa huýt sáo nghêu ngao vừa nhìn quanh. Bất quá, đối với việc Bạch Vân trấn nhất định có thể siêu việt thành Lạc Dương mà Lý Tráng vừa nói, Dương Thiên phi thường có lòng tin. Mà chuyện kiểu này, đoán chừng bất luận người chơi nào cũng sẽ tin tưởng. Qua vài năm nữa, Lạc Dương sẽ biến thành một đồng đồ nát, không còn cái gì nữa, không siêu việt mới là lạ.

Ngô Dụng chỉ vô tâm cảm thán một câu, bị Lý Tráng nói cho, xấu hổ vô cùng, ấp úng nói: “Lý ca, ta biết sai rồi, ta cũng chỉ nói chơi thôi, không có ý gì hết. Người xem, ta đã từng làm cái gì có lỗi với Bạch Vân trấn, với trưởng trấn chưa?”

.....

Đến trước cửa một tiệm rèn chung cực, Dương Thiên mang theo ba người đi vào.

Tiệm rèn chung cực có diện tích mấy chục mẫu, ít nhất cũng gấp bốn lần diện tích tiệm rèn đặc cấp, vừa bước vào cửa, tiếng rèn chát chúa, tiếng ống thổi (thổi gió) đã vang lên ầm ầm, khí thế ngất trời.

Như loại công trình kiến trúc đã đạt tới chung cực này, bình thường sẽ không bán ra vũ khí, trang bị cho đám người chơi. Đối tượng tiêu thụ chủ yếu là quân đội triều đình, đây cũng là thương nhân lớn nhất của hệ thống. Đối với bọn này, chút ít người chơi ở đây trong mắt đám NPC chẳng là cái gì cả.

Thấy ba người Dương Thiên tiến đến, chương quầy bên trong lập tức chạy ra tươi cười, nói: “Bốn vị, ở đây chúng ta không bán vũ khí ra ngoài. Nếu các người muốn mua vũ khí, kính xin đi chỗ khác a!”

Dương Thiên cười cười: “Ta đến cũng không phải để mua vũ khí, hai vị bên cạnh ta đều là thợ rèn cấp đại sư, trước giờ vẫn luôn ngưỡng mộ kỹ thuật rèn ở Lạc Dương cực cao, rất muốn được vào thăm quan học tập một phen, không biết chương quầy có thể thành toàn cho bọn hắn được không?”

Vị chương quầy kia nghe nói đối phương thế nhưng lại có đến hai vị thợ rèn cấp đại sư, vẻ khinh thường trong mắt lập tức biến mất. Bất luận là ai, có thể đạt tới cấp đại sư đều là nhân vật đáng kính. Nhìn thoáng qua đám người Dương Thiên, tên chương quầy ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu chỉ là đi thăm quan học tập cũng không phải là không thể, nhưng trước hết, phải để chúng ta xác nhận bọn họ đã đạt tới thợ rèn cấp đại sư đã. Mặt khác theo quy định do triều đình đã lập ra. Học tập trong kiến trúc chung cực, mỗi người phải trả 10 kim một ngày.”

Cái này hoàn toàn ăn khớp với những gì Dương Thiên đã biết, hắn cười nói: “Đương nhiên, hoàng kim ta đã chuẩn bị tốt, về việc đồng bạn của ta có phải thợ rèn cấp đại sư hay không, ta hoàn toàn có thể cam đoan. Hiện tại lập tức có thể tiến hành khảo hạch.”

Chương quầy nghe Dương Thiên nói vậy, cũng không nói nhảm nữa, đưa bốn người đi vào trong lò rèn thử tay nghề.

Khảo hạch không có gì mới. Hồ thợ rèn và Ngô Dụng chế tạo ra một thanh cương kiếm, cái đồ chơi này đối với bọn họ mà nói, một chút khó khăn cũng không có.

Hoàn thành khảo hạch xong, Dương Thiên đưa cho hai người 200 kim. Bọn hắn vốn đã là thợ rèn cấp đại sư đỉnh phong, hơn nữa đều là nhân tài tư chất cấp S. Thời gian 10 là quá đủ để bọn hắn lĩnh ngộ kỹ năng Vương cấp rồi.

Sau đó Dương Thiên tiếp tục đưa Lý Tráng đến xưởng đóng tàu đặc cấp. Lạc Dương tuy là thành đô nhưng dù sao cũng chỉ là thành thị trên đất liền. Mặc dù có một con sông lớn chảy qua nhưng cũng chỉ có xưởng đóng tàu đặc cấp. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc Lý Tráng thăng cấp. Lúc Dương Thiên ly khai, đồng dạng cũng để lại 100 kim.

Xử lý xong mấy chuyện này, Dương Thiên một mình đi tới tiệm may chung cực duy nhất trong thành Lạc Dương. Đây cũng là tiệm may chung cực duy nhất trong toàn bộ server Vina.

Vừa vào bên trong, vị chủ quầy cũng tương tự bên tiệm rèn, nói: “Không bán trang bị, người thỉnh đến chỗ khác đi thôi!”

Dương Thiên cười khò: “Ta không phải đến mua trang bị. Vài ngày trước ta kiếm được một tấm da thượng đẳng, muốn mời quý điểm hỗ trợ chế tác một kiện giáp da, đương nhiên, phí tổn chế tác là ta chịu.”

Chủ quầy rất dứt khoát mà nói: “Cửa hàng chúng ta có quy củ riêng, không phải tài liệu nào bọn ta cũng nhận để chế tác. Ít nhất phải là cấp ngũ phẩm trở lên mới bỏ công. Không biết tài liệu của các hạ là mấy phẩm?”

Dương Thiên xuất ra tấm da hổ, cười nói: “Xem ra ta thật sự rất may mắn, tấm da hổ này của ta là tam phẩm trung đẳng, đã đủ tiêu chuẩn của các người rồi chứ?”

Chủ quầy có chút không tin, tài liệu tam phẩm là thứ cực kỳ hiếm thấy.

Người trước mắt này thoát nhìn cũng không quá lợi hại, hẳn kiếm đâu ra tài liệu tam phẩm? Chẳng lẽ là dẫm nhầm cứt chó nhặt được ở đâu hay sao? Cảm tấm da hổ, lật qua lật lại một hồi, xác thực là tài liệu tam phẩm, tên chủ quầy có chút kích động nói: “Không biết các hạ có muốn bán tấm da hổ này không? Chúng ta nguyện ý dùng giá cao để mua!”

Người có ra giá cao mấy cũng không được. Đây chính là thứ có thể bảo vệ tính mạng lúc mấu chốt a: “Phải làm các hạ thất vọng rồi, tấm da hổ này ta lại không có ý định bán ra, đương nhiên nếu như về sau có đồ gì tốt, ta nhất định sẽ bán cho các hạ.”

Chủ quầy vẫn chưa muốn từ bỏ ý định, nói: “Nhưng người coi như có tấm da hổ này cũng không làm nổi giáp da tốt a. Phải biết rằng chế tác giáp da, không chỉ là cần da tốt mà còn cần thêm rất nhiều tài liệu phụ gia như tơ, sợi... các loại. Như tấm da hổ này của người, nếu như dùng sợi bông sẽ quá lãng phí, tốt nhất là dùng Thiên Tâm Ti, như vậy mới có thể phát huy hiệu quả phòng ngự lớn nhất của nó. Còn chuyện chế tác tấm da hổ này cần có đồ chuyên dùng, chúng ta tại đây cũng có, ngược lại không cần người hao tâm tổn trí. Chỉ cần người có thể lấy được Thiên Tâm Ti, chúng ta sẽ giúp người chế tác cái giáp này.”

Nhìn thần sắc tên chủ quầy, đoán chừng cái thiên tâm ti này cũng không phải dễ kiếm như vậy. Chết tiệt, làm sao mình lại quên cái chuyện này được không biết? vội hỏi: “Vậy không biết phải kiếm Thiên Tâm Ti ở đâu?”

Chủ quầy cười nói: “Kỳ trân dị bảo, hoặc là sinh trưởng ở các địa phương hiểm ác, phải cửu tử nhất sinh mới có thể lấy được, hoặc là tự là có hung thú bảo vệ, người tầm thường khó có thể lấy nổi. Thiên tâm ti cũng vậy. Đây là sợi tơ lấy từ trong bụng Thiên Tâm, mà chỉ có tơ được lấy từ trong bụng Thiên Tâm mới là thứ dẻo dai, chắc chắn và có chất lượng tốt nhất. Mà Thiên Tâm chỉ sinh trưởng ở trên những ngọn núi có độ cao từ vạn mét trở lên, người bình thường căn bản không thể đến nổi những chỗ như thế.”

Dương Thiên lập tức hỏi: “Như vậy tức là chỉ cần một ngọn núi cao trên vạn mét thì đều có thể có được Thiên Tâm?”

Chủ quầy gật đầu nói: “Xác thực như thế. Nhưng hình thể Thiên Tâm rất nhỏ, toàn thân lại trắng như tuyết. Mà ở độ cao vạn mét, quanh năm tuyết phủ trắng xóa. Muốn tìm được Thiên Tâm là chuyện phi thường khó khăn.”

Dương Thiên cười cười, chỉ cần trên núi cao thực sự có cái đồ chơi này, không lo không tìm thấy.

Núi trong Thiên hạ và trong hiện thực rất khác nhau. Ví dụ như khu vực phụ cận Bạch Vân trấn, trong thế giới hiện thực là huyện Phúc Kiến, tỉnh Chiết Giang. Đồi núi nơi đây đều thoải thoải, nhẹ nhàng. Nhưng trong trò chơi lại biến thành vách núi cao vút. Do đó, dễ thấy ở các khu vực khác, núi non càng là hiểm trở, hùng vĩ. Muốn leo lên mấy ngọn núi cao đến hơn vạn mét thế này, xác thực không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

Nhưng Dương Thiên thì khác, hẳn có Tiểu Bạch, là linh thú phi hành. Lần trước khi Dương Thiên vừa thu phục được Tiểu Bạch không lâu, hẳn đã thử bay qua núi, nhưng cuối cùng bởi vì nhiệt độ quá thấp nên không dám bay cao thêm nữa. Mặc dù lần đó có thể chưa bay đến độ cao vạn mét, nhưng đoán chừng khoảng cách cũng không còn quá xa. Dương Thiên tin tưởng dùng năng lực hiện tại của mình, chắc chắn có thể vượt qua độ cao đó.

Suy nghĩ một chút, Dương Thiên nói: “Đa tạ chủ quầy đã nhắc nhở. Thỉnh chủ quầy chờ thêm một thời gian ngắn nữa, ta đi thử vận khí, nhìn xem có thể tìm được Thiên Tâm Ti hay không. Nếu như không cách nào đạt được, ta nhất sẽ bán tấm da hổ này cho quý điểm.”

Chủ quầy kia nghe Dương Thiên nói xong, cười đến nứt cả miệng, liên tục gật đầu, nói: “Vây được, người đi nhanh đi a! Chúc người may mắn!”

Sau đó, Dương Thiên ly khai tiệm may, đến một phòng.

Hắn định đem năm khóa nanh hổ kia chế thành mũi tên, nhưng nào biết được cũng nhận được đãi ngộ đồng dạng ở thợ may phổ. Lần này là thiếu Hàn Thiết một ngàn năm. Hàn Thiết một ngàn năm này cũng không khó tìm, cũng là thứ sinh trưởng ở trên núi cao. Mấy ngọn núi bình thường, ở độ cao ngoài 8000 mét, địa điểm kín đáo một chút, có thể tránh gió sẽ tìm thấy. Nhưng cái khó là muốn thu thập Hàn Thiết một ngàn năm thì phải thợ đốn củi cấp đại sư mới được.

Thợ đồn cùi cấp đại sư?

Hiện tại Dương Thiên tối đa cũng chỉ có thợ đồn cùi trung cấp, hơn nữa còn là do hệ thống đổi mới mà ra.

Số thôn dân bị Dương Thiên an bài đi đồn cùi, tư chất cao nhất cũng không quá cấp C, level cũng chỉ xem xêm 12 cấp. Tối đa cũng vừa đủ điều kiện để lĩnh ngộ kỹ năng sơ cấp, không như NPC cấp S, level 12 đã có thể lĩnh ngộ kỹ năng Vương cấp, chênh lệch trong đó quả thật như ngày và đêm a!

Bỗng nhiên, Dương Thiên nghĩ đến một chuyện: cái này Hàn Thiết mộc ngàn năm này cần thợ đồn cùi cấp đại sư mới có thể lấy được, vậy chẳng phải muốn thu hoạch thiên tâm ti cũng có yêu cầu gì đó sao?

Dương Thiên lập tức chạy về tiệm may.

Chưởng quỹ vẫn còn nghi hoặc, tên này như thế nào nhanh như vậy đã trở về? Liên cho rằng Dương Thiên đã nghĩ thông suốt, định bán tấm da hổ này cho hắn, lập tức cao hứng nghênh đón.

Dương Thiên vừa mở miệng, chưởng quỹ kia mới hiểu được, mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Xác thực như thế, muốn lấy được tơ trong cơ thể thiên tâm để sản xuất Thiên Tâm Tỉ, phải là người nuôi tâm cấp đại sư mới có thể làm được.”

Quả là thế.....

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thu Chút Tiền Lãi

Dương Thiên một mực quan niệm y như kinh nghiệm kiếp trước, hắn cảm thấy tầm tang (nhà máy dệt) chỉ là nơi cung cấp quần áo các loại cho NPC, bởi vậy cũng không quá xem trọng.

Giờ biết chuyện này hắn mới tỉnh ngộ. Bất kỳ nghề nghiệp nào cũng đều có tác dụng đặc thù của riêng nó. Chỉ là không biết trước được lúc nào sẽ sử dụng đến mà thôi. Nếu cứ bỏ lơ đi vài ba cái mà hiện tại cảm thấy vô dụng, đến lúc đó e rằng sẽ ăn thua thiệt lớn.

Hơn nữa, kiếp trước hầu như chưa nghe nói có người chế tạo ra trang bị tốt, có lẽ cùng chuyện này có quan hệ. Dù sao tài liệu tốt đều rất khó kiếm hoặc không có đủ điều kiện để thu thập, làm thế nào để chế tác trang bị tốt đây? Có lẽ thông qua việc săn boss có thể sẽ kiếm được một ít tài liệu trân quý, nhưng số lượng thì quả là có chút ít ỏi đến đáng thương.....

Xem ra muốn chế tạo trang bị tốt đành để lại đấy vậy, chờ bồi dưỡng ra mấy tên NPC trụ cột sinh hoạt cấp đại sư rồi nói sau.

Hôm nay lúc rời khỏi Bạch Vân trấn, Dương Thiên đã hoàn thành công tác chiêu hàng hôm nay, bởi vậy cũng không vội vã trở về. Khó có được một lần tới Lạc Dương, không hào hào đi dạo một chút thì thật có lỗi với bản thân.

Trên đường phố, Dương Thiên đi qua mấy phủ độ của một ít quan lớn, phát hiện thấy có rất nhiều người chơi đều người sau nối đuôi kẻ trước muốn đi vào nhưng đều bị thủ vệ ngăn lại, dồn thành một đồng lớn ở cửa.

Dương Thiên cũng hiểu ý nghĩ của bọn hắn, nếu quả thật vận khí cứt chó, được quan lớn nào đó nhìn trúng, vậy chẳng phải chính mình có thể thắng chứ thật nhanh sao. Công ty Long Đằng đã chả nói trong trò chơi hết thấy đều có khả năng còn gì?

Dương Thiên lắc đầu đi ra. Trong mắt đám quan lớn thì với thực lực đại đa số người chơi bây giờ, bọn họ chả là cái gì cả. Lại thêm hiểu biết về lịch sử của đám người chơi cũng chả được NPC nào chấp nhận. Dù sao hiện tại đại sự gì cũng chưa phát sinh qua, đám người chơi lấy cái gì để phát huy hiểu biết? Lấy cái gì để đạt được sự tán thành của đám quan lớn?

Đi dạo một hồi, Dương Thiên phát hiện đám người chơi ở đây cũng không có khác biệt quá lớn so với tại huyện Thủy Trữ. Trên cơ bản hầu hết đều cảm thấy thất vọng, mặc giáp da, có một số nhỏ còn đeo mộc cung. Có lẽ đây đã là trang bị rất xa hoa rồi.

Giai đoạn này người chơi và NPC vẫn còn rất khác nhau. Dù sao đại đa số người chơi cũng còn không thừa tiền mà đi mua áo vải, trong khi đó đám cư dân NPC đều ăn mặc rất model, bởi vậy liếc mắt cái là có thể phân biệt.

Tìm một gian trà lâu, Dương Thiên nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút yên tĩnh khó có được này.

“Nghe nói công hội Vương Giả trước đó vài ngày đã tập trung nhân thủ, chuẩn bị đánh một tòa sơn trại cỡ trung. Thời gian chính là ngày hôm nay, không biết có thực không?” Một thanh âm truyền vào lỗ tai Dương Thiên.

Sự kiện này mặc dù rất bình thường, nhưng một cái tên trong ấy làm Dương Thiên đột nhiên mở mắt: công hội Vương Giả!

Vương Giả là một công hội có thực lực không tệ, trong toàn bộ server Vina cũng bài danh ở Top 50, hội viên có gần vạn người. Trong công hội này có một thằng là Cuồng Long thiên hạ. Kiep trước thằng này, vì cái Kiến Thôn lệnh hoàng kim, đã truy sát Dương Thiên hơn một tháng trời, khiến cho hắn chật vật không chịu nổi, cay cú đến trợn đời khó quên! Nếu không phải Dương Thiên ngoài ý muốn trọng sinh, còn không biết sẽ bị tên này đuổi giết đến khi nào.

“Hôm nay, trước thu của các ngươi chút tiền lãi đã!” Dương Thiên trầm nghĩ trong lòng, sau đó vênh tai nghe ba người ở bàn bên cạnh nói chuyện.

Một người khác nói: “Hắn là thật, sáng sớm hôm nay ta thấy Cuồng Long thiên hạ mang theo 8000 thủ hạ đi ra cửa Nam rồi. Mà cách cửa Nam hơn một trăm dặm chẳng phải có một cái sơn trại cỡ trung sao? Mục tiêu của bọn hắn hẳn là chỗ đó.”

“Ta cảm thấy mục tiêu của bọn hắn chưa hẳn đã là sơn trại dưới ngọn núi kia. Ngươi nhớ lại xem, lúc trước, ở thành Lạc Dương có hai đại công hội đồng dạng tập trung toàn bộ nhân thủ đi đánh sơn trại cỡ trung, cuối cùng còn không phải đều thua đến chảy cả đít quần mà quay về à?”

“Cái này cũng rất khó nói, Vương Giả công hội gần đây đã thu mua một thôn xóm, hiện tại đã có hai cái lãnh địa rồi. Thành chính của bọn hắn hiện tại đã up lên cấp hương trấn. Sơ cấp võ tướng có đến bảy tám vị, nghe nói còn có một trung cấp võ tướng.”

“Bọn hắn lấy đâu ra nhiều võ tướng như vậy? Không phải nói tỷ lệ xuất hiện NPC tư chất cấp A là rất thấp đấy sao? Chẳng lẽ bọn hắn đã có người chơi có thể chuyển chức võ tướng rồi hả?”

“Cái này cũng không có gì kỳ quái nha! Bọn hắn có sơ cấp võ tướng từ rất sớm, như vậy có thể đào tạo mấy người chơi đẳng cấp cao cũng là rất bình thường.”

.....

Dương Thiên không tiếp tục nghe nữa. Trả tiền trà nước, đứng dậy rời khỏi trà lâu.

Theo như lời ba người vừa rồi, mục tiêu của Vương Giả công hội là trung cấp sơn trại cách cửa Nam một trăm dặm. Nhưng phạm vi này lại quá mức rộng, nếu để cho mình tự tìm, đoán chừng coi như tìm được thì chiến đấu cũng đã kết thúc từ lâu.

Nhưng chuyện này cũng không làm khó được Dương Thiên. Trên đường, hắn tùy tiện giữ lại một người chơi, hỏi thăm: “Ngươi có biết vị trí tòa sơn trại cỡ trung ngoài cửa Nam hay không?”

Tên này nhất thời không minh bạch ý tứ của Dương Thiên, sững sờ mà nói: “Biết rõ a, cách đây khoảng hơn một trăm dặm, có chuyện gì không?”

Dương Thiên rất trực tiếp lấy ra 1.000 tiền đồng, nói: “Ngươi đưa ta đến cái sơn trại phụ ấy, 1000 tiền đồng này là của ngươi”

Hai mắt tên kia lập tức tỏa sáng, gấp được đại gia a! Nhưng hắn cũng coi như thông minh, hỏi lại: “Vạn nhất ta đưa ngươi đến, ngươi không đưa tiền cho ta thì sao?”

Dương Thiên cười cười, đem 500 tiền đồng nhét vào tay tên này rồi nói: “Như thế này ngươi đã yên tâm chưa? Chỉ cần đến nơi, ta sẽ đưa nốt 500 tiền đồng kia cho ngươi.”

.....

Bỏ ra thời gian gần hai giờ, hai người Dương Thiên rốt cục chạy đến phụ cận sơn trại. Dương Thiên thanh toán 500 tiền đồng còn lại xong liền đuổi tên người chơi này đi.

Đứng từ xa quan sát, cái sơn trại này có diện tích tương đương với hương trấn cấp một. Đây cũng là sơn trại cỡ trung cấp thấp nhất. Sơn trại này tọa lạc trên một đỉnh núi nhỏ, hai mặt dốc thoải, hai mặt còn lại là vách núi.

Hiện tại nơi đây xác thực đang có đại lượng người chơi đánh sơn trại. Hơn nữa chiến đấu đang tiến vào giai đoạn gay cấn.

Dương Thiên lặng lẽ lên vào. Hắn phát hiện thành viên Vương Giả công hội rõ ràng đã đánh vào trong trại. Sơn trại cỡ trung khác với sơn trại loại nhỏ rõ ràng nhất là ở tường đá. Giai đoạn đầu trò chơi, người chơi căn bản là không có khả năng đột phá hạn chế từ tường đá. Đây là nguyên do khiến việc đánh sơn trại cỡ trung khó hơn vô số lần.

Nhưng đã hiện tại sơn trại đã bị công phá. Dưới tình huống nhân số song phương cách biệt quá xa, kết quả đã được xác định. Chỉ là lại có một điểm Dương Thiên không hiểu rõ. Đó là đám Vương Giả công hội này làm thế nào để vượt qua tường đá xông vào trong trại? Hắn không tin chỉ nhờ một trung cấp võ tướng là có thể công phá cái cửa trại to tổ bố thế kia. Bắn vào cái giáp da mỏng dính trên người kia, đoán chừng vừa đến được cửa thành đã sớm đã bị Cung Tiễn thủ của đối phương bắn thành con nhím rồi.

Bất quá bây giờ không phải thời điểm để so đo mấy chuyện này. Dương Thiên hôm nay đến đây là để đục nước béo cò!

Vòng ra sau núi, hắn định leo qua vách đá để tiến vào trong trại. Nói thế nào hắn hiện tại cũng là một võ tướng đặc cấp, đã luyện đến trung cấp nội công. Mà vách núi cũng không phải trơn bóng như gương, độ dốc cũng không quá lớn, vẫn có thể leo lên.

Đi đến phía sau chân núi, Dương Thiên rốt cục minh bạch Vương Giả công hội làm thế nào vượt qua tường đá để đánh vào sơn trại rồi.

Ở đằng kia trên vách đá, cứ cách một đoạn lại có một cái côn gỗ gim vào vách núi làm thành bậc thang. Với phương pháp này, coi như là binh lính bình thường cũng có thể bám vào đám côn gỗ này để bò lên đỉnh núi.

Không nghĩ tới bình chương thiên nhiên hiểm yếu này ngược lại đã trở thành yếu điểm trí mạng để đối phương lợi dụng. Cảnh giới phía sau núi bị buông lỏng lại để cho Vương Giả công hội thừa dịp đánh úp.

Bất quá, hiện tại coi như tiện nghi cho Dương Thiên. Hấn cơ hồ không mất bao nhiêu khí lực đã bò được lên trên đỉnh núi.

Leo lên đến đỉnh, chỉ thấy nơi đây thi thể chất đầy đất, kéo dài đến phương xa. Đại khái là những người chơi này bò lên đỉnh núi không lâu đã bị người trong sơn trại phát hiện, hai phe triển khai kịch chiến. Mặc dù cuối cùng cũng công phá được cửa trại, nhưng những người chơi này trên cơ bản cũng là toàn quân bị diệt rồi.

Hiện tại ở đây đến một người còn sống cũng không có, đoán chừng toàn bộ đã chạy vào sơn trại.

“Không nghĩ tới thiên hạ thế mà còn có chuyện tốt bực này!” Dương Thiên chẳng tốn tí công sức nào, thông thả chạy vào nhà kho. Ai bảo dọc theo con đường này một người cũng không thấy chứ?

Nhìn xem đầy đồng trang bị, tài nguyên chất đầy đất, Dương Thiên rất là cảm khái. Cũng không biết lát nữa lúc Cuồng Long thiên hạ xông tới, khuôn mặt đang hưng phấn của hắn sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Nhìn qua toàn bộ đồ trong nhà kho, mắt Dương Thiên lóe sáng:

Hoàng kim cung: vũ khí cấp Bạch Ngân, tầm bắn 220m, tăng sức mạnh người sử dụng lên 10%, bổ sung kỹ năng xxx: Một lần bắn ra 10 mũi tên có sức công phá cường đại, tỷ lệ công kích chính xác 10 mục tiêu 100%. Yêu cầu: Cao cấp nội công. Thời gian cooldown: 30 phút. Điều kiện sử dụng trang bị: Vũ lực 61 điểm trở lên.

Tầm bắn 220m thực ra không phải quá lớn. Thiên Cung được chế tạo ở chung cực một phòng, chuyên dùng cho bát giai binh tầm bắn cũng có thể đạt tới 200m. Nhưng tăng uy lực 10% lại không phải trang bị bình thường có thể có được. Hai võ tướng có vũ lực ngang nhau, người sử dụng hoàng kim cung tuyệt đối chiếm ưu thế rất lớn. Huống chi còn có bổ sung kỹ năng. Vũ khí này kể cả lúc trò chơi đã Open được một năm thì cũng là đồ tốt hiếm có.

Dương Thiên định giao vũ khí này cho Tôn Miếu, ai bảo hắn là hiện tại thủ hạ võ tướng theo hướng cung tiễn thủ cường đại nhất của Dương Thiên cơ chứ, đánh phải thành toàn cho hắn thôi.

Trong kho hàng, ngoại trừ cái vũ khí này, còn có một vài sách kỹ năng. Đối với mấy cái này Dương Thiên ngược lại không thêm đề ý. Mấy cái sách kỹ năng loại này hiện tại hắn đã tích lũy được mấy trăm quyển.

Mặt khác còn có một chút tài nguyên, trên cơ bản mỗi loại đều có khoảng hơn một vạn, tất cả cũng đều bị Dương Thiên thu hết. Các loại thành phẩm khác cũng không có nhiều. Dù sao nơi này cũng là sơn trại cường đạo, không phải như sơn trại dị tộc là một quần thể sinh hoạt nguyên vẹn với nhau. Bởi vậy thành phẩm rất thưa thớt cũng không có gì lạ.

Nhìn lại nhà kho, đến một hạt gạo cũng không còn. Lúc này Dương Thiên mới cảm thấy mỹ mãn theo đường cũ ly khai.

....

Vương Giả công hội rốt cục kết thúc chiến đấu, đám cường đạo bên trong không còn một người sống.

Tổn thất gần bốn ngàn thành viên, hiện tại rốt cục đến lúc thu hoạch rồi. Cuồng Long thiên hạ hưng phấn bùng bùng, lập tức suất lĩnh mấy thành viên nòng cốt vọt vào nhà kho!

Vừa bước đến cửa, cả đám mặt thẳng nào thẳng nấy dần thối cả ra, đứng chết trân ở đó không ai tiến vào.

Cũng không biết là ai rống lên một câu: Trời xanh a! Trên đời sao lại có bọn cường đạo nghèo mạt rệp như thế này cơ chứ?

Cuối cùng nhất cả đám, ai nấy mặt như đưa đám ảm đạm đi ra. Là công hội đầu tiên ở khu Trục Lệ đánh hạ sơn trại cỡ trung, thành tựu của bọn hắn tuyệt đối là đáng mừng. Nhưng dưới tình huống tổn thất đại lượng hội viên để cuối cùng chỉ lấy được mấy trăm kiện thiết chế vũ khí và chút ít giáp da do bọn cường đạo bị giết để lại, cái này phỏng chừng là ai cũng không cao hứng nổi. Huống chi trận chiến này, số vũ khí bị tổn hại cũng lên đến mấy trăm kiện a.

Lúc chuẩn bị trở về, Cuồng Long thiên hạ thiếu chút nữa không nhìn được lựa chọn chiếm lĩnh sơn trại này. Nhưng nghĩ đến trên diễn đàn đã nói qua, có một công hội nhỏ xui xẻo đi chiếm lĩnh sơn trại, sau đó gặp phải lượng lớn cường đạo phản công. Cuồng Long thiên hạ không rét mà run, cuối cùng vẫn quyết định ly khai.

Buổi chiều, Dương Thiên trở lại thành Lạc Dương rồi theo Truyền Tống trận trở về huyện Thủy Trữ. Sau đó hắn liền đi quân doanh một chuyến. Hiện tại công huân đang bị xuống giá trầm trọng từng ngày. Do đó Dương Thiên có cơ hội là sẽ đến quân doanh đổi toàn bộ công huân.

Lần này cũng không tệ lắm, gần hai mươi ngày tích lũy lượng lớn công huân, tổng cộng đổi được 98 khối võ tướng chuyển chức lệnh. Ai bảo mấy ngày nay diện tích lãnh địa Dương Thiên tăng vọt, số gạch cò bị giết đã đạt tới mấy ngàn vạn cơ chứ..

Chương 60: Truyền Tổng Trận

Trở lại trấn Bạch Vân, trời cũng đã tối.

Lúc Dương Thiên đi qua trung tâm hành chính, vừa vặn bị Vương lão nhìn thấy.

“Chúa công! Thuộc hạ đang tìm người, có chút việc!” Vương lão gọi Dương Thiên lại, nói.

Dương Thiên ngạc nhiên: “Vương lão, có chuyện gì cứ nói đi, tính cách của ta nguoi còn không rõ sao?”

Vương lão đưa Dương Thiên vào phòng họp, hai người ngồi xuống mới hỏi: “Chúa công, nguoi còn có an bài nào khác cho thành Tuyệt Ảnh và thành Bạo Phong phải không?”

Dương Thiên nghe xong, càng là không hiểu ra sao? Minh có an bài cái gì cho hai tòa thành này đâu? Hơn nữa nếu có an bài lại có thể không nói cho Vương lão sao? Cả nửa ngày sau hắn mới nói: “Không có a! Vương lão sao lại hỏi thế?”

“Là như thế này, lãnh địa đã thăng cấp đến tiểu thành là có thể xây dựng Truyền Tổng trận rồi, không biết chúa công có biết việc này không?”

Dương Thiên lắc đầu. Chính mình quả thật là không biết việc này. Kiep trước, server open được hơn một năm cũng chưa có up được lãnh địa đến cấp bậc tiểu thành, Dương Thiên tự nhiên cũng không thể nào biết rõ sự tình Truyền Tổng trận. Hắn vẫn cho là cái Truyền Tổng trận này do thành thị của hệ thống độc quyền chứ.

Vương lão thấy hắn lắc đầu, không khỏi cười khổ nói: “Ta còn tưởng rằng chúa công nguoi biết rồi, vì thế ta mới một mực không đặt vấn đề. Không nghĩ tới lại trì hoãn lâu như vậy.”

Dương Thiên nói: “Cái Truyền Tổng trận này nếu có dựng lên thì cũng không có chỗ tốt quá lớn cho chúng ta a! Thung lũng này hiện đang là một cái thế ngoại đào nguyên, nếu là có người chơi khác lần lượt tiến vào, vậy không hợp với phương hướng phát triển của chúng ta nữa. Mà phí tổn khi sử dụng truyền tổng trận lại rất cao, chúng ta cũng không thể sử dụng thường xuyên.”

Vương lão cười nói: “Truyền Tổng trận cũng không phải là đơn giản như chúa công tưởng tượng vậy. Mỗi lãnh chúa có thể tự do thiết trí lãnh địa của mình trong Truyền Tổng trận. Ví dụ như nguoi có thể thiết trí Truyền Tổng trận liên thông với những thành thị nào? Cho phép người nào tiến vào? Cho phép người nào truyền ra. Mà phí tổn sử dụng Truyền Tổng trận lại càng không thành vấn đề rồi. Ta có thể thiết trí phí tổn sử dụng Truyền Tổng trận thấp nhất là 1 tiền đồng. Ví dụ như tại thành Bạo Phong truyền tổng đến Thủy Trữ huyện thành, nguoi thiết trí phí tổn truyền tổng ở thành Bạo Phong là 1 tiền đồng. Như vậy nguoi đến Thủy Trữ huyện thành khi truyền tổng chỉ cần 1 tiền đồng. Nhưng từ Thủy Trữ huyện thành truyền tổng về lại cần 1 kim tệ.”

Dương Thiên vừa nghe xong, lập tức đại hỉ, nói: “Vậy ta lập tức đi khai thông Truyền Tổng trận!” Nói xong, Dương Thiên liền xông ra ngoài.

Nhưng không đến một lát, Dương Thiên lại trở về. Một là hôm nay trời đã tối, hai là hắn còn không biết khai thông Truyền Tổng trận như thế nào.

Hỏi thăm Vương lão xong, Dương Thiên mới hiểu được. Nguyên lai khai thông Truyền Tổng trận thì chỉ cần thao tác trên tấm bia đá của thành thị là được.

Bất quá dù sao cũng đã muộn, muốn đi thành Bạo Phong và thành Tuyệt Ảnh cũng không thực tế, đành phải đợi ngày mai rồi nói sau.

Ngày hôm sau, Dương Thiên cưỡi Tiểu Bạch bay đến thành Bạo Phong. Nơi này qua hơn mười ngày tu sửa đã không còn nhìn thấy chút dấu vết nào của chiến tranh nữa. Số ruộng đồng bên ngoài thành cũng đã được gieo hạt toàn bộ. Đại lượng cư dân đều đang công tác ở đây.

Nhưng giờ phút này Dương Thiên nào có tâm trí để thưởng thức bức tranh nông thôn đẹp đẽ này. Vào thành, hắn vội vàng đi đến phủ thành chủ.

Đặt tay lên trên tấm bia đá của thành thị. Tìm tòi các hạng mục, rốt cục, ở gần cuối, Dương Thiên tìm thấy mục kiến thiết Truyền Tổng trận.

Truyền Tổng trận: Cung cấp cho thành thị trận pháp để thông hành nhanh chóng. Lượng người thông hành tương ứng với cấp bậc thành thị. Tiểu thành 20 người/giây, trọng thành 50 người/giây, đô thành 100 người/giây, vương thành 200 người/giây. Điều kiện: Vật liệu đá 100.000, vật liệu gỗ 100.000, tiền 10.000.000 tiền đồng.

Dương Thiên nhìn mấy con số xong, đầu óc lập tức choáng váng. Nhìn nhầm, nhất định là nhìn nhầm rồi?

Cẩn thận nhìn chăm chăm thêm nửa phút nữa, mấy con số kia không có chút biến hóa nào, Dương Thiên đành phải buông tha.

Xem ra cái Truyền Tống trận này thật đúng là dùng hoàng kim mà xây thành. Ở mấy thành thị của hệ thống kia, mỗi lần truyền tống thu phí tổn một kim tựa hồ cũng không có cái gì là không đúng. Dương Thiên hiện tại liền cả tâm cườp bóc cũng đều đã có, chớ đừng nói chỉ là chi thu 1 kim phí tổn.

Bạch Vân trấn mặc dù hiện tại mỗi ngày lợi nhuận đạt tới 400 vạn tiền đồng, nhưng trước đó vài ngày đã mua một ít bản vẽ kiến trúc. Bởi vậy số tiền còn lại tổng cộng cũng không quá đáng gần 3.000 vạn tiền đồng. Nếu như dựng lên hai tòa Truyền Tống trận, chẳng phải chính mình lại bị đánh về trước giải phóng rồi a.

Nhưng Truyền Tống trận có thể không xây sao? Đáp án đương nhiên là không. Thép tốt là phải dùng để làm lưỡi đao, mà Truyền Tống trận thì tuyệt đối là lưỡi đao trong lưỡi đao.

Bởi vậy cuối cùng Dương Thiên vẫn cắn răng một cái: xây!

Chỉ thấy một đạo bạch quang từ trung tâm Bạo Phong thành bay lên, làm cho người có cảm giác vô cùng tường hòa, an bình nhưng lại không thiếu về nghiêm túc và trang trọng!

Trên tám bia đá, Dương Thiên không tìm được mục thiết trí Truyền Tống trận, đoán chừng chỉ có thể cài đặt trực tiếp trong Truyền Tống trận.

Quay lại khu trung tâm thành, đập vào mắt Dương Thiên là một cái Truyền Tống trận, diện tích chỉ ven ven khoảng 10m² đang dần dần từ hư ảnh chuyển thành thực thể. Bề ngoài so với Truyền Tống trận ở huyện Thủy Trữ giống nhau như đúc.

Nhìn thứ này, Dương Thiên lần nữa cảm thán: Đây chính là hoàng kim chồng chất lên nhau mà thành a! May mà chính mình cũng coi như giàu có, xây xong Truyền Tống trận ngược lại không nhiều vấn đề. Nhưng với các người chơi khác thì rất khó nói. Nhưng ngầm lại, những người chơi khác muốn đạt tới tiêu thành ít nhất cũng phải một năm sau. Mà đám người chơi bình thường có thể dựng lên tiêu thành trong hai năm đã có thể xem như kỳ tích. Khi đó đã sớm khai thông hời đỏi tiền thật rồi.

Đoán chừng phải đợi một lát nữa cái Truyền Tống trận này mới có thể xây tốt, Dương Thiên lại cười Tiểu Bạch bay đến thành Tuyệt Ảnh.

Thao tác thêm một lần, Dương Thiên lại một mặt thì vô cùng đau lòng, một mặt lại hi vọng Truyền Tống trận hoàn thành sớm một chút. Mâu thuẫn a!

Chờ Truyền Tống trận xây xong, Dương Thiên rốt cục tìm thấy mục thiết trí trong truyền tống trận.

Truyền tống đến thành Bạo Phong: Sử dụng cho toàn bộ cư dân trong thuộc địa. Phí tổn truyền tống: 1 tiền đồng.

Truyền tống đến những thành thị khác: Sử dụng cho Dương Quang và cư dân trong lãnh địa có thuộc tính cấp S trở lên. Phí tổn truyền tống: 1 tiền đồng.

Xong việc, Dương Thiên trực tiếp truyền tống đến Bạo Phong thành. Cùng truyền tống tới còn có Tiểu Bạch, nó là tọa kỵ của Dương Thiên. Bởi vậy không thu phí tổn.

Bổ trí thêm một lần nữa ở thành Bạo Phong. Hệ thống Truyền Tống trận đầu tiên trong lãnh địa của Dương Thiên cuối cùng cũng hoàn thành.

Xong việc, Dương Thiên đi tìm Tôn Miếu, giao hoàng kim cung cho hắn. Trong lúc Tôn Miếu đang cảm động, nước mắt rơi như mưa, Dương Thiên lần nữa đã nhận được nhắc nhở từ hệ thống:

“Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng ngươi! Thuộc hạ của ngươi Tôn Miếu độ trung thành tăng lên đến 100. Là người thứ hai trên thế giới có NPC độ trung thành đạt tới 100, hệ thống đặc ban thưởng cho ngươi tuyệt học Vương cấp Thiên Vương Quyết một cuốn, danh vọng 10.”

Dương Thiên ngạc nhiên, không nghĩ tới ban thưởng độ trung thành đệ nhất và đệ nhị đều toàn bộ bị mình nuốt hết rồi. Xem ra cái độ trung thành này muốn tăng lên đến 100 cũng không phải việc khó bình thường. Vương lão độ trung thành tăng lên tới 100 có chút trùng hợp, có thể nói vượt ngoài ý liệu của Dương Thiên rất nhiều. Mà Tôn Miếu từ trung thì lại nằm trong dự liệu của Dương Thiên. Dù sao mình ban cho Tôn Miếu nhiều vật phẩm quý giá như vậy. Nếu như hắn còn không đạt được trình độ từ trung, vậy quả thực có thể đập đầu vào gối mà chết đi được rồi.

Lại có thêm một quyển tuyệt học. Vừa vặn cho hai người Ô Ma và Tào Phóng đang tu luyện trong Thông Thiên các cùng nhau học tập.

Nhìn thời gian, kỹ năng chiêu hàng cũng vừa cooldown xong. Đoán chừng Đỗ Hường Nguyên cũng vậy.

Cười Tiểu Bạch đến Thiên Hà trấn. Đỗ Hường Nguyên còn đang bận rộn.

Thấy Dương Thiên tới, biết rõ chuyện cần làm. Cũng không dài dòng, tạm dừng mọi việc, cùng Dương Thiên cười Tiểu Bạch đi đến doanh trại gác cỏ số 01.

Hiện tại muốn tiến hành chiêu hàng cũng rất đơn giản, chỉ cần giống trống khua chiêng ầm ĩ, đánh động toàn bộ gác cỏ trong doanh chạy ra. Coi như là đã tạo thành cục diện đối nghịch. Sử dụng kỹ năng chiêu hàng xong, hai người vỗ vỗ mông rồi đi, để lại cả đám gác cỏ phía dưới mặt mày đang đần thối, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lần chiêu hàng này hiệu quả cũng không tệ lắm. Tổng cộng chiêu hàng một vạn hai nghìn tên thảo khấu, kinh hi ngoài ý muốn là bên trong có một NPC tư chất cấp SS.

Dương Thiên đã lâu lắm chưa từng thấy NPC cấp SS rồi. Lúc mới lấy được thành Tuyệt Ảnh, Dương Thiên cho rằng trong hơn hai mươi vạn người ở

đây, nói như thế nào cũng sẽ có một hai vị tên NPC cấp SS. Nào biết rằng đến một người cũng đều không có. Đoán chừng NPC tư chất cao đều đã bị tên Hồ Thông chết bầm kia mang đi hết rồi.

NPC cấp SS, đạt tới Đệ cấp là tuyệt đối không có vấn đề. Vậy tên NPC cấp SS này an bài như thế nào đây?

Suy đi tính lại, cuối cùng Dương Thiên quyết định giao NPC cấp SS, tên gọi là Hoàng Diệp này cho Vương lão bồi dưỡng. Vị trí thành chủ Tuyệt Ảnh thành sẽ để lại cho hắn. Dù sao Tuyệt Ảnh thành quá lớn, không có một NPC tư chất cao nào xử lý chính vụ sẽ làm Dương Thiên vô cùng lo lắng.

Số NPC còn lại trong lần chiêu mộ này, tư chất cấp S trở lên, Dương Thiên quyết định chuyển hết đến các ngành sản xuất. Kể cả trồng trọt cũng không ngoại lệ. Dù sao hiện tại NPC cấp S trong tay mình cũng tương đối nhiều, không sợ lãng phí những người này. Ai biết sau này có cần sử dụng không cơ chứ?

Trở lại Bạch Vân trấn, đem ý nghĩ của mình nói lại cho Vương lão thoáng một phát. Vương lão đương nhiên không có ý kiến gì, việc này cứ như vậy được quyết định.

Buổi trưa, Dương Thiên dạo qua quán doanh một hồi, sau đó cau mày đi ra. Tiếp đó hắn lại đến ụ tàu và bến tàu, cũng dạo qua một vòng, tựa hồ như không thu hoạch được gì.

Lần nữa đi tìm Vương lão, hỏi: “Vương lão, mấy ngày nay ta phát hiện binh lính của chúng ta mặc dù thực lực cường đại, nhưng phần lớn không am hiểu thủy chiến, không biết bơi. Ta vừa rồi đi xem một lượt các công trình, tất cả đều nhìn qua một chút cũng không thấy cái gì có quan hệ đến thủy quân. Chẳng lẽ lãnh địa cấp hương trấn sẽ không có chỗ nào để huấn luyện thủy quân sao?”

Vương lão cười nói: “Cái này kỳ thật rất đơn giản a! Muốn huấn luyện thủy quân, đương nhiên phải huấn luyện dưới nước mới được. Quán doanh của chúng ta xây trên đất bằng, huấn luyện thủy quân như thế nào?”

Dương Thiên vui vẻ nói: “Ý Vương lão là..... quán doanh còn có thể xây trên mặt nước?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hương Trấn Cấp 3

Vương lão nhẹ gật đầu. Dương Thiên lập tức chuẩn bị đi thử một lần.

Cầm trong tay địa đồ và danh sách tất cả các lãnh địa phụ thuộc xem qua, phát hiện lãnh địa có sông chảy qua cũng chỉ có trấn Bạch Vân, thành Tuyệt Ảnh và thành Bạo Phong. Trấn Bạch Vân và thành Tuyệt Ảnh đều đang chịu trách nhiệm bồi dưỡng bát giai binh nên đương nhiên không thể trì hoãn. Vậy cũng chỉ còn lại thành Bạo Phong.

Dương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói: “Vương lão, qua mấy ngày xử lý, trong lãnh địa cũng không còn bao nhiêu sự tình. Chúng ta phải mau chóng vươn ra biển, lập nền móng vững chắc cho thủy quân, tiếp đó đã thông thương đạo. Bằng không sau này công năng đặc thù của thị trường biển mất, chúng ta sẽ rất bị động. Ta định điều 1.000 bát giai binh tiến hành huấn luyện thành thủy binh. Huấn luyện hoàn thành lập tức ra biển. Dù sao ta có Tiểu Bạch, qua lại đều rất thuận tiện, mỗi tối vẫn có thể trở về Bạch Vân trấn a.”

Vương lão nghĩ nghĩ, nói: “Chúa công đã quyết định như vậy, vậy thì nhanh chóng lên đường đi! Sự tình trong lãnh địa, thuộc hạ nhất định sẽ xử lý tốt..... Người đi lần này nhớ đưa theo Đại Ngưu a! Như vậy sẽ an toàn hơn một ít.”

Dương Thiên cười nói: “Ta cũng không yếu ớt như vậy. Lần này chỉ cần đưa hai võ tướng theo là được rồi, đồng thời tiến hành huấn luyện năng lực thủy chiến của bọn hắn luôn. Để ta xem... hai võ tướng... Dương Siêu và Chu Ảnh đi! Một võ tướng loại hình vũ lực một võ tướng loại hình chỉ huy, vừa vặn phối hợp. Đại Ngưu còn phải ở lại trong lãnh địa, hoàn thành nốt công tác chiếm lĩnh sơn trại dị tộc. Việc này cũng là công việc vô cùng trọng yếu, quan trọng không kém gì việc ra biển dò xét. Hơn nữa khu vực thành Tuyệt Ảnh còn có mấy chục vạn đại quân của Hồ Thông lúc nào cũng nhìn chăm chăm. Đưa Đại Ngưu đi cùng ta thật đúng là không yên tâm.”

“Thế Việt Đan và Tôn Miếu, sao không đưa bọn hắn đi cùng?” Vương lão vẫn là có chút không yên lòng.

Dương Thiên cười khổ nói: “Bọn hắn cũng chỉ là Vương cấp võ tướng, nếu như ta cùng với một ngàn bát giai binh cũng đều không giải quyết được. Vậy đoán chừng nhiều hơn một Vương cấp võ tướng cũng không tạo nên bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa bọn hắn một khi ly khai lãnh địa cũng tương đương với đặc cấp quán doanh do bọn hắn đứng đầu không sử dụng được nữa! Như vậy sẽ làm giảm lượng lớn bát giai binh được đào tạo mỗi ngày! Hơn nữa ta không phải còn có Tiểu Bạch sao? Ta sẽ luôn chú ý tình huống lãnh địa. Khi khẩn cấp, ta sẽ lập tức trở về”

Vương lão cảm thấy lời Dương Thiên nói cũng có đạo lý riêng. Ngẫm ngẫm một lúc rồi thôi, cũng không khuyên bảo nữa.

Dương Thiên thuyết phục Vương lão xong, lập tức cưỡi Tiểu Bạch bay đến thành Bạo Phong.

Đến nơi vừa lúc quân doanh ở Bạo Phong thành xây xong. Chờ nhóm binh lính chuyển chức thành thất giai binh xong, Dương Thiên để cho dân phu xây dựng lại quân doanh trên sông Thiên Hà.

Vị trí cách thành Bạo Phong chỉ ven ven khoảng 15 km. Từ đây ra đến hải khẩu (cửa biển ý) cũng chỉ khoảng bốn năm km. Khúc sông chỗ này cũng rộng tầm bốn năm dặm, coi như là địa điểm không tệ để xây quân doanh.

Để dân phu vận chuyển gần vạn đơn vị tài nguyên đến đây quả thật có chút làm khó người khác cho nên để tiết kiệm thời gian, Dương Thiên tự mình động thủ, đem toàn bộ tài nguyên đến.

Dương Thiên phát hiện tu kiến công trình trên mặt nước, tốc độ so với xây dựng trên đất bằng còn chậm nhiều. Có lẽ để xây xong quân doanh cũng phải mất cả ngày. Hắn cũng không ở chỗ này chờ, cưỡi Tiểu Bạch quay về trấn Bạch Vân đi luyện cấp đi cùng binh lính.

Ngày hôm sau, Dương Thiên mang theo 240 bát giai binh ngồi thuyền đến quân doanh thành Bạo Phong, đến nơi quân doanh đã xây xong.

Mặc dù đều là quân doanh, nhưng hình dáng so với quân doanh trên bờ có chút khác biệt. Chỉ tính diện tích thì cái quân doanh này lớn hơn cái trên bờ nhiều, không sai biệt lắm chiếm khoảng gần nửa mặt sông. Tuy nhiên kết cấu lại rất rời rạc, mỗi nơi một mảnh. Chắc là để thích hợp với thủy triều lên xuống a!

Xung quanh quân doanh có gần mười chiến thuyền, là dụng cụ để binh sĩ huấn luyện.

Cao cấp quân doanh mỗi ngày chỉ có thể tiến hành huấn luyện cho 240 binh lính. Muốn huấn luyện hoàn toàn 1000 bát giai binh thành thủy binh, ít nhất cũng phải mất thời gian năm ngày. Dương Thiên cũng không nỡ bỏ ra 100 kim đi mua bản vẽ đặc cấp quân doanh, vì thế đành phải chờ đợi.

Năm ngày thời gian nói dài cũng không dài lắm, nhưng mà đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Ô Ma và Trần Khôi lúc sẩm tối hôm nay dẫn đầu, đột phá đặc cấp nội công. Từ đó học được tuyệt học, đạt tới Vương cấp võ tướng. Tào Phóng cũng không cam chịu yếu thế, đêm hôm đó cũng tấn cấp thành Vương cấp võ tướng.

Danh tính: Ô Ma

Tư chất: S

Chức nghiệp: Vương cấp võ tướng, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn võ tướng, công huân: 0

Trung thành: 94

Đẳng cấp: 38 cấp 43%

Thống soái: 95 vũ lực: 41 trí lực: 60 chính trị: 5

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Trung cấp thương pháp

Thống ngự thuật: Tăng sức chiến đấu của bộ hạ lên 10%

Vương Giả tâm kinh: Vương cấp tâm pháp, người luyện thành sẽ được xưng là Thống soái Thiên Quân Vương Giả, được thiên địa trợ giúp, đề cao thật lớn sức chiến đấu của bộ hạ. Tâm pháp chia thành ngũ giai, cứ tăng lên một giai thì giá trị thống soái lại gia tăng một điểm. Tâm pháp có thể thăng cấp: đã thăng cấp.

Bất động như núi: Kỹ năng chủ động, kỹ năng sau khi sử dụng binh lính dưới trướng tổn thất 50% lực công kích, tăng lên 100% lực phòng ngự, có thể kéo dài đến vô hạn. Cooldown: 24 giờ

Đập nổi chìm thuyền: Kỹ năng chủ động, kỹ năng sau khi sử dụng binh lính dưới trướng tổn thất 50% lực phòng ngự, tăng lên 100% lực công kích, có thể kéo dài đến vô hạn. Cooldown: 24 giờ

Trang bị: Giáp vảy cá, trượng quân lệnh

...

Danh tính: Trần Khôi

Tư chất: S

Chức nghiệp: Đế cấp võ tướng, danh vọng: 0

Thân phận: võ tướng trấn Bạch Vân, công huân:0

Trung thành: 90

Đăng cấp: 37 cấp 21%

Thống soái: 6 vũ lực: 96 trí lực: 2 chính trị: 5

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Đặc cấp thương pháp, đặc cấp đao pháp, đặc cấp tiên thuật, kỹ thuật cưỡi ngựa đặc cấp.

Thiên Nguyên tâm pháp: Đế cấp tâm pháp, gia tăng thật lớn năng lực phòng ngự của võ tướng . Tâm pháp phân làm cửu giai, cứ tăng lên một giai giá trị vũ lực lại gia tăng một điểm. Kèm theo kỹ năng Thiên Nguyên cửu thức. Không thể thăng cấp.

Thiên Nguyên cửu thức: Đế cấp đao pháp, phân làm chín thức, cứ lĩnh ngộ một thức, lực phòng ngự của võ tướng tăng lên trên phạm vi lớn.

Trang bị: Giáp vảy cá, điểm thép đoạt

...

Danh tính: Tào Phóng

Tư chất: S

Chức nghiệp: Vương cấp võ tướng, danh vọng: 0

Thân phận: Bạch Vân thôn võ tướng, công huân:0

Trung thành: 90

Đăng cấp: 35 cấp 21%

Thống soái: 7 vũ lực: 95 trí lực: 7 chính trị: 1

Năng khiếu: Không

Kỹ năng: Đặc cấp thương pháp, đặc cấp đao pháp, đặc cấp tiên thuật, kỹ thuật cưỡi ngựa đặc cấp.

Thiên Vương Quyết: Vương cấp tâm pháp, gia tăng thật lớn lực công kích của võ tướng. Tâm pháp phân làm cửu giai, cứ tăng lên một giai giá trị vũ lực lại gia tăng một điểm. Kèm theo kỹ năng Thiên Vương kính. Không thể thăng cấp.

Thiên Vương kính: Vương cấp chùy pháp, phân làm năm thức, cứ lĩnh ngộ một thức, lực công kích của võ tướng tăng lên trên phạm vi lớn.

Trang bị: Giáp vảy cá, điểm thép đoạt.

Thoáng cái có thêm ba Vương cấp võ tướng khiến cho thực lực Bạch Vân trấn đột nhiên tăng lên một mảng lớn. Đặc biệt là Ô Ma - Vương cấp võ tướng loại hình thống soái. Tác dụng của hắn là không thể khinh thường. Dùng năng lực hiện tại của hắn, khi suất lĩnh binh lính sẽ tăng sức chiến đấu toàn quân lên 70% , đây cũng không phải là một con số nhỏ. Hơn nữa học được Vương Giả tâm kinh xong còn lĩnh ngộ được hai kỹ năng. Hai kỹ năng này, ở thời điểm mấu chốt nhất định sẽ phát ra tác dụng quyết định.

Nhưng Thiên Vương Quyết của Tào Phóng chỉ là Vương cấp tâm pháp, hơn nữa lại không thể thăng cấp. Chuyện này tương đương với Tào Phóng chung thân chỉ có thể là một vị Vương cấp võ tướng. Trừ phi đầu tư thêm một bộ tuyệt học Đế cấp cho hắn, nhưng cái này tựa hồ quá lãng phí đi a! Dương Thiên giờ còn chưa xa xỉ đến trình độ cho một võ tướng học đến hai loại tuyệt học.

Nhưng lại có một điểm, đó là Trần Khôi và Tào Phóng cần phải đối vũ khí tương xứng với kỹ năng của bọn hắn. Cái này phải đợi Hồ thợ rèn sau khi trở về mới có thể làm được. Mặc dù hiện tại trong lãnh địa vẫn còn hai thợ rèn cấp đại sư, nhưng ai bảo tay nghề Hồ thợ rèn là tốt nhất đây. Thế nên Dương Thiên không nóng lòng, vẫn là đợi mấy ngày.

Có thêm ba Vương cấp võ tướng tức là mỗi ngày có thể bồi dưỡng thêm 138 bát giai binh. Cái này có ảnh hưởng rất lớn đối với việc về sau Bạch Vân trấn khước trương.

Còn có một việc. Ngày hôm qua trong lãnh địa Dương Thiên, ngoại trừ việc đánh hạ toàn bộ mấy cái lãnh địa phụ thuộc thì còn một việc lớn đó là toàn bộ công trình kiến trúc của hương trấn cấp hai đều đã được xây xong. Đủ điều kiện, Dương Thiên liền up Bạch Vân trấn lên hương trấn cấp ba.

Trần tên: Trần Bạch Vân thiên hạ đệ nhất trấn: Thôn xóm thiên hạ đều biết, gia tăng trên phạm vi lớn lực hấp dẫn đối với lưu dân

Đăng cấp: 3 cấp

Hiện hữu cư dân: 201.864/4.000

Hiện hữu quân đội: 37.524

Dân tâm: 86 trị an: 81

Đặc thù thuộc tính: Lãnh địa chiêu mộ NPC tự chất tăng lên một cấp. Tỷ lệ xuất hiện NPC đặc thù đề cao 5%

Tài nguyên hiện hữu: Lương thực 1.709.352 đơn vị, vật liệu đá 2.862.314 đơn vị, vật liệu gỗ 2.254.784 đơn vị, tiền 2.000 kim, 5.621.541 tiền đồng, quặng sắt 3.846.542, mỏ than 1.154.687, tinh thiết 5.245, ... kim sang được cao cấp 10.242, kim sang được trung cấp 8.924.

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 200.000 đơn vị, vật liệu đá 200.000 đơn vị, vật liệu gỗ 200.000 đơn vị, tiền 800.000.

Diện tích hương trấn: 32 km²

Diện tích lãnh địa: 8.000 km²

Lãnh địa phụ thuộc: Thiên Hà trấn, Vọng Thiên trấn, Hắc Vân trấn, Bạch Lộc trấn, Thúy Trúc trấn, Cự Phủ thôn, Thiên Lang thôn, Chương Mộc thôn, Phong Lâm thôn, Bạo Phong thành, Tuyết Ảnh thành.....

Hiện hữu kiến trúc:.....

Có thể xây kiến trúc:....

Sơ cấp nha môn: Kết quả tất yếu của việc lãnh địa phát triển đến giai đoạn nhất định, chủ yếu để điều giải tranh chấp của cư dân, xét xử sự việc trái pháp luật trong lãnh địa. Nha môn có thể tuyển tướng sĩ, binh lính chuyển chức thành bộ khoái. Bộ khoái do binh lính chuyển chức thành có giai vị đồng đẳng với giai vị binh lính được chuyển chức. Đề cao dân tâm biên độ nhỏ, đề cao mạng lớn độ trị an. Biên độ đề cao có quan hệ với đẳng cấp nha môn và với số lượng bộ khoái. Điều kiện kiến trúc: Quan viên sơ cấp, vật liệu đá 5.000, vật liệu gỗ 5.000, tiền 20.000 tiền đồng.

Ngục giam: nơi giam giữ, tra khảo phạm nhân. Có thể tiến hành giam cầm người chơi. Thời gian giam cầm dài nhất là ba ngày. Đề cao dân tâm biên độ nhỏ, đề cao mạng lớn độ trị an. Điều kiện xây dựng: Sơ cấp bộ khoái, binh lính 10 người, vật liệu đá 4.000, vật liệu gỗ 6.000, tiền 20.000 tiền đồng.

Quảng trường: nơi cư dân hoạt động khi nhàn hạ. Là kiến trúc bắt buộc để thăng cấp thành thị. Là một trong những tiêu chí cái để đánh giá độ hài lòng trong việc phát triển lãnh địa. Đề cao dân tâm biên độ nhỏ. Điều kiện kiến trúc: Vật liệu đá 10.000, vật liệu gỗ 10.000, tiền 50.000 tiền đồng.

Tông miếu: Khu vực tín ngưỡng của dân chúng, thờ phụng thần linh trong lãnh địa. Căn cứ vào thần linh thờ phụng, thần linh bất đồng đem lại hiệu quả bất đồng. Biên độ nhỏ đề cao dân tâm và độ trị an. Là kiến trúc bắt buộc để thăng cấp thành thị. Điều kiện xây dựng: Thần hồn bị đánh mất, vật liệu đá 50.000, vật liệu gỗ 50.000, tiền 200.000 tiền đồng.

Đây là toàn bộ thuộc tính của hương trấn cấp ba.

Kiếp trước, trên diễn đàn, Dương Thiên không thấy có người công bố tin tức về hương trấn cấp ba, vì thế đây là lần đầu tiên hắn được thấy.

Nhìn số tài nguyên mà nói, số lượng thu thập của Bạch Vân trấn mỗi ngày rất lớn. Nhưng đồng dạng tiêu hao cũng vô cùng kinh người. Không nói những thứ khác, đơn giản hơn mười cái quân doanh mỗi ngày phá bỏ và xây lại mấy lần, số tài nguyên tiêu hao chính là một con số thiên văn!

Nhìn qua bốn loại kiến trúc có thể xây thêm. Cảm giác duy nhất của Dương Thiên là Quý!

Mấy cái khác không nói. Dù sao hương trấn cấp ba ít nhất cũng có 4.000 cư dân rồi. Số tài nguyên này chỉ là chuyện nhỏ. Thế nhưng, cái Thần hồn bị đánh mất này rốt cục là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lần Đầu Ra Khơi

Ngày mùng mười tháng ba.

Kế hoạch huấn luyện thủy quân của Bạo Phong thành rất cục hoàn thành giai đoạn một, huấn luyện xong toàn bộ 1000 bát giai binh. Tuy vậy con đường thủy chiến vẫn còn dài lắm. Hiện tại Dương Thiên đã bắt đầu tiến hành huấn luyện thủy binh cho thất giai binh.

Bên ngoài quân doanh thủy quân đồ mười chiếc thuyền buồm có cột lớn. Loại thuyền buồm này dài đến 40m, có thể chứa 100 binh lính. Hai bên mạn thuyền đều có mái chèo, bên trên gắn liên nỗ và các khe hở để ẩn nấp, tấn công. Dù cho 80 binh lính có thể cùng lúc công kích từ xa. Lúc thuận gió cần 10 thuyền viên điều khiển. Khi ngược gió cần 20 thuyền viên điều khiển.

Thuyền buồm là loại thuyền sơ cấp nhất có thể viễn dương, tốc độ của nó khá nhanh. Dưới điều kiện thuận gió có thể đạt tới 100 hải lý/giờ. Mà thuyền buồm một cột buồm có thể đạt tới 80 hải lý/giờ, trong đó có chút chênh lệch.

Lúc này, Dương Thiên đang chỉ huy công nhân vận chuyển vật tư lên thuyền, trọng yếu nhất đương nhiên là đồ ăn. Kế hoạch ra biển của Dương Thiên lần này cũng không dài, ước chừng khoảng một tháng, bởi vậy số lương thực trên mỗi con thuyền cũng không phải rất nhiều.

Vận chuyển xong lương thực, tiếp đó là chất lên thuyền một đồng mũi tên. Đây cũng là phương thức công kích hải chiến chính yếu nhất ở giai đoạn này.

Vật tư chuyên chở xong, Dương Thiên hạ lệnh: giương buồm!

Vương lão, Đại Ngưu, Ô Ma và một đám nhân vật trọng yếu trong lãnh địa đều đến đây tiễn Dương Thiên.

Dương Thiên vỗ vỗ bả vai Đại Ngưu, cười nói: “Đại Ngưu, người mấy ngày nay đã công chiếm sáu cái sơn trại dị tộc. Nên kiếm chế chút a! Đánh xong hết, người lấy cái gì mà chơi.”

Đại Ngưu cười hắc hắc, cũng không nói gì.

Dương Thiên lại quay qua Ô Ma nói: “Ô Ma, hiện tại lãnh địa vừa thăng cấp, công tác thanh lý nơi trú quân mới tăng thêm trong lãnh địa nên mau chóng hoàn thành.”

.....

Đội tàu rất nhanh ra tới biển cả.

Dương Thiên đứng trên mạn thuyền. Nhìn biển rộng mênh mông, tâm tình có chút không bình tĩnh.

Kiếp trước chính mình bỏ ra 10 vạn tiền đồng để mua một chiếc thuyền buồm một cột buồm từ trong tay thế lực của hệ thống mới có thể đến được đây. Nhưng cũng vì thế mà biết bao sự phiền toái ập xuống.

Kiếp này, còn ai có thể tạo thành phiền toái cho mình?

Dương Thiên nhớ rõ tại hải khẩu sông Thiên Hà, đi về phía nam hơn bốn mươi hải lý có một hòn đảo. Kiếp trước hắn đã từng dừng chân trên đó nghỉ ngơi. Nơi đó diện tích không đến một km². Mà tính theo diện tích trong Thiên Hạ, hòn đảo này chỉ có thể coi là đảo siêu nhỏ mà thôi.

Nhưng trên đảo nhỏ kia lại có một đám hải tặc chiếm đóng. Về phần số lượng đám hải tặc này có bao nhiêu, Dương Thiên lúc ấy cũng không dám nhìn.

Hiện tại Dương Thiên binh nhiều tướng mạnh, cũng không sợ hãi, nhắm thẳng hướng hòn đảo trong trí nhớ kia chạy nhanh tới.

Trên biển tầm mắt rất rộng. Chưa đến một giờ sau, hình dáng hải đảo kia đã lọt vào tầm mắt mọi người. Nội tâm Dương Thiên kích động, đây chính là bước bước đầu tiên của mình trên biển cả a! Lập tức mệnh lệnh thuyền viên gia tốc tiến lên.

Tìm một cái vịnh trên đảo neo thuyền. Dương Thiên lệnh cho binh lính lên bờ, vật tư vẫn để dưới thuyền.

Toàn bộ thời gian di chuyển từ lúc xuất phát đến giờ cũng không quá đáng chừng một giờ, bởi vậy coi như là đám thuyền viên binh lính xuất lực lớn nhất kia hành động cũng không chút mệt mỏi. Dương Thiên nói: “Dương Siêu, Chu Ảnh, các người trước an bài binh lính ở chỗ này hạ trại ở lại, ta trước cười Tiểu Bạch đến lên đảo dò xét một phen.”

“Tuân mệnh Chúa công!” Dương Siêu, Chu Ảnh đồng thanh nói.

Dương Thiên cười Tiểu Bạch bay lên không trung, đánh giá sơ qua địa hình hòn đảo nhỏ này.

Toàn bộ đảo có hình trăng lưỡi liềm hình, mặt sau quay về phía tây, dựa vào đại lục. Mà vị trí bọn người Dương Thiên đổ lại nằm ngay tại điểm đầu tiên của trăng lưỡi liềm. Địa thế trên đảo bằng phẳng, không có bất kỳ ngọn núi nào. Toàn bộ đảo được bao trùm bởi rừng rậm, rất ít nơi có thể nhìn thấy mặt đất.

Phía đông đảo, khu vịnh ở bên trong trăng lưỡi liềm. Có một mảng lớn rừng cây đã bị chặt hết. Loảng thoảng còn có vài công trình kiến trúc ẩn hiện.

Dương Thiên lập tức để Tiểu Bạch hạ thấp độ cao, bay đến trên không khu đất trống kia.

Đến nơi, Dương Thiên nhận ra đây là một cái làng chài nhỏ. Chỉ là không thấy bất kỳ một chiếc thuyền đánh cá nào. Toàn bộ thôn chỉ ít có hơn ba trăm thôn dân, hiện tại đang tại trồng trọt trên khu đất phía sau thôn.

Trên giao lộ ở đầu thôn. Có mấy người lăm lăm vũ khí trong tay đang đi tới đi lui, có vẻ là lính gác bình thường.

Mà bên cạnh ụ tàu cũng có hơn mười người tay cầm vũ khí đứng canh giới.

Dương Thiên có chút không rõ ràng cho lắm, dứt khoát lệnh cho Tiểu Bạch thả mình xuống phụ cận thôn.

Đi đến đầu thôn, Dương Thiên bị năm người đang tuần tra ngăn lại. Trong số đó, có duy nhất một người mặc giáp da. Người này quát: “Ngươi là người phương nào? Tại sao lại ở chỗ này?”

Dương Thiên đánh giá thoáng một phát mấy người kia, tướng mạo hung ác, có ba người trên mặt còn mang theo sẹo, đoán chừng cũng không phải loại lương thiện gì. Ngoại trừ người vừa nói chuyện kia, đám còn lại đều mặc áo vải thô. Dương Thiên cười nói: “Ta là người phương nào liên quan mịa gì đến ngươi? Chẳng lẽ thôn này là thôn của ngươi à?”

Tên đầu mục kia sắc mặt lạnh lẽo, nhìn kỹ thoáng một phát, xác thực không phát hiện Dương Thiên có cầm theo vũ khí, nói: “Ngươi cái tên này nhất định là gian tặc do đoàn hải tặc khác phái tới, cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Tên thủ lĩnh này cũng đủ giảo hoạt. Chưa nói hết lời đã giọng cao thiết thương trong tay mạnh mẽ đâm tới ngực Dương Thiên. Tốc độ, uy lực quả thật cũng có vài phần khí thế.

Nhưng Dương Thiên đường đường là đặc cấp võ tướng, làm sao có thể đơn giản bị tên này đâm trúng một thương? Chỉ thấy thân thể Dương Thiên hơi nghiêng, trường thương vừa lướt qua người thì hần nhanh chóng lao lên, bàn tay nhắm chuẩn xác vào cổ họng tên thủ lĩnh nhắc lên.

Chuyện này bất quá chỉ là trong nháy mắt đã xảy ra. Bốn tên tiểu lâu la bên cạnh căn bản là còn chưa kịp phản ứng.

Dương Thiên cười nói: “Ta đã nói rồi. Ngươi không đủ tư cách hỏi ta là người phương nào, thế nhưng ngươi vẫn muốn tự tìm phiền toái. Hiện tại đến ta hỏi. Đám các ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao ở chỗ này?..... Đương nhiên, ngươi cũng có thể không trả lời, dù sao tại đây còn có nhiều người như vậy, ta nghĩ nhất định sẽ có người vui lòng giải thích cho ta.”

Đầu mục kia sợ đến vỡ mật, nhưng tâm lý vẫn tồn tại một tia may mắn, run rẩy nói: “Ngươi..... Ngươi mau thả ta, chúng ta có hơn bảy trăm huynh đệ, ngươi giết ta, ngươi cũng chạy không thoát.”

Dương Thiên cười cười, hần cơ hồ đã khẳng định nhóm người này nhất định là hải tặc rồi, nói: “Ah? Thật vậy chăng? Bất quá ta có một tật xấu, đó chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta nghĩ nên thử một lần xem đến tột cùng bảy trăm huynh đệ ngươi ghê gớm thế nào? Minh ta có thể giết sạch không? Ngươi nghĩ xem... liệu ta có làm nổi không?..... Đúng rồi, các ngươi..... đúng, chính là các ngươi, cũng không nên đứng đàn ra như vậy. Nhanh đi mời đồng bạn của các ngươi tới a.”

Tên đầu mục kia sao có thể không biết ý tứ trong lời nói Dương Thiên a! Cảm giác mình cổ họng càng ngày càng bị thắt chặt, hô hấp cũng khó khăn, vội nói: “Đừng! đừng! ta nói, ta nói. Ta gọi là Vương Ngũ, là một tiểu đầu mục trong đoàn hải tặc trên đảo. Phụ trách trông coi thôn dân trong cái làng chài này.”

Dương Thiên thoáng phẩy tay, nói: “Ah? Thế tức là thôn dân đằng sau kia không phải người của các ngươi? Thế đám huynh đệ kia của ngươi hiện tại đang ở đâu, làm cái gì hả?”

Tên thủ lĩnh hung hăng hít mấy ngụm không khí mới mẻ, nói: “Chúng ta cũng là nửa năm trước mới đến cái đảo này, chiếm được cái làng chài này xong, để phòng ngừa đám dân chài chạy trốn, bọn ta đã phá sạch thuyền đánh cá của đám ngư dân. Để cho bọn hần chuyển sang trồng lương thực cho chúng ta. Hiện tại các huynh đệ đang trên biển tìm sinh ý.”

Nguyên lai đều đi ra ngoài cướp bóc rồi, trách không được thoát nhìn không có mấy người.

Một chường đập thẳng vào gáy tên thủ lĩnh. Vốn bốn tên tiểu lâu la đang đứng sững ở một bên còn tưởng rằng thủ lĩnh vừa bị giết, số mệnh bọn hần chắc cũng sắp tương tự, đi theo con đường vinh quang của tên thủ lĩnh. Toàn bộ hét lớn một tiếng, cầm lấy trường thương, định tiên hạ thủ vi cường.

Dương Thiên đối với món mua bán tự đưa tới cửa thế này, tự nhiên sẽ không khách khí. Đám hải tặc này thực lực tầm khoảng tứ giai bình. Trong mắt Dương Thiên chính là một bàn toàn đồ ăn. Mấy hiệp qua đi, bốn tên tiểu lâu la toàn bộ nằm xuống. Dương Thiên tiện tay thu năm kiện vũ khí rơi trên mặt đất vào ba lô. Khô thân bốn tiểu lâu la chết oan. Thực ra thủ lĩnh của bọn hần vẫn chưa chết. Cái giáp da kia vẫn còn trên người tên thủ lĩnh, Dương Thiên cũng lười để ý. Dù sao tên này chẳng thể chạy đi đâu được nữa.

Âm thanh đánh nhau âm ỉ vừa khiến toàn bộ thôn dân trong thôn kinh động. Hơn mười người phụ trách trông coi ụ tàu rất nhanh vọt tới trước mặt Dương Thiên. Thấy năm đồng bạn đang nằm trên mặt đất, sự tình đã bày rất rõ trước mắt. Nhưng xúc động qua thì phải trả giá thật nhiều. Hơn mười tên này cũng không ngoài dự tính, bước theo gót đồng bạn.

Dương Thiên tiến vào thôn. Đám thôn dân đang trông trọt dù rất sợ hãi những vẫn rụt rè đi qua. Bọn hần cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Một tráng niên cầm đầu, thấy Dương Thiên mặt lạ hoắc, một mình một người bước vào thôn, mà mấy tên hải tặc đáng giận kia lại không thấy bóng dáng. Lại nhớ đến vừa rồi mấy tên tiểu lâu la kia gào thét thảm thiết liền hưng phấn nói: “Vị đại hiệp này, đám hải tặc ở đầu thôn kia đã bị ngươi tiêu diệt sao?”

Đại hiệp? Dương Thiên còn là lần đầu tiên được xưng hô như vậy. Nhìn nhìn trang phục của mình, có thể liên hệ với hai từ đại hiệp thì một điểm cũng

không thấy đâu, cười cười nói: “Tiêu diệt ngược thì không có, nhưng toàn bộ đánh ngất xỉu rồi. Các ngươi đều là ngư dân bị bọn hán giam cầm a? Đám người kia bây giờ còn đang nằm ở đầu thôn, giao cho các ngươi xử lý đi!”

Thanh niên kia rất là kích động, nói: “Đa tạ ân cứu giúp của đại hiệp, ta muốn đi phanh thây xé xác đám hán dân kia!” Một ít người đi theo phía sau hắn cũng bắt đầu gào thét muốn báo thù, xem ra xác thực là bị áp bách quá nặng rồi.

Bỗng một lão nhân từ đầu bước ra tát thẳng vào đầu thanh niên này nặng: “Ngươi cái thằng ranh con này, mải mà không biết khôn ra! Đại đội hải tặc ra ngoài cướp bóc, đoán chừng ngày mai sẽ trở về. Chúng ta không nắm chặt thời gian chế tạo thuyền đánh cá để cho mọi người mau chóng trốn đến địa phương an toàn..... Ngươi cái thằng ranh con này xúc động như vậy, lúc trước ta thực không nên trao vị trí thôn trưởng lại cho ngươi.”

Thanh niên kia mặc dù bị đánh thoáng một phát, nhưng không giám có nửa câu oán hận, cười hắc hắc, nói: “Đừng! đừng! Chu thúc thúc, ngươi lập tức dẫn người đi đóng thuyền đánh cá. Có thể đóng được bao nhiêu thì đóng bấy nhiêu. Dưới tình huống không sử dụng đề đánh cá, một chiếc thuyền đánh cá vẫn có thể mang bảy tám người. Trước lúc đám hải tặc kia trở về, chúng ta trước đưa lão nhân và tiểu hải tử đi. Những người còn lại tạm trốn vào trong rừng. Nguyệt Lượng đảo lớn như vậy, đám hải tặc kia trong nhất thời nhất định cũng không tìm thấy chúng ta, chúng ta có thể dần dần đưa toàn bộ thôn dân đến nơi an toàn.”

Xem ra thanh niên này cũng còn có mấy phần nhanh trí, Dương Thiên nói: “Tạo thuyền cũng không phải gấp, các ngươi cũng không cần phải dời đi. Ta còn có một ngàn thủ hạ đều là binh lính tinh nhuệ. Chỉ là mấy trăm tên hải tặc mà thôi, không đáng đề lo.”

“Thật sự?” Thanh niên kia dồn dập hỏi.

Nhận được khẳng định của Dương Thiên xong. Toàn bộ thôn dân đều phát ra tiếng hoan hô cực lớn.

Sau đó, Dương Thiên cười Tiểu Bạch, dưới ánh mắt kinh ngạc của thôn dân, bay lên bầu trời. Thanh niên Trịnh Đào kia cũng sờ nhìn lên trời, nói: “Cái con ngựa này như thế nào lại biết bay a? Chẳng lẽ ân công là thần tiên hay sao?”

.....

Sau khi Dương Thiên phái một ngàn binh lính tiến vào chiếm giữ Nguyệt Lượng thôn, cư dân trong thôn cuối cùng cũng yên tâm. Đội quân hơn ngàn người, quân dung nghiêm trang, trên người mặc toàn đồ xịn làm cho mấy thôn dân thỉnh thoảng còn phát ra một trận sợ hãi thán phục.

Trịnh Đào và mấy lão nhân trong thôn thì thầm với nhau một hồi, cuối cùng, lão nhân vừa rồi đánh đầu Trịnh Đào đi tìm Dương Thiên, nói: “Ân công, tiểu lão nhân Trịnh Phong, là phụ thân Trịnh Đào.”

Dương Thiên hiểu kỳ mà nói: “Trịnh lão, ngươi cũng không nên gọi ta là cái gì mà ân công đâu. Tên ta là Dương Quang, Trịnh lão gọi ta tiểu Dương là được. Không biết Trịnh lão có chuyện gì không?”

Trịnh Phong vội hỏi: “Ân công đối với Nguyệt Lượng thôn chúng ta có đại ân a! Một tiếng ân công này là hoàn toàn xứng đáng..... Ta xem ân công cũng là con dân đại hán. Không biết ân công định ở lại Nguyệt Lượng đảo bao lâu?”

Dương Thiên cười nói: “Đoán chừng cũng không được quá dài. Giúp các ngươi tiêu diệt toàn bộ đám hải tặc kia xong chúng ta sẽ ly khai. Kỳ thật mục đích ra biển lần này của chúng ta chủ yếu là tiêu diệt toàn bộ hải tặc, đã thông một con đường thương đạo.”

Trịnh Phong sau khi nghe, thần sắc tựa hồ có chút khó xử, sau nửa ngày mới nói: “Tiểu lão nhân có một yêu cầu quá phận, hi vọng ân công có thể cân nhắc thoáng một phát.”

“Trịnh lão mời nói!”

“Thôn chúng ta định cư ở Nguyệt Lượng đảo cũng đã mấy trăm năm rồi. Bao thế hệ đều là dùng nghề chài lưới mà sống. Nhưng một năm trước, trên biển bỗng nhiên lại xuất hiện rất nhiều hải tặc, rồi cả đường kim triều đình nữa..... Ai! Không muốn nói cũng phải nói, tiểu lão nhân gặp ân công là người lương thiện, muốn mời ân công sau khi tiêu diệt toàn bộ hải tặc xong, có thể lưu lại cho thôn của chúng ta một bộ phận binh lính để bảo vệ an toàn cho thôn được không? Toàn bộ thôn chúng ta nguyện nhận ân công làm chủ. Đòi đòi hiệu trung với ân công!” Trịnh Phong than thở khóc lóc mà nói.

Dương Thiên sau khi nghe xong rất là cảm khái. Nói thật, lúc trước mới thấy cái thôn này, Dương Thiên đã định đánh chiếm luôn. Nhưng cuối cùng lại phát hiện thôn này rõ ràng không phải hải tặc, mà là một cái làng chài nhỏ của thế lực triều đình. Những thôn dân thiện lương kia đã làm cho Dương Thiên không thể đành lòng mà cưỡng đoạt. Hắn đã định bỏ qua. Dù sao trên biển có vô số đảo nhỏ, chính mình rất dễ dàng sẽ có thể tìm được một cái thôn xóm vứt đi hoặc là cứ điểm của hải tặc.

Bất quá bây giờ người ta đã cố tình đưa đến. Chính mình nào có đạo lý để chối từ, liền cười nói: “Trịnh lão yên tâm đi! Ta cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không có hải tặc tái xâm phạm thôn Nguyệt Lượng..... Nhưng cái vị trí thôn trưởng này vẫn là tiếp tục để cho Trịnh Đào đảm đương đi a! Ta thấy hắn rất là thông minh, bồi dưỡng thêm một chút nhất định sẽ trở thành một nhân tài.”

Trịnh Phong đối với đứa con trai này của chính mình vẫn là tương đối thỏa mãn, lập tức nhẹ gật đầu.

Dương Thiên dưới sự dẫn dắt của bọn người Trịnh Phong, đi đến trước tấm bia đá của thôn trang. Sau khi Trịnh Đào chuyển quyền sở hữu thôn về danh nghĩa của Dương Quang. Cứ điểm đầu tiên trên biển của Dương Thiên coi như chính thức được thành lập.

Dương Thiên nhìn một chút thuộc tính Nguyệt Lượng thôn. Chỉ là một cái thôn trang cấp hai. Nhân khẩu chỉ có hơn ba trăm. Tuy nhiên các điểm còn

khác lại không hề kém. Dân tâm và độ trị an cực cao, song song đều đã đột phá 90. Cái này trong những lãnh địa chiếm lĩnh là trường hợp cực hiếm gặp.

Xử lý một chút sự tình xong, Trời cũng đã chạng vạng tối, Dương Thiên cười Tiểu Bạch bay trở về trấn Bạch Vân. khoảng cách từ đây đến trấn Bạch Vân cũng chỉ hơn ba trăm dặm lộ trình, hơn mười phút là có thể tới.

Sau khi từ trấn Bạch Vân trở về, Dương Thiên cùng Vương lão nói chuyện với nhau một hồi rồi đi đến Thông Thiên các tu luyện nội công.

Một đêm này, trung cấp nội công của Dương Thiên rốt cục đột phá lục giai.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thiên lại cười Tiểu Bạch bay ra Bạch Vân trấn. Chờ một lát kỹ năng lợi dụ của Đỗ Hưởng Nguyên cooldown xong là có thể chiêu hàng. Thế nhưng Dương Thiên nghĩ nghĩ một lúc, lại không nghĩ tri hoãn nữa. Hắn định để việc chiêu này hàng dành đến chạng vạng tối. Lúc đó hắn cũng vừa vận từ biến trở lại thôn, cả chiều sẽ rảnh rồi không có gì làm.

Lần nữa đi đến thôn Nguyệt Lượng. Nơi đây đã không còn như ngày hôm qua, cả thôn là không khí nặng nề, buồn tẻ nữa.

Hơn nữa hôm nay, Nguyệt Lượng thôn lại có thêm mấy người, là do Dương Thiên chiếm lĩnh xong nên hệ thống tự động xoát ra lưu dân đổi mới. Đây cũng là đãi ngộ đặc thù của người chơi. Mà cái vấn đề này làm cho Dương Thiên rất là đau đầu. Cái thôn này cách đại lục cả một vùng biển lớn. Đám lưu dân này là ở đâu chui ra? Quả là vấn đề phức tạp, kệ bà nó đi!

Dương Thiên tìm được Trịnh Đào, hỏi: “Trịnh Đào, đêm qua không có chuyện gì phát sinh chứ? Có vẻ đám hải tặc kia còn chưa có động tĩnh gì phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Trộm Chiến Hải

Trịnh Đào hiện tại cũng là một NPC cấp S. Sự an toàn của thôn rốt cục đã không cần lo lắng, xem như có thể buông xuống một đại sự. Nghe Dương Thiên hỏi, hắn vội vàng trả lời: “Chuyện gì cũng không có. Chỉ là buổi tối mấy tên hải tặc bị chúa công người đánh ngất tỉnh lại. Sau đó bị thôn dân chúng ta hành hung trợn nữa, lại hôn mê tiếp, đến giờ còn chưa có tỉnh lại.”

Dương Thiên nói: “Nếu như các người không có định đuổi tận giết tuyệt mấy tên hải tặc ấy. Vậy cứ để cho bọn hắn làm ô-sin là được rồi, ví dụ như đồn củi, khai thác đá các loại... chỉ cần cho bọn hắn ăn cơm, không cần trả tiền công. Nếu như về sau bọn hắn có biểu hiện tốt thì lại để cho bọn hắn hoàn lương làm dân thường a.”

Trịnh Đào cười nói: “Chủ ý này hay lắm, ta lập tức đi làm.”

Dương Thiên đột nhiên hỏi: “Bọn này hải tặc đến tột cùng có bao nhiêu người? Người nói cho ta chút tình huống cụ thể của bọn hắn xem.”

Trịnh Đào suy tư một chút, nói: “Nhân số của bọn này đại khái khoảng trên 750 người. Cụ thể là bao nhiêu thuộc hạ cũng không rõ lắm. Nhưng thực lực đại đa số đoán chừng cũng không được tốt lắm. Hầu hết chỉ mặc áo vải thô, chỉ có tiểu đầu mục trở lên mới có giáp da để mặc.”

“Cấp bậc tiểu đầu mục trở lên có khoảng bao nhiêu?”

Trịnh Đào nghĩ nghĩ, nói: “Ước chừng 40-50 người. Không có khả năng có quá nhiều. Đại đầu mục có năm sáu tên. Mặt khác còn có hai thủ lĩnh.”

Căn cứ phán đoán ngày hôm qua. Tiểu đầu mục của đối phương khả năng đều là ngũ giai binh. Đại đầu mục có thể là lục giai binh, về phần hai thủ lĩnh thì hơi khó đánh giá.

Dương Thiên suy nghĩ một chút. Chỉ có không đến 800 hải tặc. Nếu như lưu lại tất cả mọi người chờ ở đây quả thật có chút lãng phí. Vạn nhất hôm nay đối phương không trở lại, vậy chẳng phải cứ như vậy đã lãng phí thời gian một ngày vô ích sao? Thế nên hắn quay qua nói: “Trịnh Đào, thôn Nguyệt Lượng nếu đã là nhiều thế hệ sinh sống, đánh bắt trên phiên hải vực này. Vậy nhất định phi thường quen thuộc với hoàn cảnh vùng này a?”

Trịnh Đào phi thường tự tin cười nói: “Đó là đương nhiên. Không phải thuộc hạ khoe khoang. Trong vòng ngàn dặm vùng biển này chúng thuộc hạ đều rõ như lòng bàn tay. Mặc dù trước giờ chúng thuộc hạ chỉ có thuyền đánh cá, nhưng kinh nghiệm nhiều năm tích lũy như vậy, chúng ta có thể dễ dàng đoán trước biến hóa của thời tiết. Địa hình cũng quen thuộc, do đó cứ gió êm sóng lặng là chúng ta lại đi thật xa bờ để đánh cá.”

Phạm vi một ngàn dặm? Thật là xa a! Thuyền đánh cá muốn chạy một vòng qua lại khu vực như vậy đoán chừng cũng phải mất thời gian năm sáu ngày: “Vậy người nói một chút tình huống phân bố các hải đảo ở khu này đi.”

“Cái hải vực gồm có rất nhiều đảo. Phần lớn đều giống đảo Nguyệt Lường chúng ta. Diện tích ngang nhau thì có khoảng chín cái. Còn có bốn cái so với chúng ta còn lớn hơn. Trong đó, có một cái diện tích không sai biệt gấp mười lần những cái còn lại. Những đảo này phần lớn đều có người ở. Mặt khác còn có hai ba mươi cái nhỏ hơn so với đảo Nguyệt Lường của chúng ta. Trong đó một số ít có người ở lại. Còn lại đại bộ phận đều là hoang đảo, bên trong toàn là rừng rậm, mãnh thú hoành hành, không thích hợp cho người ở.”

Dương Thiên vừa nghe xong, mừng rỡ, nói: “Các người có nhớ rõ hải đảo nào có người ở không?”

Trịnh Đào nói: “Đương nhiên nhớ rõ. Chỉ là không biết hiện tại bọn hấn còn ở đó hay không? Chúa công người không biết. Một năm qua, đám hải tặc rất hung hăng, ngang ngược a……, ải!”

Dương Thiên an ủi: “Trịnh Đào, người cũng không cần lo lắng nữa. Hiện tại mục đích chủ yếu của chúng ta là thanh lý sạch sẽ đám hải tặc. Trả lại hòa bình, yên tĩnh cho vùng biển này. Trên biển, nếu như ta gặp những ngư dân nghèo khổ đã may mắn thoát nạn kia, chúng ta tự nhiên sẽ tiến hành cứu trợ.”

Trịnh Đào ôm quyền nói: “Đa tạ chúa công nhân nghĩa!”

Dương Thiên phát phát tay, nói: “Ồ đâu ra nhiều lễ tiết như vậy! Người lập tức đi tìm một người thật am hiểu vùng biển này cho ta, ta tự có an bài.”

“Vâng! chúa công.” Trịnh Đào lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Ở bờ biển, Dương Thiên tìm được Dương Siêu. Giờ này hấn đang cùng Chu Ảnh tiến hành thao luyện cho binh lính! Loại thao luyện này có thể gia tăng kinh nghiệm của binh lính, mặc dù hơi chậm.

Gọi Dương Siêu đến, nói: “Dương Siêu, người lập tức điểm 500 binh lính, sử dụng năm chiến thuyền tiếp tục thăm dò các địa phương khác trên biển. Ta sẽ phái một thôn dân quen thuộc vùng biển này dẫn đường cho các người. Hấn là người rất tinh tường phân bố của các hải đảo khu vực này. Người đưa hấn đi, nếu như phát hiện hải tặc, ta cho người toàn quyền xử lý. Nếu có thể tiêu diệt, vậy tận lực diệt cho sạch”

Dương Siêu lo lắng cho an toàn của Dương Thiên, nhủ mảy nói: “Chúa công, cái này... ta đưa ngài theo nhé. Chứ không vạn nhất đám hải tặc kia đánh tới, chúa công ngài……!”

Dương Thiên cười nói: “Ta cũng không phải bần nã, người lo lắng cái gì? Huống chi không phải còn lưu lại 500 binh lính sao? Tự hải tặc cái kia bảy tám trăm gà đất chó kiểng, có thể làm được gì chứ?”

Dương Siêu nói: “Nhưng này vạn nhất có thay đổi gì, làm sao bây giờ? Ta lúc đi ra Vương lão có thể nhiều lần dặn dò ta, hết thầy dùng chúa công an toàn làm trọng, kính xin chúa công nghĩ lại a!”

Dương Thiên nói: “Đi! Đi!…… Ta đã trải qua nhiều tình huống còn khó khăn hơn so với bây giờ, điểm ấy sự tính toán cái gì? Tự cái này 500 bát giai binh, coi như là đụng với một vạn quân địch ta cũng có thể làm được lĩnh thương vong toàn diệt địch nhân, người cảm thấy cái này chỉ có thể đứng ở Nguyệt Lường đảo thượng nhỏ nhỏ đoàn hải tặc có thể tụ tập khởi một vạn người sao? Không bàn thêm nữa, nhanh đi xử lý a!”

Dương Siêu chần chờ một chút, cũng tự không khuyên nữa nói. Dù sao hấn đối với binh lính Bạch Vân trấn còn là phi thường có lòng tin.

……

Nhìn năm chiến hạm rời đi, Trịnh Đào hỏi: “Chúa công, người cứ như vậy để cho bọn hấn ly khai sao, ở đây chỉ còn 500 binh sĩ, có đủ để phòng thủ không?”

Dương Thiên phì cười nói: “Các người sao lại thiếu niềm tin thế?…… Haizzz, không cần giải thích, chờ đến sau này chiến đấu kết thúc, người sẽ biết sự cường đại của bát giai binh đã vượt qua phạm trù binh lính bình thường rồi, không cũi bấp như người nghĩ đâu…… Hôm nay không để cho thôn dân ra biển đánh cá à?”

Trịnh Đào nói: “Không có, ngày hôm qua cũng chỉ làm được ba chiếc thuyền, quá ít. Có ra biển cũng không cách nào chiếu ứng lẫn nhau, bởi vậy ta không để bọn họ ra ngoài.”

Dương Thiên nói: “Xác thực không cần phải đi ra ngoài, vạn nhất gặp phải hải tặc, không phải phiền toái sao!”

Trịnh Đào nhẹ gật đầu. Vấn đề hải tặc còn chưa giải quyết, xác thực không cách nào an tâm ra biển đánh cá. Hấn nhìn nhìn bên người thanh niên đứng bên cạnh chỉ xấp xỉ tuổi mình này. ... Hết thầy hi vọng đều ký thác trên người của hấn.

……

Một ngày trôi qua. Đám hải tặc cũng vẫn chưa về đến thôn Nguyệt Lường. Dương Thiên đành phải phân phó Chu Ảnh để phòng nhiều hơn vào buổi tối. Sau đó một mình một người cười Tiểu Bạch trở lại trấn Bạch Vân. Hôm nay hấn còn chưa chiều hàng giặc cỏ.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thiên đi gặp Vương lão: “Vương lão, một lát người an bài nhân thủ vận chuyển lương thực, đá và gỗ tất cả bốn vạn đơn vị đem đến Nguyệt Lường thôn đi. Công tác kiến thiết chỗ đó phải cần phải nhanh hơn nữa. Các nhân tài kỹ thuật cần thiết để up lên hương trấn cũng toàn bộ phân phối cho đầy đủ. Những người đưa đi này, đẳng cấp chức nghiệp và tư chất không cần quá cao, vừa đủ cho việc vận chuyển lãnh địa là được. Sau này nếu như cần chúng sẽ phái thêm người sau. À, nhớ đưa thêm 2.000 thôn dân và 400 thất giai binh đã tiến hành huấn luyện thủy quân đi luôn. Chúng ta bây giờ còn có 20 chiếc vận tải thuyền, cũng đủ để sử dụng…… Mặt khác, rút ra một ụ tàu đặc cấp để chuyên sản xuất chiến thuyền……

Được rồi, vẫn là chờ Lý Tráng trở về, xây xong ụ tàu chung cực mới sản xuất chiến thuyền a!”

Vương lão hỏi: “Chúa công, chỉ 400 thất giai binh này đủ sao? nếu không có thể đưa theo một ít binh lính chưa qua huấn luyện thủy quân đi cùng. Dù sao phòng thủ thôn trang cũng cần binh sĩ, hơn nữa không nhất định là phải biết bơi.”

Dương Thiên nói: “Không cần, chúng ta hiện tại mới chiếm được một thôn trang trên biển. 400 thất giai binh phòng ngự đã là dư xài. Hơn nữa trong kế hoạch của ta, chiến tranh trên biển sẽ tiến hành theo phương thức tận lực ngăn địch ở bên ngoài lãnh địa, không cho bọn hắn có cơ hội xông lên đảo. Bởi vậy hiểu kỹ năng bơi rất trọng yếu..... Về phân lực địa, ta sẽ nâng cấp toàn bộ lên hương trấn. Cứ mỗi lãnh địa phân phối 50 thất giai binh là đủ rồi. Cái này so với quy mô của chúng ta trên đại lục là như nhau.”

Vương lão nhẹ gật đầu đồng ý.

Dương Thiên không xuất phát với đội vận tải thuyền. Hắn cười Tiểu Bạch trực tiếp bay đến đảo Nguyệt Lược.

Đến nơi, Dương Thiên thoáng nghe thấy phía dưới truyền đến từng trận âm thanh hỗn loạn. Đoán chừng đám hải tặc đã trở về rồi. Bọn này thật đúng là biết chọn thời điểm, sáng sớm tinh mơ đã trở về.

Lơ lửng trên trời quan sát tình huống chiến đấu.

Lúc này chiến đấu vừa mới diễn ra không lâu. Tuy vậy đám hải tặc cũng đã có thương vong thật lớn. Mà rõ ràng bọn chúng tổn thất lớn như thế nhưng lại không cách nào tạo cho đối phương một điểm tổn thương, sĩ khí toàn quân bị đã kích rất lớn. Trên cơ bản, toàn bộ công kích của đám hải tặc đều như muỗi đốt Inox, rất dễ dàng bị đám bát giai binh của Dương Thiên chặn lại. Máy thẳng này vừa đánh vừa ngủ gật... thật quá đả thương lòng tự trọng của người khác rồi.

Số lượng đám hải tặc nhanh chóng rút xuống còn không đến bốn trăm người. Cơ hồ là ngay lần giao phong thứ nhất đã bị Chu Ảnh suất lĩnh 500 bát giai binh dùng cung tiễn bắn chết một nửa.

Nói đây là một hồi chiến tranh, còn không bằng nói hẳn là một trường đồ sát. Cả cuộc chiến vẹn vẹn chưa tới 10 phút, đám hải tặc toàn quân bị diệt. Vốn tên thủ lĩnh kia thấy tình thế không ổn, định chạy đi nhưng bị Tiểu Bạch từ đầu lao xuống đập cho một phát, chết đến không thể chết hơn. Thật là oan uổng a.

Chiến đấu kết thúc, Dương Thiên nhàn nhã đi xuống.

Chu Ảnh vừa thấy Dương Thiên trở về, cũng không để ý trên người đang dính đầy máu tươi, đi đến nói: “Chúa công, đám hải tặc vừa rồi trở lại thôn, đã bị chúng ta toàn diệt rồi. Chúng ta thu được thuyền buồm một cột buồm tám chiếc, chiến thuyền mười chiếc. Thành chúa công định đoạt!”

Dương Thiên cười nói: “Không tệ nha, các ngươi làm như thế nào để mấy thẳng kia ngoan ngoãn rời thuyền thế?”

Chu Ảnh cười cười, nói: “Thuộc hạ đêm qua đã lệnh cho binh lính đem năm chiếc chiến thuyền của chúng ta chạy đến phía sau đảo, vừa vận phát hiện đội hải tặc đang trở về. Do đó thuộc hạ lệnh cho binh lính trốn hết đi. Mấy con gà kia khi về không phát hiện dị thường nên thoải mái rời thuyền lên bờ. Rất nhanh bị chúng ta tiêu diệt.”

Dương Thiên nói: “Àn. Không tệ. Nếu quả thật cần chiến đấu trên biển, mấy chiến thuyền này đoán chừng sẽ đều bị hao tổn nghiêm trọng..... Tuy nhiên số chiến thuyền này đối với chúng ta mà nói, tính năng còn kém một chút. Như vậy đi, trong chốc lát ngươi phái người kéo số chiến thuyền này về Bạch Vân trấn, giao cho Vương lão bán hết đi. Tiện thể dẫn đội vận chuyển vật tư và thôn dân luôn, miễn cho ta phải chạy đi chạy lại lần nữa.”

Chu Ảnh lên tiếng, lập tức đi xuống an bài

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Phát Hiện Thần Miếu

Trong lúc Dương Thiên chờ đợi đội vận tải thuyền trở lại, trong đầu vang lên âm thanh hệ thống nhắc nhở. Thì ra Dương Siêu đã tìm được một tòa thôn trang, cũng đã hoàn toàn chiếm lĩnh.

Trước kia bởi vì hành động của Dương Siêu đã vượt ra khỏi phạm vi lãnh địa. Do đó Dương Thiên cũng không cách nào biết rõ hướng đi của hắn. Hiện tại hoàn thành chiếm lĩnh đối với cái thôn trang này, diện tích lãnh địa được khuếch trương. Trên bản đồ lãnh địa của Dương Thiên, giữa một mảng hắc ám mịt mờ xuất hiện một điểm sáng.

Thôn trang mới chiếm lĩnh ở phía đông đảo Nguyệt Lược, khoảng cách hơn 400km. Do đây chỉ là một cái thôn trang nhỏ cấp một, diện tích lãnh địa vẹn vẹn 30km² nên cũng không cách nào quan sát toàn cảnh của hòn đảo, càng không cách nào ước lượng diện tích của nó.

Thôn có tên là Cát Tường. Hiện tại dân cư trong thôn một người cũng không có, xem ra lại là một địa phương xui xẻo bị hải tặc tàn sát. Cái tên Cát Tường này đặt nhằm chỗ mất rồi.

Xem ra chính mình đưa đến 2.000 thôn dân thật đúng đắn. Bằng không thì cứ để cái thôn trang trống trơn thế này sẽ không có chút giá trị nào hết.

Giữa trưa đội vận thâu thuyền đã đến. Tất cả có mười sáu chiếc vận thâu thuyền, bốn chiếc thuyền buồm.

Dương Thiên để thôn dân tháo dỡ một nửa vật tư đem xuống. Một nửa còn lại được chở đến thôn Cát Tường. Trong lúc chờ vật tư được vận chuyển xuống, Dương Thiên quay qua phân phó Trịnh Đào: “Trịnh Đào, chờ vật tư tháo dỡ xong, ta muốn đưa binh sĩ đi về phía đông, chỗ thôn Cát Tường để cùng hội hợp với Dương Siêu. Đến lúc đó ta sẽ lưu lại một trăm binh lính và một ngàn thôn dân. Ngoài ra còn để lại một chiếc, thuận tiện cho các người liên hệ với ngoại giới. Số vật tư mang đến được lưu lại một nửa. Nếu không đủ về sau ta sẽ điều động thêm. Nhiệm vụ của người là trong thời gian ngắn nhất up thôn Nguyệt Lượng lên lãnh địa cấp hương trấn.”

Trịnh Đào đại hỉ, nói: “Chúa công yên tâm đi! Đã có số viện trợ này, thuộc hạ nhất định có thể đưa Nguyệt Lượng thôn phát triển nhanh chóng.”

Dương Thiên cười cười, nói: “Được, ta sẽ chờ xem thành tích của người thế nào..... Đúng rồi, vị võ tướng vừa vận chuyển vật tư tới kia về sau sẽ ở lại thôn Nguyệt Lượng. Các người phải nhanh chóng xây xong cao cấp quân doanh. Như vậy mới có thể cung cấp cho lãnh địa thêm danh ngạch võ tướng.”

Trịnh Đào lĩnh mệnh.

.....

Đội tàu đi về phía Cát Tường thôn. Đối với Dương Thiên, biển cả rộng mênh mông luôn là quá mức bí ẩn và nguy hiểm. Nếu không phải có được địa đồ lãnh chúa, lang thang trên biển như thế này, hẳn tuyệt đối sẽ bị mất phương hướng. Dương nhiên, để đề phòng các tình huống ngoài ý muốn có thể phát sinh, Dương Thiên còn dẫn theo một thôn dân ở Nguyệt Lượng thôn quen thuộc khu hải vực này.

Thôn Cát Tường cũng là một thôn trang ven biển, nhưng bây giờ chỉ còn lại có vài kiến trúc lè loi tro trọi, nhìn như sắp sụp đổ. Khung cảnh có chút thê lương. Trong thôn hiện tại một người cũng không có, đoán chừng toàn bộ đã đi thăm dò tình hình trên đảo rồi.

Dương Thiên xuống thuyền, phân phó một bộ phận thôn dân đưa số vật tư vừa mang đến chuyển về nhà kho. Một bộ phận khác lập tức bắt tay vào sửa chữa, tu bổ và xây mới các loại công trình kiến trúc.

Để Chu Ánh phân phó binh lính đưa theo làm công tác phòng thủ thôn trang, còn bản thân Dương Thiên thì cười Tiểu Bạch bay lên không trung. Nơi này dù sao cũng là địa phương xa lạ, hẳn muốn tìm hiểu thật rõ ràng tất cả các thông tin về nơi này.

Bay lên không, tầm mắt Dương Thiên được mở rộng cực lớn. Tuy vậy vẫn là phải bay lên rất cao mới có thể nhìn được toàn cảnh hòn đảo.

Cả đảo có diện tích đại khái khoảng một vạn km². Đây đoán chừng là hòn đảo có diện tích lớn nhất khu này theo như lời Trịnh Đào. Địa thế trên đảo phi thường kỳ quái, một sơn mạch chạy dọc từ phía đông đến phía tây đảo, chia hòn đảo thành hai nửa. Nằm phía bắc dãy sơn mạch là rừng nguyên sinh rậm rạp, phía còn lại là thảo nguyên rộng lớn. (DG: Truyện được dịch từ diễn đàn bachngocsach chấm com. Mọi người truy cập để cập nhật truyện nhanh nhất nhé.)

Dương Thiên rất là kỳ quái, nơi này sao lại có thể có thảo nguyên đây? Hơn nữa diện tích còn là lớn như vậy.

Lập tức lệnh cho Tiểu Bạch hạ xuống thấp. Quan sát cẩn thận một hồi xong Dương Thiên mới phát hiện đây thực ra không phải là cái gì mà thảo nguyên! Đây chỉ là đầm lầy mà thôi. Dương Thiên cười khở, xem ra một khối diện tích lớn như vậy coi như đánh phải vớt đi.

Dương Thiên thất vọng phân phó Tiểu Bạch bay lên. Đến độ cao nhất định, Dương Thiên vừa quay đầu lại nhìn bỗng nhiên thấy được một khu vực lốm đốm màu nâu ở trung tâm đầm lầy. Xem, kẻ trong đó là một màu xanh non mơn mơn. Đã thế còn nằm giữa đầm lầy, rất là dễ dàng làm người khác phải chú ý.

Nhìn không được nghi hoặc trong lòng, Dương Thiên để cho Tiểu Bạch bay tới.

Đến khu vực phụ cận, Dương Thiên phát hiện ở đây có một quần thể kiến trúc cực lớn. Diện tích đạt tới trên một cây số vuông.

Dương Thiên dám khẳng định đây tuyệt đối không phải thôn xóm bị bỏ hoang, bởi vì tại đây hẳn không thấy kiến trúc tiêu chí của thôn trang là văn phòng thôn trưởng. Toàn bộ kiến trúc ở khu này đều vây quanh một công trình cực lớn nằm ở trung tâm, làm cho người ta liên tưởng tới hình ảnh quần tinh ứng nguyệt. Công trình này cao tới trăm mét, tạo hình rất giống một tòa tế đàn.

Dương Thiên cảm giác tòa kiến trúc trước mắt có gì đó rất quý dị. Trước kia hẳn chưa từng nghe nói có ai phát hiện kiến trúc như thế này. Quý dị nhất chính là xung quanh cái tế đàn này, trong phạm vi vài dặm rõ ràng không thấy bất kỳ một sinh vật nào tồn tại. Chuyện này ở các nơi khác là rất hiếm thấy. Trong Thiên hạ hầu hết không có chỗ nào không có sinh vật tồn tại. Kể cả trong sa mạc cũng sẽ có sa trùng, rắn, bò cạp... các loại sinh vật tồn tại chứ huống chi là đầm lầy trong đất.

Đội cả nửa ngày sau, Dương Thiên không phát hiện bất luận dị động gì. Không nén nổi cảm giác hiếu kỳ đang liên tục ngọ nguậy trong پهلو, Dương Thiên lệnh cho Tiểu Bạch đáp xuống. Cách mặt đất còn khoảng 100m Dương Thiên mới nhìn thấy ở bốn phía khu trung tâm tế đàn này có một loạt các pho tượng. Những pho tượng này được chạm trổ tinh tế, khuôn mặt trông rất sống động. Nhất là về mặt nghiêm nghị kia làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng có cảm giác lạnh lạnh sống lưng.

Dương Thiên nghĩ thầm: Tác phẩm điêu khắc tinh mỹ như vậy, nếu có thể xuất ra thị trường đem bán, đoán chừng sẽ kiếm được không ít tiền a! Mặc dù thứ này đối với người chơi mà nói, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nhưng đám NPC nhất định sẽ không cho rằng như vậy. Bọn hắn tên nào tên này đều thêm rõ ràng mấy cái đồ thuộc loại xa xỉ phẩm như này.

Xuống đến mặt đất, Dương Thiên rốt cuộc biết cái công trình kiến trúc này khủng bố này rốt cuộc là cái gì rồi. Lý do rất đơn giản, trên đại môn có treo một cái bảng hiệu. Trên bảng hiệu có viết: miếu Thủy Thần.

Miếu Thủy Thần?

Dương Thiên thật đúng là chưa nghe nói qua trong Thiên Hạ có loại vật này. Đang muốn cất bước đi vào, chợt nghe Tiểu Bạch đang đứng sau lưng hí dài! Dưới không khí âm u thế này, thật đúng là đã dọa Dương Thiên giật nảy mình.

“Người.....” Dương Thiên còn chưa kịp nói hết lời, bỗng nhiên sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh rơi như mưa, cảm giác nguy cơ từ đâu bốc lên, lan tràn bốn phía.

Dương Thiên vội vàng quay đầu nhìn lại chung quanh, một hình ảnh đập vào mắt làm hắn trọn đời khó quên: Toàn bộ các pho tượng kia rõ ràng đã sống lại rồi!

Mấy pho tượng vừa sống lại xong, nước da cũng không còn là màu nâu xám nữa. Áo giáp trên người biến thành màu xanh da trời. Từng cái xiên thép trong tay bọn chúng cũng hiện ra trần trần hàn quang kinh người. Liếc qua đã thấy vô cùng sắc bén.

Làm cho Dương Thiên phiền muộn nhất chính là mấy pho tượng này hình như vì hắn xâm nhập vào địa điểm này lên mới sống lại. Cả đám đang lao tới phía này.

Nhìn đám “Người” với lưỡi dao sắc bén trong tay đang từng bước, từng bước cầm áp sát. Trong nội tâm Dương Thiên có chút căng thẳng. Tình huống quá mức quỷ dị, hắn đoán chừng những “Người” này chỉ sợ không có tên nào là dễ trêu. Vội vàng quăng một cái dò xét thuật đi qua song không có chút tin tức nào phản hồi. Chẳng lẽ những bọn này giai vị so với chính mình còn cao hơn? Như vậy ít nhất phải là Vương cấp võ tướng hoặc là cửu giai binh a!

Không để cho Dương Thiên kịp nghĩ nhiều, một “người” trong đám kia bỗng to một tiếng, công kích viễn trình lập tức được điên cuồng triển khai. Một vài “người” thậm chí đột nhiên nhảy lên, giò xiên thép trong tay đâm tới phía Dương Thiên. Hơn nữa, mấy thằng này rõ ràng có thể nhảy lên tới độ cao hai trượng, sức bật thật sự rất khủng bố.

Dương Thiên lúc này không dám khinh thường, lập tức xuất ra điểm thép đoạt nghênh đón cái xiên thép đang đâm tới. Hai vũ khí đụng vào nhau. Với thực lực đặc cấp võ tướng của Dương Thiên cũng không thể đánh cái xiên thép của đối phương dạt ra. Dĩ nhiên phương cũng không chiếm được chút tiện nghi nào của Dương Thiên.

Lại một loạt xiên thép đâm tới, Dương Thiên chỉ có nhanh chóng lui về phía sau, mồm quát to một tiếng: “Ta Kháo, cái xxx....., Tiểu Bạch, đi!”

Theo âm thanh vang lên, Dương Thiên xoay người nhảy lên trên lưng Tiểu Bạch, muốn nhờ lợi thế biết bay của Tiểu Bạch ly khai.

Nhưng đám gia hỏa này tựa hồ không muốn để cho Dương Thiên đạt được ý định, công kích như mưa liên tục rơi về phía Tiểu Bạch. Cứ chín “người” một tổ, làm thành một vòng vây xung quanh Tiểu Bạch, như một tấm lưới kín kẽ không chút khe hở. Nhưng bọn chúng đã đánh giá thấp Dương Thiên. Tiểu Bạch dù sao cũng là cao cấp linh thú, tại còn là linh thú thủ hộ, đã từng làm cho hơn mười vị đặc cấp võ tướng của Dương Thiên thúc thủ vô sách. Hiện tại mấy pho tượng này muốn ngăn cản nó, độ khó cũng rất lớn. Huống chi Tiểu Bạch cũng không phải là chạy, mà là bay.

Dương Thiên chỉ cảm thấy thân thể lắc lư một hồi. Một người một ngựa cũng đã bay lên không trung. Mấy pho tượng phía dưới tựa hồ cũng không ngờ tới tên này rõ ràng có thể dùng đường không để chuẩn mắt. Du đãng xung quanh một hồi, không phát hiện có gì lạ lại lần nữa trở lại vị trí của mình. Một lát sau toàn bộ lại biến thành mấy pho tượng màu nâu xám, tựa hồ chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dương Thiên lúc này mới thở dài một hơi.

Qua đợt giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Dương Thiên đối với thực lực của mấy pho tượng này đã có nhận thức sơ bộ. Đám này có vũ lực tương đương với đặc cấp võ tướng. Cũng có thể nói nếu như bọn này không có thân phận võ tướng, như vậy tất cả đều là cửu giai binh.

“Ta dựa vào, cái xxx đ x m nhà nó! Còn để cho người ta sống hay không a!” Nghĩ tới việc phải đối đầu với 500 cửu giai binh, Dương Thiên cảm tức chửi đồng.

Trước kia trong chiến đấu, chính mình đều nhờ vào ưu thế về giai vị của binh lính mới có thể lấy ít thắng nhiều, cơ hồ mỗi lần đều là không chút thương vong mà kết thúc chiến đấu. Nhưng lần này phải đối mặt với địch nhân có ưu thế giai vị. Hơn nữa những pho tượng này tựa hồ đều đã được trải qua huấn luyện đặc thù, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Toàn bộ trận hình công kích lúc nào cũng liên kết thành một khối. Dương Thiên đoán coi như là chính mình triệu tập 3.000 bát giai binh đến cũng không nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ đội ngũ đối phương. Mà kể cả cuối cùng có chiến thắng được thì 3.000 bát giai binh khả năng cũng còn lại không được mấy người. Loại này tổn thất thế này đối với người luôn yêu dân như con như Dương Thiên là không thể bỏ ra được.

Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?

Buông tha việc này cũng cần dũng khí rất lớn a. Cái Thủy Thần miếu này có nhiều binh lính mạnh mẽ như vậy thủ vệ. Nói bên trong không có bảo bối,

đến thẳng ngu cũng sẽ không tin tưởng.

Cửu giai binh a! Coi như là trong địa đồ cũng là rất khó nhìn thấy. Huống chi đây còn đang là trong bản đồ thế giới. Hơn nữa vừa xuất hiện đã là 500 “người”. Có thể tưởng tượng được chất béo bên trong nhất định sẽ vô cùng phong phú.

Một khối bánh ngọt lớn như vậy, muốn để cho Dương Thiên buông tha rõ ràng không có khả năng. Nhưng làm như thế nào để nuốt lấy cái khối bánh ngọt này lại là chuyện đáng giá để nghiên cứu kỹ.

Binh lính mạnh nhất trong tay mình đều là bát giai binh. Nhưng thời điểm này lại không thể điều động những số lượng lớn. Vậy cũng chỉ có thể phái võ tướng xuất chiến. Nhưng mình hiện tại chỉ có trên dưới 150 đặc cấp võ tướng. Mặc dù còn có một Thánh cấp võ tướng, một Đế cấp võ tướng và bốn Vương cấp võ tướng, nhưng trong đó lại có một bộ phận là võ tướng loại hình thống soái. Đám này không thể tiến hành chính diện giao chiến được. Mà một khi chiến đấu bắt đầu, số lượng đặc cấp võ tướng quá ít cũng sẽ bị đối phương áp chế, rất bất lợi cho quân mình.

Tính toán toán đồ vật trong tay. Hiện Dương Thiên còn khoảng 100 khối võ tướng chuyển chức lệnh chưa từng sử dụng. Lãnh địa phụ thuộc mới chiếm lĩnh nếu toàn bộ đều xây lên cao cấp quân doanh, không sai biệt lắm cũng có thể cung cấp thêm gần 100 danh ngạch chuyển chức võ tướng.

300 đặc cấp võ tướng loại hình võ lực vs 500 cửu giai binh?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Được Nông

Trong lòng vẫn là có chút lo lắng! Kể cả bên mình có Đế cấp võ tướng làm chủ công, nhưng kết thúc chiến đấu, những đặc cấp võ tướng này còn có thể sống sót bao nhiêu sẽ rất khó nói.

Ai!

Xem ra trước mắt chỉ có thể tạm thời để đấy. Đợi đến khi đủ thực lực rồi quay lại vậy!

Dương Thiên lưu luyến quay lại nhìn tòa miếu Thủy Thần cao lớn này một lần. Bỗng nhiên trong nội tâm hần hễ động.

Người không phải có 500 cửu giai binh gác phía dưới sao? Ta không thể trèo vào, đến trốn cũng chật vật sao? Ta đi đường nhỏ, lên vào!

Dương Thiên đắc ý, để cho Tiểu Bạch bay về phía đỉnh miếu Thủy Thần đáp xuống. Chỉ là vừa vừa trải qua dị biến, Dương Thiên cẩn thận hơn rất nhiều, cũng không có lập tức đáp xuống đỉnh miếu.

P phía trên đỉnh miếu có một cái khuôn viên nhỏ. Dương Thiên từ bên trên có thể thấy một hàng bậc thang thông xuống phía dưới. Hắn lấy ra thần thủ cung, bắn một mũi tên thăm dò về phía khuôn viên kia.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang hiện lên, cái kia mũi tên đang bay đến kia lập tức hóa thành tro bụi.

Dương Thiên trợn mắt há mồm, sau nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đây cũng quá biến thái đi! Liền cả kiếm khí cũng đều phóng ra. Không ngại gì cái bọn xâm nhập cả. Dương Thiên đoán bên trong này tuyệt đối có một vị cao thủ, hơn nữa còn là siêu cấp cao thủ. Uy lực luồng khí kinh như thế trước giờ Dương Thiên chỉ thấy qua khi Đại Ngu xuất chiến. Cái này tương đương với thực lực người bên trong sẽ không thấp hơn Thánh cấp võ tướng.

Dương Thiên nuốt từng ngụm nước bọt, cổ họng hắn có chút khô khốc.

May mắn chính mình lần này không có xúc động phi xuống dưới, bằng không thì hóa thành tro bụi vừa rồi sẽ không phải chỉ là mũi tên, mà khả năng cực lớn chính là bản thân hắn.

Cũng khó trách cái đỉnh miếu này rõ ràng không thấy mấy pho tượng thủ vệ. Có một vị Thánh cấp cao thủ như vậy tọa trấn, cái cửa ải khuôn viên nhỏ này tuyệt đối còn khó phá hơn so với 500 cửu giai binh bên dưới.

Tuy vậy, trong lòng Dương Thiên lại được buông lỏng một điểm. Đối với người khác mà nói, cửa vào hẹp như vậy mà có một vị Thánh cấp võ tướng gác. Đây tuyệt đối là tình huống một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Nhưng nếu như bên mình cũng có một vị Thánh cấp võ tướng thì tình huống sẽ khác. Chỉ cần Thánh cấp võ tướng bên mình ngăn chặn Thánh cấp võ tướng của đối phương, hơn nữa có mấy vị Đế cấp võ tướng trợ trận. Dương Thiên tuyệt đối có lòng tin tiêu diệt tên này.

Dương Thiên hiện tại đã có Thánh cấp võ tướng. Tuy vậy Đế cấp võ tướng cũng chỉ có một người. Hắn còn không nắm chắc có thể trăm phần trăm tiêu diệt người bên trong. Thuộc hạ của Dương Thiên được hắn giữ như vàng, tự nhiên sẽ không phái Vương cấp võ tướng đi lên chịu chết. Tuy nói Vương

cấp võ tướng thực lực cường đại, nhưng khi chiến đấu với Thánh cấp võ tướng, nếu đã bị tổn thương thì trên cơ bản đều là trí mạng. Dương Thiên không dám đưa mấy cục vàng cục ngọc của mình đi mạo hiểm.

Đã có thể dựa vào vũ lực cao đoan để giảm tối đa thương vong, Dương Thiên tự nhiên không đánh chủ ý xuống mấy pho tượng có thực lực cấp cửu giai bên dưới nữa. Việc duy nhất hắn có thể làm hiện tại cũng chỉ có ... chờ. Chờ cho đám Vương cấp võ tướng thắng cấp tuyệt học, mau chóng tấn cấp. Không ngại tỷ lệ linh ngộ của võ tướng tư chất cấp S đề up lên tới Đế cấp võ tướng chỉ có một phần ba. Mình có thể bồi dưỡng nhiều Vương cấp võ tướng hơn một chút mà? Về phần tuyệt học, có nhiều hơn so với người khác một năm kinh nghiệm trong trò chơi như Dương Thiên mà nói, đây cũng không phải việc quá khó khăn. Hắn vẫn nhớ rõ vài chỗ có thể lấy được cái đồ chơi này. Chỉ là muốn đạt được thứ này phải có thực lực rất mạnh mới được.

Chỉ là thời gian này có thể sẽ dài một chút. Nhưng dù sao miếu Thủy Thần cũng chả có chân. Dương Thiên không cần lo lắng sẽ có người đến trộm đi. Chỉ cần 500 cửu giai binh thủ phía dưới đã đủ để cho mấy chục vạn đại quân gây kích rách giáp rồi!

Không thu hoạch được gì, Dương Thiên cười Tiểu Bạch tiếp tục dạo quanh hòn đảo một hồi, sau đó trở về Cát Tường thôn.

“Chúa công, ngươi rốt cục trở về rồi! Thuộc hạ đang có sự tình cần tìm ngươi đây.” Dương Siêu vừa nhìn thấy Dương Thiên xuống ngựa, lập tức liền mồm nói.

Dương Thiên vỗ vỗ Tiểu Bạch, để nó tự mình đi chơi, sau đó mới cười nói: “Ah? Có chuyện gì?”

Dương Siêu cao hứng: “Vừa rồi lúc thuộc hạ dẫn binh đi thanh lý dã thú chung quanh thôn trang xong đã cứu được một gia đình. Hiện tại họ đã gia nhập Cát Tường thôn, chúa công ngươi tự mình đi xem sẽ rõ.”

Dương Thiên rất là nghi hoặc, nhưng nhìn thần sắc một bộ hào hứng dạt dào của Dương Siêu cũng không hỏi thêm nữa. Cả gia đình này đều đã gia nhập thôn Cát Tường, đối chính mình mà nói còn có gì là bí mật sao?

Mở ra thuộc tính thôn Cát Tường, Dương Thiên liếc mắt liền thấy được ba người: Tàn Đống, Tàn Chương, Tàn Phụng.

Quả nhiên là một nhà ba người, Tàn Đống là phụ thân, Tàn Chương và Tàn Phụng là huynh muội. Trong đó Tàn Chương hiện tại còn là NPC cấp SS. Mà Tàn Đống và Tàn Phụng cũng đều là NPC cấp S. Xem ra gia đình này toàn gia đều mang huyết thống thật ưu tú.

Nhưng càng làm cho Dương Thiên mừng rỡ chính là ba người nhà Tàn gia toàn bộ đều có kỹ năng sinh hoạt được nông.

Chính mình đã có bản vẽ kiến trúc sơ cấp được viên đá hơn một tháng rồi mà vẫn đặt ở trong kho hàng. Hiện tại cuối cùng đã có đất dụng võ. Hơn nữa, việc trọng yếu hơn là Bạch Vân trấn đã có được đặc cấp y quán nhưng lại không thể sản xuất Sinh Cơ hoàn và Tiểu Hoàn đan, quả thật có chút lãng phí.

Sinh Cơ hoàn là đan dược tiến giai từ Kim Sang dược. Hiệu quả quả nó xa xa không phải cao cấp kim sang dược có thể so sánh. Coi như là cao cấp kim sang dược cũng không quá đáng chỉ có thể trị liệu các vết thương do đâm, chém... mang lại. Nếu như đem trên người người bị người ta cắt bỏ một khối thịt lớn, cắt bỏ tay, chân... Như vậy dù có cao cấp kim sang dược thì người cũng chỉ có thể trở thành người tàn phế. Nhưng có Sinh Cơ hoàn lại có thể hoàn hảo giúp cơ thể người phục hồi như lúc ban đầu, kể cả mọc lại tay chân. Đây quả thật là vật nghịch thiên, có thể giảm xuống thật lớn thương vong trên chiến trường. Hiện tại, đây chính là đan dược trị thương tốt nhất mà Dương Thiên biết. Về phần có thứ nào cao cấp hơn hay không cũng chỉ có dựa vào chính hắn đi tìm hiểu thêm mà thôi.

Nhưng vì giá trị cao, hiệu quả tốt như vậy, nên Sinh Cơ hoàn rất khó luyện chế. Nguyên liệu để chế tạo cần một cây huyết lệ hoa, là dược thảo thất phẩm. Hiện tại trong lãnh địa rộng đến mấy vạn km² của Dương Thiên cũng không quá đáng đã tìm được tầm mười cây huyết lệ hoa. Từ đó có thể thấy được loại dược thảo này là vô cùng quý hiếm. Do đó Dương Thiên vẫn chưa nhẫn tâm hái xuống. Vấn đề cho chúng hào hảo sinh trưởng ở chỗ đó.

Về phần Tiểu Hoàn đan, đó là đan dược tiến giai từ Nguyên Khí đan. Nguyên Khí đan có tác dụng đẩy nhanh tốc độ hồi phục nội lực. Mà Tiểu Hoàn đan lại là thứ sau khi sử dụng có thể lập tức phục một bộ phận nội lực. Khác biệt trong đó là quá rõ ràng. Ví dụ như sau khi tu thành tuyệt học, nắm giữ công kích bằng khí kinh. Mặc dù uy lực cường đại, nhưng tốc độ tiêu hao nội lực cũng đồng dạng vô cùng khủng bố. Một vị Vương cấp võ tướng ở trạng thái đỉnh phong cũng chỉ có thể xuất ra năm đến tám lần công kích như vậy. Mà với cái tốc độ ấy, coi như là cao cấp Nguyên Khí đan cũng không theo kịp độ tiêu hao. Nhưng Tiểu Hoàn đan lại có thể hoàn mỹ đạt tới hiệu quả như vậy. Mặc dù tiểu hoàn đan một giờ chỉ có thể phục dụng một khóa, nhưng ở thời điểm mấu chốt thứ này lại có thể phát ra tác dụng thay đổi cả cuộc chiến. Đương nhiên, nguyên vật liệu để luyện chế Nguyên Khí đan đồng dạng cũng rất hà khắc. Cần thất phẩm dược thảo cam lộ thảo. Thứ này so với huyết lệ hoa càng thêm hiếm thấy. Bây giờ trong cả lãnh địa của Dương Thiên cũng không quá đáng chỉ phát hiện một cây. Đương nhiên cái này không bài trừ còn có một số cây cam lộ thảo chưa bị phát hiện. Nhưng với cái nhân khẩu khổng lồ trong lãnh địa của Dương Thiên như vậy, tỷ lệ này nhỏ đến đáng thương.

Hiện tại chính mình đã có ba dược nông từ trên trời rơi xuống. Việc sản xuất đại lượng những dược thảo cao cấp này liền trở nên có thể thực hiện được. Mặc dù hiện tại chính mình chỉ có một bản vẽ sơ cấp dược viên, nhưng lại có thể an bài cả ba dược nông vào sử dụng. Chỉ có điều nếu so với một người một mảnh dược viên thì hiệu suất thấp hơn một chút thôi.

Dương Thiên an ủi thoáng một phát ba người kia, một nhà Tàn Đống tất nhiên là đối với ân cứu mạng của thủ hạ Dương Thiên, cảm động đến rơi nước mắt. Hàn huyền một phen, Dương Thiên nói ra việc để cho ba người bọn họ chuyển đến Bạch Vân trấn định cư. Mấy người Tàn Đống tự nhiên không có dị nghị gì. Dương Thiên lập tức phái người sử dụng chiến thuyền hộ tống ba người bọn họ trở về. Về phần sau khi bọn họ trở về phải làm như thế nào, Dương Thiên tin tưởng Vương lão sẽ an bài tốt. Huống hồ hiện tại đã gần chạng vạng tối rồi, chính mình rất nhanh sẽ trở về.

Chờ bọn họ đi rồi, Dương Thiên cười nói: “Dương Siêu, lần này ngươi lập được đại công, ngươi có yêu cầu gì mau nói đi. Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ đáp ứng?”

“Thật sự?” Dương Siêu trừng trừng mắt hỏi.

Dương Thiên nhẹ gật đầu, cười nói: “Ngươi xem, trước giờ ta đã từng nói dối bao giờ chưa?”

“Xác thực không có.” Dương Siêu nhăn nhó nhí nhí mà nói: “Thuộc hạ cũng không có yêu cầu gì, chỉ là..... Chỉ là thuộc hạ gặp Tôn đại ca... cái vũ khí của huynh ấy xác thực rất tốt. Nếu như về sau chúa công có cái binh khí nào tốt một chút, lại thích hợp với thuộc hạ, hi vọng chúa công có thể ban cho thuộc hạ một kiện.”

Dương Thiên cười to, nói: “Chuyện đó nào có đáng gì, ngươi cứ yên tâm đi! Chờ về sau có vũ khí loại kích tốt nhất, ta nhất định sẽ giữ lại cho ngươi.”

“Đa tạ chúa công!” Dương Siêu đại hí nói.

“Việc này ta sẽ nhớ kỹ..... Cả ngày hôm nay ngươi đi thăm dò khu vực này, có thu hoạch nào không?”

Dương Siêu nói: “Này cũng không có. Ở khu này, bên trong rừng rậm đã thú mặc dù có rất nhiều, nhưng hiện tại trên cơ bản đều đã bị chúng ta tiêu diệt. Cũng không có phát hiện có cư dân chứa dã thú.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Vây được rồi. Ngày mai ngươi dẫn theo 100 thất giai binh ta vừa mang đến kia tiếp tục dò xét tình huống xung quanh. Đem toàn bộ các nhân tố có khả năng uy hiếp được Cát Tường thôn thanh lý hết đi. Nhưng nhớ là trung tâm phía bên kia sơn mạch thì không được đi. Ta vừa rồi đã đi thăm dò thoáng một phát. Bên kia hầu hết diện tích đều là đầm lầy.... Ngày mai ta và Chu Ảnh sẽ tiếp tục ra biển, mở rộng lãnh thổ quốc gia của chúng ta.”

Dương Siêu rất nghiêm túc nhẹ gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Huyết Án Tại Thôn Bỏ Hoang

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên trước đi doanh gác số 1, chiều hàng lấy hơn ba nghìn tên gác cỏ. Sau đó mới tìm Vương lão, cười nói: “Vương lão, gần đây Bạch Vân trấn chúng ta đã có thêm không ít lãnh địa phụ thuộc a, tốc độ bồi dưỡng quan lại của ngươi nên đẩy nhanh hơn một chút.”

Vương lão cười nói: “Chúa công quá lo lắng rồi, chút việc nhỏ ấy lão phu vẫn có thể hoàn thành. Mà hình như hôm nay Chúa công lại công chiếm thêm một thôn trang nữa a?”

Dương Thiên cười nói: “Hôm nay thu hoạch lớn nhất cũng không phải là công chiếm thêm thôn trang mà là đã thu nhận được ba vị nhân tài được nông. Ta đã cho người đưa về nhưng đoán chừng bây giờ vẫn còn đang trên đường. Ngươi đến lúc đó an bài thoáng một phát là được rồi..... Ngày mai ngươi lại an bài một ít thôn dân có kỹ năng sinh hoạt để cùng ta ra biển. Nhớ an bài thêm một ít binh lính. Cả quan lại và võ tướng cũng phải đưa theo mấy người.”

Vương lão nhẹ gật đầu, lại nói: “Chúa công, sáng hôm nay, trưởng trấn Vọng Thiên - Triệu Khánh tới tìm ta, nghe nói quan phủ đã phát hiện sự tồn tại của Vọng Thiên thôn, hiện đã phái người tới trưng thu thuế khoán rồi. không biết chúa công có tính toán gì không?”

Dương Thiên có chút phiền muộn, chính mình trốn lậu thuế đã hơn hai tháng, hiện tại rốt cục vẫn trốn không được sao. Người ta đã tìm đến tận cửa, chẳng lẽ mình còn có thể không giao? Hiện tại triều đại Hán còn chưa gặp phải loạn Hoàng Cân, thực lực mạnh mẽ. Dương Thiên hiện tại có thúc ngựa cũng không theo kịp. Mà kể cả thực lực đủ lớn thì hãn cũng không muốn làm chim đầu đàn. Nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn a!

Hơn nữa việc giao khoản thuế này cũng không có gì là to tát lắm. Bọn hãn cũng chỉ phát hiện một cái Vọng Thiên trấn, mà ở Vọng Thiên trấn, số thôn dân hoạt động trong ngành sản xuất chỉ có 3.000 người. Coi như đem toàn bộ thu nhập của nhóm thôn dân này trưng thu đi thì tổn thất đối với Dương Thiên cũng không quá đáng chỉ là chín trâu mất sợi lông. Tuy vậy, Dương Thiên vẫn tiện mồm hỏi thoáng qua một phát: “Cái thuế má này tỉ lệ thu là bao nhiêu?”

Vương lão cau mày nói: “20%, tổng toàn bộ các thu nhập của lãnh địa trong vòng một tháng giao cho quan phủ.”

“Dựa vào, ta xxx!” Dương Thiên nhin không được văng tục. Mặc dù trong lịch sử, cuối thời Đông Hán, số thuế thu hàng tháng xa xa không chỉ một chút như vậy. Nhưng hiện tại đang trong trò chơi, muốn để người chơi xuất ra 20% thu hoạch mà mình đã vất vả làm trong một tháng cho cái gọi là quan phủ, đám người chơi không chửi mẹ mới là lạ. Bất quá bây giờ muốn bắt thì đúng là đem trứng mà chơi với đá, không muốn cũng phải nôn ra. Kiếp trước Dương Thiên đã từng nghe nói có người bởi vì không chịu nộp thuế liền bị quan phủ vác đại quân đến hủy diệt.

Thế nên chửi xong, Dương Thiên vẫn là cười khổ nói: “Vây theo cái tỉ lệ này, chúng ta cần phải nộp thuế bao nhiêu?”

Vương lão nói: “Do hiện tại quan phủ chỉ biết tồn tại của thôn Vọng Thiên, bởi vậy thu thuế cũng chỉ là nhắm vào thôn này. Tháng trước thôn Vọng Thiên

của chúng ta tổng thu nhập là 120 vạn tiền đồng, 20% tương đương với 24 vạn tiền đồng.”

“Nhiều như vậy à?” Dương Thiên thật đúng là không biết mỗi lãnh địa của mình thu nhập trong một tháng là bao nhiêu, bởi vậy vừa nghe xong liền lắp bắp kinh hãi.

Vương lão nói: “Kỳ thật cũng không phải quá nhiều. Trong bất kỳ một thôn trang nào của chúng ta, thời gian công tác hàng ngày của thôn dân đều khoảng 12 giờ. Nhưng mỗi ngày, thời gian bắt buộc phải sản xuất cho lãnh địa chỉ có tám giờ, còn lại bốn giờ thu hoạch đều thuộc về sở hữu cá nhân của thôn dân. Mà những vật tư này đều đang được lưu thông tự do trong lãnh địa. Như vậy, công tác sản xuất thành phẩm có thu nhập cao hơn nhiều so với công tác thu thập nguyên vật liệu. Mà ở Vọng Thiên thôn, tiền lời hàng tháng trên cơ bản đều là từ thôn dân đi thu thập nguyên vật liệu. Do đó, một ngày mỗi người chỉ đem lại khoảng 25 tiền đồng. 15 ngày đầu tháng, nhân khẩu Vọng Thiên thôn một mực chỉ có 200-300 người, chỉ đến cuối tháng mới tăng lên, tiếp cận 3.000 người. Bởi vậy thu nhập của Vọng Thiên thôn mỗi tháng đối thành tiền chỉ có 120 vạn tiền đồng.”

Dương Thiên cẩn thận tưởng tượng. Đúng là có chuyện như vậy: “Thế tình huống thu chi tháng trước của Vọng Thiên thôn như thế nào?”

Vương lão liền cả suy nghĩ cũng không cần, lập tức trả lời: “Tháng trước do Vọng Thiên thôn mấy lần thắng cấp. Cộng với xây dựng hàng rào, tường đá, hao phí không ít nguyên vật liệu. Bởi vậy không chỉ không có tiền lời mà còn âm mất mấy vạn đơn vị nguyên vật liệu lấy từ Bạch Vân trấn.”

Dương Thiên thờ dài, hần phi thường mình bạch hệ thống ác độc đến mức nào. Chỉ là không nghĩ tới chính mình cả kiếp trước lẫn kiếp này đều phải chịu sự bóc lột của nó.

Dương Thiên trước kia cũng đã ngồi tính toán sổ sách một lần. Lấy nhân khẩu bình quân của hương trấn cấp một là khoảng 1500 mà nói, NPC loại sản xuất dù sao cũng là số ít. Cứ dựa theo thu nhập một ngày của mỗi người là 25 tiền đồng mà tính, mỗi tháng tiền lời ước chừng khoảng 100 vạn tiền đồng.

Để ứng phó uy hiếp từ các phương, dựa theo tỉ lệ trung bình là 10%. Vậy phải có đủ ít nhất là 150 người vào quân ngũ. Dù sao nơi trú quân trung cấp hạng lớn kia lúc nào cũng như lợi kiếm treo trước cổ. Với thực lực hương trấn cấp một, muốn đối phó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mặc dù đám này đều là bọn ô hợp, nhưng thắng tại nhiều người a! Nơi trú quân trung cấp hạng lớn mỗi ngày sẽ đòi mới thêm 1.000 người. Bởi vậy 150 binh lính này là phải có. Mà binh lính thì sức ăn đều trâu bò, mỗi ngày tiêu hao 5 đơn vị đồ ăn. Tuy nói chiến đấu cũng sẽ có chiến lợi phẩm, nhưng chiến đấu cùng giai vị đều là dị thường kịch liệt, bởi vậy hiệu suất tổn hại vũ khí tương đối cao, thu chi có thể cân đối cho bằng nhau cũng đã phi thường không tệ rồi.

Do đó cứ tính 150 binh lính, mỗi tháng tiêu hao ít nhất cũng hai vạn năm ngàn đơn vị lương thực. Dựa theo giá cả lương thực mà tính, không sai biệt lắm đã mất 14 vạn tiền đồng. Tăng thêm hao tổn thương vong của binh sĩ mỗi tháng cùng với tài chính cần có để trang bị cho tân binh, ít nhất cũng mất 20 vạn tiền đồng.

Mà còn lại 1.350 thôn dân một tháng tiêu hao lương thực cũng tầm bốn vạn đơn vị. Tức là lại mất thêm 25 vạn tiền đồng.

Khấu trừ mấy thứ này, mỗi tháng có thể tiết kiệm được 55 vạn tiền đồng dùng cho việc kiến thiết lãnh địa. Dựa theo tình huống bình thường, thời gian gom đủ tiêu chuẩn nhân khẩu để up hương trấn cấp một lên hương trấn cấp hai ước chừng mất gần hai tháng. Vậy là trong 2 tháng sẽ tiết kiệm được 110 vạn tiền đồng.

Nhưng kiến thiết lãnh địa và thăng cấp lãnh địa lại là một cái miệng không đáy. Số tài nguyên cần để up hương trấn cấp một đến cấp hai tính ra tiền là tương đương với trên 40 vạn đồng. Muốn xây tốt toàn bộ công trình kiến trúc của hương trấn cấp một và thăng cấp kiến trúc cũng tiêu tốn không ít hơn 30 vạn. Đây là dưới tình huống không tính nguyên liệu cho việc kiến tạo cầu vì không phải lãnh địa nào cũng cần cái này. Bằng không thì một cây cầu dài 1.000m cũng phải mất thêm 30 vạn nữa là ít.

Kể từ đó, nếu như không xây cất cầu, một cái hương trấn cấp một trong hai tháng có thể dư ra tầm bốn mươi vạn tiền đồng.

Nhưng nếu như thu 20% thuế, vậy 40 vạn tiền đồng này toàn bộ sẽ rơi vào túi quan phủ, người chơi chả còn được gì.

Dương Thiên cười khổ một hồi, dù sao tổn thất của mình không lớn, trước hết để cứ kệ vậy. Bỗng hỏi: “Vậy bọn chúng có phát hiện ra binh lính được phái trú đóng ở thôn Vọng Thiên của chúng ta không?”

Vương lão cười nói: “Này cũng không có. Chúa công đã phái Lưu Kiệt đóng ở Vọng Thiên trấn. Lúc hắn phát hiện tình huống, cảm thấy những binh sĩ ở đây đều được sử dụng trang bị bằng thép chế sẽ dễ làm người khác chú ý, bởi vậy đã để cho toàn bộ binh lính đi ẩn nấp rồi.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, lúc này mới yên tâm một chút. Nếu để cho đối phương phát hiện mình có được 50 thất giai binh, không biết sẽ lay gây ra chuyện gì nữa. Tốt nhất là vẫn nên cẩn thận.

Nhìn sắc trời còn sớm, Dương Thiên logout, đăng nhập diễn đàn dạo chơi.

Thật sự là không nhìn không biết, xem cái đã giật mình. Lúc này lượng tin tức trên diễn đàn quả thực là phô thiên cái địa, cái gì cũng thấy.

Đề cho nhất Dương Thiên chú ý là một tin tức trên đầu được stick: Chỉ vì một thôn xóm bỏ hoang mà dẫn phát huyết án!

Dương Thiên không cần kick vào đã biết rõ vấn đề này từ đầu đến cuối, bởi vì kiếp trước, vấn đề này cũng đã âm ỉ trong một thời gian dài rồi.

Sự tình là phát sinh ở Ích Châu, trấn Chồng trời thuộc công hội Chồng trời và trấn Hiệp nghĩa thuộc Hiệp nghĩa mình là hai cự đầu ở huyện Vũ An. Hai bang này thực lực tương đương, cơ hồ đồng thời thăng cấp thành hương trấn. Bình thường cũng là bình an vô sự. Nhưng ngày mùng 9 tháng ba, đội ngũ cả hai phe phát hiện một tòa thôn xóm bị bỏ hoang trong rừng.

Lúc ấy hai phe cũng không biết giá trị của cái thôn xóm bị bỏ hoang này. Còn tưởng rằng chỉ là một cái địa phương để đánh quái, bởi vậy cùng nhau đi xoát quái phía trong thôn.

Nhưng sau khi tiêu diệt hết giặc cỏ bên trong xong, lúc hai người tiến vào văn phòng thôn trưởng. Hội trưởng bên Chống trời hiểu kỳ đặt tay trên tấm bia đá của thôn, không nghĩ tới loại thôn xóm bị bỏ hoang thế này rõ ràng cũng có thể chiếm lĩnh. Vì vậy hẳn không chút do dự lựa chọn chiếm lĩnh, dù sao coi như đến lúc đó có thảo khấu phản công, cùng lắm thì liền buông tha, cũng không có bao nhiêu tổn thất.

Thời điểm này phía Hiệp nghĩa mình cũng lo lắng sẽ có giặc cỏ phản công, nhưng lại không có nói cái gì, hơn nữa còn có ý định đợi đến lúc đó đục nước béo cò, chiếm chút ít tiện nghi.

Nhưng nào biết được ba ngày sau vào sáng ngày 12, không có bất kỳ một tên thảo khấu nào đến phản công cả. Thời điểm này song phương mới hiểu được, cái thôn xóm bị bỏ hoang này sau khi chiếm hữu sẽ không bị phản công. Chống trời sẽ tự nhiên là vui sướng, cười đến toét miệng. Nhưng Hiệp nghĩa mình lại cảm thấy lần này mình ăn thiệt thòi lớn.

Do đó hiệp nghĩa mình đi tìm cao tăng Chống trời, yêu cầu chia đều lợi ích. Phía chống trời tự nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện. Một lời không hợp, Hiệp nghĩa mình phẩy tay áo bỏ đi. Triệu tập đội ngũ lao thẳng về phía cái thôn bị bỏ hoang kia. (DG: Truyện được dịch từ diễn đàn bachngocsach chấm com)

Ban đầu, vốn Hiệp nghĩa mình chỉ tính toán giết một ít thôn dân bên ngoài thôn của đối phương cho hả giận, nhưng nào biết được thời điểm tiến công rõ ràng lại không nghe thấy cảnh báo của hệ thống. Cũng có thể nói hệ thống mặc định chấp nhận loại hành vi tiến công này. Liên tưởng kỳ hạn bảy ngày phản công do hệ thống thiết lập khi chiếm lĩnh trại cường đạo hoặc sơn trại dị tộc. Khả năng cái thôn xóm bị bỏ hoang này cũng thế. Bên cao tăng Hiệp nghĩa mình kinh hãi, bắt đầu ra lệnh tiến công thôn trang quy mô lớn.

Bên Chống trời nước xa không cứu được lửa gần, quyền sở hữu thôn trang rất nhanh đã đổi chủ. Cay cú, cao tăng Chống trời lập tức cũng triệu tập đội ngũ giết trở về.

Vì vậy hai phe bắt đầu chiến đấu kịch liệt.....

Trước hết song phương không bên nào nở mày ra NPC binh lính, dù sao đám này nếu bị giết chết thì sẽ không thể sống lại.

Hai đại công hội đều có gần 8.000 hội viên, lực lượng tương đương nhau.

Nhưng theo chiến đấu phát sinh, rất nhiều người chơi đã tử vong quá hai lần, bị văng đã ngoài. Mà như hiện tại đẳng cấp phổ biến của đám người chơi là hai một hai hai cấp. Bị giết hai lần, tụt mất hai cấp. Phải bảy tám ngày sau mới có thể luyện lại, tổn thất có chút lớn rồi.

Hiệp nghĩa mình là bên không nhịn được trước, phái ra 100 binh lính NPC và một trung cấp võ tướng. Mà loại quân chính quy thể này cũng không phải đám người chơi tổ chức rồi rạc có thể so sánh. Không cần để ý hiện tại vũ lực của người chơi đã ngang tầm tứ giai bình bởi vì hỗn chiến kiểu này, kỷ luật và trận hình chiếm nhân tố rất trọng yếu.

Chống trời liên tiếp bại lui, tức giận cũng phái ra NPC binh lính.....

Kết quả có thể nghĩ. Không đến thời gian nửa ngày, NPC hai phe đều thương vong hơn phân nửa. Người chơi trung bình tụt 2 đến 3 cấp. Cuối cùng coi như cao tăng hai phe vẫn còn chút lý trí. Nếu cứ đánh tiếp như vậy, đối với song phương đều không có chỗ tốt. Do đó hai bên đưa ra hiệp ước hòa bình. Song phương ký hiệp nghị, cùng nhau cai quản thôn trang này, lợi ích chia đều.

Mà qua cuộc chiến, cả hai đại bang đều nguyên khí đại thương. Không có thời gian tầm một tháng trở lên sẽ rất khó khôi phục. Chỉ riêng đám người chơi muốn up lại level ít nhất cũng phải 10 ngày. Mà NPC binh lính thương vong càng là sự tình đau lòng xót ruột. Trừ phi lấy NPC tư chất cùi bỏ thêm vào, bằng không thì không biết bao giờ mới hồi lại nổi. Cuối cùng, bắt đắc dĩ, việc sử dụng NPC binh lính tư chất cấp D trở thành chuyện bắt buộc. Dù sao NPC cấp B, cấp C số lượng cũng chỉ có một chút như vậy. Chết mất một người là thiếu đi một người. Người không sử dụng NPC tư chất thấp bỏ thêm vào, vậy chỉ có thể giảm số lượng quân đội. Mà cái việc giảm biên chế quân đội này, chỉ sợ không có người chơi nào nguyện ý.

Chiến đấu kết thúc. Mọi người tổng kết ra được một điều: trò chơi chiến thuật không thể chơi như kiểu trò chơi nhập vai, mạo hiểm được. Chiến tranh cũng không phải cứ máu lên là đánh. Phải suy xét rất nhiều, đi một bước cũng cần vô cùng cẩn thận.

Mà thông qua trận chiến này, các thôn xóm bỏ hoang cũng lọt vào tầm ngắm của đám người chơi. Chiếm được thôn xóm và không bị thể lực bản thổ phản công đã trở thành mục tiêu truy đuổi của vô số bang hội. Nhưng trong phạm vi thể lực của triều đình, thôn xóm bỏ hoang kiểu này số lượng rất ít. Lí do chính là thôn hoang phần lớn được tạo ra bởi đám cường đạo hoặc là dị tộc tiến đánh. Mà trong phạm vi thể lực của triều đình, nếu như một tòa thôn trang bị đánh hạ, rất nhanh cũng sẽ lưu dân được đối mới tiến vào. Bình thường sẽ không xuất hiện tình huống bị bỏ hoang. Cái này không giống với trong lãnh địa của Dương Thiên. Thôn trang của thể lực triều đình, một khi bị dị tộc phá hủy sẽ không còn ai quản, chỉ có vứt đi.

Dương Thiên lại tìm tiếp, phát hiện thêm một câu tiêu đề vô cùng bắt mắt: huyện thành Thủy Trữ bắt ngờ xuất hiện hương trấn cấp hai. Vô cùng có khả năng là hương trấn của người chơi.

Dương Thiên rất là giật mình, vội vàng kick vào xem xét:

“Sáng hôm nay ta và mấy hảo hữu tại luyện cấp ở khu vực rừng rậm phía đông nam Thủy Trữ huyện thành đã thấy một nơi đóng quân bên ngoài có xây tường đá. Qua xem xét cẩn thận kết luận được: đây tuyệt đối không phải là sơn trại dị tộc. Hơn nữa nhìn phong cách bố cục kiến trúc bên trong, khả

năng lớn là không thuộc về thể lực NPC. Nhớ lại khi Open Server không lâu, thị trường Thủy Trữ huyền thành là nơi đầu tiên có bán ra vũ khí. Bản thân lớn mật phỏng đoán, tòa hương trăn này chính là thiên hạ đệ nhất trăn -- Bạch Vân trăn. Bất quá trong hương trăn này chúng ta lại không có phát hiện bất cứ một người chơi nào. Chuyện này vẫn chưa rõ nguyên do! Không ngại gạch đá, hoan nghênh mọi người đến chỉ điểm chỗ sai!”

Dương Thiên đoán chừng tòa hương trăn được người chơi này phát hiện khả năng là Vọng Thiên trăn rồi. Bởi vì theo như người này miêu tả, hoàn cảnh tòa hương trăn được tìm thấy này hoàn toàn tương xứng với Vọng Thiên trăn.

Nhìn một loạt comment dài đăng đăng phía sau. Số người tin tưởng rất nhiều, số không tin cũng chẳng ít. Lý do của bên không tin cũng rất đơn giản, đó chính là trong lãnh địa kia không có người chơi. Sức một người làm sao có thể phát triển thành thiên hạ đệ nhất trăn đây. Tài nguyên, nhân khẩu, luyện binh... kiểm đâu ra? Tất cả đều làm cho người ta rất khó mà tin tưởng.

Đạo qua trên diễn đàn thêm một lúc nữa, Dương Thiên mới logout.

P/s: Vọng thiên trăn mở ra với thế giới bên ngoài. Nghĩa là giai đoạn tự kỷ của con hàng DT này sắp hết rồi. Chuẩn bị đến đoạn hay. Mọi người đón đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gamer Leo Cây

Ngày hôm sau, Dương Thiên vừa mới từ Thông Thiên Tháp chui ra đã bị Vương lão tìm tới cửa. Hắn vội vã nói: “Chúa công, trong lãnh địa có chuyện, chỉ sợ người phải đích thân xử lý!”

Dương Thiên rất ngạc nhiên, đại đa số sự tình ở Bạch Vân trăn đều là Vương lão xử lý, rất ít khi có chuyện cần hỏi mình: “Vương lão có chuyện gì mà vội vàng tới tìm ta như vậy?”

Vương lão cười khổ nói: “Buổi sáng có thôn dân đi ra ngoài làm việc, phát hiện có một người đang leo lên cây. Phía dưới gốc cây có một lão hồ đang canh giữ. Nghe thôn dân kia kể lại tình huống của đối phương, thuộc hạ đoán chừng người nọ là một dị nhân. Bởi vậy xin chúa công cho chỉ thị nên xử lý thế nào.”

Dương Thiên mở to hai mắt. Đây chính là lần đầu tiên có người chơi xuất hiện trong lãnh địa của mình a. Trước đây lúc server vừa open, coi như là có người chơi sinh ra trong lãnh địa của mình đoán chừng cũng đã bị dã thú hoặc dị tộc tiêu diệt. Do đó trước đến giờ Dương Thiên chưa từng thấy qua một người nào.

Bất quá hiện tại Dương Thiên có chút khó xử. Cái tên phiền toái này giờ xử lý thế nào đây?

Giết chết? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Dương Thiên, nhưng rất nhanh đã bị hấn bác bỏ.

Dương Thiên cau mày suy nghĩ thật lâu, cân nhắc tất cả các vấn đề. Về sau game Thiên hạ nhất định sẽ nhắc lên sóng to gió lớn trên toàn thế giới. Mà mỗi thể lực trong các quốc gia cũng sẽ triển khai một loạt tranh đấu gay gắt quanh Thiên hạ. Thể lực trong trò chơi của mình hiện tại coi như là cường đại. Thế nhưng trong hiện thực lại vẫn là y như cũ, không có năng lực cải biến bất kỳ điều gì. Mặc dù mình hiện tại đã tu luyện nội công, hơn nữa hiệu quả khá rõ rệt. Nhưng chỉ có một người, thực lực dù mạnh hơn đi nữa thì cũng giải quyết được cái gì đây? May ra cũng chỉ có thể bảo chứng cho bản thân mình an toàn mà thôi.

Trong thế giới hiện thực. Với hai bàn tay trắng mà muốn mở rộng lực ảnh hưởng thì nhất định chỉ có một con đường để đi: đó là dựa vào game Thiên hạ, dựa vào đám gamer. Bởi vậy nếu như mình muốn có cuộc sống thật tốt trong thế giới hiện thực, vậy việc tuyển thêm người chơi đã là thế bắt buộc phải làm. Dương Thiên tin tưởng với tác dụng của Thiên Hạ sắp được công bố, vị trí của gamer trong Thiên Hạ và ngoài đời thực là tương đương! Việc này cũng có nghĩa là mình có đủ năng lực để thu phục một đám thủ hạ trung thành.

Nếu đã hạ quyết tâm, vậy bắt đầu từ tên này đi!

Dương Thiên nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chúng ta cùng đi xem một chút!”

Dương Thiên dẫn theo hai tên thất giai bình, cùng Vương lão đi theo thôn dân kia tới vị trí người chơi kia bị nhốt. Bất quá bọn hắn cũng không lập tức đi lên, mà là đứng từ xa nhìn lại.

“Nam tử hán đại trượng phu, ta đã nói không xuống là không xuống, ngươi làm gì được ta?” Tên người chơi rất là thích ý ngồi ở trên trạc cây, hét to với lão hồ bên dưới. Mà lão hồ ở phía dưới nghe xong tựa như cũng hiểu tiếng người, gầm lên giận dữ.

“Súc sinh này còn dám nổi giận sao? Lão tử bị ngươi đuổi tới phải leo lên cây còn chưa có nổi giận đâu!” Tên kia thấy vậy liền mắng.

Dương Thiên cười thầm, tên này thực sự rất có cá tính a, không ngờ lại đi chửi nhau với một con hồ! Chỉ nghe tiếng tên kia tiếp tục vang lên: “Tiên sư bà

ngoại nhà nó chứ, cuối cùng nơi đây là địa phương quái quỷ nào a! Rõ ràng một bóng người cũng không thấy, ai sẽ tới cứu a! Chẳng lẽ thật muốn để cho đại anh tuấn, đại tiêu sái, suất ca như ta chết đói trên cây sao?”

Dương Thiên nghĩ nghĩ, nói: “Vương lão, ngươi đưa hai binh sĩ này qua cứu hần. Sau đó đưa đến Thiên Hà trấn đi. Trước đừng nói chuyện của ta vội. Quan sát một thời gian ngắn rồi tính sau.”

Vương lão cũng không hỏi nhiều, dẫn hai cái binh sĩ đi ra.

Lão hồ đồ với người khác mà nói có lẽ có lực uy hiếp phi thường lớn. Nhưng đối với thất giai binh mà nói, cái rắm cũng không phải. Hai thất giai binh gọn gàng giải quyết lão hồ trong lúc người chơi kia trợn mắt há hốc mồm nhìn xuống.

Vương lão nói: “Vị tiểu huynh đệ ngồi trên cây lâu chắc cũng đau mông rồi a, xuống đi thôi!”

Người chơi kia tỉnh táo lại, oạch một phát ngã từ trên cây xuống. Kích động nói: “Đa tạ đại thúc! Ngươi thật sự là cha mẹ tái sinh của ta a! Tên ta là Phi Liệt Soái Heo, không biết đại thúc xưng hô như thế nào?”

Vương lão cười hiền hòa rồi nói: “Ngươi kêu ta Vương đại thúc là được rồi! Trong rừng rậm thế này rất nguy hiểm, cũng không nên chạy loạn, mau chóng tìm địa phương an toàn thôi.”

Người chơi kia buồn rầu nói: “Ta hiện tại ngay cả đây là nơi nào cũng không biết, như thế nào đi tìm địa phương an toàn?” Nói xong, hần nhìn nhìn cái hai vị binh lính khôi ngô sau lưng Vương lão, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Vương đại thúc, ta có thể thương lượng với ngươi một chuyện không?”

“Nói đi, có chuyện gì?”

“Ta xem thân phận đại thúc ngươi nhất định không phải người thường. Nếu không trước hết ngươi thu ta đi, chờ sau này ta mạnh lên, kiến công lập nghiệp, lúc thành danh nhất định sẽ hảo hảo báo đáp ngươi.”

Vương lão cười nói: “Thu ngươi ngược lại là không có vấn đề gì. Thế nhưng trước thử nói xem, ngươi có thể làm được cái gì?”

Phi liệt soái heo lập tức nói: “Ta có thể làm rất nhiều chuyện, ta....., ta có thể thu thập tài nguyên, còn có thể thanh lý dã thú.”

Vương lão cười nói: “Thu thập tài nguyên thì miễn đi, ta có rất nhiều thôn dân có thể tiến hành công tác thu thập rồi. Còn chuyện thanh lý dã thú, ngươi cảm thấy tốc độ của ngươi có thể nhanh hơn so với hai vị đằng sau ta sao?”

Phi Liệt Soái Heo cười hắc hắc nói: “Đương nhiên! Hai vị đại ca này vừa nhìn đã biết là anh minh thần võ, tiểu đệ sao có thể hơn được! Bất quá ta còn có thể thu thập dã thú. Thứ này có thể bán được không ít tiền nha. Chỉ cần về sau lúc hai vị đại ca làm thịt dã thú đưa ta theo. Vậy nhất định có thể thu được rất nhiều dã thú.”

Vương lão gật gù đầu, cười nói: “Chủ ý này cũng không tệ. Vậy được rồi, ngươi từ giờ đi theo ta. Nhưng nhớ là khi về đến trấn phải giữ quy củ, không thể chạy loạn.”

Phi Liệt Soái Heo không ngừng đáp ứng liên tục, cảm thấy có chút cao hứng, nghĩ thầm: “Hai vị đại ca này thực lực phi phàm, vũ khí trong tay hình như là điểm thép đoạt đã từng thấy trên trang chủ a! Đây chính là vũ khí do thất giai binh sử dụng đó. Nghe nói coi như toàn quân đội của cả một huyện cũng chưa chắc có nổi hai, ba thất giai binh. Đi theo đại thúc này lăn lộn một phen, nhất định tiền đồ vô lượng!..... Trên diễn đàn những người kia không phải nói tốc độ luyện cấp phi thường chậm sao? Đến lúc đó ta chỉ cần thành thật chăm chỉ, lại được hai vị đại ca này dẫn đi luyện cấp, level chả phải sẽ tăng vù vù à!”

Dương Thiên chờ Vương lão đưa Phi Liệt Soái Heo đi xong liền cười Tiểu Bạch, bay đến thôn Cát Tường.

Đến nơi, Dương Thiên cũng không rảnh rồi, lập tức điểm binh mã, cùng Chu Ảnh lần nữa ra biển.

Lần này hần chỉ đem theo mười chiến thuyền. Dù sao đối với đám hải tặc trên biển mà nói, có thể sở hữu mười chiếc thuyền buồm đã là thế lực không nhỏ rồi.

Dựa theo mệnh lệnh của Dương Thiên, đội tàu một mực đi thẳng về phía Nam. Theo lời ngư dân đi cùng, khoảng hơn 500km về phía nam có một hòn đảo, trong đó cũng có một thôn xóm không nhỏ. Đây chính là mục đích chuyến này của Dương Thiên. Đương nhiên, Dương Thiên kiên trì phát triển về hướng Nam là còn có mục đích càng lớn khác. Đó là Di Châu, trong thế giới thực hiện tại là Đài Loan!

Đi được khoảng 300 km, Dương Thiên chợt phát hiện phương đông xuất hiện một hòn đảo. Nhưng rõ ràng hòn đảo này không phải mục đích chính của chuyến đi lần này.

Dương Thiên nghi hoặc quay qua ngư dân bên cạnh hỏi: “Hòn đảo kia theo như ta thấy có diện tích rất lớn nha, sao bên trên lại không có người ở?”

Ngư dân kia cười khò nói: “Cái kia ở trên đảo ngược lại là có người muốn đi ở, nhưng mà không ai dám đi.”

“Vì cái gì?” Dương Thiên phi thường khó hiểu.

“Hòn đảo này có diện tích không sai biệt lắm, khoảng gấp hai đảo Nguyệt Lượng chúng ta. Địa hình cũng bằng phẳng, điều kiện sống cũng ok. Tuy nhiên

ở trung tâm đảo có một dòng hàn tuyến. Chính dòng hàn tuyến này đã khiến cho hơn phân nửa hòn đảo quanh năm bị băng tuyết bao trùm, nhiệt độ cực thấp. Thế nên trên đảo có vô số Hàn Thiết mộc, loại gỗ lấy từ cây này nếu đem ra chế tạo thuyền sẽ cực kỳ chắc chắn, hơn nữa không sợ Liệt Hỏa, có thể nói vật liệu tốt nhất để sản xuất thuyền.”

“Hàn Thiết mộc?” Dương Thiên kinh hãi, cái đồ chơi này lại có ở trên đảo? “Vậy các người có đưa người đến đây khai thác hàn thiết mộc để lấy gỗ không?”

Tên ngư dân đi cùng ngượng ngùng cười nói: “Nào có dễ dàng như vậy, tác dụng của Hàn Thiết mộc ta cũng chỉ là được nghe qua lời tiên nhân kể. Hơn nữa trên đảo này không chỉ có loại gỗ quý như Hàn Thiết mộc. Nơi đây còn tồn tại một loại dã thú hung mãnh -- Thiết Giáp tê. Thiết Giáp tê thân cao 2m, dài trên một trượng. Nhìn qua trông như một con tê giác lớn, nhưng khôn ngoan nhất là thân thể và lớp da đám Thiết Giáp tê này cực kỳ cứng rắn. Dao kiếm bình thường rất khó tạo thành tổn thương cho bọn chúng. Trước kia cũng có mấy trăm người muốn lên đảo chặt Hàn Thiết mộc, nhưng cuối cùng đều chết dưới sừng của trên trăm vạn Thiết Giáp tê nơi đây.”

Dao kiếm bình thường đều là chỉ thiết chế vũ khí. Nếu đến cả vũ khí sản xuất bằng thép bách luyện cũng không thể đâm thủng da đám tê giác này thì quá biến thái, quá vô địch rồi.

Dương Thiên cười khổ, xem ra số Hàn Thiết mộc này cũng không phải dễ lấy tới tay như vậy. Bình thường tê giác đều là quái vật cấp 60 trở lên. Mà đám thiết giáp tê này chỉ sợ so với tê giác bình thường thì đẳng cấp còn cao hơn không ít. Nhưng kể cả không có đám Thiết Giáp tê này trông coi, chính mình tạm thời cũng không lấy được Hàn Thiết mộc. Dù sao thợ đốn củi đặc cấp cũng không phải dễ dàng có thể bồi dưỡng ra.

Tiếp tục đi về phía trước. Rất nhanh, một hòn đảo xanh biếc đã tiến vào tầm mắt bọn họ.

Nhưng thời điểm này Dương Thiên lại không thể không mệnh lệnh cho đội tàu dừng lại bởi vì phía trước đang có người cản đường.

Nhìn đội tàu đối phương cũng có bảy tám chiếc thuyền buồm và năm sáu chiến thuyền. Chỉ tính riêng trọng tải thuyền phía đối phương đã chiếm ưu thế rất lớn.

Đối phương tựa hồ cũng biết điểm này. Một giọng nam trầm ồm ồm vang lên: “Các người là người phương nào? Vì sao xâm nhập địa phận nước ta?”

Dương Thiên nhìn trên cột buồm của đối phương có treo cờ đầu lâu, khóe miệng cười lạnh. Đến hải tặc cũng bắt đầu phân chia địa bàn, xem ra thế địa biến hóa thật nhanh a.

Dương Thiên lơ đãng phát phát tay về phía Chu Ảnh. Chu Ảnh hiểu ý, cũng la lớn: “Chúng ta là thủy quân được thiên triều phái ra. Đặc biệt đến để tiêu diệt toàn bộ đám hải tặc các người. Thúc thời thì lập tức đầu hàng, bằng không thì đừng trách đao kiếm của bọn ta không có mắt.”

Những này hải tặc đều là đem đầu quán ở trên đai lưng, tự nhiên sẽ không bị Chu Ảnh hù sợ. Do đó Chu Ảnh vừa mới nói xong, đối phương lập tức hùng hùng hổ hổ gầm rú lao đến.

Chu Ảnh nhìn Dương Thiên, nhận được sự đồng ý của hắn liền hét lớn: “Các người đã không biết tốt xấu như thế, vậy trước tiên ăn chút giáo huấn rồi nói sau..... Hai cánh trái phải tăng thêm tốc độ, bọc qua mà đánh. Đừng để đối phương chạy!..... Quân binh nghe lệnh vào vị trí, chuẩn bị công kích.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Đoàn Hải Tặc Hồ Sa

Đám hải tặc kia vốn đang ý vào việc quen thuộc hải chiến nên cũng không quá xem trọng bọn Dương Thiên.

Nhưng thời điểm chiến đấu bắt đầu. Đòn khai hỏa của phía Dương Thiên làm bọn hắn trọn tròn mắt: cung tiễn thủ của đối phương từ khoảng cách 180m đã bắt đầu xạ kích. Hơn nữa mỗi mũi tên bắn giống như có gắn mắt trên đó vậy. Hầu hết đều chuẩn xác, bắn trúng mục tiêu. Nhìn lại bên mình, tên bắn ra được 100m đã hết lực, rồi tòm xuống biển.

“Già tốc! Để ta tiễn toàn bộ bọn mấy thằng nhãi này vào miệng cá mập! Cho chúng biết hung uy của biển cả!” Một tên thủ lĩnh bên đối phương hỗn hển nói.

Một binh lính đứng bên cạnh có hảo ý nhắc nhở: “Bẩm Nhị đương gia, thuyền của đối phương so với chúng ta còn lớn hơn. Lần này lao qua va chạm, người chịu thiệt sẽ là chúng ta a!”

“Cái này.....! Cung tiễn thủ của bọn hắn lợi hại hơn. Tất cả đều trốn về đằng sau mái chèo cho ta. Đội tiến lại gần, lao sang bên thuyền bọn chúng cận chiến!” Tên Nhị đương gia lập tức nói. Lần này tên lâu la kia ngược lại không có ngăn trở, hắn cũng hiểu được đó là một phương pháp không tệ.

Đám hải tặc như trút được gánh nặng. Cung tiễn thủ của đối phương xác thực quá mức lợi hại, bọn hải tặc hiện tại cũng không dám vươn đầu ra nghênh chiến. Mệnh lệnh này quả là hợp với suy nghĩ trong lòng bọn hải tặc.

Nhưng chờ đến khi khoảng cách giữa song phương còn 100m. Đại đa số hải tặc đều ôm đầu chửi toáng lên. Cái mạn thuyền này 100% đã bị tham ô tài liệu. Sản xuất thì đắt mà lại mỏng như vậy. Tên của đối phương bắn đến rõ ràng có thể dễ dàng xuyên qua mạn thuyền, công kích lên người đám hải tặc đang nấp đằng sau. Rất nhiều hải tặc đều chết mà vẫn còn mờ mịt. Đến lúc tắt thở bọn hải tặc cũng không hiểu vì cái gì đối phương có thể bắn xuyên mạn thuyền, xử lý bọn hải tặc.

Đầu tên Nhị đương gia đã sắp hồng mắt. Loại tình huống thế này, nếu cứ cố chờ bên mình áp sát được chiến thuyền của đối phương thì đoán chừng cũng còn lại không được bao nhiêu người rồi. Thế thì còn đánh cái gì nữa a!

“Tài công, điều chỉnh phương hướng cho lão tử, rút lui!” Nhị đương gia dốc hết sức gào lên.

Nhưng lúc này muốn rút thì đã muộn rồi. Mười chiến thuyền của đối phương không biết từ bao giờ đã bao bọc xung quanh đội thuyền của bọn hải tặc. Ngày càng nhiều người ngã xuống trong tiếng kêu thảm thiết. Nhị đương gia rốt cục tuyệt vọng, gân cổ hét lên: “Chúng ta đầu hàng! Chúng ta đầu hàng!” Đám hải tặc bên cạnh vốn đã tuyệt vọng mừng rỡ, lập tức đồng loạt treo cờ trắng.

“Đoàn hải tặc Hồ Sa xin được đầu hàng, chấp thuận hay không?” Bên tai Dương Thiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Trong nội tâm Dương Thiên khẽ động, chọn không tiếp nhận. Tên Nhị đương gia kia vừa biết lựa chọn của Dương Thiên, sắc mặt trắng xám ngã ngồi trên thuyền, quát: “Công kích cho ta!.....”

Dương Thiên lớn tiếng nói: “Chậm! Vị này, ta mặc dù không có ý định hợp nhất các người, nhưng ngược lại có một sinh ý có thể hợp tác.” Nói xong, Dương Thiên mệnh lệnh cho đội thuyền áp sát.

Nhị đương gia nghe Dương Thiên nói xong. Mặc dù vẫn có chút nghi hoặc, nhưng hiện tại người ta là dao thót, mình là thịt cá. Tình thế cũng không cho phép hải tặc nghĩ nhiều. Hai thuyền vừa tiếp xúc với nhau, hải tặc đã bị hai tên binh lính của Dương Thiên sốc sang thuyền nói chuyện.

Nhìn xem Dương Thiên vẫn đang ung dung ngồi ở mũi thuyền. Trong lòng Nhị đương gia có chút run lên. Dù sao hiện tại mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay đối phương a, không lo lắng mới là lạ.

“Không biết..... Không biết tướng quân gọi tiểu nhân lên đây là có gì phân phó?” Tên Nhị đương gia cung kính hỏi.

Dương Thiên cười nói: “Hiện tại cũng không có gì phân phó. Ta mặc dù không có chính thức tiếp nhận các người đầu hàng, nhưng vẫn là đã tiếp nhận các người đầu hàng, có hiểu ý của ta không?”

Tên Nhị đương gia này nghe xong, đầu óc có chút cháng váng, vẻ mặt dần thối ra nói: “Tiểu nhân thật không rõ, tướng quân có phân phó gì xin cứ nói!”

Tên này thật đúng là cái đầu gỗ, ngu hết biết. Nhưng thực ra chính loại người này mới là dễ khống chế nhất. Dương Thiên không so đo nhiều như vậy, bèn nói: “Yêu cầu của ta rất đơn giản, về sau người vẫn cứ làm hải tặc của người. Ta có thể cung cấp cho người đầy đủ lương thực, trang bị, thuyền. Yêu cầu duy nhất chính là người phải nghe theo mệnh lệnh của ta. Việc này có làm được không?”

Tên Nhị đương gia lập tức gật đầu như gà mổ thóc: “Tướng quân yên tâm, thuộc hạ nhất định chung thân hiệu trung với tướng quân, máu chảy đầu rơi, chết cũng không từ!”

Dương Thiên thỏa mãn nhẹ gật đầu, nói: “Vậy người trước tiên nói qua về tình huống của các người đi!”

“Ta là Nhị đương gia Hải Báo của đoàn hải tặc Hồ Sa. Chỉ là một sơ cấp võ tướng, đại ca của ta là Hồ Sa - Đại đương gia của đoàn hải tặc Hồ Sa. Hải đã là một trung cấp võ tướng. Đoàn hải tặc chúng ta tổng cộng có hơn chín trăm thành viên, nhưng trận chiến vừa rồi không sai biệt lắm đã chết mất 300 người. Đại ca của ta bây giờ đang ở nam vịnh trên đảo, nơi đó là cứ điểm của chúng ta.”

Dương Thiên nói: “Vậy người tận lực đi khuyên bảo đại ca người đầu hàng, bằng không thì kết quả sẽ như thế nào tin tưởng người so với ta còn rõ ràng hơn.”

“Vâng! Vâng! thuộc hạ nhất định sẽ làm được.” Hải báo liên tục nói.

Sau đó, Dương Thiên thả Hải Báo trở về. Để cho hải tặc đi phía trước dẫn đường.

Đây cũng không phải Dương Thiên quá tin tưởng vào Hải báo mà là hải tặc vô cùng có lòng tin với thực lực của chính mình. Coi như Hải báo muốn chơi bất cứ trò bịp bợm nào thì cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hải tặc.

Đội tàu rất nhanh đã đến trên đảo. Lúc này trên bờ đang có đại đội nhân mã đứng chờ. Đi đầu là một người mặc bản giáp, tay cầm hai cái đại thiết chùy. Khả năng đây chính là Đại đương gia Hồ Sa ở nơi này rồi.

Hải báo vội vã xuống thuyền, chạy đến bên người Hồ Sa, ghé vào tai hải tặc thì thầm vài câu.

“Cái gì?” Hồ Sa giật mình rống lên, nhưng lập tức lại bị Hải Báo giữ chặt.

Thời điểm này Dương Thiên mang theo Chu Ảnh và mười binh lính cũng đã xuống thuyền. Hải báo nhìn qua sắc mặt Dương Thiên, lập tức nói: “Tướng quân, trước tạm chờ chút đã, thuộc hạ đang khuyên bảo đại ca.”

Dương Thiên khoát tay áo, nói: “Xem ra đại ca ngại đối với thực lực của mình rất có lòng tin nha. Mà có lòng tin là chuyện tốt. Hồ Sa, nếu không ngại hãy cùng đám binh lính dưới tay ta đo sức vài chiêu? Trong số những binh lính này, ngại có thể tùy tiện chọn. Chỉ cần ngại có thể đánh thắng, coi như hôm nay ta chưa từng thấy qua các ngại. Sau này sẽ cũng tuyệt đối không tìm các ngại gây phiền toái. Nhưng nếu như đánh không thắng, ngại phải toàn tâm toàn ý làm việc cho ta. Bằng không nếu như ngại nuốt lời... hậu quả có thể sẽ khó nói.”

Hồ Sa cũng đã nghe Hải báo miêu tả, tự nhiên biết rõ chỉ bằng thực lực của mình bây giờ đi đối phó người này, căn bản là không thể đánh thắng nổi đối phương. Nhưng nếu để cho chính mình đi một chọi một với mấy tên binh lính đi theo. Hẳn mười phần tự tin có thể chiến thắng.

Lập tức quay qua Dương Thiên hét lớn: “Ngươi nói những lời này là thật?”

Dương Thiên cười to, nói: “Ta Dương Quang - từ trước đến nay chưa bao giờ nói láo. Hơn nữa không chỉ trong những binh lính này, ngay cả số binh lính trên thuyền ngại cũng có thể tùy tiện lựa chọn. Chỉ cần ngại có thể đánh thắng, ta sẽ thực hiện đúng lời hứa của ta. Đương nhiên, lựa chọn ngại nhất định phải là binh lính. Trên thuyền còn có một ngư dân, cộng với võ tướng đang đứng bên cạnh ta đây ngại không được chọn”

Hồ Sa trừng mắt nhìn Dương Thiên hồi lâu. Qua một lúc nhẹ gật đầu, nói: “Trên thuyền coi như xong, ta chọn tên lính gầy nhất đang đứng ngay đằng sau ngại kia”

Dương Thiên quay đầu lại nhìn nhìn tên lính vừa được chọn, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy ngại ra đi! Nhớ nên chú ý nặng nhẹ một chút nhé.”

“Vâng! chúa công!” Tên lính kia bình tĩnh mà nói. Sau đó chậm chạp từ từ đi bộ ra.

Hồ Sa nhìn nhìn điểm thép đoạt trong tay đối phương, đồng tử có chút co rút lại. Lập tức cũng không dám chủ quan, song chùy trong tay giơ lên, ra vẻ quân tử nói: “Mời ra tay!”

“Nhường ngại lên trước!” Tên lính được chọn vẻ mặt bình thản, trầm giọng nói.

Hồ Sa biết rõ bây giờ không phải là lúc để khách khí, một chiêu phi long du tường, đánh thẳng về phía đầu đối phương.

Mà tên lính kia cũng không khinh địch. Điểm thép đoạt trong tay hất lên, kéo theo một đạo đường vòng cung quỷ dị, đâm về phía cánh tay đối phương.

Tốc độ đâm ra cực nhanh, Hồ Sa bất đắc dĩ phải cái biến phương hướng, chùy từ đập xuống chuyển thành bổ ngang vào thân thương.

Chùy là binh khí loại trọng hình. Tên lính bị chọn cũng không phải là đồ đàn, không ngại kháng với đối phương. Cánh tay cảm thương rung lên, mũi thương cắm lên mặt đất. Tiếc đã mượn lực bật đến sau lưng Hồ Sa, thuận thế đập một phát vào lưng hắn.

Hồ Sa kinh nghiệm chiến đấu phi thường phong phú, gặp tình cảnh này cũng biết đối phương sẽ tấn công từ phía sau, không kịp quay người. Vội vàng nhào về phía trước, lăn trên đất như một con lật đật để tránh công kích của đối phương.

.....

Hai người ngại tới ta đi, giao đấu hơn mười hiệp cũng không phân thắng bại. Nhưng người sáng suốt liếc qua cũng có thể thấy được Hồ Sa một mực luôn ở thế hạ phong. Cái này cũng tại nằm trong dự liệu của Dương Thiên, mặc dù võ tướng Tiên Thiên, bình thường mạnh hơn binh lính gần hai giai vị, nhưng đây cũng chỉ là gần. Bát giai bình đỉnh phong vẫn có thể áp chế trung cấp võ tướng một bậc.

“Ngừng!” Hồ Sa hét lớn một tiếng, nói: “Hồ Sa ta phục rồi, về sau cái mạng này của ta giao cho tướng quân”

Hồ Sa cũng ủy khuất a. Chính mình đường đường là một vị trung cấp võ tướng, rõ ràng đánh không lại một tên lính quèn. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì không chỉ là mặt mũi mà thanh danh cũng đều mất hết.

Dương Thiên phát phát tay. Để cho tên lính kia trở về đơn vị, nói: “Ngươi cũng không cần phải thất vọng. Binh sĩ của ta đều là bát giai bình. Kể cả đối phó với cao cấp võ tướng cũng có sức liều mạng..... ngại đã quyết định quy hàng ta, vậy sau này cũng cũng không cần gọi ta là tướng quân nữa. Ta cũng không phải cái gì tướng quân. Ngươi cũng giống như bọn họ, gọi ta là chúa công đi!”

“Vâng! chúa công!” Hồ Sa và Hải báo nói.

Dương Thiên cười cười, nói: “Cái cứ điểm này của các ngại chỉ là thôn xóm cấp hai phải không?”

Hồ Sa ngượng ngùng cười cười, nói: “Đây đúng là thôn xóm cấp hai. Chúng ta đoạt được nơi này hơn một năm trước. Vì khi hành nghề chúng ta cũng không có cướp được các loại nguyên vật liệu như gỗ, đá... mà người của bọn ta toàn bộ đều là binh sĩ. Cũng không ai chịu nguyện ý đi thu thập nguyên vật liệu. Do đó không cách nào thăng cấp nơi đóng quân này.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu: “Hiện tại ta cho các ngại một nhiệm vụ: tận lực thu phục toàn bộ các thế lực hải tặc khác trên vùng biển này. Chuyện này các ngại có làm được hay không?”

Hồ Sa cau mày: “Chúa công, đoàn hải tặc Hồ Sa chúng ta trên biển cũng chỉ thuộc về đoàn hải tặc cỡ trung. Nếu muốn thu phục các đoàn hải tặc khác

với đại quy mô chỉ sợ cũng không dễ hoàn thành. Tuy vậy thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức để hoàn thành.”

Dương Thiên nói: “Ngươi cũng không cần phải lo lắng liệu mạng làm gì. Ta đã để các ngươi làm tự nhiên đã có cân nhắc. Trước lúc các ngươi xuất chiến, ta sẽ phái một ngàn bát giai binh này đánh cho các đoàn hải tặc khác thành tàn tật. Đợi bọn ta đi rồi, các ngươi đến họp nhất. Hải tặc với hải tặc, muốn họp nhất dễ hơn nhiều so với ta tự làm. Sau khi chiếm lĩnh được cứ điểm của các đoàn hải tặc khác, ngươi nhớ đưa toàn bộ nhân viên mạng hết đi. Cứ điểm bỏ hoang tự nhiên sẽ có người của ta đến thu nhận. Ngươi hiểu chưa?”

Hồ Sa nghe xong vô cùng vui sướng. Đây chính là đường tắt để có thể tăng lên thực lực của chính mình a. Nhân số tăng lên, thêm một người là thêm một phần sức mạnh, đến lúc đó còn có chuyện gì không xử lý nổi sao? Về phần mấy cái cứ điểm kia, hẳn ngược lại là không thêm quan tâm. Bọn hắn là hải tặc, có một nơi để đóng quân, có một nơi làm hang ổ là được? Cần nhiều cứ điểm như thế để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chức Nghiệp Sinh Hoạt Vương Cấp

Thấy Hồ Sa đồng ý, Dương Thiên lại tiếp tục nói: “Còn một điều ngươi phải nắm rõ. Ta cần chính là một chi thủy quân tinh nhuệ. Bởi vậy các ngươi khi họp nhất các đoàn hải tặc, nhớ chỉ lưu lại tư chất cấp B trở lên. Số người còn lại, ta sẽ phái người mang đi. Đồng thời ta cũng sẽ cung cấp cho các ngươi đầy đủ nguyên vật liệu cần thiết. Các ngươi cần mau chóng thăng cấp nơi đóng quân này lên. Đặc biệt là đẳng cấp của vũ quán và quán doanh là rất trọng yếu. Ngươi trước nói qua thực lực hiện tại của ngươi và Hải Báo. Lúc nào có thể đạt tới tiêu chuẩn chuyển chức thành đặc cấp võ tướng?”

Hồ Sa nói: “Ta và Hải báo trước kia đều là chuyển chức thành võ tướng ở Trung Nguyên. Nhưng về sau xuống biển làm hải tặc cũng không còn cơ hội tăng giai vị. Qua vô số cuộc chiến, chúng ta đã sớm đạt đến tiêu chuẩn tấn cấp thành cao cấp võ tướng thậm chí đặc cấp võ tướng luôn.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu. Đây chính là chỗ tốt khi không tiếp nhận đầu hàng. Đẳng cấp sẽ được giữ nguyên, không bị trở về con số 0: “Vậy là tốt rồi, đợi lát nữa ta trước đưa Hồ Sa đến lãnh địa của ta cho hắn chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Xong việc ta sẽ trở lại một lần nữa, đưa Hải Báo người đi.”

Hai người Hồ Sa lập tức đại hỉ, đây chính là cơ hội khó có được a!

Dương Thiên cười Tiểu Bạch đưa Hồ Sa bay ra khỏi nam vịnh, đi thẳng tới Bạch Lộc. Hiện tại trong toàn bộ các lãnh địa trấn Bạch Vân sở hữu, đặc cấp quán doanh ổn định không bị phá đi xây lại liên tục cũng chỉ có thôn Vọng Thiên và trấn Bạch Lộc mỗi nơi một tòa. Các quán doanh khác giờ này hầu hết đã bị dỡ xuống.

Đi đến trấn Bạch Lộc, Dương Thiên đưa Hồ Sa đi thẳng đến quán doanh. Trong mấy ngày này, Đại Ngưu đã dẹp xong không ít sơn trại dị tộc. Quán doanh tự nhiên cũng xây thêm không ít. Bởi vậy Dương Thiên rất dễ dàng kiểm được hai cái danh ngạch võ tướng.

Do Hồ Sa không phải thuộc hạ chính thức của Dương Thiên. Do đó khi tiến hành chuyển chức ở trấn Bạch Lộc phải trả toàn bộ chi phí. Hồ Sa đương nhiên không cần xuất ra số tiền kia, mà do Dương Thiên đền nộp. Dù sao số tiền này cuối cùng sẽ lại trở về trong túi hắn. Dương Thiên cũng chả thèm để ý.

Chuyển chức xong, Dương Thiên lại đưa Hồ Sa bay trở lại nam vịnh trên đảo. Sau đó tiếp tục dẫn Hải báo trở về tiến hành chuyển chức.

Làm xong mấy chuyện này, Dương Thiên gọi Hồ Sa lại nói: “Các ngươi cần mau chóng chiếm lĩnh thêm một cái cứ điểm nữa. Như vậy có thể bồi dưỡng thất giai binh số lượng lớn. Đây là phương thức tăng trưởng thực lực nhanh nhất cho các ngươi.” Sau đó Dương Thiên đem phương pháp dùng hai quán doanh bồi dưỡng binh lính đẳng cấp cao nói cho hai người Hồ Sa để bọn hắn mau chóng đi hoàn thành.

Tiếp đó Dương Thiên lại an bài thêm một số việc với Chu Ảnh, Hồ Sa và Hải Báo, lệnh cho bọn hắn mau chóng mở rộng trong địa bàn trên biển.

An bài hết những việc này xong, Dương Thiên một mình một ngựa bay về trấn Bạch Vân.

Kỳ thật phương thức xử lý đám hải tặc lần này cũng không phải do Dương Thiên nhất thời nảy sinh lòng tham. Đây là dự định từ rất lâu rồi của hắn. Hắn muốn tạo ra một quân cờ của chính mình và quân cờ này phải đảm bảo không chịu bất cứ sự chế định nào của hệ thống. Hiện tại quân cờ này có lẽ chưa thể phát ra tác dụng gì lớn. Nhưng trong tương lai đây tuyệt đối sẽ là một tồn tại cấp chiến lược. Nói một cách trực quan nhất, nếu như Dương Thiên tự mình đi công kích thế lực ngoại quốc. Vậy chuyện dẫn phát chiến tranh giữa hai quốc gia cơ hồ là điều tất nhiên. Nhưng nếu để hải tặc ra tay thì ở phương diện này lại không có gì đáng lo. Vì hải tặc là chính là đám người không có quốc tịch.

Nhưng muốn làm cho chi lực lượng này phát huy tác dụng thì yêu cầu cơ bản nhất là chính mình phải khống chế được cái lực lượng này. Vì bọn người Hồ Sa đầu nhập vào mình cũng không trải qua hệ thống xác nhận. Hơn nữa cũng không có bất luận lực ước thúc nào. Do đó Dương Thiên phải cam đoan thế lực của mình phải mạnh hơn xa thế lực vốn có của Hồ Sa. Bất quá đối với chút chuyện nhỏ ấy, Dương Thiên còn là rất có lòng tin.

Trở lại trấn Bạch Vân, Dương Thiên lập tức tìm đến Vương lão, nói: “Vương lão, hiện nay chúng ta đã xây dựng một cỗ thế lực trên biển. Mục tiêu chính là phát triển cỗ thế lực này trở lên lớn mạnh vô hạn. Tin tưởng bắt đầu từ ngày mai, lãnh địa trên biển của chúng ta sẽ nhanh chóng gia tăng. Do đó mấy ngày tới, cần làm tốt công tác bảo đảm hậu cần. Mỗi khi gia tăng một lãnh địa phụ thuộc, chúng ta phải lập tức cung cấp cho nó một đám NPC loại sinh hoạt, một đặc cấp võ tướng và một quan viên. Mặt khác, nhân khẩu cũng phải cam đoan trên 1000. Tài nguyên cũng phải đầy đủ để up lên hương trấn cấp một. Có sẵn tiềm lực từ lãnh địa chúng ta chu cấp. Sau này sẽ từ từ up lên cao hơn nữa.”

Vương lão nói: “Chúa công yên tâm đi, thế lực trấn Bạch Vân chúng ta hùng hậu. Coi như mỗi ngày có tăng lên mười cái lãnh địa phụ thuộc, chúng ta cũng có thể chèo chống cho việc tiến hành kiến thiết của bọn chúng. Huống chi chờ những lãnh địa này phát triển ổn định còn có thể cung cấp cho chúng ta thu nhập cực lớn.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, hỏi: “Người nói ta nghe một chút tình huống hiện tại của toàn bộ lãnh địa ?”

Vương lão nói: “Tình huống hiện tại của lãnh địa chúng ta so với hơn mười ngày trước cũng không có quá nhiều biến hóa. Chỉ là số lãnh địa phụ thuộc gia tăng lên mười mấy. Đây hầu hết là thành quả của việc Đại Ngưu vất vả đi chiếm đóng trong mấy ngày. Hiện tại số lãnh địa phụ thuộc Bạch Vân trấn đã đạt đến hơn hai mươi cái. Số lượng lưu dân đổi mới mỗi ngày tính cả ở những lãnh địa phụ thuộc cũng đã vượt qua 500 người. Mà nhiệm vụ của các lãnh địa phụ thuộc phần lớn là thu thập nguyên vật liệu để cung cấp cho ngành sản xuất khổng lồ của trấn Bạch Vân. Hiện tại Bạch Vân trấn chúng ta mỗi ngày chỉ riêng tiền lãi ròng đã đạt trên 500 vạn tiền đồng. Mà từ khi quan đạo tu kiến xong, nguyên vật liệu tiêu hao đã giảm bớt biên độ lớn. Mỗi ngày thôn dân thu thập nguyên vật liệu, ngoại trừ cung ứng cho từng ngành sản xuất, tạo ra thành phẩm bán ra thị trường thì vẫn còn thừa một lượng lớn..... Chỉ là do các quân doanh mỗi ngày phải phá bỏ và xây lại nên số gỗ, đá hao phí tầm 20 vạn đơn vị. Bằng không thì số tài liệu dư thừa sẽ còn nhiều nữa”

Hao phí từ việc xây lại quân doanh thật đúng là khá lớn. Nhưng nếu được hồi số tài chính này bỏ ra có đáng giá hay không, Dương Thiên nhất định sẽ hỗ trợ: Đáng giá! Hay là phá nhiều quân doanh hơn một chút, tiêu hao nguyên vật liệu càng nhiều hơn một chút nữa đi!

Nói đến đây, Dương Thiên chợt nhớ tới tên Phi Liệt Soái Heo buổi sáng vừa cứu về, cười hỏi: “Đúng rồi, Vương lão, cái tên Phi Liệt Soái Heo hôm nay chúng ta cứu về hiện tại tình huống thế nào rồi?”

Vương lão cười cười: “Coi như cũng được. Hôm nay vừa về tới Vọng Thiên thôn, hắn đã theo hai bát giai binh đi ra ngoài đi luyện cấp đi. Tuân theo chỉ thị của chúa công, ta lại đã lệnh cho hai bát giai binh phân phối toàn bộ kinh nghiệm cho vị đệ nhân này. Do trong lãnh địa chúng ta có rất nhiều nơi trú quân, bởi vậy luyện từ sáng đến trưa hắn cũng đã lên tới cấp 15. Hiện tại hắn vẫn còn đang ở dã ngoại giết quái.”

“Người cảm thấy đệ nhân này có tính cách, nhân phẩm thế nào?”

Vương lão suy nghĩ một chút, nói: “Ta xem ra thì coi như cũng được. Buổi trưa hôm nay hắn đưa toàn bộ mấy trăm tấm da lông thu thập được hôm nay giao hết cho ta. Theo tính toán của hai bát giai binh đi cùng thì một tấm da lông cũng không có lưu lại. Vốn hắn có được ba lô đặc thù, kể cả hắn có lưu lại một chút ít chúng ta cũng không phát hiện được. Từ đây có thể thấy, người này vẫn tương đối chính trực. Hơn nữa hắn vẫn còn tương đối lạc quan, chỉ là có đôi khi thoát nhìn hơi thiếu hình tượng.”

Dương Thiên gật gật đầu, nói: “Vậy người lại tiếp tục quan sát một chút, đừng để xảy ra sơ hở gì. Nếu như nhân phẩm và năng lực của hắn đủ để trọng dụng, ta sẽ ủy thác trách nhiệm cho hắn.”

Vương lão gật đầu đáp ứng.

.....

Cách thành phố CD hơn 1.000 km. Trong một gian phòng cho thuê nhỏ hẹp. Hai người nam nữ, (DG: là một đôi huynh muội) đang ngồi đối diện trên một chiếc bàn ăn cơm. Trang phục của cả hai đều mộc mạc. Tuy nhiên lại không giấu nổi vẻ thanh xuân xinh đẹp của họ. Đặc biệt là nữ hài tử kia. Nàng khoảng tám hai mươi tuổi, dung nhan thanh thuần, đi ra ngoài một bước là có thể điên đảo chúng sinh. Điều đáng buồn duy nhất là hai chân nàng có vẻ không ổn, phải ngồi xe lăn.

Lúc này nam thanh niên kia đang cao hứng nói: “Muội muội, người không biết vận khí của ta hôm nay cực tốt nha. Rõ ràng gặp được một lão bá thiện lương, hắn để cho hai người thủ hạ dẫn ta đi luyện cấp. Chỉ trong thời gian một ngày ta đã up một level, bằng người khác cố gắng cả một tháng Hơn nữa hôm nay ta còn thu thập được hơn ba trăm trương da thú, nếu như đem những da thú này bán đi, vậy cũng được mấy ngàn mmb a! Bất quá ta đã đáp ứng lão bá kia, thu thập toàn da thú cho hắn. Bởi vậy số da thú thu được ta đã giao hết cho lão rồi..... Nhưng ta tin tưởng, chỉ cần ta có đủ thực lực, rất nhanh sẽ có thể kiếm được số tiền lớn. Đến lúc đó nhất định có thể chữa lành chân cho muội rồi.”

Nữ hài tử kia rất là cảm động, nhưng phần này cảm động lại bị nàng giấu thật sâu ở đáy lòng. Mũi hơi nhú một cái, lộ ra dáng ra vẻ xinh đẹp động lòng người, cười nói: “Ta nói rồi, Thiên hạ rất có tiền đồ nha, người lúc ấy còn không tin. Nếu sớm nghe ta, đem số tiền tích súc mua mũ trò chơi, nói không chừng bây giờ đã sớm ăn lên làm ra.”

Nam thanh niên liền vội vàng, nói: “Muội muội nói rất đúng..... Bất quá ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, chính là trong cái trấn kia của lão bá, rõ ràng một người chơi cũng không thấy. Trên diễn đàn không phải nói hiện tại số CCU trong game đã vượt qua 1 tỷ sao? Như thế nào cả cái trấn lớn như vậy mà một người chơi cũng không thấy đây?”

Nữ hài tử cũng đồng dạng vô cùng nghi hoặc, hỏi: “Không phải là người sinh ra trong thế lực dị tộc chứ? Xem tư liệu trên trang web chính thức đã công bố, chỉ cần không phải lãnh thổ của Đông Hán 13 châu thì sẽ đều được định nghĩa là khu vực dị tộc hoặc Man Hoang. Mà những địa phương thế này sẽ không có người chơi giáng sinh.”

Nam thanh niên vội hỏi: “Đây tuyệt đối là không có khả năng, ta có thể khẳng định lão bá và tất cả người trong thôn đều là người Hán, hơn nữa phong

cách kiến trúc cũng đều là phong cách thời kì Đông Hán.”

Nữ hài cười nói: “Đã như vậy, ngươi còn cần nhắc nhiều như vậy làm gì, trong thôn này chỉ có một mình ngươi là người chơi chẳng phải tốt hơn sao? Ngươi thỉnh vị kia lão bá kia phải người đưa ngươi đi luyện cấp, đến khi rồi núi cũng đã vô địch thiên hạ rồi.”

Nam thanh niên cười hắc hắc, nói: “Có đạo lý, xem ra ta phải thực sự cố gắng hơn nữa.”

.....

Dương Thiên vừa thấy kỹ năng chiêu hàng đã làm lạnh xong, lập tức đến doanh gác có số 01 tiến hành chiêu hàng.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thiên cười Tiểu Bạch bay đến thành Tuyệt Ảnh. Hôm nay hẳn phải đi Lạc Dương một chuyến bởi vì bọn người Hồ thợ rèn đã học tập ở đây được mười ngày. Hắn cần nhanh chóng đến để xem ba người này có phải đều đã lĩnh ngộ được kỹ năng Vương cấp hay không. Đi theo hắn đồng thời còn có hai người nữa. Một là thợ may đặc cấp Lưu Tương. Hai là đặc cấp y sư Triệu Toàn. Lí do rất đơn giản, chức nghiệp của hai người này vừa vặn ba hôm trước đã đạt đến đặc cấp đỉnh phong.

Dương Thiên phân biệt đưa Lưu Tương và Triệu Toàn đến tiệm may chung cực và chung cực y quán xong mới khởi hành đi tìm ba người Hồ thợ rèn.

Lúc đến tiệm rèn, Dương Thiên phát hiện Hồ thợ rèn và Ngô Dụng đã sớm chờ ở đó rồi.

Thấy Dương Thiên đến, hai người vội vàng chạy ra chào. Dương Thiên cười nói: “Như thế nào đây? Mấy ngày qua sinh hoạt, học tập ổn chứ?”

Ngô Dụng cười nói: “Phi thường tốt! Chúa công, Hồ đại ca tại ngày hôm kia đã lĩnh ngộ được kỹ năng Vương cấp. Bản thân ta cũng đã lĩnh ngộ thành công từ ngày hôm qua. Hiện tại chúng ta cũng đều đã nắm giữ kỹ thuật rèn thép bách luyện. Mà Hồ đại ca còn lợi hại hơn, trực tiếp đi học xong kỹ thuật rèn vũ khí tương ứng. Ta thì chắc phải mất một thời gian ngắn nữa.

Dương Thiên mừng rỡ. Không ngại chuyện NPC tư chất cấp S lĩnh ngộ Vương cấp kỹ năng đã là chuyện chắc chắn như ván đóng thành thuyền. Kỹ năng phải nắm tới mới là ổn thỏa nhất. Về sau thực lực đã bát giai bình của mình có thể tăng thêm một bậc rồi. Trang bị thích hợp cho bát giai bình bọn hắn là sản phẩm sản xuất từ thép bách luyện rốt cục có thể bắt đầu sản xuất. Đợi đến lúc Lưu Tương lĩnh ngộ được kỹ năng may Vương cấp. Dưới tình huống được Vương cấp thợ rèn cung cấp tài liệu là có thể chế tạo ra giáp toàn thân. Chút ít trang bị trước kia, coi như là giáp vảy cá thất giai cũng chỉ phòng ngự được phần ngực, bụng mà thôi. Khái giáp toàn thân được sản xuất sẽ mang lại đột phá lớn. Quân lính sẽ được bảo vệ từ đầu đến đuôi không sót chỗ nào. Mặc trang bị này bát giai bình mới có thể trở thành cỗ máy chiến tranh thực sự.

Sau đó Dương Thiên lại dẫn hai người đi tìm Lý Tráng. Lý Tráng hiện tại cũng đã đồng dạng lĩnh ngộ được kỹ thuật đóng thuyền vương cấp. Hắn hiện tại đã có thể chế tạo ra thuyền buồm có ba đến bốn cột buồm và vận tải thuyền cao cấp. Thuyền buồm ba cột có thể chứa 200 đơn vị chiến đấu, tốc độ đạt tới 120 hải lý/giờ. Thuyền buồm bốn cột có thể chứa 400 đơn vị chiến đấu, tốc độ lên tới tới 150 hải lý/giờ. Mà vận tải thuyền cao cấp mỗi chiếc có thể vận chuyển 1 vạn đơn vị vật tư mỗi loại. Có thể chở 2000 người. So với vận tải thuyền sơ cấp, khối lượng có thể vận chuyển được đề cao một mảng lớn.

Nhưng chuyện kế tiếp là sự tình khiến cho Dương Thiên vô cùng đau lòng. Đó là mua bản vẽ kiến trúc chung cực. Đã có NPC chức nghiệp sinh hoạt Vương cấp, nếu như không có bản vẽ kiến tạo, vậy cũng chỉ có thể chờ lãnh địa thăng cấp đến đô thành hoặc là NPC tự động tấn cấp đến Đế cấp xong mới xây dựng được. Mà lúc này, Dương Thiên lại không có đủ tiền nhả để chờ đợi.

Hiện tại tài chính của trấn Bạch Vân khá phát triển, đang còn dư trên 5.000 kim. Lần này ra ngoài Dương Thiên mang theo 3.200 kim. Vừa rồi an trí Lưu Tương và Triệu Toàn tiêu hết 200 kim. Mà 3000 kim còn lại này chỉ đủ để mua hai bản vẽ tiệm rèn chung cực và ụ tàu chung cực.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nền Chính Trị Hà Khắc

Dương Thiên đối với sự vô sỉ của hệ thống hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng hắn cũng không có biện pháp. Dù sao tiền cũng có thể từ từ kiếm lại. Mà việc làm cho Dương Thiên phiền muộn nhất chính là hắn đã đánh nhiều son trại dị tộc như vậy, nhưng lại chưa từng thu hoạch được một trương bản vẽ kiến trúc chung cực nào. Bản vẽ kiến trúc đặc cấp ngược lại đã kiếm được vài tờ. Bất quá bây giờ đã dùng hết rồi.

May mắn Dương Thiên cũng không có ý định xây quá nhiều kiến trúc chung cực. Bằng không thì coi như có nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ dùng.

Mang theo ba người này trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên lập tức để cho Vương lão an bài nhân thủ tu kiến kiến trúc chung cực. Loại kiến trúc này không chỉ có hao tổn của cải cực lớn, hơn nữa cần mấy trăm người cùng khởi công. Nhanh lắm cũng mất một ngày mới xong được.

Mấy ngày liên tục lênh đênh trên biển không có thời gian đi luyện cấp. Dương Thiên cũng không muốn để level của mình tụt hậu so với mọi người. Vậy

nên hôm nay hẳn định đi đánh quái luyện cấp với đám binh lính.

Nhưng còn chưa khởi hành, Vương lão đã đến tìm hắn nói: “Chúa công, vừa rồi ở Vọng Thiên trấn truyền đến tin tức, có mấy dị nhân yêu cầu gặp mặt chúa công người.”

“Ah?” Dương Thiên rất là kinh ngạc, mặc dù khuya ngày hôm trước lúc lên diễn đàn đã biết có người phát hiện ra sự tồn tại của Vọng Thiên trấn. Nhưng không nghĩ tới đám này nhanh như vậy tìm đến. “Không biết bọn hắn tới lúc nào?”

Vương lão nói: “Vừa mới đến không lâu. Hiện tại công tác tu sửa mật đạo đã hoàn thành. Cưỡi giác mã chạy hết con đường cũng chỉ mất khoảng một giờ. Không tốn bao nhiêu thời gian.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Vậy chúng ta đi gặp bọn hắn a, xem bọn hắn có cái chuyện gì muốn nói!”

Nói xong liền cùng Vương lão đi về phía Vọng Thiên trấn. Dĩ nhiên không phải đi bộ mà là cưỡi Tiểu Bạch bay đến.

Đi qua mật đạo, Dương Thiên phát hiện tại đây xác thực đã ngon lành hẳn lên. Toàn bộ mật đạo rộng chừng 10m, cao chừng ba trượng, đủ để bảy thốt giác mã cao lớn chạy song song. Mà trọng yếu hơn là hiện tại, Tiểu Bạch đã có thể phi hành bên trong mật đạo. Về sau, Dương Thiên qua lại giữa Bạch Vân trấn và Vọng Thiên trấn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mật đạo trực tiếp thông về hướng thôn Vọng Thiên. Ở lối ra còn có một ngọn núi lớn và rừng cây rậm rạp yểm hộ, có thể nói là thiên y vô phòng. Gần lối ra phía trong lòng núi, Dương Thiên còn cho mở ra mười cái sơn động cực lớn. Mỗi sơn động có diện tích bằng tám hai đến ba sân bóng lớn. Đây là tính toán của Dương Thiên. Nơi này bình thường không có việc gì có thể dùng để chứa vật tư. Thời kì phi thường có thể dùng để tàng binh.

Thời điểm ra khỏi mật đạo, Dương Thiên đeo lên một cái khăn che mặt. Hắn bây giờ còn chưa muốn để cho mọi người biết được thân phận của mình trong hiện thực.

Đi đến trung tâm hành chính của Vọng Thiên thôn, Dương Thiên quả nhiên thấy ba nam một nữ đang ngồi ở phòng khách lẳng lẳng chờ đợi. Dương Thiên vừa vào cửa liền cười nói: “Hôm nay thật đúng là khách quý đến thăm a! Không biết mấy vị tìm ta có chuyện gì không?”

Bốn người kia nhìn về phía Dương Thiên, hơi có chút kinh ngạc. Tựa hồ không ngờ tới Dương Thiên sẽ mang khăn che mặt để gặp bọn họ.

Rất nhanh, một vị nam thanh niên đứng lên nói: “Các hạ chắc hẳn chính là trưởng trấn của trấn này a. Không biết phải xưng hô thế nào?”

Dương Thiên sao có thể không biết, tên này đang muốn thăm dò xem mình là ai đây mà! Trong trò chơi này, người muốn biết danh tự của một lãnh địa người chơi, phương pháp đầu tiên chiếm lĩnh luôn cái lãnh địa này, qua đó dĩ nhiên sẽ biết danh tự. Nếu không làm như vậy, cũng chỉ có thể nghe ngóng từ những người khác hoặc hỏi thẳng trưởng trấn. Mà đã hỏi được, tự nhiên cũng sẽ biết. Đương nhiên về sau up lên thành thị, có thể khắc tên trên cửa thành. Nhưng cái tên này chỉ là do lãnh chúa tự mình quyết định. Có thể là tên thật, cũng có thể là một cái tên nào đó mà lãnh chúa thích.

Suy nghĩ một chút, Dương Thiên cười nói: “Ý nghĩ của các người ta cũng rõ ràng. Không cần lòng vòng nhiều làm gì. Các người đã đoán được ta là một gamer, đương nhiên cũng có thể khẳng định cái trấn này của ta tên là gì. Về phần tên của ta, các người chắc cũng không lạ lắm chứ?”

Thanh niên kia ngượng ngùng cười cười, nói: “Chúng ta cũng chỉ là muốn chứng nhận thoáng một phát mà thôi. Dương Quang huynh, ta trước giới thiệu cho người một chút đi. Vị này chính là hội trưởng công hội Thí Thần - Thí Thần Quân Chủ. Vị ngồi bên cạnh là minh chủ Phi Thiên minh - Phi Thiên Thần Vương. Còn vị mỹ nữ kia là hội trưởng công hội Vạn yêu - Tiểu Thiên cô nương. Cuối cùng là ta, hội trưởng Thiết Kỵ hội - Nhất Kỵ Hồng Trần. Chúng ta đều ở Thủy Trữ huyện, là trưởng trấn của hương trấn cấp một”

Dương Thiên cười cười nói: “Thật sự là vinh hạnh a, không nghĩ tới hôm nay có thể làm phiền các công hội bài danh trong top 100 trên cả nước quang lâm. Thật đúng là về vang cho kẻ hèn này a!”

Nhất Kỵ Hồng Trần cười khỏ một tiếng, nói: “Dương Quang huynh quá khiêm tốn rồi. Trong mắt Dương Quang huynh, người sở hữu thiên hạ đệ nhất trấn. Mấy tiểu công hội của chúng ta chỉ sợ không lọt nổi vào pháp nhãn của huynh ấy chứ.”

Dương Thiên cười nói: “Hồng trần huynh khách khí. Thiên hạ đệ nhất trấn này của ta cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi! Mới nhìn qua thì có vẻ là phong quang vô hạn, nhưng trong cả trấn cũng chỉ có mình ta là người chơi a. Mà các vị ngồi đây đều là hội trưởng của các công hội lớn. Thủ hạ của ai không phải trên vạn nhân mã chứ! Về sau còn kính nhờ các vị chiếu cố nhiều hơn.”

Dương Thiên vừa nói xong câu này, ánh mắt mấy người ngồi đây lập tức hiện lên thần sắc thất vọng. Chỉ có Phi Thiên Thần Vương là hai mắt khép hờ, không biết đang nghĩ cái gì. Dương Thiên liếc qua, thu hết biểu hiện của mỗi người vào trong mắt.

Tiểu Thiên là người nhanh nhất khôi phục lại thần thái, nói: “Dương Quang đại ca có thể dùng lực lượng một người mà lập nên mỹ danh thiên hạ đệ nhất trấn. Vậy chẳng phải càng là nói lên Bạch Vân trấn của huynh ngoại hồ tàng long sao? Ta xem Bạch Vân trấn đến cả đặc cấp quân doanh rõ ràng cũng đã xây tốt. Chỉ sợ thủ hạ của Dương Quang đại ca đều là nhân tài vô số a!”

Đám nam nhân nghe vậy liền lập tức lấp bắp kinh hãi. Bọn hắn cũng không có cẩn thận như Tiểu Thiên. Lúc đến mặc dù cũng quan sát tỉ mỉ tình thế bố cục trong trấn. Nhưng phần lớn là để xác định xem cái trấn này có phải do người chơi kiến tạo hay không. Cũng không ai đánh chú ý đến những chi tiết tỉ mỉ thế kia.

Dương Thiên mỉm cười, nói: “Cái này cũng không có gì nha. Các người cũng biết vừa lập trấn thì được thưởng một NPC cấp SS. Vừa vận lúc trò chơi

bắt đầu không lâu ta lại bán được một ít vũ khí, phát chút tiền tài nhỏ nhỏ. Ta đưa NPC này đến nội thành chuyển chức thành đặc cấp võ tướng. Sau đó mua bán về mới dựng lên được cái đặc cấp quân doanh này. Nhưng dựng lên xong cái ta mới bắt đầu hối hận a! Cái đặc cấp quân doanh này ngoại trừ tốc độ huấn luyện binh lính nhanh hơn một ít thì cũng chả còn tác dụng nào khác. Thật sự là lãng phí của ta hơn 100 vạn tiền đồng a! Hiện tại bản thân ta nghèo rớt mùng toi, một xu dính túi cũng không có.”

Đối với việc Dương Thiên than nghèo khổ. Mấy người ở đây ai cũng không tin. Bọn hắn cũng không phải người ngu, tự nhiên biết rõ lúc ban đầu buôn bán “chút ít” vũ khí kia lợi nhuận lớn đến bao nhiêu.

Tiểu Thiên cũng cười khổ nói: “Dương Quang đại ca, lời này của ngươi quả thật là quá chính xác. Mấy người chúng ta, ai chả nghèo rớt mùng toi. Vì phát triển lãnh địa, ngay cả vũ khí trang bị cho mình cũng không nỡ mua. Mà quá phận nhất chính là, mỗi tháng quan phủ rõ ràng còn muốn trưng thu 20% thuế mả. Ngươi nói đây không phải là muốn mạng người sao?”

Nhất Kỵ Hồng Trần lập tức nói: “Tiểu Thiên cô nương nói có lý, nhưng thù hạ của ta cũng không quá đáng chỉ có trên hai vạn người chơi. Thực lực so với quân đội chính quy còn thua xa. NPC binh lính lại chỉ có hơn 100 người, căn bản không chịu nổi trọng dụng nữa. Haizzz!” Nói xong, Nhất Kỵ Hồng Trần còn liếc liếc qua nhìn biểu hiện của Dương Thiên.

Thí Thần quân chủ cũng góp lời: “Chúng ta dù sao cũng là người chơi. Vốn vào trong game là để chơi trò chơi, ai lại muốn chịu sự bóc lột của thể lực NPC a! Nhưng triều đình lực lượng quá lớn. Chúng ta so với họ như trứng chọi đá, giờ biết làm thế nào đây?”

Dương Thiên trầm nghĩ: Trò hay cuối cùng cũng đã đến rồi. Xem ra đây chính là mục đích chính của chuyến đến thăm lần này. Cười thầm, Dương Thiên quay qua nói: “Xác thực như thế, nghĩ tới ta tháng trước, vốn còn tiết kiệm được 20 vạn tiền đồng. Cuối cùng bị thuế quan toàn bộ thu hết. Ta so với các ngươi còn đau lòng xót ruột, còn cảm tức hơn gấp mấy lần a!”

Tiểu Thiên đột nhiên nói: “Tất cả mọi người đã không quen nhìn đám quan lại triều đình hồng hách, bắt nạt thường dân, coi thường gamer chúng ta, ta ngược lại là có một chủ ý.”

Nhất Kỵ Hồng Trần vội la lên: “Ah? chủ ý gì?”

Tiểu Thiên nhìn nhìn Dương Thiên, nói: “Ngươi ngẫm lại, toàn bộ huyện Thủy Trữ của chúng ta có bao nhiêu người chơi? Ít nhất cũng có hơn 200 vạn a! Mà số lãnh địa trong tay người chơi cũng có đến mấy trăm tòa. Trong khi đó theo ta tính toán, quân số chính thức của toàn huyện Thủy Trữ cùng lắm cũng chỉ có mười vạn. Chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, để cho đại lượng người chơi trong thành bạo động. Lúc đó cửa thành mở ra, nhất định chúng ta có thể đoạt được huyện thành này. Đây chính là thành thị cấp bậc nơi đóng quân a. Chỉ cần chúng ta cứ ở trong thành mà thủ, triều đình có biết cũng chả làm gì được bọn ta. Hơn nữa hiện tại trong triều đình còn đang lo họa ngoại xâm, đoán chừng cũng không phải được bao nhiêu quân đội tới. Chỉ cần chúng ta có được một huyện này. Chẳng những thu thuế không cần giao, hơn nữa tương lai muốn tranh bá thiên hạ cũng có vốn liếng.”

Dương Thiên cười khô, người này thật đúng là “vui tính”, nói: “Ngươi thực cho rằng chuyện này có thể thành công?”

Tiểu Thiên rất thành thật mà nói: “Tỷ lệ thành công không đến một thành, nhưng nếu như không làm. Vậy chúng ta cũng chỉ có thể từng bước phát triển. Dựa theo tốc độ này, ít nhất cũng phải mất thời gian hơn một năm mới có thể up hương trấn lên đến tiểu thành. Đợi đến lúc loạn Hoàng Cân, nếu có thể phát triển trở thành tiểu thành cấp hai cũng đã là không tệ lắm rồi. Thế nhưng với rải rác bốn năm vạn thôn dân của tiểu thành cấp 2, trong loại đại chiến dịch hệ thống này lại có thể phát ra nổi tác dụng gì chứ? 4.000 - 5.000 binh lính giữa mấy ngàn vạn quân đội chỉ là muối bỏ biển mà thôi.”

Dương Thiên không thể không thừa nhận, cô nàng này nói rất có đạo lý. Chỉ là Dương Thiên cũng không cho rằng tỷ lệ thành công của chuyện này có thể đạt tới một thành, khả năng nửa thành cũng không được.

Dương Thiên nghĩ nghĩ, cười khổ nói: “Ý nghĩ này của ngươi quá mức điên cuồng. Ta không cách nào gạt bừa, cũng sẽ không làm. Hơn nữa chúng ta sao có thể triệu tập toàn bộ người chơi ở Thủy Trữ huyện theo chúng ta hành động? Cái này đối với bọn họ lại có chỗ tốt gì?”

Tiểu Thiên không nghĩ tới Dương Thiên lại trực tiếp cự tuyệt như vậy. Cả nửa ngày sau mới nói: “Chẳng lẽ Dương Quang đại ca định cứ để cho đám quan lại triều đình bóc lột như vậy? Ngươi chính là trưởng trấn của thiên hạ đệ nhất trấn đó. Có cái danh xưng này đi theo, chỉ cần Dương Quang đại ca hô một tiếng, lo gì không có người hưởng ứng?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Tác Dụng Của Dược Viên

Có vẻ muốn để mình làm chim đầu đàn đây a! Đoán chừng nếu sau này thực sự có chuyện gì xảy ra. Bọn hắn sẽ là đám đầu tiên chạy đi. Đến lúc đó trách nhiệm truy xuống, còn không phải chính mình là tội lớn nhất? Biết thế nhưng Dương Thiên cũng không nói ra. Hắn giả bộ ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không dễ cho đám quan lại triều đình bóc lột cũng không phải chỉ có duy nhất một cách này. Kỳ thật con đường các vị lựa chọn chính là con đường không khả thi nhất. Ngươi dựa vào cái gì cho rằng quân đội của triều đình không đánh nổi quân đội chúng ta đóng trong thành Thủy Trữ?”

Thí Thần Quân Vương nói: “Việc này còn phải nói sao? Tác dụng to lớn của tường thành, các vị đang ngồi có ai là không biết! Hiện tại có bao nhiêu

người đã từng đánh son trại cờ trung? Mà thực sự hạ được lại có bao nhiêu? Mà đây chỉ là tường đá cao ba mét thôi đấy. Cái này sao có thể so sánh với tường thành vừa cao vừa chắc chắn của thành Thủy Trữ? Cho nên, ta tuyệt đối tin tưởng chúng ta có thể bảo vệ được tòa thành này.”

Dương Thiên cười khỏ, đám này khả năng chưa từng thấy qua công thành chiến chính thức cho nên mới có loại suy nghĩ này. Bất quá hiện tại hệ thống vẫn chưa bắt đầu tổ chức các event kiểu như cho người chơi đánh son trại cờ lớn. Thế nên việc này cũng có thể hiểu được: “Thủ thành cũng không phải là đơn giản như vậy, chúng ta bây giờ công thành rất khó là vì không có vũ khí công thành. Nhưng người có chức triều đình không có vũ khí công thành không? Các người đừng tưởng rằng vũ khí công thành cũng chỉ có mấy đồ đơn giản như thang mây, đục mộc (cái cây gỗ to hay dùng để phá cửa thành ấy). Ta khuyên các người tạm thời cứ từ từ đợi đã. Việc đánh huyện thành Thủy Trữ sẽ nghĩ cách sau.”

Phi Thiên Thần Vương về mặt khinh miệt nói: “Xem ra lúc đầu các hạ nói Thiên hạ đệ nhất trấn chỉ có hư danh cũng không phải nói chơi nhỉ!”

Dương Thiên nhìn Phi Thiên Thần Vương, lạnh nhạt nói: “Ta có phải hư danh hay không, Thần Vương các hạ có thể tới thử một lần. Ta còn có nhiều chuyện quan trọng phải làm. Thử lỗi không thể bồi tiếp. Tiền khách!”

Sau khi nói xong, Dương Thiên cũng không quay đầu lại, mang theo Vương lão đi ra ngoài, chỉ lưu lại bốn người bốn mắt nhìn nhau.

Ra khỏi Vọng Thiên thôn, Phi Thiên Thần Vương hừ một tiếng, nói: “Hệ thống cho hần một cái danh hào Thiên hạ đệ nhất trấn, hần lại tự xem chính mình là đệ nhất thiên hạ rồi hả?”

Tiểu Thiên rất không cao hứng mà nói: “Thần Vương, người lắm miệng làm gì? Bạch Vân trấn không phải Thiên hạ đệ nhất trấn, chẳng lẽ Thần Vương trấn của người mới là Thiên hạ đệ nhất trấn? Vốn mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, người chen vào một câu đã làm hư tất cả rồi.”

Phi Thiên Thần Vương nói: “Thế nào là ta đã làm hư tất cả rồi? Dù sao hần cũng đã chính diện cự tuyệt. Sao có thể lại đáp ứng? Nói sau, hần không phải nói chính hần chỉ có một mình. Đến một thủ hạ là người chơi cũng đều không có sao? Chỉ bằng khoảng tới đa ba bốn trăm binh lính kia của hần, đối với việc chúng ta đánh Thủy Trữ thành có thể tạo ra được bao nhiêu tác dụng?”

Tiểu Thiên cười khỏ nói: “Ai nói chúng ta nhất định phải đánh thành Thủy Trữ hả? Lúc ấy không phải đang diễn biến tốt đấy ư? Ngon lành thì chúng ta có thể kích động Dương Quang thực hiện kế hoạch này. Còn nếu như chưa kích động được lại có thể nghĩ phương pháp khác. Vừa rồi hần còn tỏ thái độ rất thân thiện. Nói không chừng hần huyền thêm một hồi còn có thể lấy được chút ít kinh nghiệm từ hần. Phải biết rằng tòa hương trấn này của hần thấp nhất cũng là cấp hai. Chỉ bằng tốc độ phát triển lãnh địa của hần cũng đủ cho chúng ta học được không ít rồi. Giờ thì hay, toàn bộ bị người ném đi hết.”

Phi Thiên Thần Vương rất là không phục mà nói: “Hần có thể phát triển đến loại trình độ này cũng chỉ là vận khí. Người xem cái lãnh địa này của hần có bao nhiêu người? Tối đa không quá ba nghìn thôn dân. Nếu không phải triều đình quy định không cho phép khai chiến đối với lãnh địa cùng thế lực. Ta muốn tiêu diệt hần cũng là chuyện dễ như ăn kẹo mà thôi.”

.....

“Diệt ta? Hắc hắc, cái này cũng phải nhìn xem người có đủ thực lực hay không đã!” Dương Thiên sau khi nghe Lưu Kiệt báo cáo, lạnh lùng cười nói.

Dương Thiên cũng không thèm để tên này Phi Thiên Thần Vương này trong mắt. Qua một hồi đã quên bém, ném qua một bên.

Cùng Vương lão trở lại Bạch Vân trấn. Nhận được báo cáo được viên đã xây xong, hiện tại đang cấy ghép dược thảo non vào.

Dương Thiên quyết định đi xem. Đây chính con đường phát tài sau này của mình a, không thể coi thường được.

Dược viên được xây dựng ở phía tây Bạch Vân trấn. Vị trí gần với thú lan. Dương Thiên nhìn qua một chút. Cái dược viên này thật đúng là quá đơn giản. Khai khẩn ra trăm mẫu thổ địa, dùng hàng rào vây quanh. Thế là thành dược viên.

Nhưng nếu như quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ra điểm dị thường. Thổ địa trong dược viên được chia làm mười khối. Cứ mỗi mười mẫu tạo thành một khối. Lúc này huyết lệ hoa và cam lộ thảo đã được cấy ghép. Phân biệt trông ở hai khối đất trong đó. Mà cái hai khối đất này màu sắc rõ ràng không giống nhau, càng khác hơn so với mấy khối đất chưa được trồng dược thảo.

Dương Thiên đang nghi hoặc, Tàn Đồng đã đi tới, cười nói: “Chúa công, người như thế nào lại rảnh rỗi đến thăm dược viên của ta?”

Dương Thiên nói: “Ta không phải vừa nghe nói dược viên của người được dựng lên sao. Cho nên mới tới nhìn xem. Mấy khối đất trong dược viên rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Sao lại chia thành nhiều khối như vậy? Mà sao mỗi khối lại có một màu, nhìn như tắc kè thế kia?”

Tàn Đồng cười nói: “Màu sắc mỗi khối đất không giống với nhau, đó là bởi vì mỗi loại dược thảo đều cần hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau. Cho nên trong mỗi khối đất phải thêm một chút nguyên liệu đặc thù. Mà tiêu chuẩn nhân là dược nông cao cấp, do đó dược viên được dựng lên là trung cấp dược viên. Nếu như là sơ cấp dược viên cũng chỉ có mười mẫu đất. Chỉ có thể gieo trồng một loại dược thảo, hơn nữa đẳng cấp dược thảo không thể cao hơn bát phẩm. Trung cấp dược viên có diện tích trăm mẫu, có thể trồng mười loại dược thảo. Tuy nhiên hiện tại chúng ta không thể trồng dược thảo cao hơn lục phẩm. Dùng cái này suy ra, nếu như là chung cực dược viên sẽ chiếm diện tích mười vạn mẫu, có thể chủng vạn loại dược thảo. Ngoại trừ nhất phẩm dược thảo, số còn lại đều có thể trồng.” Nói tới chỗ đây, trên mặt Tàn Đồng hiện lên thần sắc mong chờ.

Dương Thiên nhẹ gật đầu, đối với thuộc tính dược viên rất hài lòng, hỏi: “Vậy trong một tháng, mỗi khối thổ địa có thể thu hoạch được bao nhiêu dược liệu?”

Tàn Đồng nói: “Nếu như là dược liệu bát phẩm, cửu phẩm thì có thể thu được 1 vạn cây; thất phẩm, bát phẩm có thể thu được 1.000 cây; Ngũ phẩm,

lục phẩm có thể thu được 100 cây; Tam phẩm, tứ phẩm có thể thu được 10 cây; Nhị phẩm theo quy tắc một tháng chỉ thu được một cây. Hiện tại ta có hai nhĩ tử hỗ trợ quản lý, cả hai cũng đều đã là được nông trung cấp. Do đó sản lượng có thể gia tăng gấp đôi.”

Trong nội tâm Dương Thiên âm thầm tính toán: Số bát, cửu phẩm được thảo thoát nhìn thu hoạch còn khá phong phú. Như thế nào nhị phẩm chỉ thu được một cây? Thật quá keo kiệt đi!

Nhưng việc này là do hệ thống đặt ra quy tắc. Dương Thiên cũng không cách nào sửa đổi. Hơn nữa được thảo nhị phẩm quá trân quý. Đây cũng không phải có thể dùng tiền tài để so sánh. Chỉ là Dương Thiên hiện tại còn chưa biết mà thôi.

Dương Thiên đối với việc kiếm được bản vẽ kiến tạo được viên đẳng cấp cao không có ôm bao nhiêu hi vọng, nói: “Tần đại thúc, vậy tốc độ up chức nghiệp của các người như thế nào? Chỉ mười khối thổ địa này xác thực là hơi ít a”

Tần Đồng cười nói: “Đa tạ chúa công quan tâm, cấp bậc chức nghiệp của được nông chúng ta có quan hệ với việc trồng được liệu. Trồng càng nhiều, phẩm cấp càng cao, thì gia tăng càng nhanh. Nhưng bởi vì trong mỗi được viên, được thảo cùng loại tối đa chỉ có thể trồng trong bốn khối đất. Do đó còn phải làm phiền chúa công về sau lưu ý thêm thoáng một chút các được thảo cao cấp. Tiểu lão nhân vô cùng cảm kích.

Dương Thiên vội hỏi: “Nên như vậy, nên như vậy!”

.....

Dương Thiên trở lại văn phòng trưởng trấn đã thấy Đại Ngưu đang đứng chờ, cười hỏi: “Đại Ngưu, người không phải đi đánh sơn trại dị tộc sao? Lại chạy về trong trấn lười biếng hả?”

Đại Ngưu cười hắc hắc, nói: “Chúa công, người cũng quá xem thường thuộc hạ đi! Toàn bộ mười mấy sơn trại dị tộc đã bị ta thanh lý hết. Chỉ còn lại thành Tà Phong là chưa động vào thôi. Chúa công, người nói chúng ta có phải nên suy nghĩ biện pháp chiếm luôn tòa thành kia không?”

Dương Thiên tức giận mắng: “Người cho rằng mấy tòa thành là thức ăn bán ngoài chợ đấy à? Nói cướp dễ như thế, người đi cướp cho ta xem!”

Đại Ngưu cười cười, nói: “Thuộc hạ cũng chỉ là nói thôi mà! Nghe nói lãnh địa đã chúng ta đã sản xuất được mấy trăm cái thang mây rồi. Chờ thêm một thời gian ngắn nữa là có thể đánh a?”

Dương Thiên gật gật đầu, nói: “Trước cứ chờ thêm một thời gian nữa rồi nói sau. Thực lực của chúng ta bây giờ như thế nào?”

Đại Ngưu nhanh chóng nói: “Ngoại trừ số binh lính chúa công an bài ở các lãnh địa, 1.000 bát giai binh và mấy trăm thất giai binh đã phái ra biển. Trong lãnh địa chúng ta hiện tại còn 5700 bát giai binh, 7000 thất giai binh. Có thể nói là thực lực phi thường cường đại. Tổng cộng số thất giai binh đóng ở các lãnh địa là hơn 8000. Nếu như gặp chiến dịch đại quy mô, con số này còn có thể thay đổi. Mặt khác còn có hơn hai vạn binh lính chưa được chuyển chức.”

Dương Thiên vuốt vuốt trán. Số lượng quân doanh vẫn còn không đủ a! Hắn mỗi ngày đều lo lắng vì bản thân mình trọng sinh mà dẫn đến hiệu ứng cánh bướm (*) sẽ làm cho Thiên hạ cập nhật sớm hơn. Chuyện này tương đương với cái bug game mình đang sử dụng để đào tạo binh lính đẳng cấp cao sẽ bị bịt lại. Bởi vậy Dương Thiên mới tận khả năng đẩy nhanh tiến trình chuyển số binh lính hiện có thành binh lính cao giai.

(*) Tức là thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó. Các lão cứ lên google tra hiệu ứng cánh bướm là nó ra cả đồng.

Sau khi suy nghĩ một chút, Dương Thiên rốt cục đưa ra quyết định, nói: “Từ hôm nay bắt đầu toàn lực đẩy mạnh quân đội vào phía sâu trong cốc đồng thời đưa 7000 thất giai binh tới phụ cận thành Ngốc Ứng tiến hành mai phục. Hiện tại chúng ta đang có gần 600 giác mã cung kỵ phải không?”

Đại Ngưu gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, hiện tại chúng ta đang có 570 giác mã cung kỵ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tung Tích Thần Hồn

Dương Thiên nói: “Vậy thì chia số giác mã cung kỵ binh này thành năm tổ. Đám dị tộc trong cốc không phải có năm cái cứ điểm lớn sao? Chúng ta cứ một cứ điểm lại phái một đội giác mã cung kỵ qua, quấy rối những thôn dân làm công tác sản xuất, chả may gặp phải quân đội thì bỏ chạy. Để ta xem bọn hắn còn có thể rúc đầu trong ổ được bao lâu nữa. Về phần thành Ngốc Ứng thì phái 170 giác mã cung kỵ qua đó, tận lực kích tướng, dụ rắn ròi hang. Nếu như bọn chúng đem quân ra ngoài thành, xài chiến thuật thả điều kết hợp với quân mai phục cố gắng tiêu diệt lực lượng của đối phương nhiều hết mức có thể. Ta ngược lại muốn nhìn xem, ai có thể kiên nhẫn lâu hơn!”

“Vâng! Chúa công!” Đại Ngưu cao hứng lớn tiếng nói.

“Chúa công, vậy còn cái tòa Tà Phong Thành thì xử lý thế nào? Vạn nhất lúc chúng ta đang giao chiến trong cốc mà hắn lại chạy đến cứu viện thì có chút

không dễ làm rồi.”

Dương Thiên nói: “Thành Tà Phong chỉ có bảy tám vạn nhân khẩu, quân đội chiến đấu cũng không quá đáng hơn năm vạn người là cùng. Người phải 2000 bát giai binh qua đó, cả ngày nhìn chăm chăm bọn hán không được sao? Người bây giờ còn có gần 6000 bát giai binh, đánh mấy nơi trú quân loại nhỏ không cần dùng nhiều binh như vậy chứ?”

Đại Ngưu ngược ngược cười cười, nói: “Đây không phải để đẩy nhanh tốc độ sao? Thuộc hạ định chia thành ba đường đồng thời tiến công..... Nhưng chúa công đã an bài như vậy thì thuộc hạ giảm bớt một đường là ok rồi.”

Dương Thiên tung một cước chuẩn xác vào mũi Đại Ngưu, tức giận nói: “Người xử lý việc này thật cẩn thận cho ta. Ta không muốn thấy những binh lính này có bất kỳ thương vong nào đâu đấy.”

Đại Ngưu xoa xoa mũi, nói: “Chúa công yên tâm đi, mấy ngày nay ta sẽ đem đi bao nhiêu binh sĩ đều đưa về từng ấy binh sĩ. Một người cũng không thiếu. Thậm chí ngay cả thương vong, tàn tật cũng không có ai.”

Dương Thiên nghe vậy mới yên lòng.

Đại Ngưu lại báo cáo thêm một hồi sau. Dương Thiên hài lòng dẫn binh lính ra hoang sơn luyện cấp.

Ngày hôm sau, Dương Thiên đến thăm ba tòa chung cư kiến trúc vừa xây xong. Đối với số kiến trúc có thể đã đạt đẳng cấp cao nhất trong trò chơi trên lãnh địa của mình, Dương Thiên vạn phần vui sướng tự hào.

Chung cư kiến trúc có thể dung nạp 160 danh ngạch học đồ. Thành phẩm có thể sản xuất mỗi ngày đạt tới 320 kiện. Mà Bạch Vân trấn có chính trị của Vương lão tăng thêm, hiệu suất được đề cao gần 50%. Do đó thành phẩm được sản xuất mỗi ngày đạt tới gần 480 kiện. Đường nhiên hiệu suất công tác đóng thuyền sẽ không được cao như vậy. Coi như là ụ tàu chung cư thì mỗi ngày cũng chỉ có thể sản xuất 5 chiếc thuyền buồm bốn cột buồm hoặc 10 thuyền buồm chiếc ba cột buồm hoặc 10 vận tải thuyền cao cấp. Về phần thuyền đánh cá cao cấp thì số lượng đã đạt tới cực kỳ kinh người: 50 chiếc một ngày.

Như thế, Dương Thiên an bài cho ba tòa kiến trúc chung cư trong lãnh địa như sau: Do Hồ thợ rèn có thuộc tính “Lưỡi dao sắc bén” nên việc sản xuất vũ khí toàn bộ do hán đảm nhận. Ngô Dụng vì hiện tại vẫn chưa thể chế tạo vũ khí từ thép bách luyện nên trước hết để hán tự vừa tìm tòi cách luyện vũ khí trong thời gian ngắn vừa tinh luyện nhiều một chút kim loại thành thép bách luyện để sau này phối hợp thợ may Lư Trương, chuẩn bị sẵn sàng cung cấp nguyên liệu cho tiệm may chế tác giáp toàn thân.

Về phần ụ tàu chung cư, Dương Thiên quyết định trước tiên đóng lấy 20 chiếc thuyền buồm bốn cột và 40 vận tải thuyền cao cấp để trang bị cho đội thuyền của mình. Sau đó lại sản xuất 20 chiếc thuyền buồm ba cột trang bị cho đoàn hải tặc Hồ Sa. Sau khi hoàn thành mấy việc này, sẽ tập trung toàn lực sản xuất thuyền đánh cá cao cấp như các ụ tàu khác. Hiện tại số thuyền đánh cá cao cấp Dương Thiên có được đã gần bốn ngàn chiếc. Lượng cá mỗi ngày đánh bắt trên sông Thiên Hà đã đạt đến sản lượng hạn mức cao nhất. Tuy nhiên từ tháng trước, Dương Thiên đã lệnh cho dân chài bắt đầu khai thác hải sản trên biển. Mà sản lượng cá trên biển lại không phải dòng sông nhỏ nhỏ như Thiên Hà có thể so sánh. Bởi vậy hiện tại toàn bộ các ụ tàu từ cao cấp trở lên ở Bạch Vân trấn đã đình chỉ sản xuất thuyền đánh cá trung cấp để bán ra thị trường. Chỉ tập trung sản xuất thuyền đánh cá cao cấp phục vụ cho nhu cầu khai thác thủy sản trong trấn. (Truyện được dịch tại diễn đàn bachngocsach chấm com. Mời các bạn truy cập để cập nhật tiến độ, boom mìn nhanh nhất.)

Dương Thiên đi lòng vòng trong trấn Bạch Vân. Nơi đây thoát nhìn thì vô cùng phồn hoa. Nhưng Dương Thiên biết, cái phồn hoa hiện tại cũng chỉ là hiện tượng mặt ngoài, rất nhiều thứ cũng vẫn chỉ là tương đối. Chỉ có sau khi hệ thống cập nhật phiên bản mới có thể xuất hiện phồn hoa chính thức. Giống như ngoài thế giới thật, các ngành các nghề khi đó mới nối đuôi nhau phát triển. Mà ngay cả những thứ nhu yếu phẩm cơ bản nhất như gạo, muối, trà, cafe cũng đưa vào trong trò chơi. Khi đó thực lực tổng hợp của một cái lãnh địa sẽ vượt qua giai đoạn hiện tại không chỉ ở một phương diện.

Tới khu vực ngoài trấn, Dương Thiên nhìn cái tường đá thấp bé, lại so với số kiến trúc không lồ trong thôn. Quả thật rất khó coi a. Không biết lúc nào lãnh địa của mình mới có thể thăng cấp lên tiểu thành, mới có tường thành sơ cấp đây.

Thần hồn bị đánh mất chết tiệt! Đến tột cùng là cái thứ quái gì? Đã nhiều ngày tìm kiếm như vậy rồi. Thậm chí diễn đàn, trang chủ, tin chợ đen cũng đã tìm qua... nhưng... vẫn không có một chút tin tức nào về thần hồn.

Bỗng nhiên, Dương Thiên nhớ đến hán đã sở hữu hai tòa thành là Bao Phong và Tuyệt Ảnh. Mà lãnh địa đã đạt được cấp tiểu thành trở nên nhất định sẽ có tông miếu a! Trước cứ đi nhìn xem, nói không chừng có thể tìm được manh mối nào đó!

Cười Tiểu Bạch đến thành Tuyệt Ảnh, Dương Thiên trực tiếp đến chỗ tông miếu.

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên bước vào tận bên trong miếu để quan sát. Trước kia, hán cũng chỉ xem qua thuộc tính tông miếu trên bảng thuộc tính thành thị mà thôi. Cũng chả khác là mấy so với các kiến trúc khác. Do đó Dương Thiên cũng không thêm quan tâm.

Tòa miếu ở thành Tuyệt Ảnh đang cung phụng Hậu Thổ nương nương. Về phần có tác dụng gì, Dương Thiên cũng không rõ ràng. Đi lòng vòng trong miếu hai vòng, Dương Thiên chỉ phát hiện có một bài vị phía trên tể đàn là tương đối đặc biệt. Không phải làm bằng vàng cũng chả phải làm bằng ngọc, không biết là dùng tài liệu gì tạo thành.

Tò mò, hán thò tay bắt lấy tấm bài vị. Vừa cầm vào, một đạo tin tức lập tức xuất hiện trong đầu Dương Thiên: Thần vị cấp hai, cung phụng Hậu Thổ nương nương, gia tăng hiệu suất đổi mới tài nguyên khoáng sản trong lãnh địa 20%, đề cao hiệu suất khai thác khoáng sản trong lãnh địa 20%.

Thuộc tính không tệ a! Cũng có thể nói nếu như một người dân trong lãnh địa khác, một ngày có thể khai thác được 5 đơn vị quặng sắt chẳng hạn thì ở Tuyệt Ảnh thành, người dân này có thể khai thác được 6 đơn vị quặng sắt. Đừng nhìn số tăng thêm chỉ có một đơn vị mà coi thường. Hàng vạn thôn dân cùng khai thác, trong thời gian dài sẽ là một con số vô cùng khủng bố.

Chỉ là cái từ “Cấp hai” kia có nghĩa là gì? Dương Thiên vẫn chưa hiểu rõ. Chẳng lẽ thần vị còn có phân cấp hay sao?

Đang lúc Dương Thiên nghi hoặc bỗng có một lão nhân tóc trắng xoá ở sau từ đường đi ra, vội hỏi: “Lão nhân gia, xin hỏi người là ai? Sao lại ở trong tông miếu này?”

Lão nhân kia tay cầm một cái quả chuông, từ từ đi ra cười nói: “Ta là Nguyên Cát, trưởng lão tế tự của cái miếu này, không ở đây thì ở đâu. Lãnh chúa đại nhân, ngài cuối cùng có thời gian đến thăm miếu của ta!”

Dương Thiên ngượng ngùng cười cười, xem ra chính mình thật đúng là đã sơ sót rất nhiều thứ, nói: “Mấy ngày nay bận quá, không có thời gian tới. Hôm nay mới rảnh rỗi một chút nên đến đây. Nguyên Cát lão, cho ta hỏi thần vị cung phụng Hậu Thổ nương nương tại sao lại có cấp hai? Chẳng lẽ thần vị cũng được phân chia đẳng cấp?”

Nguyên Cát trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, nói: “Đương nhiên, một tòa tông miếu chỉ có thể cung phụng một vị thần linh. Nhưng thần vị thần linh được cung phụng này được phân chia đẳng cấp rõ ràng. Đây cũng là một trong những biểu tượng đẳng cấp trọng yếu của thành thị. Tiểu thành nhất định phải có thần vị cấp một, trọng thành thì là thần vị cấp hai, đô thành là thần vị cấp ba, mà vương đô thì là thần vị cấp bốn. Đẳng cấp của thần vị có thể cao hơn đẳng cấp của thành. Ví dụ như tiểu thành cũng có thể cung phụng thần vị cấp bốn. Nhưng cao hơn thì được, thấp hơn thì không thể. Ngoài ra còn có rất nhiều thần vị đặc biệt trên cấp bốn. Những thần vị này đồng dạng cũng có thể cung phụng tại trong mỗi thành thị. Cấp thần vị càng cao, hiệu quả phù hộ của nó với lãnh địa lại càng tốt.”

Dương Thiên là người rất hiếu học, tiếp tục hỏi: “Vậy làm thế nào để có được những thần vị này?”

Nguyên Cát trưởng lão cười nói: “Cái này rất dễ. Chỉ cần một tòa tông miếu được dựng lên, bên trong tự nhiên sẽ có một cái thần vị. Nhưng thần vị này thiếu mất thần hồn. Bởi vậy nó là thần vị cấp một. Khi tìm được thần hồn bị đánh mất, hợp nhất với thần vị thì mới thành thần vị hoàn chỉnh. Mà cái thần hồn đầu tiên được hợp nhất này sẽ là chủ thần hồn. Nó quyết định tông miếu sẽ cung phụng thần linh nào. Muốn up lên thần vị cấp hai thì phải tiến hành hiến tế cho thần linh bốn thần hồn bị đánh mất. Các thần hồn được hiến tế có thể là thần hồn loại khác cũng được, miễn là đủ bốn.”

Trong lòng Dương Thiên đại hỉ, rốt cục đã có manh mối về thần hồn rồi. Vội vã hỏi: “Vậy thần hồn bị đánh mất có thể tìm thấy ở nơi nào?”

“Thời thái cổ, cường giả như mây, phân tranh không ngừng. Mọi người vì muốn rời xa chiến tranh hoặc được cường giả bảo hộ đã lập lên Thần miếu để cung phụng các vị cường giả này. Mà chính những cường giả này lại phân ra một tia linh hồn, bám lên pho tượng của mình. Tia thần hồn này sẽ hấp thu lực lượng tín ngưỡng của người dân, đồng thời cũng phù hộ cho con dân cung phụng mình. Về sau trong loạn lạc, vô số cường giả vẫn lạc, những tia linh hồn bám vào thần miếu được gọi là thần hồn bị đánh mất. Nếu như lãnh chúa đại nhân muốn lấy được thần hồn bị đánh mất, trước hết phải tìm được thần miếu đã. Những vị thần lại nghe nói khi các thần linh vẫn lạc đã thiết lập ở phần lớn những thần miếu này rất nhiều cấm chế cường đại. Thường nhân căn bản khó có thể tới gần. Lãnh chúa đại nhân nên cẩn thận một chút. Đã nhiều năm như vậy, một ít thần hồn có thể dễ dàng lấy được đã sớm bị người khác đem đi. Thế nên mới hình thành được những thành thị hùng vĩ như hiện tại. Mà một khi thần miếu bị lấy đi thần hồn sẽ tự động biến mất. Số thần miếu còn lại hiện tại phần lớn không có cái nào là dễ đi vào. Đương nhiên, còn một phương pháp nữa để lấy được thần hồn bị đánh mất. Đó là phá hủy tông miếu của những thành thị khác cũng có thể chiếm được thần hồn mà thành thị ấy đang cung phụng”

Thần miếu? Nghe đến cái danh từ này, Dương Thiên chợt nhớ ở thôn Cát Tường, chính hắn đã gặp được Thủy Thần miếu. Tình huống giống y như Nguyên Cát trưởng lão miêu tả. Xem ra bên trong có khả năng cực lớn là có một thần hồn bị đánh mất. Chỉ là muốn lấy được cái thần hồn này thì không phải thực lực hiện tại của hắn có thể làm được.

Nếu như phòng thủ của tất cả các Thần miếu khác cũng như tòa Thần miếu này. Vậy trong ít nhất là ba năm, đám gamer đừng mong up lên nổi thành thị. Mà kể cả có vận khí c*t chó, trong thời gian ngắn hơn chiếm được thần hồn, thì tổn thất cũng không phải là nhỏ. Xem ra vụ này còn vui dài dài đây.

Hơn nữa, Dương Thiên từ lời nói của Nguyên Cát trưởng lão còn nhận được thêm một tin tức. Đó là số lượng thần hồn bị đánh mất này có vẻ như là một con số cố định. Nếu như người không tìm nổi thần hồn bị đánh mất, vậy chỉ còn cách đi xâm chiếm các thành thị khác a! Đánh rớt một cái tiểu thành là có thể đạt được một cái thần hồn. Đánh rớt một tòa trọng thành là có thể đạt được năm cái thần hồn.

Ngẫm lại cũng thế. Mặc dù thế giới trò chơi có diện tích gấp 1.000 lần thế giới thực. Nhưng so với mấy chục, thậm chí mấy trăm triệu người chơi trong tương lai, chút diện tích này còn không đủ phân phối. Nếu như không thêm vào chút hạn chế. Chẳng sớm thì muộn các lãnh địa của người chơi nhất định sẽ phát triển thành trọng thành thậm chí đô thành cũng là chuyện đương nhiên. Mà diện tích lãnh địa của mỗi đô thành đâu chỉ là vài vạn km2? Đến lúc đó đào đâu ra nhiều đất thế để phân phối cho các người chơi?

Thế nên số lượng thần hồn cũng tương đương với một cái hạn ngạch. Mà hạn ngạch này số lượng có hạn. Người chiếm được danh ngạch, vậy thì thăng cấp làm thành thị. Không chiếm được? Vậy thật không may, chịu khó vĩnh viễn cả đời làm trưởng trấn nhé. Kể cả người có mấy trăm vạn con dân. Lãnh địa của người diện tích chỉ gói gọn trong một trấn như vậy. Người có thể nuôi sống toàn bộ sao?

Dương Thiên thậm chí có thể tưởng tượng. Giai đoạn sau của trò chơi nhất định sẽ là chiến đấu quay thần hồn

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tìm Kiếm Thần Miếu

Hiện tại tìm Dương Thiên đang đập bình bịch. Hắn đang nghĩ đến việc thừa dịp mình bây giờ đang chiếm rất nhiều ưu thế. Về tin tức, về binh lực... Nếu như tận hết khả năng chiếm hữu phần lớn thần hồn thì sao nhỉ?

Việc đi đánh thành của hệ thống rõ ràng là không thể làm. Phương pháp duy nhất là đưa thôn dân đi khắp nơi tìm Thần miếu.

Theo lời Nguyên Cát trưởng lão nói, Dương Thiên phỏng đoán: Thần hồn bị đánh mất là một loại thể hiện của các thể lực cường đại. Nếu như có người đã biết được sự tồn tại của Thần miếu, vậy chỉ có thể là thể lực của triều đình. Bọn hắn dùng hết toàn lực đi vơ vét thần hồn vào túi mình. Dưới tình hình này, một ít thần miếu may mắn còn sót lại khả năng đều có năng lực phòng ngự cường đại đến biến thái. Cân nhắc đến thiệt hơn, có lẽ cả thể lực triều đình cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa bọn hắn cũng tin tưởng mình đã không có năng lực lấy được thì người khác cũng thì đừng mơ có thể hốt tay trên. Thế nên bọn họ đành để mặc những thần miếu này tồn tại.

Dương Thiên không cho rằng thực lực bây giờ của mình đã đủ để so sánh với triều đình. Hắn cũng không có ý định đi hỏi xem chỗ nào có thần miếu tồn tại. Nếu muốn tìm được mấy thần miếu có thể dễ dàng đánh rớt. Vậy nhất định phải đến các địa phương hoang vu vắng vẻ ít người lui tới mà tìm. Ví dụ như trên biển, trong sa mạc hoặc là trên các khu núi non trùng điệp. Mà địa phương có khả năng tìm thấy nhất chắc chắn là trên biển. Lý do là hiện tại công nghệ đóng thuyền cũng không phải quá phát đạt. Thuyền của thể lực triều đình cũng chỉ dùng trên sông Trường Giang hoặc khu biển gần hải khẩu phía bắc. Bởi vậy cơ hội để Dương Thiên tìm được Thần miếu vẫn còn rất lớn. Đơn cử như mới ra biển được mấy hôm hắn đã phát hiện ra Thủy Thần miếu.

Xem ra kế hoạch đào tạo phát triển quân lực trên biển của mình sẽ mau chóng được tiến hành rồi. Bằng không cứ đợi thêm một khoảng thời gian nữa, người chơi khác cũng bắt đầu vuron ra biển... Vậy không gian để phát triển, kiểm soát của mình sẽ giảm đi rất nhiều. Chỉ là hiện tại căn cơ của mình vẫn chưa hoàn toàn vững chắc, sao giám đưa binh lính số lượng lớn ra biển đây? Thật là khó xử a!

Vì vậy mặc cho việc cơ hội tìm được Thần miếu để đánh một chút trên đất liền là rất khó, nhưng Dương Thiên cũng không có ý định buông tha.

Cáo biệt Nguyên Cát trưởng lão, Dương Thiên lập tức đi tìm Vương lão, đem việc này nói thoáng một phát cho Vương lão.

Wương lão cau mày, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Chúa công đã quyết định, vậy nhiệm vụ này người định phái ai đi làm đây?”

Dương Thiên thờ dãi, nói: “Chuyện này quả thật rất khó an bài cho ổn thỏa. Bạch Vân trấn chúng ta vẫn là khuyết thiếu nhân tài a! Lát nữa ta sẽ đem toàn bộ công huân lấy được trong mấy ngày nay hối đoái thành võ tướng chuyển chức lệnh. Đoán chừng cũng không ít hơn 100 cái. Cộng thêm trước đó còn tích lũy được 100 cái nữa. Tổng cộng là có 200 cái. Những vật này cần nhanh chóng chuyển hóa thành thực lực của chúng ta. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, thôn dân cấp S chiều mộ được toàn bộ đưa đi chuyển chức thành võ tướng.”

Wương lão nói: “Chúa công định phái những võ tướng đi tìm Thần miếu?”

Dương Thiên lắc đầu, nói: “Đi tìm thần miếu không cần đến võ tướng đích thân ra tay. Số võ tướng này là ta chuẩn bị để đánh Thần miếu. Trước đó vài ngày ta ở trên biển phát hiện được một Thần miếu. Nhưng thủ vệ phòng ngự của Thần miếu này phi thường biến thái. Dùng thực lực của chúng ta bây giờ mà muốn ăn vào, đoán chừng toàn bộ răng trong mồm cũng rơi ra hết. Mà ai biết các Thần miếu sau này chúng ta tìm được có như vậy không? Do đó ta cần nhanh chóng chế tạo một chi tiêu đội thật mạnh mẽ. Về phần tìm kiếm Thần miếu, phái ra bát giai binh là đủ rồi. Bọn hắn thấp nhất cũng là tư chất cấp B. Ai nấy đều thông minh cả. Hơn nữa bọn họ đều lớn lên, sinh sống ở Bạch Vân trấn từ ngày chúng ta mới lập nghiệp. Độ trung thành là không phải nghĩ. Hơn nữa bát giai binh có sức chống cự rất mạnh với khí hậu và hoàn cảnh ác liệt, có thể thoải mái đi tìm kiếm ở những nơi hoang vu nhất”

Wương lão nhẹ gật đầu, nói: “Lời chúa công rất có lý. Không biết người định phái bao nhiêu bát giai binh đi?”

Dương Thiên nói: “Nhân số ngược lại không cần quá nhiều. Ta cần những người thông thạo đường đi lối lại, quen thuộc địa hình các vùng hoang vu hẻo lánh. Trung Nguyên nhân số đông như vậy. Muốn tìm được các Thần miếu chưa bị ai phát hiện là rất khó. Thế nên công tác tìm tòi của chúng ta sẽ chủ yếu tập trung ở các vùng xa xôi. Ví dụ như các khu vực phía Nam như Ích Châu, Kinh Châu, Dương Châu và toàn bộ Giao Châu. Ta định phân số người tìm kiếm theo từng huyện. Mỗi huyện một tổ 10 người. Chỉ tìm ở những địa phương không người. Dù sao Thần miếu cái nào cái nấy cũng thật lớn. Không khó để phát hiện. Có lẽ không sai biệt lắm, hai ba tháng là có thể dò xong một huyện. Mà theo ta tính toán, số khu vực cần tìm kiếm có khoảng năm mươi chỗ. Như vậy chúng ta chỉ cần phái ra năm trăm bát giai binh là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần bọn hắn thoáng tìm thấy thần miếu, lập tức quay về báo cáo.”

Wương lão gật gù, nói: “Àn! Nhưng để đẩy nhanh tốc độ, thuộc hạ cho rằng nên để bọn hắn ngồi Truyền Tống trận trực tiếp truyền tống các thị trấn thì tốt hơn. Dù sao chúng ta cũng có Truyền Tống trận. Chỉ mất tiền lúc về. Lúc đi coi như free rồi. Do đó số phí tổn phải bỏ ra là không đáng kể.”

Dương Thiên đối với chuyện này không hề xoắn tí nào gật đầu: “Vậy cứ như thế đi! Còn là làm phiền Vương lão người đi an bài thoáng một phát. Để cho bọn hắn lĩnh doanh trưởng và lương khô mang theo. Địa phương cần đến toàn là nơi có hoàn cảnh ác liệt, không thể thiếu những vật này được.”

Wương lão nhận lệnh rồi lập tức đi an bài.

Còn Dương Thiên lại tiếp tục đi đến tông miếu của thành Bạo Phong. Trong này quả nhiên cũng có một vị tế tự trưởng lão.

Ở thành Bạo Phong, thần linh được cung phụng là Thần Nông. Thần vị mới chỉ đạt cấp một. Hiệu quả là gia tăng sản lượng lương thực trong lãnh địa 10%. Đây là một thuộc tính phi thường thực dụng. Xem ra lúc trước quyết định việc biến thành Bạo Phong thành nơi chuyên sản xuất lương thực quả thật là vô cùng chính xác. Chỉ là hiện tại thần vị vẫn còn tương đối thấp. Chờ về sau up thần vị lên cao. Vậy hiệu quả sẽ càng rõ rệt rồi.

Hiện tại Vương lão đang bận tối tăm mặt mũi, Dương Thiên đành tự mình đi an bài thoả một phát sự tình ở thành Tuyệt Ảnh. Đã có thuộc tính tăng thêm sản lượng khoáng sản khai thác ở thành Tuyệt Ảnh tự nhiên sẽ không thể lãng phí. Dương Thiên chuyển toàn bộ thôn dân đang làm công tác thu thập quặng đá và quặng sắt dời đến thành Tuyệt Ảnh. Còn số thôn dân đang đồn cù và thu thập dược thảo tức thì điều về các lãnh địa khác.

Làm xong mấy chuyện này, sắc trời đã không còn sớm. Dương Thiên đến doanh gác cỏ chiều hàng xong liền logout ăn cơm.

Năm ngày tiếp theo, Dương Thiên cũng không có chuyện gì để làm, chỉ ở nhà dẫn binh đi luyện cấp.

Đoàn hải tặc Hồ Sa mấy ngày nay đã chiếm lĩnh được bốn thôn trang. Nhưng không như đã giao ước, Dương Thiên để bọn chúng tạm thời lưu lại toàn bộ mấy thôn trang này. Hắn muốn Hồ Sa mau chóng tạo ra một chi thủy quân tinh nhuệ. Thế nên không có số lượng quân doanh nhất định thì rất khó có thể làm được. Chỉ là làm như vậy thì những lãnh địa này không cách nào xoát ra lưu dân đổi mới hàng ngày. Nhưng hiện tại, Dương Thiên cũng không thêm để ý chút nhân khẩu ấy.

Bởi vì có quân đội do Chu Ảnh thống lĩnh giúp đỡ, công tác chiêu hàng của Hồ Sa đoàn được tiến hành phi thường thuận lợi. Mỗi lần đều do bộ hạ Chu Ảnh đánh cho đối phương toi tã. Sau đó Hồ Sa mới cảm sơ cấp kim sang được đến làm người tốt. Làm đến như vậy mà còn không thuận lợi thì thật không còn thiên lý rồi.

Bốn thôn trang này cung cấp cho đoàn hải tặc Hồ Sa thêm hơn ba ngàn người. Nhưng đạt tới tiêu chuẩn tư chất cấp B, cấp C do Dương Thiên quy định cũng chỉ có chừng ba trăm người. Đám còn lại toàn bộ đều bị giải trừ vũ khí, chuyển về Bạch Vân trấn. Trong đó còn có ba NPC tư chất cấp A. Sau khi về đến Bạch Vân trấn đều tấn cấp thành cấp S. Bị Dương Thiên không chút do dự chuyển chức thành binh lính. Vài hôm nữa đủ điều kiện sẽ chuyển chức thành võ tướng.

Tuy vậy đoàn hải tặc Hồ Sa cũng gặp rất nhiều phiền toái. Đó là đám hải tặc sau khi đầu hàng thì cũng như đầu hàng người chơi vậy. Đăng cấp đồng dạng trở về số 0. Muốn để bọn hắn đủ thực lực để chuyển chức thành cao cấp võ tướng, tiến tới trở thành thất giai binh thì con đường phải đi khá là dài. Mà nếu để bọn hắn cứ như vậy mà đi đánh các băng hải tặc khác thì tỉ lệ sống sót đoán chừng không đến một thành.

Cuối cùng vẫn là Dương Thiên ra chủ ý: Dù sao hiện tại lãnh địa của mình diện tích quá lớn, mỗi ngày thậm chí phải để cho thất giai binh đi thanh lý nơi trú quân, còn không bằng nhường chỗ này lại cho đám hải tặc tới luyện cấp.

Do đó Dương Thiên lại để cho Hồ Sa từ trong đám bộ hạ đã đủ tiêu chuẩn chuyển chức thành thất giai binh của hắn chọn lấy 20 người. Những người này phụ trách mang theo đám tân binh kia đi luyện cấp mới giải quyết hết mấy cái phiền toái này.

Mà mấy bộ hạ cũ kia của Hồ Sa, vì đã đi theo hắn từ rất lâu rồi nên đăng cấp tương đối cao. Bởi vậy không ngại tư chất trung bình thì vẫn có thể đạt tới trình độ chuyển chức thành cao cấp võ tướng. Bởi vậy trong hơn sáu trăm người thì có đến gần 500 người có thể up lên thất giai binh. Chỉ là hiện tại hiệu suất đào tạo binh lính của quân doanh còn không cao. Nhiệm vụ này chỉ có từ từ hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đánh Thành Lân Nử

Chiều ngày 20 tháng ba. Dương Thiên rốt cục chờ được một tin tức tốt: Phía tây nội cốc, đám dị tộc ru rú trong thành Thạch Thanh rốt cục cũng chịu không được chi cung kỵ binh của Dương Thiên đêm ngày quấy rối. Bắt đầu từ hai ngày trước, mỗi ngày quân đội chiến đấu trong thành cơ hồ đều là khuynh sào xuất động, vây quét hơn 100 giác mã cung kỵ đáng căm phẫn lúc nào cũng vo ve như ruồi nhặng kia. Chỉ là đám giác mã cung kỵ này xác thực trơn trườn trượt cho nên mỗi lần như vậy đội quân của chúng đều tổn công vô ích mà trở về. Khả năng lớn là thời điểm đến quấy rối vào ngày mai, đối phương sẽ tiếp tục ra khỏi thành truy sát, thậm chí còn gia tăng số lượng binh lính. Mà mấy cứ điểm dị tộc khác cũng đồng dạng không chịu nổi đều phái binh ra ngoài thành đánh giết. Tuy nhiên số binh lính phái ra cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng một hai vạn người, đại đa số vẫn thủ trong nội thành.

Mặt khác hai ngày nay ở thành Ngốc Ứng, tần suất truyền tin đến tin đi đang tăng cao. Tựa hồ đang có ý định liên lạc với các cứ điểm dị tộc khác đồng mưu đại sự. Nhưng những người đưa tin này toàn bộ đều bị thanh lý không còn một mống.

Có lẽ nguyên nhân chủ yếu là vì nguy cơ thiếu lương thực. Nếu như cứ bị đám giác mã cung kỵ liên tục phá hoại, vậy lương thực tháng này trên cơ bản sẽ bị tuyệt thu. Đám dị tộc không nóng lòng mới là lạ.

Dương Thiên nghe xong tin tức này, mừng rỡ không thôi.

Mấy ngày qua, biên chế quân đội lại tăng thêm không ít. Bát giai binh có thêm gần 2000 người. Mà những bát giai binh này phần lớn đều được trang bị vũ khí bằng thép bách luyện, lực công kích tăng lên rất nhiều. Mặt khác trong khoảng thời gian này Đại Ngưu đẩy mạnh tốc độ công chiếm những sơn trại dị tộc này nên số quân doanh tăng nhiều, lượng thất giai binh mỗi ngày có thể chuyển chức vượt qua 1000 người. Số thất giai binh chỉ trong mấy ngày

đã tăng thêm 4000. Đây tuyệt đối là một con số làm người khác phải kinh hãi.

Dưới tình huống này, Dương Thiên càng quyết tâm theo con đường tình binh hơn.

Ban đêm, một chi quân đội 6000 người cấp tốc tiến về hướng bắc. Chi quân đội này tuy hành quân nhưng lại lặng yên không gây ra bất cứ một tiếng động nào cả như U Linh lần khuất trong đêm.

Thẳng đến rạng sáng ngày hôm sau, chi quân đội này đã đến phụ cận thành Thạch Thanh, khoảng cách khoảng 10 km. Nếu tiến thêm về phía trước sẽ rất dễ dẫn đến việc bị phát hiện, cho nên Dương Thiên đề quân đóng tại đây.

An bài những binh lính này mai phục tốt xong, Dương Thiên bắt đầu chờ đợi.

Trời tờ mờ sáng, một số cư dân từ trong thành đã bắt đầu đi ra ruộng cấy, thu lượm. Nhìn bộ dạng sợ hãi rụt rè của mấy người này là biết bọn họ bị phải ra làm mồi nhử.

Bất quá ai dụ dỗ ai còn chưa biết đâu!

Đúng giờ, giác mã cung kỵ xuất hiện tại khu vực bên cạnh đồng ruộng. Bắt đầu triển khai công kích đối với những cư dân kia.

Đây hết thảy đều là sự tình trong dự liệu của hai phe. Cả bốn cửa của thành Thạch Thanh lập tức mở ra. Đại lượng dị tộc với vũ khí sáng lóa trong tay từ bên trong ập ập ra, nhanh chóng bao vây đội giác mã cung kỵ.

Dương Thiên hít một hơi, từ từ đánh giá chiến trường.

Bỗng nhiên hắn phát hiện có chút không đúng. Số dị tộc từ Thạch Thanh thành xuất chiến đại khái chỉ có khoảng trên dưới ba vạn. Con số này so với dự đoán có chút sai lệch. Chẳng lẽ đối phương không có ý định một lần hành động, toàn diệt đám giác mã cung kỵ của mình sao?

Dương Thiên không dám khinh thường, cười Tiểu Bạch bay lên không trung. Dù sao khoảng cách từ đây đến Thạch Thanh thành vẫn còn hơn mười dặm. Bay tít lên cao thì Tiểu Bạch trở nên rất nhỏ. Đối phương rất khó phát hiện.

Bay lên trên không khu vực Thạch Thanh Thành, việc đầu tiên Dương Thiên làm là quan sát thật kỹ trong nội thành. Nhưng vừa nhìn vào hắn đã vô cùng kinh ngạc. Lý do là trong thành hầu như không còn bóng dáng một ai.

Chẳng lẽ toàn bộ quân đội và dân cư trong thành đều biến mất hay sao?

Dương Thiên đánh giá khắp nơi một lượt, chợt phát hiện ở ba phía đông, tây, bắc ẩn trong rừng cây có rất nhiều bóng cây đang lắc lư. Nếu không phải nhìn từ trên không, thật đúng là khó mà phát hiện những động tĩnh này.

Dương Thiên thoáng nghĩ một chút liền hiểu dụng ý của đối phương. Nhưng bọn này thật sự quá ngậy thơ rồi? Coi như chính mình không phát hiện ra ý đồ của bọn hắn thì sao? Lực chiến thì cùi, dame thì chả có. Đánh lên cũng gây ra được bao nhiêu tổn thất?

Trở về nơi đại quân đang hạ trại, Dương Thiên lập tức gọi hơn hai mươi đặc cấp võ tướng đi theo lần này đến rồi nói: “Lý Đạt, người dẫn theo 4.000 thất giai binh ngăn đám dị tộc, lấy khoảng trống cho tiểu đội giác mã cung kỵ đang bị bao vây rút khỏi. Mặt khác cố gắng tận lực dây dưa với đối phương, đừng để cho bọn chúng phải chịu thương vong quá lớn. Toàn bộ các võ tướng và thất giai binh còn lại theo ta vào thành. Hiện tại trong thành trống không. Chỉ cần chúng ta bảo vệ chắc cửa thành là có thể nhẹ nhàng chiếm được tòa thành này. Tất cả rõ chưa?”

Đám võ tướng nhất nhất tuân mệnh tản ra làm việc.

Trong khi đó, chi tiểu đội giác mã cung kỵ đang giao chiến kịch liệt với hơn ba vạn dị tộc. Vị trí đang dần tiến đến phía bắc thành Thạch Thanh. Đây chính là ý đồ của đại quân dị tộc. Dồn ép chi cung kỵ này về phía rừng cây phía bắc. Bố trí đại quân tập kích trong rừng cây!

Dương Thiên nhìn chuẩn thời cơ, hét lớn một tiếng: “Xông lên!”

Đám thất giai binh vừa nghe lệnh liền lao về phía thành Thạch Thanh. Khí thế to lớn, mạnh mẽ, như một mũi tên đang lao vun vút trong không trung. Không gì cản nổi.

Chỉ 10 phút sau, bọn Dương Thiên không mất bao nhiêu sức lực đã chiếm được cửa Nam của thành Thạch Thanh. Dương Thiên suất lĩnh đại bộ phận võ tướng và 280 thất giai binh xông thẳng về phía phủ thành chủ. Còn lại bốn võ tướng, tổng cộng suất lĩnh một phần tư số thất giai binh còn lại lao tới bốn cửa thành. Cửa Nam không có gì vấn đề, hiện tại đã hoàn toàn bị chiếm lĩnh.

Dương Thiên một đường thông suốt không gặp bất cứ trở ngại nào, rất nhanh đã vọt tới bên ngoài phủ thành chủ. Mà đám dị tộc ở ngoại thành lúc này cũng vừa nhận được tin tức. Bất chấp sự dây dưa của chi tiểu đội giác mã cung kỵ, vội vã quay đầu cong đuôi chạy thẳng về thành.

Quân của Dương Thiên thanh lý một phần nhỏ đám dị tộc đang xông tới, nhẹ nhàng chiếm được Đông môn và Tây Môn. Nhưng đến được bắc môn thì đã có đại lượng dị tộc dừng hẳn trở về cứu thành. Chiến đấu kịch liệt trên đường phố được bắt đầu.

Nhưng may mắn binh lính của Dương Thiên toàn bộ đều là thất giai binh. Thực lực không phải mấy cái thể loại tam giai, tứ giai binh của đối phương có thể so sánh. Chiến tuyến rất nhanh được đẩy đến cửa thành. Chỉ còn lưu lại đây thi thể trên mặt đất.

Theo lệnh của Dương Thiên. Những bát giai binh này công kích phi thường bảo thủ. Chủ yếu là dựa vào thuận thép để chèo chống.

Dương Thiên dẫn đầu hơn mười vị võ tướng, toàn lực công kích tám bia đá thành thị. Số bát giai binh còn lại toàn bộ ở ngoại vi phòng thủ, phòng ngừa đám dị tộc đến quấy rối.

.....

Kết quả cuộc chiến đã là việc nằm trong dự liệu. Hơn một giờ sau. Tám bia đá thành thị âm ỉ sụp đổ. Bên tai Dương Thiên cũng vang lên thanh âm mỹ diệu của hệ thống nhắc nhở:

“Chúc mừng người đã đánh hạ thành thị của hệ thống thành Thạch Thanh. Thành lựa chọn chiếm lĩnh, phá hủy hoặc là giữ lại!”

“Chiếm lĩnh!”

“Chúc mừng người chiếm lĩnh thành thị của hệ thống thành Thạch Thanh. Là người thứ ba trong toàn bộ người chơi công chiếm được thành thị của hệ thống. Đặc ban thưởng danh vọng 30 điểm, trang bị đặc thù random một kiện. Điểm thuộc tính tự do 2 điểm”

Rõ ràng toàn bộ ban thưởng đệ nhất, đệ nhị, đệ tam cho việc công chiếm thành trì đều bị Dương Thiên ôm hết. Cái này thật đúng là làm cho Dương Thiên có chút đắc chí. Xem ra người chơi khác muốn công chiếm thành thị của hệ thống. Con đường phải đi còn rất dài a.

Đạo Không Mạnh hoàng kim: Trang bị đặc thù, gia tăng lượng lưu dân đổi mới trong lãnh địa 20%. Gia tăng hiệu suất công tác của cư dân trong lãnh địa 10%. Bổ sung kỹ năng: Đạo Không Mạnh: Trong thời gian ngắn gia tăng dân tâm và độ trị an mỗi loại 10 điểm. Hiệu quả kéo dài trong thời gian 3 ngày. Cooldown: 1 tháng. Hạn chế trang bị: Lãnh chúa mới có thể sử dụng.

Cường đại a! Tác dụng của việc gia tăng lượng lưu dân đổi mới trong lãnh địa và hiệu suất công tác của cư dân tự nhiên không cần phải nói. Mà kỹ năng kèm theo còn cường đại hơn. Phải biết rằng dân tâm và độ trị an là vô cùng quan trọng. Ví dụ như trong thời chiến, nếu dân tâm và độ trị an cao, dân chúng sống trong lãnh địa sẽ giúp lãnh chúa hiệp trợ phòng thủ.

Cứ nghĩ mà xem. Trong cuộc chiến nếu được đại lượng dân trong thuộc địa trợ giúp vận chuyển vật liệu chiến tranh thì hiệu quả đạt được sẽ lớn đến mức nào? Còn nữa, nếu như dân tâm trong lãnh địa đạt tới 90. Vậy sau khi sử dụng kỹ năng đạo Không Mạnh thì giá trị dân tâm lập tức có thể đạt max 100 điểm. Lúc này lãnh địa đã đạt tới trình độ toàn dân giai bình rồi.....

Dương Thiên nhìn qua thuộc tính của thành Thạch Thanh. So với thành Bạo Phong đều giống nhau ở chỗ đã là tiểu thành cấp ba. Nhân khẩu có hơn bảy vạn người. Xem ra trận chiến này cũng không gây tổn thất quá lớn về quân số cho đối phương.

Trong số quân lính và dân cư ở đây, tổng cộng có hơn một trăm NPC tư chất cấp S. Trong đó càng là có một người tên Đan Tín là NPC cấp SS. Hơn nữa làm cho Dương Thiên cuồng hí chính là tên này đã học xong Đế cấp tuyệt học, trở thành Vương cấp võ tướng. Thiên đại ban ân a! Mặc dù hiện tại đẳng cấp của hắn là zero. Nhưng Dương Thiên tin tưởng, với khả năng bồi dưỡng của hắn, Đan Tín rất nhanh sẽ có thể khôi phục được thực lực vốn có của hắn.

Trong kho hàng thu hoạch trên trăm vạn các loại tài nguyên tự nhiên không cần phải nói. Vật phẩm đặc thù thì có một quyển tuyệt học Tiếu Thiên phổ, vài cuốn sách kỹ năng cho binh lính bình thường. Dương Thiên cũng không để ý.

Mà bản tuyệt học này tới ngược lại thật đúng thời điểm. Bởi vì nhiều nhất là một tháng nữa Dương Thiên sẽ có thêm ba võ tướng hoàn thành tu luyện đặc cấp nội công.

Cướp được thành xong. Dương Thiên lập tức đi một chuyến đến tông miếu trong Thạch Thanh thành. Phát hiện bên trong cung phụng chính là Nữ Oa nương nương. Thần vị đồng dạng là một cấp, mà hiệu quả thì là gia tăng số lượng lưu dân đổi mới 10%. Xem ra tác dụng của tông miếu thật sự càng ngày càng cường đại, càng ngày càng quan trọng rồi. Ít nhất cho đến hiện tại, cả ba tông miếu Dương Thiên gặp được đều không có cái nào mang thuộc tính cùi bắp cả. Đây cũng chính là sự khác biệt giữa giữa thành thị và hương trấn.

Hiện tại đột ngột gia tăng nhiều NPC cấp S như vậy. Cộng thêm số NPC cấp S lấy được trước đó vài ngày. Cuối cùng Dương Thiên đã có thể sử dụng hết số võ tướng chuyên chức làm lệnh trong tay rồi. 215 vị võ tướng được bổ sung vào quân đội. Không lâu nữa là đã có thể hình thành sức chiến đấu.

Tiêu hết một đồng tiền và tài nguyên, Dương Thiên tiếp tục khai thông Truyền Tống trận ở thành Thạch Thanh.

Lưu lại 5000 thất giai binh thủ thành, Dương Thiên liền giao 2000 bát giai binh còn lại cho Đại Ngưu. Dù sao đám bát giai binh này hiện cũng đang nhàn rỗi chả có việc gì làm. Còn không bằng để cho hắn đem theo, đẩy nhanh tốc độ công chiếm sơn trại dị tộc.

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên có chuyện lo lắng trong lòng, lập tức tìm Vương lão, hỏi: “Vương lão, hôm nay chúng ta đã chiếm được thành Thạch Thanh trong nội cốc, đoán chừng mấy cái thành dị tộc khác cũng không kiên trì được bao lâu nữa. Nhưng những ngày qua trong chiến tranh chúng ta đã phá hủy lần lớn đồng ruộng ở các khu vực thành thị. Tháng này lương lương thực thu nhập được nhất định sẽ giảm sản lượng trên phạm vi lớn. Không biết số lương thực dự trữ và tình hình sản xuất lương thực hiện tại có chèo chống nổi cho việc gia tăng nhân khẩu đại quy mô không?”

Vương lão cười nói: “Chúa công cứ yên tâm đi! Chúng ta bây giờ mỗi ngày có thể sản xuất được mấy trăm chiếc thuyền đánh cá cao cấp. Lượng cá đánh bắt mỗi ngày tăng thêm trên một vạn đơn vị. Hơn nữa diện tích lãnh địa của chúng ta bây giờ đã cực lớn rồi. Coi như lương thực có không đủ thì cũng có thể để cho số dân cư mới tăng thêm trong thuộc địa đi ngắt quả dại. Chỉ để sống qua ngày là không có vấn đề.”

Dương Thiên lúc này mới yên tâm gật đầu. Hắn thật ra có chút lo lắng. Nếu lượng nhân khẩu trong lãnh địa đột nhiên tăng đột biến sẽ khiến cho lãnh địa rơi vào nguy cơ thiếu lương thực nghiêm trọng. Mà hắn hiện tại thì không hề muốn đi thành thị của hệ thống để mua sắm lương thực một tí nào. Đám NPC kia so với bất cứ ai còn gian manh dối trá hơn. Đơn giá lương thực luôn một mực bảo trì ở mức 15 tiền đồng trở lên một đơn vị. Dương Thiên giàu thì giàu thật đấy nhưng cũng không phải kẻ coi tiền như rác.

Nhớ tới tên người chơi leo cây hôm trước Phi Liệng Soái Heo, Dương Thiên lại quay qua hỏi Vương lão: “Phi Liệng Soái Heo gần đây thế nào rồi?”

Vương lão gật đầu, tương đối hài lòng cười nói: “Ta cảm thấy tiểu tử này quả thật rất không tệ. Khiêm tốn, lễ phép, lại biết tiến thoái, hơn nữa làm việc phi thường chăm chỉ và cẩn thận. Nếu là những người khác, cứ theo sau hai binh lính thu thập da thú thời gian dài như vậy đã sớm nhịn không nổi. Đẳng này hắn vẫn luôn kiên trì không kêu ca một tiếng. Hiện tại đẳng cấp của hắn đã đạt đến 23. Dù điều kiện để chuyển chức thành sơ cấp võ tướng rồi. Không biết chúa công định an bài thế nào?”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nói: “Hắn hiện tại đã định cư tại Thiên Hà trấn phải không?”

Vương lão nói: “Àn, hắn hiện tại đã là cư dân Thiên Hà trấn.”

“Vậy trước tiên cứ để cho hắn chuyển chức thành võ tướng đi đã! Mà Đại Ngưu gần đây cũng công chiếm không ít sơn trại dị tộc, hôm nay quân doanh ở Hà Trấn không cần phải đi nữa, để danh ngạch cho hắn đi”

Vương lão gật đầu rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Gặp Lại Thần Miếu

Vương lão đi đến Thiên Hà trấn. Phái người đi gọi hai bát giai binh đang kéo level cho Phi Liệng Soái Heo về.

“Lão bá, người tìm ta có chuyện gì không?” Phi Liệng Soái Heo vừa thấy Vương lão đã cao hứng nói.

Vương lão cười cười: “Tiểu Phi, hiện tại người cấp bao nhiêu rồi?”

Phi Liệng Soái Heo đối với chuyện đẳng cấp với level từ trong miệng NPC bay ra thế này cũng không thấy có gì kỳ quái. Trải qua mấy ngày ngắn ngủi ở chung, hắn phát hiện NPC ở đây trí tuệ cực cao, không khác thường nhân là mấy. Mà trí tuệ đạt đến độ cao như Vương lão thì ngay cả hắn cũng tự nhận không bằng.

“Ta đã gần cấp 24 rồi. Từ level 20 trở đi, lên level vừa khó vừa lâu, cần nhiều kinh nghiệm lắm!”

Vương lão nói: “Này cũng là chuyện rất bình thường thôi. Muốn tăng thực lực lên thì phải đi từ từ rồi mới có ngày đạt đến. Vũ lực của người đã đạt đến 50 điểm phải không? Hôm nay ta tới để mang người đi chuyển chức võ tướng.”

Phi Liệng Soái Heo sững sờ, hắn vô cùng rõ ràng võ tướng và binh sĩ chênh lệch nhau cỡ nào. Cũng không phải hắn không muốn chuyển chức thành võ tướng, chỉ là hắn đã nghe mọi người nói hiện tại chuyển chức thành võ tướng phi thường khó khăn. Danh ngạch chuyển chức võ tướng trong các thành thị hệ thống đã sớm sử dụng hết. Mà trong lãnh địa của người chơi thì võ tướng và quân doanh trên cơ bản đều là sơ cấp. Chỉ có một số nhỏ đạt tới quân doanh trung cấp. Thế nên số danh ngạch quay đi quay lại cũng chỉ có mấy cái. Bản thân mình còn ngại không đủ dùng thì thóc đầu mà đãi gà rừng, đưa cho người khác xài hộ a.... Ngoại trừ phương pháp này, muốn chuyển chức cũng chỉ có thể sử dụng võ tướng chuyển chức lệnh. Mà hiện tại còn chưa nghe ai nói qua có người đánh ra võ tướng chuyển chức lệnh. Đoán chừng cái đồ chơi này là rất khó đạt được. Muốn kiếm nhanh thì chỉ có đi mua thẳng từ trong shop hệ thống. Nhưng nếu mua trong shop hệ thống thì cái giá cả trên trời kia thật không phải thứ hắn có thể gánh nổi. Hắn mà nhiều tiền thế đã sớm làm giải phẫu cho mọi người rồi.

Giờ nghe ý tứ trong lời nói của Vương lão. Chính mình rõ ràng cũng có thể chuyển chức thành võ tướng, hơn nữa danh ngạch còn là free a! Bỗng nhiên Phi Liệng Soái Heo nghĩ đến một vấn đề, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng nói: “Thế nhưng mà..... Lão bá, chuyển chức thành sơ cấp võ tướng không phải cần 1000 tiền đồng sao? Hôm trước ta mua một kiện giáp da, hiện tại không còn nhiều tiền đồng như vậy. Nếu không chờ ta gom góp đủ tiền đã rồi mới tiến hành chuyển chức có được không?”

Vương lão cười nói: “Tí tiền lẻ ấy mà người cũng phải xoắn à? Người bây giờ là cư dân Thiên Hà trấn. Chỉ cần trưởng trấn đồng ý, dĩ nhiên là có thể chuyển chức thành võ tướng, không cần tiền.”

Phi Liệng Soái Heo đại hỉ, kích động hỏi: “Thật sự? Cảm ơn lão bá, cảm ơn lão bá. Tương lai chỉ cần có một ngày ta trở nên mạnh mẽ. Nhất định sẽ không quên ân tình của lão bá!”

Vương lão cười nói: “Người cũng không cần cảm ơn ta, chuyện của người đều là chúa công ta phân phó, người cảm ơn chúa công là ok rồi.”

Phi Liệng Soái Heo sừng sờ: “Lão bá, chúa công a? Lão bá người không phải trưởng cái trấn này sao? như thế nào còn có chúa công?”

Hắn biết rõ xưng hô chúa công này là đại biểu cho cái gì. Cái này không giống như trong huyện thành, cư dân xưng hô với Huyện lệnh một tiếng “Đại nhân”. Đây là một loại biểu hiện của sự thuần phục, một loại vĩnh viễn truy tùy ý tứ (không nghĩ ra từ nào hay hơn, dịch sang thì thô, mọi người có góp ý post vào box thảo luận giúp ta nhé. Ta sẽ edit sau).

Vương lão cười nói: “Ta đã bao giờ nói qua ta là trưởng cái trấn này? Nơi đây chỉ là một lãnh địa phụ thuộc của chúa công thôi. Tương lai người tự nhiên sẽ rõ. Chúa công hùng tài đại lược, coi như hắn muốn vắn đỉnh giang sơn cũng không phải nói chơi. Có thể đi theo chúa công như vậy chính là phúc khí của kẻ thân là thuộc hạ như ta”

Phi Liệng Soái Heo trầm tư hồi lâu, rồi nghiêm túc nói: “Lão bá, hiện tại có thể có ta gặp vị chúa công này được không?”

Vương lão cười nói: “Chúa công tạm thời chưa có thời gian gặp người. Trước cứ mau chóng tăng lên thực lực đi đã! Cơ hội thế này là phi thường khó có được đây. ... A... Sao mặt méo xẹo thế kia? Người có chuyện gì khó xử phải không? Nếu như cần trợ giúp cái gì thì cứ nói thẳng với ta. May mắn được chúa công tín nhiệm. Trong toàn bộ lãnh địa, ta vẫn có thể làm chủ được vài phần.”

Phi liệng soái heo suy nghĩ một chút, sau đó cắn răng nói: “Ta có một muội muội. Trong một lần đi làm thêm, ngoài ý muốn gặp phải tai nạn, hai chân bị liệt. Mà ta đến bệnh viện hỏi qua, phí tổn trị liệu ít nhất cũng cần 50 vạn mmb..... Quy ra là khoảng 50 vạn tiền đồng. Nếu như lãnh chúa đại nhân có thể ứng trước cho ta phần phí tổn này, ta nguyện cả đời trở thành tùy tùng trung thành nhất của chúa công, tuyệt không hai lòng! Chúng ta là dị nhân nên có ưu thế của dị nhân. Đó là trong chiến đấu, chúng ta gần như có được Bất Tử Chi Thân. Hơn nữa có một chút hiểu biết đối với sự tình trong tương lai. Tin tưởng đối với nghiệp lớn của lãnh chúa đại nhân, nhất định sẽ giúp được phần nào.”

Lúc đầu, Phi Liệng Soái Heo nghĩ nơi đây là thế lực của hệ thống. Thực ra chuyện này cũng không kỳ quái. Trong cả lãnh địa, hắn chưa từng gặp qua bất cứ người chơi nào. Hơn nữa qua tìm hiểu tin tức, hiện tại làm gì đã có công hội nào có thực lực như vậy. Giờ biết được nơi này là lãnh địa của người chơi hắn mới mạo muội mở miệng hỏi. Nhưng nói thì nói vậy, trong lòng hắn cũng biết hắn không có bao nhiêu hi vọng. Dù sao thì cũng làm gì có ai vô duyên vô cớ, tự nhiên lại đưa 50 vạn đồng cho một người vốn không quen không biết cơ chứ! Hắn nói ra cũng không quá đáng vì trong thâm tâm vẫn nuôi một tia may mắn mà thôi.

Vương lão nhìn hắn, nói: “50 vạn tiền đồng a! Thực ra số tiền này cũng không lớn. Thế nhưng người thực không hối hận chứ? Phải biết rằng chỉ cần thực lực của người đạt tới trình độ đặc cấp võ tướng. Lúc ấy muốn kiếm được 50 vạn tiền đồng cũng không phải chuyện khó.”

Phi liệng soái heo nghe xong, tựa hồ thấy được hi vọng, kích động nói: “Tuyệt không hối hận, ta bây giờ có được thực lực như vậy, cũng là nhờ có lão bá giúp đỡ. Bằng không thì bây giờ có thể một mình giết chết một con chó hoang hay không cũng là việc rất khó nói. Về phần trở thành võ tướng đối với ta càng là hoa trong kính, trăng trong nước. Đừng nói đến đặc cấp võ tướng, cao cấp võ tướng cũng là rất khó rồi. Cái gì chưa nắm được trong tay thì vĩnh viễn chỉ là tính toán mà thôi. Hơn nữa ta và muội muội ta sống nương tựa vào nhau. Vì muội muội có thể sống mạnh khỏe, vui vẻ. Phận làm huynh trưởng như ta đây nguyện trả giá hết thảy.”

Vương lão nhẹ gật đầu, nói: “Tốt! Lão bá ta đánh cược, tin tưởng người một lần vậy. lát nữa ta sẽ phái người đưa 50 vạn tiền đồng đến tận tay người. Người trước đi chữa trị muội muội mình cho tốt. Về phần chuyện sau đó, ta sẽ thỉnh chúa công định đoạt.”

Phi Liệng Soái Heo không có ngờ tới sự tình lại đơn giản như vậy. Hạnh phúc từ đâu đột ngột ủa đầy vào trong tim hắn. Ngày tháng ỳ khuất cuối cùng cũng qua. Hắn lập tức khuỵu xuống, quỳ gối trên mặt đất, mặt đỏ bừng bừng như gà trống, gần như hét lên nói: “Ta Chu Thừa Hạo sinh thời, quyết không phụ ơn tri ngộ của lão bá!”

Vương lão không nghĩ tới tên này sẽ kích động như thế, liền nâng hắn dậy, cười an ủi: “Xem ra người thật đúng là vô cùng quan tâm muội muội của người a. Vậy còn đứng đây làm gì, mau đưa nàng đi chữa trị cho thật tốt đi thôi!”

.....

Thành phố SZ, trong gian nhà cho thuê nhỏ. Hai thanh niên nam nữ đang nhìn dãy số chạy chạy trên màn hình máy tính. Thần tình cả hai đều choáng váng, tựa như đang ở trong mộng.

Nữ hài tử thì thảo nói: “Ca ca, cái này là 50 vạn mmb sao?”

Nam thanh niên run rẩy nói: “Là 50 vạn. Muội muội, chân của người được cứu rồi, người rất nhanh có thể đứng lên rồi.”

Nữ hài tử vẫn còn có chút không thể tin được, nói: “Ca ca, người không thấy kỳ lạ sao? Coi như là tiền trong trò chơi dễ kiếm, nhưng cũng không quá dễ dàng như vậy a! Người chỉ nói mấy câu, người ta liền cho người 50 vạn?”

Nam thanh niên tổ chất tâm lý coi như không tệ. Kích động đã qua, trên cơ bản đã bình tĩnh lại, nghe muội muội nói như vậy, tức giận mà nói: “Cái gì chỉ là mấy câu? Đây chính là tiền ca ca người của ta bán thân đó. Không phải người cho rằng ca ca người nói chuyện không thêm nghĩ gì hết chứ!”

Nữ hài tử hai mắt đầm lệ mông lung nhìn ca ca mình, nói: “Cảm ơn ca ca!”

Nam thanh niên quay đầu, lặng lẽ lau khô mắt thoáng một phát, nói: “Tiểu nha đầu, người là muội muội của ta a! Người nói cảm ơn làm ca ca ta quá thương tâm rồi.”

Nhìn xem khuôn mặt đang tràn đầy chờ mong của nữ hải tặc, nam thanh niên âm thầm nói: “Lão bá! Đa tạ rồi! Ta đến giờ còn chưa biết danh tính chúa công. Ngươi yên tâm, chỉ cần chờ Thiên hạ này vẫn tồn tại một ngày, ta sẽ vĩnh viễn thuần phục ngươi một ngày. Ta - Chu Thừa Hạo nói một không hai!”

.....

Lúc này Vương lão đang ngồi với Dương Thiên trong văn phòng trường trấn. Vừa kể lại sự tình vừa rồi cho Dương Thiên xong, bỗng nhiên hất xị một cái, nói: “Chúa công, lần này thuộc hạ tự tiện vượt quyền, hi vọng chúa công không trách tội!”

Dương Thiên cười to, nói: “Vương lão có tội gì, hơn 50 vạn tiền đồng đổi với chúng ta mà nói chỉ là chín trâu mất sợi lông. Muỗi! Nếu chỉ dùng 50 vạn mà có thể hiểu được tâm tính một người, ta phi thường cảm tâm tình nguyện bỏ ra. Chỉ cần Phi Liệt Soái Heo lần nữa trở lại Bạch Vân trấn. Ta sẽ ủy thác trách nhiệm cho hắn. Giá trị trong đó không phải chỉ 50 vạn tiền đồng có thể đánh giá.”

Vương lão cười cười, nói: “Xác thực là như vậy. Rất nhiều chuyện đúng là phải dựa vào dị nhân trợ giúp mới có thể làm được. Chuyện này ở các lãnh địa khác có thể không quá rõ ràng. Nhưng trong lãnh địa của chúng ta....., thật đúng là thiếu một người như vậy!”

Dương Thiên nói: “Đây cũng là tình huống tất nhiên!..... Vương lão, nếu như Phi Liệt Soái Heo trở về, nhớ đưa hắn đến gặp ta.”

Vương lão gật đầu đáp ứng.

Dương Thiên đoán chừng chờ Phi liệt soái heo đến thành thị của hệ thống, liên hệ người chơi để hoàn thành việc giao dịch tiền. Sau đó lại đưa muội muội đến bệnh viện chữa bệnh chắc ít nhất cũng phải mất thời gian một ngày.

Hiện tại sắc trời đã tối, Dương Thiên đi chiều hàng giặt cỏ, sau đó tiến vào Thông Thiên các tu luyện nội công. Hắn hiện tại đang trong thời điểm máu chót đợt phá trung cấp nội công. Không cố gắng là không được.

Sáng ngày hôm sau, từ trên đội thuyền vận chuyển hải tặc quy hàng trở về, Dương Thiên nhận được một cái tin tức tốt. Đó là ngày hôm qua, trên hòn đảo vừa chiếm lĩnh phát hiện ra một tòa Thần miếu. Hoàn cảnh chung quanh cũng không quá ác liệt. Nhưng tuân theo phân phó của Dương Thiên, đám Hồ Sa còn chưa đi lên thăm dò.

Dương Thiên mừng rỡ, cười toét cả miệng. Nhưng hiện tại hắn cũng không thể cười Tiểu Bạch trực tiếp bay qua. Bởi vì lãnh địa vừa chiếm lĩnh không có thuộc danh nghĩa sở hữu của Dương Thiên, do đó hắn còn chưa biết cái hòn đảo này đến cùng là ở địa phương nào.

Đội tàu đưa những hải tặc đã đầu hàng này từ trên thuyền xuống. Sau đó vận chuyển lên đại lượng vật tư và số binh lính hải tặc đã hoàn thành mục tiêu huấn luyện, lúc này mới giương buồm xuất phát.

Đội thuyền này gồm có mười chiếc vận tải thuyền cao cấp và ba chiếc thuyền buồm bốn cột tạo thành. Nhưng cái này ba chiếc thuyền buồm bốn cột này cũng không chở full quân số. Trên mỗi thuyền chỉ có 100 bát giai binh. Đám này có nhiệm vụ là hộ tống đội tàu.

Cả đội thuyền dần dần tiến sâu vào trong biển.....

Thẳng đến buổi chiều, đội thuyền rốt cục tại dừng lại trên một hòn đảo. Nơi đây có một làng chài nhỏ. Bất quá hiện tại đã không còn ngư dân. Hải tặc ngược lại là có một đoàn.

Dương Thiên rời thuyền, đám người Hồ Sa đã nhận được tin tức, đã đứng đón từ lâu.

“Thuộc hạ nghênh tiếp chậm trễ, kính xin chúa công thứ tội!” Hồ Sa và Hải Báo khiêm cung nói.

Dương Thiên cười mắng: “Hai gia hỏa các ngươi, cái khác không có học được, ngược lại mấy cái củ tỏi quy này lại học được không ít nha. Cũng vài ngày rồi ta không ra biển, nói một chút tình huống của các ngươi xem nào?”

Hồ Sa cười hắc hắc, nói: “Được chúa công đại lực viện trợ, hiện tại Hồ Sa đoàn hải tặc chúng ta đã có 20 chiếc thuyền buồm ba cột. Vận tải thuyền cao cấp 5 chiếc. Do hiện tại nhân thủ không đủ, bởi vậy chỉ sử dụng 5 chiếc ra biển. Nhưng coi như chỉ có năm chiếc này cũng thừa để cho chúng ta tung hoành trên biển, bách chiến bách thắng rồi.”

Dương Thiên đã kích nói: “Ngươi cũng đừng đắc ý, hải chiến không phải như lục chiến. Vạn nhất địch nhân chó cùng rào dứt đuôi, quyết định đồng quy vu tận với ngươi, ta xem ngươi xử lý thế nào.”

Hồ Sa thần kinh vừa thô vừa to, cũng không để ý việc Dương Thiên đã kích, cười hắc hắc nói: “Chúa công yên tâm đi, thuộc hạ hiện tại cũng có hơn 700 thủy binh thất giai, không hề yếu ớt như lúc trước đâu nha.”

Dương Thiên cũng không ý kiến thêm nữa. Hắn biết những hải tặc xác thực mỗi người đều là thần kinh bách chiến. Thực lực khá mạnh. Hơn nữa chiến đấu trên biển giai đoạn này cũng chỉ là mấy đoàn hải tặc đánh qua đánh lại, cũng không có thế lực nào quá lớn tham gia. Thế nên nói vậy chứ Dương Thiên rất yên tâm về đám Hồ Sa

“Chu Ảnh và quân đội sở thuộc của hắn bây giờ đang ở chỗ nào rồi?”

Hồ Sa vội nói: “Chu tướng quân hiện tại đang tự mình lĩnh binh canh giữ Thần miếu để tránh có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra nên không có ở đây.”

Chuyện ngoài ý muốn? Cái Thần miếu này ít nhất cũng sừng sững ở đây mấy ngàn năm rồi cũng chả xảy ra chuyện gì. Vừa gặp được có một hai ngày lại sợ có chuyện gì ngoài ý muốn. Đứng là cái thẳng đầu đất.

Nhưng Dương Thiên cũng không nói rõ, miễn cho việc lại đá kích tính tích cực của bọn hắn.

Hòn đảo nhỏ này diện tích ước chừng chỉ khoảng 500 km². Dương Thiên mang theo Hồ Sa, cưỡi Tiểu Bạch bay lên không, rất nhanh đã tìm được Chu Ảnh.

“Chúa công, người đã tới!” Chu Ảnh hân hoan nói.

“Àn, mấy ngày nay người vất vả rồi.”

Dương Thiên bước tới, ngẩng đầu quan sát quần thể công trình kiến trúc cách đó không xa. Quần thể kiến trúc này tọa lạc trên hai ngọn núi, diện tích cũng tương đương với tòa Thủy Thần miếu Dương Thiên gặp lúc trước. Hiện tại vị trí bọn hắn đang đứng là trên một đỉnh núi phía đối diện, có thể nhìn được bao quát toàn cảnh.

Khu trung tâm đồng dạng cũng có một tòa kiến trúc cực lớn, toàn bộ làm bằng đá. Tuy nhiên, phong cách thiết kế và kiểu dáng xây dựng hơi khác với Thủy Thần miếu. Không biết Thần miếu nơi đây là cái dạng miếu đường gì đây!

Dương Thiên quay qua Chu Ảnh, hỏi: “Chu Ảnh, người đã điều tra chút nào khu vực này chưa?”

Chu Ảnh nói: “Chúa công đã từng nói qua với chúng thuộc hạ rằng Thần miếu là nơi nguy cơ trùng trùng. Bởi vậy thuộc hạ không dám tùy tiện xuống dưới. Đối với tình huống bên trong cũng không quá rõ ràng.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, không có hỏi thêm.

Nhảy lên lưng Tiểu Bạch, Dương Thiên quay đầu lại nói: “Các người ở chỗ này chờ lệnh, ta đi xuống trước nhìn xem.”

Nói xong, Dương Thiên vỗ vỗ Tiểu Bạch, để nó bay thẳng về phía tòa kiến trúc trong trung tâm thần miếu.

Tòa kiến trúc này cũng không cao lắm, nhưng chiếm diện tích lớn hơn rất nhiều so với Thủy Thần miếu. Dương Thiên từ trên đỉnh tháp phát hiện được một thông đạo duy nhất có thể ra vào, bên trên thông đạo lại có vòm che. Xem ra muốn đột kích đường không, đi vào từ bên trên là không được.

Dương Thiên dạo qua bốn phía một vòng, xác thực không có phát hiện bất luận điểm nào khả nghi.

Chẳng lẽ tòa Thần miếu này không có bất luận cái gì thủ vệ?

Theo lời Nguyên Cát trưởng lão nói lúc trước. Loại Thần miếu mà không có bất kỳ ai thủ vệ cũng không phải không tồn tại. Chỉ là số lượng Thần miếu lại này cực nhỏ. Dương Thiên không tin vận khí cứt chó của mình lại có thể tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Linh Thú Tấn Cấp

Cẩn thận từng li từng tí hạ xuống mặt đất. Lúc này Dương Thiên mới nhìn được tên tòa Thần miếu này: Bá Nhạc miếu!

Bá Nhạc là ai? Đương nhiên là có quan hệ đến mấy con ngựa rồi. Mà theo gì mình biết về ba tòa tông miếu trong thành thị, thuộc tính của mỗi miếu đều có quan hệ mật thiết với thần vị đang được cung phụng. Cứ theo vậy mà luận ra, cái thần hồn trong miếu Bá Nhạc này đoán chừng không thoát được có quan hệ với ngựa (DG:)

Nói thật, Dương Thiên có chút thất vọng. Dù sao giác mã cung kỵ của mình đã rất biến thái rồi. Kể cả tăng thêm được chút thuộc tính thì cũng chả hơn được bao nhiêu. Hơn nữa sản lượng giác mã trong lãnh địa rất thấp. Nếu như hiệu quả của tông miếu có tác dụng trực tiếp đến thực lực mấy con ngựa thì rõ ràng là rất lãng phí. Mà mình bây giờ mặc dù có trường chăn nuôi, nhưng cũng không sử dụng để thuần dưỡng ngựa hoang. Cái này xác suất thành công khi thuần dưỡng thấp đến đáng kinh hãi. Dương Thiên không đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Thế nhưng mặc dù Dương Thiên không hài lòng lắm với thần hồn trong miếu Bá Nhạc, nhưng hắn cũng không có ý định buông tha. Đây chính là danh ngạch thăng cấp tiêu thành a. Dù là Dương Thiên không hài lòng lắm với thuộc tính của nó, thế nhưng sau này khi thăng cấp thần vị lên cấp hai vẫn có thể lấy ra sử dụng mà!

Đứng ở trên mặt đất cả buổi, mãi vẫn không thấy bất luận động tĩnh gì. Dương Thiên có chút không chờ nổi nữa.

Vừa lúc chuẩn bị hạ lệnh tiến vào, bỗng nhiên Tiểu Bạch đang đứng ở bên người Dương Thiên như bị kích động, hí lên ầm ỉ. Dứt dứt dây cương lao vào Thần miếu.

Dương Thiên kinh hãi. Lập tức cũng hét bất chấp tất cả của Bích Phụng, lao theo Tiểu Bạch (Biên: lão chém vừa thôi)). Nhưng tiếc rằng tốc độ của Tiểu Bạch nhanh hơn hẳn quá nhiều, vừa mới vào đến cửa Thần miếu đã không nhìn thấy bóng dáng của nó đâu nữa rồi.

Trước mắt là một cái đại sảnh rộng lớn, trống rỗng. Phía trên chỉ có duy nhất một hàng bậc thang vắt chéo, thông thẳng lên phía trên.

Dương Thiên không dám khinh thường, cẩn thận đi đến bậc thang.

Vừa muốn lên tầng hai, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai:

“Chúc mừng! Linh thú Thiên mã của ngươi, vì nuốt một quả thần hồn Bá Nhạc, tự động tiến giai thành đặc cấp linh thú, thuộc tính gia tăng trên phạm vi lớn. Cụ thể thỉnh tự mình xem xét.”

“Bá Nhạc miếu mất đi thần hồn bảo hộ, một phút đồng hồ sau sẽ sụp đổ, thỉnh ngươi mau chóng rời khỏi.”

“Ta kháo.....” Dương Thiên nhin không được mắng một câu! Lập tức quay người chạy cong đi. Hắn cũng không muốn bị chôn dưới đất rồi chết tức tưởi như vậy. Về phần Tiểu Bạch hẳn cũng không cần lo lắng. Nó là trung cấp linh thú, thực lực lúc trước đã tương đương với Vương cấp võ tướng rồi. Hiện tại chỉ sợ đánh nhau với Thánh cấp võ tướng cũng sẽ không kém nửa phần. Huống chi thẳng này còn có cánh nữa.

Vừa chạy ra khỏi Thần miếu không lâu, Dương Thiên chỉ thấy trong khoảnh khắc, Thần miếu to lớn hùng vĩ bỗng nhiên từ từ sụp đổ rồi hóa thành cát vàng... theo gió bay tứ tán, cảnh tượng như trong mấy bộ phim kinh điển của Hollywood. Đồng thời biến mất còn có kiến trúc ở bốn phía. Mà theo Thần miếu biến mất, thân ảnh của Thiên mã giữa lớp khói bụi dần xuất hiện giữa không trung. Biến hóa của nó cũng không lớn, chỉ là thoát nhìn càng thêm thần tượng, thân thể cũng lớn hơn một vòng mà thôi.

Haizzz, nghĩ lại cảnh vừa rồi, Dương Thiên bỗng bật cười. Nếu như hắn ra muộn một chút, cảnh tượng chôn sống thời trung cổ có thể sẽ không phát sinh, nhưng ngược lại việc vị lãnh chủ hùng tài đại lược anh tuấn tiêu sái này ngã chổng mông lên trời chắc chắn là rất khó tránh.

Tiểu Bạch đáp xuống, Dương Thiên quay qua vuốt vuốt đầu nó. Tâm tình của hắn hiện tại thật không biết hình dung thế nào nữa. Một quả thần hồn cứ như vậy biến mất, đây chính là một tòa tiểu thành a! Giá trị của nó khó có thể đánh giá được. Nếu như có thể để cho Dương Thiên làm ra lựa chọn, hắn tình nguyện lựa chọn một quả thần hồn chứ không phải đặc cấp linh thú.

Dương Thiên thờ dài, mở thuộc tính của Tiểu Bạch lên. Hắn muốn xem một chút thuộc tính của đặc cấp linh thú là cái dạng gì:

Thiên mã - linh thú thủ hộ Bạch Vân trấn: Đặc cấp linh thú, đề cao các hạng thuộc tính của sinh vật loại tọa kỵ trong lãnh địa mà nó thủ hộ 20%. Nếu có chiến đấu phát sinh trong lãnh địa, tọa kỵ trận doanh địch quân bị giảm thuộc tính xuống 15%. Nằm giữ kỹ năng Dẫn Lôi thuật.

Dẫn Lôi thuật: Thiên mã tấn thăng thành đặc cấp linh thú linh ngộ được kỹ năng thiên phú. Dẫn xuất một đạo Thiên Lôi công kích địch nhân. Địch nhân có thực lực yếu hơn bản thân khi công kích có tỷ lệ 100% khiên địch nhân dính hiệu ứng định thân. Công kích địch nhân có thực lực không kém bản thân địch gây ra hiệu ứng giảm tốc.

Tiểu Bạch rõ ràng cũng có được kỹ năng rồi hả?

Dương Thiên rất là kinh hãi. Như vậy miếng thần hồn vừa mất đi cũng không tính là quá lỗ.

Cái hiệu ứng trong Dẫn Lôi thuật là cực kỳ ngon. Mặc dù trong chiến đấu quy mô lớn tác dụng không nhiều. Nhưng dưới tình huống solo thì lại cường đại không thể cường được.

Dương Thiên hiện tại đang rất muốn kiểm cơ hội thí nghiệm thoáng một phát hiệu quả Dẫn Lôi thuật xem tình huống cụ thể của nó như thế nào. Từ đó làm cơ sở cho việc sau này trong chiến đấu có thể phát huy được toàn bộ uy lực của Tiểu Bạch.

Chỉ là hiện tại Dương Thiên đang phi thường nghi hoặc. Lúc Tiểu Bạch chạy vào thần miếu có trở ngại gì không? Nó đã gặp được cái gì và làm thế nào mà tự dừng lại nuốt chửng cả quả thần hồn như thế? Nhưng Tiểu Bạch dù sao cũng không biết nói chuyện. Thế nên việc này có thể sẽ vĩnh viễn là bí mật rồi. Nhìn trên người Tiểu Bạch, một dấu vết trên bị thương cũng không có. Đoán chừng cũng không có gì nguy hiểm a! Nghĩ tới đây, Dương Thiên tự nhiên cáu gắt với chính mình. Chần chờ làm mẹ gì không biết, cứ hành động nhanh nhanh lên một chút, vậy cái thần hồn này chẳng phải sẽ chui vào túi dễ như trở bàn tay?

Thế nhưng đến giờ, có muốn thì cũng đã không còn bao nhiêu ý nghĩa. Dương Thiên gọi Tiểu Bạch lại. Chỉ thấy Tiểu Bạch từ xa lao tới, hai cánh trên lưng đã biến đổi đầu mất, không nhìn thấy nữa. Dương Thiên đại hỉ, vội vàng lệnh cho Tiểu Bạch bay lên không trung. Lập tức đôi cánh của nó liền bung ra, đẹp đến mê người. Xem ra sau này mình rốt cục cũng có thể cười Tiểu Bạch xuất hiện trước mắt mọi người rồi. Vừa cười như điên, Dương Thiên vừa phi lên lưng Tiểu Bạch, vỗ vỗ nó bay về núi.

Bọn người Chu Ảnh đối với tình thế biến hóa phía dưới tự nhiên là nhất thanh nhị sở. Dương Thiên về đến nơi thoáng kể lại một phát từ đầu đến đuôi bọn hắn mới hoàn toàn hiểu được.

Trời chạng vạng tối, Dương Thiên cũng không trì hoãn nữa, cười Tiểu Bạch bay trở về Bạch Vân trấn.

Chưa nói đến việc Tiểu Bạch tấn cấp thành đặc cấp linh thú, thực lực tăng lên bao nhiêu. Chỉ nhìn tốc độ này cũng biết nó đã khác xa trước kia rồi. Dương Thiên ước chừng một chút. Lúc Tiểu Bạch còn là cao cấp linh thú, tốc độ không sai biệt lắm một giờ phi hành được khoảng tám chín trăm km, hiện tại tốc độ ít nhất cũng đã đạt tới 1200 km rồi.

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên đi chiêu hàng giặc cỏ xong liền logout khỏi trò chơi.

Ngày hôm sau, Dương Thiên từ khi trong Thông Thiên các đi ra liền lập tức đi tìm Đại Ngưu. Hắn muốn để Đại Ngưu thăm dò thực lực của Tiểu Bạch thoáng một phát.

Tìm một bãi đất trống rộng lớn, Dương Thiên lệnh cho một người một thú bắt đầu chiến đấu.

Trận chiến đấu này lại để cho Dương Thiên sâu sắc mở rộng tầm mắt. Đoạt mệnh thương pháp học được lúc hắn trở thành Thánh cấp võ tướng hiện đã lĩnh ngộ đến thức thứ tư, trở thành võ học Đế cấp. Mỗi chiêu thương pháp đánh ra quang mang tứ phía, hư hư thực thực, kéo theo một đồng tàn ảnh. Công kích thì hung hiểm, chiêu chiêu trí mạng. Thế nhưng Tiểu Bạch cũng không vừa. Tốc độ của nó xác thực rất kinh người. Dùng nhãn lực của Dương Thiên cũng rất khó nhìn rõ thân ảnh của nó. Đại Ngưu mỗi lần công kích tựa hồ đều trúng Tiểu Bạch, nhưng kỳ thật phần lớn là công kích vào tàn ảnh của nó.

Đại Ngưu mặc dù không cách nào công kích được Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch đồng dạng cũng không cách nào tạo thành thương tổn đối với Đại Ngưu. Phương pháp công kích của Tiểu Bạch chả có gì ngoài húc đầu, chân đá. Thế nhưng nếu như Đại Ngưu - Thánh cấp võ tướng hàng thật giả thật, đến cả công kích như vậy cũng không thể tránh thoát được thì đúng là chà đạp thanh danh Thánh cấp võ tướng quá rồi. Chỉ là skill Dẫn Lôi thuật của Tiểu Bạch quá mức vô lại. Căn bản là không cách nào tránh né, mỗi lần đều chuẩn xác đánh lên đầu Đại Ngưu. Nhưng loại này Thiên Lôi cũng không phải chủng loại Thiên Lôi do bà mẹ thiên nhiên sinh ra. Thương tổn gây ra cho Đại Ngưu không hề đáng kể. Chỉ ghét mỗi cái hiệu ứng slow liên miên không dứt, làm cho Đại Ngưu hầu như lúc nào cũng di chuyển với tốc độ bằng có sáu thành lúc bình thường. Bằng không thì Đại Ngưu cũng sẽ không đến nỗi đánh không khí từ đầu trận đến giờ.

Nửa giờ sau, Dương Thiên cũng đã sơ bộ nắm được thực lực tiểu bạch. Vì vậy liền bảo cả hai dừng lại.

Đại Ngưu vừa bị Tiểu Bạch ngược đãi, tóc tai lông mày cháy xém, dựng lên như đuôi gà đang phi thường phiền muộn! Hình tượng anh tuấn uy vũ của mình xem như bị hủy trong chân một con ngựa rồi.

Trong khi đó, hai mắt Dương Thiên sáng ngời, cao hứng nói: “Đại Ngưu! Đi, chúng ta đi thử xem có thể đánh rớt Thủy Thần miếu hay không.”

Vừa trở lại Bạch Vân trấn, đang chuẩn bị xuất phát thì Vương lão từ đâu đến, vội vã gọi lại.

Wương lão nói: “Chúa công, Phi Liệt Soái Heo đã trở lại Thiên Hà trấn, không biết chúa công định lúc nào đi gặp hắn?”

Dương Thiên nghe xong, nghĩ nghĩ một chút. Đây cũng là chuyện đại sự, chậm trễ không được. Về phần Thủy Thần miếu, dù sao nó vẫn cứ nằm đấy, chả ai bê đi nổi. Vậy đi gặp Phi Liệt Soái Heo trước đi a!

Nghĩ vậy hắn liền quay qua Vương lão nói: “Ta sẽ đi ngay bây giờ !.....A, Đại Ngưu, cái chuyện Thủy thần miếu thôi để từ từ đã, hay là ngươi đi tìm mấy cái sơn trại dị tộc phiền toái còn sót lại đi! Tiện thể phân phó Tôn Miếu, bảo hắn quấy rối đám dị tộc mạnh lên. Chúng ta cần nhanh chóng giải quyết hết đám ruồi muỗi này. Đối nội tốt mới đối ngoại xong được chứ.”

Đại Ngưu lĩnh mệnh mà đi.

Dương Thiên và Vương lão cùng đi đến trung tâm hành chính của Thiên Hà trấn. Một lần nữa gặp Phi Liệt Soái Heo.

Phi liệt soái heo thấy Vương lão trở về, bên cạnh còn một người tuổi còn rất trẻ, sừng sốt một chút, nói: “Lão bá, ngươi đã đến rồi! Vị này phải chăng là chúa công như lời người kẻ phải không?” Phi liệt soái heo nói như thế tự nhiên có đạo lý của hắn, bởi vì hắn tính ý phát hiện ra lúc đi đường, Vương lão một mực rút lại phía sau Dương Thiên một bước. Chuyện này đặt vào các quy định thời Tam Quốc là có thể hiểu rõ rất nhiều điều

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Binh Phát Di Châu

Wương lão gật đầu cười nói: “Đây chính là chúa công của ta, có chuyện gì thì nói với hắn đi!”

Phi Liệt Soái Heo không dám chậm trễ quỳ trên mặt đất, nói: “Đa tạ ân công vì sự trợ giúp của ngươi từ trước tới nay, ta nguyện cả đời làm tùy tùng đi theo ân công để đền đáp đại ân.”

Dương Thiên bị tên này đột nhiên tập kích làm cho sững sốt một chút. Hắn không nghĩ tới tiểu tử này rõ ràng vừa tới đây đã hành động kiểu thế này, vội vàng kéo hắn dậy, nói: “Quý cái gì mà quý? Ta cũng là người chơi, tùy tiện quý xuống cũng không phải thói quen tốt.”

Lần này đến lượt Phi Liệng Soái Heo ngẩn người. Hắn nhìn chằm chằm vào Dương Thiên. Cả nửa ngày sau mới kịp phản ứng, nói: “Ngài thật sự là người chơi?”

Dương Thiên nhẹ gật đầu.

Phi Liệng Soái Heo trầm ngâm một chút, rất nghiêm túc nói: “Nhưng đối với ta ngài lại không phải người chơi. Đại ân của ngài ta cả đời này cũng không thể quên được, thế nên đời này ta nhất định là chung thân bám lấy chức vụ tùy tùng của ngài rồi. Hi vọng ân công không từ chối!”

Nói thật, Phi Liệng Soái Heo nghe nói Dương Thiên là người chơi thì hắn càng thêm cảm động. Bởi vì trong trò chơi, người chơi so với người chơi mới là kẻ khó tin nhất. Không người nào nguyện ý tự đứng đưa 50 vạn tùy ý cho một người chơi khác. Huống chi 50 vạn tiền đồng này còn đưa lúc giai đoạn đầu của trò chơi. Mà Dương Thiên đối với hắn lại thân thiện dễ gần, không hề tỏ ra cao cao tại thượng. Điều này càng làm cho thêm cảm động.

Dương Thiên cười nói: “Chúng ta đều là người chơi, ngài còn gọi ta ân công làm cái gì. Về sau ngài cứ theo ta hỗn a. Đây chính là 50 vạn rmb ta bỏ ra đầu tư, nếu như ngài không làm cho nó phát sinh thành lợi nhuận, ta nhất định sẽ không để yên cho ngài.”

Phi Liệng Soái Heo cũng bị ngữ khí nhẹ nhõm của Dương Thiên lây nhiễm. Hắn cũng biết Dương Thiên chỉ là nói đùa, nào có quan tâm đến 50 vạn tiền đồng kia, cười nói: “Tốt, về sau ngài chính là lão đại của ta. Ngài chỉ đăng tây ta tuyệt sẽ không đi hướng đông. Ngài bảo ta đánh chó ta tuyệt đối sẽ không giết gà!”

“Không nghiêm trọng như vậy!” Dương Thiên cười nói: “Ngài coi như đi làm cho ta là ok rồi. Nhìn tướng mạo của ngài, chắc cũng phải 20 tuổi rồi chứ hả?”

Phi Liệng Soái Heo nói: “Ta 22 tuổi rồi. Trong nhà còn có một muội muội. Ta lần này vay tiền là để chữa bệnh cho muội muội.”

Dương Thiên tuy đã biết trước việc này. Nhưng hắn vẫn còn có chút khó hiểu, quay qua bảo Vương lão: “Vương lão, ngài trước đi ra ngoài giải quyết công việc đi, ta muốn nói chuyện riêng với Soái Heo một chút.”

Chờ Vương lão đi xong, Dương Thiên hỏi: “Ngài nói một chút tình huống của ngài xem, cha mẹ của ngài đâu rồi?”

Trong mắt Phi Liệng Soái Heo hiện lên một tia bi thương, nói: “Hai năm trước cha mẹ của ta mất trong tai nạn giao thông. Hai chân muội muội ta cũng bị thương trong tai nạn ấy. Cho đến lúc gặp được Vương lão mới có đủ tiền vì chữa tốt hai chân cho muội muội. Trước kia ta đi làm, công việc thì vất vả nhưng mỗi tháng cũng chỉ kiếm được trên dưới 3.000 rmb. Mà số tiền này chỉ đủ để chèo chống sinh hoạt cho ta và muội muội. Muốn gom đủ 50 vạn căn bản là không có khả năng. Trước đó vài ngày, muội muội ta nói cho ta biết trò Thiên hạ này có thể kiếm được nhiều tiền. Sau nhiều lần muội muội khuyên bảo, ta mới quyết định liều mang đem số tiền tích góp từ trước tới giờ ra mua một cái mũ trò chơi. Nên open đã lâu rồi nhưng giờ ta mới tiến vào trò chơi. Tình huống đại khái là như vậy. Hiện tại muội muội ta đã vào bệnh viện để bắt đầu chữa trị. Bác sĩ nói qua một tháng nữa là có thể khỏi hẳn. Đại ca, đại ân của ngài.....”

Dương Thiên không để hắn nói hết câu, đập vào đùi hắn một phát, nói: “Thân là đại nam nhân, lè mề cái gì, chẳng lẽ ngài cho rằng lợi nhuận của ngài sau này không đến 50 vạn? Lại nói tiếp ta còn buôn bán rất có lời nha!..... Những lời này về sau cấm không cho nhắc lại. Ngài và muội muội của ngài sống nương tựa lẫn nhau, giờ lại không kiếm thêm được tiền ở chỗ khác. Như vậy đi, ta tạm thời mỗi tháng cho ngài 5.000 tiền lương. Chắc là miễn cưỡng cũng đủ cho các ngài sinh sống đi? Về sau xem xét tình huống làm việc, ta có thể tăng lương cho ngài!”

Phi liệng soái heo rất muốn chối từ, nhưng ngẫm lại tình cảnh của mình bây giờ. Coi như mình không ăn không uống cũng được, nhưng còn muội muội thì sao? Vì vậy hắn đành thật thà gật đầu đáp ứng, trong lòng cảm động đến mức nào tự nhiên không cần phải nói.

Dương Thiên nói: “Ta hiện tại chỉ có một nhiệm vụ giao cho ngài. Vì trước kia lãnh địa của ta một mực không có người chơi nào cả, vì thế một mình ta phải kham rất nhiều việc, khó kiểm soát hết được toàn bộ. Ngài đã gia nhập lãnh địa của ta, vậy trước tiên thử xử lý những việc này xem sao.”

Phi Liệng Soái Heo lập tức nghĩa bất dung từ mà nói: “Đại ca yên tâm, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định đem hết toàn lực hoàn thành! Chỉ là thủ hạ của đại ca đã có vô số người tài ba a. Nếu như bọn hắn cũng không thể hoàn thành, tiểu đệ năng lực có hạn, có thể làm được hay không thật đúng là không dám đánh cam đoan.”

Dương Thiên cười nói: “Chuyện này và năng lực không quan hệ. Chỉ cần có thân phận người chơi là được. Trong tay của ta hiện có một khối Kiến Thôn lệnh. Mà một người chơi chỉ có thể xây một tòa thôn xóm, bởi vậy ta muốn ngài sử dụng nó, lập lên một thôn trang. Sau đó đem thôn trang này chuyển thành phụ thuộc ta là được. Đường nhiên nếu như ngài muốn tự làm thôn trưởng cũng ok, chả có vấn đề gì hết.”

Phi Liệng Soái Heo không nghĩ tới sự tình lại đơn giản như vậy, lập tức nói: “Đại ca yên tâm đi, điểm ấy việc nhỏ ta nhất định làm tốt..... Đại ca, lãnh địa của chúng ta đã là cấp mấy rồi? Ta xem cái Vọng Thiên thôn này, đến cả tường đá cũng đã xây xong. Ít nhất cũng là hương trấn cấp hai. Thực lực đại ca thật là trâu bò đó nha.”

Dương Thiên cười nói: “Lãnh địa của ta ngài nhất định không xa lạ gì đâu. Nó là Bạch Vân trấn. Mà vị trí của chúng ta bây giờ là ở phía đông Dương Châu, thuộc huyện Thủy Trữ. Toàn bộ khu vực này là một cái thung lũng lớn. Ngăn cách cùng ngoại giới, chỉ có đi đường biển mới vào được. Đường nhiên ngoài đường biển thì ta còn có một mật đạo thông hành ra ngoài. Cái mật đạo này do ta một mực nắm trong tay. Ngoại nhân không có cách nào thông qua.”

Phi Liệng Soái Heo cao hứng cười nói: “Nguyên lai đại ca chính là Dương Quang a! Xem ra ta ta được làm đệ đệ của ca là lỗi to rồi. Trên diễn đàn không biết bao nhiêu người muốn bá đại ca làm sư phụ, làm lão đại, làm... Tinh nhân đấy!..... Không nghĩ tới đại ca chỉ bằng sức một người mà có thể phát triển được lãnh địa lớn như vậy, thật không hổ là thần tượng của ta.”

Dương Thiên cười nói: “Lãnh địa của ta cũng không phải là đơn giản như ngươi tưởng tượng vậy. Về sau ngươi từ từ sẽ biết. Ta hiện tại nhất thời cũng không nói rõ được. Đơn giản thế này cho ngươi dễ hiểu nhé. Bạch Vân trấn của ta hiện tại, muốn up lên tiểu thành cũng là việc trong tầm tay mà thôi. Hơn nữa số lãnh địa phụ thuộc còn có hơn 20 cái, trong đó ngay cả lãnh địa cấp thành thị cũng có luôn.....”

Nói đến đây Dương Thiên không nói thêm nữa bởi vì hắn thấy Soái Heo trước mặt đã trở nên dần thôi, cứng hết cả mồm miệng rồi.

“Thôi, không nói những thứ này nữa. Về sau ngươi sẽ biết. Nhớ là Thiên hạ is not just a game. Ngươi bình thường nên cố gắng, hão hão mà tăng thực lực. Bằng không thì sau này đừng có hối hận. Lại trách ta không báo trước”

Phi Liệng Soái Heo nháy nháy mắt, cười nói: “Đại ca, ngươi thật đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả a! Thật không biết ngươi là thế nào để được như bây giờ.”

Dương Thiên cười cười, không có trả lời vấn đề này, nói: “Ngươi bây giờ theo ta. Chúng ta đi tìm địa phương xây thôn.” Nói xong, Dương Thiên liền đứng dậy đi ra ngoài.

Phi Liệng Soái Heo vội vàng đuổi theo, hỏi: “Đại ca, chúng ta đi đến chỗ nào xây thôn đây?”

Dương Thiên lơ đãng mà nói: “Di Châu!”

Phi Liệng Soái Heo nhất thời không kịp phản ứng, ngạc nhiên hỏi: “Ích Châu? Chỗ này hình như hơi quá xa đi! Hơn nữa nghe nói phụ cận Thành Đô còn có mấy đại công hội a! Bọn hắn người đông thế mạnh, chúng ta đến đây sẽ rất khó phát triển.”

Dương Thiên cười khỏ nói: “Không phải Ích châu ở phía Tây Nam đại lục đâu. Ta nói là nói Di Châu ở trên biển tức là Đài Loan bây giờ ấy, đã hiểu chưa?”

Phi Liệng Soái Heo trầm ngâm nói: “Di Châu? Đài Loan?..... A! Đại ca, chẳng lẽ ngươi bây giờ đã tạo ra được thuyền lớn, có thể ra biển rồi hả? Ta từng nghe muối muối nói từ rất sớm trong trò chơi đã có người bán ra thuyền đánh cá trung cấp. Khi đó muối muối ta đã phỏng đoán rằng có người đã xây được ụ tàu cao cấp. Mà ụ tàu cao cấp là có thể sản xuất được đại chiến thuyền rồi. Thứ này dùng để di chuyển trên biển trong cự li ngắn ở giai đoạn đầu là cực ngon. Người này chắc chắn là đại ca ngươi phải không!”

Dương Thiên bất đắc dĩ, hắn hiện tại mới phát hiện cái tên Phi Liệng Soái Heo này thật đúng là nói nhiều vô cùng, đau đầu trả lời: “Ngươi tự đối với đại ca ta thiếu lòng tin như vậy à, tiêu chuẩn đồ vật cũng chỉ là cái đại chiến thuyền thôi hử?”

Phi Liệng Soái Heo sững sờ, nói: “Chẳng lẽ đại ca đã xây được ụ tàu đặc cấp? Có thể chế đóng được thuyền buồm một cột?”

Dương Thiên có chút tiếc rên sất không thành thép, vỗ đầu của hắn thoáng một phát, nói: “Ngươi thật thiếu tiền đồ? Tầm nhìn ngắn ngủi như vậy? Nhìn đại ca anh minh thần võ của ngươi xem, chả lẽ đến thuyền buồm bốn cột cũng không sản xuất nổi?”

Phi Liệng Soái Heo nhìn chằm chằm vào Dương Thiên, ngây ngốc nói: “Đại ca! Xin ngươi đừng đá kích trái tim yếu ớt của tiểu đệ a! Hiện tại ta mặc dù chưa quá rõ ràng các sự tình trong trò chơi. Nhưng muối muối ta là người hiểu rất rõ a. Nghe nàng nói các kiến trúc chung cực cũng không phải là dễ xây như vậy. Chỉ là mua sắm bán về thôi cũng đã mất hơn một nghìn vạn tiền đồng rồi. Quan trọng nhất là, phải có chức nghiệp sinh hoạt Vương cấp, mà cái loại này muốn đạt được là phi thường khó.”

Dương Thiên cười nói: “Chút tiền này đối với đại ca ngươi mà nói, cũng chỉ là muối đốt inox mà thôi. Về phần nhân tài, hắc hắc! Ta không thiếu nhất chính là nhân tài. Đi thôi! Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao ngươi đi theo ta hỗn, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt thòi đâu. Nhưng có một điểm, không thể đem những gì ngươi đã thấy, những gì ngươi đã biết nói cho bất luận kẻ nào. Chuyện này ngươi có thể làm được hay không?”

Phi Liệng Soái Heo lập tức nói: “Đại ca yên tâm, tiểu đệ nhất định giữ bí mật, coi như người khác dùng dao mổ bụng ta ta cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ về đại ca và những thứ liên quan.”

Dương Thiên cười nói: “Không nghiêm trọng như vậy, chỉ cần ngươi không nói, người khác tự nhiên cũng không biết quan hệ giữa ngươi với ta. Mà không biết thì ai thèm lấy dao mổ bụng heo..... Được rồi, Phi Liệng Soái Heo... à mà dài quá... từ giờ gọi Tiểu Trư đi. Ta bảo này Tiểu Trư, hiện tại lãnh địa chúng ta chỉ có ta và ngươi hai người chơi. Ngươi chỉ cần trong thế giới thực chú ý thoáng một phát thì hẳn là sẽ không có vấn đề gì xảy ra.”

Phi liệng soái heo nghe được danh tự Dương Thiên vừa đặt cho mình, về mặt đau khổ nói: “Lão đại, có thể đổi lại biệt danh cho ta không?”

“Không được!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Dựng Thôn Ở Di Châu

Dương Thiên cuối cùng cũng không xuất phát ngày hôm nay vì lúc hán vừa muốn rời đi mới nhớ tới: hôm nay kỹ năng chiêu hàng của Đỗ Hường Nguyên sẽ cooldown xong. Mà chuyến đi này ít nhất cũng phải mất thời gian hai ba ngày. Dương Thiên cũng không muốn lãng phí gần một vạn nhân khẩu.

Dương Thiên cũng không thừa dịp này mà đi đánh miếu Thủy Thần. Hắn tập trung toàn lực cho việc an bài nhân thủ để chuẩn bị cho việc xây dựng thôn mới.

Mấy ngày nay lại huấn luyện được thêm 2000 thất giai thủy quân. Mặc dù hiện tại số binh lính mới của Bạch Vân trấn mỗi ngày tăng lên rất nhiều. Nhưng trong lãnh địa có hai cái đặc cấp quân doanh và hai cái cao cấp quân doanh thì trong đó một cái cao cấp quân doanh đã chuyển thành quân doanh thủy quân rồi. Mà quân doanh thủy quân thì chỉ có thể dùng để huấn luyện thủy quân thủy chiến. Do đó số thủy quân tăng cũng không nhiều. Thế nhưng do Dương Thiên đào tạo binh sĩ luôn đi theo hướng binh chủng toàn năng. Những thủy quân này ít nhất đều tinh thông kỹ năng thủy chiến, xạ thuật, thương pháp. Nên mặc dù số lượng không nhiều so với số binh lính mới tăng thêm, nhưng chất lượng thì vô cùng tốt.

Dương Thiên định lần này đem toàn bộ 2000 thất giai thủy quân mới được chuyển chức và 1.000 bát giai binh đi theo. Toàn bộ binh sĩ được chuyên chở bằng mười chiếc thuyền buồm bốn cột. Về phần hàng hóa vật tư thì được chất đầy trong 20 chiếc vận tải thuyền cao cấp. Trong số hàng hóa vật tư này thì lương thực, gỗ và đá chiếm đại đa số. Mặt khác còn có 5 chiếc vận tải thuyền cao cấp vận chuyển 10.000 thôn dân. Dù sao Di Châu cách Bạch Vân trấn quá xa. Mà hiện tại lại chưa thể dựng lên lãnh địa cấp thành thị luôn được. Việc giao lưu kết hợp giữa hai nơi rất không thuận tiện. Thế nên các phương diện đều phải được chuẩn bị đầy đủ hơn một ít.

Tuy xa như vậy, người chơi lại có một ưu thế mà các NPC không thể sánh bằng được. Đó chính là công năng pm, có thể trò chuyện đường dài. Mặc dù điểm này hệ thống đổi cập nhật phiên bản mới sẽ bị hủy bỏ, thế nhưng hiện tại vẫn có thể sử dụng. Đến lúc đó nếu như Phi Liệng Soái Heo cảm thấy tài nguyên khan hiếm, lập tức có thể thỉnh cầu Dương Thiên viện trợ.

Đích đến của chuyến đi này chính là Di Châu. Huyện Thủy Trữ trong thế giới thực cách Di Châu khoảng hơn 700 km. Mà ở trong game, diện tích lớn hơn một nghìn lần so với thế giới thực, nghĩa là khoảng cách giữa hai người sẽ là hơn hai vạn km. Nếu như chỉ dùng phương tiện hiện đại nhất hiện tại là thuyền buồm bốn cột, vậy muốn từ Bạch Vân trấn đến Di Châu phải mất không ít hơn mười ngày. Mà Dương Thiên cũng không có nhiều thời gian rảnh để lênh đênh trên biển như vậy.

Thế nên Dương Thiên không có ý định đi theo đội thuyền. Hắn giao cho võ tướng Cung Đồng, đặc cấp chỉ huy của đội thuyền một bản hải đồ. Trên đó đã đánh dấu rõ vị trí của Di Châu. Phần này hải đồ này là do Dương Thiên dựa theo địa đồ trong thế giới thực vẽ ra. Chỉ là chỉnh lại tỷ lệ cho lớn hơn một chút. Mà chính ra thì địa đồ của cả thế giới này cũng đều là chế tác theo địa đồ thế giới thật, độ chính xác ít cũng đạt đến 99%. Do đó Dương Thiên tin tưởng Cung đồng nhất định có thể đưa đội thuyền chính xác đến Di Châu.

Ngày hôm sau, chờ đội thuyền xuất phát xong, Dương Thiên liền mang theo Phi Liệng Soái Heo, cưỡi Tiểu Bạch bay thẳng về phía Nam. Trong ba lô của hắn còn mang theo cả bản vẽ xây dựng đặc cấp quân doanh đã mua trong huyện thành ngày hôm qua.

Khoảng cách hai vạn km đối với Tiểu Bạch mà nói cũng là không phải quá xa, phi hành không tới mười giờ là đến nơi rồi. Trước khi đi, Dương Thiên sợ nhớ tới còn phải đến Lạc Dương đưa Lưu Tương và Triệu Toàn về. Nhưng thời gian không có, hắn đành phải phân phó cho Vương lão vài câu, bảo hắn đến Lạc Dương đón người, tiện đường công tác đưa theo Đặng Thác ở mộc phòng đến Lạc Dương lĩnh ngộ kỹ năng luôn.

Trên đường đi, Dương Thiên chỉ nghỉ ngơi giây lát trên một hòn đảo nhỏ, sau đó lại tiếp tục miệt mài phi hành. Đến khi tối mịt, Dương Thiên mới đặt chân lên đất Di Châu.

Đối với người chơi mà nói, Di Châu tuyệt đối là mảnh đất hoang rất khó khai phá. Trong Thiên Hạ, Di Châu đã không thể xưng là một hòn đảo rồi, bởi vì diện tích của nó so với Châu Đại Dương trong hiện thực còn lớn hơn.

Dương Thiên đặt chân đến Di Châu, nhìn không được kích động quát: “Nơi đây chính là thiên hạ của ta!”

Hai ngày nay đồng chí Soái Heo đã bị sự cường đại của Bạch Vân trấn đá kích quá mức rồi, chịu không nổi quay qua Dương Thiên nói: “Đại ca, có dễ thế không?! Giờ trên đảo chỉ có hai người chúng ta. Để đám dân thổ địa ở đây mà biết, đoán chừng mỗi tên nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chúng ta chết đuối vài lần rồi.”

Dương Thiên cười cười nói: “Người đây là trần trụi ghen ghét nha! Đội đội quân 3.000 người của ta đến đây. Cái đất Di Châu này lúc ấy còn không phải mặc ta hoành hành à!”

Lúc này trời đã tối mịt, muốn làm chuyện gì cũng không kịp nữa. Dương Thiên trước hết đành để cho Tiểu Bạch tự đi tìm đồ ăn, sau đó logout cùng một lúc với soái heo.

Nằm ở trên giường, rất nhanh Dương Thiên đã chìm vào giấc ngủ. Đây chính là lần đầu tiên Dương Thiên có giấc ngủ trong thế giới thực kể từ khi Thiên hạ Open Server đến nay, không thể không nói thẳng này là một game thủ hardcore hàng thật giá thật.

Ngày hôm sau, Dương Thiên dùng qua loa điểm tâm, sau đó vội vàng đăng nhập vào game từ rất sớm. Lúc này Phi Liệng Soái Heo còn chưa thấy mặt

mỗi đầu. Có lẽ bởi vì ngày hôm qua hắn đã nói là buổi sáng sẽ đi bệnh viện xem tình hình muội muội, chắc cũng phải tầm mười giờ mới log vào trò chơi.

Dương Thiên cũng không chờ Soái Heo. Hắn muốn đi tìm một nơi thích hợp để xây thôn trước.

Cưỡi Tiểu Bạch bay lên, Dương Thiên mà bắt đầu bay đi quan sát toàn bộ khu vực Di Châu.

Hơn ba giờ sau, Dương Thiên rốt cục cũng biết tại sao nơi này lại được gọi là Man Hoang rồi. Bay lâu như vậy mà đến cả một cái cư điểm cỡ lớn của dị tộc cũng không thấy. Chuyện này tương đương với khu vực này không có một người nào có thể up lãnh địa lên cấp tiểu thành. Phồn hoa nhất chỉ là cứ điểm dị tộc cỡ trung, có được tường đá.

Thế nhưng điều kiện như vậy lại vô cùng thích hợp cho việc phát triển lãnh địa sau này. Cư điểm chỉ có cỡ nhỏ với cỡ trung như vậy, chỉ cần mấy ngàn binh mã là có thể bình lâm thành hạ (*) rồi. Hơn nữa tỷ lệ đối phương đầu hàng là rất cao. Mà đối phương đầu hàng thì số nhân khẩu sẽ tự nhiên tăng lên đột biến.

Trở lại nơi hôm qua logout, từ xa Dương Thiên đã thấy đồng chí Soái Heo đang đứng chờ rồi.

Hai người trên bầu trời bắt đầu hành trình lang thang vô định không mục đích.....

Vất vả tìm kiếm cả nửa ngày. Cuối cùng Dương Thiên quyết định đem thôn trang phụ thuộc đầu tiên của mình ở Di Châu lập ở phía Đông Bắc. Khu vực này là một khối bình nguyên lớn, nằm ở ven biển. Trong thế giới thực, nếu hắn nhớ không lầm thì có lẽ thành phố Cơ Long.

Khối bình nguyên này có diện tích ít nhất cũng tầm mấy vạn km², thừa đủ cho lãnh địa phát triển. Hơn nữa lại ở gần biển, có thể phát triển ngư nghiệp và ngành đóng tàu. Không cần lo lắng các nguy cơ về lương thực.

Đã tìm được nơi ưng ý, Dương Thiên cũng không chần chờ, đem khối Kiến Thôn lệnh hoàng kim đã lấy được từ trước giao cho Phi Liệng Soái Heo.

Lúc Phi Liệng Soái Heo đón lấy Kiến Thôn lệnh, đột nhiên sùng sốt một chút, mặt dần thối ra. Trước giờ hắn cũng mới chỉ nghe người ta nói về Kiến Thôn lệnh và nhìn qua hình trên diễn đàn chứ đã tận mắt thấy bao giờ? Thế nên dù Thiên Hạ đã Open được một thời gian hắn cũng chưa biết Kiến Thôn lệnh được phân chia thành từng cấp hẳn hoi. Lần này cảm được, xem như mở mang rất nhiều kiến thức.

Phi Liệng Soái Heo nói: “Đại ca, khối Kiến Thôn lệnh cấp hoàng kim này có phải là rất bảnh hay không?”

Dương Thiên cười nói: “Kiến Thôn lệnh bình thường chia làm Hắc Thiết, Bạch Ngân, Hoàng Kim, Bạch Kim. Ngươi nói xem khối Kiến Thôn lệnh cấp hoàng kim này bảnh hay không bảnh?”

Phi Liệng Soái Heo nhin không được gật đầu nói: “Tuyệt! Quá tuyệt! Ta ngay cả Kiến Thôn lệnh cấp Hắc Thiết cũng chưa từng được nghe nói qua, đoán chừng cũng chả có ai đạt được. Không nghĩ tới đại ca vừa ra tay đã là Kiến Thôn lệnh cấp Hoàng Kim. Đại ca, ta rất tò mò nha, lúc trước ngươi xây Bạch Vân thôn đã dùng Kiến Thôn lệnh cấp gì?”

Dương Thiên lạnh nhạt mà nói: “Cấp Bạch Kim!”

“Ngươi..... Biến thái!” Phi Liệng Soái Heo cuối cùng cũng tìm được một tính từ phù hợp để miêu tả Dương Thiên. Hắn ưỡn ngực, nghiêm mặt nói: “Đại ca, ngươi có phải có quan hệ đặc thù gì đó với lão bản của tập đoàn Long Đăng đúng không?”

Dương Thiên nói: “Điều này sao có thể, coi như ta và lão bản của tập đoàn Long Đăng có quan hệ cũng không thể đạt được bất cứ chiều cổ đặc thù gì trong game này. Dù sao cả Thiên Hạ cũng là do ‘Luân Hồi’ toàn diện quản lý. Tập đoàn Long Đăng coi như là muốn nhúng tay vào cũng phải xem có đủ tuổi hay không đã. Huống hồ, ta cũng không biết lão bản tập đoàn Long Đăng là thằng cha nào, mặt mũi ra sao!”

.....

Một đạo hào quang hiện lên, một cái thôn trang mới liền ra đời.

Bởi vì Phi liệng soái heo có thân phận là con dân của Bạch Vân trấn. Do đó, khi mới xây dựng thôn trang, có thể lựa chọn phụ thuộc Bạch Vân trấn hoặc là độc lập. Hắn đương nhiên lựa chọn phụ thuộc Bạch Vân trấn. Vì vậy số lãnh địa phụ thuộc của Dương Thiên lại nhiều thêm một cái.

Một trung niên nhân từ trong văn phòng thôn trưởng đi ra, Dương Thiên biết rằng tên này chính là NPC loại hành chính do hệ thống tặng kèm khi mới xây thôn. Bởi vì Phi liệng soái heo là thôn trưởng cái thôn này cho nên Dương Thiên để mặc cho 2 tên kia hú hí đủ đôn tìm cách giao lưu kết hợp phát triển thôn. Mà Dương Thiên chính mình rốt cục cũng có thời gian xem xét thuộc tính thôn trang này rồi. Hắn đối với thuộc tính đặc thù của thôn sử dụng Kiến Thôn lệnh cấp hoàng kim để xây lên đã hiểu kỹ từ lâu.

Tên thôn: Trấn hải thôn

Đăng cấp: Một cấp

Hiện hữu cư dân: 2/100

Dân tâm: 70 trị an: 80

Thuộc tính đặc thù: Bỏ sung duy nhất khí giới đặc thù: kỹ thuật chế tạo cự hạm Vua Biển.

Cự hạm Vua Biển: chiến hạm cấp Hoàng kim. Dài 500 mét, rộng 100 mét. Có thể lắp đặt máy ném đá, nỏ tên cỡ lớn. Thân tàu chắc chắn, tốc độ có thể đạt tới 500 km/giờ. Điều kiện chế tạo: Thợ đóng thuyền vương cấp, ụ tàu chung cực. Tài liệu chế tạo: Hàn Thiết mộc ngàn năm 10.000 đơn vị, thép bách luyện 1.000 đơn vị, tiền đồng 100.000. Tốc độ chế tạo: 10 ngày.

Tài nguyên hiện hữu: Lương thực 500, đá 500, gỗ 500, tiền 1000 đồng

Tài nguyên cần để thăng cấp: Lương thực 400, đá 400, gỗ 400, tiền 2.000 đồng.

Diện tích thôn: 1 km²

Diện tích lãnh địa: 10 km²

Kiến trúc hiện hữu: 2/8 kiến trúc có thể thăng cấp.

Văn phòng thôn trưởng: ...

Nhà dân: ...

Kiến trúc có thể xây:

.....

Dương Thiên nhìn nhìn thuộc tính đặc thù của thôn Trần Hải, nước miếng rơi đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Cự Hạm Vua Biển

Cự hạm Vua Biển là cái khái niệm gì? Đó chính là ở trên biển, ta là vô địch. Ở thời đại vũ khí lạnh này. Nếu như nói cái gì có lực công kích mạnh nhất? Vậy không thể nghi ngờ chính là máy ném đá. Mà máy bắn đá cũng được phân chia đẳng cấp. Máy bắn đá bình thường loại nhỏ có khoảng cách công kích khoảng 400 m, máy bắn đá cỡ trung có khoảng cách công kích khoảng 600 m, máy bắn đá cỡ lớn là 800 m. Ngoài ra còn các loại máy bắn đá đẳng cấp càng cao hơn nữa nhưng giờ Dương Thiên chưa biết. Về lực công kích của máy bắn đá thì phụ thuộc vào kích cỡ và trọng lượng hòn đá. Hòn đá được quăng ra càng lớn, lực công kích càng cường đại.

Mà theo Dương Thiên được biết, coi như là có thợ đóng thuyền Đế cấp tọa trấn và chung cực ụ tàu cũng không quá đáng chỉ có thể chế tạo ra thuyền buồm năm cột và lâu thuyền. Lâu thuyền là loại thuyền bình thường duy nhất có thể lắp đặt xe bắn đá và nỏ liên hoàn, nhưng cũng chỉ có thể lắp đặt xe bắn đá loại nhỏ hoặc là liên nỏ loại nhỏ mà thôi. Hơn nữa số lượng có thể lắp đặt cũng không nhiều lắm.

Dương Thiên thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh mình đứng trên mũi của một cự hạm Vua Biển, dẫn đầu một đoàn chiến thuyền đi hùng bá khắp nơi. Hình ảnh này là uy phong cỡ nào cơ chứ!

Nhưng đang tự sướng, chợt giật mình liếc điều kiện chế tạo đằng sau, đầu Dương Thiên như kiểu vừa bị thăng nào chơi trò Ice bucket challenge, hất nguyên xô nước đá vào đầu.

“Ta kháo!.....cái xxx đcm”

Đây là câu duy nhất Dương Thiên muốn nói lúc này, cũng là câu duy nhất hắn có thể nói.

Chế tạo một chiếc cự hạm Vua Biển chỉ riêng tiền thôi đã là mười vạn tiền đồng? Đkm (*) sao không đi ăn cướp đi? Hiện tại chính mình chế tạo một chiếc thuyền buồm bốn cột, toàn bộ nguyên vật liệu cộng lại cũng không quá đáng khoảng 4.000-5.000 tiền đồng.

(*) Ta ko chế bậy đâu nhé. Nguyên văn đây

Mà tiền cần nhiều thì cũng thôi đi. Rõ ràng lại còn phải tốn thêm 1.000 đơn vị thép bách luyện. Đây chính là lần đầu tiên Dương Thiên thấy có thứ khi sản xuất lại dùng đồ bán gia công để làm nguyên vật liệu. Dương Thiên âm thầm tính toán: 1 đơn vị thép ròng cần 2 đơn vị quặng sắt, 1 đơn vị tinh thiết cần 2 đơn vị thép ròng....., cứ như thế mà tính, 1 đơn vị thép bách luyện cần 16 đơn vị quặng sắt. Tức là chế tạo một chiếc cự hạm Vua Biển phải sử dụng 16.000 đơn vị quặng sắt. Theo giá quặng sắt hiện tại, cứ 20 tiền đồng một đơn vị mà tính thì giá trị một chiếc cự hạm Vua biển, chỉ tính riêng tiền sắt đã lên tới 32 vạn tiền đồng. Đây còn là đang tính dưới tình huống thợ rèn sản xuất thành công 100%, không lãng phí một tí nguyên liệu nào đấy.

Nhưng mà nếu chỉ mấy thứ này, Dương Thiên cũng còn có thể cắn răng mà chịu được. Ai bảo cái này cự hạm Vua Biển này lại có thuộc tính biến thái đến như vậy cơ chứ? Cái đáng nói chính là một vạn đơn vị Hàn Thiết mộc ngàn năm kia kia.

Lần trước đến Lạc Dương, Dương Thiên đã biết. Hàn Thiết mộc ngàn năm tất phải có thợ đốn củi cấp đại sư mới có thể kiếm được. Tháng trước hắn cũng đã bắt đầu bồi dưỡng một số NPC có kỹ năng sinh hoạt trụ cột. Hiện tại cũng đã sắp đạt tới cấp đại sư rồi. Nhưng chỉ một thợ đốn củi cấp đại sư thì mỗi ngày có thể khai thác được bao nhiêu gỗ đây cơ chứ? Được đến 80 đơn vị là cao rồi!

Cũng có thể nói, chính mình ít nhất cũng phải bồi dưỡng mười thợ đốn củi cấp đại sư chuyên môn khai thác Hàn Thiết mộc ngàn năm mới đủ để cung cấp nguyên liệu cho việc chế tạo cự hạm Vua Biển. Đây chính là 10 NPC cấp S a! Có thể sáng tạo ra bao nhiêu giá trị? Nhưng bây giờ thì xin lỗi, anh chỉ là thợ đốn củi mà thôi.

Về phần thợ đóng thuyền Vương cấp và ụ tàu chung cực, đối với Dương Thiên mà nói thật đúng là không phải vấn đề gì.

Suy nghĩ thiệt hơn hồi lâu, cuối cùng... Dương Thiên quyết định..... Liều mạng! Không phải là 10 NPC cấp S sao? Chính mình cũng không phải không lấy ra được. Chỉ là sẽ mất khá nhiều thời gian để bồi dưỡng đây. Mà trong thời gian bồi dưỡng thì chỉ có đợi mà thôi. Chắc ít nhất cũng phải một tháng sau mới có thể đào tạo xong toàn bộ 10 người đạt đến tiêu chuẩn thợ đốn củi cấp đại sư.

Trong lòng Dương Thiên tự nhiên là đã đem tổ tiên họ hàng 18 đời của hệ thống ra ân cần hỏi thăm hết một lượt. Cái cự hạm Vua Biển này nếu rơi vào tay người khác, đoán chừng cũng chỉ có thể mỗi ngày ngồi nhìn thuộc tính mà thèm chảy dãi thôi.

Quyết định chuyện này xong, Dương Thiên mới quay qua quan sát NPC được hệ thống tặng kèm. Dương Thiên phát hiện đây cũng là NPC cấp SS, tên là Đồng Minh.

“Thuộc hạ Đồng Minh, bái kiến chúa công!” Đồng Minh đi tới, hành lễ với Dương Thiên.

Dương Thiên vội vàng đỡ lấy hắn, nói: “Đồng huynh xin đứng lên, thôn Trần Hải này về sau phải phiền tới Đồng huynh nhiều rồi.”

.....

Dương Thiên và Phi Liệng Soái Heo hai người bắt đầu lấy hàng đồng vật tư từ trong ba lô của mình ra. Toàn bộ đều để vào trong kho của thôn Trần Hải. Chỉ là hiện tại toàn bộ thôn trần chỉ có Dương Thiên và con heo nhỏ kia, căn bản chả làm được cái gì nên đành phải trước hết để cho Đồng Minh đi dán thông cáo chiêu mộ lưu dân đã.

Sáng hôm sau, đến thời điểm Dương Thiên rời đi, thôn Trần Hải đã nhiều thêm 5 thôn dân. Việc xây dựng tu kiến các công trình kiến trúc đã được bắt đầu. Về phần thu thập nguyên vật liệu thì cứ đề từ từ đã. Dù sao hiện tại trong kho hàng vẫn còn có lượng lớn tài nguyên, không phải lo sớm như thế lắm gì.

Dương Thiên một mình cưỡi Tiểu Bạch rời đi. Hắn cứ bay dọc theo phương hướng lúc đến, thẳng về phía trước. Đến xế chiều rốt cục đã nhìn thấy đội tàu đang tiến về Di Châu.

Dương Thiên hạ xuống thuyền, gọi Cung Đồng lại, chỉ rõ ràng cho hắn vị trí của thôn Trần Hải, sau đó lại cẩn thận đánh dấu trên hải đồ, phân phó thêm một số sự tình rồi rời đi.

Lúc Dương Thiên về đến thôn Nguyệt Lượng thì trời đã tối đen, xem ra lại phải để cho Tiểu Bạch nghỉ ngơi ở chỗ này thêm một đêm.

Ở thôn Nguyệt Lượng, đại đa số mọi người đều quen mặt Dương Thiên. Thấy hắn muộn như vậy còn đến, ai nấy đều nhao nhao mời đến hắn về nhà ngồi chơi một lát. Dương Thiên phi hành cả ngày, đã rất mệt rồi nên không muốn đi, bèn uyển chuyển cự tuyệt.

Lúc này, Trịnh Đào đang ở văn phòng thôn trưởng cũng nghe được động tĩnh bên ngoài vội vã ra đón.

Hàn huyền một hồi, Dương Thiên mới hỏi: “Trịnh Đào, hơn mười ngày nay thôn các ngươi phát triển thế nào rồi?”

Trịnh Đào cao hứng cười nói: “Được chúa công ủng hộ nhiều như thế, nếu thuộc hạ chỉ có chút điểm nhỏ ấy cũng không làm xong thì thật sự không còn mặt mũi nào mà gặp mặt hương thân phụ lão trong thôn nữa. Hai ba ngày tới là thôn Nguyệt Lượng chúng ta có thể thăng cấp thành hương trấn rồi. Hơn nữa nhờ chúa công chuyển tới rất nhiều thuyền đánh cá cao cấp và nhân lực, thế nên sản lượng cá trong thôn chúng ta tăng lên rất nhiều. Mỗi ngày đều có thể đưa lượng lớn cá tôm hải sản chuyển đến Bạch Vân trấn.”

Dương Thiên gật gù đầu, cười nói: “Cái này là để phát huy ưu thế của các ngươi. Nơi có thể đánh bắt hải sản tốt như vậy, nếu không biết sử dụng thì chính mình cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân..... Đúng rồi, gần đây không có hải tặc đến quấy rối các ngươi chứ?”

Trịnh Đào nói: “Không có, hơn mười ngày nay, ta đến cả bóng của bọn hải tặc cũng không thấy.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu. Có lẽ sự tình đoàn hải tặc Hồ Sa tạm thời vẫn chưa nên để những này ngư dân này biết. Dù sao bọn hắn đã bị đám hải tặc áp bức quá lâu, ai nấy đều hận hai cái từ hải tặc đến thấu xương. Chả may mình nói ra việc có quan hệ với đám hải tặc, dân tâm và trị an lại loạn lên thì sao?

Để Tiểu Bạch nghỉ ngơi một đêm ở thôn Nguyệt Lượng. Rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thiên mới bắt đầu bay về Bạch Vân trấn.

Chuyện đầu tiên hắn làm là vội vã gọi Đỗ Hường Nguyên đi chiêu hàng giặc cỏ. Hắn hiện tại rất cần NPC cấp S để bồi dưỡng thành thợ đốn củi cấp đại sư a! NPC cấp A tính phát triển rất thấp. Tỷ lệ có thể tấn cấp thành đại sư chỉ có một phần ba, hơn nữa yêu cầu level tương đối cao. Mà Dương Thiên hiện tại lại không muốn lãng phí thời gian.

Chiêu hàng trở về. Trên bản đồ lãnh chúa, Dương Thiên tìm thoáng một phát, không thấy bóng dáng Đại Ngưu. Chắc đang đi đánh sơn trại rồi. Một ngày qua Đại Ngưu đã chinh phạt trên mười bộ lạc dị tộc, công lao không nhỏ.

Dương Thiên lại đi đến văn phòng thôn trưởng, vừa gặp Vương lão, Dương Thiên vội vã hỏi: “Vương lão, giờ Đại Ngưu đang ở chỗ nào?”

Vương lão nói: “Chúa công, vừa rồi nghe dân trong thôn nói người đã trở về, ta còn đang muốn tới tìm người đây! Là về chuyện của Đại Ngưu. Hắn hiện tại đang đánh thành Lâm Giang. Đêm qua một giấc ngủ cung kỵ đã quay về đây báo tin, nói hai ngày nay đám dị tộc trốn trong thành cuối cùng đã nhận không được. Trong đó biểu hiện kịch liệt nhất chính là thành Lâm Giang. Mỗi lần đều là khuyh sảo xuất động. Bởi vậy đêm qua Đại Ngưu trở về thương lượng cùng thuộc hạ, cuối cùng phụ tử thân đều cảm thấy đây là thời cơ đánh thành tốt nhất. Vì vậy buổi chiều ngày hôm qua, Đại Ngưu cũng đã đi bố trí. Nếu như thuận lợi, có lẽ hiện tại đang là giai đoạn chiến đấu kịch liệt nhất rồi.”

Dương Thiên sửng sốt, xem ra mấy ngày nay hiệu quả quá rối không tề, bằng không thì đám dị tộc kia cũng sẽ không kịch động như vậy.

Mặc dù Dương Thiên đối với năng lực của Đại Ngưu rất lòng tin, nhưng hắn vẫn quyết định xem qua tình huống tại đó

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nhiệm Vụ Của Hệ Thống

Lập tức Dương Thiên cười Tiểu Bạch, bay thẳng về hướng thành Lâm Giang.

Thành này nằm ở phía Đông Bắc nội cốc. Có thể nói đây là cứ điểm dị tộc cỡ lớn cách xa Bạch Vân trấn nhất.

Nhưng tốc độ Tiểu Bạch dù sao cũng không phải nói chơi. Chỉ khoảng nửa giờ, Dương Thiên đã có mặt trên bầu trời thành Lâm Giang. Tòa thành này cũng giống y như tên của nó vậy, được bao quanh bởi sông Thiên Hà nổi dài. Chỉ là thành Lâm Giang nằm trên khu vực đồi núi. Thế nên tại đây độ dốc dòng sông rất lớn, nước chảy xiết, cũng không thích hợp đi thuyền, càng không thích hợp để đánh cá.

Lúc này chiến đấu trong thành đã chuẩn bị kết thúc. Làm cho Dương Thiên hiếu kỳ chính là, toàn bộ công thành đều đóng chặt. Đám đang đứng ngoài thành ngược lại là dị tộc. Mà đứng trong nội thành suất lĩnh binh lính lại là Đại Ngưu. Thật không biết tên này làm như thế nào có thể đóng được cửa thành nữa. Dương Thiên biết, nếu như số lượng dị tộc lớn, lại cùng ồ ồ đến, khi đó muốn đóng cửa thành trên căn bản là không có khả năng.

Rất nhanh, bên tai tịt tịt Dương Thiên đã vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở: thành Lâm Giang đã bị chiếm lĩnh.

Nhân khẩu trong Lâm Giang thành đạt tới 14 vạn, là một tiểu thành cấp bốn. Trận này nhờ công Đại Ngưu đóng được cửa thành, đám dị tộc chết trận cũng không quá lớn. Do đó mới còn lại đến hơn 14 vạn dân cư.

Sau khi xem xét thuộc tính của thành Lâm Giang, Dương Thiên từ trong kho hàng phát hiện một kiện đồ vật mà chính mình đã tha thiết ước mơ từ lâu: bản vẽ chế tác máy ném đá.

Dương Thiên cười đắc ý a!

Chính mình rốt cục có thể chế tác một loại khí giới công thành mạnh mẽ rồi.

Dương Thiên vội vàng hạ thấp xuống mặt đất. Tìm được Đại Ngưu vẫn còn đang bận tới mắt tới mũi ở phủ thành chủ, nói: “Người mau phái người đi đến kho hàng lấy bản vẽ chế tác máy ném đá ra đây.”

Đại Ngưu phái người đi xong, Dương Thiên mới quay ra hỏi vấn đề nghi hoặc vừa rồi: “Đại Ngưu, tiểu tử người giỏi nha! Chiêu đóng cửa đánh chó này làm không tệ. Nhưng người làm thế nào để đóng cửa thành lại thế?”

Đại Ngưu cười hắc hắc, nói: “Kỳ thật cũng không có gì, đêm qua ta dẫn người đến bên ngoài thành Lâm Giang. Đi cùng ta có Tôn Miếu và mấy vị Vương cấp và Đế cấp võ tướng. Cái tường thành nhỏ nhỏ này tự nhiên không ngăn được chúng ta. Vài tên binh sĩ trông coi cửa thành bị mấy người chúng ta nhẹ nhõm giải quyết hết. Sau đó đổi lại thành người của mình. Mà tên thủ lĩnh dị tộc kia cũng không để ý, rõ ràng không hay biết gì, chạy ra ngoài thành đánh nhau như thường. Chờ bọn hắn toàn bộ ra khỏi thành vây chi giấc ngủ cung kỵ, ngoại trừ cửa thành phía Đông được mở ra cho quân ta vào. Các cửa thành khác lập tức được đóng lại. Đến lúc bọn chúng kịp phản ứng thì kết cục cũng đã định.”

Dương Thiên nói: “Người đưa theo toàn bộ Vương cấp và Đế cấp võ tướng, không sợ chậm trễ việc tấn cấp cho binh lính sao?”

Đại Ngu cười nói: “Sẽ không đâu. Hiện tại bởi vì thuộc tính chính trị của phụ thân ta rất cao, hiệu suất công tác của thôn dân theo đó cũng đề cao rất nhiều. Thế nhưng chút thời gian gia tăng được nhờ hiệu suất này cũng chưa đủ để xây xong một tòa đặc cấp quân doanh trong thời gian chiến đấu. Mà mỗi ngày những thôn dân chuyên dùng để phá đi, xây lại đặc cấp quân doanh có rất nhiều thời gian rảnh rỗi! Nên không có vương cấp võ tướng chủ trì, chậm trễ lại một chút thời gian xây dựng đặc cấp quân doanh cũng không phải vấn đề gì lớn. Hơn nữa hiện tại chúng ta đã đánh xong thành Lâm Giang. Vậy cũng tương đương với đây đã thuộc phạm vi lãnh địa của chúng ta rồi. Đoán chừng ở nhà, mấy đặc cấp quân doanh kia đã có thể bắt đầu tu kiến.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, tỏ vẻ minh bạch. Lại nói: “Thế còn mấy cứ điểm dị tộc cỡ lớn tình huống như thế nào? Mất khoảng bao lâu nữa mới có thể công chiếm được?”

Đại Ngu suy tư một chút, nói: “Như loại sơn trại dị tộc này. Nông canh của bọn chúng cũng không quá phát đạt. Cho nên trong nội thành cũng không còn bao nhiêu lương thực dự trữ. Một phần cũng do chúng ta quấy rối nông dân không cho bọn chúng canh tác mới có thể tạo hiệu quả tốt như vậy. Hiện tại đã là cuối tháng, là thời điểm thu hoạch. Nếu như không cách nào thu hoạch xong, mà chúng ta lại tiếp tục quấy rối, lại không cho bọn chúng ra ngoài thu lượm hoa quả đại. Vậy tháng sau đảm bảo đại đa số dân cư trong đó sẽ chết đói. Đoán chắc mấy tên thủ lĩnh dị tộc kia cũng không dám đem chuyện này ra mạo hiểm. Thế nên theo thuộc hạ tính toán. Tối đa là hai ba ngày, đám dị tộc sẽ lao ra tử chiến với chúng ta. Nhưng bởi vì chúng ta đã cắt đứt toàn bộ thư từ qua lại giữa bọn chúng, khiến cho bọn chúng không cách nào liên hệ với nhau. Bởi vậy trận này chiến này bọn chúng nhất định sẽ phải từng người tự mình tự chiến. Chúng ta cũng không có áp lực quá lớn.”

Dương Thiên nói: “Hiện tại tính cả thành Tà Phong bên ngoài cốc, đám dị tộc tổng cộng còn có bốn tòa thành trong tay. Chúng ta tranh thủ hai ngày sau, trừ thành Ngốc Ưng ra, ba thành còn lại phải toàn bộ nắm lấy. Chuyện này có vấn đề gì không?”

Đại Ngu cười nói: “Đương nhiên, hiện tại binh lực của chúng ta dư sức làm chút chuyện nhỏ này. Trừ 2000 bát giai binh và 2200 thất giai binh đã ra biên, trong lãnh địa còn có gần 9000 bát giai binh, thất giai binh có trên 4 vạn. Trong 4 vạn thất giai binh này, có 1 vạn 2 đang ở các nơi đóng quân. Thế nhưng chỉ cần số binh lính còn lại này cũng đủ cho chúng ta ứng phó ba tuyến tác chiến rồi. Chỉ sợ bọn chúng cứ co đầu rút cổ trong thành thôi. Chứ bọn chúng cứ chồm ra ngoài một bước mà xem, thuộc hạ tuyệt đối có lòng tin làm thịt cả ba cái thành đang đói ăn sắp chết này trong hai ngày.”

Dương Thiên tức giận mà nói: “Số nhân khẩu trong thành đối với chúng ta quan trọng thế nào người cũng biết. Giờ giết gần hết mới chiếm được thành thì còn nói làm gì nữa. Mặc sau khi đám thôn dân dị tộc đầu hàng thì dân tâm và độ trị an cũng không cao. Nhưng chúng ta ở đây lại không phải lo chuyện có người thừa dịp đục nước béo cò, đến đánh những thành thị này. Dân tâm và độ trị an cứ từ từ tăng lên là được rồi..... Chuyện tốt như vậy, về sau muốn gặp cũng không dễ, người cũng không thể cứ giết cho sướng tay nha.”

Đại Ngu ngược ngừng cười cười, nói: “Thuộc hạ nhất định nhớ kỹ, chỉ dùng trí, không được công! Cùng lắm thì ta lại đóng cửa đánh chó thêm mấy lần.”

.....

Dương Thiên kiểm được bản vẽ chế tạo xe bắn đá xong. Không vội vã về ngay mà việc đầu tiên hắn làm là đi khai thông Truyền Tống trận. Mãi đạo sau này đòn cùi sẽ đỡ mất công. Số tài nguyên này cũng không thể để không cho mọc.

Xây xong Truyền Tống trận, Dương Thiên đi một chuyến đến tông miếu của thành Lâm Giang. Phát hiện vị thần được cung phụng ở đây là sơn thần, thuộc tính là gia tăng sản lượng gỗ cùng với sản lượng dược thảo trong lãnh địa 20%. Đề cao hiệu suất thu thập tài liệu thuộc loại thực vật của thôn dân 20%. Lại là một cái thuộc tính không tệ. Xem ra sự tình về phương diện thu thập ở nơi này phải làm ra một ít điều chỉnh.

Mặc dù mới có thêm một cái tứ cấp tiểu thành, diện tích lãnh địa lại gia tăng biên độ lớn. Nhưng hiện tại Bạch Vân trấn nhiều binh lính như thế, Dương Thiên cũng không cần quan tâm đến mấy sự tình nhỏ nhặt như xoát nơi trú quân.

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên nhìn nhìn bản vẽ trong tay. Cái bản vẽ xe bắn đá này muốn chế tạo được thì cần phải có thợ mộc cấp đại sư mới có thể học. Trong lãnh địa của hắn hiện tại, thợ mộc cấp đại sư ngược lại là có mấy người. Nhưng khoảng cách để tấn cấp lên thợ mộc Vương cấp còn rất xa. Dương Thiên tào tợn suy đoán, cái bản vẽ chế tạo xe bắn đá này cũng không ghi là xe bắn đá cỡ nhỏ, cỡ trung... gì đó. Vậy hắn là chỉ cần học được kỹ năng này, như vậy kỹ thuật chế tạo các loại xe bắn đá đều sẽ nắm được hết. Nhưng phải đạt tới đẳng cấp chức nghiệp nhất định mới có thể chế tác. Giống như kiểu Nguyên Khí đan vậy.

Thế nên, Dương Thiên không có ý định đưa bản vẽ này cho những người vừa mới tấn cấp thành thợ mộc cấp đại sư không lâu kia. Hắn muốn chờ Đặng Thác lĩnh ngộ xong kỹ năng Vương cấp ở Lạc Dương trở về, đem thứ này giao cho hắn.

Đề bản vẽ vào nhà kho, Dương Thiên chợt nghe bên tai tiếng hệ thống thông cáo:

“Hệ thống Server Vina thông cáo: Cuối thời Đông Hán, dân chúng lầm than, vô số nông dân lên rừng, xuống biển làm tặc. Nạn cướp bóc xảy ra liên miên không ngừng, thiên hạ đại loạn. Phong Nguyệt trấn tại Ích Châu đã bị Hoàng Hồ sơn trại phá hủy tan hoang, thiêu rụi không còn một mảnh. Việc này đã làm nhân dân nơi nơi kinh hãi. Kinh động long nhan thánh thượng. Nay triều đình thông cáo, hiệu triệu toàn bộ các lộ các anh hùng trong thiên hạ, dưới sự dẫn dắt của từng quận, huyện thuộc triều đình, phụ trách tiêu diệt toàn bộ đám cường đạo trong cảnh nội. Ban thưởng dựa theo công huân của mỗi người!”

Dương Thiên lấp bấp kinh hãi, cũng không phải hắn kinh ngạc vì một cái hương trấn bị hủy. Trên diễn đàn nhan nhân ra đây, hiện tại số hương trấn cấp lãnh địa bị diệt số lượng cũng không ít. Mà toàn bộ các hương trấn bị diệt này đều là do các nơi trú quân trung cấp cỡ lớn trong lãnh địa mình ra tay. Thế nhưng trong giai đoạn đầu của trò chơi, các sơn trại của hệ thống sẽ không tự nhiên vô duyên vô cớ, xuất thủ với người chơi. Bằng không thì đám gamer cũng không cần sống nữa rồi.

Nên cái làm cho Dương Thiên giật mình nhất chính là ở kiếp trước, thời gian son trại của hệ thống chủ động công kích lãnh địa người chơi là vào đầu tháng tư. Nhưng hiện tại mới cuối tháng ba đã có hương trần trong tay người chơi bị hủy. Xem ra Thiên hạ, vì Dương Thiên trọng sinh mà đã xảy ra một ít biến hóa.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống thông cáo lại vang lên:

“Hệ thống huyện Thủy Trữ thông cáo: Phong Nguyệt trấn bị hủy, dâng tặng ý chỉ của Linh Đế, Thái Huyền lệnh Thủy Trữ huyện quyết định ngày 29 tháng 3, xuất binh thảo phạt son trại cỡ lớn duy nhất trong huyện - Thanh Long trại. Hi vọng các lộ nhân sĩ khắp nơi mau chóng tổ chức lực lượng vũ trang, hiệp trợ quân đội triều đình tiêu diệt son trại. Toàn bộ thu hoạch trong cuộc bình định son trại đều do người chơi sở hữu. Mặt khác lần này tiến đánh son trại, triều đình ban thưởng tổng cộng 10 vạn công huân. Cũng như vật tư, công huân được ban thưởng theo chiến công của mỗi người. Các anh hùng có thể lựa chọn tạm thời gia nhập các thế lực khác để tham gia chiến đấu. Chiến tướng phải từ trong biên mậu đi ra, mọi người mau mau đến gia nhập!

Quy tắc tính chiến công:

Mỗi người chơi xuất chiến được 1 điểm chiến công. Mỗi NPC xuất chiến, căn cứ theo giai vị quy ra điểm chiến công: tứ giai binh sĩ 4 điểm, ngũ giai 10 điểm, lục giai 40 điểm. Sơ cấp võ tướng: 50 điểm, trung cấp võ tướng 200 điểm, cao cấp võ tướng kể 1000 điểm...

Binh lính khi xuất chiến tử vong một người, chiến công tăng gấp đôi.

Diệt sát một địch quân tứ giai được 10 điểm chiến công, ngũ giai 40 điểm, lục giai 200 điểm. Đánh chết sơ cấp võ tướng 200 điểm, trung cấp võ tướng kể 1000 điểm, cao cấp võ tướng kể 5000 điểm, đặc cấp võ tướng 20000 điểm. Đánh chết thủ lĩnh Vương cấp võ tướng địch quân chiến công 10 vạn điểm.”

Hệ thống vừa thông cáo, tức thì toàn bộ cảnh nội Thủy Trữ huyện liền nhấc lên sóng to gió lớn. Cái này có thể nói là rải boss đại quy mô lần đầu tiên trong server Vĩn.

Cứ nghĩ xem vật tư trong son trại cỡ lớn đều là dùng đơn vị trăm vạn mà tính. Hơn nữa bên trong còn có rất nhiều trang bị cao cấp không bán trong shop hệ thống. Mấy thứ đều này là niềm mơ ước của toàn bộ gamer trong Thiên Hạ.

Huống chi còn có 10 vạn công huân. Đến giờ, hầu hết người chơi cũng đều đã hiểu được tác dụng của võ tướng chuyển chức lệnh. Trong tiệm tạp hóa, giá võ tướng chuyển chức lệnh quá cao, đám gamer ai ai cũng vô cùng cay cú. Nhưng cay cú thì cay cú, chứ nếu có tiền đồng hoặc mnb để đổi ra tiền đồng lại không thể không mua. Bởi vậy việc sử dụng công huân đổi lệnh bài là lựa chọn được ưu tiên hàng đầu. Nhưng lại để cho đám người chơi sụp đổ chính là: hiện tại trong quân doanh, tỉ lệ hối đoái của võ tướng chuyển chức lệnh đã đạt đến 8000:1. Tương đương với phải giết 80 vạn giặc cỏ mới có thể hối đoái một khối võ tướng chuyển chức làm lệnh.

Mà trong lãnh địa cấp bậc hương trấn cũng chỉ có một nơi trú quân trung cấp cỡ lớn. Cộng thêm khoảng một nửa trên tổng số các nơi trú quân loại nhỏ hơn có quái hình người thì một ngày nào tới đã cũng không thịt được quá 2000 tên. Nếu như bắt kể hậu quả, để nơi trú quân tăng lên một cấp. Sau đó dùng chiến thuật biến người, để lượng lớn người chơi dè chết lần giặc cỏ đổi mới đầu tiên khoảng một vạn giặc tên. Vậy mỗi ngày lượng đổi mới có thể đạt tới 2 vạn. Đến đây thì không thể xài biến người đập chết hết để tăng số đổi mới nữa. Vì giờ có tăng thêm thì cũng lực đâu ra mà đánh. Như vậy, một cái hương trấn cấp một, mỗi tháng làm như trâu cũng không gom góp đủ công huân để hối đoái một khối võ tướng chuyển chức lệnh. Huống chi những giặc cỏ này phải dùng NPC để xử lý chứ không thể để người chơi xử lý được. Bằng không số công huân này sẽ tính lên đầu người chơi chứ không được tính gộp lại cho lãnh chúa. Nhưng muốn để toàn bộ người chơi trong lãnh địa không giết NPC hình người mà chỉ đi săn thú á? điều này có thể xảy ra sao? NPC hình người kinh nghiệm lớn hơn đám quái vật khác nhiều. Không đánh bao giờ mới thăng cấp?

Bởi vậy đến bây giờ, ngoại trừ Dương Thiên ra, chưa có một người chơi nào khác hối đoái được võ tướng chuyển chức lệnh. Kỳ thật tình trạng này xảy ra cũng một phần là do Dương Thiên. Nếu không phải hấn đối về quá mức điên cuồng thì hiện tại tỉ lệ hối đoái đoán chừng cũng chỉ khoảng 500:1 mà thôi. Tội nhân, tội nhân a!

Thế nên, hiện tại có 10 vạn công huân được ban thưởng ra. Đây không phải là con số nhỏ. Vì thế tất cả các thế lực lớn đều xoa tay, chuẩn bị làm một vô thật to.

Đương nhiên, trong số này không có Dương Thiên. Hấn cũng không quá để ý số công huân này làm gì. Nếu có đồ vật hấn thật sự quan tâm. Vậy trong son trại bị công chiếm lần này cũng chỉ có những bảo vật, bí tịch, bản vẽ trong kho hàng mà thôi. À, còn nữa, thần hồn bị đánh mất trong tông miếu Dương Thiên cũng muốn. Hơn nữa đây còn là thứ Dương Thiên muốn nhất có được nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nhiệm Vụ Của Hệ Thống

Lập tức Dương Thiên cười Tiểu Bạch, bay thẳng về hướng thành Lâm Giang.

Thành này nằm ở phía Đông Bắc nội cốc. Có thể nói đây là cứ điểm dị tộc cỡ lớn cách xa Bạch Vân trấn nhất.

Nhưng tốc độ Tiểu Bạch dù sao cũng không phải nói chơi. Chỉ khoảng nửa giờ, Dương Thiên đã có mặt trên bầu trời thành Lâm Giang. Tòà thành này cũng giống y như tên của nó vậy, được bao quanh bởi sông Thiên Hà nổi dài. Chỉ là thành Lâm Giang nằm trên khu vực đồi núi. Thế nên tại đây độ dốc dòng sông rất lớn, nước chảy xiết, cũng không thích hợp đi thuyền, càng không thích hợp để đánh cá.

Lúc này chiến đấu trong thành đã chuẩn bị kết thúc. Làm cho Dương Thiên hiếu kỳ chính là, toàn bộ công thành đều đóng chặt. Đám đang đứng ngoài thành ngược lại là dị tộc. Mà đứng trong nội thành suất lĩnh binh lính lại là Đại Ngu. Thật không biết tên này làm như thế nào có thể đóng được cửa thành nữa. Dương Thiên biết, nếu như số lượng dị tộc lớn, lại cùng ồ đến, khi đó muốn đóng cửa thành trên căn bản là không có khả năng.

Rất nhanh, bên tai tịt tịt Dương Thiên đã vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở: thành Lâm Giang đã bị chiếm lĩnh.

Nhân khẩu trong Lâm Giang thành đạt tới 14 vạn, là một tiểu thành cấp bốn. Trận này nhờ công Đại Ngu đóng được cửa thành, đám dị tộc chết trận cũng không quá lớn. Do đó mới còn lại đến hơn 14 vạn dân cư.

Sau khi xem xét thuộc tính của thành Lâm Giang, Dương Thiên từ trong kho hàng phát hiện một kiện đồ vật mà chính mình đã tha thiết ước mơ từ lâu: bản vẽ chế tác máy ném đá.

Dương Thiên cười đắc ý a!

Chính mình rốt cục có thể chế tác một loại khí giới công thành mạnh mẽ rồi.

Dương Thiên vội vàng hạ thấp xuống mặt đất. Tìm được Đại Ngu vẫn còn đang bận tới mất tới mũi ở phủ thành chủ, nói: “Ngươi mau phái người đi đến kho hàng lấy bản vẽ chế tác máy ném đá ra đây.”

Đại Ngu phái người đi xong, Dương Thiên mới quay ra hỏi vấn đề nghi hoặc vừa rồi: “Đại Ngu, tiểu tử ngươi giỏi nha! Chiêu đóng cửa đánh chó này làm không tệ. Nhưng ngươi làm thế nào để đóng cửa thành lại thế?”

Đại Ngu cười hắc hắc, nói: “Kỳ thật cũng không có gì, đêm qua ta dẫn người đến bên ngoài thành Lâm Giang. Đi cùng ta có Tôn Miểu và mấy vị Vương cấp và Đế cấp võ tướng. Cái tường thành nho nhỏ này tự nhiên không ngăn được chúng ta. Vài tên binh sĩ trông coi cửa thành bị mấy người chúng ta nhẹ nhõm giải quyết hết. Sau đó đổi lại thành người của mình. Mà tên thủ lĩnh dị tộc kia cũng không để ý, rõ ràng không hay biết gì, chạy ra ngoài thành đánh nhau như thường. Chờ bọn hắn toàn bộ ra khỏi thành vậy chỉ giác mã cung kỵ, ngoại trừ cửa thành phía Đông được mở ra cho quân ta vào. Các cửa thành khác lập tức được đóng lại. Đến lúc bọn chúng kịp phản ứng thì kết cục cũng đã định.”

Dương Thiên nói: “Ngươi đưa theo toàn bộ Vương cấp và Đế cấp võ tướng, không sợ chậm trễ việc tấn cấp cho binh lính sao?”

Đại Ngu cười nói: “Sẽ không đâu. Hiện tại bởi vì thuộc tính chính trị của phụ thân ta rất cao, hiệu suất công tác của thôn dân theo đó cũng đề cao rất nhiều. Thế nhưng chút thời gian gia tăng được nhờ hiệu suất này cũng chưa đủ để xây xong một tòa đặc cấp quân doanh trong thời gian chiến đấu. Mà mỗi ngày những thôn dân chuyên dùng để phá đi, xây lại đặc cấp quân doanh có rất nhiều thời gian rảnh rỗi! Nên không có vương cấp võ tướng chủ trì, chậm trễ lại một chút thời gian xây dựng đặc cấp quân doanh cũng không phải vấn đề gì lớn. Hơn nữa hiện tại chúng ta đã đánh xong thành Lâm Giang. Vậy cũng tương đương với đây đã thuộc phạm vi lãnh địa của chúng ta rồi. Đoán chừng ở nhà, mấy đặc cấp quân doanh kia đã có thể bắt đầu tu kiến.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, tỏ vẻ minh bạch. Lại nói: “Thế còn mấy cứ điểm dị tộc cỡ lớn tình huống như thế nào? Mất khoảng bao lâu nữa mới có thể công chiếm được?”

Đại Ngu suy tư một chút, nói: “Như loại sơn trại dị tộc này. Nông canh của bọn chúng cũng không quá phát đạt. Cho nên trong nội thành cũng không còn bao nhiêu lương thực dự trữ. Một phần cũng do chúng ta quấy rối nông dân không cho bọn chúng canh tác mới có thể tạo hiệu quả tốt như vậy. Hiện tại đã là cuối tháng, là thời điểm thu hoạch. Nếu như không cách nào thu hoạch xong, mà chúng ta lại tiếp tục quấy rối, lại không cho bọn chúng ra ngoài thu lượm hoa quả đại. Vậy tháng sau đảm bảo đại đa số dân cư trong đó sẽ chết đói. Đoán chắc mấy tên thủ lĩnh dị tộc kia cũng không dám đem chuyện này ra mạo hiểm. Thế nên theo thuộc hạ tính toán. Tối đa là hai ba ngày, đám dị tộc sẽ lao ra tử chiến với chúng ta. Nhưng bởi vì chúng ta đã cắt đứt toàn bộ thư từ qua lại giữa bọn chúng, khiến cho bọn chúng không cách nào liên hệ với nhau. Bởi vậy trận này chiến này bọn chúng nhất định sẽ phải từng người tự mình tự chiến. Chúng ta cũng không có áp lực quá lớn.”

Dương Thiên nói: “Hiện tại tính cả thành Tà Phong bên ngoài cốc, đám dị tộc tổng cộng còn có bốn tòa thành trong tay. Chúng ta tranh thủ hai ngày sau, trừ thành Ngốc Ưng ra, ba thành còn lại phải toàn bộ nắm lấy. Chuyện này có vấn đề gì không?”

Đại Ngu cười nói: “Đương nhiên, hiện tại binh lực của chúng ta dư sức làm chút chuyện nhỏ này. Trừ 2000 bát giai binh và 2200 thất giai binh đã ra biên, trong lãnh địa còn có gần 9000 bát giai binh, thất giai binh có trên 4 vạn. Trong 4 vạn thất giai binh này, có 1 vạn 2 đang ở các nơi đóng quân. Thế nhưng chỉ cần số binh lính còn lại này cũng đủ cho chúng ta ứng phó ba tuyến tác chiến rồi. Chỉ sợ bọn chúng cứ co đầu rút cổ trong thành thôi. Chứ bọn chúng cứ chồm ra ngoài một bước mà xem, thuộc hạ tuyệt đối có lòng tin làm thịt cả ba cái thành đang đói ăn sắp chết này trong hai ngày.”

Dương Thiên tức giận mà nói: “Số nhân khẩu trong thành đối với chúng ta quan trọng thế nào ngươi cũng biết. Giờ giết gần hết mới chiếm được thành thì còn nói làm gì nữa. Mặc sau khi đám thôn dân dị tộc đầu hàng thì dân tâm và độ trị an cũng không cao. Nhưng chúng ta ở đây lại không phải lo chuyện có người thừa dịp đục nước béo cò, đến đánh những thành thị này. Dân tâm và độ trị an cứ từ từ tăng lên là được rồi..... Chuyện tốt như vậy, về sau muốn gặp cũng không dễ, ngươi cũng không thể cứ giết cho sướng tay nha.”

Đại Ngu ngượng ngùng cười cười, nói: “Thuộc hạ nhất định nhớ kỹ, chỉ dùng trí, không được công! Cùng lắm thì ta lại đóng cửa đánh chó thêm mấy lần.”

.....

Dương Thiên kiểm được bản vẽ chế tạo xe bắn đá xong. Không vội vã về ngay mà việc đầu tiên hắn làm là đi khai thông Truyền Tống trận. Mãi dạo sau này đồn cũi sẽ đỡ mất công. Số tài nguyên này cũng không thể để không cho mốc.

Xây xong Truyền Tống trận, Dương Thiên đi một chuyến đến tông miếu của thành Lâm Giang. Phát hiện vị thần được cung phụng ở đây là sơn thần, thuộc tính là gia tăng sản lượng gỗ cùng với sản lượng được thảo trong lãnh địa 20%. Đề cao hiệu suất thu thập tài liệu thuộc loại thực vật của thôn dân 20%. Lại là một cái thuộc tính không tệ. Xem ra sự tình về phương diện thu thập ở nơi này phải làm ra một ít điều chỉnh.

Mặc dù mới có thêm một cái tứ cấp tiểu thành, diện tích lãnh địa lại gia tăng biên độ lớn. Nhưng hiện tại Bạch Vân trấn nhiều binh lính như thế, Dương Thiên cũng không cần quan tâm đến mấy sự tình nhỏ nhặt như xoát nơi trú quân.

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên nhìn nhìn bản vẽ trong tay. Cái bản vẽ xe bắn đá này muốn chế tạo được thì cần phải có thợ mộc cấp đại sư mới có thể học. Trong lãnh địa của hắn hiện tại, thợ mộc cấp đại sư ngược lại là có mấy người. Nhưng khoảng cách để tấn cấp lên thợ mộc Vương cấp còn rất xa. Dương Thiên tào tợn suy đoán, cái bản vẽ chế tạo xe bắn đá này cũng không ghi là xe bắn đá cỡ nhỏ, cỡ trung... gì đó. Vậy hắn là chỉ cần học được kỹ năng này, như vậy kỹ thuật chế tạo các loại loại xe bắn đá đều sẽ nắm được hết. Nhưng phải đạt tới đẳng cấp chức nghiệp nhất định mới có thể chế tác. Giống như kiểu Nguyên Khí đan vậy.

Thế nên, Dương Thiên không có ý định đưa bản vẽ này cho những người vừa mới tấn cấp thành thợ mộc cấp đại sư không lâu kia. Hắn muốn chờ Đặng Thác lĩnh ngộ xong kỹ năng Vương cấp ở Lạc Dương trở về, đem thứ này giao cho hắn.

Đề bản vẽ vào nhà kho, Dương Thiên chợt nghe bên tai tiếng hệ thống thông cáo:

“Hệ thống Server Vina thông cáo: Cuối thời Đông Hán, dân chúng lầm than, vô số nông dân lên rừng, xuống biển làm tặc. Nạn cướp bóc xảy ra liên miên không ngừng, thiên hạ đại loạn. Phong Nguyệt trấn tại Ích Châu đã bị Hoàng Hổ sơn trại phá hủy tan hoang, thiêu rụi không còn một mảnh. Việc này đã làm nhân dân nơi nơi kinh hãi. Kinh động long nhan thánh thượng. Nay triều đình thông cáo, hiệu triệu toàn bộ các lộ các anh hùng trong thiên hạ, dưới sự dẫn dắt của từng quận, huyện thuộc triều đình, phụ trách tiêu diệt toàn bộ đám cường đạo trong cảnh nội. Ban thưởng dựa theo công huân của mỗi người!”

Dương Thiên lấp bấp kinh hãi, cũng không phải hắn kinh ngạc vì một cái hương trấn bị hủy. Trên diễn đàn nhan nhân ra đây, hiện tại số hương trấn cấp lãnh địa bị diệt số lượng cũng không ít. Mà toàn bộ các hương trấn bị diệt này đều là do các nơi trú quân trung cấp cỡ lớn trong lãnh địa mình ra tay. Thế nhưng trong giai đoạn đầu của trò chơi, các sơn trại của hệ thống sẽ không tự nhiên vô duyên vô cớ, xuất thủ với người chơi. Bằng không thì đám gamer cũng không cần sống nữa rồi.

Nên cái làm cho Dương Thiên giật mình nhất chính là ở kiếp trước, thời gian sơn trại của hệ thống chủ động công kích lãnh địa người chơi là vào đầu tháng tư. Nhưng hiện tại mới cuối tháng ba đã có hương trấn trong tay người chơi bị hủy. Xem ra Thiên hạ, vì Dương Thiên trọng sinh mà đã xảy ra một ít biến hóa.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống thông cáo lại vang lên:

“Hệ thống huyện Thủy Trữ thông cáo: Phong Nguyệt trấn bị hủy, dâng tặng ý chí của Linh Đế, Thái Huyền lệnh Thủy Trữ huyện quyết định ngày 29 tháng 3, xuất binh thảo phạt sơn trại cỡ lớn duy nhất trong huyện - Thanh Long trại. Hi vọng các lộ nhân sĩ khắp nơi mau chóng tổ chức lực lượng vũ trang, hiệp trợ quân đội triều đình tiêu diệt sơn trại. Toàn bộ thu hoạch trong cuộc bình định sơn trại đều do người chơi sở hữu. Mặt khác lần này tiến đánh sơn trại, triều đình ban thưởng tổng cộng 10 vạn công huân. Cũng như vật tư, công huân được ban thưởng theo chiến công của mỗi người. Các anh hùng có thể lựa chọn tạm thời gia nhập các thế lực khác để tham gia chiến đấu. Chiến tướng phải từ trong biển máu đi ra, mọi người mau mau đến gia nhập!”

Quy tắc tính chiến công:

Mỗi người chơi xuất chiến được 1 điểm chiến công. Mỗi NPC xuất chiến, căn cứ theo giai vị quy ra điểm chiến công: tứ giai binh sĩ 4 điểm, ngũ giai 10 điểm, lục giai 40 điểm. Sơ cấp võ tướng: 50 điểm, trung cấp võ tướng 200 điểm, cao cấp võ tướng kể 1000 điểm...

Binh lính khi xuất chiến từ vong một người, chiến công tăng gấp đôi.

Diệt sát một địch quân tứ giai được 10 điểm chiến công, ngũ giai 40 điểm, lục giai 200 điểm. Đánh chết sơ cấp võ tướng 200 điểm, trung cấp võ tướng kể 1000 điểm, cao cấp võ tướng kể 5000 điểm, đặc cấp võ tướng 20000 điểm. Đánh chết thủ lĩnh Vương cấp võ tướng địch quân chiến công 10 vạn điểm.”

Hệ thống vừa thông cáo, tức thì toàn bộ cảnh nội Thủy Trữ huyện liền nhắc lên sóng to gió lớn. Cái này có thể nói là rải boss đại quy mô lần đầu tiên trong server Vina.

Cứ nghĩ xem vật tư trong sơn trại cỡ lớn đều là dùng đơn vị trăm vạn mà tính. Hơn nữa bên trong còn có rất nhiều trang bị cao cấp không bán trong shop hệ thống. Mấy thứ đều này là niềm mơ ước của toàn bộ gamer trong Thiên Hạ.

Huống chi còn có 10 vạn công huân. Đến giờ, hầu hết người chơi cũng đều đã hiểu được tác dụng của võ tướng chuyển chức lệnh. Trong tiệm tạp hóa,

giả võ tướng chuyển chức lệnh quá cao, đám gamer ai ai cũng vô cùng cay cú. Nhưng cay cú thì cay cú, chứ nếu có tiền đồng hoặc mmb để đổi ra tiền đồng lại không thể không mua. Bởi vậy việc sử dụng công huân đổi lệnh bài là lựa chọn được ưu tiên hàng đầu. Nhưng lại để cho đám người chơi sụp đổ chính là: hiện tại trong quân doanh, tỉ lệ hối đoái của võ tướng chuyển chức lệnh đã đạt đến 8000:1. Tương đương với phải giết 80 vạn giặc cỏ mới có thể hối đoái một khối võ tướng chuyển chức làm lệnh.

Mà trong lãnh địa cấp bậc hương trấn cũng chỉ có một nơi trú quân trung cấp cỡ lớn. Cộng thêm khoảng một nửa trên tổng số các nơi trú quân loại nhỏ hơn có quái hình người thì một ngày nào tôi đã cũng không thịt được quá 2000 tên. Nếu như bắt kè hậu quả, để nơi trú quân tăng lên một cấp. Sau đó dùng chiến thuật biến người, để lượng lớn người chơi dè chết lần giặc cỏ đổi mới đầu tiên khoảng một vạn giặc tên. Vậy mỗi ngày lượng đổi mới có thể đạt tới 2 vạn. Đến đây thì không thể xài biến người đập chết hết để tăng số đổi mới nữa. Vì giờ có tăng thêm thì cũng lực đầu ra mà đánh. Như vậy, một cái hương trấn cấp một, mỗi tháng làm như trâu cũng không gom góp đủ công huân để hối đoái một khối võ tướng chuyển chức lệnh. Huống chi những giặc cỏ này phải dùng NPC để xử lý chứ không thể để người chơi xử lý được. Bằng không số công huân này sẽ tính lên đầu người chơi chứ không được tính gộp lại cho lãnh chúa. Nhưng muốn để toàn bộ người chơi trong lãnh địa không giết NPC hình người mà chỉ đi săn thú á? điều này có thể xảy ra sao? NPC hình người kinh nghiệm lớn hơn đám quái vật khác nhiều. Không đánh bao giờ mới tăng cấp?

Bởi vậy đến bây giờ, ngoại trừ Dương Thiên ra, chưa có một người chơi nào khác hối đoái được võ tướng chuyển chức lệnh. Kỳ thật tình trạng này xảy ra cũng một phần là do Dương Thiên. Nếu không phải hắn đổi về quá mức điên cuồng thì hiện tại tỉ lệ hối đoái đoán chừng cũng chỉ khoảng 500:1 mà thôi. Tội nhân, tội nhân a!

Thế nên, hiện tại có 10 vạn công huân được ban thưởng ra. Đây không phải là con số nhỏ. Vì thế tất cả các thế lực lớn đều xoa tay, chuẩn bị làm một vỏ thật to.

Đương nhiên, trong số này không có Dương Thiên. Hắn cũng không quá để ý số công huân này làm gì. Nếu có đồ vật hắn thật sự quan tâm. Vậy trong sơn trại bị công chiếm lần này cũng chỉ có những bảo vật, bí tịch, bản vẽ trong kho hàng mà thôi. À, còn nữa, thần hồn bị đánh mất trong tông miếu Dương Thiên cũng muốn. Hơn nữa đây còn là thứ Dương Thiên muốn nhất có được nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Lén Vào Thanh Long Trại

Nhưng Dương Thiên hiện đang vì chuyện phải đi tham gia lần chiến đấu này mà buồn rầu.

Nói thật, giờ sự tình Dương Thiên muốn làm nhất là mau chóng thanh lý sạch sẽ cái ổ của mình để có thể một lòng hướng ra bên ngoài phát triển. Bằng không lúc nào cũng phải lưu thủ đại lượng binh lực trong nhà, quá mức lãng phí.

Nếu như tham gia lần chiến đấu này, vậy có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với việc thanh lý mấy cư điểm dị tộc cỡ lớn trong lãnh địa. Hơn nữa loại chiến đấu đại quy mô này, chính mình một khi tham dự vào, khả năng không làm bạo lộ thực lực trên cơ bản là không có. Cái này với tiêu chí trước sau như một mình vẫn kiên trì “Vụng trộm vào thôn, rút súng, chĩa súng chứ không bắn” là mâu thuẫn.

Nhưng nếu mình không tham gia lần chiến đấu này, vậy sẽ lãng phí một cách vô ích cơ hội có được thần hồn. Vậy sẽ có chút ít đáng tiếc.

Dương Thiên không nỡ bỏ cái thần hồn này. Hắn vắt hết óc suy nghĩ. Hay là mình lại lợi dụng cái kiểu đục nước béo cò, trà trộn đi vào rồi lén cướp lấy? hoặc cũng có thể thương lượng với tên Thái Huyện lệnh kia một chút.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Dương Thiên vẫn quyết định sử dụng phương pháp đục nước béo cò. Bởi vì nếu như thương lượng với tên Thái Huyện lệnh kia, lão già ấy nhất định sẽ không cam lòng chấp tay nhường một cái tiểu thành cho mình. Coi như có bỏ ra đại lượng hoàng kim lót tay cũng rất khó. Dù sao mình cũng không thêm để ý chút công huân và vật tư kia. Vậy còn không bằng tự mình vụng trộm hành động. Lén móc thần hồn trong tông miếu đem ra.

Hơn nữa hành động kiểu này lại không cần quá nhiều nhân số. Một nhóm cao thủ đi theo là được. Dương Thiên quyết định đưa theo ba võ tướng đã tấn cấp thành Đệ cấp võ tướng là Tôn Miếu, Trần Khôi và Việt Đan. Về phần Đại Ngưu và các Vương cấp võ tướng còn lại, Dương Thiên còn cần bọn hắn lưu lại để đối phó với đám dị tộc. Dù sao với số bát giai binh Dương Thiên đang nắm trong tay, nếu như không có võ tướng cường lực suất lĩnh, sức chiến đấu sẽ không thể phát huy được toàn bộ. Dương Thiên cũng không muốn lúc mình trở về lại thấy đám binh sĩ bảo bối đã bị đánh cho tơi tả! Mặc dù khả năng phát sinh loại chuyện này cơ hồ là không có, nhưng Dương Thiên cũng không muốn mạo hiểm.

Hôm nay là ngày 27 tháng 3, cách thời điểm đánh Thanh Long trại còn hai ngày. Tuy vậy Dương Thiên không có ý định đi tìm cái miếu Thủy Thần kia gây phiền toái. Vạn nhất ở Thủy Thần miếu lại xuất hiện cái gì đó ngoài ý muốn, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc tấn công Thanh Long trại của mình rồi. Hơn nữa Đại Ngưu hai ngày này cũng có rất nhiều sự vụ bận rộn, không có khả năng rút ra thời gian một ngày để ra biển.

Mấy ngày qua Bạch Vân trấn đã đóng được 20 chiếc thuyền buồm bốn cột và 40 chiếc vận tải thuyền cao cấp. Toàn bộ đều đã phái ra ngoài. Để ứng phó tình huống đột biến phát sinh, Dương Thiên không thể không an bài Lý Tráng đóng thêm 20 chiếc thuyền buồm bốn cột và 40 chiếc vận tải thuyền cao cấp.

Ngồi Truyền Tống trận đến Lạc Dương, bỏ ra 2.000 kim mua một trương bản vẽ kiến trúc tiệm may chung cực và một trương bản vẽ kiến trúc chung cực y quán. Trước đó vài ngày Lưu Tương và Triệu Toàn cũng đã được Vương lão đón về thôn. Lại phải ngồi trong kiến trúc đặc cấp ủy khuất mất mấy ngày. Dương Thiên vì để cho bọn hắn phát huy tối đa tài năng của mình, tự nhiên phải bỏ ra chút ít vốn gốc.

Tiền đường hắn lại đổi về luôn 120 khối võ tướng chuyển chức lệnh. Cái đồ chơi này Dương Thiên chả bao giờ chê ít. Huống hồ lần này đánh Lâm Giang thành, vừa vận đề cho đám NPC cấp S vừa có được toàn bộ chuyển chức thành võ tướng. Cách nghĩ của Dương Thiên rất đơn giản. Chính mình đã không có ưu thế người chơi đông đảo như các công hội kia, vậy phải tận lực phát triển cao đoàn vũ lực. Đến cuối cùng ai mới là người cười còn không nhất định đâu!

Chờ nhóm võ tướng này bồi dưỡng xong, số đặc cấp võ tướng của Dương Thiên sẽ có thể đạt tới 500 người. Hơn nữa chờ sau khi hệ thống đổi mới, các quân doanh không cần liên tục phá hủy rồi xây lại nữa. Như vậy lại có thể chuyển chức thêm cho một nhóm lớn võ tướng. Đến lúc đó, coi như là lãnh địa của mình diện tích cực lớn, cần đại lượng võ tướng dẫn binh đi luyện cấp và tiêu diệt toàn bộ số cao cấp quái vật đổi mới ra thì so với người chơi khác, mình vẫn còn rất nhiều võ tướng có thể sử dụng.

Hai ngày nay, Đại Ngưu suất lĩnh bộ hạ không ngừng ẩn nấp, chiến đấu. Rốt cục đã chiếm được thành Ngọc Ứng và thành Tà Phong. Lần này thu hoạch cực lớn, hai tòa thành này thế nhưng có một thành đã đến cấp bậc đô thành, một cái là tiểu thành cấp 3. Tổng số nhân khẩu cộng lại cũng được mười hai mươi ba vạn người. Mà bảo vật lấy được trong kho hàng lại làm cho hai mắt Dương Thiên tỏa sáng. Một trương bản vẽ kiến trúc đặc thù, một kiện khí giới đặc thù.

Bản vẽ kiến trúc đặc thù là đàn cầu mưa, hiệu quả là gia tăng sản lượng lương thực trong lãnh địa 10% đồng thời trong lãnh địa sẽ không xảy ra nạn hạn hán.

Kiến khí giới đặc thù lại vô cùng ác độc. Đây là một cái ghế thuộc loại hình cụ, được gọi là ghế tiêu dao. Hiệu quả là tra tấn các địch nhân bị bắt sống, làm tan rã ý chí, gia tăng thật lớn tỷ lệ đầu hàng. Liên tục sử dụng, công hiệu điệp gia. Nhưng có tỷ lệ nhất định phát sinh tình huống ngoài ý muốn. Khi sử dụng phải thật cẩn thận.

Công năng của cái ghế tiêu dao này thật đúng là đủ cường đại. Chẳng phải nói mình cứ bắt lấy một vị võ tướng của địch nhân, sau đó đem về bắt ngồi lên ghế tiêu dao thì vài ngày sau hắn sẽ trở thành người của mình à. Nhưng có tỷ lệ nhất định phát sinh tình huống ngoài ý muốn, vậy tình huống ngoài ý muốn là cái gì? Chẳng lẽ sẽ chịu không nổi nghiêm hình tra tấn mà chết đi? Đoán chừng là như vậy. Mà Dương Thiên nghĩ lại, cảm thấy dù sao là địch nhân cũng là võ tướng. Nếu như không đầu hàng, vậy chính mình có giữ lại cũng vô dụng, chết thì chết, cũng chả sao.

Dương Thiên cho người dựng lên đàn cầu mưa ở thành Bạo Phong. Cái đồ chơi này hiệu quả rất nổi bật. Về phần cái thuộc tính đằng sau, không bị hạn hán thì Dương Thiên cũng chả thêm đề ý. Kiep trước hắn chơi game này hơn một năm cũng chưa nghe nói qua có chỗ nào phát sinh hạn hán. Đoán chừng trong game này hạn hán cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Ngày 29 tháng ba, hôm nay trời mờ mịt, tối tăm. Dương Thiên mang theo bọn Tôn Miếu đến Thủy Trữ huyện thành. Tọa kỵ của Dương Thiên tự nhiên là Tiểu Bạch. Mà ba người Tôn Miếu thì mỗi người cưỡi một đầu giác mã.

Hiện tại trong số đám người chơi, ngẫu nhiên cũng có người sử dụng Truyền Tống trận. Bởi vậy bọn hắn cũng không khiến cho người khác quá chú ý. Chỉ là đám tọa kỵ này xác thực thu hút tầm mắt của rất nhiều người. Coi như là thế lực của hệ thống cũng không có ai được cưỡi tuần mã một sừng a? Thật không biết là cái giống ngựa gì nữa.

Dương Thiên bốn người không có dừng ở huyện Thủy Trữ. Hỏi được vị trí Thanh Long trại phát, lập tức thúc ngựa rời đi.

Thanh Long trại khoảng cách Thủy Trữ huyện thành khoảng 800 km, mà trải qua một loạt cường hóa, giờ tốc độ đám giác mã của Dương Thiên đã đạt tới 200 km/ giờ. Lộ trình gần năm giờ, một đoàn người theo ánh sao yếu ớt đến phụ cận Thanh Long trại.

Ba người Tôn Miếu tìm địa phương ẩn nấp. Dem ngựa buộc vào tàng cây, sau đó cả bọn vụng trộm đi đến dưới tường thành.

Ở khu vực hẻo lánh phía cửa nam, ba người Tôn Miếu nhẹ nhàng phóng qua tường thành, để cho Dương Thiên ở dưới ngược lên hãm mộ một hồi. Công phu khinh thân cao minh như thế Dương Thiên lại không làm được, hắn hiện tại cao nhất cũng chỉ có thể nhảy đến một trượng. Đây đã là rất không tệ rồi. Nếu là trong thế giới hiện thực, đi Olympic thế giới thế nào cũng đạt giải quán quân.

Tuy Dương Thiên không nhảy được cao, nhưng hắn lại có Tiểu Bạch, thế nên việc gì phải phiền phức như vậy?

Bay lên không trung, vốn Dương Thiên định bay trên này tìm luôn vị trí tông miếu, xem nó ở đâu. Nhưng bầu trời lại chỉ có ánh sao lốm đốm chiếu sáng, nhìn từ xa mặt đất còn đen kịt một mảnh. Rơi vào đường cùng, Dương Thiên đành phải đáp xuống trên mặt đất, hội họp cùng bọn Tôn Miếu đi mò mẫm trong thành.

Đối với người chơi mà nói, bố cục thành thị là tùy ý, người muốn nó thế nào thì xây thế ấy. Nhưng ở một cái thành thị của hệ thống, một số công trình kiến trúc vẫn phải tuân theo quy định. Như tông miếu các loại kiến trúc, bình thường đều ở nằm ở trung tâm thành. Khả năng cực lớn là cạnh phủ thành chủ.

Trộn vện tìm kiếm mất hai giờ, bốn người Dương Thiên rốt cục đi tới trước cổng chính tông miếu.

Mà cửa tông miếu thì cả đêm đều không đóng, thế nên bọn Dương Thiên rất nhẹ nhàng đã đi vào được bên trong.

Vừa mới vào trong miếu, một lão giả liền từ bên trong nội sảnh đi ra. Dương Thiên biết, vị lão giả này là tế tự trưởng lão của miếu. Chỉ là không nghĩ tới

tên này phản ứng thật đúng là đủ nhanh!

“Bốn vị khách quý đêm khuya quang lâm, không biết muốn làm gì?” Lão già kia một bộ thể ngoại cao nhân nói.

Dương Thiên cười cười, nói: “Cũng không phải đại sự gì, bọn ta chỉ là muốn mượn thần hồn cung phụng trong quý miếu dùng một lát, không biết lão trượng có nguyện ý bỏ thứ yêu thích hay không?”

Lão già kia còn một bộ không kinh không sợ, nói: “Tiểu lão nhân ta thật không nghĩ tới, cái vật nho nhỏ này cũng có thể lọt vào pháp nhãn tiểu ca. Nếu như tôn giá cảm thấy hứng thú đối với cái thần hồn kia, vậy không cần ngại, cứ lấy đi là tốt rồi.”

Lần này đến phiên Dương Thiên tròn tròn mắt. Hắn không nghĩ tể tự trường lão này lại dễ nói chuyện như vậy. Nếu như mình đem thần hồn lấy đi, hắn có thể sẽ bị thất nghiệp nha.

Thế nhưng thực sự có chuyện dễ dàng như vậy sao? Dương Thiên không tin bánh bao lại tự nhiên từ trên trời rơi xuống.

Đánh giá thoáng một phát bốn phía, chợt nhớ tới mình thật không biết cái thần hồn này ở địa phương nào. Chuyện này rất phiền toái a. Thế nên hắn mặt dày mày dạn nói: “Lão trượng đằng nào cũng đã cho phép, kính xin ngài tiền phạt tiền đến tận tây thiên, nói cho tiểu tử cái thần hồn được cung phụng này ở đâu a?”

Lão già cười nói: “Thần hồn được cung phụng tự nhiên là nằm trên thần vị!”

Dương Thiên nhìn dáng vẻ tươi cười của lão già này, càng ngày càng cảm thấy đối phương có âm mưu gì đó. Nhưng hấp dẫn cực lớn ngay trước mắt, chính hắn cứ như vậy buông tha thì thật đúng không phải là tác phong của hắn.

Đánh mắt cho Việt Đan một cái, để hắn đi lấy thần vị. Trong bốn người, mặc dù Việt Đan đẳng cấp thấp nhất, nhưng tư chất của hắn là SS. Thế nên ngược lại giá trị vũ lực của hắn lại là cao nhất. Hơn nữa sở trường của Việt Đan là thần pháp và tốc độ. Nếu như có chuyện gì nguy hiểm hắn cũng có thể nhanh chóng tránh né, không có nguy hiểm quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Dương Thiên quay qua Việt Đan nhẹ gạt đầu, để cho hắn động thủ.

Việt Đan hai tay bùng lấy thần vị, nhẹ nhàng cầm lên. Thế nhưng thần vị lại không hề di động mảy may. Việt Đan nhú mày, vừa rồi tuy hắn chỉ cảm thoáng một phát, mặc dù không dùng sức. Nhưng dựa vào thực lực Đế cấp võ tướng, coi như là trăm cân trọng thạch chính mình cũng có thể nhẹ nhàng cầm lên. Không nghĩ tới thứ đồ chơi cao không đến một xích (0,33m) này, đến một điểm động tĩnh cũng không có.

Lần nữa tăng mạnh khí lực, nhưng kết quả cũng không có gì biến hóa, lực lượng khổng lồ kia tựa như trâu lao xuống biển, vô tung vô ảnh biến mất.

Việt Đan cảm thấy mất hết mặt mũi, đang muốn dùng toàn lực dứt cái thần vị này ra, lại nghe đi ra bên ngoài bỗng nhiên ầm ĩ hắn lên.

“Có địch nhân lên vào nội thành, bắt hắn lại!”

“Đ... x... m... n, có người ở đánh chủ ý với tông miếu của chúng ta, mọi người chém hắn treo xác lên chuồng heo.....”

“Nhất định là bọn quan phủ rồi.....”

.....

Việt Đan nhìn về phía Dương Thiên, chờ hắn ra quyết định.

Dương Thiên cau mày, cuối cùng cũng minh bạch tại sao lão gia hỏa này nãy giờ hào phóng như vậy rồi. Nguyên lai chỉ cần khê động vào thần vị, toàn bộ cư dân thành thị sẽ biết có người xâm nhập miếu.

Hơn nữa tông miếu trong lãnh địa của mình, muốn cầm thần vị lên rất dễ dàng. Nhưng vì cái gì đến nơi này lại không cầm được đây? Theo lời Nguyên Cát trưởng lão nói, thần hồn này tuyệt đối có thể lấy đi. Hiện tại chính mình đã không cầm được, vậy chỉ có thể là điều kiện chưa đủ mà thôi.

Tóm lại mà nói, chính mình đã bị lão gia hỏa trước mắt này cho ăn thịt lừa rồi. Hung hăng nhìn chăm chăm tên trưởng lão kia, nói: “Làm thật lão gia hỏa này, chúng ta đi!”

Lão già này tuy nghe vậy nhưng lại sắc mặt không biến, cười mỉm nhìn bốn người Dương Thiên, tựa hồ vừa được nghe sự tình nhất buồn cười nhất thiên

hạ.

Việt Đan nghe lệnh, rút kiếm, thế như bôn lòi đâm về lão già.

Lão già kia vẫn không nhúc nhích, cứ đứng nhìn trường kiếm đang đâm tới, vẻ mặt khô hời.....

Việt Đan mặc dù cảm giác rất quý dị, nhưng cũng không dừng lại, lợi kiếm nhanh chóng xuyên qua thân thể lão già. Nhưng Việt Đan lại có cảm giác, một kiếm vừa rồi giống như đâm vào không khí. Trong nội tâm cả kinh, lập tức thả người lui về phía sau.

Trường kiếm xuyên qua thân thể lão già. Rất quý dị là trên người hẳn liền một vết máu cũng không có. Không chỉ là không có vết máu, mà ngay cả trên quần áo cũng không có một lỗ thủng! Đây căn bản không phải chuyện bình thường.

Dương Thiên tâm niệm chuyển động. Đám người mình lưu lại chỗ này càng lâu thì càng nguy hiểm. Chỉ bằng bốn người, nếu lâm vào vòng vây của mấy vạn đại quân sẽ rất khó tìm được đường sống. Mà lão già hóa trước mắt này tựa hồ cũng không phải dễ giết như vậy, hay là trước đi thì tốt hơn.

“Rút lui!” Dương Thiên ra lệnh một tiếng, cùng bọn Tôn Miếu chạy ra khỏi miếu.

Những chuyện này chỉ là phát sinh ở trong nháy mắt, bởi vậy bên ngoài tông miếu cũng chỉ mới có rải rác mấy người đang vọt tới bên này.

Mấy tên cường đạo còn chưa hiểu là chuyện gì đã xảy ra, vừa lao tới đã bị Việt Đan cho đâm cho lỗ trên người. Chắc thằng này vẫn cay cú chuyện vừa rồi nên phát tiết trên mấy tên lính.

Bên tại Dương Thiên vang lên tiếng trống trận ầm ầm nội thành, biết lần này phiền toái to rồi. Nếu chỉ có mình thì ngược lại có thể cời Tiểu Bạch ung dung đào tẩu. Nhưng Tiểu Bạch mỗi lần tới đa chỉ có thể chờ hai người. Vậy hai người còn lại dĩ nhiên sẽ bị hãm vào trong vòng vây.

“Việt Đan, ngươi đưa ta theo, nhảy lên nóc nhà tìm chỗ trốn. Tôn Miếu và Trần Khôi chú ý đừng để tụt lại.” Dương Thiên nhanh chóng nói.

Tôn Miếu lợi dụng cung tiễn trong tay, xử lý mấy tên cường đạo đang từ xa chạy tới. Sau đó bốn người nhảy lên nóc nhà, nhanh chóng thả người chạy đi.

Mà lúc đám cường đạo kịp chạy đến cửa miếu, bốn người Dương Thiên sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi. Tên thủ lĩnh vừa hồn hển thở, vừa giận tím mặt, lệnh cho toàn trại cẩn thận điều tra, nhất định phải tìm được bọn trộm cắp đáng khinh này.

Tạm thời không nói đến đám cường đạo đang lật tung cả thành tìm bọn Dương Thiên đến gà bay chó chạy. Lúc này đám Dương Thiên đã lảng lảng đứng ở một góc tối trong khu trung tâm hành chính. Chỗ này hiện tại đến một bóng ma cũng không có. Toàn bộ đã chạy đi điều tra tình hình địch nhân rồi.

Về phần Dương Thiên vì cái gì không trực tiếp thẳng phủ thành chủ? Đó là bởi vì phủ thành chủ là một loại kiến trúc được hệ thống bảo hộ, chỉ cần có người không phải cư dân bản thành hoặc được chủ nhân đồng ý mà chồm tiến vào phủ thành chủ thôi, thành chủ lập tức sẽ nhận được tin tức. Dương Thiên cũng sẽ không ngu ngốc như vậy, đi chạy tới chịu chết.

Tôn Miếu nói khẽ: “Chúa công, thân vị chúng ta bây giờ không lấy được, giờ làm gì đây?”

Dương Thiên suy nghĩ một chút nói: “Cái thân vị kia nhất định là có thể lấy đi, chỉ là bây giờ còn chưa được. Ta muốn muốn chiếm lấy thân vị chắc phải đợi đến lúc son trại bị công phá hoặc phá hủy mới được. Vì thế, chúng ta bây giờ chỉ cần chờ thôi. Đợi đến ngày mai khi son trại bị hạ, chúng ta đục nước béo cò, thừa cơ đem cái thân vị này đi.”

Trần Khôi thanh âm buồn bực hỏi: “Chúng ta cứ ở chỗ này chờ sao?”

Dương Thiên nói: “Đương nhiên không được. Đợi lát nữa đám cường đạo không tìm thấy chúng ta, một ít nhân vật cấp đầu lĩnh sẽ trở về đây thương thảo và xử lý sự tình. Do đó chúng ta cũng không trốn ở đây lâu được. Các người cứ tìm vài nhà dân ở gần miếu mà ẩn thân. Đám cường đạo kia nhất định sẽ điều tra địa phương gần tông miếu trước, thế nên thêm một lúc nữa là chỗ đó an toàn. Như vậy cũng thuận tiện cho chúng ta ngày mai hành động.”

Ba người Trần Khôi đều nhẹ gật đầu.

Trời gần sáng, bốn người Dương Thiên rút cuộc lặng yên không một tiếng động tiềm nhập vào một nhà dân. Tên cường đạo bên trong vừa mới nằm ngủ đã bị Việt Đan nhẹ nhàng đánh cho phát ngất xỉu.

.....

Trưa hôm sau, bên ngoài Thanh Long trại đã tụ tập mấy chục vạn quân đội, bao trọn cái Thanh Long trại một vòng, binh lính chen chúc chật như nêm cối.

Lúc này trong một cái doanh trường, 13 người chơi đang ngồi vây quanh một cái bàn. Trong đó có ba người trước kia đã đến Vọng Thiên trấn tiến hành dụ dỗ Dương Thiên là Thái Thần Quân Vương, Nhất Kỵ Hồng Trần và Tiểu Thiển.

Lúc này, Tiểu Thiển đang là người lên tiếng: “Hiện tại toàn bộ lãnh chúa sở hữu lãnh địa cấp hương trấn ở Thủy Trữ huyện thành đều đã ngồi ở chỗ này. Tiểu muội muốn nghe xem các vị đối với việc Thái Huyện lệnh tổ chức đánh Thanh Long trại lần này có ý kiến gì không?”

Một người chơi nói: “Cái này có cái gì mà phải ý với chà kiến nữa? Trò chơi cuối cùng cũng chỉ là trò chơi thôi. Đây bắt quá là một hoạt động mà hệ thống tổ chức cho người chơi. Chúng ta cứ dựa theo quy tắc tiến hành, cuối cùng phân phối lợi ích là được rồi.”

Một người chơi khác nói: “Ta lại không đồng ý với Lão Quỷ huynh. Nói thật, từ khi vừa tiến vào trò chơi, ta cũng cảm giác trò chơi này so với mấy game đã chơi lúc trước khác nhau rất lớn. Những NPC trong game quá thông minh. Hơn nữa ta cảm giác cái thế lực NPC này do... một hệ thống khác vận hành, mà chúng ta bây giờ căn bản mới chỉ đứng ở biên giới của Thiên Hạ, còn chưa dung nhập hẳn vào trò chơi. Bởi vậy, chúng ta không thể khinh thị bất kỳ một NPC nào, đặc biệt là tên huyện lệnh, nắm quyền chưởng quản một phương trong chiến dịch lần này. Nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.”

Nhất Kỵ Hồng Trần nói: “Ta cũng đồng ý với ý kiến của Tiêu Dao lão đệ. NPC trong này khôn khéo ranh ma như quỷ vậy. Hơn nữa thế lực NPC cường đại, không phải hiện tại đám người chơi chúng ta có thể so sánh. Làm việc xác thực phải thật cẩn thận, bằng không thì khó mà dương danh, dù chỉ là trong trò chơi. Lần này Thái Huyện lệnh ném ra một cái bánh thơm ngon lớn như vậy để cho chúng ta tranh đoạt. Bộ các người nghĩ có thể ăn không của người ta để thế à, ta chắc chắn rằng hẳn có thể từ đây đạt được lợi ích càng lớn hơn so với chúng ta.”

Tiểu Thiên nói: “Nếu chỉ là như vậy thì còn tốt. Kể cả trong chiến dịch lớn như vậy thì chúng ta vẫn tương đối an toàn. Ta lo lắng chính là tên Thái Huyện lệnh này có ý đồ xấu. Từ khi ta tiến vào trò chơi cũng cảm giác được, ngoại trừ thôn dân trong lãnh địa chúng ta. Còn lại đại đa số NPC đều không quá dễ mất những “dị nhân” tham gia game này. Mà tốc độ phát triển thế lực của người chơi chúng ta lại nhanh hơn thế lực của hệ thống rất nhiều. Ví dụ đơn giản như chuyện luyện binh mà nói. Binh sĩ của thế lực hệ thống cũng đồng dạng đều phân chia đẳng cấp giai vị. Nhưng trong lãnh địa của hệ thống, bình thường binh lính rõ ràng có chỉ số thông minh không bằng người chơi. Nếu như đơn đả độc đấu rất dễ dàng bị đánh chết. Để giảm tỉ lệ tử vong, bọn hắn không thể không đề võ tướng dẫn đầu đại đội binh lính tiến hành chiến đấu. Do đó, binh lính của thế lực hệ thống muốn tăng lên tới tứ giai, cần bỏ ra rất nhiều thời gian. Hơn nữa người chơi có Thái Tập thuật, có công năng viễn trình trò chuyện và một loạt ưu thế khác. Người chơi chúng ta có thể nhanh chóng độ phát triển thực lực như thế, tự nhiên sẽ đề cho một số NPC đang nắm phần lớn lợi ích trong tay đỏ mắt và lo lắng. Nếu ta là bọn hắn thì nhất định sẽ tìm cách chen ép thực lực của chúng ta. Hành động lần này của Thái Huyện lệnh, ta đoán chừng là một thủ đoạn để chen ép thực lực người chơi.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Người gọi là Lão Quỷ kia yếu ớt nói: “Hệ thống sẽ không vô si như vậy chứ!”

Nghênh đón lời nói này của hắn chỉ là một đồng những ánh mắt khinh bỉ. Hiện tại đại đa số người chơi cũng đã dần dần cảm nhận được NPC trong Thiên Hạ vô cùng nhân tính hóa. Do đó những người đang ngồi đây tự nhiên cũng tỉnh táo, lời Tiểu Thiên vừa nói tuyệt đối là có khả năng phát sinh.

Thí Thần Quân Vương mặt đầm chiêu, nghĩ nghĩ rồi trầm giọng: “Đã như vậy, không bằng nhân cơ hội này, chúng ta để tên Thái Huyện lệnh và mười vạn binh lính hắn đem đến vĩnh viễn nằm lại tại đây. Đang ngồi trong căn nhà này đều là người cầm đầu thế lực khắp nơi, chỉ cần các người ước thúc huynh đệ thủ hạ dưới trướng không nói ra, giữ bí mật tuyệt đối. Đến lúc đó chúng ta cứ khẳng khái Thái Huyện lệnh bị đám cường đạo của Thanh Long trại giết chết thì ai biết đây là đâu. Hành động cần thận, chuyện này tự nhiên sẽ như thiên ý vô phùng.”

Lão Quỷ nói: “Lời này của Thí thần huynh mặc dù không tệ, nhưng kể cả chúng ta giết được Thái Huyện lệnh thì sao đây? Triều đình sẽ tiếp tục phái Huyện lệnh mới tới, chúng ta giết được hết sao?”

Trong nội tâm rất nhiều người bắt đầu khinh bỉ cái tên Lão Quỷ này. Thật không biết tên này là như thế nào có thể trở thành thủ lĩnh của mấy vạn người chơi. Hơn còn dựng lên hương án cấp một.

Thí Thần Quân Vương nói: “Chỉ cần chúng ta có thể giải quyết mười vạn binh lính của thế lực hệ thống ở chỗ này. Đến lúc đó còn cần lo lắng triều đình sẽ phái Huyện lệnh mới tới sao? Bọn ta ở đây có vài chục vạn người, hoàn toàn có thể khống chế Thủy Trữ huyện thành. Chỉ cần mỗi tên Huyện lệnh tới, không một binh một tốt trong tay, có đến cũng không quá đáng chỉ là bù nhìn của chúng ta mà thôi.”

Tiêu Dao nói: “Lời của Thí Thần huynh rất có lý, nhưng hiện tại chúng ta còn chưa cách nào khẳng định hệ thống ‘Luân Hồi’ và hệ thống thế lực trong Thiên Hạ phải chăng có liên hệ nội tại gì đó với nhau hay không? Nếu như có, ‘Luân Hồi’ nhất định sẽ biết rõ chúng ta đã diệt thế lực Thái Huyện lệnh. Cũng tương đương với thế lực triều đình đã biết rõ hành vi của chúng ta. Nếu là như vậy, ta tin tưởng Thủy Trữ huyện thành sẽ rất nhanh “được” nghênh đón vô số đại quân của triều đình.”

Tiểu Thiên cười nói: “Tiêu Dao đại ca quá lo lắng rồi! Có một việc có thể chứng minh ‘Luân Hồi’ là một tồn tại siêu nhiên, nó sẽ không can thiệp đến chuyện giữa người chơi và thế lực hệ thống này sinh bất luận sự tình gì. Đây cũng là lí do tại sao tập đoàn Long Đằng khẳng định: trong Thiên Hạ hết thảy đều có khả năng..... Tin tưởng mọi người cũng biết, thiên hạ đệ nhất trấn - Bạch Vân trấn nằm ngay trong Thủy Trữ huyện thành của chúng ta. Vốn trước đây Bạch Vân thôn một mực không xuất hiện trong mắt bất cứ người chơi nào. Thậm chí thế lực triều đình cũng không rõ cái Bạch Vân thôn này đến tốt cùng ở là nằm ở đâu. Chỉ có trước đó vài ngày, quan phủ Thủy Trữ huyện đột cục phát hiện Bạch Vân trấn ở khu vực rất sâu trong núi. Cái biểu lộ kinh ngạc của bọn hắn lúc ấy vừa lúc bị tiểu muội và mấy người trong công hội thấy được. Bọn họ cũng là một đường đi theo mấy người trong quan phủ tìm được Bạch Vân thôn. Đương nhiên, lúc chúng ta phát hiện, Bạch Vân thôn đã là hương trấn cấp hai rồi.”

“Hương trấn cấp hai?” Ngoại trừ Nhất Kỵ Hồng Trần và Thí Thần Quân Vương, đám người còn lại đều kinh hãi. Nhưng ngẫm lại một chút, cũng hiểu được chuyện này chả có gì đáng kinh ngạc. Đối phương ập lên hương trấn cấp một sớm hơn mình cả tháng. Giờ đã phát triển thành hương trấn cấp hai cũng là chuyện dĩ nhiên. Đây còn là ba người Tiểu Thiên đều chưa nói, từ lúc bọn họ đến trấn cấp hai của Dương Thiên đến giờ đã qua hai mươi ngày rồi. Bằng không bọn hắn còn giết mình nữa.

Tiêu Dao hỏi: “Hành động lần này vì cái gì mà Dương Quang không tới? Tin tưởng với thực lực thiên hạ đệ nhất trấn của hắn, so với chúng ta càng nắm chắc hơn sẽ kiếm được khoản bẫm chứ?!”

Tiểu Thiên cười khổ nói: “Người tên Dương Quang này, ta thật đúng là không nhìn thấu. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta ôm thái độ vô cùng cẩn thận đối với chuyện đánh Thanh Long trại lần này. Lúc trước chúng ta định du thuyết Dương Quang hợp sức đánh Thủy Trữ huyện thành, nhưng hẳn lại như thế nào cũng không đồng ý. Hẳn còn khuyên chúng ta đừng đi. Ban đầu chúng ta còn không chấp nhận. Nhưng chiều ngày hôm qua, được nhìn thấy số khí giới công thành khổng lồ trong quân đội của Thái Huyện lệnh xong, lúc ấy chúng ta mới minh bạch dụng ý của Dương Quang..... Mấy cái này trước cũng không cần nói, dù sao chúng ta bây giờ cũng đã buông thả ý định chiếm lĩnh Thủy Trữ huyện. Thế nhưng thông qua chuyện này, ta cảm thấy được Dương Quang biết rất rõ nhiều chuyện chúng ta không biết. Khả năng đây là nguyên nhân hẳn có thể dựng lên thiên hạ đệ nhất trấn. Càng khó hơn là, thiên hạ đệ nhất trấn của hắn, cũng chỉ có một mình hắn là người chơi. Số còn lại tất cả đều là NPC.”

Mười người còn lại ngồi trong phòng lần nữa há hốc mồm. Bọn hắn ai nấy đều nắm rất rõ tin tức trên diễn đàn, nói phụ cận Bạch Vân trấn không phát hiện bất kỳ người chơi nào. Nhưng bọn hắn đều cho rằng đây bất quá là thủ đoạn lừa dối của Dương Quang. Hẳn nhất định là đưa người chơi đi giấu ở địa phương nào đó, vụng trộm luyện cấp.

Giờ nghe Tiểu Thiên khẳng định như thế, trong nội tâm bắt đầu nghi hoặc thêm vài phần.

Tiểu Thiên thấy mọi người có chút không tin, nói: “Tiểu muội phái người quan sát Bạch Vân trấn mười ngày, xác thực không thấy có bất kỳ người chơi nào xuất nhập, cũng không thấy bạch quang do người chơi login/logout hiện lên. Vì thế ta xác định Bạch Vân trấn xác thực không có người chơi khác.”

Cả đám người ngồi ở đây cùng nhìn nhau cười khổ. Xem ra người với người trong đó thật không thể so sánh. Đang ngồi đây ai lại không có mấy ngàn thủ hạ a. Nhưng hiện tại cũng vẫn chỉ là hương trấn cấp một. Tương lai hương trấn cấp hai vẫn còn mù mịt chưa thấy đâu.

Tiểu Thiên nói tiếp: “Nếu như Dương Quang biết chính xác một ít sự tình chúng ta không biết, mà lần đánh Thanh Long trại này hắn không xuất hiện. Vậy ta càng hoài nghi trong đó có sự tình ẩn giấu.”

Lão Quỷ nói: “Cái này cũng không hẳn, Phi Thiên Thần Vương không phải cũng không tới sao? Có thể là trùng hợp a! Hoặc là Dương Quang có chuyện trọng yếu gì khác. Mặc dù cái sơn trại cỡ lớn này, chất béo cũng phong phú. Nhưng phân cho quá nhiều người. Mỗi người được bao nhiêu cũng chưa biết. Nói không chừng hương trấn cấp hai của người ta chừng mất chút đồ này thì sao?”

Mặc dù trong lời Lão Quỷ bao hàm chút ý tứ mỉa mai, nhưng bọn Tiểu Thiên không thể không thừa nhận lời của hắn vẫn có chút đạo lý.

Thời điểm này, bên ngoài doanh trường đang có một NPC mặc quần áo văn sĩ la lớn: “Thái Huyện lệnh có lệnh, triệu tập toàn bộ năm ngàn hữu di là thủ lĩnh các thế lực đến trung quân đại doanh họp, thảo luận việc đánh Thanh Long trại.” Nói xong, vị NPC kia quay người rời đi, tựa hồ một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này nữa.

Trong trường mấy người nhìn nhau một hồi, Nhất Kỵ Hồng Trần nói: “Làm sao giờ? Đánh hay không đánh? Nếu như quyết đánh, vậy đây chính là thời cơ rất thuận lợi. Chúng ta có thể nhân cơ hội này giết chết Thái Huyện lệnh. Thái Huyện lệnh mà chết, vậy đám binh lính kia sẽ như rắn mất đầu, muốn đối phó sẽ rất dễ dàng”

Tiêu Dao nói: “Cứ quan sát kỹ rồi hãy nói a! Mặc dù ‘Luân Hồi’ và lực lượng triều đình không liên quan, nhưng chúng ta hiện tại cũng không cách nào chắc chắn có thể toàn diệt mười vạn binh lính của đối phương. Vạn nhất để mấy tên chạy thoát, vậy sẽ vô cùng phiền phức.”

Lão Quỷ nói: “Ta cũng đồng ý trước xem tình huống thế nào đã. Nếu như Thái lão đầu thực sự hại có lòng mưu hại chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau phản kích. Ta tin cái lão già ấy cũng không gây nổi sóng gió gì.”

Tiểu Thiên nói: “Vậy thì giờ tay biểu quyết đi! Ai đồng ý lập tức tiêu diệt Thái Huyện lệnh thình giờ tay.”

Rải rác chỉ có bốn người đồng ý. Xem ra việc này chỉ có thể tạm thời để đấy.

Tiểu Thiên thờ dài, nói: “Đại đa số mọi người đã không đồng ý, vậy trước cứ đến trung quân đại doanh xem đi! Đang ngồi đây đều đạt đến tiêu chuẩn của Thái Huyện lệnh, chúng ta cùng đi chứ?!”

.....

Nửa giờ sau, công thành chiến chính thức bắt đầu!

Nhất Kỵ Hồng Trần và 13 vị thủ lĩnh lại tụ cùng một chỗ. Thí Thần Quân Vương hưng hăng nói: “Lão tặc này quá gian trá rồi, rõ ràng để cho chúng ta xung phong! Hẳn chỉ phái ra một vạn người ra về phối hợp với chúng ta cho hợp với tình hình, thật là khôn nản mà?”

Tiểu Thiên cười nói: “Thí Thần đại ca không nên tức giận, phải biết rằng Thái lão nhi mới là chủ công trong cuộc chiến này. Hẳn tuy chỉ phái ra 1 vạn binh lính nhưng sức chiến đấu của đám binh lính này so với người chơi bình thường còn khỏe hơn chúng ta nhiều lắm. Hơn nữa người chơi chúng ta có Bất Tử Chi Thân, bị giết lần đầu cũng không quá đáng là tổn thất một cấp. Có thể làm cho Thái lão đầu đáp ứng, không phải thủ hạ binh lính là NPC của chúng ta đi trước làm khiên thịt đã là thắng lợi rồi. Hiện tại NPC binh lính của chúng ta còn là quá ít, không cách nào thể hiện giá trị đối với hắn. Chỉ có thể từ từ góp gió thành bão xong, giá trị của bọn hắn mới có thể phát huy được lớn nhất. Trong tương lai, chính bọn hắn mới là người thay thế cho đại quân đoàn gamer chúng ta, là chúa tể chiến trường chân chính.”

Kỳ thật đám gamer đưa NPC binh lính ra cũng chỉ để chiếm quân công. Một NPC binh lính tương đương với bốn người chơi, phi thường có lợi. Do đó trên cơ bản, lãnh chúa các lãnh địa đều dẫn theo toàn bộ binh lính thủ hạ ra trận. Kể cả đám binh lính mới chuyển chức cũng không ngoại lệ. Bọn hắn cũng không có ý định để đám binh lính này đi đánh công thành chiến. Thật phái ra mà nói, đánh xong một trận, còn dư lại được mấy tên cũng khó nói rồi.

Bởi vậy tạm thời có thể để cho những binh lính này không lên chiến trường xác thực là một chuyện vô cùng trọng yếu.

.....

Công thành chiến tàn khốc bắt đầu, vô số người chơi “binh lính” khiêng thang mây công thành, đỡ lấy vô số mũi tên như lông vũ phóng tới tường thành. Với người chơi được trang bị tốt một chút, trên tay cầm thiết thuẫn thì chỉ cần bảo hộ thân thể chút ít. Với những người trang bị kém thì dễ dàng đã bị vô số tên xuyên qua. Huyết nhuộm sa trường!

Chiến trường xác thực là một cái lò tôi luyện rất lớn. Coi như là những người bình thường yếu nhược nhất, lúc này cũng sẽ bị kích phát khỏi bầu không khí đầy nhiệt huyết, không để ý sinh tử xông về trước. Huống chi, đối với người chơi mà nói, có tử vong thì cũng không phải thật sự tử vong.

Lúc ban đầu, đám người chơi rất khó khăn để có thể vọt tới khu vực phụ cận tường thành, phần lớn đều ngã xuống. Nhưng người này ngã xuống, người sau lại nhặt lấy thang mây tiếp tục đi tới.

Cứ như vậy một đám ngã xuống lại một đám xông lên. Rốt cục chạm được đến tường thành. Nhưng thời điểm này, sự tinh kinh khủng hơn bắt đầu xuất hiện. Trên tường thành từng đoàn cự thạch, nhỏ thì như cái chậu rửa mặt, lớn thì cỡ cái thùng phuy từ đâu bay xuống như mưa. Trong khoảnh khắc nện một đám người đang xông lên thành thịt vụn.

Loại này tràng diện huyết tinh này làm cho rất nhiều người chơi có tâm lý thừa nhận kém bắt đầu nôn mửa. Dù sao họ cũng là người chơi, không phải NPC. Từ trạng của bọn hắn như thế, đối với người chơi là phi thường trùng kích cường đại.

Vì vậy tràng diện bắt đầu xuất hiện một ít hỗn loạn, một ít người bắt đầu e sợ không dám tiến đến. Đợt công kích thứ nhất dưới loại tình huống này bị đánh bật trở về.

Mà đối lập với đám người chơi. Một vạn binh lính của Thái Huyện lệnh tiến đánh cửa Đông, lúc này đã sắp công lên tường thành. Không ngại mỗi lần đều bị cường đạo trên tường dùng hỏa lực cực mạnh áp chế. Bọn hắn ai nấy đều không lui nửa bước, cứ anh dũng lý lợm, tiến lên trùng kích phòng tuyến của đối phương. Chiến đấu ngắn ngủi một thời gian, một vạn binh lính này còn lại không quá đáng chỉ được rải rác ba bốn ngàn người. Hợp với ba mặt khác đã rút lui, chỉ cửa đông cũng không đem lại hiệu quả gì lớn!

Đám mười ba người Tiểu Thiên nhìn tình cảnh như vậy có chút hồ thẹn. xem ra người chơi muốn vượt qua được đám NPC binh lính được rèn luyện trong chiến đấu mỗi ngày, con đường phải đi còn rất xa a.

Nhìn nhìn phía sau, nguyên lai cách thành khoảng 400-500 m, một lượng máy bắn đá lớn được xếp thành hình nan quạt, đang gặt gao công kích để chế trụ địch nhân trên tường thành, thế nhưng chỉ là tường thành phía đông. Ba cửa còn lại rõ ràng chả có ai. Qua đó mới thấy tên Thái Huyện lệnh này cũng thật gian trá đi! Rõ ràng mặc kệ sống chết của mấy vạn người chơi này. Đoán chừng trong mắt hắn, tác dụng của đám này chỉ là phân tán binh lực đối phương.

Đúng lúc này, tên mặc quần áo văn sĩ lúc sáng kia lại chạy tới truyền lệnh, vẻ mặt hắn đen xì như có vẻ đang tức tối lắm: “Huyện lệnh đại nhân mệnh lệnh các ngươi tiếp tục công thành, không được lui về phía sau! Bằng không toàn bộ định tội phản nghịch!”

Nhìn xem sắc mặt những người khác bắt đầu trở nên khó coi, Tiểu Thiên vội hỏi: “Quan gia yên tâm, chúng ta lập tức sẽ tổ chức binh lính công thành. Tuy nhiên hỏa lực viễn trình của đối phương lại cộng thêm máy bắn đá công kích quá mức mãnh liệt, tiểu nữ muốn mời quan gia cũng phái một ít xe bắn đá hiệp trợ thoát một phát.”

Tên văn sĩ kia nhìn mấy người xung quanh, ai nấy mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, đoán chừng cũng không thể áp bức quá đáng, bằng không vạn nhất sẽ phản tác dụng, bèn nói: “Việc này ta không làm chủ được. Chút ta sẽ bẩm báo với đại nhân. Nhất định Huyện lệnh đại nhân sẽ đồng ý với thỉnh cầu của các ngươi. Các ngươi trước chờ ở chỗ này đi!”

Tên văn sĩ kia rời đi không lâu, quả nhiên có mấy trăm đài máy bắn đá bắt đầu di chuyển nhắm về ba cửa thành còn lại.

Lão Quỷ hậm hực nói: “Lão già này quá ghê tởm, rõ ràng lấy chúng ta làm bia đỡ đạn!”

Tiểu Thiên cười nói: “Trước cứ âm thầm chịu đựng đã, chắc chắn sẽ có lúc chúng ta xoay người!” Mồm nói vậy nhưng trong nội tâm nàng lại đang cười lạnh: Nếu không phải các ngươi mấy tên nam nhi nhưng làm cái gì cũng sợ trước sợ sau thế này, vừa rồi xử lý luôn tên huyện lệnh kia thì nào có như hiện tại, nhiều chuyện như vậy!

Kỳ thật Tiểu Thiên cũng biết, bọn hắn hiện tại là lần đầu tiên cả nhóm gặp mặt. Nếu như nói hiện tại đồng tâm hiệp lực, cùng một chỗ khống chế huyện Thủy Trữ thì căn bản là không thực tế. Tối trọng yếu nhất trong hợp tác là phải phân phối lợi ích trước. Nếu ban đầu không thỏa thuận rõ ràng, về sau tuyệt đối sẽ thành nội chiến.

...

Lần công kích tiếp theo đã có máy ném đá áp chế, công kích khoảng cách xa của đám cường đạo đã yếu đi không ít. Tuy vậy quãng đường đi đến tường thành của từ ba hướng cũng đã lưu lại mấy vạn thi thể. Người chơi sau khi chết sẽ được phục sinh tại chính nơi trú quân mà mình thiết trí phục sinh. Mà ở cái khu Thanh Long trại này. Phương viên trăm dặm quanh đây lại không có đến một cái lãnh địa. Mà thực ra là cũng không có ai dám xây lãnh địa ở chỗ này. Huống chi người chơi sau khi chết, phải off 8 giờ mới có thể lần nữa online. Bởi vậy, những người chơi tử vong vừa rồi, trên cơ bản cũng đã là thoát ly cuộc chiến lần này.

Lúc này, ở cửa thành phía đông, chiến đấu đang ngày càng kịch liệt. Tên Thái Huyền lệnh thấy phái ra một vạn quân cũng không mấy hiệu quả, lập tức lại phái ra thêm hai vạn quân nữa. Tranh thủ thời gian, tấn công duy nhất một lần là chiếm được tường thành. Chỉ cần chiếm được tường, với ưu thế binh lực tuyệt đối so với đối phương, muốn hạ Thanh Long trại chỉ là chuyện bắt cua trong rọ mà thôi.

.....

Thanh Long trại dù sao cũng không quá đáng là sơn trại cỡ lớn. Nhân khẩu khoảng năm vạn người. Hiện tại chiến sự tranh chấp tường thành ngày càng kịch liệt, trong nội thành tất cả mọi người đến khu tường thành trợ giúp chiến đấu. Bởi vậy phía trung tâm thành, chỗ tông miếu và phủ thành chủ cơ hồ không thấy một bóng người.

Nhưng Dương Thiên tuy đứng ở đây nhưng lại không giám có chút dị động. Hiện tại nếu như đi công kích tám bia đá, tuyệt đối sẽ không ai ngăn trở. Nhưng khi bắt đầu công kích, vậy đám cường đạo đang ở khu tường thành lập tức sẽ quay đầu thương, phóng tới chính mình. Đây không phải tự dưng ra sức giúp tên Thái Huyền lệnh kia sao? Kết quả tuyệt đối sẽ là mình tự nhiên toi công bận rộn mà chả được gì.

Do đó hiện tại Dương Thiên cứ lẳng lặng chờ!

Trận này đại chiến này tuy kịch liệt, nhưng kết cục đã được chủ định ngay từ đầu. Nếu như chỉ dựa vào mười vạn binh lính trong tay tên Thái Huyền lệnh kia. Vậy còn không nhất định có thể đánh hạ Thanh Long trại hay không. Nhưng giờ có thêm mấy chục vạn người chơi trợ giúp, kéo toàn bộ cơ hội chiến thắng của Thanh Long trại về con số không tròn trĩnh.

Thế nên chỉ hai giờ sau, Thái Huyền lệnh bỏ ra một cái giá lớn là gần ba vạn binh lính, cuối cùng cũng đã công được lên tường thành. Đám cường đạo đang thủ ở ba hướng khác thấy vậy liền lập tức phái người tới trợ giúp. Đám võ tướng cường đạo càng vút luôn nhiệm vụ chỉ huy của mình, phóng tới tường thành phía Đông.

Quân đoàn của đám người chơi áp lực giảm nhiều, lập tức đẩy mạnh tiến độ công thành. Nửa giờ sau, Thanh Long trại chẳng những không thể đánh bật quân đội phía cửa đông của Thái Huyền lệnh mà cả ba mặt khác ba đều rơi vào trong tay liên quân người chơi.

Dưới ưu thế binh lực nhân số, thế lực triều đình liên tiếp tiến sát, chiến đấu trên đường phố cũng bắt đầu!

.....

Bốn người Dương Thiên lúc này đang đứng trong nhà dân, nghe được tiếng hò hét bên ngoài, nội tâm kích động dị thường. Đám quan quân triều đình xác thực không phụ lòng mong đợi của mọi người, xử lý xong Thanh Long trại. Việc này tương đương với thần hồn - cũng đã tới tay.

Dương Thiên quay qua ba người Tôn Miếu to nhỏ một hồi, sau đó toàn bộ chạy vào trong miếu lần nữa. Nhà dân bọn hắn trú ẩn cách toàn miếu này chỉ một vách tường. Thế nên cần bản không cần lo chuyện sẽ bị phát hiện.

Còn Trần Khôi tức thì nghe theo phân phó của Dương Thiên, chạy đến phụ cận khu phủ thành chủ bắt đầu ẩn núp.

Chiến tuyến rất nhanh bị đẩy đến quanh phủ thành chủ. Đám cường đạo còn sống sót đã không đến ngàn người. Chống cự cũng không còn ý nghĩa.

Tên thủ lĩnh cường đạo là một vị Vương cấp võ tướng, thực lực phi phàm. Nhưng lúc này đang bị một tên thủ hạ của Thái Huyền lệnh cũng là Vương cấp võ tướng chế trụ. Song phương đánh toi bởi mà không có ai can dự. Lí do cũng đơn giản, loại này chiến đấu cấp bậc này, kể cả đặc cấp võ tướng cũng rất khó chen tay, mà chen cũng chả có mấy tác dụng. Huống chi song phương lúc này cũng chả có đặc cấp võ tướng.

Bên này đánh nhau kẻ chúng mày đánh nhau. Bên kia một đám người bắt đầu bu vào công kích tám bia đá.....

Gần hai giờ, hai Vương cấp võ tướng qua một hồi chiến đấu kịch liệt như thế đã như nỏ mạnh hết đà, đều rơi vào tình trạng kiệt sức. Thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Tên võ tướng cường đạo mặc dù thờ hồng hộc, nhưng nguyên một đám trung, cao cấp võ tướng đứng bên cạnh một bước cũng không giám tiến lên. Mặc dù đây là 10 vạn chiến công a. Nhưng mạng nhỏ dù sao vẫn quan trọng hơn. Từ khi mấy cao cấp võ tướng đi lên rồi bị miếu sát xong, chả còn ai giám mạo hiểm húp tí mỡ nữa.

Nhưng tên võ tướng cường đạo này cũng biết số phận sắp tới của mình, một bộ liều chết chiêu chiêu đổi mạng. Ông có đi thì cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng nhá.

....

“Đại nhân, chúng ta thật để toàn bộ vật tư trong kho hàng của Thanh Long trại cho đám dị nhân kia sao?” Tên văn sĩ vẻ mặt rất không tình nguyện hỏi Thái Huyền lệnh.

Thái Huyền lệnh lạnh lùng cười cười, nói: “Cái này còn phải xem bọn chúng có thức thời hay không đã! Lát nữa người thế này, thế này.....”

Tên Thái Huyền lệnh thì thầm bên tai tên văn sĩ vài câu. Tên văn sĩ kia thỉnh thoảng nở nụ cười lạnh, thỉnh thoảng gật gật đầu.

Mà toàn bộ động tác của tên Thái Huyền lệnh và tên văn sĩ kia đều rơi vào tầm mắt của 13 người bọn Tiểu Thiên đang đứng cách đó không xa.

Nhất Kỳ Hồng Trần nói: “Các vị, xem ra tên Thái lão đầu này thật không có chút hảo tâm nào! Chúng ta bây giờ nếu trực diện đối nghịch với lão thì chỉ như châu chấu đá xe mà thôi. Mọi người phải đoàn kết một lòng mới có thể bảo vệ lợi ích của chúng ta được.”

Thí Thần Quân Vương cũng nói: “Nếu như lát nữa Thái lão đầu có hành động gì, chúng ta sẽ lập tức động thủ. Hiện tại thủ hạ mạnh nhất của hắn là tên vương cấp võ tướng kia đã lâm vào tình trạng kiệt sức. Đây là thời cơ động thủ tốt nhất.”

Lão Quỷ nói: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, nếu như chúng ta nắm được huyện Thủy Trữ, vậy lợi ích sẽ phân phối như thế nào?”

Nhất Kỵ Hồng Trần nói: “Chúng ta có thể tạo thành liên minh giữa các người chơi, khấu trừ chi tiêu mỗi tháng của huyện Thủy Trữ ra. Số tài chính còn thừa sẽ dựa theo độ cống hiến của từng thế lực với chiến dịch lần này mà phân phối. Giờ chưa phải lúc tính toán tình huống cụ thể từng đến từng chi tiết, trước đoạt được huyện Thủy Trữ đã rồi chậm rãi thương nghị sau.”

Những người còn lại cũng không chút dị nghị.

...

Rất nhanh, tấm bia đá thành thị đã sụp đổ. Thời điểm tấm bia đá vừa sụp đổ xong. Không ai chú ý tới một bóng người đã nhanh chân chạy vào trong phủ thành chủ, mà phương hướng chính là vị trí nhà kho.

.....

Cũng ngay tại thời điểm tấm bia đá thành thị sụp đổ, ba người Dương Thiên đang trước đứng miếu chợt thấy được một màn quỷ dị.

Vị trưởng lão hôm qua còn cười dịu dàng khi đứng trước mặt bọn hắn bỗng hóa hành bụi. Từ trong thân vị bắn ra một đạo hào quang, biến thành một hạt châu óng ánh phiêu phù trong không trung.

Dương Thiên phản ứng rất nhanh, ngay lúc hạt châu vừa hình thành trong nháy mắt liền lao lên, bắt vào trong tay. Cũng vừa vặn lúc ấy, bên tai hắn vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người đạt được thần hồn Lỗ Ban.

“Tôn Miếu, Trần Khôi, trang phục của hai người các người với trang phục của đám binh sĩ Thái Huyện lệnh cũng không khác nhau bao nhiêu, mau đi ra ngoài trước, thừa cơ lẫn vào trong đội ngũ đối phương, tùy thời ly khai. Ta trước cười Tiểu Bạch bay đi xem có thể bắt lấy tên võ tướng cường đạo hay không. Nếu như các người bại lộ thân phận, nhớ lấy an toàn bản thân làm trọng, ta sẽ lập tức trở về đón các người.” Dương Thiên vội vàng phân phó nói.

Hiện tại bên ngoài đang phi thường hỗn loạn, hai người Tôn Miếu nhanh chóng lao ra ngoài miếu, nhẹ nhàng thâm nhập vào trong đám binh lính NPC.

Dương Thiên đợi bọn hắn vừa rời đi, lập tức huyết sáo một tiếng, gọi Tiểu Bạch đang chờ trên không trung xuống. Tại Tiểu Bạch xuống tới mặt đất. Lập tức Dương Thiên lấy khăn che mặt, nhảy lên trên lưng nó, phóng lên bầu trời. Không để cho người khác kịp phản ứng, lần nữa vọt vào trong tiểu viện phủ thành chủ.

Tiểu Bạch đánh một đạo Lôi Điện xuống. Tên võ tướng cường đạo kia vốn đã như nỏ mạnh hết đà, lập tức bị tê liệt không thể di động, lập tức bị Dương Thiên tóm lấy. Trước ánh mắt của vô số người trên mặt đất, dưới tiếng quát tháo ầm ỹ, Dương Thiên nghiêng ngàng rời đi.

Tên Thái Huyện lệnh thấy vậy tức tím mặt. Không nghĩ tới lại có người dám ở trước mặt mình cướp người, coi mình là không khí sao? Lập tức phân phó thủ hạ nhất định phải tìm ra cái tên gia hỏa hung hăng can quấy kia.

Sau đó Thái Huyện lệnh mới đi đến trước tấm bia đá đã sụp đổ, lựa chọn chiếm lĩnh sơn trại.

Nhưng mà, hắn vừa mới chiếm lĩnh sơn trại. Thanh âm nhắc nhở của hệ thống bỗng vang lên: Thủy Trữ huyện lệnh chiếm lĩnh sơn trại Thanh Long. Tuy nhiên do tông miếu trong Thanh Long trại mất đi thần hồn, tự động giáng cấp thành Tam cấp hương trấn. Tường thành tự động sụp đổ!

Cái này trực tiếp làm cho Thái Huyện lệnh phát điên rồi. Chính mình lao tâm lao lực nhiều ngày như vậy, không phải là để có thêm một nơi đóng quân cấp thành thị trong tay sao? Chuyện này đối với mình là cực có lợi. Coi như Hoàng Thượng không vì chiến công của mình mà thăng quan tiến chức. Thế nhưng vinh hoa phú quý một đời chắc chắn sẽ không thiếu.

Giờ tiểu thành lui ra đây, thoáng cái biến thành Tam cấp hương trấn. Một chút giá trị cũng không còn. Toàn bộ cảnh nội của huyện, Tam cấp hương trấn như vậy sẽ không ít hơn trăm tòa. Thế nên thêm một cái hương trấn nữa, Thái Huyện lệnh nào có để ở trong mắt.

Thế nên lúc này đây, vị Thái Huyện lệnh của chúng ta hai mắt đỏ ngầu. Gầm lên lệnh cho thuộc hạ: “Lập tức phong tỏa toàn thành, tìm cho ra thần hồn cho ta. Lại lục soát kỹ đám dị nhân kia, xem là ai giám động vào thần vị trong miếu. Nếu như không làm rõ được chuyện này, vậy toàn bộ chôn cùng Thanh long trại cho lão tử!”

Tên văn sĩ bên cạnh nghe vậy liền nói: “Đại nhân, thuộc hạ đoán chừng chuyện này chính là do tên cười phi mã đến cướp tướng vừa rồi gây nên. Chúa công dù có phong tỏa Thanh Long trại chỉ sợ cũng không còn tác dụng. Hơn nữa ở đây có mấy chục vạn dị nhân, cần gì.....”

Thái Huyện lệnh đang cơn nóng tiết, quay sang quát thẳng vào mặt tên kia: “Dừng, không nói gì nữa, lập tức đi làm. Nếu ai có thể tìm ra kẻ cướp thần hồn này, bản đại nhân lấy toàn bộ vật tư trong kho hàng làm phần thưởng cho hắn. Hơn nữa sẽ bẩm báo với Thái Thủ, giúp hắn nhanh chóng thăng quan tiến chức! Nếu như không tìm ra, không chỉ ban thưởng không có, mà toàn bộ mọi người cũng phải lưu lại cho ta.”

Tên văn sĩ khúm núm. Rất không đồng ý với thẳng diên này, nhưng cũng không dám nói cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Nguồn gộp chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 84

Nguồn gộp chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 85: Biến Hóa Của Huyện Thủy Trữ

Không đề cập tới các thay đổi bất ngờ trong Thanh Long trại. Dương Thiên trước hết cứ mang theo tên thủ lĩnh cường đạo bay ra khỏi nơi này đã. Hiện tại, Thanh Long trại đến tường thành cũng đã không còn, muốn phong tỏa bộ dễ vậy sao. Sau đó không lâu, bọn Tôn Miếu cũng trước sau giết hơn mười tên lính đang phong tỏa cổng trại, chạy ra khỏi sơn trại.

Sau khi Dương Thiên và ba người Tôn Miếu hội họp ở chỗ giấu giác mã xong, Trần Khôi giao cho Dương Thiên một bản sơ cấp nội công • thực. Dương Thiên cầm trên tay ước lượng một lúc, mặc dù cái đồ chơi này đối với mình hiện tại không có nhiều tác dụng lắm. Nhưng về sau tuyệt đối sẽ là đồ vật mà mọi người tranh nhau đến sứt đầu chảy máu. Nắm được vật này trong tay tuyệt đối sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Dương Thiên sau khi thu hồi bí tịch mới quay qua nói với tên thủ lĩnh cường đạo mang về mặt đau khổ bên cạnh: “Người nói qua một chút về bản thân mình đi, người tên là gì?”

Gã cường đạo kia không ngờ cũng có vài phần cốt khí, nghe vậy liền đáp lời: “Một đám chuột nhắt, ý vào đông người, coi như đánh thắng cũng không phải anh hùng.”

Thấy tên này có vẻ đã tưởng nhầm mình là Thái lão đầu, Dương Thiên liền cười nói: “Chúng ta trước không thảo luận việc lấy đông hiếp yếu có phải anh hùng hay không. Ta chỉ muốn người biết ta cũng không phải là người của triều đình, hơn nữa còn là người vừa cứu người ra đấy.”

Tên cường đạo bĩu môi, trên mặt viết nguyên hàng chữ to đùng ‘không thể nào tin được’, nói: “Người làm thế nào có thể chứng minh người không phải người của triều đình?”

Dương Thiên dở khóc dở cười, nói: “Ta sao lại phải chứng minh ta không phải người của triều đình chứ? Mà nói cho cùng, người tin hay không tin thì với ta cũng chả có quan hệ gì, cứu người ra chỉ là ta tiện tay mà thôi. Bộ người nghĩ ta có thể đạt được chỗ tốt nào từ tên thủ lĩnh vừa mất thành như người à? Hơn nữa người đối với ta mà nói cũng không có nhiều giá trị. Mở mắt ra mà xem ba võ tướng thủ hạ của ta đây, thực lực của ai mà không cao hơn người mấy bậc chứ?”

Tên thủ lĩnh cường đạo nhìn nhìn ba người Tôn Miếu. Thực lực một khi đã đạt tới Vương cấp võ tướng, tự nhiên trên người sẽ sản sinh một loại khí thế. Tên thủ lĩnh cường đạo này mặc dù không thể cảm nhận được cụ thể thực lực ba người trước mắt mạnh tới bao nhiêu nhưng trâu hơn mình nhiều là chuyện có thể khẳng định. Do đó cũng lập tức tin tưởng Dương Thiên thêm vài phần.

Nói thật, Dương Thiên tóm tên thủ lĩnh cường đạo này ra, đúng thật là có ý muốn chiêu hàng hẳn. Cái ghế tiêu dao vẫn còn nguyên chưa bóc tem, hiệu quả như thế nào còn chưa rõ. Nói không chừng thử nghiệm thoáng một phát lại có thể có thêm một vị Vương cấp võ tướng thì sao! Mặc dù nếu chỉ nói đến lực chiến đấu cá nhân thì một Vương cấp võ tướng cũng không có ý nghĩa quá lớn. Nhưng hiệu quả mỗi ngày có thêm 46 bát giai binh lại không phải việc Dương Thiên muốn buông tha.

Dương Thiên nói: “Như thế nào đây? Suy nghĩ thông suốt chưa? Thông rồi thì nói về người một chút đi?”

Tên thủ lĩnh cường đạo hừ một tiếng, nói: “Ta cũng không có gì nhiều để nói. Ta tên Vương Cường, xuất thân không tốt, đành phải lên núi làm cường đạo.”

Dương Thiên thầm cảm thấy có chút may mắn, nói: “Hiện tại hang ổ của người cũng bị Thái lão đầu bóc xuống rồi. Đoán chừng người cũng không còn chỗ nào khác mà đi. Hơn nữa người xuất thân cường đạo. Mặc dù triều đình có diện tích lớn đến mấy cũng không có người có gan lớn đi thu nhận người. Lãnh địa của ta mặc dù không lớn, nhưng thu nạp thêm một người như người lại không thành vấn đề. Hơn nữa ta còn có thể bảo vệ người an toàn.”

Tên thủ lĩnh trong lòng có chút máy động. Ngắm lại thân hần dù sao bây giờ cũng đã đi vào đường cùng, suy nghĩ thêm một chút rồi nói: “Người thật có thể bảo đảm sự an toàn cho ta? Nếu như triều đình hạ lệnh bắt người phải giao ra ta thì người sẽ làm như thế nào?”

Dương Thiên nhận ra ý chí đối phương đã bắt đầu dao động, không còn kiên định như lúc đầu nữa, trong lòng mừng rỡ, cười nói: “Ta sao phải giao người ra? Mặc dù thực lực của ta không phải quá mạnh. Thế nhưng hiện tại kể cả triều đình có muốn tiêu diệt ta thì căn bản cũng chỉ là người si nói mộng mà thôi. Sau này thì càng không có khả năng rồi.”

Vương Cường nói: “Nếu thật như thế, vậy về sau người chính là chúa công của ta! Chỉ cần người không được giá, đem ta bán ra ngoài thì ta nguyện đời này chung thân đi theo làm tùy tùng của người!”

Dương Thiên cười to, nói: “Tốt! Tốt! Thế là Bạch Vân trấn của ta lại có thêm một vị hổ tướng..... Đi! Chúng ta lập tức phản hồi Bạch Vân trấn.”

Mấy giờ sau, bọn người Dương Thiên rốt cục về tới Bạch Vân trấn.

Vừa về đến nơi, Vương lão đã vội vội vàng vàng tìm đến, nói: “Chúa công! Việc lớn không tốt, sáng hôm nay có người đánh Vọng Thiên trấn. May mà đã bị chi quân đội đóng trong trấn của chúng ta đánh lui. Nhưng để đảm bảo an toàn nên ngay khi phát hiện dị thường, chúng ta đã đưa tất cả dân cư trong Vọng Thiên trấn trở về theo đường mật đạo. Hiện đóng lại tại Vọng thiên trấn chỉ còn 50 thủ vệ trường thương thất giai trấn giữ văn phòng trưởng trấn. Mặt khác đám cầu tặc này khi tấn công cũng không phá hoại kiến trúc trong trấn. Do đó tổn thất không quá lớn.”

Dương Thiên kinh hãi, nói: “Đã tra ra rốt cuộc là người nào làm chưa? Chẳng lẽ là dị tộc phụ cận?”

Vương lão có chút hồ thẹn nói: “Thuộc hạ vô năng, đến giờ còn chưa điều tra ra người nào xâm phạm lãnh địa của chúng ta. Đám người đến tấn công, ai nấy đều đeo khăn bịt mặt. Trang bị cũng không có gì đặc sắc. Coi như là người chết trận cũng rất nhanh đã bị người khác hủy diệt thi thể. Bởi vậy trên chiến trường không tìm ra chút manh mối nào.”

Dương Thiên cau mày. Là ai vô duyên vô cớ đến đánh Vọng Thiên trấn cơ chứ? Theo lời Vương lão, đối phương ai nấy đều mang theo khăn che mặt, vậy có thể suy ra những người này tuyệt đối không phải là tộc nhân dị tộc. Bởi vì đám dị tộc nếu như muốn tới đánh mình, tuyệt đối sẽ không mang theo khăn che mặt làm cái quái gì.

Đã không phải dị tộc, vậy thì chỉ có thể là thế lực triều đình thôi. Thế nhưng nếu là triều đình thì vẫn rất nhiều nghi vấn, khả năng cũng không lớn. Vì nếu triều đình muốn tiêu diệt một Tam cấp hương trấn nhỏ, tùy tiện đưa ra vài vạn quân hoặc thậm chí ném ra vài cái lệnh treo thưởng, lệnh truy nã là được, việc gì phải che mặt.

Loại trừ hai thế lực này. Vậy chỉ còn duy nhất thế lực người chơi mà thôi. Cũng chỉ có bọn hần khi công kích lãnh địa khác mới phải mang khăn che mặt. Bởi vì mỗi NPC hoặc là người chơi đều phải trải qua việc đăng ký chứng minh nhân dân với triều đình. Đây cũng là nguyên nhân đại đa số người chơi không dám công kích các lãnh địa khác. Vì chỉ cần người lưu lại một cổ thi thể, vậy khi triều đình đến tìm hiểu, nhất định sẽ tra ra được bên tấn công là ai. Bởi vậy, việc che mặt và hủy thi diệt tích là chuyện tất yếu phải làm khi muốn táng lãnh địa của kẻ khác.

Thế nhưng nếu là người chơi. Vậy ai lại có lá gan lớn như vậy, dám đến tấn công lãnh địa của mình, nơi mà hiện tại đã là hương trấn cấp ba? Nói như thế nào trong trấn cũng có hơn bốn nghìn người a! Máy thế lực bình thường có cho thêm tiền cũng không dám đem chủ ý đánh lên đầu mình như vậy. Thế nên sau khi tổng kết tất cả các điều trên, Dương Thiên đã lơ mơ đoán được phần nào sự việc. Quay qua Vương lão hỏi: “Đối phương tổng cộng có bao nhiêu người?”

Vương lão nói: “Nghe nói có bốn năm vạn, may mắn những người này thực lực đều rất yếu, quân kỷ còn kém hơn cả cường đạo. Dễ dàng bị năm mươi thất giai binh của chúng ta đánh tan tác.”

Dương Thiên nghe vậy càng xác nhận bọn này nhất định là người chơi rồi. Hơn nữa trên cơ bản rất có thể là người chơi trong huyện Thủy Trữ vì có hai điểm rất đáng ngờ sau. Thứ nhất là vừa vặn hôm nay là ngày Thái Huyền lệnh tổ chức cho toàn bộ lãnh chúa của các thế lực lớn đánh Thanh Long trại, đối phương biết khả năng mình sẽ tham dự lần chiến đấu này là rất lớn. Cho rằng trong lãnh địa nhất định không còn ai. Thứ hai hiện tại khả năng xảy ra chiến tranh vượt khỏi phạm vi một huyện là rất nhỏ. Dù sao cự ly hành quân quá xa, cần thời gian rất dài. Địa hình lại không thạo, rất dễ bị phục kích. Thế nên bỏ ra thời gian dài như vậy để mạo hiểm, còn không bằng cứ lẳng lặng mà luyện cấp. Có gì xử lý sau.

Nhưng là Dương Thiên lại không hiểu lắm về thực lực đám người chơi trong Thủy Trữ huyện. Hần chỉ biết là lần trước, mấy người đến tìm mình đều có thực lực tương đối mạnh. Nhưng hần cũng không cách nào khẳng định đối phương có phải là một trong mấy người lần trước đến không. Nhưng có một điểm Dương Thiên có thể khẳng định, đối phương đã tổ chức lực lượng cường đại như đến đánh mình, Vậy khả năng hần đi tham gia đánh chiếm Thanh Long trại cơ hồ là bằng không. Chỉ cần mình tìm đúng điểm này thì nhất định có thể móc mấy tên cầu tặc giám cản trở này ra. Về phần sau khi móc ra thì xử lý thế nào, Dương Thiên cũng không nghĩ nhiều. Hần chắc chắn sẽ không báo quan, vì báo quan hần cũng chẳng có căn cứ. Nhưng hần còn có nhiều biện pháp khác, hơn nữa so với quan phủ xử lý còn hữu hiệu hơn nhiều.

Dương Thiên nói: “Chuyện này ta đã biết, về sau ta sẽ lưu ý nhiều hơn. Nhưng qua chuyện này, phòng ngự của Vọng Thiên thôn xác thực phải tăng cường rồi. Giờ người lập tức phái thêm 150 thất giai binh qua đó cho đủ 200 người. Như vậy là đủ để ứng phó với đại đa số tình huống. Chờ sau này Vọng Thiên thôn thăng cấp lên tiểu thành ta sẽ sắp xếp thêm.”

Vương lão gật đầu, sau đó đi xuống đi an bài mấy chuyện Dương Thiên vừa giao.

Mà lúc này, trên diễn đàn đã chính thức náo đến lật trời.

Hấp dẫn mọi người nhất là một chủ đề có tên là: Người chơi vùng lên “tạo phản” tại huyện Thủy Trữ. Nội dung là qua cuộc đánh Thanh Long trại, người chơi đã chiếm được quyền khống chế huyện thành này. Về phần sau này có bị triều đình chèn ép hay không thì chưa biết. Thế nên lượng người ra vào chủ đề này rất đông, chủ yếu là để hóng tình hình xem đến đâu rồi.

Chuyện này là do một người chơi tự do ở huyện Thủy Trữ công bố ra ngoài. Hắn cũng tham gia toàn bộ quá trình của chuyện này. Hắn cho rằng lúc ban đầu là tên Huyện lệnh béo nuốt lời, muốn một mình nuốt trọn vật tư trong kho hàng của Thanh Long trại. Hơn nữa còn tìm một lý do rất trời ơi đất hời để đổ lỗi lên đầu đám người chơi, bao biện cho hành vi của mình. Thế nên số người chơi còn lại sau cuộc chiến phần nọ. Mà chả nhẽ sự phản nộ của mấy chục vạn người chơi còn lại này lại để cho tên Huyện lệnh kia khống chế sao? Bạo động lập tức xảy ra. Chỉ qua mấy giờ, toàn bộ quân đội của tên Huyện lệnh bị toàn diệt. Ngay cả bản thân tên Huyện lệnh và vị Vương cấp võ tướng dưới tay hắn cũng không thoát khỏi kết cục bị thảm. Mà cùng lúc đó, toàn bộ người chơi đang có mặt trong Thanh Long trại rất nhanh đã thông tri cho bạn bè ở Thủy Trữ thành. Bạo động lập tức bắt đầu. Tất cả các nơi hiểm yếu trong thành đều bị người chơi khống chế. Đám quan to quyền quý ngày thường cao cao tại thượng, nay trước sức mạnh quân đoàn do vô số người chơi tạo thành cũng không khỏi cúi cái đầu cao quý xuống, ký tên của mình của những bản tấu chương đã được đám người chơi thảo sẵn. Nguyên nhân Thái Huyện lệnh từ vong bỗng dưng biến thành Huyện lệnh đại nhân bắt tài, tùy tiện xua quân đánh Thanh Long trại không có kết quả rồi bị cường đạo sát hại. Cũng vì sai lầm này của hắn mà khiến cho mười vạn quân dưới trướng bị toàn diệt. Khi thấy tình hình nguy cấp, các người chơi anh hùng vì nghĩa quên thân, hợp sức đánh tan đại quân đang muốn thừa thắng xông lên, tấn công Thủy Trữ huyện thành của cường đạo Thanh Long trại. Thuận đà cũng công phá luôn ở cường đạo này. Một lần hành động, bình định trận bạo loạn.

Mặc dù chân tướng sự tình ai nấy đều có thể đoán được. Nhưng thế lực NPC lại không rõ ràng lắm, bởi vậy kết quả còn khó đoán trước. Tuy nhiên khả năng người chơi chiếm được lợi ích là rất lớn.

Tấu chương được một người ngồi Truyền Tống trận đưa đến vương đô Lạc Dương, sau đó tiến vào từ cấm thành dâng cho hoàng đế.....

Ngày hôm sau, vốn đám người chơi trong Thủy Trữ thành đang lo lo sợ sợ đại quân cường đạo phản công. Thế nhưng thực tế lại không như dự liệu. Chỉ có lẽ tề tã mấy ngàn cường đạo lao đến. Nhưng vừa thấy mấy chục vạn nhân mã của đám người chơi, còn chưa khai chiến đã cong đuôi bỏ chạy. Rất nhiều người suy đoán trong lòng, các thế lực xuất hiện trong thiên hạ đều rất hợp gogic. Ví như cường đạo phản công, điều kiện tiên quyết là trong cánh nội phải còn đủ số cường đạo mới phản công được. Hiện tại ở huyện Thủy Trữ, ô cường đạo lớn nhất đã bị chiếm lĩnh. Vậy số cường đạo còn lại được bao nhiêu mà đi phản công a? Chuyện này tương đương với hiện tại trong huyện Thủy Trữ đã tương đối an toàn. Nạn cường đạo trên cơ bản đã được giải quyết! Rất nhiều người chơi có tâm tư bắt đầu động..., đây chính là cơ hội khó có được, nói không chừng có thể nhẹ nhàng nuốt vào mấy cái lãnh địa cấp thấp.

Đầu tháng tư, người chơi ở huyện Thủy Trữ cùng nhau đón xuân về. Triều đình chiêu cáo thiên hạ: Trong cuộc tiến công Thanh Long trại, 13 thủ lĩnh của các thế lực ở Thủy Trữ huyện đại nghĩa quên thân, nếm gai nếm mật sa trường, huyết tẩy cường đạo, giữ gìn uy nghiêm triều đình. Công lao vô cùng to lớn, đặc ban thưởng mỗi một thế lực một khối võ tướng chuyển chức lệnh. Mặt khác ủy nhiệm lại Huyện lệnh mới để quản lý chính vụ huyện Thủy Trữ. Hi vọng mọi người nhiệt tình trợ giúp, tiếp tục làm tốt công tác phòng ngự huyện thành này, quân phí sẽ do người chơi tự chịu!

Mặc dù ban thưởng cũng không quá hấp dẫn. Nhưng cái này lại làm sáng tỏ một việc: Chỉ cần thao tác thỏa đáng, người chơi có thể tiêu diệt được thế lực NPC.

Hơn nữa quan trọng nhất là hiện tại trong huyện Thủy Trữ đã không còn quân đội triều đình. Mà triều đình cũng chẳng nhắc tới nửa chữ việc tổ kiến quân đội lần nữa, lại để cho người chơi tiếp quản phòng ngự. Cái này một phương diện xác thực là triều đình đã bị che mất triệt để. Quảng nguyên một huyện cho đám người chơi để tiết kiệm quân phí tiêu hao. Một phương diện khác khả năng cũng cho rằng dù gì đây cũng chỉ là cái huyện bé tẻo teo. Coi như xảy ra vấn đề gì cũng không cách nào rung chuyển căn bản của cả Đại Hán. Vì vậy mới xuất hiện cái cục diện lần đầu tiên, người chơi làm chúa tể một thành thế này.

Tên Huyện lệnh mới được bổ nhiệm đến Thủy Trữ huyện, trong tay không một chút binh quyền, binh lính tùy thân cũng chả có. Vậy còn không phải tùy ý để đám người chơi vuốt vè?

Chiêu cáo truyền về huyện Thủy Trữ cũng biểu thị lần đầu tiên liên minh thế lực chơi tại server Vina chính thức được hình thành. Mười bốn thủ lĩnh các thế lực tạo thành minh quân Thủy Trữ, cùng nhau chia cắt khối bánh ngọt này. Vốn lúc đầu quyết định chỉ có mười ba cái phương thế lực tham dự đánh Thanh Long trại có quyền chia sẻ thành quả chiến đấu lần này. Nhưng cân nhắc đến Phi Thiên minh thế lực cũng không kém, nếu như không xếp vào thì sau này nhất định sẽ phân tranh không ngừng. Hơn nữa hiện tại Phi Thiên minh cũng đã tìm tới cửa há mồm đòi chia. Bởi vậy mười ba nhà biến thành mười bốn nhà.

Cùng lúc đó, trên diễn đàn bắt đầu vì việc này mà xôn xao. Cũng có rất thế lực khác học đòi làm theo, nhưng cuối cùng đều là được không bù mất.

Mặc dù trong chiến tranh, level của đám người chơi trong Thủy Trữ huyện cơ hồ là mỗi người giảm một cấp. Nhưng có thể tưởng tượng người chơi ở đây đã có cả một thị trấn làm chỗ dựa. Tốc độ phát triển sau này tuyệt đối sẽ vô cùng mạnh mẽ. Có căn cơ vững chắc như thế, chính thế thực lực người chơi ở huyện Thủy Trữ đã vượt lên một đoạn lớn so với toàn bộ server Vina. Chỉ là phần thưởng mười vạn công huân do bạo loạn xảy ra đã biến thành bọt nước.

Mà trong trận chiến này, nếu như nói cuối cùng thế lực người chơi có được lợi ích lớn nhất. Thì ngược lại, hấp dẫn ánh mắt các nơi nhìn vào nhất là quân đội của Thái Huyện lệnh. Sự hưng hân của một ngàn lực giai binh kia đã khắc sâu ấn tượng trong lòng những người tham gia. Chết dưới lưỡi đao sắc bén của một ngàn lực giai binh này đã có mấy vạn người. So với chiến tích của toàn bộ tứ giai binh tham chiến còn lớn hơn nhiều.

Điều này cũng đốt lên ham muốn về binh lính đẳng cấp cao của tất cả mọi người. Sử dụng NPC tư chất A, B để chuyển chức thành binh lính là không thể nào. Hiện tại, một cái hương trấn cấp một cũng không quá đáng chỉ có hơn một ngàn NPC như vậy. Trong đó đa số là tư chất cấp B. Có thể có được ba bốn NPC tư chất cấp A cũng đã là rất không tệ rồi. Làm gì có ai cam lòng để NPC loại này đi làm binh lính cơ chứ!

Mà con đường này đã không thể thực hiện được, vậy thì đành phải đi theo lộ tuyến thu mua sách kỹ năng thôi. Trong cửa hàng của hệ thống, sách kỹ năng quá đắt, hơn nữa chỉ có thể sử dụng tiền trong game để mua sắm. Do đó mọi người đều chỉ đứng từ xa mà nhìn, chả ai dám mua. Ánh mắt bắt đầu chuyển từ shop sang sách kỹ năng trong tay các người chơi khác.

P/s: Từ chương này ta chuyển “người chơi” thành “ngoạn gia” hoặc “gamer” nhé. Cứ người chơi người chơi hoài nghe nó chôi chôi thế nào ấy

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Đi Tìm Gỗ Hàn Thiết

Nói thật, trong trò này, số lượng sách kỹ năng xác thực quá ít ỏi. Trên cơ bản chỉ khi khai hoang nơi trú quân hoặc là tiến đánh cứ điểm của hệ thống mới kiếm được vài cuốn như thế. Bởi vậy trong tay đại lượng gamer kiểu solo căn bản cũng không có kỹ năng sách. Mà những gamer là lãnh chúa, kẻ cả tàng trữ được chút hàng cũng sẽ không bán ra. Thị trường sách kỹ năng nhất thời trở nên nhộn nhịp, nóng bỏng như phố Wall vậy.

Mà Dương Thiên dạo qua diễn đàn, thấy được chứng mấy tin tức này liền có chút dở khóc dở cười. Hắn dám cam đoan, kiếp trước tuyệt đối không có gamer nào sớm chiếm được cả một cái thị trấn như vậy. Kể cả gộp sức của hơn mười công hội lớn với mấy chục vạn người chơi cũng không làm được. Mà kiếp này lại xuất hiện chuyện đánh chiếm sớm như vậy, hơn phân nửa là không thoát khỏi liên quan với mình. Hơn nữa tối trọng yếu nhất là mình đã trộm luôn thần hồn trong miếu thờ ở Thanh Long trại, từ đó hoàn toàn dẫn phát tranh chấp giữa thế lực hệ thống và đám ngoạn gia. Dưới tình huống bản thân lợi dụng đục nước béo cò, song phương rơi vào thế cục không chết không ngớt. Do đó đám ngoạn gia ở huyện Thủy Trữ mới cả gan liều mạng một hồi. Kết cục bọn hắn vận khí không tệ, đồ thắng vắn này.

Xem ra rất có thể chính mình đã tự bồi dưỡng nên một đối thủ rất mạnh mẽ cho mình rồi. Tất nhiên tầm mắt của mình không chỉ đặt tại huyện Thủy Trữ huyện, nhưng những người khác sẽ nghĩ như vậy sao? Nói không chừng bọn hắn sẽ cho rằng mình là mối uy hiếp lớn nhất ở vùng đất Thủy Trữ này, đe dọa tới địa vị thống trị của bọn hắn, rồi đồng loạt quay đầu mâu chỉ vào mình a! Phải biết rằng gamer cũng không giống như thế lực hệ thống, có thể dễ dàng khống chế. Đám gamer sau khi chết còn có thể phục sinh. Đây là chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn. Người đánh lui bọn hắn lần thứ nhất, bọn hắn còn có thể tiếp tục quấy rối lần thứ hai. Mà cái sự quấy rối này nếu không đàn áp một cách triệt để thì sẽ vĩnh viễn tiếp diễn không ngừng. Chuyện này khiến cho Dương Thiên cảm thấy vô cùng buồn bực.

Theo tình thế đó, Dương Thiên không thể không làm ra điều chỉnh với Vọng Thiên trấn, nơi địa đầu đón lấy ánh mắt của thế nhân. Đầu tiên là lấp đầy chỗ trống của những thôn dân chuyên thu gom nguyên vật liệu trong Vọng Thiên trấn, những người mà trước đây đã được dời về trong cốc lúc trấn bị tập kích. Mặt khác lại up level của mấy kiến trúc sản xuất trong trấn để che mắt người ngoài. Đương nhiên những kiến trúc này cũng không cần up lên quá cao vì Vọng Thiên trấn có phải nơi chuyên sản xuất đầu cơ chứ.

...

Hiện tại Dương Thiên đã có một mai thần hồn bị đánh mất, nhưng hắn cũng không vội vã tiến hành thăng cấp lãnh địa. Bởi vì bây giờ trong mắt đám ngoạn gia, Vọng Thiên trấn chính là Bạch Vân trấn. Nếu như mình hiện tại thăng cấp Bạch Vân trấn lên Bạch Vân Thành, vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Những người khác nhất định sẽ biết Vọng Thiên trấn chỉ là một cái lãnh địa phụ thuộc của Bạch Vân trấn, một nơi nguy trang, che dấu tai mắt người đời mà thôi.

Bất luận thời điểm nào cũng không thể xem nhẹ lực lượng quần chúng được. Dưới sự tìm kiếm của phổ thiên cái địa đám người chơi. Đại bản doanh của hắn tuyệt đối sẽ rất nhanh chóng bị tìm ra. Mặc dù bản thân không sợ đám ngoạn gia có ý đồ xấu khác chính diện tấn công, nhưng nếu như đối phương ngày đêm tiến hành quấy rối. Vậy lãnh địa của mình cũng không cần phải phát triển nữa rồi.

Mặt khác khác, hiện tại việc thăng cấp lãnh địa cũng không phải quá bức thiết. Hương trấn còn chưa có mấy người đạt đến. Mình đã vượt lên đầu người khác một đoạn rất lớn rồi. Nếu như mình lại đột nhiên thăng cấp, từ hương trấn up lên tiểu thành, tuyệt đối sẽ làm cho đám ngoạn gia nổi sóng to gió lớn. Ai biết cái bọn lòng dạ hẹp hòi người có vì ghen ăn tức ở mà chỉ đầu mâu chỉ vào mình không.

Cũng không phải nói Dương Thiên là người sợ phiền phức. Thực tế ra trong chuyện này hắn cảm thấy không cần phải nhiều chuyện. Nhưng mặc dù quyết định tạm thời là không up lên tiểu thành, nhưng Thần miếu nhất định là phải lập tức kiến tạo.

Xây dựng Thần miếu cần năm mươi dân. Dương Thiên cũng không có ý định gia tăng nhân thủ. An bài công tác cho thôn dân xong xuôi. Lúc quay qua nhìn nhìn Dương Thiên mới phát hiện. Cái này Thần miếu này thật đúng là đại công trình a. Chỉ vừa đủ năm mươi người thì phải mất một tháng mới có thể

hoàn thành. May là Dương Thiên cũng không vội, cứ từ từ mà xây đi!

Nếu như nói ngày mừng 2 tháng 4 là ngày hoàng đạo đối với các gamer trong thành Thủy Trữ. Vậy hôm nay, mừng 3 tháng 4 mới là ngày hoàng đạo của Dương Thiên.

Trong hôm nay, Đại Ngưu đã suất lĩnh binh lính, giải quyết xong tòa thành Tà Phong phiền toái kia. Như vậy, trong toàn bộ nội cốc cũng chỉ còn lại có thành Ngốc Ứng là như cái đinh trong thịt, cái gai trong mắt mà thôi. Do đó, Dương Thiên quyết định triệu tập đội ngũ, một lần hành động giải quyết triệt để nốt chướng ngại đáng ghét này. Hơn nữa mấy ngày qua, thành Ngốc Ứng xác thực đã không kềm nén nổi nữa, có vẻ chuẩn bị muốn quyết tử chiến rồi.

Qua mấy ngày nay, quân đội của Dương Thiên đã trâu hơn rất nhiều. Có thể tùy thời điều động hơn một vạn một ngàn bát giai binh. Thất giai binh thì có thể điều động tới gần năm vạn người. Chỉ tính riêng số binh lính thất giai lưu thủ ở mỗi cứ điểm, thành, trấn... đã ngoài hai vạn. Dĩ nhiên trong số hai vạn này, đại bộ phận đều đóng ở thành Tuyết Ảnh và mấy tiểu thành khác. Lý do là vì lãnh địa cấp thành thị trở lên đã có được Truyền Tống trận, thuận tiện cho việc qua lại và thay đổi binh lực.

Dương Thiên tập trung toàn bộ quân đội có thể điều động tập kết đến phụ cận thành Ngốc Ứng rồi chia ra ẩn nấp trong rừng rậm. Sau đó tiếp tục dùng giác mã cung kỵ đi ra quấy rối. Chuẩn bị dụ đối phương đi ra, làm một mẻ lớn.

Sau khi bị quấy rối cả buổi, đám dị tộc hưng phấn quá cuối cùng không nhịn được cũng ra. Nhưng làm cho Dương Thiên mở rộng tầm mắt chính là tên thủ lĩnh dị tộc, vừa đến cửa thành đã thấy mấy vạn binh lính tinh nhuệ của đối phương đứng chờ. Hắn cũng là người dứt khoát, biết không đánh được liền lập tức lựa chọn đầu hàng có điều kiện. Mà điều kiện lại rất đơn giản, đó là đòi ưu đãi cho tù binh, mỗi ngày ba bữa cơm phải được cam đoan có đủ.

Trong thiên hạ lại có sự tình tiện nghi như thế, Dương Thiên há có thể không đáp ứng? Đối với người khác mà nói, có lẽ đột nhiên phải lo thêm khâu phân lương thực cho mấy chục vạn người là vấn đề không cách nào giải quyết. Nhưng đối với Dương Thiên mà nói lại là quá đơn giản. Hiện tại hắn đã có gần vạn chiếc thuyền đánh bắt cả trên biển. Hơn nữa mỗi ngày vẫn đang gia tăng với tốc độ kinh người. Chỉ cần lo miệng ăn cho mấy chục vạn người này là không thành vấn đề.

Vì vậy Dương Thiên chả mất một binh một tốt, bắt chiến tự nhiên thành, có được hơn bốn mươi vạn thôn dân NPC. Hơn nữa bởi vì những thôn dân này nguyên lai phần lớn là trai tráng thanh niên trong thành Tuyết Ảnh, tư chất cũng tương đối cao. Bởi vậy số người thích hợp để chuyển chức thành binh lính vượt quá năm vạn người. Trong lòng Dương Thiên tất nhiên sướng đến nở hoa.

Càng làm Dương Thiên cao hứng hơn là rõ ràng trong những người này có một vị Đế cấp võ tướng tư chất cấp SSS. Vị võ tướng này không phải ai khác mà chính là đại thủ lĩnh Hồ Thông. Xem ra hắn có thể trở thành thủ lĩnh dị tộc khu vực này cũng không phải hư danh, xác thực có chỗ hơn người.

Một niềm vui ngoài ý nữa là Dương Thiên từ trong kho hàng lấy được một trương bản vẽ kiến trúc tường thành trung cấp. Hiện tại bản vẽ này mặc dù chưa dùng được. Nhưng chỉ cần chờ lãnh địa thăng cấp đến tiểu thành, Dương Thiên có thể biến tòa tiểu thành mới xây này thành nơi có sức phòng ngự tương đương với một tòa trọng thành. Tường thành trung cấp cao tới tám trượng, dày đến sáu trượng, so với tường thành sơ cấp chỉ cao có năm trượng thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đưa toàn bộ NPC tư chất cấp B trở lên đi. Sau khi để lại một tên quan nội chính do Vương lão bồi dưỡng để xử lý công việc còn lại trong thành Ngốc Ứng, Dương Thiên liền trở lại Bạch Vân trấn. Hắn đang muốn sửa sang lại thoáng một phát gần những chuyện cần làm sắp tới.

Hiện tại trong toàn bộ U Âm sơn cốc, nội loạn cơ bản đã được quét sạch. Chỉ còn bốn năm chục cái sơn trại dị tộc cỡ nhỏ, cỡ trung căn bản không đáng cho Dương Thiên để mắt đến. Hắn tin tưởng chỉ cần vài ngày là Đại Ngưu có thể xử lý sạch sẽ chút phiền toái sót lại này.

Nhiệm vụ trọng yếu nhất trước mắt của Dương Thiên đương nhiên là kiểm được thần hồn bị đánh mất. Mau chóng thăng cấp lãnh địa. Dương Thiên đối với ban thưởng của Thiên hạ đệ nhất thành đã thêm thường từ lâu. Bất quá bây giờ số binh lính được phái đi tìm kiếm Thần miếu còn chưa có tin tức. Tiện thể trong tay vừa có thêm một võ tướng tư chất cấp SSS. Dương Thiên quyết định bắt đầu bồi dưỡng luôn. Sau khi công việc bồi dưỡng hoàn thành, hắn sẽ tới ghé thăm tòa miếu Thủy Thần trên biển lúc trước. Do đó, sự tình thăng cấp lãnh địa chỉ có thể tạm thời để sau.

Một chuyện trọng yếu khác là việc bồi dưỡng hai thợ đốn củi tư chất cấp S. Hai tên này hiện đã đạt tới tiêu chuẩn cấp đại sư, thế nên việc khai thác Hàn Thiết mộc cũng phải đăng lên nhật báo. Nhưng ngẫm lại số Thiết Giáp tề trên đảo đoán chừng cũng không dễ đối phó. Dù sao hiện tại, Dương Thiên tạm thời cũng còn chưa nghĩ ra phải đối phó với mấy con khôn tề giác này thế nào. Nếu như mình sử dụng đám bát giai binh trực diện cứng đối cứng với bọn chúng, rõ ràng là không khôn ngoan tí nào. Thế nhưng nếu như sử dụng chiến thuật công kích từ xa thì mũi tên bình thường lại không có hiệu quả. Xem ra chính mình phải lần nữa xây dựng một chi quân đội cường lực chuyên công kích viễn trình. Mũi tên do chi quân đội này sử dụng toàn bộ phải dùng bách luyện thép để chế thành, như vậy mới có thể tăng lực sát thương trên phạm vi lớn.

Nhưng muốn sử dụng bách luyện thép, phải có đủ NPC có Vương cấp kỹ năng mới được. Cũng như dùng bách luyện thép để chế tác toàn thân khai vậy. Cũng phải có Vương cấp thợ may. Mà hiện tại thợ mộc Đặng Thác được mình phái tới Lạc Dương lĩnh ngộ Vương cấp kỹ năng ngày mai mới có thể trở về, bởi vậy cũng chỉ thể tiếp tục chờ mà thôi.

Mà số Hàn Thiết mộc trên đảo đã tạm thời không động đến được, vậy trước hết đến địa phương khác tìm xem sao a.

Dù sao cũng không còn chuyện gì khác, Dương Thiên tức thì mang theo một thợ đốn củi cấp đại sư, cười Tiểu Bạch bay đến ngọn núi cao ở phía tây.

Lần trước Dương Thiên còn là trung cấp võ tướng cũng đã cười Tiểu Bạch bay đến đây một lần. Nhưng lần đó cũng chỉ giám bay đến giữa sườn núi rồi phải trở xuống vì nhiệt độ quá thấp.

Hiện tại thực lực Dương Thiên đã được đề cao một mảng lớn, bay đến vạn mét cũng không thành vấn đề. Mà đối với những nghề nghiệp khác, mỗi lần đẳng cấp chức nghiệp tăng lên, tố chất thân thể đồng dạng cũng được đề cao mạnh để đáp ứng nhu cầu nghề nghiệp. Do đó tên thợ đốn củi cấp đại sư này cũng có thể chịu được giá lạnh khi lên cao.

Tiểu Bạch bay đến ranh giới có tuyết, Dương Thiên liền vỗ vỗ cho nó hạ tốc độ. Nơi đây đã tuyết đã trắng ngập trời. Ngẫu nhiên mới thấy vài con thú có bề ngoài quái dị và chút màu xanh le lói của thực vật. Thế nhưng số lượng cũng rất thưa thớt. Dương Thiên biết rằng, tại địa phương mà thường nhân khó được này, các sinh vật sinh sống được đều có chỗ hơn người. Giá trị của chúng hơn xa các những thứ tầm thường khác. Chỉ là hiện tại Dương Thiên còn chưa biết tác dụng của chúng mà thôi. Kể cả có cho hắn, hắn cũng không biết dùng thế nào. Hơn nữa có thể thu hoạch được hay không còn là rất khó nói! Thiên Tâm Ti và ngàn năm Hàn Thiết mộc chính là ví dụ tốt nhất.

Dương Thiên tự nhiên cũng không biết cái gì là Hàn Thiết mộc, đành phải phân phó người thợ đốn củi này cẩn thận tìm kiếm.....

Xem ra vị Vương cấp thợ mộc ở thành Lạc Dương kia cũng không có nói sai. Hàn Thiết mộc tương đối dễ tìm. Chỉ cần bay không đến nửa giờ, ngay tại một ngách núi, chỗ khuất gió Dương Thiên đã phát hiện ra một mảnh rừng. Mà mảnh rừng này ngay lập tức được thợ đốn củi cấp đại sư công nhận, toàn bộ khu vực này đều là Hàn Thiết mộc.

Hai người Dương Thiên đáp xuống mặt đất. Từng đợt gió rét thổi tới, cả hai không nhận được mà run lên vài cái.

Người thợ đốn củi xem xét trong rừng cây một hồi rồi quay lại, nói: “Đại nhân, mảnh rừng này tương đối nhỏ, mỗi tháng chỉ có thể thu hoạch được khoảng 100 đơn vị Hàn Thiết mộc ngàn năm. Nếu như đại nhân quyết định tận thu một lần duy nhất, ngược lại có thể đạt được 2 vạn đơn vị. Không biết đại nhân định an bài thế nào?”

Dương Thiên nghĩ nghĩ, khu vực này đã thoát ly phạm vi lãnh địa của mình. Ở đây thôn dân công tác cũng không được hưởng hiệu suất tăng thêm từ thuộc tính chính trị. Hơn nữa ở bên ngoài lãnh địa cũng không cách nào xây dựng trường đốn củi. Chuyện này cũng tương đương với một thợ đốn củi cấp đại sư mỗi ngày chỉ có thể chặt hơn 80 đơn vị vật liệu gỗ.

Chỉ là mảnh rừng này quá nhỏ, khiến cho hiệu suất sinh trưởng của tài nguyên không cao, mỗi tháng chỉ có thể khai thác tối đa 100 đơn vị ngàn năm Hàn Thiết mộc. Điều này xác thực có chút quá ít. Nếu cứ khai thác với tốc độ như vậy, chắc phải đợi mười năm mới có thể gom góp đủ số Hàn Thiết cần thiết để đóng một chiếc cự hạm Vua Biển. Đây là chuyện Dương Thiên không cách nào tiếp nhận.

Cuối cùng, Dương Thiên quyết định không có bền với vững gì hết. Tận thu! Làm một vô ôm hết Hàn Thiết mộc ở đây về. Chờ sau này lúc cần thêm Hàn Thiết mộc thì lại đi kiếm tiếp là được. Hơn nữa Dương Thiên vẫn nhớ, trên cái đảo có thiết giáp tề kia có rất nhiều Hàn Thiết mộc, sản lượng lại phi thường lớn, không lo không có nguồn sản xuất ổn định.

Sau khi để lại vài cái doanh trường ở chỗ này, Dương Thiên mới yên tâm quay về Bạch Vân trấn để đưa nốt số thợ đốn củi cấp đại sư còn lại đến, mặt khác còn cử cả một đặc cấp võ tướng để bảo hộ an toàn cho bọn hắn. Dù sao đây cũng không phải địa bàn của mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Dương Thiên thật không biết đi đâu mà khóc nữa.

Số gỗ thu hoạch được có thể để trong doanh trường. Kể cả qua thời gian dài cũng không lo bị biến mất. Đến lúc đó Dương Thiên chỉ cần quay lại đây, ném toàn bộ vào ba lô là xong. Bằng không với độ cao vạn mét cao ở chỗ này, thật đúng là không biết làm thế nào mới vận chuyển được số Hàn Thiết Mộc này xuống dưới

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Xe Bắn Đá Trung Cấp

Để lại đủ số lương thực cần thiết, Dương Thiên nhảy lên lưng Tiểu Bạch bay vòng quanh khu núi lớn này một hồi. Đương nhiên, Tiểu Bạch phi hành rất thấp. Mỗi khi thấy một động vật hoặc thực vật kỳ quái nào đó, Dương Thiên lại ném thuật dò xét qua.

Tuyệt Xà: Quái tinh anh cấp 60, sinh trưởng tại các địa phương có băng tuyết. Còn được gọi là “U Linh Địa tuyết”. Giỏi về ẩn nấp, tốc độ cực nhanh, lực công kích bình thường, lực phòng ngự bình thường. Răng có kịch độc, bị cắn trúng vô phương cứu chữa. Cao cấp đồ tể có thể thu thập.

Phong hồ: Quái tinh anh cấp 65, sinh trưởng trên các dòng sông băng trong rừng rậm, không sợ lạnh. Tốc độ cực nhanh, thân thể linh hoạt, lực công kích rất mạnh, lực phòng ngự bình thường. Cao cấp đồ tể có thể thu thập.....

Huyền Băng thảo: Lực phẩm trung đẳng được thảo. Cây ghép cần cao cấp được nông.

.....

Dương Thiên bay thật lâu vẫn không có phát hiện Thiên Tâm ti, thứ muốn tìm nhất. Cái giống này trong vùng băng tuyết, không những có năng lực ẩn nấp siêu cường mà số lượng còn rất thưa thớt.

Tận đến khi trời đã tối đen, Dương Thiên không thể không tạm thời buông bỏ việc tìm kiếm. Cả cây Huyền Băng thảo lục phẩm lúc chiều thấy được cũng đành phải để đấy, ngày mai sẽ đưa được nông cao cấp Tần Đồng đến lấy về.

Ngày hôm sau, mới sáng Vương lão đã báo cho Dương Thiên một cái tin tức tốt làm cho hắn cười ngây ngô liên tục: văn sĩ cấp đại sư ở Bạch Vân trấn - Thiệu Hoa rốt cục tấn cấp thành Vương cấp văn sĩ.

Hồi đầu tháng hai, Thiệu Hoa đã là một văn sĩ cấp đại sư rồi. Nhưng theo giai vị ngày càng cao, độ khó khi thăng cấp cũng tương ứng gia tăng lên rất nhiều. Bởi vậy cho tới bây giờ Thiệu Hoa mới trở thành một vị Vương cấp văn sĩ, đây là chuyện rất đáng mừng.

Mà Thiệu Hoa có thể nhanh chóng trở thành Vương cấp văn sĩ như thế, phần lớn là nhờ Bạch Vân trấn có số lượng nhân khẩu khổng lồ, hơn nữa đại lượng lại là NPC tư chất rất cao.

Vương cấp văn sĩ xuất hiện, đối với Bạch Vân trấn mà nói tuyệt đối là sự kiện có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Trực tiếp nhất là hiện tại, muốn bồi dưỡng một NPC loại sinh hoạt thành Vương cấp, mỗi người có thể tiết kiệm 100 kim. Đây cũng không phải con số nhỏ.

Mà bây giờ số NPC sắp đạt tới tiêu chuẩn lĩnh ngộ kỹ năng sinh hoạt Vương cấp số lượng cũng không ít, tin tưởng không lâu về sau, trong lãnh địa Bạch Vân trấn sẽ xuất hiện lượng lớn chức nghiệp giả Vương cấp. Nhưng đến lúc đó có thể dựng lên chung cực kiến trúc hay không lại rất khó nói. Dù sao bản vẽ chung cực kiến trúc có giá cao đến dọa người. Coi như dùng tài lực hiện tại của Bạch Vân trấn cũng không thể mua sắm với quy mô lớn. Chuyện này còn phải xây dựng kế hoạch rồi từ từ triển khai mới được.

Dương Thiên lại đến Lạc Dương một chuyến. Đưa Đặng Thác về trấn. Tiệm đường làm luôn một trương bản vẽ kiến trúc mộc phòng chung cực, một trương bản vẽ kiến trúc chung cực tư thực và một trương bản vẽ kiến trúc chung cực thị trường. Cộng thêm mấy hôm trước vừa xây một loạt Truyền Tông trận, hầu bao Dương Thiên lần nữa bắt đầu khô quắt.

Bỏ ra 1000 kim để mua bản vẽ kiến trúc chung cực thị trường, thoát nhìn đây là giao dịch không có lợi nhất. Bởi vì công năng giao dịch viễn trình của thị trường tối đa cũng chỉ có thể kéo dài trong hai tháng nữa. Nhưng Dương Thiên vẫn làm như vậy. Bởi vì hiện tại trong số các ngoại gia, level cao nhất không sai biệt lắm đã khoảng 26-27 cấp. Nếu như lúc sinh ra, giá trị vũ lực tương đối cao thì giờ cũng sắp đạt tới tiêu chuẩn trung cấp võ tướng rồi.

Trong khi đó, hiện tại trang bị cấp Tinh Thiết còn chưa có ai có thể sản xuất ra. Nghĩa là Dương Thiên độc quyền món này. Lợi nhuận của độc quyền lớn đến thế nào, chắc khỏi cần nói cũng biết. Do đó Dương Thiên mới định làm một võ lớn. Sử dụng các thành phẩm từ Tinh Thiết không đến 500 tiền đồng, sản xuất ra trang bị rồi bán với giá năm vạn tiền đồng. Vụ làm ăn này có thể đem tới cho hắn thu nhập cực lớn.

Hơn nữa hiện tại trong lãnh địa của mình, sản lượng của các trang bị thép rỗng đã đạt tới số lượng kinh người. Mà với tình hình sever Vina hiện tại, có thể sử dụng trang bị thép rỗng cũng chỉ có võ tướng. Thế nhưng ngặt nỗi số lượng võ tướng dù sao cũng không phải quá nhiều. Hơn nữa hiện tại đã xuất hiện một ít lãnh địa cấp hương trấn, trong đó một số ít đã có thể tự chế tạo trang bị thép rỗng, rục rịch bán ra. Chuyện này cũng ảnh hưởng tiêu thụ trang bị ở trình độ nhất định. Do đó Dương Thiên mới nghĩ đến việc mở ra thị trường thế giới, tăng mạnh thị trường tiêu thụ của mình.

Trở về Bạch Vân trấn, Dương Thiên đem bản vẽ chế tạo xe bắn đá cho Đặng Thác học tập. Mặc dù trong tay hắn còn có một trương bản vẽ chế tạo Thần Cơ nỏ, nhưng Dương Thiên cũng không có ý định để cho Đặng Thác học hết bởi vì chuyện này sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới sản lượng của hai loại trang bị cao giai này. Còn không bằng đợi thêm một thời gian nữa, khi có thêm một nghề mộc Vương cấp mới để cho hắn học tập. Việc này cũng không mất thời gian quá dài. Chút kiên nhẫn này Dương Thiên dĩ nhiên là vẫn có được.

Nhìn bảng thuộc tính kỹ năng của Đặng Thác nhiều hơn một hạng mục: kỹ thuật chế tạo xe bắn đá, trong đó ghi chú rõ ràng là có thể chế tác các loại xe bắn đá cỡ nhỏ, cỡ trung, Dương Thiên cười đắc ý.

Dương Thiên đoán chừng giai đoạn này, trong toàn bộ thiên hạ, kể cả thế lực hệ thống. Có thể chế tạo ra xe bắn đá trung cấp chỉ có một nhóm cực nhỏ mà thôi. Dù sao Vương cấp nghề mộc cũng không phải dễ dàng bồi dưỡng như vậy. NPC tư chất cấp A trên cơ bản không có khả năng trở thành chức nghiệp giả sinh hoạt Vương cấp, mà tỷ lệ xuất hiện NPC cấp S chỉ có một phần mười vạn. Tại niên đại sắp nghênh đón loạn thế như thế này, những NPC tư chất cao cơ hồ đều đã trở thành võ tướng. Bởi vậy chức nghiệp giả sinh hoạt Vương cấp trong toàn thiên hạ đều là hàng vừa quý vừa hiếm.

Đã có xe bắn đá cỡ trung, sau này Dương Thiên sẽ không còn e ngại các mấy cái tường thành vớ vẩn nữa. Việc công thành chiếm trại cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chờ mộc phòng chung cực xây xong, Dương Thiên cũng không để Đặng Thác lập tức sản xuất xe bắn đá mà trước tiên cần chế tác số lượng lớn cung tên bách luyện. Chỉ tốn một ngày thời gian, với sự trợ giúp của 100 vị học đồ, Đặng Thác đã hoàn thành hơn 100 mũi tên đặc chế.

Sáng ngày mùng 6 tháng 4, Vương lão lại lần nữa đứng ở thủy doanh tại Bạo Phong thành tiễn đưa quân đội xuất chinh. Có thể làm phiền lão nhân gia tự mình ra mặt cũng chỉ có vị chúa công Dương Thiên này rồi.

“Chúa công! Ngươi lần này phải đối phó với đám Thiết Giáp tề phi thường lợi hại, nên cẩn thận một chút. Nếu như là chuyện quá sức, mong rằng chúa công lấy trăm vạn dân con dân trong lãnh địa làm trọng.” Vương lão than thở khóc lóc mà nói.

Dương Thiên bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Vương lão ngươi đã kích lòng tin của ta quá đi! Dù sao cũng đã xuất phát đâu, chưa chi đã trù ta như thế. Nói sau ngươi cũng không phải không biết đám dị nhân chúng ta, ai nấy đều có Bất Tử Chi Thân, ngươi không cần quá lo lắng. Ngược lại là ngươi ở trong lãnh địa cần lưu tâm nhiều hơn, đặc biệt là Vọng Thiên trấn. Là địa điểm mà ai cũng nhìn chằm chằm, đừng để xảy ra biến cố. Đám người lúc trước chấn chấn sẽ không thu tay lại dễ dàng như vậy đâu.”

Vương lão gật đầu nói: “Chúa công yên tâm! Hiện tại số binh lính trong lãnh địa có thể điều động rất nhiều, thuộc hạ thì sẽ tăng thêm nhân thủ ở Vọng

thiên trấn. Hơn nữa hiện tại ở Vọng Thiên trấn cũng không còn phải thôn dân ra ngoài thành làm việc nữa. Chuyện ngoài ý muốn hẳn là sẽ không còn.”

Dương Thiên nói: “Lần này thời gian ra ngoài rất khó xác định, tất cả sự tình trong nội thành còn phiền Vương lão hao tâm tổn trí nhiều hơn.”

Wang Lao khom người đáp ứng.

Dương Thiên lại quay qua Đại Ngưu đang đứng đợi một bên nói: “Đại Ngưu, nội loạn trong cốc giờ đã được thanh lý hết. Người tổ chức chỉ đạo xây vại tòa thủy quân, sau đó huấn luyện thủy chiến cho binh lính. Từ giờ trở đi mục tiêu chiến lược của chúng ta sẽ chuyển ra biển, vì thế chút ít tôm tép dị tộc trong cốc còn sót lại kia cần nhanh chóng quét sạch.”

Đại Ngưu lớn tiếng nói: “Chúa công yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

.....

Đội thuyền gồm sáu chiếc thuyền tạo thành, trong đó có ba chiếc thuyền buồm bốn cột, năm chiếc vận tải thuyền cao cấp bắt đầu xuất phát. Trên thuyền là 20 đặc cấp võ tướng và 1200 bát giai binh. Những bát giai binh này giờ đã khác xa ngày xưa. Trên người toàn bộ đều là khi giáp toàn thân, lại được trang bị thêm tổng cộng thành 800 quân trường thương 400 đao thuẫn binh. Hơn tất cả đều sử dụng Thiên Cung - hàng tiêu chuẩn của bát giai binh, kèm theo đó là một túi tên bách luyện 20 mũi.

Đội tàu trước hết nhất đi đến căn cứ đoàn hải tặc Hồ Sa, Hồ Sa đảo. Nguyên lai lúc đầu chỉ là thôn nhỏ cấp một, hiện đã là hương trấn cấp ba rồi. Ngoại trừ quân doanh đã đạt đến đặc cấp, ụ tàu đã đạt đến cao cấp. Các kiến trúc còn lại đều chỉ đạt tới trung cấp.

Cấp bến đảo Hồ Sa cũng là vừa vận thời gian Hải Báo, nhị đương gia của đoàn hải tặc Hồ Sa trở lại đảo.

Mặc dù Hải Báo đã biết rõ chỉ quân đầu này là của Bạch Vân trấn, nhưng đối với đám binh lính đông như kiến đang đứng trên thuyền vẫn rất nghi hoặc. Phải biết rằng trước kia hẳn cũng đã từng hộ tống đội chiến thuyền và vận tải thuyền. Trong đó, số binh sĩ có thể đem theo cũng không quá nhiều.

Qua một hồi, thấy Dương Thiên từ trên thuyền đi xuống. Hải Báo lúc này mới hiểu được, lập tức chạy đến, nói: “Chúa công, ngài như thế nào lại rảnh rỗi, đến tiểu đảo của ta đi dạo a?”

Dương Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Không phải là ta lo lắng lương thực của các ngươi không đủ dùng sao? tiện đường chuyển thêm đến vài chục tấn ăn cho vui miệng. Hơn nữa đoàn hải tặc của các ngươi hiện tại đã có không ít thất giai binh, ta chuyển đến thêm ít đồ bằng thép bách luyện. Dù sao cũng là thất giai binh, mấy vũ khí trang bị kiểu này là phải có.”

Hải Báo kích động gật đầu nói: “Chúa công thật quá chu đáo. Hiện tại nhân thủ của thuộc hạ tăng lên rất nhiều, vũ khí không đủ dùng a. Thế nên có người trong tay thậm chí chỉ có trường thương sắp gãy mà thôi, thật sự là quá nghèo mà.”

Dương Thiên cười cười rồi lại hỏi: “Hồ Sa giờ đang ở đâu? Người báo cáo một chút tình huống hiện tại a?”

“Đại ca của ta bây giờ còn đang lãnh binh trên biển chinh chiến với mấy đoàn hải tặc khác. Hơn mười ngày qua chúng ta đã chiếm lĩnh gần 20 nơi đóng quân. Trong đó có mười nơi đóng quân bao gồm cả Hồ Sa đảo được giữ lại để làm nơi chuyển chức cho binh lính đẳng cấp cao theo lời chúa công phân phó. Số lãnh địa còn lại tất cả đều đã lại chuyển cho Chu tướng quân và Dương tướng quân, thu về dưới trướng chúa công. Binh lực của chúng ta cũng vượt qua 1500 người. Toàn bộ đều thất giai binh trở lên. Thuyền buồm ba cột có mười chiếc. Mặt khác đã vận chuyển về Bạch Vân trấn gần một vạn nhân khẩu. Hiện tại mỗi ngày đều có hai đội vận tải thuyền vận chuyển vật tư tới nơi đóng quân cho chúng thuộc hạ. Mà bên phía thuộc hạ cũng đồng thời mỗi ngày đều vận chuyển lương lớn nhân khẩu là tù binh về cho Bạch Vân trấn. Số tàu thuyền của Hồ Sa hiện được chia làm hai đội. Mỗi đội có bốn chiếc thuyền buồm 3 cột, 10 chiếc vận tải thuyền cao cấp. Hai đội tàu này là dự dã cho toàn bộ hệ thống vận chuyển của đoàn hải tặc Hồ Sa.”

Dương Thiên gật gật đầu, sau đó lại nghĩ nghĩ, nói: “Các ngươi phải mau chóng tăng số thuộc hạ lên chừng hai vạn. Hiện các ngươi có quân doanh của 10 nơi đóng quân để sử dụng. Chỉ cần có đầy đủ nhân khẩu, có lẽ chỉ cần không đến 40 ngày là có thể đạt được mục tiêu. Trong đoạn thời gian này, ngoại trừ người già yếu, phụ nữ, trẻ em ra thì toàn bộ những người còn lại đều đưa đi chuyển chức thành binh sĩ, không cần đưa về Bạch Vân trấn nữa! Thắng đến khi biên chế quân đội đạt tới số lượng hai vạn mới thôi.”

Hải Báo cao hứng nói: “Vâng! chúa công!”

.....

Lưu lại toàn bộ mười chiếc vận tải thuyền xong, Dương Thiên mang theo ba chiếc thuyền buồm bốn cột rời khỏi Hồ Sa đảo.

Đã lâu rồi Dương Thiên không có xem xét cẩn thận bản đồ lãnh chúa. Dù sao đây cũng không phải thói quen cần có của mỗi ngoại gia.

Đứng trên thuyền, Dương Thiên ăn mở địa đồ lãnh chúa. Quả nhiên như lời Hải Báo nói, trên bản đồ lại mới tăng thêm gần mười điểm sáng, cũng tương đương với số lãnh địa của hắn lại có thêm gần mười cái. Đây cũng là lý do mà sản lượng đánh bắt cá mỗi ngày tăng lên rất nhiều. Nói không chừng sau này nguồn lương thực chủ yếu của mình sẽ là ở đây rồi. Hơn nữa, Dương Thiên còn biết, chờ một thời gian nữa khi hệ thống update phiên bản mới. Thiên hạ sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, rất nhiều thứ sẽ ngày càng trở chân thực, càng thêm gần với sinh hoạt ngoài đời thực. Đơn cử như hiện tại, thóc là lương thực, thịt dã thú cũng là lương thực, hải sản cũng là lương thực. Nhưng sau khi update, vậy thóc là thóc, thịt là thịt, hải sản là hải sản... Mấy thứ này không còn thay thế cho nhau được nữa. Lãnh chúa sẽ phải vì cuộc sống của cư dân trong thuộc địa, cung cấp đồ ăn đa dạng hơn, phong phú hơn. Bằng không dân tâm sẽ liên tục giảm xuống cho đến khi phát sinh phản loạn.....

Mà nếu như Dương Thiên có thể lũng đoạn thị trường hải sản, vậy tương lai tươi sáng thế nào không cần nói cũng có thể biết được rồi.

Đương nhiên, chuyện này những người chơi khác vẫn chưa biết. Bọn hắn vẫn chỉ chăm chăm gieo trồng thóc, lúa mì... coi như là gặp được các cây nông nghiệp khác ở dã ngoại cũng không ai dư hơi đem về cấy ghép, tiến hành gieo trồng đúng quy mô. Lý do cũng đơn giản, chút ít cây nông nghiệp này, sản lượng khi thu hoạch kém xa so với thóc, lúa các loại. Hơn nữa thu hoạch về, biểu hiện trong kho hàng đều là lương thực như nhau....., Trong Thiên Hạ trăm công nghìn việc phải xử lý mỗi ngày. Ai thừa thời gian làm mấy việc vô ích này cơ chứ?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên tai Dương Thiên chợt vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở. Là gamer kỳ cựu của cái trò này, Dương Thiên đương nhiên biết thanh âm kiểu như vậy chỉ có thể là nhắc nhở khi hảo hữu pm tới. Mà kiếp này trùng sinh lại, người được mình thêm vào danh sách hảo hữu cũng mới chỉ có duy nhất Phi Liệng Soái Heo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đến Hàn Băng Đảo

Phi liệng soái heo pm tới, hơn phân nửa là đội tàu do Cung Đồng suất lĩnh đã tới Trấn Hải thôn rồi. Mấy ngày qua một mực không có tin của Cung Đồng, trong nội tâm Dương Thiên cũng có ít nhiều lo lắng. Nếu cứ theo đường chim bay mà tính, đội tàu cứ liên tục đi chuyên thì chỉ cần năm sáu ngày là đến rồi. Nhưng dù sao lệnh đình trên biển cũng không giống như đi trên đại lục, phân biệt phương hướng không dễ tí nào.

Mở Pm ra, quả nhiên không ngoài sở liệu, thanh âm Phi liệng soái heo lập tức vang lên: “Lão đại, đội tàu của Cung Đồng cuối cùng cũng đã tới. Rốt cục ta cũng thở phào được rồi. Ngươi không biết, mấy ngày nay cứ có một đám dân bản xứ lăng văng bốn phía. Ta chỉ lo hơn mười thủ hạ trong trấn không xử lý nổi tràng diện. Giờ mới có thể xem như an toàn a.”

Dương Thiên sững sờ, rồi nổi giận nói: “Tiểu tử ngươi trước kia thế nào lại không nói cho ta có người đánh chủ ý với thôn của ngươi?”

Phi liệng soái heo cười hắc hắc: “Ta đây còn không phải sợ lão đại ngươi lo lắng sao. Nói thế nào chút việc nhỏ ấy tiểu đệ ta vẫn có thể giải quyết mà.”

Dương Thiên rất nghiêm túc trả lời: “Ngươi... Ta nói cho ngươi biết, chuyện của Trấn Hải thôn không phải việc nhỏ đâu. Thăng nào muốn sờ vào là ta không dễ yên cho thăng đấy. Ngươi phải hiểu giá trị của Cự hạm Vua Biển lớn cỡ nào chứ?”

Phi liệng soái heo sững sốt một hồi, nói: “Lão đại, ngươi đừng làm ta sợ a! Chi phí sản xuất Cự hạm Vua Biển kinh khủng như thế, ngươi thực định sản xuất à? Hơn nữa ta nghe muội muội ta nói, hiện giờ trong game còn chưa xuất hiện Hàn Thiết mộc ngàn năm. Lão đại ngươi định đi đâu mà kiếm đây?”

Dương Thiên lúc này mới nhớ tới chính mình cũng chưa từng nói qua mấy vấn đề về tài nguyên với Phi liệng soái heo. Hơn nữa Phi liệng soái heo cho đến giờ cũng còn chưa hiểu được thực lực của lãnh địa mình cường đại đến mức nào.

Hắn hiện tại cũng không muốn giải thích nhiều. Tạm thời một số sự tình còn chưa đến thời điểm tiết lộ. Dù sao hiện tại trong mắt đại đa số game thủ, Thiên hạ vẫn chỉ là một trò chơi mà thôi. Hoặc có lớn hơn một chút cũng chỉ là công cụ kiếm tiền. Còn chưa có đạt tới tình trạng không thể không có. Giai đoạn này nếu muốn băng vào chơi game để khống chế người khác thì trên căn bản là không có khả năng. Bởi vậy Dương Thiên hiện tại mới không muốn tiết lộ một ít bí mật sớm.

Dương Thiên dừng thoáng một phát, nói: “Cái cự hạm Vua Biển này nhất định phải chế tạo. Về phần chế tạo như thế nào ngươi tạm thời không nên hỏi..... Mà hiện tại Trấn hải thôn phát triển ra sao rồi?”

Phi liệng soái heo nói: “Vốn nhân khẩu của Trấn hải thôn sẽ rất nhanh đạt đến 100 người. Hiện tại lại có mấy vạn thôn dân gia nhập, tin tưởng rất nhanh có thể thăng cấp đến cấp tiểu thành.”

Dương Thiên nói: “Tiểu thành tạm thời cũng chưa cần mơ, không dễ dàng như vậy. Trước thăng đến hương trấn cấp 3 đã rồi nói sau..... Ngươi hiện đã quen thuộc với tình hình xung quanh Trấn hải thôn chưa?”

Phi liệng soái heo nói: “Cũng tương đối a. Bốn phía Trấn hải thôn đều là bình nguyên. Dân bản xứ ở đây mặc dù nhân số tương đối nhiều, nhưng hầu hết vẫn còn ăn lông ở lỗ. Đồ đạc, vũ khí đều là được sản xuất từ thanh đồng, thậm chí là đồ đá. Uy hiếp không lớn. Ta tính đợi khi Cung đồng và thuộc hạ quen thuộc hoàn cảnh nơi này xong sẽ bắt đầu chinh phạt. Thứ nhất có thể gia tăng nhân khẩu, thứ hai có thể mở rộng phạm vi thế lực.”

Dương Thiên nghe xong đại hỉ. Nếu nói thời đại vũ khí lạnh cái gì là trân quý nhất, không thể nghi ngờ đó chính là nhân khẩu. Chỉ cần có đủ người, lo gì đại sự không thành? lập tức phản phó nói: “Tốt, thời gian tới các ngươi đi chinh phạt, với đám dân bản xứ nhớ dùng đại lượng binh lính tiến hành uy hiếp, tận lực để đối phương đầu hàng, đừng giết quá nhiều người. Như vậy mới đối với chúng ta mới có lợi.”

Phi liệng soái heo cười nói: “Lão đại yên tâm đi, ta biết rõ nên làm như thế nào. Chỉ là..... Lão đại, đến tột cùng lúc nào mới có thể up lên tiểu thành a. Chỗ này không có Truyền Tống trận, rất chi là bất tiện! Một mình ta ở chỗ này buồn muốn chết.”

Dương Thiên cười nói: “Trước ngươi cứ chịu khó đã. Đến cả chủ thành của ta hiện còn chưa up nổi lên tiểu thành đâu! Nhưng ngươi yên tâm, tối đa

khoảng một tháng nữa, ta sẽ để cho Trần hải thôn up lên tiểu thành.”

“Còn phải chờ một tháng nữa! Khốn nạn cái thân tôi a...?” Phi liệt soái heo lớn tiếng thò dài.

.....

Lần nữa đến cái hòn đảo siêu lớn kia, trong nội tâm Dương Thiên hơi có chút cảm khái. Không biết mình lần này đến đây có thu hoạch nổi cái gì không! Dù sao theo lời tên ngư dân trước kia miêu tả, đám Thiết Giáp tê trên đảo này xác thực rất khó đối phó.

Dương Thiên suất lĩnh đội tàu chạy vòng quanh hải đảo cả buổi. Sau đó cho đội tàu đỗ lại tại một địa phương vắng vẻ phía tây. Chỗ này địa thế phức tạp, coi như nơi này có Thiết Giáp tê thì cũng bị mất đi 5 phần chiến lược. Mà cùi như thế thì Dương Thiên cũng chả thêm kiêng kỵ.

Giờ đã là trung tuần tháng tư, thời tiết bắt đầu trở lên nóng bức. Nhưng Dương Thiên vừa bước lên đảo lại cảm thấy một hơi lạnh từ đầu ập lại, sương tề hết cả người.

Vị trí Dương Thiên chọn không tệ, chỗ này một đầu Thiết Giáp tê cũng không thấy. Tạm thời đang rất an toàn.

Dương Thiên mang theo vài đặc cấp võ tướng quan sát thoáng một phát địa hình xung quanh. Nơi này được một dãy núi nhỏ bao quanh, phạm vi áng chừng khoảng một 1 km².

Nếu để thêm mấy tháng nữa, Dương Thiên tuyệt đối có lòng tin tiêu diệt sạch sẽ đám Thiết Giáp tê này mà lông tóc không hao tổn. Bởi vì tương lai, sau khi hệ thống update, độ tự do trong Thiên Hạ sẽ rất cao, coi như ở bên ngoài lãnh địa cũng có thể xây dựng các loại công trình kiến trúc. Chỉ là không được hệ thống thừa nhận mà thôi. Như vậy sẽ mất đi một chút hiệu quả của công trình, tuy nhiên vẫn giữ được giá trị cơ bản của nó. Ví dụ như xây lên một bức tường thành thì vẫn có thể ngăn cản bước chân kẻ thù.

Nếu như ở khu vực Thiết Giáp tê trong hải đảo này dựng lên một khu tường thành bao quanh, chỉ để lại một thông đạo thật nhỏ, kiểu như phương pháp ngày trước bắt giặc mã. Vậy có thể xử lý từng con Thiết Giáp tê một. Nhưng hiện tại Dương Thiên không thể nào đợi lâu như vậy. Nước nó nhảy đến mông rồi.

Trời sâm sâm tối, Dương Thiên lệnh cho thuộc hạ hạ trại nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Dương Thiên để quân ở lại đội, tự mình suất lĩnh mười tên đặc cấp võ tướng đi ra thăm dò.

Một đường đi về phía nam, càng vào sâu trong đảo, hàn khí lại càng nặng, ước chừng đi được hơn mười km, nhiệt độ đã như kiểu vào lập đông rồi. Mới đầu còn mơ hồ có thể thấy được mấy cây cỏ thụ to lớn. Giờ đã sớm biến mất không còn gì nữa. Trong mắt chỉ còn từng bãi phi lao cao ngất.

Dương Thiên không phải nhà thực vật học, tự nhiên không biết tên đám cây cối này. Nhưng hắn có biện pháp của hắn. Một cái dò xét thuật ném qua. Tất cả đều hiện lên trước mặt.

Ô tùng; Gỗ cấp Thất phẩm thượng đẳng. Chắc chắn trầm trọng, không dễ tổn hại. Dùng để xây dựng, có thể tăng lực phòng ngự cho công trình lên đến 50%. Nếu dùng để chế tác mũi tên, đề cao biên độ nhỏ lực xuyên thấu.

Lại gỗ thất phẩm thượng đẳng, xem ra tài nguyên trên đảo này thật đúng là phong phú. Mặc dù tài liệu thất phẩm vẫn chỉ là phẩm vật, nhưng so mấy thứ cùi bắp cửu phẩm trong lãnh địa sản xuất ra còn tốt hơn nhiều. Cho tới giờ, tài liệu Dương Thiên thu mua và sản xuất ra đều chỉ là thuần một sắc cửu phẩm. Đương nhiên cái này cũng không bài trừ một số lãnh địa sản có nguyên vật liệu cao phẩm, chỉ là mấy thứ này ai nấy đều coi như bảo bối, ngu gì mà đi bán ra.

Mặc dù ô tùng cũng là hàng hiếm hàng quý, nhưng nó lại không phải mục đích chuyến đi này của Dương Thiên, đàn tạm thời để đấy đã.

Mà làm cho Dương Thiên kỳ quái nhất chính là dọc theo con đường này cũng không hề phát hiện ra bóng dáng một con Thiết Giáp tê nào, chẳng lẽ bọn này biết có người đến làm thịt nên trốn hết đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Thiết Giáp Tê

Lại đi sâu vào trong một hồi, cây cối dần trở nên thưa thớt. Bỗng nhiên một tiếng rống trầm muộn từ đầu truyền tới, cả đám hai mắt sáng lên.

Do chưa biết rõ thực lực mấy con Thiết Giáp Tê này sâu cạn thế nào, Dương Thiên cũng không dám quá kiêu ngạo. Hắn chậm rãi tiềm hành về hướng âm thanh truyền. Quả nhiên thấy có một đám tê giác toàn thân màu xanh đen, thân cao trên 2m, dài phải hơn ba mét đang du dương. Số lượng khoảng trên dưới 100 con. Dương Thiên nhìn lại mười võ tướng phía sau, cảm thấy vẫn chưa chắc chắn lắm. Hắn liền quay lại, ném ra một cái thuật dò xét, lập tức thông tin về Thiết Giáp tê hiện lên.

Thiết Giáp tê: dã thú tinh anh cấp 76. Là do giống tê giác hoang dã quanh năm sống ở nơi cực hàn, hấp thu hàn linh chi khí biến dị mà thành. Hình thể cực lớn, lực phòng ngự cùng và lực trừng kích siêu cường. Yếu điểm: thiếu sự linh hoạt. Chú thích: không thể chăn nuôi.

Lại là quái tinh anh cấp 76, cũng tương đương với thực lực bát giai bình rồi. Mà địa thế chỗ này nhìn qua khá bằng phẳng, cây cối rất thưa thớt, nếu như cứ cây khỏe mà lao lên, đoán chừng sẽ có thương tổn, không phải phương án tối ưu. Phải biết rằng quái tinh anh là tương đương với bình chủng đặc thù trong nhân loại. So với quái bình thường thực lực cao hơn một giai. Mặc dù thuộc tính linh hoạt không cao, nhưng cái này cũng chỉ là so với phần lớn đám quái level 70 bình thường thôi. Chứ nếu như đem so sánh với đám ngựa hoang cấp 20 chẳng hạn thì tốc độ vẫn cứ nhanh hơn nhiều lắm. Hơn nữa sức chịu đựng của nó thì đừng có hỏi tại sao. Dương Thiên cũng không muốn giữa bãi đất bằng này lại đi lao lên quần áo với chúng nó.

Nhìn nhìn đám quái này, cuối cùng Dương Thiên vẫn lựa chọn quay về, phải kéo thêm một ít binh sĩ tới đây mới giải quyết được.

Lần nữa trở lại, sau lưng Dương Thiên ngoại trừ mười đặc cấp võ tướng, còn hơn 200 binh sĩ. Tên nào tên đấy ăn mặc nhìn như mấy cái thùng sắt đen.

Trên cơ bản đội nhân mã lớn như vậy muốn che dấu hành tung là không có khả năng, hơn nữa mặc giáp nặng trên người làm cho toàn bộ đám binh sĩ mỗi khi đặt chân đều gây ra tiếng vang lớn.

Đối với chuyện này Dương Thiên cũng rất bất đắc dĩ. Đến khu vực cách đám Thiết Giáp tê khoảng 1000m, bọn chúng lập tức phát giác được động tĩnh, cả bọn con nào con nấy đều cùng rống vang Zssh...i-it... nghe vô cùng chói tai. Tiến thêm 500m, đám Thiết Giáp tê đã thấy rõ trong rừng cây thưa thớt bên kia, đang có 1 đám rất nhiều người đi về phía này.

Cả bầy Tê giác phát ra một tiếng gầm rú, sau đó cúi đầu giương sừng sừng, lao thẳng về phía bọn Dương Thiên.....

Mặc dù số lượng chỉ có hơn 100, nhưng nói về khí thế thì không thua gì mấy ngàn kỵ binh cùng công kích cả. Dương Thiên chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân rung lên bần bật. Cả bầy tê giác lao tới như núi lở. Cái tốc độ này quả nhiên không phải mấy con chiến mã bình thường có thể so sánh được. Trong nháy mắt đã chạy được gần 100m.

“Sử dụng cung! Phân tán xạ kích! Mục tiêu - hai mắt của nó!” Dương Thiên lập tức hạ lệnh.

200 binh lính vội giương Thiên Cung trong tay, mũi tên đã lên dây cung, âm thầm chờ đợi thời cơ. Dưới ánh mặt trời, từng mũi tên bằng thép bách luyện lạnh lẽo, phát ra từng đợt hàn ý.

400m.....

300m.....

200m.....

Đã tiến vào tầm bắn của Thiên Cung, nhưng đám binh lính vẫn đứng im lẳng lặng chờ đợi. Khoảng cách 200m, muốn bắn trúng hai mắt đám dã thú đang điên cuồng chạy tới như thế này là việc cực kỳ khó khăn. Kể cả có cường đại như bát giai bình cũng không làm nổi.

Khoảng cách còn 120m!

Chỉ nghe “vèo” một tiếng, 200 mũi tên sắc bén được đồng loạt bắn ra. Hơn bốn mươi con Thiết Giáp tê chạy đầu cùng rú lên thảm thiết, ngã lăn ra đất. Đám Thiết giáp tê chạy đằng sau không kịp phanh lại, lập tức dồn với nhau thành một đoàn, con này dẫm đạp lên con kia, rầm rầm ngã xuống. Đội hình Thiết giáp tê lập tức bị đánh loạn. Riêng bốn mươi con Thiết Giáp tê lúc ban đầu bị ngã xuống thì nằm thẳng cẳng luôn, không đứng lên được nữa.

Bát giai bình tốc độ phản ứng cực nhanh, Đám Thiết Giáp tê còn lại vừa xông đến khoảng cách 20m, lập tức ăn thêm một đợt mưa tên nữa. Do khoảng cách đã gần hơn nhiều nên sau đợt tên này, có hơn 50 con Thiết giáp tê lên bảng đếm số.

Những con Thiết Giáp tê may mắn sống sót sau đợt tên vừa rồi đã bắt đầu sợ hãi, chần chừ không dám tiếp tục tiến lên. Nhưng dĩ nhiên Dương Thiên không để cho bọn chúng có chút cơ hội nào, ra lệnh một tiếng. Một con mưa tên nữa lập tức trào qua. Toàn bộ đám Thiết Giáp tê còn lại rú lên thê thảm, sau đó ngã xuống mặt đất. Ban đầu còn chống bốn chân lên trời giãy giụa mấy cái, sau đó liền nằm im không nhúc nhích.

Lúc này Dương Thiên mới thở dài một hơi. Nói thật, Dương Thiên mặc dù phi thường tinh tường thực lực của đám bát giai bình, nhưng hẳn cũng vô cùng lo lắng bị đám Thiết Giáp tê này áp sát. Nếu để chúng áp sát được, vậy đội quân tinh nhuệ của mình tuyệt đối sẽ có thương vong. Mà một bát giai bình thương vong cũng tương đương với 100 vạn mmb đã trôi theo dòng nước. Chỉ cần nghĩ thôi Dương đã cảm thấy đau lòng.

Chiến đấu kết thúc, Dương Thiên mới đi lên xem xét đám Thiết Giáp tê này. Toàn bộ đều đã oảng rồi. Con nào con nấy trong mắt đều cảm một hai mũi tên, hơn nữa đại đa số đều là dính 2 mũi. Số mũi tên này đều ngấp sâu vào trong mắt tới hai phần ba, khả năng lớn là đã gây tổn thương cho đại não của nó. Khó trách lại chết nhanh như vậy. Mặc dù phòng ngự của bọn nó cực kinh người, nhưng phần đời mất lại là điểm yếu của nó. Tăng thêm bát giai bình thực lực cực mạnh, lại còn Thiên Cung vừa tay. Đục từ mắt vào thẳng não của chúng không phải việc khó.

Dương Thiên quay qua xác một con Thiết Giáp tê sử dụng Thái Tập thuật. Vận khí không tệ, ngay lần đầu đã thành công, thu được một tấm da Thiết Giáp tê nguyên vẹn.

Da Thiết Giáp tê: Tài liệu thất phẩm hạ đẳng, da của Thiết Giáp tê, có tính phòng ngự rất tốt, có thể dùng để chế tác giáp da.

Dương Thiên đại hỉ, lại chạy lăng quăng xung quanh xác đám Thiết Giáp tề để sử dụng Thái Tập thuật. Rốt cục đến khi xác con Thiết giáp tề cuối cùng biến mất, Dương Thiên đã lấy được một miếng da thiết giáp tề và 1 cái sừng tề giác.

Sừng Thiết Giáp tề: tài liệu thất phẩm trung đẳng, sừng duy nhất trên đầu Thiết Giáp tề, chắc chắn phi thường. Có thể sử dụng để chế tác mũi tên dành cho liên hổ.

Xem ra quái vật tinh anh cấp 82 xác thực không giống quái thường. Đồ rơi ra đều là thất phẩm, hơn nữa bởi vì đẳng cấp cao, tỷ lệ thành công của Thái Tập thuật ok hơn rất nhiều. Điều làm Dương Thiên tiếc nuối duy nhất là sao lại không đưa theo một hai tên đồ tề tới. Như vậy chẳng phải là sẽ có thể kiếm được thật nhiều tài liệu cao phẩm sao?

Thiết Giáp tề da có thể chế tác giáp da, về phần có thể làm ra cái dạng gì, Dương Thiên cũng không biết. Dù sao kiếp trước hắn cũng chưa nghe nói có ai kiếm được thứ này. Dương Thiên đoán chừng dùng tài liệu thất phẩm sản xuất trang bị thì thấp nhất cũng phải là cấp Hắc Thiết. Giáp da thuộc về trang bị tứ giai, nhưng năng lực phòng ngự của giáp da cấp Hắc Thiết lại tương đương với Tỏa Tử giáp ngũ giai rồi. Đây là còn chưa kể giáp da Hắc thiết còn có thể có thêm thuộc tính phụ nữa. Điều kiện để có thể sử dụng giáp da chỉ là tứ giai bình, thế nên nếu như ngũ giai bình sử dụng giáp da, tính linh hoạt cũng có thể đề cao rất nhiều. Do đó có thể thấy được trang bị cao phẩm có ưu thế lớn thế nào.

Nắm rõ được thực lực Thiết Giáp tề xong, Dương Thiên càng thêm cẩn thận. Lần này khá tốt, chỉ gặp phải hơn 100 đầu Thiết Giáp tề. Chứ nếu như lần này mà gặp phải mấy ngàn đầu, coi như mình có mang đến toàn bộ 1200 bát giai bình thì đoán chừng cũng sẽ bị đám Thiết Giáp tề này áp sát. Mà theo lời lão ngư dân đã nói, trên đảo này số lượng Thiết Giáp tề có đến trên trăm vạn. Dương Thiên sẽ không ngại thờ đến mức cho rằng đám Thiết Giáp tề này chỗ nào cũng chỉ có 100 hoặc mấy trăm đầu sống chung với nhau.

Dương Thiên hiện tại thực sự có chút hối hận. Lúc trước ra khơi không đưa Tiểu Bạch theo. Như vậy mình có thể cưỡi Tiểu Bạch bay lên không dò đường. Như vậy sẽ an toàn hơn nhiều lắm. Hoặc ít nhất thì cũng mang tới vài thớt giác mã a! Như vậy việc dò đường sẽ thuận tiện hơn không ít.

Bất quá hiện tại mà nói, mấy việc này có muốn cũng đã muộn rồi. Chính mình không có khả năng lại bỏ ra hơn một ngày chạy đi chạy về đem tới.

Dương Thiên lệnh cho một vị võ tướng đưa đám binh lính phân hồi nơi đóng quân. Mà chính mình thì cùng đưa đám võ tướng còn lại tiếp tục đi dò đường.....

Đại khái lại bỏ ra khoảng hơn hai giờ, bọn người Dương Thiên lần nữa phát hiện ra một đám Thiết Giáp tề. Bất quá lần này vận khí không được tốt lắm. Bọn này quần cư với số lượng trên một vạn, không phải binh lực của Dương Thiên hiện tại có khả năng động đến. Hắn cũng chỉ có thể tránh sang đường vòng mà đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Kinh Biến

C này vội quá chưa biên nên có thể có tí sạn như lỗi chính tả, câu văn chưa mượt lắm. Các lão máu thì chén luôn. Mà ko thì từ từ đợi mai ta rảnh ta edit!

Bắt đầu tìm kiếm lần nữa, rốt cục lại thấy thêm một bãi có gần 700 Thiết Giáp tề. Lần này Dương Thiên đem toàn bộ 1200 bát giai bình. May mắn đám Thiết Giáp tề này có ý thức lãnh địa tương đối mạnh, rất ít khi đi dõ đại quy mô. Bỗng không thì chả may đại quân đang di chuyển, lại gặp phải đàn Thiết Giáp tề đang di chuyển, đoán chừng rất có thể sẽ là toàn quân bị diệt.

Dương Thiên trả cái giá "lớn" là một tên bát giai bình bị thương đổi lấy toàn diệt đám Thiết Giáp tề này. Vốn sau năm đợt tên bắn ra, chỉ còn hơn ba mươi đầu Thiết Giáp tề áp sát được quân đội của Dương Thiên, nhưng 20 đặc cấp võ tướng dưới tay hắn dù sao cũng chẳng phải mấy tên chỉ biết ăn chay. Hơn nữa trải qua mấy đợt công kích, đám Thiết Giáp tề áp sát được thì tốc độ cũng đã rất chậm rồi, lực trùng kích trên cơ bản cũng đã yếu đi quá nửa. Bởi vậy đám cá lọt lưới này đều bị 20 đặc cấp võ tướng diệt sạch. Chỉ là lúc ban đầu ai cũng không có ngờ tới mấy con quái tinh anh này dưới công kích như thế mà còn có thể áp sát được, hơn nữa ân trọng đó còn một con quái đầu lĩnh, thế nên một bát giai bình trở tay không kịp, bị thương không nhẹ. Cũng may lúc ấy hắn được một võ tướng bên cạnh cứu viện kịp thời, bằng không giờ này khéo đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Quái đầu lĩnh tương đương với bình chủng cao cấp đặc thù. Thuộc tính so với quái thường cao hơn một giai. Mà một con dã thú có thực lực cửu giai bình thì xác thực không phải mấy tên bát giai bình có thể so sánh. Vừa giao thủ qua đã xém chết. Nếu không phải quân của Dương Thiên đều được trang bị khải giáp toàn thân, lực phòng ngự cực cao thì vừa rồi có khi đã lên bảng đếm số.

Xử lý xong chiến trường, trời cũng đã gần tối. Hắn thu được 5 tấm da và 4 cái sừng Thiết giáp tề. Cũng coi như có thu hoạch không nhỏ.

Mang theo binh lính trở lại nơi trú quân, Dương Thiên phân phó đám võ tướng chú ý an toàn xong rồi logout.

Sau khi thoát game. Cũng đã lâu rồi Dương Thiên không xem tin tức trên TV. Vừa bật lên đã nghe thấy một đoạn tin tức dở dang không đầu không cuối:

..... Vì giữ gìn hòa bình thế giới, bảo vệ toàn bộ nhân loại trên Địa cầu. Hôm nay toàn bộ lãnh đạo các quốc gia tổ chức hội nghị tại tổng bộ liên hiệp quốc, thương thảo vấn đề tiêu hủy vũ khí hạt nhân Hội nghị phi thường thành công, 100% các quốc gia tham dự đều nhất trí việc tiêu hủy vũ khí hạt

nhân và các vũ khí có sát thương quy mô lớn trên phạm vi toàn thế giới.

Đa số người dân nghe xong tin này đều cho rằng đây chỉ là một đồng văn bản rỗng tuếch. Nhưng Dương Thiên thì khác. Hắn đã biết nguyên nhân ẩn sau thỏa thuận này!

Tranh đấu gay gắt giữa trí não Luân Hồi và chính phủ các nước đã bước vào giai đoạn căng thẳng nhất. Hơn nữa mấu chốt nhất chính là hiện tại “Luân Hồi” lại đang chiếm thế thượng phong. Với ưu thế nắm giữ khoa học kỹ thuật tiên tiến vượt trội so với Địa cầu mấy trăm năm, nó đã có thể khống chế và tiêu hủy phần lớn vũ khí hạt nhân và các vũ khí có sát thương quy mô lớn. Đồng thời còn tiện tay hủy luôn các tư liệu về việc chế tạo những vũ khí này. Thế nhưng dù đang chiếm thế thượng phong, song lần này “Luân Hồi” cũng đã bỏ ra một cái giá cực lớn. Loại bỏ vũ khí hạt nhân, các công nghệ về hạt nhân cũng tương đương với đã phá hủy đi rất nhiều nguồn năng lượng giúp nhân loại sinh tồn. Thế nên “Luân Hồi” đã đưa ra một phương thức sản xuất nguồn năng lượng mới. Bởi vậy mặc dù các quốc gia trên thế giới vô cùng bất mãn với việc “Luân Hồi” tiêu hủy vũ khí hạt nhân và các vũ khí có sát thương quy mô lớn, nhưng dưới sự hấp dẫn của nguồn năng lượng mới này, cũng không muốn làm mọi việc căng quá. Cuối cùng đành phải tự tìm một lý do đường hoàng làm cớ, che dấu chuyện này đi. Thế nên mới có cái đại hội liên hiệp quốc này.

Nhưng Dương Thiên còn nhớ rất rõ, kiếp trước hội nghị này được tổ chức vào ngày 01/3/2051 cơ mà? giờ mới là 6/12/2050, tức là sớm hơn cả mấy tháng (*). Hơn nữa nguyên nhân chính là do “Luân Hồi”. Vậy thì Thiên Hạ vận hành dựa trên trí não Luân Hồi sớm hơn vài tháng so với kiếp trước thì liệu có làm sáo trộn hiểu biết từ kiếp trước của mình không? Dương Thiên không biết. Nhưng hắn đoán, có thể việc hắn trọng sinh đã tạo nên hiệu ứng hồ điệp, khiến hệ thống đại biến động. Càng nghĩ hắn càng cảm thấy gấp gáp chưa từng có.

(*): Chỗ này ngày tháng bị lệch so với mấy C khác. Ta vẫn dịch theo đúng convert. Có thể tác giả bị nhầm nên các lão cứ coi như thời gian là hợp lý nhé.

Chính mình sờ đĩ xác lập được ưu thế như bây giờ cũng là do có kinh nghiệm trong trò chơi hơn nửa năm so với các game thủ khác. Thế nên hắn biết trước rất nhiều chuyện người khác không biết. Nếu như Thiên Hạ xảy ra biến hóa, vậy một số kế hoạch của mình không thể điều chỉnh rồi. Chuyện này không cần thận sẽ tạo thành tổn thất không thể lường trước nổi.

Nhưng Dương Thiên biết, có gấp cũng chả làm gì được. Hết thấy trước mắt vẫn phải theo kế hoạch mà hành động. May mắn là trong hơn ba tháng qua mình phát triển coi như không tệ, có chút căn cơ. Đây cũng là vốn liếng để mình đặt chân trong thiên hạ. Hiện tại chuyện trọng yếu nhất là an bài những chuyện sẽ làm trong thời gian tới thế nào.

Dựa theo thời gian tổ chức đại hội liên hiệp quốc lần này mà tính. Rất có thể Thiên Hạ sẽ ra bản cập nhật sớm hơn một tháng so với kiếp trước, thậm chí còn hơn. Ảnh hưởng trực tiếp nhất tựu khi update là Dương Thiên sẽ không thể xài bug mà tiến hành bồi dưỡng binh lính đẳng cấp cao đại quy mô nữa. Do đó hắn phải nắm chặt thời gian còn lại này.

Đoán chừng hết hôm nay, Đại Ngưu cũng dọn sạch đám sơn trại dị tộc còn lại trong cốc. Như vậy số lãnh địa phụ thuộc của mình đã là khoảng trên 130 cái. Võ tướng đã ngoài Vương cấp có 9 người, cộng thêm một tòa trọng thành, vậy mỗi ngày có thể bồi dưỡng được 460 bát giai binh. Thất giai binh thì khoảng trên 6000. Mấy ngày trước thời điểm đánh Ngốc Ung thành, số tù binh dị tộc thích hợp để chuyển chức thành binh lính cần nhanh chóng bồi dưỡng. Cũng có thể nói trong lãnh địa hiện có một vạn năm bát giai binh, trong đó có 1 vạn 3 ngàn bát giai binh có thể tùy thời điều động. Thất giai binh thì có 9 vạn người, ngoại trừ đóng ở mỗi cứ điểm, lãnh địa, nơi trú quân... tổng cộng khoảng 2 vạn, số còn lại cũng có thể tự do điều động. Đây còn là chưa thềm tính đến thực lực của băng hải tặc Hồ Sa nữa đấy.

Bất tri bất giác, thực lực của mình đã phát triển đến tình trạng như thế rồi. Với thực lực như vậy, nói là tung hoành thiên hạ thì có thể còn chưa đủ, nhưng chi là để bảo vệ chính mình thì dư xài rồi. Huống chi người khác phát triển còn xa xa mới bằng mình. Lo lắng trong lòng Dương Thiên cũng giảm đi rất nhiều.

Thực ra đã phát triển đến tình trạng này, đối với việc an bài phương hướng phát triển trong tương lai, trong nội tâm Dương Thiên cũng đã có ý tưởng.

Với hơn 100 lãnh địa phụ thuộc, mỗi ngày có thể chiêu mộ được hơn 3000 lưu dân. Cộng thêm chính mình và Đỗ Hường Nguyên có skill chiêu hàng thì trung bình ra mỗi ngày có thể kiếm thêm 8000 nhân khẩu. Mặc dù hiện tại mình nhiều khi không có ở lãnh địa thì số nhân khẩu gia tăng cũng đạt tới 6000 người. Dù rằng trong lãnh địa ngoài mình thì không còn có game thủ nào nữa, nhưng lượng nhân khẩu lại chẳng thua kém bất cứ tên nào đang đứng top. Hơn nữa hiện tại mình đã vươn được ra biển, lượng thôn xóm chiếm lĩnh được càng ngày càng nhiều. Nhân khẩu và tốc độ chiêu mộ lưu dân sẽ càng được đẩy nhanh.

Nếu như hiện tại mình chỉ truy cầu quân lực cường đại, vậy hoàn toàn có thể đưa toàn bộ số lưu dân chiêu mộ được mỗi ngày chuyển thành binh lính, hơn nữa toàn bộ những binh lính này ít nhất cũng có thể chuyển chức thành thất giai binh. Chỉ là nếu cứ bất chấp mà làm như vậy thì áp lực để giải quyết vấn đề lương thực nảy sinh sẽ là rất lớn (lính nó ăn nhiều hơn dân).

Thế nhưng dù áp lực là rất lớn thì cũng không phải chuyện không thể giải quyết. Với diện tích hải phận khổng lồ hiện tại của mình thì trước khi Thiên Hạ update, hoàn toàn có thể sử dụng hải sản (cá biển, ốc hương, cua cang, tôm hùm...) để nuôi sống toàn bộ cư dân trên lãnh địa.

Nghĩ vậy, Dương Thiên cũng bất chấp mệt mỏi, dùng qua loa bữa tối rồi lập tức log vào game.

.....

Đối với tình huống của đám Thiết Giáp tề, Dương Thiên thật sự có chút bất đắc dĩ. Gặp mấy đàn nhỏ nhỏ thôi thì còn có thể xử lý chứ gặp phải đàn nào lớn một chút thôi là đã phải đi đường vòng mà tránh chúng nó rồi. Coi như hiện tại vác toàn bộ bát giai binh hiện có đến đây thì sau khi thanh lý xong cái đảo Thiết Giáp tề này, trong tay mình còn lại được mấy tên tiểu binh cũng rất khó nói.

Nhưng muốn Dương Thiên buông tha cho số tài nguyên phong phú tại đây thì hắn lại thật sự không bỏ được. Hiện tại điều mấu chốt nhất là xem xem có

thể thành lập một căn cứ vững chắc ở chỗ này hay không. Nếu có thể cắm được rễ xuống chỗ này, như vậy hết thảy đều trở nên rất đơn giản.

Dương Thiên không biết trên đảo này liệu có thôn xóm bị bỏ hoang nào không? nếu như không có, vậy cũng chỉ có thể tự mình đi kiếm thêm một khối Kiến Thôn lệnh nữa vậy. Mà nghĩ đến Kiến Thôn lệnh, Dương Thiên lại đau đầu. Nhiệm vụ Kiến Thôn lệnh sau 3 tháng đầu thì đến giờ đã không còn tuyên bố nữa. Lúc này mà muốn kiếm được Kiến Thôn lệnh thì chỉ có đánh boss mà thôi. Ngắm lại chính mình mấy ngày này cũng đã đánh không ít sơn trại dị tộc cỡ trung hoặc cao hơn một chút mà có kiếm được khối kiến thôn lệnh nào đâu. Từ ngày trọng sinh đến giờ, tắng sơn trại mòn mắt ra mà mới chỉ kiếm được có một khối Kiến Thôn lệnh. Cái tỷ lệ này thật muốn làm cho người ta nổi điên mà.

Như vậy hiện tại, mình phải lập tức trở về lãnh địa an bài việc chuyển chức cho binh sĩ. Bằng không để đến lúc toàn bộ đám binh sĩ có thể chuyển chức up lên thất, bát giai binh xong, thì mấy ngàn danh ngạch chuyển chức mỗi ngày sẽ bỏ phí sao? Mà lãng phí là một chuyện rất đáng xấu hổ.

Dương Thiên đành phải mang theo tất cả nhân mã suốt đêm theo đường cũ phản hồi. Lăn ra biển này xem như phi thường thất bại. Ngoại trừ thu được hơn 100 đơn vị tài liệu thất phẩm thì chả còn cái gì. Hao người tốn của a!

Mãi cho đến buổi chiều ngày hôm sau Dương Thiên mới trở lại Bạch Vân trấn. Việc đầu tiên là lập tức triệu hồi Tiểu Bạch đi chiêu hàng gác cỏ. Chim sẻ tuy nhỏ nhưng chẳng lẽ không phải là thịt?

Gặp Vương lão, Dương Thiên nói :“Vương lão, mấy ngày nay tình trạng thu thập thực phẩm như thế nào rồi?”

Vương lão suy nghĩ một chút nói :“Hiện tại trong lãnh địa cũng có hơn 120 vạn người, trong đó ngư dân số lượng gần 9 vạn. Mỗi ngày có thể đánh bắt trên 140 vạn đơn vị hải sản của cá. Hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu đồ ăn mỗi ngày trong lãnh địa. Hơn nữa số thuyền đánh cá gia tăng mỗi ngày thừa để cung cấp cho số nhân khẩu tăng thêm. Mặt khác số lượng Nông phu là hơn 10 vạn, mỗi tháng có thể thu hoạch gần 2000 vạn đơn vị đồ ăn. Dựa theo ý chúa công, những đồ ăn này được chứa trong kho hàng để dự trữ.”

Dương Thiên nghe xong mới biết, nguyên lai tình huống thực phẩm trong lãnh địa so với chính mình tưởng tượng còn tốt hơn nhiều lắm. Đã như vậy, việc mở rộng số lượng binh lính đã không còn tồn tại vấn đề nào quá lớn nữa rồi.

Lập tức Dương Thiên phân phó :“Vương lão, từ giờ trở đi toàn bộ nam đinh mới trong lãnh địa đều đưa đi chuyển chức thành binh sĩ. Thời loạn sắp đến, chúng ta nhất định phải có đủ thực lực.”

Vương lão có chút miễn cưỡng gật đầu, xem ra là hắn không quá đồng ý với chính sách mở rộng quân đội đại quy mô này. Nhưng hắn sao có thể biết được không lâu nữa, phương pháp Dương Thiên sử dụng để bồi dưỡng binh lính đẳng cấp cao sẽ không sử dụng được nữa.

Đúng lúc này, tiếng pm lại vang lên, là Phi lệnh sói heo phát tới tin tức, không biết có phải trấn hải thôn lại xảy ra chuyện gì hay không

Bật pm, bên tai Dương Thiên vang lên giọng nói có phần vô cùng gấp gáp của Phi lệnh sói heo :“Lão đại, người vào banlong.us mà xem đi, có một 2pic về thiên hạ đệ nhất trấn”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Tiền Cảnh Của Thị Trường Sách Kỹ Năng

Dương Thiên có chút sững sờ,“thiên hạ đệ nhất trấn”? Đó không phải là mình sao? vội hỏi:“Đến tột cùng là chuyện gì?”

Phi lệnh sói heo nói:“Ta nhất thời cũng không nói rõ được, người tự xem một chút đi.”

Dương Thiên nghĩ không ra, liền logout để vào diễn đàn.

Trên diễn đàn, Dương Thiên quả nhiên thấy cái tin to to tổ bố đang được stick: 50 vs 50000, thực lực khủng bố của thiên hạ đệ nhất trấn.

Dương Thiên lắp bắp kinh hãi, đoán chừng việc này đúng là có chút liên quan với mình, vội vàng kick vào. Á đù, lại còn thu phí, cũng không đắt, chỉ cần 5 nguyên. Dương Thiên akay lắm, nhưng cuối cùng cũng đành chịu giao tiền. Thiên hạ mặc dù còn chưa khai thông hỏi đáp tiền mặt, nhưng tài khoản trò chơi và tài khoản ngân hàng thì đã được khóa lại từ lúc mới vào game rồi.

Bên trong là một đoạn video, 50 tên lính mặc giáp vẩy cá, trong tay là trường thương điểm thép đoạt đứng ngao nghể trước văn phòng trường thôn. Phía đối phương là đội ngũ mấy vạn người, như nước thủy triều không ngừng trùng kích phòng tuyến, nhưng lại không có lấy một tia hiệu quả. Mặc dù đội ngũ mấy vạn người này chỉ là một đám ô hợp, thực lực thấp không nói, đã thế còn không hề có tí kỹ thuật nào. Đến cả một điểm trận hình đều không có. Toàn bộ tràng diện là máu me be bét, chân tay bay tứ tung, rất đồ sộ.

Cả đoạn video dài đến nửa giờ, kết quả là phía đội ngũ mấy vạn người thất bại.....

Dương Thiên xem video, khẽ cau mày. Hắn đã nhìn ra, cái đoạn video này chính là hôm Vọng Thiên Trấn bị thế lực thần bí tập kích, chỉ là không biết

thằng nào rảnh rồi lại đi quay lại rồi post lên thế này.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, vô số comment. Có tin tưởng, có không tin, thậm chí có cả ghen ghét. Cũng có người cho rằng cái đoạn video này là do thằng nào đó nhân rồi chế ra. Đương nhiên chuyện này rất ít người tin. Mặc dù hiện tại kỹ thuật xử lý video đã vô cùng tân tiến, nhưng kỹ thuật kiểm tra cũng phát triển chẳng kém, muốn chế ra một video không chút sơ hở, chỉ sợ không mấy ai làm nổi. Còn có một số người cho rằng đây là trò khôi hài do mấy vạn người vác ra diễn, nhưng lời này vừa nói ra đã bị người khác chửi cho không mở mồm nổi. Lý luận đưa ra rất đơn giản: Có bản lĩnh người cũng đi mà diễn ra trò khôi hài như vậy ư? Cả đoạn video nhân số tử vong là hơn hai vạn. Xin hỏi là công hội nào nguyện ý bỏ ra một cái giá lớn như vậy chỉ để diễn một trò khôi hài?

Mặc dù có rất nhiều người không tin vào tính chân thật của đoạn video này, nhưng số người tin tưởng vào chuyện này cũng không ít. Lý trí nói với bọn họ rằng chuyện này là sự thật. Từ đó họ cũng dần minh bạch được chênh lệch giữa giai vị của binh sĩ trong Thiên Hạ. Dương Thiên có thể từ đồng nhân của bọn hắn để lại mà nhìn ra xu hướng thống trị của binh lính đẳng cấp cao trong thời gian tới.....

Theo đó, hẳn phỏng đoán chỉ sau một thời gian ngắn nữa thôi, sách kỹ năng khả năng cao là sẽ tăng giá rồi. Đặc biệt là sách kỹ năng sơ cấp, giá cả chắc chắn sẽ một đường tăng vọt. Bởi vì hiện tại đẳng cấp đám người chơi phần lớn ở vào 26,27 cấp, mà dưới tình huống không có danh ngạch chuyển chức võ tướng, sử dụng sách kỹ năng là đường tắt duy nhất để nhanh chóng đột phá ngũ giai binh. Không mất thời gian chờ cho trí lực đạt tới 50 điểm, tự lĩnh ngộ kỹ năng. Việc này diễn ra sẽ càng khẳng định thực lực cá nhân của hắn, xác lập được ưu thế giai đoạn sơ kỳ.

Dương Thiên biết, một tiệm tạp hóa trong thành, mỗi ngày chỉ bán ra 200 quyển sơ cấp kỹ năng, 50 quyển trung cấp kỹ năng, 10 quyển cao cấp kỹ năng và 1 quyển đặc cấp kỹ năng. Số lượng này xa xa không thể thỏa mãn nhu cầu của mấy chục vạn người chơi. Cứ theo cách mà đám NPC gian thương đã làm trong quá khứ, chỉ cần đến thời điểm nào đó, một khi vật phẩm bán ra xuất hiện tình trạng cung không đủ cầu, vậy điều hiển nhiên là đám vật phẩm này sẽ ồ ạt lên giá. Về phần hiện tại sách kỹ năng bán trong shop hệ thống giá bao nhiêu, Dương Thiên thật đúng là không thêm quan tâm. Hiện tại trong kho hàng của hắn sách đã có trên 4.000 quyển sách kỹ năng các cấp cũng rồi. Định lúc nào giá cao một tí thì bán đi, cũng có thể ôm được một vố.

Hiện tại đám gamer cũng không như khi trò chơi vừa mới bắt đầu, ai nấy nghèo kiệt xác rồi. Mỗi ngày một người trung bình cũng có thể kiếm được hơn 100 tiền đồng. Đương nhiên giết quái hình người thu nhập sẽ cao hơn, nhưng bọn này phần lớn là ở trong tự cư điểm, nếu không có đại lượng người chơi hành động tập thể, cần bản là không dám động vào. Bằng không thì chết như thế nào cũng không biết. Đương nhiên trong lãnh địa của một số người chơi đã ngoài trung cấp cũng có vài nơi trú quân có quái hình người, nhưng số lượng này cũng chẳng đủ dùng. Hiện tại ngoại trừ Bạch Vân trấn của Dương Thiên, còn lại trong lãnh địa của ông nào chả có gần ngàn quân đoàn gamer. Đánh ra được trang bị có thể thỏa mãn nhu cầu đã là khó, nói gì đến sinh ra lợi ích kinh tế.

Cứ dựa theo thu nhập đấy mà tính toán, muốn mua một cuốn sách sơ cấp kỹ năng cũng không phải việc gì khó. Mà số lượng gamer không lồ như thế, mỗi ngày số sách kỹ năng chỉ cần vừa đôi mới đã bị mua không còn một mảnh. Về phần trừ hàng sách trung cấp hoặc cao hơn thì đến giờ vẫn chưa có ai có thể xa xỉ như vậy. Chẳng qua nếu như có người nguyện ý bán ra số sách kỹ năng này bằng nhân dân tệ thì may ra mới có người đủ lực mua mà tàng trữ.

Dương Thiên trước kia cũng đã cân nhắc qua việc thu mua sách kỹ năng, sau đó thao túng thị trường. Nhưng nhìn lại chính mình chỉ có một người, cần bản không có thời gian chạy đến từng thành một thu gom, cuối cùng đành bỏ ý nghĩ này đi. Huống chi hắn bây giờ có được gần 10 vạn binh lính thất giai trở lên, thật đúng là không việc gì phải quá để ý đến mấy trăm quyển sách kỹ năng kia.

Mà đối với chuyện sách kỹ năng, Dương Thiên cũng chỉ là nghĩ thoáng qua mà thôi. Hắn bây giờ là đang tính xem xử lý mấy thằng giám đánh lên mình thế nào. Mặc dù hiện tại còn chưa biết là ai, nhưng Dương Thiên tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có đáp án. Kể cả mình không nóng nảy thì chắc chắn cũng sẽ có thằng sốt ruột.

Cuối cùng Dương Thiên nhìn qua một chút số tiền thu được từ cái clip này, lại đạt tới hơn 50 vạn. Thấy vậy Dương Thiên tròn mắt? Thăm nghĩ chính mình liệu có nên chuyển nghề sang làm clip kiếm tiền hay không đây?

Lần nữa tiến vào trò chơi, Dương Thiên pm cho Phi liệt soái heo, nói: “Ta vừa xem qua một chút, không có gì đặc biệt. Người bên kia tình huống bây giờ thế nào rồi?”

Phi liệt soái heo nói: “Lão đại người cứ yên tâm đi! Trong ba ngày nay ta đã đánh hạ ba cái thôn nhỏ. Nhưng thôn cũng chỉ là cấp một, nhân khẩu có ba bốn trăm người.”

Dương Thiên nghĩ nghĩ, nói: “Bây giờ người trước cứ bắt đầu kiến thiết đặc cấp quân doanh đã.... Sau đó đem toàn bộ danh ngạch chuyển chức võ tướng dùng cho hết. Tiếp đó phá đi đặc cấp quân doanh. Như vậy đám võ tướng sẽ chuyển thành thất giai binh. Toàn lực bồi dưỡng thật nhiều thất giai binh, dùng tốc độ nhanh nhất mở rộng thành quả chiến đấu. Vấn đề trang bị hiện không nhìn đến, ta sẽ định kỳ cho người đưa tới. Về phần nguyên vật liệu, tin tưởng người có 1 hơn vạn thôn dân, cũng đủ ứng phó số tài nguyên cần để kiến tạo rồi.”

.....

Cùng Phi liệt soái heo nói chuyện một lúc, Dương Thiên đi đến tòa tiệm may chung cực duy nhất trong lãnh địa.

Lưu Tương từ xa nhìn thấy Dương Thiên, cười nói: “Trưởng trấn đại nhân bận rộn, hôm nay thế nào lại rảnh rồi đến cái cửa hàng be bé của ta đi dạo a?”

Dương Thiên cười nói: “Không thể không quan tâm a! Trong lãnh địa chỉ có mỗi cái tiệm may “be bé” này đạt tới chung cực, chả may Lưu đại tỷ người lười biếng, vậy là ta lỗ lớn rồi.”

Lưu Tương cũng biết Dương Thiên hay nói giỡn, cười nói: “Trưởng trấn nói gì thế? Ta Lưu Tương mặc dù không phải nam nhi thân cao chín xích, nhưng

thân chịu đại ân của trưởng trấn, có thể nào không hết lòng làm việc vì trưởng trấn, vì lãnh địa quê hương ta đây? nếu không nhờ được trưởng trấn một tay bồi dưỡng, chỉ bằng ta một người con gái yếu ớt làm sao có được thành tựu như ngày hôm nay?”

Dương Thiên cười cười, cũng không dây dưa quá nhiều ở chủ đề này nữa, nói :“Ta hôm nay tới là có một vật muốn cho ngươi, để xem có thể làm ra thứ tốt gì không?”

Lưu Tương lấy làm kỳ, trước kia cũng không nghe nói qua trưởng trấn tự tay mang tới cho ai cái gì đó, nói:“Thỉnh trưởng trấn trước lấy ra xem một chút đã.”

Dương Thiên lấy da Thiết Giáp tê trong balo ra, đưa cho Lưu Tương, nói :“Ừ....., chính là thứ này. Ngươi xem có thể làm ra giáp gia loại gì?”

Lưu Tương cầm lấy, trên mặt hiện lên vẻ kinh hi, nói:“Trưởng trấn, đây chính là bảo vật khó có được a! Ngài lấy được từ chỗ nào?”

Dương Thiên nói:“Cái đồ chơi này kiếm được cũng không dễ, ta hiện tại cũng chỉ có khoảng 10 tấm, ngươi nên dùng tiết kiệm. Ngươi trước nhìn xem thứ này có thể làm ra cái đồ gì đã?”

Lưu Tương thế nhưng là vương cấp thợ may, đối với mấy cái này biết quá rõ. Không cần nghĩ ngợi nói:“Như tài liệu phẩm cấp này ít nhất cũng phải đại sư thợ may mới có thể sử dụng. Đến bản thân ta cũng chưa từng được dùng tài liệu cao phẩm chế tác trang bị, bởi vậy hiện tại sử dụng những tài liệu này ta chỉ có thể chế thành giáp da cấp Hắc Thiết. Nếu có bản vẽ hoặc là ta lĩnh ngộ được kỹ thuật cao cấp xong, có lẽ có thể chế tạo ra giáp da cấp Thanh Đồng.”

Bản vẽ? Dương Thiên đối với thứ này cũng không phải lạ gì, nhưng bản vẽ chế tạo trang bị Dương Thiên lại chưa từng nghe qua, hẳn vẫn cho là trang bị chế tác thì chỉ cần đẳng cấp đạt tới là được, không nghĩ tới trong đó còn có nhiều đạo như vậy. Xem ra gần gũi một năm thời gian, hiểu biết đối với trò chơi cũng chỉ thuộc dạng vỡ lòng.

Dương Thiên nói:“Ta hiện tại cũng không có năng lực chuẩn bị cho ngươi bản vẽ chế tác, xem ra chỉ có thể cung cấp cho ngươi chút tài liệu này để luyện tập, hi vọng một ngày nào đó ngươi có thể nắm giữ kỹ thuật cao cấp.”

Lời có vẻ khiêm tốn, thế nhưng hiện tại có năng lực nói lời “khiêm tốn” như vậy chắc cũng chỉ có Dương Thiên mà thôi.

Lưu Tương tự nhiên là hưng phấn đồng ý, nói:“Đa tạ chúa công thành toàn!”

Một câu “Chúa công”, lại làm cho Dương Thiên có chút kích động. Thôn dân trong thuộc địa là tương đương với tá điền. Một khi lãnh địa bị chiếm lĩnh, số dân này sẽ đầu hàng lãnh chúa mới. Thế nhưng NPC đã nhận chủ thì không như vậy, nếu như độ trung thành đủ cao, NPC đã nhận chủ coi như bị bắt làm tù binh cũng sẽ không đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hệ Thống Sủng Vật Mở Ra

Ngày hôm sau, Dương Thiên một mực vui đầu luyện cấp trong lãnh địa, thuận tiện chờ tin tức. Nhưng mãi cho đến lúc trời tối cũng không nhận được chút tin tức nào như dự liệu.

Đầu tháng tư, người trong dự liệu vẫn không xuất hiện. Tuy vậy Dương Thiên lại nhận được một kinh hi ngoài ý muốn. 500 bát giai binh được phái đi tìm kiếm Thần miếu rốt cục đã có một đội nhân mã trở về. Không chỉ có như thế, bọn hắn còn mang về một quả thần hồn - thứ mà Dương Thiên đã tha thiết ước mơ từ lâu.

Tiểu đội trở về lần này là đội mười người được phái đi tìm tòi ở Giao Châu. Thời gian đầu bọn hắn tìm chán chê cũng không thu hoạch được gì, đến tận mấy ngày trước, trong khu núi sâu mới phát hiện hai tòa Thần miếu bỏ hoang. Sau khi tìm hiểu kỹ, bọn hắn phát hiện trong đó có một tòa Thần miếu không có chút lực lượng phòng ngự nào. Vậy là đương nhiên, miếng thần hồn bị đánh mất được bọn hắn thu đi. Tòa thần miếu còn lại ở trên một đảo nhỏ giữa hồ. Mà cái hồ này không ngờ lại chứa đầy nhược thủy*. Không làm sao được, bọn họ chỉ đành cắt cử vài người ở tại chỗ canh giữ, chờ Dương Thiên lại đến định đoạt.

(*) Nước nhẹ, đến lòng giếng cũng không nổi được. Xem thêm Tây Du Ký 1986 đoạn thu phục Sa Tăng để biết thêm chi tiết =)).

Trở lại Bạch Vân trấn báo tin chỉ có một người, chín người còn lại ở tại chỗ đợi. Đây là một nhiệm vụ mang tính trường kỳ.

Dương Thiên kinh hi, tiếp nhận miếng thần hồn từ trên tay người lính. Miếng thần hồn này có tên là Huyền Vũ thần hồn, về phần thuộc tính thì phải đợi Thần miếu xây xong mới biết được.

Dương Thiên để cho người lính này xuống dưới nghỉ ngơi, bản thân thì lập tức sai người đem thần hồn đến Vọng Thiên trấn xây dựng Thần miếu. Xây thần miếu, dù có dùng max nhân số cũng phải 1 thánh mới xong. Cứ từ từ a!

An bài xong mấy chuyện này, Dương Thiên muốn lập tức kéo quân đi xem cái Thần miếu còn lại. Nhưng mình hiện tại cũng không rảnh, có nhiều việc phải mau chóng giải quyết. Aiiizz ! Mâu thuẫn a!

Cuối cùng, Dương Thiên vẫn quyết định đi xem Thần miếu trước đã. Dù sao mình cũng chỉ là suy đoán sẽ có người đến tìm mình nói chuyện, nhưng vạn nhất đối phương không đến, vậy chính mình chẳng phải là đội uổng công sao?

“Thế giới thông cáo: người chơi Anh quốc Nặc Ân và tứ giai ma thú Kiếm Sĩ Trư thành công ký kết khế ước sủng vật, hệ thống sủng vật mở ra, tình huống chi tiết thỉnh tìm đọc tin chính thức. Làm người chơi đầu tiên đạt được sủng vật, đặc ban thưởng Nặc Ân danh vọng 10 điểm, đẳng cấp sủng vật tăng lên tứ giai.”

Hiện tại đã mở ra hệ thống sủng vật?! Chuyện này làm cho Dương Thiên cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Hắn còn nhớ rõ kiếp trước hệ thống sủng vật mở ra ít nhất phải chờ hơn một tháng nữa mà? Dương Thiên càng ngày càng thấy sốt ruột rồi.

Hệ thống sủng vật mở ra cũng biểu thị cho hình thức chiến đấu của các người chơi sắp bắt đầu phát sinh biến hóa rồi. Trước mình dịch bộ này ở Bạch Ngọc Sách, giờ mình chuyển sang dịch ở Bàn Long. Các bạn copy truyện vui lòng ghi tên người dịch và nguồn banlong.us giùm mình nhé. Xin cảm ơn!

Sủng vật không giống với tọa kỵ, tọa kỵ chỉ có thể cưỡi, không cách nào chiến đấu cùng nhân loại. Mà sủng vật thì lại khác. Nó có năng lực công kích, sủng vật lớn một chút còn có thể cỡi. Dĩ nhiên, với ưu điểm như vậy, chuyện kiếm được sủng vật có rất nhiều hạn chế.

Đầu tiên là thuật dụ bắt. Hệ thống sủng vật đã mở ra, vậy tất cả mọi người tự nhiên sẽ có thêm skill thuật dụ bắt. Nhưng không thể không nói, cái skill này có tỷ lệ thành công thật sự là thấp đến đáng thương. Nếu như xác suất thành công là một phần vạn còn chưa đủ để làm đám gamer nản chí, vậy thời gian cooldown là hai giờ sẽ trực tiếp ném mọi hi vọng của người xuống thâm uỳnh. Nhưng cũng may còn một điều, đó là chỉ cần là bản thân người tự mình không nhờ sự trợ giúp của bất cứ ai đánh trọng thương quái, vậy xác suất sẽ được đề cao một mảng lớn.

Mặt khác, cái skill quái thai này còn khó chịu ở chỗ, chỉ có đã quái mới có thể bị dụ bắt, hơn nữa không thể là đã quái đã bị thuần dưỡng. Quái đòi mới ở nơi trú quân trong lãnh địa thì không cách nào trở thành sủng vật. Mà số lượng đã quái lại không nhiều lắm, trừ phi là nguyên bản động vật có tính quần cư, bằng không thì người chỉ có thể thấy vài con động vật ăn cỏ như hươu, nai, thỏ chạy lanh quanh mà thôi. Hơn nữa muốn cho sủng vật tiến hành chiến đấu, đương nhiên phải tận khả năng dụ bắt cho được mấy con đã quái cường đại chút. Căn cứ theo quy tắc chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên, đã quái càng cường đại thì số lượng lại càng thưa thớt, đã thể phần lớn còn chui rúc ở mấy cái địa phương ít ai lui tới. Có khả năng người tìm mồi mất trong thâm sơn vài ngày cũng chẳng phát hiện ra con đã quái nào trâu trâu một tí. Đó là chưa kể tới việc nếu mục tiêu có thực lực cao hơn quá nhiều so với bản thân, vậy xác suất thành công cứ theo đó tỉ lệ thuận mà hạ xuống.

Sau khi ký kết thành công khế ước sủng vật, level sủng vật sẽ tự hạ xuống đẳng cấp trụ cột (ví dụ gà mặc định level 5, chó level 6 chẳng hạn...). Đi luyện level cùng chủ nhân sẽ nhận được kinh nghiệm thăng cấp như bình thường. Điều đáng nói ở đây là kinh nghiệm sủng vật nhận được là từ kinh nghiệm của chủ nhân chia sẻ. Bởi vậy, nếu như sủng vật ký kết có sức chiến đấu thấp, vậy thậm chí còn có thể liên lụy tới tốc độ thăng cấp của chủ. Đương nhiên, người cũng có thể đem thu sủng vật vào trong không gian sủng vật, như vậy kinh nghiệm sẽ không bị chia sẻ. Lúc nào cần thì lại phóng xuất là được.

Level tối đa của sủng vật cũng có hạn mức. Cái hạn mức cao nhất này có quan hệ cùng tư chất sủng vật. Tương tự như tư chất của NPC, với sủng vật tư chất cấp D, trước cấp 90 thì level cực hạn là 30 + đẳng cấp trụ cột. Cứ tăng hoặc giảm 1 bậc tư chất thì tương ứng level cực hạn sẽ tăng hoặc giảm 10 cấp. Nếu muốn tiếp tục up level cho sủng vật sau khi đã max level, vậy phải dựa vào một ít vật phẩm đặc thù hoặc là được vật.

Mà sủng vật muốn đột phá đến level 91, nếu không có tư chất cấp S thì cũng đừng có hi vọng. Nếu muốn đạt tới 100 cấp thánh giai sủng vật, vậy thì tìm sủng vật tư chất cấp SSS đi nhé. Cứ như vậy theo lý mà nói, coi như là gà rừng có đẳng cấp trụ cột là 5, thế nhưng có tư chất cấp SSS thì muốn bồi dưỡng nó thành thánh giai sủng vật cũng là chuyện có thể.

Nếu như người không hài lòng với sủng vật, còn có thể chuyển nhượng cho người khác, hoặc là treo bán trên thị trường. Tuy vậy hệ thống cũng sẽ có chút hạn chế đối với loại sủng vật giao dịch này. Đó là sau khi giao dịch hoặc chuyển nhượng, tư chất sủng vật sẽ bị giảm xuống hai cấp. Theo đánh giá của Dương Thiên là tương đối khôn ngoan.

Càng làm cho người ta bức mình là trong Thiên Hạ, nếu sủng vật bị từ vong thì sẽ không thể phục sinh, hơn nữa người nào đã từng có sủng vật mà để nó chết, vậy xác suất thành công khi muốn bắt thêm một sủng vật nữa sẽ giảm xuống một mảng lớn. Mà tiếp nhận sủng vật do người khác chuyển nhượng cũng sẽ có tỷ lệ thất bại nhất định. Do đó, người chơi trong lúc sử dụng sủng vật phải cẩn thận từng li từng tí một. Trừ phi người có được vật phục sinh, nếu không tốt nhất là đừng có để sủng vật của mình chết mất.

Đương nhiên, sủng vật chung quy cũng chỉ là sủng vật, thủy chung không cách nào thay thế hoàn toàn tọa kỵ được. Đạo lý rất đơn giản, muốn xây dựng chế độ kỵ binh thì phải sử dụng tọa kỵ thống nhất mới có thể phát huy tối đa tác dụng. Nếu như dùng sủng vật làm tọa kỵ, vậy cứ tưởng tượng tràng diện lúc ấy xem như thế nào nhé: động vật thiên kì bách quái, giống nào cũng có, một ông cười rùa, đứng ngay cạnh 1 ông cười báo đen, 1 ông cười tê giác o_o =))?. Tốc độ không đồng nhất, sức chiến đấu không đồng nhất, đây chắc chắn sẽ là một hồi ác mộng! Trừ phi đội kỵ của người 100% có được sủng vật y như nhau, nếu không cũng đừng nghĩ đến việc dùng sủng vật làm tọa kỵ.

Dương Thiên không lên trang chủ xem đi tin về sủng vật vì đã biết hết rồi. Hơn nữa sủng vật đối với Dương Thiên mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn. Về lâu về dài, trong các cuộc chiến đại quy mô, giá trị của sủng vật không lớn. Hắn là người rõ ràng nhất, tác dụng chủ yếu của sủng vật là để đi luyện cấp hoặc solo về sau.

Hắn hiện tại chỉ là có chút hâm mộ tên gia hỏa may mắn Nặc Ân kia. Thế giới Tây Phương không tồn tại đám linh thú dạng siêu nhiên. Để cân đối, hệ thống đã thiết trí đám ma thú giữa hai bên có chút chênh lệch, ví dụ tứ giai ma thú ở phương tây sẽ có sức chiến đấu tương đương với đã thú tứ giai tinh anh hoặc ngũ giai thường ở thế giới phương đông. Bởi vậy, Kiếm Sĩ Trư của Nặc Ân sau khi được ban thưởng, đẳng cấp tăng lên tứ giai thì sức chiến

đầu đã tương đương với đặc cấp võ tướng rồi. Hiện tại nếu chỉ xét chiến lực cá nhân, vậy trên toàn thế giới, Nặc Ân tuyệt đối có thể bước vào Top 5.

Trước đem việc này để qua một bên, Dương Thiên đem theo Tiểu Bạch và tên bát giai binh vừa trở về kia tiếp tục lên đường. Hắn muốn nhanh chóng thăm dò cho được tòa Thần miếu ở giữa hồ kia, thử xem có kiếm thêm được một miếng thần hồn nữa không. Vốn Tiểu Bạch hiện đang tạm giao cho Đỗ Hường Nguyên, nhưng cân nhắc đến việc phải vượt qua hồ có chứa nhược thủy, không có Tiểu Bạch thật đúng là không qua được, bắt buộc phải kéo nó theo.

Trước khi đi, để đảm bảo an toàn, Dương Thiên phân phó Đại Ngưu phái một võ tướng dẫn theo 1000 bát giai binh bí mật trú tại Vọng Thiên trấn, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.

Mà lúc này, trong toàn bộ Thiên hạ, ai nấy đều đang điên cuồng vì sủng vật. Vô số người YY cái cảnh bản thân đang đẳng long, khu hồ. Tung hoành thiên hạ dưới ánh mắt ái mộ của vô số các mỹ nữ đang sẵn sàng lấy thân dâng hiến... Thế nên đàn đàn lũ lũ tiến vào thâm sơn, dụ bắt dã thú. Một ít công hội lớn thậm chí triển khai hàng vạn người chơi cùng hành động. Ngay cả quái đối mới trong lãnh địa cũng không đánh mà huy động lực lượng toàn bộ chạy vào rừng, cố kiếm cho mình một sủng vật

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Once More Th?

Vụ ầm ĩ này qua đi nhất định sẽ làm cho tuyệt đại đa số người chơi thất vọng. Trong rừng trong núi cũng không phải nơi an toàn như tưởng tượng. Nào là độc trùng mãnh thú, đầm lầy chướng khí, sơn tặc cường đạo... đã khiến cho quá nửa số người tiến vào chết oan chết uổng rồi. Mà hiện tại thực lực đám người chơi đều phổ biến vào khoảng tứ giai. Coi như có tìm được mấy loại mãnh thú lục giai như hổ báo các loại thì xác suất dụ bắt thành công cũng thấp đến đáng thương.

Theo công tác thống kê không hoàn chỉnh, con số bắt sủng vật này lời theo gần 200 triệu người trong sever Vina tham gia hành động. Liên tiếp kéo dài trong mấy ngày. Thế nhưng kết quả cuối cùng thì chỉ có rải rác hơn mười người bắt được các loại mãnh thú lục giai như hổ báo... mà thu hoạch được dã thú tam, tứ giai như lang, gấu các loại cũng chỉ có mấy trăm người.

Kết quả này làm cho đại đa số người chơi nản chí không thôi. So với thu hoạch, cái giá bỏ ra là quá đắt. Hơn một nửa số người tham gia bị giảm một cấp. Đây là tổn thất cực lớn a. Với level của người chơi hiện tại mà nói, từ vọng một lần là tương đương với gần mười ngày bận rộn trở thành toi công rồi. Mà phương Đông còn đỡ, bên thế giới Tây Phương nghe nói tỉ lệ tử vong còn cao hơn. Ai bảo thực lực của đám ma thú bên đấy mạnh hơn?

Công việc vất vả, kết quả thì như lời đồn, thế nên rất nhiều người không thể không đối mặt với sự thật: quá khó để kiếm được sủng vật đẳng cấp cao. Do đó ánh mắt của mọi người bắt đầu chuyển về một loại dã thú có đẳng cấp thấp, hơn nữa số lượng cũng không ít là chó hoang.

Tình cảnh của đám chó hoang hiện tại đang vô cùng hồng hót. Thoáng xuất hiện cái là bị một đám người bu vào tắm giềng tắm xả, đã thế còn khuyến mãi thêm ít mầm tôm. Kể cả các tụ cư điểm toàn chó hoang cũng thế. Vô cùng khổ cực.

Thế nhưng tại sao lại là đánh chết mà không phải dụ bắt đây?

Rất đơn giản, do xác suất khi xài skill dụ bắt thành công quá thấp, mà thời gian cooldown lại quá dài, nếu như lần đầu chiêu hàng không thành công, cũng chỉ có thể đợi skill cooldown xong rồi xài thêm lần nữa. Nhưng 2h cooldown là quá dài, đoán chừng rất nhanh cũng sẽ bị người khác phát hiện. Mà mấy cái thăng phát hiện nhất định sẽ không cho mình đầy đủ thời gian để chờ đợi. Đã chính mình không chiếm được, vậy việc mẹ gì phải để cho thăng khác chiếm tiện nghi. Thế nên, đại lượng chó hoang cứ thế oan ức mà chết.

Thị trường mấy ngày nay cũng phong phú hơn, một vài sủng vật được bán ra. Nhưng giá lại cao tới mức không hợp thói thường rồi. Lục giai lão hổ yết giá 100 kim. Ai muốn mua? Có 100 kim không bằng chính mình giữ lại để mua sách kỹ năng còn hơn. Đến chó hoang cấp thấp nhất - level 20 cũng được yết giá là 10 kim.

Tuy vậy, thế gian vẫn lắm thăng giàu. Rất nhiều tên coi tiền như rác, thấy trên thị trường có bán cái là lập tức vung tay mua luôn sủng vật. Mặc dù giá trị thực tế không lớn, nhưng đây chính là biểu tượng cho thân phận a. 100 kim theo giá hiện tại mà nói cũng chỉ tầm 100 vạn nhân dân tệ. Đối với cái bọn giàu nứt đố đổ vách thì chút tiền ấy chẳng đáng là bao. Hơn nữa đất sủng vật trên đường, thỉnh thoảng lại gặp người biết hàng biết giá chỉ trò bàn tán, chút tiền ấy bỏ ra là rất có giá a.

Trong khi đó vào lúc này, Dương Thiên và tên bát giai binh dẫn đường đã sớm đến nơi, hội hợp với chín tên bát giai binh đang canh giữ Thần Miếu ở Giao Châu, nhưng hắn cũng không vội vàng lao tới ngay hòn đảo giữa hồ.

Xuống ngựa, đảo qua hồ nước trước mắt. Hồ này có diện tích ước chừng 100 km², mà hòn đảo nhỏ lại nằm chính giữa hồ, lớn chừng 1 km². Quan sát kỹ không thấy gì bất thường. Dương Thiên liền cười Tiểu Bạch bay thẳng về phía hòn đảo nhỏ. Vốn chỉ có mấy km lộ trình ngắn ngủn, với tốc độ của Tiểu Bạch thì chỉ cần không đến một phút đồng hồ là tới. Nhưng còn chưa bay được một nửa, Dương Thiên bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến thành màu đen. Trong nháy mắt này, trong đầu Dương Thiên chợt nghĩ tới một thứ: chướng khí.

Lập tức mệnh lệnh Tiểu Bạch bay trở về, còn chưa thoát ra phạm vi của hồ nước, Dương Thiên đã bị cường sát khỏi game. Nếu không phải hệ thống nhắc nhở nói mình bị ngắt, Dương Thiên còn tưởng rằng lần đầu tiên của xứ nam như hắn đã phải bàn giao tại đây rồi!

Hai giờ sau, Dương Thiên lần nữa login. Vừa mở mắt đã thấy mười bát giai binh trung thành đang bảo vệ nghiêm mật chung quanh. Chỉ cần hơi có chút động tĩnh, sẽ gặp phải đã kích lỗi định của bọn hắn.

Ba ngày trôi qua, Dương Thiên ngửa mặt ngắm bầu trời thoáng đãng thờ dài, vẫn là vô kế khả thi. Cái hệ thống này cũng quá khốn nạn đi! Chẳng phải chỉ là một tòa Thần miếu sao? hết nhược thủy, lại đến chướng khí sao. Hơn nữa cái chướng khí này còn cực kỳ lợi hại, nếu chạm vào nó, chỉ cần tám mươi giây ngắn ngủn thôi là có thể làm cho một vị đặc cấp võ tướng lâm vào hôn mê. Cái thứ này giá mà thu vào được xong ném ra chiến trường, quả thực không công mà hưởng lợi a! Quân quân đội người có bao nhiêu lợi hại, hết thấy ngã xuống cho lão tử.

Đương nhiên Dương Thiên cũng chỉ là YY thoáng một phát mà thôi, hắn còn chưa có năng lực thu được cái thứ này để mang đi.

Tuy nhiên, muốn để Dương Thiên bỏ qua thần hồn trong thần miếu này, hẳn thật đúng là không can tâm. Theo kinh nghiệm của hắn, trong game không có khả năng tồn tại sự tình không có lời giải như vậy. “Luân Hồi” chắc chắn cũng chả nhằm chán đến mức tạo ra 1 tòa thần miếu bất khả xâm phạm giữa hồ rồi ngồi rình đám người chơi bắt lượm tiền vào đâu.

Đến hôm thứ tư Dương Thiên dặm chân ở đây, bên hồ bỗng xuất hiện một vị lão nhân đang hái thuốc. Hai mắt Dương Thiên sáng lên, thông qua lão nhân này, biết đâu lại có hy vọng. Chạy chạy lại ân cần hỏi thăm, lão nhân hái thuốc liền trả lời: “Cái này hồ a, người sống không qua được đâu. Bất kể người lợi hại đến thế nào cũng không thể chống cự lại nổi lớp chướng khí quanh hồ. Nghe nói Nam Man nhất tộc có một số người chuyên đuổi thi *, có lẽ cũng chỉ có những thi thể này mới có thể xuyên qua lớp chướng khí a.”

(*) Mấy ông đọc truyện hoặc xem phim kinh dị rồi thì biết. Có mấy thằng cầm bùa hay cầm chuông gì gì đó, xong dẫn theo con cương thi nhảy cả tung cả tung đi khắp nơi dọa người ấy. Xem chả sợ gì cả =)).

Dương Thiên lập tức có ý nghĩ đi tìm người đuổi thi. Nhưng vừa nghĩ đến nước trong hồ thì là nhược thủy, Dương Thiên lại bắt đầu chóng mặt: Cần một cái thi thể, nhưng thi thể này lại phải biết bay, có lẽ như thể mới có khả năng đến được hòn đảo giữa hồ.....

Mấy ngày nay lại xem như toi công rồi. Ngày hôm sau, Dương Thiên cười Tiểu Bạch trở về Bạch Vân trấn, lưu lại mười vị bát giai binh tiếp tục tìm kiếm Thần miếu.

Vừa mới về đến trung tâm hành chính Bạch Vân trấn, Dương Thiên đã bị Vương lão lật đật tìm tới, nói: “Chúa công, người rốt cục cũng về rồi. Mấy ngày nay có hơn mười dị nhân liên tục đến Vọng Thiên trấn tìm người. Chúa công xem có muốn bỏ chút thời gian đi gặp họ không?”

Dương Thiên nghe xong nhẹ gật đầu, âm thầm cười nói: “Còn tưởng rằng bọn chúng sẽ đợi thêm vài tuần nữa mới tới chứ! Không nghĩ tới cũng chỉ kiên nhẫn được chút chút như vậy thôi à.” Sau đó như sức nhớ ra gì đó, quay qua hỏi: “Vương lão, ta nhớ ngày 14 tháng trước đã dựng xong được viên, vậy đến hôm qua là thu hoạch được rồi phải không? Không biết tình huống thế nào?”

Vương lão trả lời: “Ta ngày hôm qua cũng đã nghe Tàn Đồng nói, bởi vì tháng đầu không có nhiều mầm uơm lấm, lượng cam lộ thảo và huyết lệ hoa cũng không nhiều, vậy nên toàn bộ số dược thảo tháng đầu chỉ trồng để lấy hạt. Hiện tại toàn bộ số hạt thu hoạch được đều đã đem đi trồng rồi. Cam lộ thảo được một mẫu, huyết lệ hoa được năm mẫu. Trong tháng mới tìm được thêm được thảo lục phẩm Huyền Băng thảo và dược thảo thất phẩm Kim tuyền thảo, chiếm đi hai mẫu đất nữa. Hai mẫu còn lại hiện đang tạm thời bỏ không.”

Dương Thiên nhẹ gật đầu, nguyên lai còn tưởng rằng chỉ cần trong mỗi mẫu trồng một loại dược thảo, vậy một tháng sau là có thể thu hoạch. Xem ra thật không có đơn giản như vậy. Lại hỏi: “Hiện tại tình huống Bạch Vân trấn như thế nào?”

Vương lão nói: “Hiện tại Bạch Vân trấn đã trên cơ bản đã dần chuyển thành trung tâm sản xuất. Ngoại trừ tiệm tạp hóa và vũ quán, các loại kiến trúc công năng khác hầu hết toàn bộ đã được up lên chung cực. Trừ tiệm rèn là có hai tòa, những thứ khác mỗi loại chỉ có một tòa chung cực. Tuy nhiên, sắp tới sẽ có một đợt thi cấp đại sư đột phá lên vương cấp. Nếu như cần thì có thể xây dựng thêm một ít kiến trúc chung cực. Về phần các kiến trúc đặc cấp, mỗi một loại đều có tới hơn mười tòa. Kiến trúc cao cấp trở xuống càng là vô số kể. Bất quá hiện tại quân đội của chúng ta đã đạt tới 18.000 bát giai binh, trên 100.000 thất giai binh. Bởi vậy tiệm rèn, tiệm may, xưởng mộc đặc cấp trở lên sản xuất mỗi ngày chỉ đủ cung ứng cho nhu cầu của số binh lính tăng thêm và sửa chữa, bảo dưỡng trang bị cho binh lính cũ. Chỉ có những kiến trúc cao cấp trở xuống thì khi sản xuất ra, ngoài một phần lưu lại trong kho, số còn lại toàn bộ bán ra thị trường. Lượng tiền tích lũy trong Bạch Vân Trấn đã đạt trên 1 vạn kim.”

Mỗi trang bị đều có một thuộc tính ẩn, đó là độ bền. Nói chung, thông thường nếu chỉ dùng để huấn luyện và chiến đấu cường độ thấp, một kiện trang bị có thể sử dụng trong một năm. Đương nhiên, nếu như người cầm một cái thiết thương đi đập nhau với 1 thằng cầm thương bằng tinh thiết thì đoán chừng vừa chạm vào nhau cái là vũ khí của người sẽ lập tức báo hỏng. Đây là ưu thế của trang bị cao phẩm. Do đó, với quân đội của Dương Thiên, muốn bảo đảm vũ khí chuẩn cho 10 vạn thất giai binh hoạt động, phải có hai tiệm rèn và tiệm may đặc cấp chuyên tiến hành sửa chữa, bảo dưỡng trang bị. Nếu như có cả Cung Tiễn thủ, vậy phải tăng thêm xưởng mộc.

Thế nên việc nuôi một đám binh lính đẳng cấp cao cũng không phải dễ dàng như vậy.

Dương Thiên nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy còn tình huống phát triển trên biển thì thế nào?”

Vương lão nói: “Rất là ok. Nhờ chúa công đã an bài trước đó không lâu, hiện tại đoàn binh lực của hải tặc Hồ Sa đã đạt tới 6000 người, hơn nữa tất cả đều là thất giai binh. Nhị đương gia Hải báo mấy ngày hôm trước đã qua chỗ chúng ta xin cấp 50 chiếc thuyền buồm ba cột và 100 chiếc vận tải thuyền cao cấp, chia thành năm chiến đội, mỗi chiến đội đều được kèm theo một chi vận tải thuyền. Năm chiến đội này chia thành nhiều hướng khuếch trương ra bốn phía. Mấy ngày này Hồ Sa đoàn đã công chiếm và bàn giao lại cho chúng ta 32 thôn trang tương đương với 32 đảo nhỏ. Mở rộng gần gấp đôi hải

phận của chúng ta. Nhưng để đề phòng Hồ Sa đoàn phát triển quá mạnh, ta đã đưa 5000 bát giai binh ném hết xuống sông tắm biển, chuyển toàn bộ thành thủy binh. Đồng thời giao xưởng tàu chế tạo thêm 50 chiếc thuyền buồm bốn cột, hiện đang án ngữ ở thủy doanh cạnh Bạo Phong thành. Cộng thêm 1000 bát giai thủy binh vốn có và 20 chiếc thuyền buồm bốn cột cũ là thừa sức để áp chế Hồ Sa.”

Dương Thiên nói:“Hồ Sa làm phản hay không thì Vương lão không cần lo lắng. Ta nghĩ bọn hán còn chưa có cái lá gan kia. Về phần thủy quân, cũng đã đến lúc chúng ta mở rộng quy mô rồi. Lát nữa cho người đi huyện Thủy Trữ mua một bản đặc cấp thủy doanh về, sau đó lập tức sử dụng để thăng cấp thủy doanh. Còn thủy quân có 6.000 bát giai binh vậy là đủ rồi, về sau chỉ cần để thất giai binh tiến hành huấn luyện thủy quân thôi.”

Wang Lao nhẹ gật đầu, lại nói:“Chúa công, ngày hôm qua lại có một binh sĩ được phái đi tìm Thần miếu trở về, mang theo hai miếng Thần hồn bị đánh mất. Hiện đang được đặt trong kho hàng. Nhưng.....”

Dương Thiên vui vẻ, rõ ràng kiếm được tới hai miếng Thần hồn! Xem ra ông trời đối với mình vẫn là rất chiều cô a. Truyện được dịch tại banlong.us.

“Nhưng cái gì?”

“Đội binh sĩ đi tìm Thần miếu kia, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ đã có hai người gặp phải bất trắc, đã hi sinh rồi. Do đám binh sĩ còn lại vẫn phải tiếp tục nhiệm vụ đi tìm Thần miếu cho nên đành hạ táng tại chỗ.” Vương lão bi thống nói.

Tâm trạng vui vẻ của Dương Thiên đột nhiên biến đi đâu hết, thờ dài nói :“Đây là sự tình ta đã sớm lường trước, dù sao làm nhiệm vụ ở toàn những nơi man hoang, thâm sơn cùng cốc... không có nguy hiểm mới là việc lạ rồi.....

Lúc trước giao bọn hán đi thăm dò trong hai tháng, giờ đã qua hơn một nửa. Không biết đến hẹn, còn được mấy người nguyên vẹn trở về. Truyền cho binh sĩ bằng mọi giá phải đi tìm bằng được thi thể của hai người đã hi sinh kia đem về an táng trong Bạch Vân Trấn. Dùng quần tang trang trọng nhất, dùng lễ long trọng nhất đón họ về nhà. Còn nữa nhớ an bài cho người nhà của bọn hán thật tốt, để họ thiếu một miếng cơm, một manh áo, đừng tới nhìn mặt ta nữa”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Xung Đột

Sau đó, Dương Thiên đi đến nhà kho lấy hai khóa thần hồn. Một khóa là thần hồn Nữ Oa. Thuộc tính khóa thần hồn này Dương Thiên cũng biết, đó là gia tăng số lượng lưu dân đối mới 10%. Miếng còn lại là thần hồn Cộng Công.

Dựa theo thần thoại cổ đại của Trung Quốc, Dương Thiên thần hồn Cộng Công này hẳn là lấy được từ bên trong miếu thủy thần. Mà nhắc đến miếu thủy thần là lại làm cho Dương Thiên phát sầu. Cái miếu thủy thần đầu tiên Dương Thiên phát hiện đến giờ còn chưa mó vào nổi. Cũng may hiện giờ Hồ Thông đã up level 31 rồi, rất nhanh sẽ có thể đạt đến Thánh cấp. Đến lúc đó hạ cái miếu này còn ko phải chuyện dễ như trở bàn tay?

Hiện tại có hai khóa thần hồn, một khóa dĩ nhiên sẽ sử dụng ở Trấn Hải Thôn. Lý do cũng đơn giản, vài ngày trước Trấn Hải thôn đã được up lên hương trấn cấp một, tin tưởng không cần đến vài ngày nữa là có thể up lên hương trấn cấp 3. Khi đó tự nhiên cần dùng thần hồn. Về phần sử dụng thần hồn nào ở đây, Dương Thiên cũng đã tính xong rồi, là thần hồn Cộng Công. Dù sao Cộng Công cũng có quan hệ với nước, khả năng lớn là sẽ có thuộc tính ẩn tăng phúc cho các hương trấn ở biên đảo gì đấy. Mà ở Trấn Hải thôn, ruộng với biển sát rất nhau. Chỉ cần thuộc tính chúc phúc có chút quan hệ với nước, như vậy chắc chắn sẽ không bao giờ lỗ.

Nghĩ sao làm vậy, Dương Thiên lập tức phân phó 1 tên võ tướng mang khóa thần hồn này đem qua.

Còn một khóa thần hồn nữa. Biết dùng ở chỗ nào đây?

Dương Thiên xem lại địa đồ, trầm tư thật lâu. Cuối cùng, hắn quyết định tạm thời lưu khóa thần hồn này lại, bởi vì hắn phát hiện phía đông bắc lãnh địa của mình đã sắp tiếp cận giới tuyến Đông Hải rồi.....

.....

Ngày 16 tháng tư, sau khi Dương Thiên đề tên võ tướng chuyển thần hồn đến Trấn Hải thôn xong, hắn lập tức ngồi Truyền Tống trận đến thành Thủy Trữ. Hiện tại đến thành Thủy Trữ, Dương Thiên đã không còn cái cảm giác hâm mộ như lúc ban đầu nữa. Thành Thủy Trữ chỉ là một tòa tiểu thành, mà hiện tại trong lãnh địa Dương Thiên, đến trọng thành cũng đã có.

Trực tiếp đến một quán rượu cao cấp, tìm địa phương yên tĩnh ngồi xuống. Từ bảo lập tức tự chạy ra đón đã chào mời :“Xin hỏi khách quan muốn dùng gì?”

Dương Thiên ném qua cho hắn một lượng hoàng kim, nói :“Một vò thượng đẳng Hoa Điều, sau đó ngời đến huyện nha, nhắn với bọn hán là Dương Quang đang ở chỗ này chờ. Số bạc còn lại coi công người vất vả”

Tên tưu bảo kích động nhận lấy vàng. Đây chính là 100 lượng bạc a! Thượng đẳng Hoa Điều cũng chỉ có giá 50 lượng bạc thôi. Cũng có thể nói chính mình chỉ cần chạy qua nha môn một tí là kiếm được 50 lượng, này tương đương với tiền lương cả một năm a!

Từ bảo lập tức tắt tả chuẩn bị chạy qua huyện nha. Nhưng vừa đi được vài bước, hắn lại quay về, về mặt đau khổ nói: “Khách quan, huyện nha lớn như vậy, ngươi là muốn ta truyền lời cho ai a?”

Dương Thiên cười nói: “Chỉ cần là người trong huyện nha là được, nói xong là ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Từ bảo lập tức hưng phấn chạy đi.

Dương Thiên ngồi xuống, mang lên một cái bịt mắt mà thoạt nhìn rất là lãnh khốc rồi chậm rãi nhắm nháp thượng đẳng Hoa Điều. Đây chính là đãi ngộ mà kiếp trước hắn chưa bao giờ được hưởng thụ qua a. Dù sao 50 lượng bạc cũng không phải một con số nhỏ. Loại xa xỉ phẩm kiểu này, bình thường chỉ có có đám NPC có thực lực mới giám sử dụng. Thế nhưng số lượng NPC so với đám gamer thì ít hơn mấy trăm nghìn lần. Thị trường tiền cảnh của mấy thứ xa xỉ phẩm này, thậm chí còn vượt qua giá vũ khí và trang bị. Chỉ là hiện tại, đám gamer còn chưa thể dừng chân hoàn toàn ở cái thế giới này, thế nên căn bản cũng chưa có năng lực giao thiệp với thế lực NPC bản địa.

Uống được mấy chén Hoa Điều, rốt cục Dương Thiên cũng nhìn thấy tên tưu bảo vừa ly khai đã đưa đến một đám người, đều là thế lực đứng sau thao túng Thủy Trữ huyện. Trong đó người Dương Thiên đã từng gặp mặt cũng chỉ có Nhất Kỵ Hồng Trần, Phi Thiên Thần Vương, Tiểu Thiên và Thi Thần Quân Vương. Chỉ là biểu hiện của Phi Thiên Thần Vương có vẻ không được tốt lắm. Thời điểm nhìn thấy Dương Thiên, ánh mắt kia như hận không thể đem Dương Thiên chém thành vạn mảnh.

Vào đến trong từ quán, Nhất Kỵ Hồng Trần là người đầu tiên nhìn thấy Dương Thiên, cười nói: “Dương Quang huynh thật sự có nhã hứng nha, lại có thời gian ở chỗ này thưởng thức rượu ngon.”

Dương Thiên cười nói: “Hồng trần huynh khách khí rồi, ta chỉ có một thân một mình, trong tay cũng chả có cả một thành thị mà quản lý, đương nhiên sẽ nhàn hạ hơn nhiều so với các ngươi rồi. Hơn nữa đoạn thời gian này ta cảm thấy phi thường không tệ nha. Phong cảnh trong Thiên hạ so với thế giới thật còn đẹp hơn nhiều lắm. Có thời gian rảnh đi du ngoạn thưởng thức, thật sự là một loại hưởng thụ. Hơn nữa quỳnh tương ngon thế này, ngoài thế giới thực thế làm sao kiếm nổi đây? Không tin mọi người có thể đến thử xem!”

Mười bốn người vào quán liền ngồi xuống quanh bàn, sau đó theo thứ tự giới thiệu một phen. Thủ tục xong xuôi, Tiểu Thiên là người đã từng gặp Dương Thiên, cười cười nói: “Dương Quang đại ca thật là khiêm tốn, nếu như thiên hạ đệ nhất trấn mà đến một cái thành nho nhỏ cũng không có, vậy mấy thứ mà chúng ta sở hữu thì gọi là gì đây a?”

Dương Thiên cười nói: “Cái gì mà thiên hạ đệ nhất trấn cơ chứ, chỉ là hư danh mà thôi. Đến giờ ta đoán không sai thì mọi người ở đây, ít nhất cũng đều có hương trấn cấp 3 rồi đi? Mặt khác số lãnh địa phụ thuộc chỉ sợ cũng không ít hơn mười cái. Cần gì phải đến chê cười cái hư danh thiên hạ đệ nhất trấn của ta làm gì.”

Dương Thiên nói vậy cũng không phải lời khách khí. Dù sao liên minh người chơi cũng đang nắm giữ trong tay thành Thủy Trữ. Việc up cấp cho NPC sinh hoạt để thăng cấp lãnh địa sẽ không còn là vấn đề. Hơn nữa ở giai đoạn đầu game, số lượng nhân khẩu đối với các công hội lớn đều chỉ là chuyện nhỏ, muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Thế nên hiện tại bọn hắn có được hương trấn cấp 3 cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Hơn nữa chỉ sợ đại đa số lãnh địa của đám hội viên trong công hội cũng đã up lên cấp 3 hết rồi. Chỉ có điều nếu muốn up lên tiểu thành thì đã không phải chuyện cứ nhiều người, cứ thời gian ngắn là làm được.

Hiện tại thực lực của gamer bình thường cũng đã đạt tới khoảng binh lính tứ giai đỉnh phong. Mấy vạn người chơi hợp lại đã là một cỗ chiến lực không nhỏ. Bọn hắn tự nhiên sẽ không tự nhiên mà lãng phí cái ưu thế lớn như vậy. Mặt qua cách đạt được NPC sinh hoạt ngoài luồng, không thông qua đòi mới lưu dân cũng đã bị nói ra, hơn nữa được áp dụng rồi.

Đoạn thời gian trước, tất cả các công hội lớn đều tổ chức khuếch trương trên phạm vi lớn. Thu mua, chiếm đoạt... các thủ đoạn đều đủ cả. Mấy công hội lớn trong top thập đại công hội chỉ sợ ít cũng sở hữu trên trăm lãnh địa. Đương nhiên những lãnh địa này đều phân bố trong phạm vi rất rộng và không đều. Lí do thì như trên đã nói: cướp đoạt, thu mua, chiêu mộ người có lãnh địa vào công hội...

Mà ở thành Thủy Trữ, hiện có mười bốn đại công hội. Mặc dù thực lực không so được với Top 10 công hội, nhưng bởi vì bọn hắn chiếm được quyền khống chế thành Thủy Trữ, thế nên nhất thời danh tiếng vô lượng. Mà trong thời điểm game mới mở thế này, danh tiếng công hội vượng thì chuyện thu mua mười và chiêu mộ được hơn chục người chơi có lãnh địa cũng là chuyện rất bình thường.

Vậy nên mười bốn thủ lĩnh công hội đang ngồi đây, không có mấy ai là khiêm tốn cả. Phi Thiên Thần Vương đắc ý, cười nói: “Mười mấy lãnh địa tính toán cái gì? Chỉ cần cho bọn ta thời gian, việc siêu việt top 10 công hội trong cả nước cũng dễ như trò bàn tay thôi.”

Dương Thiên cười cười: “Xem ra chất béo ở thành Thủy Trữ xác thực rất phong phú nha. Cho nên Thần Vương huynh mới có thể tự tin đến thế. Chỉ là tiểu đệ rất ngạc nhiên, trải qua trận chiến Thanh Long vừa rồi, lực lượng phòng vệ của thành Thủy Trữ liệu còn lại được mấy thành? Thần Vương huynh, Phi Thiên minh thực lực bị giảm xuống bao nhiêu? Vạn nhất lại có mấy đại sơn trại hay bộ lạc dị tộc đánh tới, không biết có được mấy phần nắm chắc có thể bảo vệ được thị trấn?”

Tiểu Thiên ở một bên nghe vậy cười nói: “Dương Quang đại ca lo lắng rồi. Mặc sau trận chiến Thanh Long, quân đội NPC hầu hết đã mất đi, thế nhưng thực lực của đám gamer cũng không hao tổn bao nhiêu. Hơn nữa trong khoảng thời gian vừa qua, thực lực mọi người đều có chút tăng lên nhất định. Nếu như chỉ là thủ thành chiến, tiểu muội vẫn có tin tưởng sẽ bảo vệ được thành Thủy Trữ..... Đương nhiên, nếu như Dương Quang đại ca nguyện ý gia nhập liên minh Thủy Trữ chúng ta, như vậy thực lực của liên minh nhất định sẽ càng bạo trướng, không biết Dương Quang đại ca định như thế nào?”

Dương Thiên cười nói: “Nguyên lai mấy ngày qua các ngươi cứ một mực tìm ta cũng là vì chuyện này a! Mà ta chỉ là tiểu hòa thượng, không ngồi nổi đại miếu a.”

Phi Thiên Thần Vương nói: “Ngươi vẫn tương đối là tự biết mình a. Bất quá trong liên minh chúng ta, số tiểu công hội cũng không ít, nhiều thêm ngươi nữa cũng không tính là cái gì.”

Dương Thiên nghe qua liền hiểu. Phi Thiên Thần Vương - thẳng này đến đây chính là để gây sự, căn bản không có ý cho Dương Thiên đánh dấu chút nào đến lợi ích của liên minh. Còn về phần tại sao, Dương Thiên cũng sơ bộ hiểu được, cười lạnh nói: “Ta như thế nào còn chưa tới phiên ngươi đánh giá. Dù sao trong mắt ta, ngươi cũng chỉ như một con khỉ nháy nhót diễn hài mà thôi, không hơn!”

Phi Thiên Thần Vương nghe vậy cay cú, mặt bở phừng phừng lên, nói: “Ngươi cảm thấy hiện giờ ngươi vẫn còn vốn liếng để hung hăng càn quấy sao? đây chính là thành Thủy Trữ, không phải Bạch Vân trấn của ngươi. Hơn nữa hiện tại, kể cả ngươi muốn gia nhập liên minh Thủy Trữ thì cũng đã chậm rồi. Giờ tốt nhất là lên lo lắng xem làm thế nào để có thể chui về nổi cái ổ của ngươi một cách an toàn đi.”

Đám Nhất Kỵ Hồng Trần nghe vậy liền xúm vào khuyên nhủ: “Thần Vương huynh, Dương Quang huynh, đều là người trong nhà, việc gì phải vì chút chuyện nhỏ mà không thoải mái với nhau a. Mỗi người nhịn một chút có được không?”

Dương Thiên mặt lạnh te, cười cười trả lời: “Đây cũng không phải là việc nhỏ, thấy ta hiền thì lại có thẳng lập tức mơ tưởng đến chuyện ngồi trên đầu ta rồi, đây còn có thể coi như việc không quan trọng sao?”

Nhất Kỵ Hồng Trần ngượng ngùng, cười cười, nói: “Bất quá cũng chỉ là một hai câu nói thôi mà. Tất cả mọi người đều là người huyện Thủy Trữ, một khi xảy ra nội chiến, làm suy yếu thực lực, đối với tất cả mọi người đều không có chỗ tốt, phải vậy không?”

Dương Thiên quanh, ngoại trừ Nhất Kỵ Hồng Trần và Tiểu Thiên, những người khác đều là một bộ không liên quan đến ta. Dương Thiên thầm cười lạnh, xem ra đám này ai nấy đều ước gì mình và Phi Thiên Thần Vương táng nhau đến lưng bại cầu thương đi. Như vậy, khối bánh ngọt Thủy Trữ này lại càng ít đi hai nhà đến chia phần a.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tập Kết

Phi Thiên Thần Vương nói: “Hồng trần huynh không cần khuyên. Ta hôm nay không đem tên gia hỏa cuồng vọng này lưu lại, để hắn không biết trời cao đất rộng là thế nào. Thật cho mình ngày đó ăn may lấy được cái danh xưng thiên hạ đệ nhất trấn là rất giỏi sao. Ta biết các ngươi đều đã xem qua đoạn video trên diễn đàn kia. Đúng vậy, chính là ta làm đây, chỉ có điều lần đó là ta đã quá coi thường Bạch Vân trấn, không nghĩ tới hắn lại có đến 50 thất giai binh, bằng không thì hiện tại Bạch Vân trấn đã sớm đổi chủ. Mặc dù ta không biết hắn dám phải phân chó, kiếm được chút thất giai binh ở chỗ nào, nhưng việc này đã không còn quan trọng nữa rồi, kết quả cũng sẽ không cải biến.”

Hắn nói ra mấy lời này, mọi người đều không thấy có gì ngoài ý muốn. Đang ngồi đây, ngoại trừ Dương Thiên, ai xem xong đoạn video kia chả biết mấy vạn người bị mất đều là người của Phi Thiên minh. Nếu không phải sức chiến đấu của 50 thất giai binh kia đã vượt quá dự kiến của Phi Thiên minh, tạo thành đá kích thật lớn cho bọn hắn thì Bạch Vân trấn có lẽ đã đổi chủ từ hôm ấy rồi. Nếu như hiện tại, tình cảnh lúc ấy tái diễn, vậy tin tưởng kết quả nhất định sẽ khác. Huống chi trải qua hơn mười ngày phi tốc phát triển vừa rồi, hiện tại số lượng thành viên của Phi Thiên minh đã vượt qua 10 vạn người. Trong đó còn có hơn 30 trung cấp võ tướng, hơn 20 sơ cấp võ tướng. Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Phi Thiên Thần Vương dùng để đối phó với binh lực cao đoạn của Bạch Vân trấn.

Dương Thiên khóe miệng hơi vênh, nói: “Rốt cục ngươi cũng dám nói ra a, hi vọng bản thân ngươi có được năng lực gánh chịu cho những việc mình đã làm... Hồng trần huynh, xem ra chuyện ở đây hôm nay đã không còn quan hệ gì với ta nữa rồi, sau này gặp lại!” Nói xong, Dương Thiên cũng không thèm quay đầu nhìn ai, đi thẳng ra ngoài quán rượu.

Nhất Kỵ Hồng Trần và Tiểu Thiên nhìn nhau, cùng thở dài. Chuyện đã đến nước này, bọn hắn cũng không có ý định khuyên can nữa.

Phi Thiên Thần Vương thấy Dương Thiên rời đi, cũng không có ngăn cản. Không nói đến việc hiện tại nếu xảy ra đánh nhau trong thành sẽ ảnh hưởng đến dân tâm và độ trị an, đám Nhất Kỵ Hồng Trần sẽ vì lợi ích chung mà ra tay ngăn cản. Phi Thiên Thần Vương cũng không nắm chắc có thể lưu Dương Thiên lại. Hắn là người biết rõ hơn ai hết, Bạch Vân trấn có đặc cấp quân doanh, hơn nữa Server Open được không lâu thì đã có một đặc cấp võ tướng. Mà tốc độ train level khi có đặc cấp võ tướng dẫn đội thì khỏi phải nói, Dương Thiên hiện tại ít nhất cũng là cao cấp võ tướng rồi. Trong khi đó Phi Thiên Thần Vương lại mới chỉ là trung cấp võ tướng mà thôi. Ngu gì lấy mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm. Hơn nữa vừa này, khi biết Dương Thiên đến thành Thủy Trữ, hắn đã phái người đi triệu tập sở quân đội chạy tới “Bạch Vân trấn”, đoạn tuyệt đường về của Dương Thiên. Xử lý xong Dương Thiên, làm giảm sĩ khí của quân đội trong “Bạch Vân trấn”, tiếp đó đánh tan cái thiên hạ đệ nhất trấn này. Cuối cùng chỉ cần mình không chiếm hữu Bạch Vân trấn, đại khái có thể giả họa vu oan đám sơn tặc hay dị tộc, người khác dù biết mình làm cũng chả có chứng cứ gì.

Dương Thiên rời đi, mười bốn thủ lĩnh của các công hội cũng lần lượt đứng dậy.

Nhất Kỵ Hồng Trần và Tiểu Thiên cùng nhau ly khai. Tiểu Thiên thở dài, nói: “Hồng trần, ngươi nói cáo liên minh này của chúng ta còn có thể kiên trì

bao lâu? đám người kia đều là ánh mắt thiện cận. Nếu giờ chúng ta có thể tập trung toàn bộ lực lượng trong huyện, sau đó khuếch trương ra ngoài thì ai có thể cản? Đến lúc đó thể lực của bọn ta sẽ không khác gì một quả cầu tuyết (snowball), càng lăn càng lớn? Thế mà giờ bọn hân, tên nào tên nấy lại chỉ chăm chăm nhìn vào lợi ích trước mắt, haizzz”

Nhất Kỳ Hồng Trần cười khổ nói :“Ngươi ngược lại là có tầm nhìn xa hơn bọn chúng nhiều, nhưng người khác không nghe ngươi, ngươi có biện pháp sao? Hơn nữa Thần Vương và Dương Quang rõ ràng đã ở thể không chết không thôi. Vừa rồi giữ gìn lại chút ít còn đỡ, đằng này lại nói toạc ra, còn làm sao được nữa?”

Tiểu Thiên nói :“Hôm nay đáng ra không nên để Thần Vương đến đây, hân thuần túy là bới lông tìm vết..... Hồng trần, ngươi nói hai nhà bọn họ nếu phang nhau thật..., ai sẽ là người thắng đây?”

Nhất Kỳ Hồng Trần nói :“Hiện tại nếu chỉ xét bề ngoài, vậy Thần Vương chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng ta lại thấy Dương Quang quá thần bí, thần bí đến mức chúng ta hoàn toàn không biết chút gì về hân. Nội thành Bạch Vân trấn, chưa ai từng thấy thôn dân ở đó đi ra ngoài thu thập nguyên vật liệu, mà không ra ngoài thu thập, vậy lương thực, vật liệu phát triển của bọn hân là kiếm được từ chỗ nào? Chả lẽ đều là mua từ thị trường sao? Hơn nữa còn có 50 thất giai binh, là lấy ở đâu ra? Hiện tại trong đám gamer chúng ta, không cần nói thất giai binh, đến cả ngũ giai binh cũng không có nổi một người. Chẳng lẽ là làm nhiệm vụ mà có? Nếu vậy thì độ khó của nhiệm vụ ấy sẽ cao đến mức nào đây?”

Tiểu Thiên đột nhiên nói :“Liệu có phải đó là do Dương Quang tự mình bồi dưỡng ra không?”

Nhất Kỳ Hồng Trần nói:“Khả năng không lớn, Thiết kỵ công hội của chúng ta hiện tại có mười bốn lãnh địa, nhân khẩu là NPC cũng không quá đáng trên dưới 1 vạn. Mà ta đã đem toàn bộ NPC tư chất cấp B, C đi chuyển chức thành binh lính, thế mà tất tần tật cũng không quá đáng có được hơn 100 ngũ giai binh, 8 lục giai binh mà thôi. Về phần thất giai binh, đến cái bóng cũng không thấy. Nếu như nói Dương Quang có thể tự mình bồi dưỡng được 50 thất giai binh, có đánh chết ta cũng không tin.”

Tiểu Thiên nghe vậy cũng hiểu, đây quả thật là chuyện rất không có khả năng.

Phi Thiên Thần Vương đi ra phía ngoài thành, chờ mật thám báo lại tin tức của Dương Thiên. Nhưng đến khi tin tức báo về lại nói rằng Dương Thiên đã ngồi Truyền Tống trận đi mất rồi, làm cho Thần Vương hận ngứa răng.

“Ngươi cho rằng ngồi Truyền Tống trận trốn đi là được sao? Dù thế nào thì cuối cùng ngươi vẫn phải trở về Bạch Vân trấn chứ? Để ta cho quân bao vây Bạch Vân trấn, xem ngươi trở về thế nào.” Phi Thiên Thần Vương nghĩ như thế. Sau đó cười ngửa lao về phía “Bạch Vân trấn”.

Trong khi đó, Dương Thiên vừa về đến Bạch Vân trấn đã lập tức thay một bộ giáp da, sau đó tìm Vương lão, nói:“Vương lão, ngươi lập tức cho gọi Tôn Miếu về, lại để cho hân đem theo một chi giác mã cung kỵ đến Vọng Thiên trấn, khả năng hôm nay sẽ có người gây chiến. Mật khác hơn 1000 bát giai binh đang canh giữ ở Vọng Thiên trấn cũng không cần triệu hồi, ở nguyên tại chỗ chờ lệnh. Nếu là tình huống khẩn cấp, cho phép xuất chiến.”

Vương lão lĩnh mệnh vội vàng rời đi. Bản thân Dương Thiên thì lại lần nữa quay lại thành Thủy Trữ. Hiện tại hân đã thay đổi trang phục, xóa bớt mắt, cũng không lo người khác sẽ nhận ra. Đi đến quán doanh đổi lấy 154 khối võ tướng chuyển chức lệnh, sau đó mới vào tiệm tạp hóa mua một bản thiết kế đặc cấp quán doanh.

Trở lại Bạch Vân trấn, Dương Thiên trực tiếp lấy thốt giác mã, chạy đến Vọng thiên trấn, chờ đợi Phi Thiên minh tấn công. Đây cũng không phải hân xem trọng đám Phi Thiên minh mà là muốn mượn cơ hội này, cấp cho đám gamer ở huyện Thủy Trữ một bài học. Miễn cho đám a miêu a cầu dẫm ba ngày lại đến quấy phá, phiền muộn chết!

Lúc Dương Thiên đến Vọng Thiên trấn, Phi Thiên minh còn chưa có ai tiến đến.

Hiện tại binh lực đóng ở Vọng Thiên trấn hằng ngày là 200 thất giai binh, hơn nữa đều đã được võ trang tinh nhuệ, và phân chia rõ ràng chức nghiệp, đao thuần binh là đao thuần binh, cung tiễn thủ là cung tiễn thủ. . .

Vọng Thiên trấn chỉ cần phòng thủ ba mặt, nhưng bởi vì đã up lên hương trấn cấp ba, mỗi mặt dài đến hơn năm ngàn trượng, 200 binh lính muốn ôm hết phòng tuyến dài như vậy rõ ràng là không có khả năng. Kể cả là 2000 người thì cũng rất miễn cưỡng. Thế nhưng phía trong Vọng Thiên trấn lại có rất nhiều tiền tháp, cái đồ chơi này đối với việc phòng thủ một mặt là phi thường có lợi.

Sau khi Tôn Miếu đem theo chi giác mã cung kỵ dưới tay hân đến nơi, vừa vặn đám Phi Thiên minh bắt đầu lục đục kéo đến. Tuy nhiên bọn hân không áp sát ngay, mà dừng lại cách một khoảng rất xa đợi lệnh.

Nếu như lúc này Dương Thiên phái chi giác mã cung kỵ lao ra, tin tưởng Phi Thiên minh căn bản sẽ không có cơ hội tụ quân quy mô lớn. Nhưng Dương Thiên không có ý định làm như vậy, hân muốn chờ Phi Thiên minh tụ tập đông đủ, đợi sĩ khí của bọn hân lên cao nhất, sau đó lại hung hăng chà đạp chúng thật nặng nề, để cho bọn đau đến khắc cốt铭心, nhưng lại không đẩy lên nổi dũng khí báo thù. Có như vậy kể rung cây dọa khỉ của hân mới đạt tới hiệu quả lớn nhất.

Rất nhanh bên ngoài đã tụ tập được hơn vạn người, hơn nữa số lượng còn không ngừng gia tăng.

Dương Thiên đứng trên một tòa tiền tháp, lạnh lùng nhìn xuống hết thấy. Hân tin tưởng, từ hôm nay trở đi, sẽ không có ai giám xem thường danh hiệu Thiên hạ đệ nhất trấn của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Kiến Trúc Thần Bí

Thời điểm Phi Thiên Thần Vương cười ngửa đầu tới Vọng Thiên trấn, Phi Thiên minh đã có bốn vạn người tụ tập ở đây. Phi Thiên Thần Vương nhìn đội ngũ cuộn cuộn phía sau, trong lòng dâng lên loại cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Tuy vậy hắn cũng không nóng vội, vẫn đứng im tiếp tục chờ, chờ cho toàn bộ thành viên trong công hội đến đây.

“Hệ thống huyện Thủy Trữ thông cáo: Do các người chơi trong cảnh nội Thủy Trữ không ngừng cố gắng, rốt cục đưa số lãnh địa cấp hương trấn đạt tới 200 tòa. Kể từ giờ trong cảnh nội huyện Thủy Trữ sẽ có tỷ lệ ngẫu nhiên sinh ra “kiến trúc thần bí”, người chơi có thể tổ chức chiếm lĩnh kiến trúc thần bí. Quy tắc cụ thể - tự tìm hiểu.”

“Ta dựa vào!” Phi Thiên Thần Vương nghe vậy lập tức chửi đồng.

“Lão đại, làm sao bây giờ?” Phó minh chủ Phi Thiên minh - Phi Thiên Dạ Xoa đang đứng cạnh quay qua hỏi.

Phi Thiên Thần Vương suy nghĩ một chút, nói: “Người trước logout, lên trang chủ tìm hiểu xem kiến trúc thần bí rốt cuộc là cái gì? Thao tác cụ thể cần như thế nào. Sau đó rồi tính tiếp.”

Phi Thiên Dạ Xoa sau nghe xong, im lặng không nói, lập tức logout.

Hiện tại trên trang chủ đã có thông báo chính thức về “kiến trúc thần bí”.

Kiến trúc thần bí là một loại công trình có tỷ lệ xuất hiện ngẫu nhiên ở khu vực dã ngoại, tồn tại trong thời gian một tháng. Bất luận cá nhân hoặc tổ chức nào phát hiện được kiến trúc thần bí vô chủ cũng có thể chiếm lĩnh. Sau khi chiếm lĩnh xong, bên chiếm lĩnh cần phái binh lính thủ vệ bởi vì kiến trúc thần bí xuất hiện cũng kéo theo hoạt động đua top tranh đoạt kỳ hàng tháng. Chỉ cần người đạt được kiến trúc, vậy bất luận người nào cũng có thể đến cướp. Hơn nữa loại chiến đấu cướp đoạt này được tiến hành trong không gian phó bản. Tiến vào phó bản sẽ bị cưỡng chế cải biến dung mạo. Bất luận người nào đi nữa cũng chỉ phân có thể phân biệt được ai là quân ta, ai là quân địch chứ chả biết danh tính đối phương là thắng nào. Hơn nữa, trọng yếu nhất là trước khi phó bản tranh đoạt chấm dứt, người ở bên ngoài tuyệt đối không thể biết được tình hình bên trong phó bản như thế nào. Mà đã vào phó bản thì chỉ có một là chờ tranh đoạt kỳ chấm dứt, hai là từ vong thì mới có thể out. Out xong lại không thể quay lại phó bản này nữa. Sơ sơ một chút như vậy đã có thể biết, chiến đấu thời gian tới sẽ kịch liệt tới mức nào.

Huống chi loại PvP trong phó bản này còn có một điểm cực ngon, đó là giết người trong phó bản có thể đạt được lượng lớn kinh nghiệm. Tất nhiên, giết người được exp thì chết cũng sẽ bị mất, ví dụ như người đang là level 30 99%, chết phát là về level 29 0% luôn. Kể ra tay giết sẽ được thưởng 1% tổng số exp bị tổn thất đó. Mà đừng nhìn chỉ có 1% mà coi thường, so với train quái hình người cũng hơn gấp trăm lần a. Có giết người, cũng có người bị giết.....

Đương nhiên, mặc dù cạnh tranh kịch liệt, nhưng sau khi chiếm lĩnh thành công thì thu hoạch đạt được cũng là cực lớn. Có thể là nguyên vật liệu cao phẩm, có thể là các loại hiệu quả tăng thêm, có thể là tỷ lệ xuất hiện vật phẩm đặc thù, có thể mua ở thương nhân đặc thù, thậm chí khả năng thu phục được danh tướng lịch sử. Tuy nhiên cái tỷ lệ này có vẻ là hơi bị thấp, thế nên mọi người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn a.....

Mà hiện tại kiến trúc thần bí xuất hiện vào giữa tháng, thế nên hệ thống quy định tranh đoạt kỳ chỉ có vên vên ba ngày.

Phi Thiên Dạ Xoa rất nhanh đã online trở lại, đem toàn bộ tình huống nói cho Phi Thiên Thần Vương.

Sắc mặt Thần Vương thoáng cái trở nên vô cùng không tốt. Xem ra kế hoạch hoàn mỹ tốc chiến tốc sát của mình bày ra không thể không tạm thời dừng lại. Nếu đã được hệ thống thông cáo, vậy thì chắc chắn không phải việc nhỏ. Hơn nữa Thần Vương có thể từ chút thông tin trên trang chủ nhìn ra được những ưu thế khá lớn khi chiếm lĩnh được kiến trúc thần bí. Nếu như cứ ngu người ở chỗ này đánh nhau, đoán chừng chiến xong thì toàn bộ kiến trúc thần bí trong huyện Thủy Trữ cũng đã bị người khác chiếm hết. Đến lúc ấy lại phải đi cướp lại từ trong tay người khác, độ khó sẽ rất lớn. Mà nói không chừng sẽ có mấy thằng nham hiểm, kiểu như daicawin83, đặt cmn sẵn bẫy rập trong phó bản, chờ người khác nhảy vào ấy chứ!

“Đi! Chúng ta trở về, trước hết tạm thời để tiểu tử này hung hăng càn quấy thêm mấy ngày nữa.” Nói xong, Phi Thiên Thần Vương lập tức triệu tập mọi người nhanh chóng đi ra.

Trong khi đó, Dương Thiên cũng đồng dạng cay cú đến đen cả mặt. Vốn hôm nay hắn đã hạ quyết tâm phải lập uy, nào biết được cái thứ khốn nạn kiến trúc thần bí này, sớm không sớm, muộn không muộn, lại ra ngay lúc này. Mịa, làm kế hoạch của lão tử hoàn toàn rối loạn.

Tôn Miếu lúc này đang đứng cạnh Dương Thiên, trầm ngâm một chút rồi nói: “Chúa công, đây có lẽ cũng không hẳn là chuyện xấu. Nếu như bọn chúng tấn công thì việc thủ thành của quân ta cũng không quá dễ dàng. Dù sao phòng tuyến quá dài, lại không thể điều động quá nhiều người. Có điều nếu hiện tại chúng ta tấn công, tin tưởng bọn chúng tuyệt không ngăn nổi bước chân của quân ta ”

Dương Thiên đối với AI (trí thông minh nhân tạo) của NPC trong game không có chút kinh ngạc nào. Hơn nữa hiện tại trong Thiên Hạ, đãi ngộ của NPC so với đám gamer cũng không chênh lệch là mấy.

Suy nghĩ một lát, Dương Thiên vẫn là lắc lắc đầu, nói: “Tạm thời còn chưa cần chúng ta phải tự mình động thủ, ta tất có an bài khác!..... Người đưa chỉ giác mã cung kỵ trở về trước đi. Ở đây lưu lại một ngàn bát giai binh là đủ rồi.”

Tiếp đó, Dương Thiên cũng quay về Bạch Vân trấn. Gặp Vương lão xong mới biết hắn đã an bài Đại Ngưu dẫn người đi lục soát trong lãnh địa tìm kiếm thần bí kiến trúc rồi.

Son cốc U Âm trong Bạch Vân trấn, đây vừa vặn là nơi giao nhau giữa huyện Thủy Trữ và huyện Chương An. Hệ thống đặt ranh giới giữa hai huyện là một con sông lớn, trong đó mỗi huyện không sai biệt lắm, chiếm một nửa sông. Bình thường hàng tháng, trong mỗi huyện sẽ xuất hiện khoảng trên dưới 10 cái kiến trúc thần bí. Tính toán theo quy mô thì trong tổng số toàn bộ 200 lãnh địa của các gamer trong huyện, có khoảng 50 cái thuộc về mình. Điều này cũng tương đương với sẽ có ít nhất 2-3 kiến trúc thần bí trong tổng số 10 cái của huyện nằm trong lãnh địa của Dương Thiên. Đây không phải số ít, dĩ nhiên phải háo hức mà tìm chứ.

Nhân số tham gia tìm kiếm đông, thế nên chỉ đến giữa trưa ngày thứ hai, Dương Thiên gần như đã lật tung toàn bộ lãnh địa của mình lên một lần. Vặn khi cũng không tệ lắm, tìm được tới ba kiến trúc thần bí.

Thuộc tính ba cái này có tốt có xấu, nói tóm lại cũng không tệ lắm.

Một cái là tăng sản lượng gỗ trong lãnh địa 5%, một cái khác là mỗi ngày tự động xuất hiện 10 đơn vị nguyên liệu lục phẩm trong nhà kho trong thành, cái cuối cùng là bên trong kiến trúc xuất hiện một vị thương nhân đặc thù.

Thuộc tính của kiến trúc thứ nhất đối với các lãnh địa khác cũng là bình thường. 5% cũng không phải quá lớn. Mặc dù tỷ lệ này là cố định vào tất cả các thời kỳ, tuy nhiên vào giai đoạn đầu game thế này, sản lượng gỗ của mỗi lãnh địa hàng tháng được bao nhiêu cơ chứ? Cũng chỉ là thêm một cộng lông trên người trâu mà thôi. Thế nhưng với Dương Thiên lại bất đồng. Hiện trong lãnh địa của hắn, thứ không thiếu nhất là nhân khẩu. Hàng tháng có khoảng 30 vạn dân chuyên khai thác gỗ, cộng với các loại hiệu ứng chúc phúc tăng lên, sản lượng mỗi ngày cũng đạt gần 300 vạn, đồng nghĩa với một ngày có thêm 15 vạn, một tháng có thêm 450 vạn, đây cũng không phải là con số nhỏ.

Thuộc tính kiến trúc thứ 2 lại để cho Dương Thiên niềm vui ngoài ý muốn, dù sao tỷ lệ sinh ra thuộc tính hi hữu thế này cũng không cao, hơn nữa vật liệu sinh ra còn là lục phẩm. mặc mỗi thành chỉ có 10 đơn vị một ngày, nhưng Dương Thiên nhắm thoàng một phát, hắn có đến 152 lãnh địa, trong đó đạt tới cấp thành trấn tận 140 cái, tương đương mỗi ngày sẽ kiếm dc 1400 đơn vị vật liệu cao cấp a. Đã thế còn được lựa chọn loại vật liệu nào sẽ xuất hiện nữa chứ.

Dương Thiên biết một loại vật liệu lục phẩm, đó là Hàn Thiết mộc ngàn năm. Hiện tại trong kho của mình đã có sẵn hơn 2500 đơn vị rồi. Đây là thành quả của vị đồn cùi cấp đại sư làm liên tục trong mười ngày a. Thế nhưng để đủ nguyên liệu làm ra cự hạm Vua Biển thì còn thiếu nhiều lắm. Do đó Dương Thiên không chút do dự, ấn định vật liệu cao cấp xuất hiện hàng ngày là Hàn Thiết mộc ngàn năm.

Kiến trúc thứ ba thì lại rất khó nói vì theo Dương Thiên biết, tỷ lệ xuất hiện của thương nhân thần bí này là rất cao, hơn nữa hàng trong tay hắn đều là bảo vật khó gặp. Thế nhưng cổ nhân đã nói, không gian thì không phải thương, mà thăng này có lẽ là người duy nhất trong Thiên Hạ có thể phát huy nội hàm của những lời này đến tận cùng! Đồ trong tay hắn đã không thể dùng từ quý để hình dung nữa. Dương Thiên thật đúng là không có chút hứng thú nào đưa đầu ra cho hắn chém.

Ngoài bán đồ ra, tên thương nhân thần bí này cũng thu mua cả vật phẩm, đồ đặc, vũ khí linh tinh gì gì đấy, hắn xúc tuốt. Chỉ có điều hắn thu mua với giá là 1/3 giá gốc. Hơn nữa cái giá gốc này không phải là giá gốc người chơi với hắn thỏa thuận, mà là giá chính gốc của các shop hệ thống. Độ khốn nạn không thể dùng hai chữ bình thường để hình dung nữa.

Mà trước mắt tạm chưa nói đến mấy thứ này, thuộc tính các kiến trúc có thể biết, thế nhưng để nó bắt đầu có hiệu lực thì cần đợi 3 ngày nữa, sau khi tranh đoạt kỳ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Âm Sát

Sâu trong Tử vong son mạch, lúc này đang có hai tên, bộ dáng chui nhui như ăn trộm đang thì thầm chuyện gì đó với nhau.

“Đại ca, vẫn là kỹ năng của ngươi tốt a, nhanh như vậy đã xử lý xong mười bảy tên dị nhân, đoán chừng rất nhanh sẽ up lên trung cấp Võ sư rồi.” Người đứng bên trái, lưng mang trường kiếm, trên đầu còn cắm mấy cộng cỏ khô, tuổi khoảng chừng hai mươi có chút hăm mộ nói. Nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ là một NPC. Theo lý thuyết thế lực NPC không cách nào chiếm lĩnh kiến trúc thần bí, bọn hắn cũng chả có hứng thú đối với mấy thứ này. Chẳng qua nếu như là NPC đang muốn tăng tiến sức mạnh, như vậy thì rất khó nói.

Người còn lại là một thanh niên thon gầy, thoáng nhìn qua thanh niên trẻ tuổi trước mắt cười nói: “Tiểu Đức tử, tiểu tử ngươi cũng giám móc máy ta? ngươi cho rằng ta không biết cả buổi sáng ngày hôm nay ngươi làm gì hả? nói xem trên đường đi tới Phá Thiên, ngươi đã thả bao nhiêu bầy rệp? Chỉ sợ đến lúc đó, số dị nhân bị ngươi giết còn nhiều hơn ta mấy lần a.”

Thanh niên kia nghe vậy cười hắc hắc nói: “Ta cũng không đặt bao nhiêu, có mấy trăm thôi..... Dân bản địa chúng ta muốn tăng thực lực nhưng tốc độ so ra lại kém đám dị nhân kia nhiều lắm, hiện tại đã có trảng săn bắn đặc thù kiểu này, rốt cục chúng ta cũng có thể hưởng thụ tốc độ thăng cấp phi tốc của đám dị nhân kia rồi!”

Thanh niên thon gầy bỗng nhiên nói: “Yên tĩnh, lại có con mồi tới kìa. Ngươi trước nấp đi đã!” Nói xong, thanh niên thon gầy vội vàng trèo lên cây đại thụ bên cạnh, nấp kỹ. Mà thanh niên còn lại thì tay chân cứ phạm phạm như máy khâu, chớp mắt đã đào ra một cái hố to rồi chui vào đấy trốn kỹ, không lộ ra chút dấu vết nào.

Cách đó không xa, một đám chừng năm mươi người đang từ từ tiến đến. Người thanh niên thon gầy đang giấu mình trong tán cây cổ thụ, ánh mắt lạnh lùng, tay luồn ra sau lưng, rút vũ khí rồi nhắm thẳng về hướng đám người đang từ từ tiến đến. Vũ khí mà thanh niên này rút ra, dĩ nhiên là..... Nỏ! Đây là thứ mà ngay cả quân đội triều đình cũng rất ít trang bị a.

Khoảng cách còn 120 trượng, đám người đang tiến đến lọt vào tầm ngắm, thanh niên thon gầy lạnh lùng ngắm kỹ, bóp cò.....

Chỉ nghe một tiếng ằng ặc trầm thấp vang lên, một người trong đám đang tiến tới hay tay bùm chặt lấy cổ họng, không cam lòng ngã xuống. Mà ngay lúc ấy, thanh niên thon gầy quý mị biến mất, không để lại chút dấu tích.

Đám người phía dưới lập tức loạn thành một bầy, một người bên mình vô duyên vô cớ bị giết, hơn nữa đến cả bóng dáng địch nhân cũng không nhìn thấy, cái này so với chính diện chém giết rồi chết đi còn đáng sợ hơn nhiều! Bọn hắn ai nấy trợn mắt, lo lắng dò xét động tĩnh khắp bốn phía, xem xem chuyện gì đã xảy ra.

.....

Mấy phút trôi qua, lại có một người không cam lòng ngã xuống, không có bất kỳ dấu hiệu, không có bất kỳ manh mối nào. Lại cẩn thận tìm kiếm một phen, bất quá kết quả vẫn là vô hình vô dáng như trước.....

.....

Thêm một người ngã xuống mà không tìm được đáp án, sợ hãi bắt đầu như một con sóng lan tràn trong đoàn đội. Từ vong cũng không quá đáng sợ, nhưng loại áp lực âm trầm này lại dễ làm cho người ta sụp đổ nhất.

Thế nên đội ngũ ban đầu có 50 người đột nhiên chỉ còn lại 10 người. Toàn bộ đều bỗng dưng biến mất tại chỗ. Lí do cũng đơn giản, bọn họ đều là gamer, dưới tình huống không chịu nổi áp lực, chả ai bảo ai đều cùng nhau tổ chức logout tập thể. Dù sao chỉ cần sau khi kết thúc tranh đoạt kiến trúc thần bí, chính mình sẽ tự động được cường chế ném ra ngoài phó bản. Mà đã như thế thì tội gì phải ngu ngốc cắm đầu liều mạng trong một cái phó bản mà đến cái bóng của địch nhân cũng không thấy đây?

.....

Nói đến Phi Thiên Thần Vương, hiện hắn đang rất phiền muộn. Hôm nay không biết mình đã chọc phải con giời nào. Thủ hạ của hắn đã có hơn mười người dính phải bẫy rập. Mà những bẫy rập này lại thiên biến vạn hóa, không cái nào giống cái nào, làm cho người ta chả biết đâu mà đề phòng. Số bẫy rập này chỉ có một điểm chung: đó chính là sau khi đi vào, tuyệt không còn cơ hội sống sót. Đây là chân lý đã được hơn mười mạng người khẳng định.

Thực ra từ trước, đám gamer cũng đã có thể làm ra bẫy rập, nhưng số bẫy rập này hầu hết đều rất thô thiển. Có thể lừa được mấy con dã thú bên ngoài đã là phi thường không tệ, quái hình người thì đừng mơ nó giẫm vào, người chơi thì càng không phải nói. Thế nhưng hiện tại, tên khốn nạn nào lại có thể làm ra bẫy rập tinh vi đến thế. Dù có cẩn thận đến đâu cũng không tìm ra manh mối. Chỉ đến khi đạp vào thì mới biết mình đã dính bẫy, cơ mà lúc này mới biết thì đã muộn cmnr.

Trong lúc Thần Vương đang đau đầu nhức óc vì mấy cái bẫy rập, trên trời đột ngột xuất hiện một mũi tên lao tới. Hơn nữa khốn cmn nạn nhất là bắn chết thẳng vào cổ, lại gắn ngay cổ một tên sơ cấp võ tướng bên mình. Thần Vương tức giận thở hổn hển, lập tức hạ lệnh lật tung địa hình xung quanh, tìm cho ra hung thủ. Hắn không tin lại có người giám không coi 10 vạn đại quan của hắn ở đây vào đâu, giết người trong lòng quân mình lại còn có thể bình yên ly khai.

Ý tưởng thì rất tốt, nhưng sự thật lại luôn tàn khốc. Phi Thiên mình chỉ kém có xấp xỉ 10 thước đất lên nữa là không còn chỗ nào mà tìm nữa rồi. Nhưng liền cả cộng lòng cũng không thấy. Đã thế trong quá trình tìm kiếm lại có thêm hai binh lính chết trận.

Đến lúc này Thần Vương mới dần bình tĩnh lại. Toàn bộ đại quân của hắn lần này đưa đến đều là gamer. Chết một lần cũng không quá đáng là rút một level mà thôi, cũng không phải tổn thất đến không chịu nổi. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra, đánh lén hắn có thể chỉ là một người, mà nhiều lắm cũng không vượt quá hai người. Chính mình đem tới mười vạn đại quân, kẻ cả có bị giết thêm mấy người nữa cũng không phải chuyện lớn. Không thể thì chút chuyện còn con này mà chậm trễ việc quan trọng như chiếm lĩnh kiến trúc thần bí được.

Thế nhưng đầu vừa nghĩ thế, phía xa, một tên đao thủ bình bồng hét lên: “Hắn ở đằng kia.....” Lời còn chưa dứt, tên này tay trái ôm cổ họng, tay phải đao vẫn chỉ về phía trước, không cam lòng ngã xuống.

Phi Thiên Thần Vương phản ứng cũng không chậm: “Quân đoàn Cung Tiễn thủ số 3, hướng Tây Nam 30 độ, bắn!”

Hàng ngàn mũi tên như bầy châu chấu bay đầy trời.....

Quân đoàn số 3 hầu hết đều là tứ giai binh, sử dụng mộc cung. Tầm bắn không có khả năng vượt qua 100 thước. Thế nên nguyên một đợt tên này bắn xuống, đã không lấy được gì thì thôi, còn tồn thất mấy ngàn mũi tên.

Phi Thiên Thần Vương không cam lòng sai người tìm kiếm khu vực phụ cận một hồi. Đến một vết máu cũng không thấy, xem ra đối phương xác thực là lông tóc vô hao.

Qua đó Phi Thiên Thần Vương cũng lờ mờ đoán được, thứ tên thích khách kia sử dụng để ám sát chính là nỏ, hơn nữa còn là nỏ ngon, tầm bắn lên tới trên dưới 120m tả hữu. Về phần vì sao tìm mãi mà không thấy người, tên đao thủ bình vừa anh dũng hy sinh cũng không biết. Ai bảo hắn bị bắn trúng cổ họng, chết quá nhanh đi? bằng không thì rất có thể sẽ thấy được đối phương. Như vậy hết thấy đều đã được giải thích hợp lý.

120m? Phi Thiên Thần Vương cười khò, xem ra phương pháp của mình là không có nổi chút tác dụng rồi.

Theo số thủ hạ cứ lần lượt một người rồi lại một người ngã xuống, Phi Thiên Thần Vương sinh ra thật lớn oán niệm đối với mấy thứ như cung nỏ, bầy rập.....

Mặc dù nhân số tử vong không phải quá nhiều, nhưng nó lại như một con ruồi bên cạnh vậy, vo va vo ve, rất là cay cú mà không đập chết nổi.

Mãi cho đến khi gần 500 người chết đi, loại quỷ rối này mới đình chỉ. Mà lúc này quân đội của Phi Thiên minh cũng đã đến được điểm khai quật Phá Thiên.

Đây là một sơn cốc hẹp dài. Bề ngang khoảng hai cây số, rộng chưa được 200m. Mà điểm khai quật Phá Thiên lại vừa vặn nằm chính giữa sơn cốc.

Phi Thiên Thần Vương nhìn qua địa hình lại thấy đau đầu. Nếu như là phòng thủ thì quá ngon rồi. Thế nhưng sơn cốc này rõ ràng không chứa nổi mười vạn đại quân của hắn cùng tràn vào. Hơn nữa trong sơn cốc cây cối mọc lại mọc san sát thành các cánh rừng, điều này sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến khoảng cách xạ kích của cung tiễn thủ.

Rất nhanh, trong đầu Phi Thiên Thần Vương lóe lên linh quang, nhớ lại màn tập kích của tên thích khách chết tiệt vừa rồi.....

“Toàn bộ cung tiễn thủ nghe lệnh, lập tức phân tán đến các cây đại thụ trong sơn cốc ẩn nấp. Binh sĩ cận chiến thì dùng chiến thuật biến người, lấp đầy sơn cốc cho ta, số còn lại toàn bộ đi vào trong sơn cốc, sau đó logout đợi lệnh.”

Hết thấy được bố trí xong xuôi, tiếp đó việc cần làm của Phi Thiên minh là ngồi chờ đợi. Chờ đến khi có cơ hội tấn công. Đương nhiên, cũng có thể cái cơ hội này không phải chờ mà tự mò đến, đó là tình huống lý tưởng nhất.

.....

“Đại ca, sớm biết ở đây sẽ xuất hiện nhiều dị nhân như vậy thì ta đã mang thêm một ít tài liệu đặt bẫy rồi. Tốt nhất là có thể lấp đầy luôn đoạn sơn cốc này. Được như thế thì đoán chừng chỉ trong hôm nay là có thể up lên bầy rập sư cao cấp a.” Thanh niên gần ít cò khô trên đầu có chút tiếc nuối nói.

“Mã hậu pháo, nói vuốt đuôi (*). Nói như ngươi thì ta mà biết trước, trực tiếp đem luôn nỏ cao cấp một lần bắn ra 9 mũi tên đến rồi. Nhưng kẻ cả có biết trước thì có làm được gì? Nội lực của ta căn bản không đủ để chèo chống việc sử dụng skill tàng hình vô hạn. Mà kẻ cả ngươi cũng vậy, không có khả năng sử dụng thuật bầy rập vô hạn. Mà nội lực dùng hết lại phải chờ đến ban ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục.”

“Thế giờ chúng ta làm gì đây? Chẳng cứ trốn ở địa phương quý quái này.”

“Hắc hắc....., cái này hai người các ngươi không cần lo, chúa công nhà ta sẽ giúp các ngươi quyết định.” Một thanh âm từ đằng sau bỗng vang lên.

Hai người kinh hãi, đang muốn quay đầu nhìn, bỗng nhiên phần gáy bị đập một kích thật mạnh, cả hai lập tức bất tỉnh nhân sự

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ngoài Ý Muốn

Thời gian cứ chậm rãi trôi, người của Phi Thiên minh phân công rất hợp lý, từng đám từng đám thay phiên nhau logout nghỉ ngơi. Rất nhanh đã đến chạng vạng tối ngày hôm sau. 8h tối, chỉ cần bảo vệ nơi đây thêm bốn giờ nữa thôi là tòa cứ điểm này sẽ không còn vấn đề gì rồi.

Thế nhưng ngay lúc đó, một chi đại quân, so về độ cường đại thì không thua Phi Thiên minh chút nào. Chi đại quân này cũng bị hệ thống cưỡng chế cải biến dung mạo. Chỉ khác một chút là trang bị của bọn hắn đều ánh lên màu xám nhạt.

Một tên do thám bên Phi Thiên minh thấy vậy, vội vã logout báo cáo tình huống.

Nửa giờ sau, quân đoàn thần bí này dùng thế lối đình, rất nhanh đã tiếp cận khu vực phụ cận trung tâm sơn cốc.

“Ngươi tới là bằng hữu phương nào? Tòa kiến trúc thần bí này đã được Phi Thiên minh chiếm cứ, bằng hữu cho chúng ta chút mặt mũi, về sau sẽ hảo hảo cảm tạ a.” Phi Thiên Thần Vương thấy quân đội đối phương cũng không kém mình chút nào. Để tránh tổn thất không cần thiết, đành phải lộ ra thân phận của mình, nhìn xem có thể tránh một hồi tranh đấu không.

Thế nhưng, bên đối phương dù đã nghe Phi Thiên Thần Vương nói vậy nhưng vẫn không có chút ý tứ nào là dừng lại, một người trong đó hét lớn: “Tiến công! Ai bắt được Phá Thiên kích thưởng mười kim.”

Lực hấp dẫn của tiền tài bao giờ cũng vô cùng cường đại. Đây là chân cmm lý rồi. Mười kim là tương đương với mười vạn Rmb a. Thu nhập của một người bình thường trong một năm cũng chỉ có như vậy thôi. Huống chi cái giá phải bỏ ra chỉ là chết một lần trong game. Thế nên toàn bộ người trong quân đoàn thần bí vừa xuất hiện kia ai nấy phát điên hết rồi. Cuồng bạo trùng kích thẳng vào trong son cốc.

“Dựa vào! Thật sự là không biết sống chết, đừng để ta biết các ngươi là ai, ta sẽ cho các ngươi chết không được yên lành đâu!” Phi Thiên Thần Vương nộ khí trùng thiên hết lên.

Chiến đấu cứ như vậy mà bắt đầu. Ra trận đầu tiên dĩ nhiên là cung tiễn thủ của hai bên. Mà bên Phi Thiên minh, nhờ vào việc bố trí cung tiễn thủ trên các dây đại thụ trước đó, thế nên tầm bắn cao hơn so với bên tấn công nhiều. Vừa mới chiến đấu, bên phía quân đoàn thần bí kia đã nằm xuống một lượng không nhỏ.

Tiếp đó, khi lượt tên đầu tiên kết thúc cũng là lúc cận chiến của hai bên tiếp cận được nhau. Người của Phi Thiên minh ai nấy khí thế hùng hực, một bước cũng không nhường, gắt gao bảo vệ cho hậu phương, mà bên binh lính bên quân đoàn thần bí kia cũng đồng dạng, sử dụng đấu pháp chết thì thôi bỏ méo sọ. Trong phút chốc, trên lối vào son cốc đã chất đầy thi thể. Người này nằm xuống lập tức có người khác lao lên. ...

Phía quân đoàn thần bí nhìn đám cung tiễn thủ của Phi Thiên Minh thoải mái đứng sau đoạt mạng quân mình, ai nấy hận thấu xương, nhưng cũng không có biện pháp bởi vì vị trí Cung Tiễn thủ của Phi Thiên Minh được bố trí rất hợp lý. Tầm bắn vừa vặn xa hơn một chút so với trận địa quân tiền tuyến. Hơn nữa tầm bắn của cung tiễn thủ của đối phương muốn hạ gục cung tiễn thủ bên Phi Thiên Minh lại không đủ tầm bắn, khổ không làm sao nổi!

Thương vong hai bên không sai biệt lắm cứ theo tỉ lệ 1:1,3 mà tính. Chiến đấu càng kịch liệt, song phương càng nóng lòng. Cứ tiếp tục như vậy, đối với cả hai đều không có chỗ tốt. Thế nhưng đã đánh đến như vậy, ai lại nguyện ý nhượng bộ đây? Hơn nữa khả năng đình chiến càng là tiếp cận tới zero, bởi vì quân đoàn thần bí kia không hề có ý định bạo lộ thân phận.

“Chấp hành phương án hai!” Không biết là ai bên phía quân đoàn thần bí hét lên.

Lời vừa dứt, quân đội đang tấn công phía trước nhanh chóng lui ra sau, thoát ly khỏi phạm vi công kích của cung tiễn thủ Phi thiên minh. Sau đó bỗng nhiên có hơn trăm tên, trên người là giáp vậy cả không biết từ đâu vọt tới phía trước, nhanh chóng phát động công kích.

Phi Thiên Thần Vương rất rõ ràng, những tên này chắc chắn đều là võ tướng, là tinh nhuệ bên phía đối phương. Chút binh lính ở tiền tuyến kia của mình căn bản không cách nào có thể ngăn trở bọn hắn. Kể cả đám Cung Tiễn thủ trên cây cũng không đem lại nhiều tác dụng.

Hắn lập tức chuyển qua kênh công hội, hét lớn: “Binh sĩ lui ra phía sau, võ tướng tiến lên quần lấy bọn hắn.”

Nhưng mà lời chưa kịp dứt khỏi miệng, võ tướng của đối phương đã lọt vào trận doanh, triển khai giết hại điên cuồng. Coi như chỉ cần là sơ cấp võ tướng thôi cũng đã có thể miểu sát tứ giai binh rồi. Thế nên đợi tới lúc hơn 60 võ tướng của Phi Thiên minh kịp lao đến thì đối phương đã tiến vào sâu trong trận địa gần 100 trượng, binh lính tổn thất trên một nghìn, mà tổn thất của bọn hắn chỉ là hai sơ cấp võ tướng.

Chiến trường của các võ tướng, nếu như là tứ giai binh lính NPC có lẽ còn có chút tác dụng. Nhưng là người chơi thì dù có đạt tới tứ giai binh nhưng đội hình chả có, chiến đấu rồi rạc thì cũng chả làm được cái gì. Mà rất rõ ràng, hai bên đang chém nhau đều là quân đoàn thành lập bởi các gamer.

.....

Giảng co hơn một giờ, cuối cùng quân đoàn thần bí dựa vào ưu thế về số lượng võ tướng, giết cho võ tướng của Phi Thiên minh hầu như không còn ai. Rải rác mấy người thoát được đều lẫn vào quân lính, lẫn về trận doanh.

“Đao thuần binh hộ vệ hai bên, võ tướng phía trước, sử dụng trận hình mũi tên, công kích! Giết sạch những đám bỏ đi này cho ta.....” Phía quân đoàn thần bí lại có người hạ lệnh.

Thế nhưng dù là quân đội sắc bén nhất, muốn cắm sâu vào biển người thế này cũng là sự tình không đơn giản. Huống chi độ sắc bén của quân đội này còn không được cao lắm. Thế nên phía quân đoàn thần bí đẩy về phía trận doanh đối phương, mỗi mét tiến lên đều là trả bằng một cái giá thảm trọng. Dĩ nhiên, vẫn còn thấp hơn so với bên Phi Thiên Minh.

Chiến đấu đến lúc này, chỉ còn nửa giờ nữa là kết thúc tranh đoạt chiến, mà khoảng cách của quân đoàn thần bí tới mục tiêu lại còn tới gần 400m. Mà lúc này ai nấy đều đã như nỏ mạnh hết đà, sức mạnh từ từ giảm xuống.

Ngược lại, bên Phi Thiên minh không ngừng có người online, sau đó tiến lên chặn đường.

Tình huống lưỡng bại câu thương như vậy, dĩ nhiên hai nhà buồn thôi nhưng vô khối nhà vui! Thế nhưng phía quân đoàn thần bí cũng không làm sao mà tránh được. Dù sao chiến đấu lâu như vậy, võ tướng cũng sẽ cạn thể lực, phải khôi phục.

Mà Phi Thiên Thần Vương lúc này lại đang rất mâu thuẫn, nửa vui nửa buồn. Vui chính là kết cục trên cơ bản đã định, tòa kiến trúc thần bí này đã là vật trong túi Phi Thiên minh rồi. Nhưng cay cú hơn là chính mình cũng tổn thất rất lớn. Nếu không có đám hỗn đản này, vậy việc nắm lấy kiến trúc thần bí có phải dễ hơn nhiều không, sao phải khổ như bây giờ, bên mình ít nhất có một nửa quân đội bị giáng cấp.....

Thời gian còn lại 10 phút, bên phía quân đoàn thần bí đã không còn ôm chút hi vọng nào nữa rồi. Nhưng chiến đấu vẫn phải tiếp tục, người không giết người khác thì người khác cũng sẽ giết người a.

Đúng lúc này, trên kênh công hội Phi Thiên minh bỗng vang lên tiếng hét kinh hãi: “Lão đại, có hai thằng điên đang từ phía bên kia sơn cốc xông đến. Bọn chúng mạnh đến rồi tỉnh rồi mù, chúng ta căn bản không ngăn nổi bọn chúng.”

Phi Thiên Thần Vương cả kinh, vội quay qua Phi Thiên Dạ Xoa bên cạnh nói: “Người ở nơi này trông coi, đừng cho bọn kia thừa dịp xông lên, ta qua bên kia xem một chút.”

Phi Thiên Dạ Xoa gật gù đầu: “Đại ca yên tâm, đám này đã là nô mạng hết đà, căn bản không đủ sức uy hiếp chúng ta nữa. Người qua bên phải cẩn thận một chút. Chỉ có hai người lại dám xông vào đại trận vạn quân, không có thằng điên nào không đủ thực lực mà làm thế cả.”

Phi Thiên Thần Vương gật gù đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Chạy đến rìa sơn cốc, từ rất xa hắn đã thấy có hai người đang lọt vào vòng vây biển người, tình huống tựa hồ không cách nào phá vây nổi.

Thế nhưng càng chạy đến gần, Phi Thiên Thần Vương càng cảm thấy có gì đó không đúng. Khoảng cách còn vài chục trượng, hắn thấy được một màn mà có lẽ cả đời cũng không thể quên: Hai nam tử trên thân là giáp vảy cá, trong tay là điểm thép đoạt tung bay tựa mạn thiên hoa vũ, ma sát với không khí, toả ra lưu quang tràn ngập màu sắc. Loại hào quang thế này Thần Vương mới chỉ được nghe qua. Đó là lần tham gia trận đại chiến Thanh Long trại, lúc ấy tên Vương cấp võ tướng bảo vệ Thái Huyền lệnh, đã chiến một trận với võ tướng sơn trại dị tộc. Thời điểm bọn hắn fang nhau, nội kinh từ phía phía, cùng phát ra chút hào quang yếu ớt. Nhưng chỉ yếu ớt vậy thôi cũng làm cho người ta cảm thán mãi không thể. Mà hiện tại Thần Vương dám dùng cái đầu hần để đảm bảo, nếu so với hai người trước mắt này, tên Vương cấp võ tướng của Thái Huyền lệnh kia chỉ là cắt chó mà thôi. Căn bản không có tư cách so sánh cùng với bọn họ.

Chứng kiến hai tên điên kia phóng tới chỗ nào, binh lính khu vực đó liền chết một mảng lớn, hắn mới hiểu ra, hai thằng này căn bản không phải không cách nào phá vòng vây, mà là không có ý định phá vòng vây.

“Chỉ cần mình có thể có được hai võ tướng như vậy.....” hai mắt Phi Thiên Thần Vương toát lên vẻ tham lam!

Tuy nhiên, thèm thì thèm vậy thôi, chứ Phi Thiên Thần Vương cũng không phải đồ đần. Cứ lấy thực lực hiện tại của đám gamer, muốn đối phó võ tướng có thực lực như vậy thì nhất định phải xài chiến thuật “hao tổn”. Đầu tiên là phải bảo mòn thể lực đối phương, sau đó từ từ đánh cho trọng thương rồi mới bắt. Mà trước mắt chỉ còn không đến mười phút nữa là kết thúc tranh đoạt kỳ Phá Thiên, tất cả sẽ bị truyền tống ra ngoài phó bản. 10 phút? Làm nóng người cho bọn hắn còn chả đủ, sao có thể mãi mòn nổi thể lực của hai con trâu này đây?

Phi Thiên Thần Vương ngửa mặt lên trời thở dài, vì cái gì, vì cái gì mà miếng bánh ngon đến như vậy rơi xuống trước mặt mình, mà mình lại không thể đón được cơ chứ? Đây không phải cái hệ thống chết tiệt này muốn chơi mình sao?

Nghĩ nghĩ vậy, hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm tình cho thật tốt. Hai võ tướng này với mình hiện tại, chỉ là phù vân mà thôi. Bảo trụ kiến trúc thần bí mới là cần thiết nhất. Thế nên hắn lập tức thông tri cho tuyến dưới, nhất định ngăn được hai tên ác ma khôn khiếp này.

Thời gian tiếp tục qua đi, chỉ còn lại có ba phút, mà lúc này hai võ tướng vẫn cách Phá Thiên khoảng 400m, hơn nữa tựa hồ cũng không có ý định tiến lên, Phi Thiên Thần Vương lúc này mới có chút yên tâm, chỉ là ngó qua đám thuộc hạ xung quanh lại nước mắt lưng tròng, mỗi giây chết hơn mười người a...

Một phút đồng hồ cuối cùng, Thần Vương đã hoàn toàn yên tâm. Bản thân hắn vẫn đang đứng vững vàng trên Phá Thiên, chờ đợi giờ khắc cuối cùng.....

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Tranh Đoạt

Sự tình ở đời, đâu có cái gì giống như mơ. Vài chục giây cuối cùng, bỗng nhiên hai tên võ tướng thực lực khủng bố kia bỗng nhiên nổi cơn điên, dùng thế lôi đình không ai cản nổi vọt thẳng tới chỗ Thần Vương. Trùng trùng, điệp điệp những bức tường người lại tựa hồ như vô hình đối với bọn hắn. Chỉ ngần ngừ 3 4 giây đồng hồ, hai thằng này đã vọt tới trước hơn 100m.

Thần Vương hoảng hốt, đây là cái thứ khôn khiếp nào! Quá bug đi!

“Ngăn bọn hần lại!..... Bằng mọi giá ngăn bọn hần lại cho ta!” Thần Vương điên cuồng gào thét.

Nhưng đám gamer ở dưới, dù đã dùng hết toàn lực, thế nhưng khi đối mặt với hai tên này mới biết, bọn hần căn bản như hai cỗ máy chiến tranh hình người vậy, muốn động đến bọn hần đã là một chuyện vô cùng khó khăn rồi. Mà coi như có đụng chạm được tí, sướng chả thấy đâu, chỉ cảm giác như lao tằm vào tấm thiết bản, sau đó bị lực phản chấn hất ra, thốn đến tận rốn.

Mười giây đồng hồ cuối cùng, Phi Thiên Thần Vương đã không cách nào chứng kiến thời khắc kết thúc của tranh đoạt kỳ nữa, bởi vì một thanh kiếm thép đoạt đã đâm sâu vào ngực hần. Lực lượng cuồng bạo trong nháy mắt bạo phát, xé toang thân thể. Cùng lúc đó, tiếng nói ngọt ngào của hệ thống được cất lên bên tai: Chúc mừng, người đã được ném mùi tử vong. Hiện cường chế logout khỏi game. Sau 8 giờ mới có thể tiếp tục đăng nhập.

Mà trong lúc đó, hai võ tướng kia một người thì xử lý sạch sẽ đám binh lính xung quanh, trong phạm vi 5 trượng không một người của Phi Thiên Minh có thể sống. Nhìn một màn này, ai nấy đều hít vào một hơi lạnh, khí thể thể kia, chỉ sợ chỉ có Quan Vũ, Triệu Vân... các danh tướng lịch sử mới có thể đánh ra. Thế nên, ai nấy đều rất lý trí lựa chọn đứng từ đằng xa mà xem cho sướng mắt. Đối phương đã lộ rõ ý đồ, cách xa Phá Thiên 5 trượng là bọn hần sẽ không tấn công, thế thì việc cái gì mà phải lao lên chịu chết?

Mấy giây sau, một đạo hào quang từ mặt đất dâng lên, một thanh trường kích lạnh lẽo xuất hiện trước mắt mọi người. Nhưng mà đại đa số còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một trong hai gã võ tướng đã giơ tay nắm lấy trường kích. Lập tức, trường kích biến mất không còn dấu vết. Tất thảy mọi người chỉ cảm thấy một hồi mê muội, sau đó bị cường chế truyền tống ra ngoài.

Đến đây, cuộc tranh đoạt kiến trúc thần bí cuối cùng cũng đã kết thúc. Tám tòa thần bí kiến trúc trong cảnh nội huyện Thủy Trữ huyện rốt cục đã là danh hoa có chủ. Mà chủ nhân mỗi tòa kiến trúc thần bí này đều trải qua con đường tràn ngập huyết tinh cộng thêm vô số thủ đoạn người lừa ta gạt mới có thể đạt được.

Mặc dù ai chiếm được cũng muốn tiến hành giữ bí mật, bởi vì nói thật ra, các mảnh lõi thủ đoạn được sử dụng khi tranh đoạt cũng chả vinh quang gì. Thế nhưng giấu được ai thì giấu chứ cái hiệu quả tăng thêm nó sờ sờ ra thế, giấu sao được người trong lãnh địa công hội.

Không đến một ngày, chủ sở hữu của các kiến trúc thần bí đều đã lộ mặt. Thiết Kỵ hội, Thí Thần hội, Vạn yêu minh, Tiêu dao minh, Thanh y, Đế vương, Dục hóa... mỗi công hội nắm một tòa. Bất ngờ nhất là Phi Thiên minh, một cộng đồng cũng không lấy được, còn bị tổn thất thảm trọng. Quá nửa thành viên trong liên minh bị giáng cấp, sĩ khí tụt thê thảm. Một số thành viên cũng nản lòng thoái chí, có ý định out công hội.

Về phần các công hội khác, khi chiếm kiến trúc thần bí có ước định gì không thì không ai biết được.

.....

“Hong trần, người nên cũng đã biết chuyện của Phi Thiên minh rồi chứ?” Trong một tòa tiểu viện thuộc thành Thủy Trữ, Tiểu Thiên cau mày hỏi Nhất Kỵ Hồng Trần.

Nhất Kỵ Hồng Trần nói: “Cái này cũng không phải chuyện bí mật gì, dù sao trận đại chiến kia, bên Phi Thiên minh có tới gần mười vạn người tham dự, muốn giữ bí mật cũng không giữ nổi.”

Tiểu Thiên nói: “Vậy người xem, thế lực tiến đánh Phi thiên minh và hai siêu cấp võ tướng xuất hiện vào thời điểm cuối cùng là thế nào?”

Nhất Kỵ Hồng Trần cười nhạt nói: “Tiểu Thiên, người thật không biết sao? Cái thế lực fang Phi Thiên Minh lúc đầu ta xem đã quá rõ ràng rồi, chỉ có thể là thế lực người chơi ở Thủy Trữ mà thôi. Khả năng cao là do mấy nhà khác liên minh với nhau. Về phần hai võ tướng xuất hiện lúc cuối cùng kia thì lại rất khó nói. Ta đoán là người từ những châu, quận khác phái tới. Dù sao chỉ có hai người, phí truyền tống cao nhất cũng có bốn kim. Bọn hần nắm được tin tức trong Thủy trữ xuất hiện kiến trúc thần bí liền lập tức chạy tới. Mà cái thứ kiến trúc khôn nạn này cũng quá vô si đi. Chẳng những trong phó bản tranh đoạt chiến không thể nhìn ra tin tức địch nhân, mà ngay cả sau khi chiếm được cũng không biết đối phương là ai. Thế nên cái chuyện sợ bị trả thù là không có. Đã như thế, không loạn thành một bầy mới là lạ.”

Tiểu Thiên cười khổ nói: “Qua lần chiến đấu này mới biết, cái kiến trúc thần bí này xét đúng ra cũng chỉ là cái gân gà mà thôi. Đương nhiên nếu như không mất một binh một tốt mà có thể chiếm được thì sẽ là món hời lớn. Nhưng nếu như cứ thông qua phương thức chiếm đoạt trực diện thế này, chỉ sợ được không bù mất. Mà loại lợi ích này người xem, ai nguyện ý chấp tay nhường cho người khác cơ chứ. Cuối cùng quay đi quay lại đều đi theo lối mòn hệ thống đã định sẵn hết. Chiến đấu - là không thể tránh khỏi.”

Nhất Kỵ Hồng Trần nói: “Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng tránh chiến đấu trực tiếp. Đối huyện Thủy Trữ chúng ta mà nói, chia nhau kiến trúc thần bí để sử dụng cũng không phải chuyện không thể. Phương thức chia kiến trúc thì có hai cách. Cách thứ nhất là giải quyết bằng hiệp thương, tuy nhiên ta thấy loại phương pháp này xác suất thành công không lớn. Cách thứ hai là tổ chức lời đại luận võ, theo thứ tự xếp hạng mà lựa chọn..... Vì để sau này người chơi thuộc huyện Thủy Trữ có thể đứng vững trong bảng xếp hạng toàn quốc, thậm chí toàn bộ Server cũng chiếm được một chỗ cắm dùi, có lẽ chúng ta phải mời toàn bộ lão đại của các công hội lớn trong huyện, bàn bạc cho kỹ chuyện này, bằng không cứ một tháng nội chiến một lần, vậy.....”

Nhất Kỵ Hồng Trần không có nói hết, nhưng Tiểu Thiên cũng hiểu được kết quả, nói: “Vậy lần này có mời Dương Quang không? Kỳ tranh đoạt chiến vừa rồi hần tựa hồ không có chút động tĩnh nào. Nếu nói Thiên hạ đệ nhất trấn bị mười vạn người của Phi Thiên minh dọa sợ tới mức co đầu rút cổ không ra thì đến ta cũng không tin nổi.”

.....

Dương Thiên nhìn hai người đang mơ mơ hồ hồ trước mặt, trong nội tâm tràn đầy kích động.

Một thoáng sau, có vẻ con choáng váng đã qua đi, người lớn tuổi hơn trong hai thanh niên vừa bị bắt lên tiếng: “Các hạ là ai? Vì sao lại bắt chúng ta?”

Dương Thiên cười nói: “Ta là ai không quan trọng, mà quan trọng là... hai người các ngươi đang nằm trong tay ta, có lẽ hiện tại, cái các ngươi cần quan tâm là đi ra khỏi đây như thế nào chứ?”

Nghe vậy, thanh niên hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi hẳn là đệ nhân a! Không phải là muốn hai huynh đệ chúng ta quy hàng ngươi sao?”

Dương Thiên vui vẻ, không nghĩ tới tên này lại thẳng thắn như vậy, liền hỏi: “Nói chuyện với người thông minh luôn là chuyện vô cùng thoải mái a! Vậy ý ngươi thế nào?”

“Mơ tưởng!”

Dương Thiên ngạc nhiên, hai thằng này có phải tù binh không a? Đến nửa ngày mới phát nộ mà quát: “Đi! Để ta nhìn xem xương cốt của các ngươi cứng thế nào. Người đầu, đem hai tên này ném vào ngục. Lần trước lấy được cái ghế dựa tiêu dao còn chưa thử nghiệm hiệu quả a. Để cho hai tên này mở hàng đi!”

Lập tức liền có bốn tên bộ khoái đi đến, dẫn hai người này ra ngoài. Thủ hạ của Dương Thiên, cái gì thì thiếu chứ người tài không bao giờ thiếu. Hai thằng này năng lực thế nào mình còn không biết, cũng không đến nỗi quá dễ tâm. Thế mà vừa rồi còn giám chế nhạo mình? Nghĩ bản thân là Triệu Vân hay Quan Vũ chắc?

Lắc lắc đầu, Dương Thiên quay qua Đại Ngưu và Hồ Thông đang đứng cạnh, nói: “Hai người các ngươi không tệ a, kiếm đâu ra hai tên gia hỏa này đây? nói rõ tình huống lúc ấy một chút ta xem!”

Đại Ngưu nghe vậy nghiêm mặt trả lời: “Ta cùng Hồ Thông đại ca tiến vào thần bí chiến trường theo phân phó của chúa công. Không lâu sau liền phát hiện hai tên kỳ quái này. Bọn hắn một tên có thể ẩn hình, hơn nữa ẩn hình xong vẫn còn có thể di động mặc dù là khá chậm chạp. Tên khác thì có khả năng lập tức bỏ trí bầy rập, mà bầy rập cái nào cái ấy có lực sát thương lớn vô cùng”

“Ẩn hình?” Dương Thiên lấy làm kỳ, “Xem ra cái này dường như cũng tương đương với kỹ năng đặc thù của võ tướng a?”

Hồ Thông lại nói: “Khả năng không phải, lúc theo dõi, ta nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, tên có thể ẩn hình kia là một vị Võ sư, tên gia hỏa còn lại thì là một vị bầy rập sư.”

“Ẩn hình Võ sư? Nhân tài khó có được a.” Dương Thiên có chút tâm động “Thế còn bầy rập sư là cái gì? Các ngươi có nghe bọn hắn nói qua không? có tác dụng gì?”

Hồ Thông nói: “Chúa công, ngươi cũng đừng xem thường tên bầy rập sư này. Thứ mà bọn họ bỏ trí cũng không phải mấy cái bầy rập cùi bắp mà người bình thường vẫn đặt đâu. Ít nhất là ta và Đại Ngưu, dù nhìn kỹ thế nào cũng không tìm thấy sơ hở trong các bầy rập của bọn họ. Mà bỏ trí xong là không có vết tích nào hết, không tài nào nhận ra chỗ đấy có bầy rập luôn. Hơn nữa toàn bộ những người lọt vào bầy rập của bọn họ, bọn ta chưa ai có thể sống sót đi ra”

“Ah?” Dương Thiên kinh hãi vạn phần, nếu thật là có thể bỏ trí bầy rập mà không ai phát hiện ra nỗi, hơn nữa sát thương lại cao, như vậy tác dụng đã không thể dùng từ lớn để hình dung nữa rồi “Hiện hai tên này đã bị ta ném vào ngục, có thể làm cho bọn họ quy hàng không còn phải xem vận khí nữa. Mà hai người các ngươi nói lần này còn có thu hoạch nữa? là cái gì vậy?”

Đại Ngưu đắc ý nói: “Chúa công, giờ ta mới biết, hóa ra tăng thực lực lại là chuyện dễ dàng như thế. Trước khi tranh đoạt chiến, ta mới up 45, không nghĩ tới chỉ có 10 phút ngắn ngủi chiến đấu với đám Phi Thiên mình, lại up luôn hai cấp. Giờ đã 47 rồi. Mà Hồ Thông đại ca thì càng tởm lợm hơn, up một phát bốn cấp. Giờ đã lên 38, danh xưng thánh cấp võ tướng đã không ai còn nói được gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Ai Là Gian Thương

Đến giờ, Dương Thiên đã không thể lúc nào cũng xem thuộc tính chi tiết của từng võ tướng dưới tay hắn nữa rồi. Dù sao thì thuộc hạ của hắn cũng quá nhiều, ngày nào cũng bỏ ra một đồng thời gian mà xem xét từng người thì chắc chết toi mất. Thế nên hắn thật sự không biết thực lực hai thằng này giờ đã khỏe đến thế, nói: “Trận vừa rồi, hai người các ngươi rốt cục đã giết tổng cộng bao nhiêu người?”

Đại Ngưu nói: “Đám người kia thực lực quá yếu, ta và Hồ Thông đại ca nhẹ nhàng giết gần một vạn người, thiếu chút nữa dọa cho đại quân bọn họ chạy ra quần, hắc hắc!”

Dương Thiên nghe vậy hít một hơi lạnh, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho những người bị chết oan kia. Haizz, không biết năng lực thừa nhận của họ có đủ không, chả may lại suy sụp tâm lý không gượng dậy nổi thì thật là tội lỗi, tội lỗi...

Vừa lúc đó, lính canh từ bên ngoài báo cáo vọng vào :“Khởi bẩm đại nhân, tư trưởng phòng chế tạo - Phùng công cầu kiến!”

“Đề hấn vào đi!”

Hon mười ngày trước, Vương lão đã xin chỉ thị Dương Thiên. Hiện tại nhân khẩu của Bạch Vân trấn rất khổng lồ, sự vụ bận rộn. Mặc dù Vương lão đã có hơn mười trợ thủ tư chất cao giúp đỡ, thế nhưng vẫn không đủ để xử trí sự vụ trong lãnh địa. Dù rằng lãnh địa còn chưa đạt tới cấp thành thị, nhưng để có thể xử lý hết công việc, nhất là từ khi việc quản lý từng ngành sản xuất được tách ra đã không còn kịp. Do đó Vương lão đề xuất, tìm người có năng lực, giao cho bọn hấn làm chương quản từng ngành sản xuất, đặc biệt là các ngành sản xuất lớn như chế tạo, kiến trúc, nông lâm nghiệp, ngư nghiệp, khai thác mỏ, thương vụ... những người này xử lý việc trong ngành của mình, điều phối, quản lý nhân viên cấp dưới, dĩ nhiên đều nằm dưới sự quản hạt và chỉ đạo chung của Vương lão.

Phùng công vào tới nơi, Dương Thiên liền nói:“Phùng công, nếu có chuyện gì, chỉ cần báo cáo với Vương lão là được rồi, không cần thiết chuyện gì cũng phải tìm ta a?” Hấn cảm thấy việc giải quyết những chuyện thế này cần phải minh xác. Nếu không tất cả mọi người, ai cũng tìm mình báo cáo, còn không phải phiền đến chết a! Hon nữa nếu cứ làm như thế, xong chả may Vương lão cho là mình không tín nhiệm hấn, vậy biết giải thích với hấn kiểu gì.

Phùng công nói :“Điều chúa công nói, thuộc hạ luôn ghi nhớ trong lòng. Nhưng hiện tại Vương lão đang ở thành Tuyệt Ảnh, mà trước đó vài ngày Vương lão cũng đã phân phó thuộc hạ, nói chuyện này nhất định phải kịp thời báo cáo với chúa công.”

“Ah, vậy người nói một chút xem là chuyện gì a?”

Phùng công nói :“Vương lão trước kia đã từng nói qua với thuộc hạ, trong tay chúa công còn có một bản chế tạo nỏ Thần Cơ, thế nên đã lệnh cho thuộc hạ phải tình huống các đại sự nghề mộc. Mà ngày hôm qua vừa vận có một người đang là nghề mộc cấp cấp đại sự tấn cấp thành Vương cấp nghề mộc, đã đạt tới điều kiện chế tạo nỏ Thần Cơ. Việc tiếp theo xin chúa công mau chóng an bài!” Truyện được dịch tại banlong.us

Dương Thiên đại hỉ, nói :“Chuyện tốt, chuyện tốt a! Còn an bài cái mẹ gì nữa, ngồi chờ ta lấy bản vẽ. Về phía bản thiết kế phòng mộc chung cực, ta sẽ phái người qua Lạc Dương mua ngay bây giờ. Là nỏ Thần Cơ đấy, thật đáng để mong chờ mà!”

Phùng công nghe vậy liền cung kính đứng một bên chờ đợi.

Đại Ngu nghe vậy, bỗng nhiên nói :“Chúa công, người xem hiện tại toàn bộ đám dị tộc trong cốc đã bị chúng ta quét sạch rồi, người xem có phải là nên bắt đầu phát triển ra ngoài hay không? Mấy ngày nay, ta và đám thù hạ dưới trướng buồn muốn chết, đến xương cũng sắp han gỉ hết rồi!”

Dương Thiên cười nói :“Đương nhiên có thể.”

Đại Ngu cao hứng nói :“Đa tạ chúa công!”

Dương Thiên cười hắc hắc, nói :“Ta nói là có thể phát triển ra ngoài, nhưng không có nói là để người đi làm a. Việc này tối đa cũng chỉ phải mấy đặc cấp võ tướng lãnh binh đi xử lý thôi. Người mà vác quân ra ngoài chơi, thế mỗi ngày 46 bát giai binh của ta kiếm đâu ra đây?”(*)

(*) Đại Ngu là thánh cấp võ tướng, hấn ở trong lãnh địa thì mỗi ngày mới xây đc quân doanh cao cấp -> chuyển chức cho 46 võ tướng -> phá quân doanh -> 46 võ tướng vừa chuyển chức kia bị bug, vì quân doanh bị phát, mất 46 slot của võ tướng -> chuyển thành bát giai binh. Với thất giai binh cũng tương tự ~!~

Đại Ngu lập tức yên lặng. Nhưng hấn cũng biết Dương Thiên nói rất đúng. Chuyện hấn vác quân đi chinh chiến cho thỏa chí không quan trọng bằng việc đào tạo bát giai binh. Thế nên cũng không phản bác nữa.

Dương Thiên tiếp tục nói :“Người xuống an bài thoảng một phát, giờ trong lãnh địa chúng ta đã có 70 chiếc thuyền buồm bốn cột. Người trực tiếp phải 30 chiếc, cộng thêm 3.000 thủy binh bát giai và 9.000 thất giai binh đến chỗ Phi lệng soái heo, giúp hấn mau chóng thống nhất xong Di Châu.”

Đại Ngu mặt mũi như cút ngậm, ỉu xiu đáp ứng.

Tiếp đó, Dương Thiên đưa Phùng công đến kho hàng lấy bản chế tạo nỏ Thần Cơ. Chuyển bản chế tạo cho hấn, tiện thể phân phó kỹ càng các công việc cần xử lý, Dương Thiên một mình đi đến tòa kiến trúc có thương nhân thần bí. Hấn thực sự muốn nhìn một chút bên tên thương nhân thần bí này rốt cục là bán cái gì. Nói thật, dù Dương Thiên có lợi thế trọng sinh, đã chơi qua game này một thời gian ngắn, thế nhưng hấn lại không có chút kinh nghiệm về kiến trúc thần bí. Kiếp trước hấn chỉ là một thằng gamer quèn, một thân một mình chinh chiến, đến thấy còn chưa thấy qua thì lấy đâu ra kinh nghiệm khi sở hữu cơ chứ.

Đi đến nơi, Dương Thiên ngược mắt nhìn qua, sau đó trực tiếp bước vào. Cả bề ngoài và nội thất trong kiến trúc này đều vô cùng đơn sơ, nói trắng ra là có tí xấu xí, thế nhưng trái với cảnh vật, lão bản bên trong ngược lại là vô cùng nhiệt tình. Dương Thiên mới vừa đi vào đã thấy một trung niên nhân bộ dáng chừng trên dưới năm mươi tuổi, béo tròn mập mạp, điệu cười nịnh nọt nở toé toét trên môi hấn chạy ra đón.

“Vị đại gia này, chỗ ta tuy chỉ là tiểu điểm, thế nhưng đồ vật thì phải nói là không gì không có, hơn nữa giá lại vô cùng rẻ. Thiên hạ quyết không có nơi nào sánh bằng. Chỉ cần là đồ vật ngài có thể nghĩ ra, trong tiểu điểm đều sẽ có. Không biết lần này đến đây là muốn mua gì?”

Dương Thiên nhìn tên béo trước mặt, không nhận được cảm giác buồn nôn. Thằng này da mặt đủ dày a. Mồm thì xoén xoét tiểu điểm tiểu điểm, xong lại cái gì cũng có. Mà giá cả thì ai chả biết là trên trời vẫn còn thấp chứ! Nhăn nhăn mũi, Dương Thiên nhìn hấn chế nhạo nói :“Đại gia ta là muốn mua một đầu linh thú, không biết chỗ này của ngài có có không?”

Tên béo đang tươi cười, nghe Dương Thiên nói mặt liền cứng đờ lại, mặt dần thối ra cả nửa buổi, mới nói: “Đại gia ngài thực biết đùa a, linh thú chẳng qua chỉ là sinh vật trong truyền thuyết. Có tồn tại hay không còn không ai biết, ngài nói vậy chẳng phải làm khó ta sao?”

Dương Thiên thấy hần kinh ngạc, cũng không có ý định buông tha hần, nói: “Chỉ sợ ngươi là không cảm ra nổi mới nói thế a? Tưởng thế nào, hóa ra cái điểm cùi bắp này cũng chỉ đến thế mà thôi..... Ta nói này lão nhân gia, làm người thì phải phúc hậu một chút, không có năng lực thì đừng có da trâu thối quá lớn, thối da trâu quá lớn là sẽ gặp quả báo đó.”

“Ngươi..... Ngươi..... Ngươi lại dám nói điểm của ta là điểm cùi bắp. Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần đồ vật ngươi đã từng gặp qua, không có gì là ta không thể lấy ra được?”

“Linh thú!” Dương Thiên cười xấu xa, thần nhiên nói.

“Ta dựa vào..... Đã nói linh thú là thứ chỉ có trong tưởng tượng, cho tới giờ cũng không có ai gặp qua thứ này. Không tính!”

“Lão đừng có bốc phét nữa đi, linh thú - ta đã từng gặp qua nha?”

“Cái này..... không có khả năng, nếu như..... nếu như ngươi thực đã từng gặp linh thú, ta đồng ý tặng ngươi ba..... à không..... một, một món đồ trong tiệm của ta, hơn nữa giá cả không được cao hơn một vạn kim. Đương nhiên, phải có người có thể chứng minh ngươi đã từng gặp linh thú, hơn nữa người này không thể có bất kỳ quan hệ nào với ngươi mới được.”

Nói xong, tên béo cười đắc ý, nghĩ bụng “Coi như ngươi đã từng gặp linh thú thì thế nào, mặc kệ ngươi tìm ai để chứng minh, đánh chết ta cũng không thừa nhận, để xem ngươi làm thế nào”

Thế nhưng, dù là nghĩ như vậy, nhưng với bản tính gian thương, lúc nào cũng cẩn thận, hần vẫn đem tiền đặt cược giảm đi một chút.

Dương Thiên thì ngược lại, rất là cao hứng, cười nói: “Đây là ngươi nói đấy nhé, đến lúc đó không được đổi ý. Bất quá ta cũng không cần một món đồ của ngươi. Chỉ cần thời điểm ta mua đồ ở đây, ngươi giảm giá cho ta 50% là được rồi. Hơn nữa đồ ta bán ra cũng không thể thấp hơn giá gốc a?”

Tên béo nghe vậy, nghĩ thầm: “Tên này tuổi còn trẻ, đoán chừng cũng không có được bao nhiêu tiền. Mình cho hần món đồ vạn kim có khi còn lỗ. Vậy... cứ đáp ứng hần cũng chả sao, huống hồ mình sao có thể thất bại được chứ?” Nghĩ vậy, tên béo ra một bộ đường đường chính chính, nói: “Bán cho ngươi bằng 50% giá cũng được, nhưng đồ mua về tối đa chỉ bằng nửa giá thôi, không thì ta ăn không khí mà sống hả?”

Dương Thiên nghe vậy, nói: “Nửa giá thì nửa giá. Ngươi đợi đấy ta đi tìm.....”

Tên béo gian thương vừa rồi trúng phép khích tướng, hiện tại có chút tỉnh ngộ lại, lập tức vội vàng nói: “...Ta dựa vào..., ngươi cái tên tiểu hổn đản này lại giám lừa dối ta? Nói cả buổi cũng chỉ nói đến việc ta thua, thế nếu là ngươi thua thì sao? Kết quả chả phải là cái gì ta cũng không nhận được?”

Dương Thiên chớp chớp mắt, chần chờ nói: “Cái này.....”

Tên béo thấy vậy càng đắc ý hơn, nói: “Nói mau, ngươi thua thì như thế nào? Giờ mà ngươi giám nói là không cược nữa, vậy chính là lừa dối, coi chừng ta đến huyện nha kiện ngươi a.”

Dương Thiên vẻ mặt đáng ghét, nói: “Lão nhân gia, ngươi xem ta trên răng dưới catus, nghèo rớt cmn mùng toi, không bằng.....”

Lão gian thương đắc ý nói: “Đừng nhiều lời như vậy, hôm nay ngươi nhất định phải đồ, bằng không thì theo ta đến gặp quan.”

Dương Thiên vẻ mặt thống khổ, nói: “Cái kia..... được rồi, nếu ta thua... vậy khối võ tướng chuyển chức lệnh này sẽ là của ngươi. Đây là công sức ta vất vả đến nửa năm trời mới lấy được a”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ai Là Gian Thương (Hạ)

Tên béo nhìn chằm chằm khối võ tướng chuyển chức lệnh, trong lòng thầm tính toán một chút... thứ này so với tiền đặt cọc của mình cũng không kém là bao, liền nói “Được rồi, xem như tiểu tử ngươi cũng biết thức thời, đại gia ta đồng ý để ngươi dùng tám lệnh bài này làm tiền đặt cược..... Hiện tại chúng ta ký khế ước, miễn cho tiểu tử ngươi đến lúc đó lại bùng cược.”

Dương Thiên rất là không tình nguyện, ký khế ước cùng tên béo đang tươi cười hơn hờ kia. Khế ước hoàn thành, tên béo trả lại lệnh bài cho Dương Thiên. Hần không hề lo lắng việc Dương Thiên đổi ý. Khế ước này được hệ thống đứng ra bảo hộ, ai cũng không thể đổi ý.

Nhận lại lệnh bài, về mặt Dương Thiên lập tức thay đổi 180 độ, ánh mắt đầy đồng cảm liếc qua tên béo: “Đợi chút, ta lập tức đưa linh thú đến”. Nói xong, Dương Thiên quay người rồi đi.

Mà tên béo vừa nghe Dương Thiên nói xong, người lão đảo, thiếu chút nữa là đập cmn mặt vào tường. Ánh mắt đờ đẫn nhìn theo bóng lưng Dương Thiên đang rời đi. Đưa linh thú đến? Chẳng lẽ tên này thực sự có linh thú? Cái kia... Vậy làm sao bây giờ?

Rất nhanh, Dương Thiên đã quay trở lại. Đi cùng hắn là một đầu bạch mã, toàn thân màu trắng bạc, trên lưng là một đôi cánh như cánh thiên nga. Vừa đến nơi, như để chứng tỏ thân phận linh thú của mình, bạch mã trực tiếp bắn thẳng một đạo lôi điện về phía tên béo, làm hắn sợ hãi chật vật lui lại mấy bước.

Đến giờ tên béo mới biết, hóa ra tiểu tử trước mặt này lại vô si đến thế. Đào một cái hố to, mời mình nhảy xuống. Nhưng sự tình đã đến nước này, có muốn nói gì cũng đã chậm rồi. Chỉ hy vọng tồn thất của mình sẽ không quá lớn a!

Trái ngược với tên béo, Dương Thiên hiện đang phi thường kích động, không nghĩ tới một hai câu nói vô tâm lại mang đến cho mình lợi nhuận lớn tới vậy, cười cười nói: “Lão nhân gia, hiện giờ chúng ta đã có thể bắt đầu giao dịch rồi chứ.”

“Chọn đi! Chọn đi! Ta nhìn xem ngươi có thể mua được bao nhiêu.” Tên béo cay cú tím cả mặt nói. Sau đó hắn ném cho Dương Thiên một quyển sổ: “Hàng của ta toàn bộ được ghi trong đây, ngươi tự tìm đi.”

Phương thức giao dịch ở đây khác với những chỗ khác, khó trách lúc vào đây không thấy bất luận chút hàng hóa nào, chỉ có lão gia hỏa này đứng một mình trước quầy.

Cầm lấy cuốn sổ, Dương Thiên bắt đầu nghiêm túc đọc qua.

Trang đầu tiên là các bản thiết kế kiến trúc, từ sơ cấp đến chung cực, không cái nào không có. Tuy nhiên giá so với các cửa hàng chính quy bên ngoài đắt gấp đôi. Khó trách tên béo này lại đồng ý bán với giá 50%. Nhìn xuống cuối trang, Dương Thiên bỗng phát hiện bản thiết kế kiến trúc đặc thù.

Tàng kinh lâu: Giá 30.000 kim. Mô tả kiến trúc: Gia tăng tỷ lệ xuất hiện nhân tài trong lãnh địa 5%.

Diễn võ trường: Giá 50.000 kim. Mô tả: Nâng tỷ lệ lĩnh ngộ của binh lính khi diễn tập trong võ trường lên 50%.

Trại huấn luyện đại lực thủy thủ: Giá 100.000 kim, Mô tả: Kiến trúc đặc thù mang tính duy nhất (nghĩa là cả thế giới chỉ có thể tồn tại 1 cái kiến trúc này thôi, ko có cái thứ hai). Có thể huấn luyện thôn dân tư chất cấp B trở lên thành Đại Lực Thủy Thủ. Sử dụng Đại Lực Thủy Thủ điều khiển đội thuyền, tốc độ di chuyển được đề cao 10%. Tư chất thôn dân tăng lên một bậc, hiệu quả tăng tốc độ di chuyển khi điều khiển đội thuyền tăng 10% (Ví dụ như dân tư chất A -> chuyển thành đại lực thủy thủ -> tốc độ đội thuyền tăng 20%, cấp S tăng 30%...)

Trại tị nạn: Giá 300.000 kim. Mô tả: Kiến trúc đặc thù mang tính duy nhất, Mỗi ngày tùy cơ xuất hiện 5.000 đến một vạn dân tị nạn. Tuy nhiên việc an bài cần xử lý cho tốt, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Dương Thiên nhìn mấy bản vẽ này mà thêm nhỏ dãi. Thế nhưng cái giá ghi bên cạnh lại làm hắn lạnh gáy. Nói thật, hiện tại trong túi Dương Thiên, vét sạch sẽ cũng chỉ lấy được cao nhất là 16 vạn kim mà thôi. Cứ theo giá gốc thì một trương cũng chả mua nổi.

Nghị vậy, Dương Thiên đành lật trang khác. Định bụng để lúc nào đủ tiền sẽ xem lại.

Trang tiếp theo là các loại vật phẩm của binh sĩ và võ tướng. Từ hàng via hẻ đến hàng trong shop, đủ cả, tuy nhiên giá cái nào cái nấy chất lẽ lười, Dương Thiên chỉ lướt qua rồi thôi.

Tiếp đó là võ tướng chuyên chức lệnh, giá 20.000 kim một cái, đồng dạng đắt gấp đôi cửa hàng.

Trong trang này, Dương Thiên còn thấy mấy quyển bí tịch loại tuyệt học. Giá cả thì thấp nhất cũng trên 30.000 kim một cái. Đắt nhất lên tới 30 vạn kim, Dương Thiên đoán chừng cái đồ chơi này ít cũng phải tuyệt học Thánh cấp.

Ngoài ra còn có một chút kỹ năng đặc thù, ví kiểu như năng khiếu cũng tiền, năng khiếu dò xét... Giá tầm ảm 5.000 kim một bản.

Cuối trang là một vài bí tịch có chữ “Thực”. Thế nhưng dù là sơ cấp nội công • Thực giá cũng đã lên tới 10.000 kim. Tò mò nhất là một bản tuyệt học có tên Huyền Ngọc công • Thực, giá tám trăm vạn. Dương Thiên mặc dù phi thường, phi thường thêm muốn, nhưng cuối cùng nhìn lại số tiền trong túi, vẫn là bỏ qua.

Các trang về sau là vật phẩm đặc thù. Đầu tiên là kiến thôn lệnh, kiến thôn lệnh đồng, bạc, vàng, bạch kim...

Lật tới lật lui, cuối cùng Dương Thiên cũng tìm thấy một thứ làm hắn đỏ mắt:

Thiên Linh thạch: Tăng phẩm chất của nơi đóng quân hoặc kiến thôn lệnh lên một cấp. Mỗi nơi đóng quân hoặc kiến thôn lệnh chỉ được dùng một lần. Giá 200 vạn kim.

Thuộc tính như thế này, có thể nói là nghịch thiên. Dương Thiên nhảm nhảm tính, lúc xây Trấn Hải trấn là mình xài Kiến thôn lệnh cấp hoàng kim. Kể mà lúc ấy, xài thêm cả Thiên Linh thạch, vậy sẽ tõm đến mức nào đây... Mỗi tội là giá cả thì.....

Tiếp đó là danh sách các loại tài liệu, từ gỗ, đá đến tài liệu nhất phẩm thượng đẳng Cửu Thiên thần thiết cũng có. Dương Thiên tìm tìm, nhìn thấy Hàn Thiết mộc. Bất quá giá mỗi đơn vị là 1 kim, Dương Thiên lắc đầu, bắt đắc dĩ buông tha.

Lật đến trang đan được, đập vào mắt Dương Thiên là một cục đan được vàng kim, phát ra ánh sáng rực rỡ: Hồi Thiên đan, Thần cấp đan được, có hiệu quả khởi tử hồi sinh. Người chơi tử vong không quá một giờ, nếu dùng đan được này, vậy có thể hồi phục hoàn toàn trạng thái khi còn sống. NPC tử vong, chỉ cần thân thể không xuất hiện tổn thương mang tính hủy diệt, trong một giờ được uống cái này là có thể khởi tử hồi sinh.

Thuộc tính này, Dương Thiên chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, đó chính là: trâu, quá trâu!

Đừng nhìn hiện tại, trừng phạt khi người chơi tử vong chỉ là mất một cấp. Chân tướng sự thật về sau..... hắc hắc....

Nhìn qua giá viên thần đan này: 500 vạn kim.

Cái độc mọe! Dương Thiên phát hỏa. Giá như vậy, cả thế giới có thằng nào mua nổi cơ chứ.

Sau đan được là các bản thiết kế, tí như bản vẽ chế tạo trang bị, được tề... rẻ nhất cũng tầm 20 vạn kim.

Có vài loại thứ đồ vật lại làm Dương Thiên rất thèm thuồng, kiểu như công thức chế tạo Bồi Nguyên đan, giá 40 vạn kim. Là đan được cấp bạch ngân, trong mười ngày sau khi sử dụng, hiệu suất tu luyện nội công được đề cao bốn lần.

Trong Thiên Hạ, việc làm thế nào đẩy nhanh tiến độ tu luyện nội công là chuyện khiến tất cả mọi người đều đau đầu. Các chuyện khác, bỏ thêm chút tâm tư là có thể làm được, nhưng tu luyện nội công lại phải là tích lũy dần dần. Ngay cả NPC cũng không ngoại lệ. Như hiện tại NPC võ tướng đạt tới cấp Vương, sau đó tu luyện tuyệt học, chỉ cần điểm thuộc tính đủ phát là tự động tấn giai. Nhưng chờ qua mấy ngày nữa, khi chính thức Open, có bản update mới thì lúc đó, NPC cũng giống như gamer, không có đường tắt để đi.

Trong lãnh địa của Dương Thiên hiện tại đã có Thông Thiên các, tốc độ tu luyện khi ở trong đây là gấp bốn lần. Nếu như giờ có thêm Bồi nguyên đan này, x4 tốc độ nữa (không biết có cộng dồn không @@) thì quả thực vô cùng khủng bố.

Còn có công thức Tuyệt mệnh đan, giá 40 vạn kim. Là độc được cấp hoàng kim. Người có thuộc tính vũ lực dưới 90 dính phải, 10 phút sau chắc chắn phải chết. Người trên 90 vũ lực thì giảm sức chiến đấu đi một mảnh lớn. Cách sử dụng là bôi lên vũ khí, hiệu quả liên tiếp trong hai giờ.

Cái đồ chơi này quả thực là công cụ giết người cực kỳ tốt, lại vô cùng thích hợp cho việc đánh lén. Chỉ việc cào rách một tí da địch nhân thôi, xong té ra xa... quay lại nhìn địch nhân chết từ từ...

Ngoài ra còn có bản thiết kế giáp Phong Thần, là trang bị cấp Bạch Ngân, có thể đề cao 10%, tốc độ, nhanh nhẹn và tỷ lệ né tránh. Điều kiện sử dụng là vũ lực đạt 49 trở lên, thích hợp cho mọi loại chức nghiệp.

Trang bị vô cùng không tệ a, tuy chỉ số chỉ ngang ngang giáp vậy cá. Nhưng lại kèm theo thuộc tính khá ổn. Xài cái này thì một tứ giai bình đỉnh phong hoàn toàn có thể đánh ngang tay với một ngũ giai bình a. Chỉ là không biết tài liệu chế tạo giáp Phong Thần này là cái gì, hi vọng không quá cao.

Cuối cùng, sau khi xem hết cả quyền sở, Dương Thiên phát hiện ra mình thật sự nghèo, rất nghèo, phi thường nghèo a!

Nhưng dù giá có cao, nhưng so với tác dụng nó mang lại thì không hề thua kém chút nào. Mặc dù trước kia cũng biết đồ tên thương nhân thần bí này bán ra là cực kỳ ngon, nhưng ai mà ngờ được lại ngon đến mức này.

Nhìn về mặt khó xử của Dương Thiên, tên thương nhân béo rồ cục cũng thấy chút dễ chịu. Tuy nhiên, dễ chịu chưa được một giây, mặt tên béo lập tức dần thối ra, đầu óc choáng váng.... Hình như là do Dương Thiên đang rút từ túi trữ vật ra một đồng vật phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Tiêu Tiền Như Nước

Thứ Dương Thiên cảm ra chính là gần 170 khối võ tướng chuyển chức lệnh.

Trong số này có 150 cái là vừa đổi ở thành Thủy trừ ba ngày trước, hơn mười cái còn lại là Dương Thiên vừa đổi để chuẩn bị giao dịch.

Dương Thiên nói: “Đây là 168 khối võ tướng chuyển chức lệnh, giá tổng cộng là 84 vạn kim.”

Theo quy tắc của hệ thống, tên béo buộc phải mua số hàng này của Dương Thiên. Theo đó, tài phú của hắn bay một phát lên hơn 85 vạn kim.

Nói thật, Dương Thiên rất muốn mua viên Thiên Linh thạch kia. Nhưng giờ có vét hết tài sản cũng chả đủ tiền, đành tạm để qua một bên.

Suy đi tính lại chán chê, Dương Thiên quyết định mua bản thiết kế Diễn Võ Trường, trại huấn luyện Đại Lực Thủy Thủ, trại dân tị nạn hết 45 vạn. Hắn lại chọn thêm công thức chế tạo Bồi Nguyên đan, Tuyệt mệnh đan, bản vẽ giáp Phong thần. Tổng cộng hết 165 vạn. Sau khi chiết khấu 50% giá còn 82,5.

Vừa cầm tiền vào tay, Dương Thiên đã phải đau khổ đem ra gần hết. Giờ chỉ còn lại có hơn 2 vạn kim mà thôi. Đúng là tiền vào thì như nước sông Đà, mà tiền ra cũng như cơn nước sông Đà luôn. Dương Thiên cười khổ, nói thật, lúc đầu đến đây, hắn cũng chỉ có ý định xem hàng cho sướng thôi, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy đồng hàng này, hắn lại không nhịn được. Huống chi lần này mua sắm còn được chiết khấu 50%. Chuyện tốt thế này, làm sao hắn bỏ qua được.

Tạm quên đi đồng tiền vừa tiêu, Dương Thiên nhìn lại đồng bảo bối trong tay, nội tâm kích động vạn phần. Có những thứ này, sẽ là một mốc lớn trong việc phát triển lãnh địa.

Làm cho Dương Thiên ngoài ý muốn nữa là Tuyệt mệnh đan thuộc loại hàng khuyến mãi. Mua công thức còn được tặng thêm cách chế tạo giải được. Lần này đúng là có kẻ phải đau tới nhò huyết rồi.

Quay về lãnh địa, mấy bản thiết kế kiến trúc dĩ nhiên được Dương Thiên lập tức phân phó nhân thủ đi tu kiến.

Còn Bồi Nguyên đan và tuyệt mệnh đan yêu cầu điều kiện học tập là Y sư vương cấp. Hiện trong cả Bạch Vân trấn, đáp ứng yêu cầu này chỉ có mỗi một người, nhưng người này lại đang phụ trách sản xuất sinh cơ đan. Nhưng chuyện này không cần quá lo lắng, qua hai ngày nữa sẽ có thêm ba y sư vương cấp. Đến lúc đó tự nhiên không cần việc thiếu người học mấy thứ này. Mà giáp Phong Thần cũng cần thợ may Vương cấp mới có thể học. Lưu Tương lại đang miệt mài chế tạo giáp toàn thân cho bát giai binh. Nếu để Lưu Tương học, vậy sẽ có chút lãng phí. Thế nên riêng giáp Phong Thần đành tạm để lại, chờ khi có thêm thợ may Vương cấp rồi tính tiếp.

An bài xong mấy chuyện này, Dương Thiên bèn theo Đại Ngưu, Hồ Thông đi luyện cấp. Hắn hiện tại mới level 41, hơn nữa nhờ có Thông Thiên các, nội công cũng đã đạt tới cao cấp thất giai. Chỉ cần không đến hai tháng nữa, hắn tin chắc có thể đạt tới điều kiện học tuyệt học. Đến lúc đó chả may nội công thì đủ, level lại thiếu, vậy tâm tư chết nhục cũng có rồi. Huống hồ bây giờ đám Đại Ngưu cũng không được ly khai lãnh địa, không luyện cấp thì biết làm gì?

Ngày 20 tháng 4. Đây là một ngày vô cùng đặc biệt đối với Bạch Vân trấn. Bởi vì hôm nay là ngày cái nỏ Thần Cơ đầu tiên ra đời. Dương Thiên vuốt ve chiếc nỏ vô cùng tinh mỹ trong tay này, trong lòng kích động. Có cái đồ chơi này, tuyệt đối tương đương với cầm trong tay một khẩu súng trường trong thời kỳ vũ khí lạnh.

Dương Thiên thầm than: Cái món này, tốt thì tốt thật, chỉ là thành phẩm có chút cao, coi như là Chinh Thiên Cung thì thành phẩm và nguyên liệu chế tạo tất tần tật cũng chỉ tầm 200 tiền đồng thôi. Thế mà cái nỏ bé tí này lại tốn tới hơn 1000. Dương Thiên xem đi xem lại cái nỏ mãi mà không hiểu nổi, rõ ràng cả cái nỏ chỉ có một mẫu như thế, dùng con mẹ gì mà hết hơn 100 đơn vị gỗ một cái. Đã thế lại còn bao nhiêu thép gắn thêm nữa chứ. Hơn nữa thời gian sản xuất lại chậm rãi linh hồn. Vốn mỗi kiến trúc chung cực trong Bạch Vân trấn có thể sản xuất gần 500 kiện trang bị một ngày, thế mà quay qua cái nỏ con con này thì Thần Cơ còn được có 50 kiện. Haizzz, đồ tốt mà, làm ra cũng chả dễ dàng gì!!!

Một việc khác là sau khi hoàn thành trại dân tị nạn, Dương Thiên lại có thêm phương thức để đạt được nhân khẩu quy mô lớn. Thế nhưng chỉ ngày đầu tiên xây xong thôi, cái kiến trúc này đã cho Dương Thiên một đòn đả kích.

Nguyên nhân thì rất đơn giản, Dương Thiên vốn không để ý nhiều đến cái trại tị nạn này, thế nên chỉ phái ra mấy người phụ trách cho dân tị nạn đăng ký. Nào biết đám này chạy ra phát là gần 1 vạn người, hơn nữa mấy tên này căn bản là không có chút quy củ nào, thấy cái gì là lao vào tranh nhau cái đấy, mặc kệ việc có thể lấy đi hay không. Thế nên chỉ trong hơn mười phút đồng hồ ngắn ngủn, nguyên một dãy phố chút nữa thì bị hủy trong tay bọn hắn. Nếu không phải tốc độ phản ứng của Bạch Vân trấn rất kịp thời, binh lực cũng đầy đủ, nhanh chóng trấn áp đám dân tị nạn này xuống thì hậu quả đã cực kỳ không xong rồi.

Đẹp loạn xong, chỗ tốt cũng hiện ra. Dương Thiên thở phào một hơi. Móa, bảo sao đồ ngon thế mà giá chỉ có hơn chục vạn kim. May mà anh đẹp trai sáng lại, người thấy người yêu thần thích thần yêu nên mới có thể dùng nị lực trấn áp đám dân tị nạn này. (Vãi cả YY).

Hiện tại trong toàn Bạch Vân trấn, mỗi ngày số lưu dân đói mới đạt gần 4.000 người, Đỗ Hường Nguyên bình quân mỗi ngày có thể chiêu hàng gần 3000 người. Về bằng Hồ Sa thì đang cần cấp tốc phát triển, thế nên số nhân khẩu có thể cung cấp cho lãnh địa Bạch Vân Trấn vào thời điểm này là vô cùng có hạn. Phi Liệt Soái Heo thì thực lực vẫn còn cùi bắp, mỗi ngày có thêm 1.000 dân đã là không tệ rồi. Thế nên đã có cái trại dân tị nạn này rồi, việc tăng nhân khẩu trong thời gian tới 9 phần là trông chờ vào nó a.

Ba ngày sau, hơn mười NPC chức nghiệp sinh hoạt trong Bạch Vân Trấn lần lượt lĩnh ngộ kỹ năng Vương cấp, trở thành nhân tài vạn người có một. Mà mấy bản thiết kế trong tay Dương Thiên lúc này mới bắt đầu thể hiện ra giá trị của nó. Có thể nói, hiện tại các ngành sản xuất cao đoạn trong Bạch Vân Trấn đã có thể vắn đỉnh toàn bộ thế giới trong Thiên Hạ. Không người có thể so sánh.

Tuy vậy, Dương Thiên vẫn là lòng tham không đáy, buồn muốn chết. Lí do là còn ba loại hàng cao cấp Dương Thiên chưa thể sản xuất được. Không kiếm đâu ra nguyên liệu a.....

Cái địch mọe nguyên liệu cao cấp.....

Dương Thiên đang cần, rất cần thật nhiều tài liệu cao đoạn, cơ mà đòi lại chẳng như mơ, hơn nữa có nhiều thứ chỉ có thể ngộ chứ không có thể cầu.

Đêm ngày 24 tháng 4, Dương Thiên mở tiếp, tiếp đãi hai người.

“Chúa công, theo như phân phó của ngài, ngoại trừ 2.000 binh lính lưu thủ tại mỗi nơi đóng quân, 7000 quân còn lại toàn bộ đã tiến vào đường hầm khu Vọng Thiên trấn chờ lệnh.” Người vừa nói là lão đại băng hải tặc Hồ Sa. Nhị đệ Hải Báo cũng đang cung kính đứng cạnh hắn.

Dương Thiên gật gù đầu, trầm giọng nói: “Đây là ta lần đầu tiên ta sử dụng lực lượng Hồ Sa các ngươi, hi vọng các ngươi thể hiện đúng giá trị mà ta đã bỏ ra để tài bồi các ngươi. Đừng làm ta thất vọng. . . Thắng. . . chỉ là chuyện nhỏ, cái ta muốn là một chiến thắng oanh oanh liệt liệt. Như vậy... yêu cầu của ta rất đơn giản, không cần biết các ngươi dùng cách gì, trong thời gian nhanh nhất, hủy diệt hoàn toàn mục tiêu cho ta, chớ gì không tha. Các ngươi làm được chứ?”

Hồ Sa và Hải Báo lập tức nói: “Nhất định không làm nhục mệnh!”

Dương Thiên rút trên giá sách ra một cuộn giấy da còn khá mới, nói: “Đây là bản đồ huyện Thủy Trữ huyện. Bên trên ta đã đánh dấu vị trí của 15 mục tiêu. Nhớ cho kỹ, sau giờ mảo, ta không muốn nhìn thấy bất cứ mục tiêu nào còn tồn tại trên bản đồ nữa?”

“Chúa công cứ yên tâm, chuyện nhỏ mà thôi!”

Nói xong, hai người lặng yên, không một tiếng động rời đi.

P/s: Đọc xong mà ko like là tội lỗi. . . Mỗi phát like, mỗi câu bàn luận sẽ là động lực lớn để ta tiếp tục làm và đẩy nhanh tiến độ bộ này :3. Cảm ơn các lão đã ủng hộ trong thời gian qua!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Mưu Đồ Bí Mật

Xa xa, Ngô Quận, Dương Châu trong một Hương trấn tam cấp, một mỹ nữ đang ngồi trên vị trí chủ tọa trong văn phòng trường trấn, bên cạnh còn có hai mỹ nữ nữa ngồi cùng (threesome trong truyền thuyết đây chẳng matto:)

“Đại tỷ, cho đến giờ chúng ta cũng không có lấy nổi một chút tin tức về thần hồn bị đánh mất. Trấn của chúng ta đã thỏa mãn hầu hết điều kiện rồi. Mỗi thần hồn bị đánh mất không tìm được, thần miếu xây không nổi, không cách nào thăng cấp đến tiểu thành. Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp a!”

Mỹ nữ ngồi bên trái nhún nhún đôi mắt xinh nói.

Nghe vậy, mỹ nữ đang ngồi chủ tọa có vẻ không vui, trả lời: “Tiểu Giai, cái tật vội vội vàng vàng của ngươi sao mãi không sửa được như vậy? Có phải chuyện gì cũng roet một cái là xong được đâu. Ngươi có nhớ tên mặt đen lần trước chúng ta gặp không? Từ hơn hai tháng trước hắn đã up xong trấn rồi, sớm hơn chúng ta tới một tháng, vậy mà chẳng phải bây giờ vẫn đang kẹt ở cấp trấn hay sao? Thậm chí nhìn cả sever Vĩ đi, bao nhiêu lãnh địa ngày trước phát triển gấp mấy lần chúng ta, thế mà giờ đã có ai up lên nổi tiểu thành? Ngươi gặp cái gì? Mà cho dù có gặp thì cũng giải quyết được vấn đề sao?”

Mỹ nữ vừa bị mắng kia chính xác là một trong tam hoa của Sắc Vi công hội, Hòa Sắc Vi - Đàm Giai, mà người vừa giáo huấn nàng đương nhiên là lão đại công hội - Băng Hoa Tường Vi - Đồng Băng Ngọc.

Đàm Giai nghe thế, giận dữ chu cái miệng nhỏ nhắn, nhưng vẫn ngồi im một bên.

Đồng Băng Ngọc hỏi: “Nhị muội, tình huống của ngươi phía bên kia thế nào?”

Đàm Hoa Tường Vi - Phương Nghiên cười nói: “Rất thuận lợi, dựa theo kế hoạch lúc đầu của chúng ta, đến nay đã thu mua được gần trăm lãnh, trong đó đại bộ phận là mua theo hình thức cổ phần, chỉ có số ít là mua được toàn bộ. Tổng số tiền đã bỏ ra là 3.500 vạn rmb. Phần lớn số lãnh địa này đều nằm trong Ngô quận, mà cụ thể là huyện Hải Diêm. Khu vực này có bốn thành người chơi thuộc công hội chúng ta. Bất quá bây giờ phần lớn cũng chỉ là hương trấn cấp một. Cấp hai là tề có mười cái, mà cấp ba thì chỉ vẹn vẹn có hai cái. Tính cả NPC thì nhân khẩu ước chừng 20 vạn, võ tướng có gần 600, trong đó cao cấp võ tướng 12 người, còn lại là sơ cấp võ tướng. Binh lính tổng cộng 2 vạn. Nhờ chăm chỉ thu mua, chúng ta đã có hơn bốn ngàn quyền bí tịch sơ cấp, nhờ số bí tịch này, có trên 5.000 người đã up thành ngũ giai bình. Số còn lại đều là tứ giai trở xuống. Tính trong toàn công hội chúng ta đã có 16 vạn người, trong đó thành viên trung tâm là 7 vạn người. Đương nhiên, tổng thực lực của chúng ta rất mạnh, một trong thập đại công hội trong cả nước mà. Cả sever, có thể so với chúng ta cũng không được mấy nhà. Dù sao chúng ta chiếm ưu thế cực lớn ở huyện Hải Diêm huyện. Đây là nơi có thể sản xuất muối biển tự nhiên cực tốt. Mà cái thứ này, dù là ở thời đại nào cũng không sợ không tiêu thụ được. Vô số thương nhân buôn muối đều đến đây thu mua của chúng ta. Đây chính là nơi phát ra nhiều tiền nhất trong toàn bộ hệ thống kinh tế của công hội. Cũng nhờ có chỗ tiền từ nơi này mà chúng ta có thể tổ kiến được đội quân 5.000 ngũ giai bình kia. Đoán chừng trước khi khai thông việc chuyển đổi tiền mặt trong game, rất ít người có được nhiều tiền như chúng ta vậy.”

Đồng Băng Ngọc nói: “Cái này cũng khó nói, dù sao chỗ này của chúng ta có đặc sản thì những chỗ khác cũng sẽ có đặc sản. Nếu là người chơi thì một số loại sản vật đặc thù như trà, nước, sơn, giấy, mực, rượu ngon. . . còn chưa có ai chú ý. Thế nhưng trong thể lực NPC, những thứ này đều là không thể thiếu được. Ví dụ trong Ngô quận, chả có chỗ nào sản xuất được sơn và mực chất lượng tốt cả. Rượu ngon nổi danh càng là không có. Huống chi nhu yếu phẩm trong sinh hoạt không chỉ có chút đồ như vậy. Thế nên, không thể xem thường người trong thiên hạ được.”

Phương Nghiên nhẹ gật đầu, nói: “Đại tỷ nói có lý, kỳ thật lúc ta vừa bắt đầu chơi game này đã có một ý tưởng. Đó là trong game này, giàu nhất kỳ thật không phải đám gamer chúng ta mà là thể lực NPC, bọn này đi shopping ấy, tiền xài toàn dùng kim làm đơn vị. Ta đã từng thấy, một tên phú thương trong Ngô quận, chỉ vì một món đồ sứ thời Cảnh Đức mà ném ra mấy trăm kim. . . Người ngoài đứng xem ai cũng choáng váng a. Mà cái sự giàu có của

chúng là từ đâu ra? Xem kỹ ngành muối của chúng ta là biết, đám thương nhân buôn muối mua của chúng ta với giá 50 đồng một cân, mà theo như ta tìm hiểu qua vài người bạn ở nội địa, bọn hán vác muối của chúng ta về bán với giá ít nhất cũng trên 500 đồng một cân. Lợi nhuận là gấp hơn mười lần a. Thế nên ta nghĩ, phải chăng chúng ta cũng nên thiết lập một đoàn thương nhân, tránh cho đám gian thương nuốt hộ chúng ta toàn bộ phần ngon ngọt.”

Đồng Băng Ngọc gật đầu nói: “Đây đúng là chủ ý tốt a, đoán chừng hiện tại còn chưa có ai nghĩ đến tự tổ kiến một thương đội cho mình, chúng ta có thể thử xem. Nhị muội, người ngày mai đi tìm vài thương nhân buôn muối thăm dò thoáng một phát, như thế nào mới có thể tổ kiến thương đội. Aizzz, lại phải chuẩn bị đánh chút quan hệ với tên tham quan vô lại mình luân rồi..... A!..... Chờ một chút!”

Đồng Băng Ngọc nói đến đây, bỗng dung cau mày, ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói tiếp: “Vừa rồi có người pm cho ta, nói là có một số mối làm ăn muốn bàn bạc.” Đồng Băng Ngọc vì liên quan đến các loại quan hệ, cũng không sử dụng chế độ chỉ nhận tin nhắn từ bạn bè.

Đàm Giai hiểu kỳ hỏi: “Giao dịch gì? Đối phương là ai?”

Phượng Nghiên cũng đồng dạng, tò mò nhìn Đồng Băng Ngọc.

Đồng Băng Ngọc nói: “Hai người chắc chắn không lạ lắm gì tên này đâu, hán tên trong game của hán là Dương Quang.”

“Ah?” Hai người đồng thời lấp bắp kinh hãi. Việc đại ca của Thiên hạ đệ nhất trấn có thể tìm được các nàng, cả hai đều cảm thấy rất kinh ngạc: “Hán tìm chúng ta có chuyện gì?”

Đồng Băng Ngọc nói: “Ta cũng không rõ lắm, hán nói chúng ta đến Phượng Đình phía đông Ngô quận nói chuyện. Các người định như thế nào?”

“Đi!” Hai người trăm miệng một lời mà nói.

.....

Một giờ sau, trong Phượng đình.

“Không nghĩ tới đường đường Thiên hạ đệ nhất trấn lại không giám sử dụng mặt thật đi gặp chúng ta nha?” Ba người Đồng Băng Ngọc đến nơi, đã thấy một nam tử che mặt ngồi chờ ở đó.

Mà nam tử che mặt này tự nhiên là Dương Thiên, hán cười cười nói: “Mặt thật hay không cũng không quan trọng, quan trọng là... chuyện của chúng ta có thể bàn được chưa.”

“Nói đi, đến tột cùng là đại sự bậc nào mà có thể làm phiền Dương Quang đại ca tự mình chạy tới tận đây gặp chúng ta a?”

Dương Thiên nói: “Giữa ta và công hội Phi Thiên mình ở huyện Thủy Trữ có chút không vui, muốn giáo huấn hán một chút.”

Phượng Nghiên nói: “Người không phải là muốn nhờ chúng ta đánh Phi Thiên mình giúp người chứ? Cái này không thể được, mặc dù nói Sắc Vi công hội chúng ta còn không để Phi Thiên mình vào mắt, nhưng hiện tại hệ thống vẫn ước thúc, không cho phép người chơi cùng thế lực công phạt nhau. Chúng ta hiện tại còn chưa đủ thực lực chống lại trùng phạt của hệ thống a.”

Dương Thiên cười nói: “Cô nương hiểu lắm rồi, các người cũng biết, hiện tại không cách nào phá hủy được triệt để nơi đóng quân của người chơi, mà ta lại không muốn làm chuyện vô ích. Mặt khác việc lãnh địa của ta chỉ có một mình ta là người chơi cũng chẳng phải bí mật gì, nếu có chiếm lĩnh số lãnh địa này cũng chẳng trông nổi, thế nên ta muốn sau khi táng Phi Thiên Minh, cho người đoạt quyền chiếm lĩnh rồi lập tức từ bỏ, các người chỉ việc đến ghi tên mình lên bia đá trong trấn thôi. Như thế nào?”

Ngờ ngàng ngờ ngẩn cả nửa ngày sau, Đồng Băng Ngọc mới nói: “Chú đùa chị à! Là một gamer đẳng cấp cao, rõ ràng người không phải không biết mấy chuyện mầu chót trong game này, nhất là giá trị của một lãnh địa đến tột cùng đạt bao nhiêu. Làm gì có chuyện người vô duyên vô cớ đem hơn mười cái lãnh địa cấp hương trấn này tặng cho chúng ta?”

Dương Thiên cười khỏ, nói: “Người nói đúng, nhưng nếu như lãnh địa quá nhiều, căn bản chiếu cố không hết, vậy số lãnh địa dư thừa này sẽ không còn đại biểu cho giá trị nữa, mà là vương vếu. Ta chỉ có một người, năng lực có hạn, có thể phát triển lãnh địa của chính đến đến như bây giờ đã là vô cùng không tệ rồi, có thêm nhiều như vậy để làm gì?..... Huống chi, ta cũng không phải vô cớ mà tặng các người một đồng lãnh địa như vậy, ta muốn một chút thù lao.”

Đàm Giai một bộ thì ra là thế, gật đầu nói: “Ta cũng biết người làm gì có chuyện lại hảo tâm như vậy nha, nói xem người muốn từ cái gì ở chỗ bọn ta đây?”

(Hắc hắc hắc... biết rồi còn hỏi)

Dương Thiên nói: “Yêu cầu của ta cũng không cao, nghe nói đoạn thời gian trước các người đã nhận được một trương huấn luyện bò câu đưa thư, có thể huấn luyện được bò câu sơ cấp phải không? Thứ này đối với người chơi chúng ta mà nói, giá trị cũng không phải rất lớn, dùng thứ này trao đổi đi.”

Đàm Giai đang chuẩn bị đáp ứng, Phượng Nghiên ho khan một tiếng, nói: “Mặc dù nói thứ này giá trị không quá lớn với người chơi, nhưng vẫn có thể bán cho NPC mà! Hơn nữa thuần hóa chim bò câu là một loại kỹ năng thiên phú, người chơi không thể nào bồi dưỡng được. Mà người nghĩ thử xem, khoảng cách từ Thủy Trữ huyện đến Ngô quận xa như thế, thế lực của bọn ta bên ấy lại bạc nhược, coi như có chiếm được mấy cái lãnh địa kia cũng khó bảo vệ. Dương Quang đại ca cảm thấy giao dịch giữa chúng ta công bình sao?”

Dương Thiên cười nói: “Chắc hẳn ngươi tự là một trong ba đóa Sắc Vi - Đàm Hoa Tường Vi phải không? Quả nhiên là trong lời nói có gai. Thế nhưng, ta không tin lấy thực lực một trong thập đại công hội của cả nước mà không ép nổi một cái công hội Phi Thiên mình nhỏ. Kể cả các ngươi chiến ở sân khách đi nữa thì ta vẫn nghĩ các ngươi chán chán sẽ có phương pháp giải quyết. Về phần bán bỏ câu đũa thư cho thế lực của hệ thống, ta nghĩ hiện tại chỉ cần là thế lực có chút thực lực thì đều có mấy gamer dựa vào, thư từ qua lại mà nói, một chút cũng không thành vấn đề. Vậy đám bỏ câu đũa thư này ngoại trừ việc thỉnh thoảng ném ra ngoài cho nó ngắm cảnh chút thì ta không nghĩ ra được nó còn có cái tác dụng gì.”

Đồng Băng Ngọc nói: “Tốt rồi, không cần tranh luận nữa, ta đồng ý khoản giao dịch này. Không biết ngươi định lúc nào hành động?”

Dương Thiên nói: “Buổi tối hôm nay a! Chúng ta ngồi Truyền Tống trận đi qua cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Đồng Băng Ngọc nói: “Điều đó không có khả năng, ít nhất cũng phải năm ngày nữa. Như vừa rồi Phương Nghiên nói cũng đúng sự thật, quân của chúng ta ở Thủy Trữ không nhiều lắm, chỉ sợ khó có thể ngăn cản Phi Thiên mình phản công. Hơn nữa Thủy Trữ huyện còn có một số công hội khác, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ có người bỏ đá xuống giếng, bởi vậy chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho chu đáo đã. Để cho ta năm ngày, ta sẽ mang một đội nhân mã qua, chờ chúng ta đạt được quyền sở hữu của 15 trấn kia xong sẽ lập tức giao hàng cho ngươi. Ok hem?”

Dương Thiên lơ đãng cười cười, nói: “Vậy cứ như thế a! Hi vọng hợp tác vui vẻ.”

Sau đó, hai người tiếp tục bàn bạc kỹ hơn một số điều khác, rồi thân ai nấy lo, tự phần về nhà

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Poor Phi Thiên Minh!

Cuối tháng tư, đây là đoạn thời gian khó khăn nhất của Phi Thiên minh. Phi Thiên Thần Vương hiện tại mỗi ngày đều ngồi chửi đồng.

Lí do là tối ngày 24 tháng 4, không biết đám khốn nào ăn no rừng mở, chia nhau ra đồng thời đánh 15 cái trấn của hắn một lúc. Thống kê sau chiến đấu, bọn khốn này ít nhất cũng có trên 6.000 tên. Đương nhiên số lượng này không tính là nhiều, thậm chí so với quân lực của Phi Thiên Minh thì có thể nói là quá ít, kém tận một số 0 cơ mà. Nhưng làm cho người ta sụp đổ chính là, bọn khốn này thực lực tên nào tên này đều rất phi phàm, theo tính toán không chính thức, bọn này thấp nhất cũng có thực lực của thất giai bình.

Thế nên kể cả tổng bộ Phi Thiên Minh là Phi Thiên trấn, mặc dù có mấy vạn quân thủ vệ cũng không kiên trì nổi quá hai canh giờ, toàn bộ quân chiến đấu tàn sát không còn. Thời điểm Phi Thiên Thần Vương hóa thành một đạo bạch quang thẳng đi, bên tai còn vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở: Ngươi bị hải tặc giết chết, trong tám giờ tiếp theo không thể đăng nhập vào trò chơi.

Hải tặc? oan uổng a, chính mình lúc nào lại đi đắc tội với một đám hải tặc? Hơn nữa từ lúc nào mà đám hải tặc lại dám trở nên kiêu ngạo như vậy, chạy hăng lên bờ mà đánh cướp? Phi Thiên Thần Vương nghĩ đến nát óc cũng không thông.

Thế nên, sau khi cẩn thận tính toán, Phi Thiên Thần Vương phản hồi chuyện này thẳng đến trí não của “Luân Hồi”, hi vọng nó có thể cho hắn một cái công đạo. Dù sao vấn đề này cũng quá không hợp lý rồi, sao có thể xuất hiện trong game cơ chứ!

Nhưng kết quả lại làm cho Phi Thiên Thần Vương tức đến học máu, “Luân Hồi” trả lời hắn rất đơn giản: Toàn bộ số liệu trong game đều bình thường.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, với hai mắt thâm đen sau một đêm không ngủ, Phi Thiên Thần Vương mang tâm tình bất định, đăng nhập vào game. Âm thanh đầu tiên đập vào tai hắn là tiếng hệ thống nhắc nhở, do hắn đã từ vong, level bị hạ một cấp, điểm thuộc tính cũng hạ xuống tương ứng. Điều thứ hai chính là toàn bộ lãnh địa của mình đều bị phá hủy, dân chúng đã chạy gần hết, không còn mấy móng ở lại.

Phi Thiên Thần Vương chết lặng, đi một vòng quanh Phi Thiên trấn xem xét, trong lòng không ngừng mang mười tám đời tổ tông mấy tên hải tặc chết tiệt ra chửi mắng. Nhìn xem cả trấn trước phen hoa là thế, giờ tan hoang xơ xác, ngoại trừ ngẫu nhiên có mấy người chơi ù rũ đang đi lang thang vô định, toàn bộ thôn trấn không còn một điểm sinh khí. Thật sự là tân tân khổ khổ ba mươi năm, phút chốc đã chỉ còn tay trắng!

Cuối cùng Phi Thiên Thần Vương phát hiện một vấn đề, đám hải tặc này tựa hồ có hứng thú đối với việc cướp bóc tài vật và nhân khẩu. Còn lại các công trình kiến trúc đều không bị phá hư. Hơn nữa, trong cái rủi cũng có cái may, đó là Phi Thiên trấn còn chưa bị ai chiếm lĩnh. Thế nên sau khi Phi Thiên Thần Vương ghi lại tên lên cột đá, hắn lại lần nữa đã trở thành trấn trưởng của một tòa hương trấn cấp ba. “Đám khốn kia coi như còn có chút lương tâm, chứ nhờ ra mà bọn hắn phá hủy sạch sẽ cả thôn, giờ mình ở đây có thể trở thành trưởng thôn cũng đã không tệ rồi.”

Theo các thành viên của Phi Thiên minh lục tục online, Phi Thiên Thần Vương rốt cục thống kê xong toàn bộ tổn thất tối hôm qua: hơn hai vạn nhân khẩu trong toàn bộ 15 trấn đều bị bắt đi. Tất cả NPC là binh lính đều bị giết hoặc bắt làm tù binh, 70% thành viên trong công hội bị giết và giáng cấp, cái này còn may là có 30% thành viên, do không biết chút tin tức nào hoặc mắc việc bận gì đó, không kịp thời online, bằng không thì tổn thất sẽ càng lớn. Cuối cùng là toàn bộ số tài nguyên với giá trị ước tính khoảng 200 vạn tiền đồng đều bị cướp sạch bách. Nhưng khá tốt là toàn bộ 15 trấn đều không bị mất cái nào, tất cả đều được lấy về.

Có thể nói, qua trận này, Phi Thiên minh đã tụt thảm hại, từ thế lực nhất lưu trong huyện Thủy trử trở thành thế lực nhị lưu. Mặc dù thành viên trong công hội thoát nhìn vẫn còn hơn mười vạn người, thế nhưng bây giờ đang dùng tốc độ mất thường cũng có thể nhìn thấy được giảm xuống. Đây là sự tình làm cho Phi Thiên Thần Vương vô cùng đau lòng và bất đắc dĩ.

Nhưng sự tình đã xảy ra, Phi Thiên Thần Vương hiện ra ngoại trừ biết rõ đám đã tiến đánh mình là hải tặc đến từ bên ngoài ra thì chả còn nắm được thông tin gì hết. Mà ngay cả giờ muốn tìm tên khốn nào đứng sau đám này để báo thù cũng không biết là ai. Hơn nữa với thực lực của bọn khốn ấy, hẳn cũng không dấy lên nổi dũng khí báo thù.

Phi Thiên Thần Vương thu lại tâm tình, tổ chức đám hội viên bắt đầu tiến hành khôi phục lại lãnh địa. Tài nguyên mất có thể đi thu thập lại, đẳng cấp mất có thể luyện trở về, nhưng tổn thất nhân khẩu thì chỉ có thể chậm rãi chờ đợi mà thôi.

Nhưng sự tình phát triển lại không hề theo hướng Phi Thiên Thần Vương mong muốn. Đêm hôm đó, Phi Thiên minh lại lần nữa bị công kích. Đám hội viên tối qua đã tham gia chiến đấu, biết được sự khủng bố của bọn này nên ai nấy đều rất ăy ả lựa chọn logout. Phi Thiên Thần Vương mặc dù không muốn đi, thế nhưng đến khi đám hải tặc đã đánh đến tận ổ, hẳn đành phải học tập những người khác, té khăn cấp.

Ngày hôm sau đăng nhập, cảnh nhà tan cửa nát lại một lần nữa xuất hiện trong mắt Phi Thiên Thần Vương, trong đó, riêng kho lương thực thì đến một hạt gạo cũng không còn.

Roi vào đường cùng, Phi Thiên Thần Vương đành phải xuống nước, đi cầu cứu các công hội khác trong huyện. Nhưng những thủ lĩnh công hội khác cũng không phải đồ dốt, hai ngày nay Phi Thiên minh xảy ra cái gì bọn hắn đều biết rõ. Không nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, chiếm lĩnh lãnh địa của Phi Thiên Minh không phải vì nể Phi Thiên Thần Vương, mà là sợ đắc tội với cái thế lực thần bí này. Ai biết cái bọn điên có thực lực khủng bố này suy nghĩ thế nào? Thế nên dưới tình huống đó, ai dám đáp ứng Phi Thiên Minh đề rước lấy việc đối đầu với nguyên đám hải tặc hung tợn?

Loại tình huống này cứ thế tiếp diễn trong 5 ngày. Phi Thiên Thần Vương đã triệt để tuyệt vọng. Hắn không thể không báo cáo với quan bù nhìn của huyện Thủy Trử, từ đó có cáo trạng lên Thái Thú Hội Kê quận, thỉnh cầu tiêu diệt toàn bộ đám hải tặc đáng giận này. Nhưng Thái Thú Hội Kê Quận nhận được cáo trạng, lại thần nhiên trả lời về: Một đám hải tặc nh nhỏ, cần gì phải làm phiền đến quận phủ tự mình xuất binh? Giao huyện Thủy từ từ tiến hành xử trí thỏa đáng vụ này.

Thế nhưng huyện Thủy Trử giờ muốn xử lý thì xử lý thế nào? Toàn bộ binh lính phòng ngự đều nằm trong tay đám người chơi, đến cả một đội quân chính quy cũng còn chưa tổ kiến xong, thì tiêu diệt đám hải tặc này thế nào? Lấy cái gì ra mà tiêu diệt? Do đó chuyện này cứ để không như vậy, chả ai đứng ra giải quyết.

Qua năm ngày với tình trạng bết bát như vậy, nhân số của Phi Thiên minh từ 10 vạn đã giảm xuống chỉ còn 2 vạn người. Tại Thủy trử, Phi Thiên minh đã chả còn cái vẹo gì. Phi Thiên Thần Vương thì lúc nào cũng như ngồi trên đồng lửa, rất xoắn xít. Hắn thực sự không biết mình đến cùng đã đắc tội với cái lộ thần tiên nào mà người này lại muốn gây khó dễ đến cùng cho hắn như thế.

Ngày thứ sáu, ác mộng thật sự của Phi Thiên Thần Vương chính thức đến: toàn bộ 15 cái lãnh địa cấp trấn đều bị Sắc Vi công hội chiếm lĩnh.

Phi Thiên Thần Vương không phải không biết Sắc Vi công hội rất cường đại, thế nhưng khốn nạn nhất là đầu óc hắn hiện tại đã vào nước rồi, không thêm cân nhắc, trực tiếp đi tìm ba đóa Tường Vi của Sắc Vi công hội chất vấn đối phương tại sao phải bỏ đá xuống giếng như vậy.

Kết quả thì rất hiển nhiên, mặc dù không vừa lòng thế nhưng hắn lại không biết nói gì cả. Bởi vì đối phương trả lời rằng họ chỉ chiếm lĩnh thôn xóm bị bỏ hoang, cũng chả phải giật trực tiếp từ tay Phi Thiên minh. Coi như Phi Thiên Thần Vương nhà người có đến kinh thành cáo trạng với Hoàng thượng thì bọn ta cũng lắng lý trong tay, chả có gì phải sợ.

Đi kèm với câu trả lời đó, chả biết từ lúc nào Sắc Vi đã đưa tới một đội quân 5.000 người, còn toàn bộ là ngũ giai binh được vũ trang đầy đủ. Không dấy lên nổi dũng khí động thủ, Phi Thiên Thần Vương đành dúi đầu đám thủ hạ còn sót lại, rồi khỏi huyện Thủy trử.....

Một Phi Thiên minh cường đại, cứ như vậy theo mà biến mất, lại để mấy công hội khác trong Thủy trử có cảm giác thỏ từ hồ thế lương.

Sắc Vi công hội cường thế tiến vào trong huyện, việc này làm sự tình trong cảnh nội Thủy trử đã phức tạp nay còn phức tạp hơn. Đến tột cùng là liên hợp, chống lại Sắc Vi công hội hay là tiếp nhận đối phương, đồng ý cho họ chia sẻ lợi ích trong Thủy Trử?

Văn phòng trưởng trấn Bạch Vân, Dương Thiên lúc này đang ngồi ở vị trí chủ thượng, Vương lão và Đại Ngưu phân biệt ngồi hai bên, Hồ Thông ngồi cạnh Đại Ngưu, Đỗ Hưởng Nguyên thì ngồi cạnh Vương lão. Mặc dù hiện tại Bạch Vân trấn còn chưa up lên tiêu thành, kết cấu hệ thống quan viên còn chưa cách nào thành lập được, thế nhưng toàn bộ các thành viên trọng yếu nhất của Bạch Vân trấn đều đã ngồi theo kết cấu chuẩn tại đây.

Dương Thiên là người đầu tiên mở miệng nói:“Ngồi ở đây đều là những người theo ta từ ngày đầu tiên, chắc hẳn hiện tại ai cũng tình huống thế cục hiện tại của huyện Thủy Trử. Tình hình như vậy, có ai có đề nghị gì về hướng phát triển tiếp theo của Bạch Vân trấn không?”

Wương lão nói:“Chúa công, thuộc hạ cho rằng hiện tại chúng ta nên coi việc phát triển trên biển làm chủ đạo. Dù sao với ưu thế về các loại thuyền và thủy binh của chúng ta, còn chưa có ai có thể vượt nổi. Chỉ cần ngăn cản các thế lực khác phát triển nghiệp tàu thuyền, như vậy địa vị bá chủ của chúng ta trên biển sẽ là không thể dao động. Trong khi nếu chúng ta phát triển thế lực trên lục địa quá lớn, vậy với số nhân khẩu không nhiều lắm hiện tại, nếu không có căn cứ hiểm trở như khu bình nguyên này, vậy việc phòng thủ sẽ rất khó khăn. Khả năng cao là địch nhân sẽ liên tục quấy rối, không cho chúng ta phát triển.”

Dương Thiên nói:“Ta không phải nói hiện tại chúng ta bây giờ nên lấy cái gì làm trọng, mà là nên xử lý quan hệ giữa Sắc Vi công hội và đám liên minh ở Thủy Trử thế nào. Mặc dù hiện tại chúng ta không cần kiêng kị đối phương, nhưng nếu như xử lý không tốt, đối phương cứ một mực cản trở, vậy đối với

quá trình phát triển của chúng ta cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn.”

Đại Ngu nói: “Chúa công, theo ta thì chúng ta cứ mặc kệ song phương bọn họ muốn làm gì thì làm, không quan trọng. Chỉ cần chờ Vọng Thiên trấn up lên tiêu thành xong, vậy thì kể cả từng ấy người chứ có nhiều hơn nữa cũng chả tấn công nổi.”

Dương Thiên cảm thán. Haizz, bên cạnh mình vẫn là khuyết thiếu nhân tài a! Giai đoạn trước thì xác thực là đủ rồi, nhưng theo trò chơi ngày một phát triển, nếu như không có được một mưu sĩ có ánh mắt chiến lược, như vậy bình thường sẽ không sao, nhưng nếu dính vào vài cuộc đại chiến, thậm chí là đại chiến lịch sử thì sẽ rất bị động. Số quan văn, quan võ trong lãnh địa vẫn còn chưa ổn lắm. Quan văn hầu hết chỉ có thuộc tính chính trị là cao, trí lực lại không đảm bảo. Nếu cứ phát triển từng bước thì còn có thể, nhưng muốn sáng tạo cái mới thì lại không được. Võ tướng cũng vậy, thông soái, sức mạnh rất cao, nhưng trí lực đồng dạng lại cùi bắp. Công thành nhờ trại còn có thể đảm nhiệm, nhưng muốn bày mưu tính kế, ngồi trong trường mà quyết thắng thua ngoài ngàn dặm thì làm khó họ quá rồi. Nhưng kinh nghiệm bồi dưỡng mưu sĩ của mình lại không có, kể cả kiếp trước cũng không nghe qua ai bồi dưỡng được mưu sĩ.

Đỗ Hường Nguyên nói: “Chúa công, Sắc Vi công hội đã tiến vào Thủy Trữ, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không an an ổn ổn mà phát triển ở chỗ này. Nếu như liên minh công hội ở Thủy Trữ không đồng ý chia sẻ lợi ích với Sắc Vi công hội, như vậy một trận chiến là khó tránh khỏi. Thuộc hạ cũng cho rằng chúa công xác thực không nên tham gia tranh đấu giữa hai phe. Hiện địa vị siêu nhiên của Bạch Vân trấn còn chưa ai có thể cải biến, thế nên có fang nhau cũng không giám động đến chúng ta. Thậm chí chờ lúc bọn họ đánh nhau kịch liệt, chúng ta còn có đứng ở giữa giống như Mỹ trong đại chiến thế giới thứ 2 (đoạn này chém hehe), bán trang bị, lương thực các loại vật phẩm cho cả hai bên. Thừa cơ kiếm một khoản lớn cũng là chuyện không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105

Trong lòng Dương Thiên âm thầm khinh bỉ ý kiến của Đỗ Hường Nguyên nhưng dù sao đây vẫn là một ý kiến hay. Tuy không khác lắm với ý kiến của Đại Ngu nhưng Đỗ Hường Nguyên lại phân tích tỉ mỉ và phát triển ý kiến đầy đủ hơn. Thật là “Gừng càng già càng cay”, sống bao nhiêu năm cũng không phải chỉ là để ăn.

Sau đó Dương Thiên nói: Cứ làm theo ý của Đỗ Hường Nguyên đi, Sắc Vi hội này có khoảng 5000 ngũ giai binh, nếu Phi Thiên minh và Sắc Vi hội hai bên đánh nhau, thì số lượng trang bị, đạn dược đều tiêu hao lớn. Với cái giá mà thế lực NPC đưa ra, lãnh địa chế tạo được thì cũng chỉ đủ để đi luyện cấp mà thôi. Từ đó chúng ta sẽ thu được lợi ích thật lớn. Việc này bỏ qua một bên, Vương lão việc phát triển hệ thống liên lạc bằng chim bồ câu làm thế nào rồi?

Vương lão nói: Chủ công yên tâm, thuộc hạ đã phái người đi tìm khắp nơi, cũng đã đi lên cả vách đá trên núi cao để tìm kiếm, chắc rằng không bao lâu nữa sẽ có tin tức.

Dương Thiên gật đầu nói: Dùng bồ câu để đưa tin đối với chúng ta rất quan trọng, việc này không thể xem nhẹ. Mà trong lãnh địa của chúng ta có bao nhiêu người làm nghề đồ tể rồi, trình độ như thế nào?

Vương lão nói: Trong lãnh địa chúng ta bây giờ có ba vị đồ tể trình độ đại sư, trình độ cao cấp thì có mười bảy vị, còn trung cấp và cấp thấp thì có không ít. Chủ công muốn sắp xếp những vị này như thế nào?

Dương Thiên nói: Lúc trước chúng ta có thu được một bản vẽ chế tạo giáp trụ đúng không? Loại giáp trụ này thiếu một loại vật liệu cao cấp dùng để chế tạo là da của “Phong lang” thú. Loài thú này ta nghĩ sinh sống bầy đàn ở biên cảnh phía tây bắc. Cấp độ của loài thú này có lẽ khoảng hơn lv.80 nhưng phía bắc quanh năm cuồng phong không ngừng người thường rất khó sinh sống ở đây. Ta định phái một đội tinh anh mang theo đồ tể để thu thập loại da này về chế tạo giáp trụ. Đội này không cần nhiều người lắm để khỏi tốn tiền chi phí truyền tống nhưng đẳng cấp cũng phải cao một chút. Ta quyết định dẫn theo hai mươi đặc cấp võ tướng đi, tin rằng sẽ thu hoạch lớn.

Vương lão gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi bất chợt nói: Chủ công, vài ngày trước ta phát hiện trong lưu dân có một vị khai khoáng sư nhưng trình độ không tốt lắm chỉ là trung cấp. Ta để cho hắn tìm thử trong toàn bộ U Âm sơn cốc các loại tài nguyên khoáng sản thử một lần. Lúc trước trong lãnh địa chúng ta mỏ quặng sắt, mỏ than cũng chỉ làm mỏ sản lượng nhỏ, khai thác không được bao lâu. Sau khi vị khai khoáng sư tìm kiếm một lần thì đã có thể thông kê sơ bộ các loại tài nguyên khoáng sản trong lãnh địa chúng ta. Trong U Âm sơn cốc mỏ quặng sắt cỡ lớn thì có sản lượng khoảng hơn 100 vạn tấn gồm hai mạch quặng là trong lãnh địa chúng ta một cái phía sau Ngốc Ưng thành. Một cái khác thì sản lượng lớn hơn nhưng không nằm trong lãnh địa của chúng ta. Mỏ quặng sắt cỡ trung thì có khoảng mười một cái, mỏ quặng sắt loại nhỏ thì có năm cái. Mỏ than cỡ lớn thì bên ngoài lãnh địa có một cái, gần Bạch Vân trấn và Tuyệt Ảnh thành mỗi nơi có một cái. Tính ra sản lượng khai thác quặng sắt và than trong cả U Âm sơn cốc mỗi ngày khoảng 400 tấn. Nhân khẩu trong lãnh địa chúng ta bây giờ khoảng 170 vạn, trong đó làm nghề khai thác quặng là khoảng hơn 30 vạn, cũng bao gồm các loại nghề liên quan đến khai thác. Chờ sau khi làm tốt công tác an toàn cho các mỏ mới chúng ta có thể tăng thêm nhân lực, nâng cao sản lượng.

Hiện tại diện tích lãnh địa của Dương Thiên ở trong U Âm sơn cốc là khoảng 10 vạn kilomet vuông, chỉ chiếm không tới một phần 10 diện tích của sơn cốc. Tộc Sơn Việt đối với tài nguyên khoáng sản đã trải qua nghiên cứu kỹ nên phần lớn sơn trại đều xây dựng gần các mỏ khoáng, đem gần một nửa mỏ khoáng trong sơn cốc chiếm lĩnh. Tuy Dương Thiên có số lượng nhân khẩu rất lớn nhưng cũng không đủ nhân lực để khai thác toàn bộ.

Trong Bạch Vân trấn một số mỏ khoáng nhờ hiệu ứng bạch kim cấp lãnh địa nên tài nguyên tốc độ hồi phục rất nhanh, những tài nguyên bên ngoài Bạch

Vân trần nếu sau này nằm trong tầm ảnh hưởng của lãnh địa thì cũng được tăng cấp lên tạo thành một sản lượng khổng lồ. Sợ rằng cả China khu đều không có mấy cái có thể sánh được. đây cũng là lí do vì sao Vương lão nói nên mau chóng thăng cấp lãnh địa.

Nhưng việc thăng cấp lãnh địa cũng không phải là một thoáng có thể hoàn thành. Dương Thiên cũng không muốn vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Khi nghe Vương lão nhắc tới vị khai khoáng sư này trong nội tâm động liền nói: Vị khai khoáng sư này có biết trong lãnh địa chúng ta có mỏ khoáng đặc thù nào không?

Vương lão nói: Vị này trình độ chỉ là trung cấp nên chỉ có thể tìm được sơ cấp tài nguyên thôi, nếu muốn phát hiện tài nguyên cấp cao hơn thì phải nâng cao trình độ lên mới được. Ta đang cho một số học đồ tư chất tốt đi theo vị này để học tập, hi vọng sẽ có tin tức tốt về khoáng sản cấp cao.

Dương Thiên nhẹ gật đầu. Vương lão làm việc hẩn rất yên tâm cũng không cần hỏi tiếp việc này nữa. Sau đó nói: Việc này tạm thời cũng không gấp được trước mắt sắp vào mùa hè, trời mưa nhiều dẫn đến hiệu suất nông nghiệp giảm xuống. Chúng ta nên khơi thông mương máng kênh rạch để phòng ngừa thủy tai ảnh hưởng đến sản lượng lương thực và phát triển lãnh địa.

Vương lão gật đầu nói: Ta lập tức an bài người đi làm việc này. Chủ công, ngày hôm trong Bạch Vân trấn đã xây xong thần miếu, không biết lúc nào ngài định thăng cấp lãnh địa?

Dương Thiên cười khỏ, xem ra Vương lão đối với việc thăng cấp lãnh địa quan tâm rất đặc biệt, tuy Vương lão là NPC cấp SS nhưng chung quy cũng chỉ là NPC, cũng chỉ suy tính trong khả năng của mình mà thôi. Dương Thiên có ý chờ Vọng Thiên trấn và Bạch Vân trấn cùng thăng cấp một lần như vậy bí mật về U Âm sơn cốc mới không bại lộ.

Dương Thiên nói: Việc thăng cấp Bạch Vân trấn còn phải chờ thần miếu Vọng Thiên trấn xây xong mới được, thần miếu trong Vọng Thiên trấn xây dựng đến đâu rồi?

Vương lão nói: Khoảng mười ngày nữa thì có thể hoàn thành.

Trong lòng Dương Thiên đầy mong chờ lại hỏi: Thuộc tính thần hồn Lỗ Ban có tác dụng như thế nào?

Vương lão nói: Thuộc tính của thần hồn này đối với Bạch Vân trấn có tác dụng rất lớn. Giảm chi phí, vật liệu khi chế tạo 5%, học tập kỹ năng sống năng lực tăng 5%. Điều này giúp giảm bớt trong lãnh địa chúng ta giá cả cạnh tranh và tăng cao năng lực học tập. Ví dụ một người thợ mộc muốn thăng cấp từ sơ cấp lên trung cấp cần chế tạo một trăm món đồ, sau khi đề cao năng lực học tập thêm 5% thì chỉ cần chế tạo chín mươi lăm món đồ là có thể thăng cấp. Hơn thế nữa năng lực học tập đề cao còn có thể có tăng một phần nhỏ phẩm chất đồ chế tạo ra.

Dương Thiên thờ phào nhẹ nhõm, thuộc tính thần hồn Lỗ Ban này cũng trong dự liệu của hẩn. Dù sao Lỗ Ban có danh hiệu “Xảo thần” nếu nói thuộc tính của hẩn không có liên quan tới nghề chế tạo thì cũng không thể nào nói được gì.

Dương Thiên thấy mọi việc đều đã làm tốt hẩn nói: Mọi người còn có việc gì cần nói nữa không? Nếu không thì ai về nhà nấy thôi.

Đại Nguu nhăn nhó nói: Chủ công ta có việc muốn nói.

Dương Thiên liếc mắt: Có việc gì thì nói luôn đi, giữa chúng ta còn áp úng cái gì?

Đại Nguu cười cười nói: Tính ra cũng không phải việc của ta, ta chỉ nói giúp tiểu tử Lưu Kiệt kia thôi. Đi theo chủ công đã lâu nhưng vẫn chỉ là đặc cấp võ tướng những ngày này hẩn đều là đi Thông Thiên các tu luyện nội công, cuối cùng cũng tu luyện đặc cấp nội công viên mãn. Lúc trước chủ công có thu được một quyển tuyệt học sao? Chủ công người có thể cấp bản tuyệt học này cho Lưu Kiệt được không?

Dương Thiên vui mừng nói: Việc này là chuyện tất nhiên. Lát nữa người cầm bản nội công “Chấn Thiên sách” này đưa cho hẩn. Hiện tại hẩn cần tăng cao thực lực để phòng thủ lãnh địa và luyện binh nên rất cần thứ này.

Đại Nguu vội vàng gật đầu ngay. Sau khi xử lí một số việc nhỏ Dương Thiên một mình đi luyện cấp. Bây giờ nơi luyện cấp thích hợp nhất cho Dương Thiên chính là cứ điểm khổng lồ nơi trú quân cao cấp. Trước đó vài ngày đám Đại Nguu nhảm chán cực điểm đem toàn bộ nơi trú quân cao cấp trong lãnh địa dọn dẹp sạch một lần. Giết ngũ giai, lục giai binh đối với Dương Thiên là việc nhẹ nhàng mà thôi. Chỉ là đối với đám võ tướng, thống lĩnh của nơi trú quân làm cho Dương Thiên tiêu tốn một đồng thời gian, có khi lại bị thương nhẹ. Nhưng dùng một viên cao cấp đan dược xong thương thế cũng chậm rãi khỏi.

Hơn nữa nơi trú quân cao cấp đều là một đám ngũ giai, lục giai binh, những binh lính này có một tỉ lệ rơi ra sách kỹ năng nhưng rất thấp. Bù lại binh lính số lượng đông đảo nên một ngày có thể thu vào vài trăm cuốn sơ, trung cấp sách kỹ năng.

Hiện tại đẳng cấp của Dương Thiên là lv.43, đem tất cả các gamer bỏ lại đằng sau rất xa. Dù sao kinh nghiệm đạt được của quái nhân cao hơn rất nhiều so với của quái thú. Với lại trong lãnh địa hiện tại của gamer khác cũng không có nơi trú quân cao cấp có ngũ giai, lục giai binh để luyện cấp.

Giữa buổi trưa Dương Thiên trở lại Bạch Vân trấn thấy Đại Nguu đã theo lời hẩn tuyển hai mươi tên đặc cấp võ tướng đem tới. Hiện tại Dương Thiên có trong tay gần ba trăm võ tướng. Dù có mang đám võ tướng này đi cũng không ảnh hưởng gì tới lãnh địa.

Dương Thiên tự mình dẫn đám võ tướng đi đến biên cảnh phía tây bắc để tìm vật liệu về chế tạo giáp trụ, vật liệu cũng có thể chứa trong túi cá nhân của Dương Thiên. Mặt khác hẩn cũng muốn đến biên cảnh phía tây bắc xem xét. Kiếp trước Dương Thiên ở trong trò chơi cả năm nhưng cũng chưa tới biên cảnh phía tây bắc bao giờ.

Lần này Dương Thiên không có cưỡi Tiểu Bạch đi vì hai ngày trước nó đã đi Di châu đón Phi Liệng Soái Trư. Lần này đi Di châu một thời gian dài cũng làm Phi Liệng Soái Trư phát khùng. Việc khác là gỗ hàn thiết ngàn năm số lượng cũng đã được một vạn tấn, vì nhanh chóng bắt tay vào việc đóng Hải Vương hạm Phi Liệng Soái Trư cũng không thể không đi một chuyến.

Trước khi đi Dương Thiên nói Vương lão về việc chế tạo Hải Vương hạm và sự kiện tranh đoạt kiến trúc thần bí đầu tháng... Tháng năm tới rồi, một số ít quận, huyện có đông gamer đều đã xuất hiện kiến trúc thần bí, có thể nói là trong khoảng thời gian này tình trạng người tranh ta đoạt trong gamer xảy ra rất nhiều.

Nhưng việc này cùng Dương Thiên có quan hệ không lớn, một phần là hắn cũng không muốn tranh đoạt kiến trúc thần bí với gamer khác, nói thẳng ra là đây chỉ là một thủ đoạn nhằm làm gamer suy yếu mà càng đông gamer tham gia thì tranh đoạt càng dữ dội, hiệu quả đối với hắn không cao. Một phần khác là trong U Âm sơn cốc cũng có kiến trúc thần bí nên hắn cũng không phải đi tranh với gamer khác dẫn đến bại lộ thực lực của mình sớm. Nếu lần trước không phải vì nhìn không thuận mắt Phi Thiên Thần Vương thì hắn cũng không thèm tranh cái kiến trúc thần bí kia với Phi Thiên minh.

Hiện tại trong “Thiên Hạ” mới là lúc bắt đầu, nếu cứ đánh nhau suốt với gamer thì sau này khi xảy ra chiến tranh với các quốc gia khác thiệt hại rất lớn.

Dương Thiên dẫn đám võ tướng và đồ tể đi thẳng tới Bạo Phong thành sau đó truyền tống tới Đôn Hoàng thành trong địa phận Lương châu ở biên cảnh phía tây bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Dương Thiên dẫn đám võ tướng và đồ tể đi thẳng tới Bạo Phong thành sau đó truyền tống tới Đôn Hoàng thành trong địa phận Lương châu ở biên cảnh phía tây bắc.

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên thấy đại mạc ở biên cảnh phía tây bắc trong “Thiên Hạ”, không giống như trong tưởng tượng của hắn là cát vàng đầy trời nhưng sức nóng của mặt trời cũng không dễ chịu, ánh nắng nóng đến nỗi rất cả mặt.

Đôn Hoàng thành là một thành trì biên cảnh, đất đai khô cằn nhưng gamer chọn nơi đây làm chỗ định cư cũng không ít. Nguyên nhân chính cũng là vì dân chúng ở Lương châu rất dũng mãnh, binh sĩ NPC ở đây nếu là cùng cấp độ với phía nam thì tỉ lệ thắng cấp thành công cao hơn khoảng 10%. Một lý do khác làm gamer cũng thêm muốn không kém chính là “Tây Lương kị binh” nổi tiếng khắp mọi nơi, chỉ nói về ngựa Tây Lương thôi là đã làm gamer chảy nước miếng.

Đây chính là sự thật, Dương Thiên sau khi đi ra khỏi truyền tống trận thì thấy hắn và các gamer khác có chút khác biệt. Gamer ở đây phần lớn đều là sử dụng thiết kiếm, giáp da, tuy nhiên cũng có một số ít gamer sử dụng thiết thương nhưng về cơ bản thì đều là mỗi người có một con ngựa. Không phải tất cả đều là ngựa tốt nhưng coi như là một phương tiện di chuyển, chiến đấu không tồi hơn gamer ở các vùng khác rất nhiều.

Đám người Dương Thiên xuất hiện dẫn đến sự chú ý của rất nhiều gamer ở Đôn Hoàng thành, cả một đám đều sử dụng tinh thiết thương, mặc giáp vảy cá tạo nên sức sát thương đối với ánh mắt của các gamer rất lớn. Đối với võ tướng mà nói trang bị bình thường thì giáp vảy cá có tác dụng rất lớn đối với bảo hộ cơ thể, tuy không bảo hộ tốt như giáp sắt toàn thân nhưng độ linh hoạt thì lớn hơn nhiều. Còn đối với binh sĩ trên chiến trường thì giáp sắt toàn thân lại có tác dụng lớn hơn, việc binh sĩ chỉ lập đi lập lại một vài động tác đơn giản, nhanh gọn để kết thúc tính mạng kẻ địch. Dưới tình huống như vậy nếu không có giáp sắt toàn thân bảo hộ thì thiệt hại sẽ là rất lớn.

Dương Thiên dẫn đám người đến mã trường trong thành chọn ngựa. Giá cả ngựa tại đây rẻ hơn so với các vùng phía nam rất nhiều. Một con chiến mã trung cấp giá chỉ có 3000 tiền cũng tương đương 30 lượng bạc. Nếu con chiến mã này chuyển tới phía nam không đưa ra được 1 kim thì cũng đừng có nghĩ nhiều.

Sau khi mua hơn hai chục con chiến mã trung cấp Dương Thiên liền dẫn đám người ra khỏi thành.

Mục đích lần này Dương Thiên đến đây là để tìm kiếm da của “Phong lang” thú. Kịp trước trên diễn đàn hắn thấy người nói sơ qua về loại thú này. Vị gamer trên diễn đàn nói rất đơn giản, hắn là một võ tướng cao cấp, vì tò mò nên muốn thử đi xuyên qua hành lang bão táp để nhập cư trái phép vào nước khác. Kết quả là khi tiến vào gần khu vực hành lang bão táp hắn liền gặp được một đàn sói sinh sống tại đây. Hắn nghĩ rằng đàn sói chỉ là quái thú lv.30 đến lv.40 cho dù có đạt đến lv.60 cũng không thể uy hiếp được hắn. Không thêm để tâm đến đàn sói hắn cứ thế tiến lên nhưng sự đời có ai ngờ, sau khi đối mặt với vài con sói trong đàn hắn đã về thành dưỡng sức. Tin tức duy nhất hắn biết về đàn sói thì chúng gọi là “Phong lang”.

Dựa vào tin tức này Dương Thiên đoán cấp độ của “Phong lang” thú là lv.80 trở lên, cũng tức là quái thú tinh anh. Cùng với “Thiết giáp tê” thực lực sản sản nhau. Sau khi đi chuyển một quãng đường dài cách xa Đôn Hoàng thành vài ngàn kilomet nếu không có chiến mã trợ giúp thì đám người cũng mệt chết, đó là lý do hắn mua ngựa. Ví dụ mà nói một người đi đường tốc độ cũng chỉ khoảng 40 kilomet một giờ, đối với chiến mã bình thường thì là 80 kilomet, chiến mã trung cấp thì hơn 100 kilomet, chiến mã cao cấp thì hơn 120 kilomet, danh mã thì càng nhanh hơn như “Xích Thố, Tuyệt Ảnh” thì tốc độ đều hơn 200 kilomet một giờ.

Sau khi tìm kiếm một ngày Dương Thiên rốt cuộc đã thấy được một cảnh tượng hùng vĩ.

Cát vàng từ từ bị gió xoáy bốc lên, bay cao đến cả vài kilomet che cả ánh mặt trời. Thực vật trên mặt đất đã không còn giống như trước kia, trên thảo nguyên xanh tất cả thực vật đều mọc sà dưới mặt đất để mặc cho cát vàng bao phủ. Ngẫu nhiên có một vài luồng cuồng phong đem cát xoáy lên tạo thành vòi rồng mang theo khí tức nguy hiểm cuốn qua đám người, nếu không phải mọi người phản ứng nhanh thì ba vị đồ tể thật sự phải thăng thiên rồi. Chỉ là vùng phía ngoài thôi đã khủng khiếp như thế này vào bên trong phải chăng còn nguy hiểm hơn.

Đến lúc này thì chiến mã cũng không còn tác dụng gì nhiều, Dương Thiên nói mọi người xuống ngựa, cẩn thận từng chút một tiến về phía trước.

Tiến lên được khoảng một kilomet cảnh vật xung quanh có chút thay đổi, gió thổi mạnh hơn nhưng cũng không ảnh hưởng tới đám người.

“Cẩn thận!” một võ tướng hét lớn, thương trong tay hắn cũng không chậm, vì một tiếng chỉ thấy một con rắn màu xám đen đứt thành hai đoạn, con rắn đã chết có ý định cắn tọt nhưng lại tìm nhầm đối tượng cứ như thể ngu ngơ mà chết không biết gì cả.

Dương Thiên sau khi sử dụng kỹ năng dò xét đã biết được con rắn này tên là “Sa xà”, lv.75 là quái vật tinh anh, quanh năm núp trong cát, giòi đánh lên, rất độc. Đồ tể cấp cao có thể thu thập các loại nguyên liệu của nó.

Dương Thiên vui mừng, đúng là đang buồn ngủ lại gặp chiếu manh, hắn mua bí phương chế “Tuyệt mệnh đan” thiếu một loại trung cấp nguyên liệu thất phẩm là túi nọc độc, đang không biết tìm ở đâu, dĩ nhiên nó lại đưa đến trước mặt hắn.

Dương Thiên không nói nhiều lập tức yêu cầu ba vị đồ tể thắt tay mà mần thịt rắn.

Trình độ đồ tể cấp đại sư có khác, chỉ một thoáng liền có ngay một túi nọc độc đưa tới trước mặt hắn.

Sau khi tiếp tục đi về phía trước hắn đã thấy được một bầy “Phong lang” thú, bầy thú này khoảng vài chục con đang chơi đùa với bão cát, giống như bão cát không có nguy hiểm gì với chúng. Nhưng cái thân hình của chúng như mảnh hổ thê kia làm cho người không lạnh mà run.

Sói là một loài động vật khát máu, hiếu chiến. Rất nhanh chúng đã thấy đám Dương Thiên. Con đầu đàn ngửa cổ lên trời tru dài một tiếng, đám sói nhanh chóng đáp lại giống như là nhìn thấy một đàn cừu trước mặt.

Sau khi tru một hồi đám sói nhanh chóng tiến về phía đám Dương Thiên, chúng di chuyển rất nhanh chỉ sợ Bạch Vân trấn “Giác mã” cũng không theo kịp. Nhưng nếu là so tốc độ đường dài thì đám sói không là gì với đám “Giác mã”.

Dương Thiên dẫn đám võ tướng vũ chuẩn bị vũ khí sẵn sàng, đem ba vị đồ tể bảo vệ chính giữa.

“Phong lang” thú: lv.78, dã thú tinh anh, sống trong khu bão táp, được phong linh khí cường hóa dẫn đến biến bị, tốc độ tăng cao, giảm lực cản của gió xuống 90%. Đồ tể đại sư có thể thu thập.

Con “Phong lang” đầu tiên đã đến gần một võ tướng, nó nhảy lên định cắn vào cổ vị võ tướng này, ý nó không thèm đem vị này để vào mắt.

Võ tướng tức thì giận dữ, nhanh nhẹn né tránh cú cắn đồng thời một thương sử ra đánh trúng ngay bụng con “Phong lang” làm nó văng ra xa. Hắn đang định tiến lên kết liễu nó thì mấy con khác cũng chạy tới. Hắn nghĩ vừa rồi đùa hơi quá, giết luôn nó đi thì tốt hơn.

Nhưng bây giờ cũng không phải để hắn muốn làm gì thì làm, đàn thú đã tiến tới.

“Grào...” một con bị một thương đâm trúng tim không cam lòng gào lên một tiếng cuối cùng.

Nhìn thành viên trong đàn chết, đám “Phong lang” hung tính nổi lên liều mạng tấn công.

Có lẽ vận may Dương Thiên không tệ trong bầy sói có một con lại gần hắn, sau khi dùng kỹ năng dò xét, hắn biết đẳng cấp con sói này khác với mấy con kia. Gọi là dã thú thống lĩnh.

Con sói này tấn công rất hung hãn, bất kì phần nào trên thân thể nó đều có thể trở thành vũ khí tấn công. Dương Thiên gặp phải lần khiêu chiến nguy hiểm nhất từ trước đến giờ.

Nửa ngày sau, người và sói tách ra, trên cánh tay hắn có một vết thương dài, mà phía sau con sói cũng có một vết thương lớn. Xem ra ai cũng không chiếm được ưu thế.

Hai bên đứng đàng xa thở hồng hộc, giống như là tiêu hao thể lực rất lớn.

Nhưng bên Dương Thiên tương đối có lợi hơn, bên kia có hơn mười con sói đã nằm bất động, mà bên hắn thì không có ai chết, chỉ là tiêu hao thể lực quá lớn thôi.

Trong lòng Dương Thiên tự mắng mình ngu ngốc rồi âm thầm vận nội công trong cơ thể.

Hiện tại nội công hắn đã tu luyện tới đặc cấp tam giai, tuy không cách nào vận kinh đã thương người nhưng vận dụng nội lực trong cơ thể để tăng cường thực lực là hoàn toàn có thể. Nếu cứ vận dụng nội lực liên tục thì khoảng 10 phút là hết nội lực. Nhưng hắn không lo lắng vì hắn có nguyên khí đan và tiểu hoàn đan. Cao cấp nguyên khí đan có thể tăng nhanh tốc độ hồi phục nội lực, chỉ là trong chiến đấu tốc độ hồi phục có giảm một chút nhưng cũng

không ảnh hưởng, huống gì hần còn có tiểu hoàn đan trong tích tắc có thể gia tăng một ít nội lực. Rốt cuộc có thể tiếp tục trong bao lâu Dương Thiên cũng không rõ.

Thấy con sói này cũng sắp hồi phục xong, Dương Thiên lập tức lấy ra hai viên đan dược, nguyên khi đan hần đem dùng luôn còn tiểu hoàn đan thì ngậm trong miệng đề phòng có tình huống bất ngờ.

Con sói thấy Dương Thiên thực lực tăng cường vội vàng gào lên rồi lao vào.

Dương Thiên cũng không muốn dài dòng với nó nữa vì ai biết chuyện gì có thể xảy ra.

Lần này giao phong có kết quả khác với lần trước, lúc trước Dương Thiên tấn công mười lần thì hết chín lần con sói tránh được hoặc dùng móng vuốt chặn lại, còn một lần thì không có tác dụng nhiều lắm. Vết thương phía sau con sói là do hần dùng vết thương trên cánh tay đối lấy.

Lúc này thân thể Dương Thiên nhanh nhẹn hẳn lên, lực cánh tay cũng mạnh hơn, con sói thì chậm chạp hơn một chút. Tuy nhiên phần lớn công kích nó đều có thể né tránh nhưng máu trên vết thương của nó chảy càng nhiều.

Dương Thiên đâm ra một thương trúng vào chân trước của nó.

“Grào...” con sói bộc phát ra một lực lượng cuồng bạo nhào tới cắn về phía Dương Thiên, tốc độ quá nhanh Dương Thiên lùi đã không kịp, mũi thương vẫn còn cắm trong chân con sói không thể rút về.

Hần bắt chấp tất cả ném trường thương ra, hai tay chụp lấy đầu sói, cũng lùi lại phía sau.

Con sói cũng đã dùng hết lực đạo, Dương Thiên xoay người một cái leo đến trên lưng con sói hướng đến phía đầu nó mà đâm.

“Ư... Ư...” con sói không còn sức lực nằm trên đất rên lên.

Dương Thiên tâm động nhanh chóng sử dụng thuật “Thu phục” đối với con sói.

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Dương Thiên tâm động nhanh chóng sử dụng thuật “Thu phục” đối với con sói.

Sau khi thu phục xong thì hần nghe bên tai có tiếng nhắc nhở của hệ thống:

- Xin chúc mừng! Ngài đã thu phục thành công “Phong lang” thú thống lĩnh, “Phong lang” thú thống lĩnh trở thành thú nuôi của ngài. Xin mời đặt tên cho thú nuôi.

Không cần suy nghĩ nhiều cho một Dương Thiên lập tức đặt tên luôn, bất quá cái tên lại có “Tiểu”, quả thật hần ngại... a:

- Gọi là “Tiểu Phong” đi.

Trong lòng Dương Thiên rất là cao hứng, cũng quá may mắn đi. Rõ ràng tỉ lệ thu phục thành công rất rất nhỏ mà hần cũng có thể gặp được.

Nhưng Dương Thiên có chút hoài nghi, vận may của hần có thật sự tốt như vậy? Nghi lại một ít kinh nghiệm trò chơi kiếp trước, Dương Thiên trong lòng lại xao động, nhìn quanh thấy còn hơn mười con sói đang kéo dài hơi tàn, hần lập tức nói:

- Mỗi người chọn một con rồi khiêu chiến, thu hết vũ khí lại.

Đám võ tướng phối hợp với nhau rất ăn ý, nhìn nhau một cái lập tức để lại hơn mười người. Những người còn lại thì đi qua một bên cánh giới. Hơn mười người lập tức ném vũ khí qua một bên sau đó tiến lên khiêu chiến hơn mười con sói.

Đám “Phong lang” thú này trên người đã đầy thương tích nếu Dương Thiên không nói nhanh thì cả đám thú này có thể đi xuống địa phủ ngay. Chỉ trong chốc lát khiêu chiến hơn mười con sói đã nằm gục xuống, trên thân đầy vết thương. Dương Thiên nói nhanh:

- Nhanh sử dụng thuật “Thu phục”.

Hơn mười vị võ tướng nhanh chóng sử dụng thuật “Thu phục” đối với đám sói trước mặt mình.

Trong chốc lát khi nhìn vào ánh mắt đám sói Dương Thiên đã biết có hai con đã thu phục thành công, hai con này đều là bị võ tướng đánh gục.

- Mấy người còn lại cũng thử xem.

Dương Thiên nhìn mấy võ tướng đứng một bên rồi nói. Đám võ tướng sau khi thử thu phục đều không thành công.

Dương Thiên suy nghĩ, thuật “Thu phục” sở dĩ thành công có liên quan rất lớn đến thực lực giữa hai bên, có thể thấy như thế đối với dã thú. Cũng tương tự như ngoài thế giới thực, trong muôn loài thú thì loài nào mạnh mẽ, con nào mạnh mẽ đều là vua. Con thú yếu hơn luôn luôn thuần phục con thú mạnh hơn nó, nếu là dùng hai tay đánh gục dã thú thì tỉ lệ thu phục được nó có thể lên đến 100%. Còn đánh nhau sức cùng lực kiệt mà thắng thì tỉ lệ thu phục thành công thấp đi thấy rõ, đánh không lại thì một là người chắc chắn chết, hai là có ai đó cứu người. Về phần sử dụng vũ khí đánh bại dã thú có gây ra ảnh hưởng khi thu phục bọn chúng không thì Dương Thiên cũng không biết.

Sau đó Dương Thiên phân phó đám võ tướng đem mấy con sói còn lại giết đi để cho đồ tể thu thập nguyên liệu.

Làm xong hết mọi việc thì Dương Thiên đưa thuốc trị thương cho mấy con thú nuôi mới thu phục. Xử lí tốt mọi thứ xong Dương Thiên lập tức xem xét thuộc tính của “Tiểu Phong”:

- “Phong lang” thú thú linh, lv.75, tư chất cấp S.

Kĩ năng bao gồm:

- Di chuyển cao cấp: kĩ năng bị động, khi chiến đấu tốc độ di chuyển tăng lên 100%.

- Thuận phong: kĩ năng bị động, giảm sức ảnh hưởng bởi gió 100%.

Đối với thú nuôi thì danh hiệu, tư chất rất quan trọng, chỉ cần thiếu một thứ đều không thể tính là cực phẩm. Dương Thiên thu phục được “Tiểu Phong” có thể nói là tương đối cực phẩm. Đối với toàn bộ thú nuôi trong “Thiên Hạ” có thể đạt được tư chất cấp S và danh hiệu thống lĩnh thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Sau khi hỏi hai võ tướng khác bắt được thú nuôi thì Dương Thiên cũng đã biết được thông tin về thú nuôi của họ. Một con tư chất cấp A, con còn lại thì là cấp B. Dù là dã thú tinh anh nhưng chúng không thể nào tiến hóa lên cấp cao hơn được. Kĩ năng thì đều là tốc độ khi chiến đấu tăng lên 50% và giảm ảnh hưởng của gió xuống 90%.

Một giờ sau, ba vị đồ tể đã đem tất cả nguyên liệu thu thập xong hết đưa cho hắn, Dương Thiên thu hoạch được gần bốn chục tấm da lục phẩm.

Khoảng thời gian sau đó, đám Dương Thiên đều ở xung quanh khu vực này đi săn đám thú vào ban ngày, đêm đến thì ngủ trong lều. Nhưng trả giá cũng rất lớn, áo giáp trên người cả đám đều rách nát.

Tất nhiên thu hoạch cũng không tệ lắm, gần mười ngày trong túi đồ của Dương Thiên đoạt được cả ngàn tấm da sói, trung bình mỗi ngày giết hơn trăm con, túi nọc độc “Sa xà” cũng thu được hơn năm trăm cái, đủ dùng trong một thời gian ngắn. Một việc khác là đám võ tướng cũng đều thu phục được một con sói.

Ngoài ra trong thời gian này bọn hắn còn ở trong hoang mạc phát hiện một loài động vật ăn cỏ gọi là “Phong linh”. Đẳng cấp là lv.60, dã thú tinh anh nhưng không có chút sức mạnh nào, giống như tất cả sức mạnh đều tập trung vào bốn chân của chúng, di chuyển cực nhanh, tính cảnh giác rất cao. Dương Thiên tốn rất nhiều công sức mới bắt được một con và thu được một loại dược liệu là sừng của nó. Tác dụng của sừng “Phong linh” là giảm đau khi bị phong thuộc tính công kích, trị liệu nội thương. Còn có tác dụng nào khác không thì hắn cũng không biết, đành để cho đám người ở nhà nghiên cứu vậy.

Dương Thiên đã sinh ra sợ hãi đối với giá hàng hóa của thương nhân thần bí, lần trước được giảm một nửa giá là do hắn chơi ăn gian với thương nhân thần bí, chuyện như vậy sợ là về sau không còn làm được nữa.

Vì vậy Dương Thiên muốn bắt thêm một ít “Phong linh” để lấy dược liệu nhưng đám thú này quá thông minh. Hắn dùng rất nhiều cách nhưng hiệu quả cũng không cao lắm.

Bí quá hóa liều cuối cùng hắn đã nghĩ ra, ở chỗ này chỉ có “Phong lang” và “Phong linh” là động vật lớn sinh sống tại đây. Sói thì ăn thịt vì vậy nhất định đám “Phong lang” sẽ có cách đối phó với đám “Phong linh”.

Sau khi phát hiện một đám “Phong linh” Dương Thiên lập tức cho đám võ tướng thả đám “Phong lang” đi săn đám “Phong linh”.

Hơn hai mươi con sói lặng lẽ tiến đến gần đám “Phong linh” nhưng rất nhanh đã bị phát hiện. Bọn chúng rất nhanh bỏ chạy, hơn hai mươi con sói lập tức chia nhau đi truy đuổi và bao vây đám “Phong linh”.

Phía trước xuất hiện một vòi rồng, đám “Phong linh” bị lừa vào trong vòi rồng, tức thì ngã trái, ngã phải cả đám đều không chạy ra được. Tiểu Phong lại không bị vòi rồng cản lại nhảy vào giữa cản vào cổ từng con một rồi ném chúng ra khỏi vòi rồng.

Dương Thiên cuối cùng đã biết tác dụng kĩ năng “Thuận phong” của Tiểu Phong.

Chỉ tốn hơn mười phút nó đã xử lí sạch đám “Phong linh”.

Sau lần thử nghiệm này Dương Thiên đã biết “Phong lang” đối với “Phong linh” có một cảm ứng đặc biệt nên đều có thể lừa cả đám vào trong vòi rồng. Dương Thiên ở ngay gần còn không biết có cái vòi rồng này.

Trong thời gian này, toàn bộ “Thiên Hạ” có thay đổi rất lớn.

Đầu tháng năm, khoảng gần 80% quận, huyện trong “Thiên Hạ” đều xuất hiện kiến trúc thần bí. Thông qua gamer ở huyện Thủy Ninh cho biết, tất cả các gamer đều hiểu một phần về kiến trúc thần bí, mọi người còn đang chuẩn bị để tranh đoạt thử một lần.

Ngắn ngủi thời gian năm ngày toàn bộ thế giới trong “Thiên Hạ” tử vong và chiến đấu không ngừng xảy ra.

Đầu tháng năm, Ích châu, Phong Lưu minh, một nam nhân mặc giáp vảy cá nói:

- Minh chủ! Phong Lưu minh chúng ta đã chiếm được bốn kiến trúc thần bí, hơn 20 vạn gamer, hơn 2 vạn binh sĩ NPC đang phòng thủ tại bốn tòa kiến trúc này. Trong Ích châu này không có thể lực nào dám tranh đoạt bốn tòa kiến trúc này với chúng ta.

Trong phòng, một thanh niên mặc áo văn sĩ màu trắng nói:

- Chúng ta tổn thất bao nhiêu?

Nam nhân mặc giáp vảy cá nói:

- Tổn thất không nhỏ, nếu tính trung bình thì mỗi gamer đều giảm một cấp, binh sĩ NPC thiệt hại khoảng 3000 tứ giai binh. Binh sĩ cấp cao thiệt hại rất ít, 8000 ngũ giai binh chỉ thương vong hơn ba chục, 500 lục giai binh thì thương vong ba người. Trang bị trong chiến đấu hư hỏng rất nhiều, gần một phần ba vũ khí và một phần năm giáp trụ hư hỏng.

Thanh niên áo trắng văn sĩ nói:

- Được không bù mất a!

Bạn đang đọc truyện *Tam Quốc Vương Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.